

Triệu Kiên Kiên

Gửi thanh xuân ấm áp của chúng ta

①

(Tiểu thuyết)
Cela Nguyễn dịch

Bộ Văn hóa, Thể thao
và Du lịch

Văn Việt Books

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Ngoại Truyện 1. Bản Tình Ca Của Lâm Trực Tôn](#)

[Ngoại Truyện 2. Ban Nhỏ Cố Mạt Vị](#)

[Ngoại Truyện 3. Không Xứng](#)

[Ngoại Truyện 4. Một Lần Nhập Viện Khiếp Vía Của Lâm Trực Tôn](#)

GỬI THỜI THANH XUÂN ÂM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tư Đồ Mạt ôm chồng sách cao ngất đứng chân trước cửa phòng kí túc xá. Cô không thể dùng tay gõ cửa đành giơ chân đá vài cái cho tới khi nghe thấy giọng nói:

- Tới đây, tới đây - vang lên đằng sau cánh cửa và tiếng bước chân từ tốn thong dong hoàn toàn im bặt.

Vương San vừa mở cửa liền nhìn thấy chồng sách cao quá đầu trong tay Tư Đồ Mạt, kinh ngạc hỏi:

- Ôi, cậu ôm nhiều sách như thế làm gì?

- Viết luận văn tốt nghiệp.

- Haiz, mình còn chưa bắt đầu cơ, đang mải lo chuẩn bị cho hội chợ việc làm - Vương San than thở.

- Hội chợ việc làm chả được tích sự gì cả, mấy doanh nghiệp đó thực lòng muốn chiêu mộ nhân tài đâu, chỉ tham gia cho có để quảng bá thương hiệu thôi - Tư Đồ Mạt hờ hững đáp rồi đặt chồng sách lên bàn mình, ngay bên cạnh một chồng sách khác.

- Cậu cũng có khí đấy, mới đi được vài hội chợ việc làm đã bỏ cuộc - Vương San theo sau Tư Đồ Mạt, vừa đi vừa nói.

Tư Đồ Mạt bật máy tính, quay đầu nói:

- Tại mình lười mà.

Tư Đồ Mạt từng tới hội chợ việc làm khoảng bốn lần, lần nào cũng rơi vào tình trạng mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác. Vì thế, cô quyết định bước vào hàng ngũ những kẻ " năm cuối không thèm thi cao học, ngày ngày vui như Tết".

- Mình nể cậu thật đấy, mình không thể nào nghĩ thoáng như cậu được. Mình cho rằng con người cần phải thử tất cả những cơ hội đến với mình trong cuộc đời này. Phải thử mới có tia hy vọng, còn không thử thì chẳng có gì - trong ngữ khí của Vương San có chút coi thường.
- Thế nên sau này mới có thể trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ thành đạt, còn mình chắc không thể nào rồi - Tư Đồ Mạt cắt ngang lời Vương San, quay đầu tập trung vào màn hình máy tính, không muốn nói thêm gì.

Vương San đứng bên cạnh bàn của cô một chút, thấy mắt hừng hực đi ra chỗ khác.

- À đúng rồi, Mạt Mạt, anh Phó Phái của cậu lại gọi điện tới đấy - Sau khi ra ban công cất quần áo, Vương San trở vào phòng nói với Tư Đồ Mạt.
- Đã bảo cậu ta không phải anh Phó của mình rồi, cậu đừng nói linh tinh - Tư Đồ Mạt quay sang nhìn cô ấy.
- Thôi đi, ngại ngùng cái gì? - Vương San khẽ huých vào vai cô.
- Cậu ta nói gì?
- Anh ấy bảo điện thoại của cậu không liên lạc được, kêu cậu kêu thì gọi lại cho anh ấy.

- Ủm - Tư Đồ Mạt tiếp tục dán mắt vào màn hình máy tính.

Vương San đứng sau lưng cô một lát, không nhịn được lên tiếng:

- Cậu không gọi cho anh ấy à?

- Không cần đâu, nếu có việc gì gấp cậu ấy sẽ tự động gọi lại - Tư Đồ Mạt chẳng buồn quay đầu.

- Mạt Mạt, ừm... hay cậu cứ gọi đi, nếu không anh ấy sẽ tưởng mình không nhẫn cậu - Vương San ngập ngừng nói.

Tư Đồ Mạt quay sang nhìn cô nàng bằng ánh mắt sâu xa. Haiz, cô bạn Vương San này đúng là hết thuốc chữa rồi.

"Anh Phó" trong lời nói của Vương San chính là Phó Phái, bạn cùng lớp cấp ba với Tư Đồ Mạt. Từ trước tới nay, thái độ anh chàng này với Tư Đồ Mạt luôn ám muội không rõ. Đã nhiều lần Tư Đồ Mạt muốn nói rõ ràng nhưng hễ định mở lời cô đều bị cậu ta mỉa mai, công kích cách kiểu. Nếu cậu ta không chịu thừa nhận, cô nói nhiều chỉ càng chứng tỏ bản thân tự mình đa tình, quá ảo tưởng mà thôi. Thế nên cô đành mặc kệ. Dù sao người như cậu ta, xét trên phương diện là một người bạn cũng không tệ chút nào, vừa chu đáo vừa nghĩa khí, nhưng là bạn trai thì thực sự không được. Cô chỉ cần tính sơ sơ, kể từ khi biết đến sự khác biệt giữa nam và nữ, số bạn gái mà cậu ta từng qua lại có thê gom đủ một bàn mạt chược rồi, mà không phải là số người chơi đâu, mà là số quân mạt chược trên bàn ấy.

Vương San thích Phó Phái, chuyện này cả thế giới đều cảm nhận được, nhưng cô nàng có chết cũng không chịu thừa nhận. Tư Đồ Mạt luôn cảm thấy cô cũng có phần trách nhiệm trong chuyện này. Suy cho cùng, cũng vì cô mà hai người đó mới quen biết nhau. Thế nên mỗi khi rảnh rỗi, cô thường xuyên lôi chuyện phong lưu đa tình của Phó Phái ra kể với Vương San.

Nhưng cô không ngờ, càng khuếch đại tình sử lắc léo của Phó Phái thì Vương San lại càng si mê.

Phụ nữ ngốc ở điểm nào? Chính là biết rõ người đàn ông là kẻ phong lưu đa tình, thay người yêu như thay áo, nhưng vẫn luôn cho rằng mình có thể thay đổi được anh ta, có thể trở thành một người đặc biệt trong sinh mệnh của anh ta. Thực tế làm gì có chuyện dễ dàng như thế! Mẹ anh ta dạy dỗ anh ta cả đời còn chẳng thể giáo dục con trai mình trở thành người lương thiện không gây hại cho ai, chỉ dựa vào chút tình cảm dịu dàng của bạn mà đòi biến anh ta từ một thanh sắt cứng rắn trở nên mềm mại như trước sao?

- Phó Phái, là tôi, Tư Đồ Mạt đây - Tư Đồ Mạt bấm dãy số quen thuộc. Số điện thoại của Phó Phái đúng là quá dễ nhớ, một dãy 8, một dãy 9, một dãy 0. Cô thật sự nghi ngờ, ngoài dãy số 1830013800 thì còn số nào có thể dễ nhớ hơn số của cậu ta nữa không, cũng không biết cậu ta đã tiêu tốn bao nhiêu tiền mới mua được dãy số điện thoại này.

- Mạt Mạt à, vừa rồi cậu đi đâu thế? Điện thoại cũng không liên lạc được - Giọng Phó Phái từ đầu dây bên kia vọng lại.

- Tới thư viện, sóng hơi kém. Cậu tìm tôi có việc gì thế? - Tư Đồ Mạt cảm nhận được, mặc dù vương san quay lưng về phía mình nhưng kỳ thực cô nàng đang dỗng tai lên chăm chú lắng nghe.

- Không có chuyện gì không thể tìm cậu sao? Tôi nhớ cậu thế cơ mà.

- Đừng có khua môi múa mép với tôi nữa, cậu không nói thì tôi cúp máy đây - mấy lời ngon tiếng ngọt của Phó Phái không có tác dụng gì với cô cả.

- Được, được, được, thứ 6 tôi chụp ảnh kỷ yếu, cậu tới nhé?

- Không đi.

Suốt 4 năm đại học, Tư Đồ Mạt chưa từng tới trường của Phó Phái, lúc nào cũng chỉ thấy Phó Phái lượn qua lượn lại trong trường cô, vì thế Vương San mới quen biết Phó Phái.

- Mạt Mạt, cậu tới đi mà. Tôi chụp ảnh kỷ yếu cậu cũng chẳng thèm đến, như thế có hơi quá đáng không? - Phó Phái bắt đầu oán than.
- Cậu chụp kỷ yếu tôi tới làm gì? - Tư Đồ Mạt vẫn giữ vững lập trường.
- Mọi người đều có bạn bè từ các trường khác đến chụp cùng, cậu không tới tội nghiệp tôi lắm!
- Thì cậu đi tìm người khác đi.
- Đâu phải cậu không biết, tôi làm gì có nhiều bạn bè - đột nhiên cậu ta hạ thấp giọng.

Điều này thì đúng là thật. Tính cách công tử của Phó Phái không phải ai cũng chịu được. Vậy nên thời cấp ba, ngoài số đông bạn gái ra thì cậu ta chỉ có mỗi Tư Đồ Mạt là bạn. Thật ra Tư Đồ Mạt làm bạn gái cậu ta không phải xuất phát từ sự tự nguyện.

Trước giờ, thành tích của Tư Đồ Mạt luôn rất tốt.

Thành tích ấy có được không phải nhờ trí thông minh bẩm sinh hay sự kiên trì nỗ lực. Tư chất của Tư Đồ Mạt vốn không mấy thông minh, tính cách cũng chẳng phải diện慈善 chỉ cần cù. Những nỗ lực của cô là do hoàn cảnh ép buộc.

Từ nhỏ tới lớn, cho dù giáo viên dạy môn nào, cứ cầm tới danh sách lớp lên đều nói:

- Ồ, lớp chúng ta có học sinh có họ kép à? Tư Đồ là bạn nào? Đứng lên

xem nào.

Và thế là cô trở thành người đầu tiên mà các bạn trong lớp biết tới. Sau đó, diễn biến của câu chuyện luôn là: "Tư Đồ Mạt, bài này em lên làm đi!", "Tư Đồ Mạt, em trả lời câu hỏi này đi!", "Trò Tư Đồ, mang vở bài tập của em lên đây xem nào!", "Trò Tư Đồ, em đọc đoạn văn này cho cả lớp cùng nghe!"

...

Thế nên, có thể nói cô bị chính cái họ của mình ép thành học sinh giỏi. Mà tiểu học và trung học luôn có một đặc điểm, các bạn học sinh giỏi đều được làm cán bộ lớp. Vì thế mà từ nhỏ tới lớn, Tư Đồ Mạt đều là lớp trưởng. Điều này đã khiến cô hình thành phản xạ, chỉ cần có người hô "lớp trưởng" bản thân sẽ quay đầu đáp lời. Tóm lại, năm đó, lớp trưởng Tư Đồ Mạt đã được thầy giáo giao nhiệm vụ kèm cặp phần tử cá biệt trong lớp, đó chính là Phó Phái. Từ đấy, cô trở thành "hồng nhan tri kỷ" của cậu ta trong mắt mọi người

-----

- Mạt Mạt, sao không nói gì nữa? - giọng Phó Phái cắt đứt dòng hồi tưởng của cô.

- Được rồi, tôi sẽ tới.

Haizz, thôi bỏ đi, tới thì tới, để cậu ta một thân một mình cũng thật đáng thương. Chưa từng thấy ai chụp ảnh kỉ yếu mà chỉ chụp một mình cả.

- Thật sao? Ôi cậu đáng yêu chết mất! Vậy buổi sáng tôi sẽ tới đón cậu.

- Không cần, tôi tự đi cũng được.

- Không sao đâu, để tôi tới đón cậu.

- Đã bảo tôi tự đi được rồi, cậu lăng nhăng quá!
- Thôi được rồi, thế thì khi nào cậu lên xe thì báo với tôi một tiếng.
- Ủm, không có chuyện gì nữa chứ? Tôi cúp máy đây.
- Sao cậu vô tình thế? - cậu ta oai oán nói.
- Giờ cậu mới biết à? Cúp máy đây - Tư Đồ Mạt gác máy rồi trở lại chỗ ngồi.

Vương San giả bộ như vô cùng bận rộn, cúi đầu lục lọi gì đó trong ngăn kéo.

- Mạt Mạt.
- Sao? - Tư Đồ Mạt dừng bước.
- À ... vừa nãy mình vô tình nghe thấy cậu nhắc tới chụp ảnh kỷ yếu ... - Vương San ấp úng nói.

Đúng là hết sức "vô tình"! Tư Đồ Mạt chảng buồn bóc mē cô nàng:

- Đúng thế.
- Mình có một người bạn cũng học trường đó, mấy hôm trước cũng có gọi rủ mình tới. Hay chúng ta cùng đi nhé? - Vương San nhìn về phía Tư Đồ Mạt bằng ánh mắt chờ mong.
- Ủm, vậy cũng được - Tư Đồ Mạt khẽ gật đầu.

Còn biết làm thế nào nữa? Bấy lâu nay cô ngăn cản quá nhiều lần rồi. Nhưng con người ta một khi đã quyết tâm bước qua lửa thì bạn có muốn cũng không thể ngăn nổi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đống sách mà Tư Đồ Mạt mượn từ thư viện về, đại khái mỗi cuốn mới chỉ lật tới trang thứ hai đã phải mang trả lại rồi. Bởi vì trong thời kỳ làm luận văn này, mọi người ai cũng phải xếp hàng mượn sách, mà từ xưa tới nay cô luôn là một người biết suy nghĩ cho người khác. đương nhiên còn một nguyên nhân khác nữa, đó là cô đọc nhưng không hiểu nổi.

Trên đường từ thư viện trở về, Mạt Mạt đang tán gẫu với mấy cô bạn cùng phòng thì điện thoại đổ chuông. Người gọi tới là cái tên Phó Phái âm hồn bất tán. Mấy hôm nay ngày nào cậu ta cũng gọi điện nhắc nhở cô không được quên việc chụp ảnh kỷ yếu.

- A lô! (ngữ khí của cô không thân thiện chút nào) Tôi biết rồi, thứ Sáu chứ gì? Tôi nhất định sẽ tới."
- He he, tôi chỉ sợ cậu quên mất thôi. Liệu cậu có mua hoa cho tôi không?
- Không - Hoa đắt như thế, việc gì cô phải mua? Tới lúc đó nhất định sẽ có cả đám nữ sinh đàn em ôm lòng si mê tranh nhau tặng hoa cho cậu ta. Với cái vẻ ngoài phong lưu đa tình ấy, cậu ta còn sợ không ai tặng hoa cơ đấy?
- Sao lại thế? Tôi tốt nghiệp mà cậu cũng không thèm tặng hoa cho tôi à? - giọng Phó Phái còn mang theo chút kiêu ngạo.
- Tôi không có tiền.

- Tôi cho cậu tiền.
  - Không thèm. - Đúng là đồ thần kinh, nhiều tiền thế sao không đi làm từ thiện?
  - Mạt Mạt... - cậu ta lại muốn giở trò làm nũng.
  - Cậu còn lải nhải nữa là tôi không đi đâu đây. - Tư Đồ Mạt đe dọa.
  - Được rồi, vậy ngày mai khi nào lên xe cậu nhớ gọi điện cho tôi.
  - Ngày mai? - cô còn chưa kịp phản ứng.
  - Biết ngay cậu sẽ quên mà. Ngày mai là thứ Sáu rồi, thế mà còn dám nói cậu nhớ. Phó Phái oán giận, "Rõ ràng từ trước tới giờ cậu chưa từng thật sự để tâm tới những gì liên quan đến tôi mà. Sao mà số tôi khổ thế không biết!"
- " Được rồi, được rồi, ngày mai tôi sẽ gọi điện cho cậu. Bye bye." Cũng không thể trách cô được, năm cuối rồi, ai còn bận tâm tới chuyện ngày mai là thứ mấy cơ chứ!

" Mạt Mạt, ai thế? Không phải là Phó Phái đấy chứ?" Vương San vờ như không để tâm hỏi.

" Ừm." Tư Đồ Mạt hờ hững đáp lại một tiếng.

" Ngày mai chúng ta bắt chuyến xe lúc mấy giờ?" Dường như Vương San không cảm nhận được vẻ hờ hững của cô, hung phấn gặng hỏi.

" Tùy tình hình, chỉ cần đừng sớm quá là được."

" Thế tám rưỡi có được không?"

" Ai bảo với cậu tám rưỡi không phải là sớm quá?" Tư Đồ Mạt lườm

Vương San. Muốn đi gặp người tình trong mộng thì cũng phải ngủ cho đủ giấc để giữ gìn nhan sắc chứ.

" Thế chín giờ nhé?" Cô nàng Vương San ngây thơ cho rằng hoãn thêm nửa tiếng đã là ban thương hoàng ân cho người ta rồi.

" Mười giờ." Tư Đồ Mạt lôi mấy cuốn sách mới mượn được từ trong túi ra, giữ giũa từng cuốn một, xác nhận xem sách có bị kẹp thêm vật gì không nên kẹp bên trong hay không.

" Mười giờ cơ á? Như thế có phải hơi muộn không?"

" Mình thì không vấn đề gì, không biết cậu có bị muộn không? Nếu sợ muộn cậu có thể đi trước." Rũ xong mấy cuốn sách, Tư Đồ Mạt đặt tất cả lên bàn.

" Được rồi." Vương San không dám nói gì thêm. Tuy Mạt Mạt là người rất dễ tính, nhưng chỉ cần cô quyết định điều gì thì thường không bao giờ thay đổi.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng lưỡi liềm khi mờ khi tỏ.

Nằm trên giường, Tư Đồ Mạt có thể nhìn thấy rất rõ cảnh sắc bên ngoài. Cô gói đầu lên cánh tay mình, ngắm trăng sáng ngoài khung cửa, bình thản chịu đựng cô nàng Vương San nằm giường trên đang trăn trọc lăn qua lật lại. Haiz, nằm tầng dưới chǎng hay ho chút nào. Giường trên chỉ cần xoay người, giường dưới đã như gấp động đất. Tư Đồ Mạt vốn định nhắc cô nàng mấy câu, nhưng nghĩ kỹ lại thôi. Ở đời, liệu được mấy người có thể dễ dàng thoát khỏi những rung động ngọt ngào của thời thanh xuân chứ? Với diện mạo hại nước hại dân của Phó Phái, muốn không rung động cũng khó. Năm đó, chǎng phải cô cũng từng tôi luyện rồi sao? Thôi đi, chuyện cũ không nhắc lại nữa. Haiz! Lúc nãy quên mất không hỏi cậu ta xem gần đây có kết giao với cô bạn

gái mới nào không để cô còn chuẩn bị tâm lý sẵn cho Vương San, nếu không, sợ là Vương San vừa tới đó thì trái tim đã tan thành trăm mảnh rồi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Hôm sau, dù đã thống nhất là mười giờ xuất phát, thế nhưng cô nàng Vương San tâm xuân nhộn nhạo kia vẫn thức dậy từ rất sớm, đi đi lại lại từ lúc tám giờ, hết soi gương ngắm nghía lại tô tô vẽ vẽ. Nếu không phát ra âm thanh thì cho dù cô nàng có tự biến mình thành mặt mèo cũng sẽ chẳng ai nói năng gì hết. Đằng này, cô nàng hết đánh rơi bút kẻ mắt, hộp màu mắt đến lọ kem nền. Sao không đánh rơi thủ cấp của mình luôn đi? Làm rơi đồ đã dành, còn lồng tiếng thuyết minh thêm cho động tác của mình nữa.

"Ây da, bút kẻ mắt của mình."

"Úi, hộp màu mắt của tôi."

"Á, lọ kem nền."

"Đàn chị" đầu gấu nhất khu ký túc tỏ vẻ không vui, "Cậu có thoi đi không? Chẳng qua chỉ là đi gặp người tình trong mộng thôi, có tới mức ấy không?"

Cô gái này tên thật là Giang Nhàn, người Đông Bắc, vóc dáng nhỏ nhắn giống hệt hình ảnh các cô gái Đông Bắc trong ấn tượng của mọi người. Vì thế, tất cả đều nhất trí đặt biệt danh "Bé Hạt Tiêu" cho cô nàng.

"Cậu đừng có nói năng lung tung." Vương San vẫn còn tỏ vẻ e thẹn.

Tư Đồ Mạt cầm điện thoại lên nhìn, mới có tám giờ hai mươi phút! Cơn giận của cô xông lên tới đỉnh đầu. Cả đêm qua, Vương San cứ lăn qua lăn lại khiến cô ngủ không ngon giấc. Hôm nay mới sáng sớm không biết lại phát điên cái gì nữa. Khuôn mặt ấy phải trang điểm tận hai tiếng đồng hồ sao?

Hít một hơi thật sâu, Tư Đồ Mạt quyết định mở miệng: "Vương San, nếu cậu vội như vậy thì lát nữa cứ đi trước, không cần đợi mình, đừng để bạn cậu phải chờ. Mình ngủ thêm một lúc." Nói xong, cô quay mặt vào phía trong.

Vương San cảm thấy vô cùng tủi thân. Sống mũi cay cay, cô nàng muốn khóc mà không dám, bèn tiếp tục trang điểm. Lần này, cô ấy đã biết nhẹ tay nhẹ chân hơn.

Khoảng mười giờ, Tư Đồ Mạt bị đánh thức bởi một loạt tiếng gọi: "Mạt Mạt, Mạt Mạt." Cô vừa mở mắt đã trông thấy Vương San đứng ở đầu giường dè dặt hỏi: "Mạt Mạt, mười giờ rồi, cậu dậy chưa?"

Tư Đồ Mạt nhìn bộ dạng vô cùng đáng thương của cô nàng, thầm than trong lòng, ngồi dậy nói: "Đợi mình mười phút."

Tư Đồ Mạt vừa lên xe liền nhắn tin cho Phó Phái. Anh chàng Phó Phái lập tức gọi lại, "Mạt Mạt, tôi đang định gọi điện cho cậu đây. Ngồi xe cẩn thận nhé! Bao giờ còn cách hai trạm thì gọi điện cho tôi."

"Ừ." Tư Đồ Mạt còn đang ngái ngủ, chẳng buồn làm nhảm với cậu ta, nhanh chóng ngắt điện thoại.

Cô tựa đầu lên cửa kính xe, nhìn từng tòa nhà cao ốc chọc trời vụt qua ngoài khung cửa, chợt cảm khái, vì sao mình lại sống ở thành phố này? Đột nhiên cảm giác phiêu bạt giữa chợ đời phồn tạp lại ùa về. Thứ suy nghĩ này cứ đeo bám cô suốt từ hồi năm nhất đại học đến giờ. Khi đó, cô ngủ gật trong một tiết học đại cương. Lúc tỉnh dậy, cô bỗng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, như

thể mình vẫn đang ngồi trên ghế nhà trường của những năm tháng cấp ba vô tư vui vẻ, chỉ chớp mắt thôi sẽ đến thời gian đếm ngược của kỳ thi tốt nghiệp trung học, và còn cả ... đôi mắt biết cười của Phó Phái.

Tâm trí mơ màng, cô lắc lắc đầu rồi quay sang nhìn Vương San. Cô nàng vẫn đang soi gương tô son đậm phấn. Thật ra, Vương San có một vẻ ngoài tương đối ưa nhìn. Đường nét khuôn mặt, lông mày, đôi mắt, đôi môi đều vô cùng tinh tế, mang vẻ đẹp duyên dáng của con gái Giang Nam, giống như những nhân vật bước ra từ tranh thủy mặc vậy. Tiếc là cô ấy trang điểm quá đậm, trông cứ như tranh thủy mặc kết hợp với tranh sơn dầu, không ra được phong cách gì. Đột nhiên, Mạt Mạt rất muốn cười vì nhớ tới câu: " Bên song cài mái tóc, hoe vàng ngắm gương cài" trong Mộc Lan tự.

Quả nhiên, phụ nữ ấy mà, khi xinh đẹp thì tâm trạng sẽ vui vẻ hơn. Tư Đồ Mạt cúi đầu nhìn lại phong cách ăn mặc có chút tùy tiện của mình. Đúng ra cô không cần để ý đến những điều này từ lâu rồi chứ?

Lúc chuẩn bị xuống xe, Tư Đồ Mạt lại nhận được điện thoại của Phó Phái. Chưa gì cậu ta đã phủ đầu một câu: " Chẳng phải tôi đã bảo cậu gần tới nơi thì gọi điện cho tôi rồi sao? Bây giờ tới đâu rồi?"

Haiz, quên mất không gọi điện cho cậu ta.

Tư Đồ Mạt cúp điện thoại, bước xuống vẫy tay với Phó Phái đang đứng chờ ở bến xe. Cậu ta hùng hổ bước tới, " Tôi căn thời gian từng giây từng phút một mà vẫn không thấy điện thoại của cậu. Hơn nữa tôi gọi cho cậu còn không liên lạc được."

" Bình tĩnh, bình tĩnh, điện thoại của tôi từ sau khi bị rơi cứ dở dang ương. Chẳng phải tôi đã tới rồi sai?" Tư Đồ Mạt kiêng chân khẽ vỗ vai cậu ta, " Để tôi xem nào, không ngờ khi mặc áo cử nhân trông cậu cũng tri thức đấy! Một kẻ cầm thú đầy tri thức." Điều này không sai chút nào. Phó Phái có đôi

mắt phượng cùng lông mày sắc như kiếm, sống mũi cao, đôi môi mỏng khẽ nhếch, kết hợp nên khuôn mặt đào hoa điển hình.

Phó Phái trừng mắt với cô rồi mới để ý tới người đi cùng phía sau, "Cậu đưa ai tới thế?"

" Bạn cùng phòng của tôi, Vương San." Tư Đồ Mạt đẩy Vương San lên trước, " Bạn cô ấy học trường này, hôm nay cũng chụp ảnh kỷ yếu."

" Hi, anh còn nhớ tôi chứ?" Vương San bẽn lẽn bắt chuyện.

" Tôi làm sao có thể quên được một mỹ nữ thế này cơ chứ." Phó Phái mỉm cười, " Có mỹ nữ đại giá quang lâm trường chúng tôi, đúng là hào quang tỏa sáng."

Vương San che miệng khẽ cười. Tư Đồ Mạt đứng một bên chỉ biết trợn tròn mắt nhìn.

" Đi thôi, chúng ta cùng đi chụp ảnh." Phó Phái rất tự nhiên khoách tay lên vai Tư Đồ Mạt, sau khi bị cô lườm một trận bèn gượng gạo hạ tay xuống.

Trường của Phó Phái không nổi danh là ngôi trường khoa học tự nhiên danh tiếng, tuy chưa tới mức hào quang chói loí nhưng quy mô cũng khá hoành tráng. Cổng trường có rất nhiều người bán hoa tươi, mọi người đều có thể giao tới tận tay những sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp.

Phó Phái chạy qua đó, lát sau quay lại đã ôm theo hai bó hoa trên tay. Cậu ta tặng một bó cho Vương San, " Cái này cho cô, để cô tặng bạn. Chúc bạn cô tốt nghiệp vui vẻ."

Vương San đỏ mặt nhận lấy bó hoa, thì thầm: " Cảm ơn."

Tư Đồ Mạt thật sự muốn lấy bó hoa đập lên đầu cậu ta. Thăng nhãi này

một ngày không tán gái thì sẽ chết hay sao?

Mấy người họ đi được một đoạn thì gặp bạn của Vương San. Đó là một cô gái mặt mũi bình thường nhưng thân hình vô cùng bốc lửa, thái độ đầy kiêu ngạo. Thông thường những nữ sinh học ngành khoa học tự nhiên có ngoại hình tốt một chút đều mắc cái tật này, đúng là bị đám nam sinh chiều hư rồi.

Vương San đi cùng bạn của cô ấy, nhưng được mấy bước phải ngoái đầu lại tới ba lần, cứ như thể cô nàng sắp bị bạn đem bán vạy.

"Cô bạn của bạn cùng phòng cậu hơi bị nổi tiếng đấy." Phó Phái đưa bó hoa còn lại trong tay cho Tư Đồ Mạt.

"Nổi tiếng theo hướng nào?" Tư Đồ Mạt không thèm nhận, nhưng vô cùng hứng thú với việc buôn chuyện.

"Vừa nhập học cô ta đã làm hai đàn anh phải đánh nhau vì mình. Sau đó, tôi còn nghe nói có người đòi tự tử vì cô ta." Phó Phái vẫn cố tình díu bó hoa vào tay Tư Đồ Mạt, "Cậu cầm giúp tôi đi. Lát nữa khi nào chụp ảnh thì đưa cho tôi, như thế tôi mới có chút mặt mũi chứ."

Tư Đồ Mạt ôm bó hoa, tò mò gặng hỏi: "Đặc sắc thế cơ à? Sau đó thì sao? Cậu có quen biết gì với cô ta không?"

Phó Phái khẽ cốc đầu cô, "Cậu hóng hớt chuyện của người ta như thế làm gì? Tại sao tôi phải quen biết gì với cô ta chứ?"

"Bởi vì từ trước tới nay, phuơng châm của cậu luôn là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót còn gì?" Tư Đồ Mạt khẽ xoa đầu mình.

"Ngu ngốc." Phó Phái đưa tay ra dịu dàng xoa đầu cô.

"Đi thôi, không phải cậu cần chụp ảnh à?" Tư Đồ Mạt khẽ nghiêng đầu,

thoát khỏi bàn tay cậu ta.

Khắp trường, ai nấy đều mặc áo cử nhân. Trên đường đi gặp rất nhiều người, Phó Phái đều dừng lại chào hỏi, chụp với người này một bức, người kia một bức. Xem ra từ sau khi lên đại học, các mối quan hệ của cậu ta đã được cải thiện hơn rất nhiều, nhân duyên cũng tốt hơn. Cuối cùng, cậu ta ra hiệu cho cô dừng lại trước mặt một nhóm nam sinh.

"Nào, để tôi giới thiệu một chút." Phó Phái vỗ tay vài cái để kêu gọi sự chú ý của mấy anh chàng đang mải nô đùa. "Đây là Tư Đồ Mạt, bảo bối của tôi."

Tư Đồ Mạt một tay cầm hoa, tay kia vươn tới nhéo mạnh một cái vào eo cậu ta. Tốt xấu gì đây cũng là những tinh anh của nước nhà trong tương lai, sao lại làm cô mất giá trước họ như vậy chứ?

"Xin chào mọi người, cứ gọi tôi là Mạt Mạt được rồi." Tư Đồ Mạt khẽ cười, cúi đầu chào. Cô không thích bị người ta gọi cả tên lẫn họ. Bởi vì họ kép của cô nghe có chút cổ lỗ, chẳng khác gì nữ hào kiệt nào đó trong tiểu thuyết võ hiệp, luôn khiến người ta có cảm giác chỉ vài giây sau, cô sẽ thành ình xuất hiện sau lưng họ, rút kiếm thay trời hành đạo, tiêu diệt ác bá, bảo vệ dân lành, cướp của người giàu chia cho người nghèo, đại khái là như vậy.

"Cô chính là bảo bối Mạt Mạt mà Phó Phái đã giấu kỹ suốt bốn năm trời đấy à?" Một anh chàng đang ngồi trên bãi cỏ, vừa đứng lên vừa phủi cỏ bám trên quần áo, "Cậu ta miêu tả không sai chút nào, đúng là quốc sắc thiên hương."

Mạt Mạt nhìn về phía người kia, trong đầu cô chỉ hiện lên đúng hai chữ: Tuyệt sắc. Đôi lông mày dài rậm của anh ta khẽ chau lại, đôi mắt sâu thăm thẳm, ánh nhìn có chút sắc bén, đôi môi gợi cảm hơi nhếch để lộ một nụ cười trào phúng.

Mặt Mạt cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cô đã đắc tội với một anh chàng đẹp trai ngồi ngay ngắn thế này từ khi nào? Thái độ đả kích và châm chọc mà anh ta thể hiện một cách rõ ràng ấy rõ cuộc là do đâu?

"Đương nhiên rồi, Mặt Mạt nhà tôi từ trước tới nay luôn là bậc quốc sắc thiên hương." Phó Phái khoác tay lên vai Mặt Mạt, tự hào nói.

Mặt Mạt ngẩng đầu mỉm cười với cậu ta, nhưng trong lòng lại đang nghĩ: Phó Phái ơi là Phó Phái, cũng chỉ có cậu mới cho rằng anh ta đang thật sự khen ngợi tôi thôi.

Cô liếc mắt thấy đôi lông mày của anh chàng siêu cấp đẹp trai trước mặt càng cau lại chặt hơn, trong lòng cảm thấy không ổn. Chẳng trách gần đây không nghe nói Phó Đẹp Trai có bạn gái mới. Chẳng lẽ đời sống tình cảm của cậu ta đã bắt đầu dây dưa với cả nam sinh rồi sao?

"Xin chào, tôi là Cố Vị Dịch." Anh chàng đẹp trai chẳng có chút thiện chí kia đưa tay ra với cô, "Rất vui được làm quen."

"He he, rất vui được làm quen." Mặt Mạt khẽ đưa tay ra. Cô cảm thấy có chút gượng gạo. Nữ sinh chưa rời khỏi ghế nhà trường như cô chẳng thể quen với những việc thế này.

Cô đánh giá lại anh chàng một lần nữa. Người đàn ông này vô cùng có khí chất, có thể khiến chiếc áo cử nhân kia trở nên nổi bật giữa biển người.

Cố Vị Dịch cũng đang quan sát Tư Đồ Mạt. Đây chính là "bảo bối" mà Phó Phái luôn miệng khen ngợi chỉ tồn tại trên trời chứ không có ở nhân gian sao? Ngoại hình miễn cưỡng cũng có thể xem là xinh đẹp, nhưng chẳng có điểm nào nổi bật cả, chỉ có đôi mắt to tròn sáng lấp lánh kia là thu hút người khác thôi.

Tiếp đó, Mặt Mạt lần lượt làm quen với Anh Chàng Đeo Kính, Lão Mập

và A Khắc. Làn da của A Khắc hơn ngăm đen, thế nên mọi người biến phiên âm tiếng Trung của màu đen trong tiếng Anh (black) thành biệt hiệu của anh ta: Bố Lai Khắc, gọi tắt là A Khắc.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mấy trường khoa học tự nhiên đúng là thiếu con gái trầm trọng. Mạt Mạt đã được tận hưởng cảm giác trở thành siêu mẫu nổi tiếng khi một đám huynh đệ hổ báo mà cô không hề quen biết của Phó Phái lôi đi. Sau đó, cô phải mỉm cười với hết ống kính máy ảnh này tới ống kính máy ảnh khác, tới nỗi khóe miệng cô sắp đong cứng lại rồi.

Hơn hai giờ chiều, cả đám mới lục tục đi ăn trưa. Những người trẻ tuổi rất dễ làm quen với nhau. Chỉ sau hai, ba tiếng đồng hồ, tất cả mọi người đều quen với việc gọi Mạt Mạt là "bảo bối Mạt Mạt". Mạt Mạt không có ý kiến gì, ngược lại, tên Phó Phái kia lại vô cùng tức giận, liên tục quát tháo không cho mọi người gọi cô như vậy nữa. Còn anh chàng Cố Vị Dịch trước mặt chỉ lặng lẽ ngồi đó, để lộ một nụ cười thâm sâu khó lường.

"Bảo bối Mạt Mạt, giới thiệu bạn gái cho mấy anh em đi. Tiêu chuẩn của bọn tôi không cao đâu, chỉ cần như cô là được rồi." Anh Chàng Đeo Kính vừa rót bia cho Mạt Mạt vừa nói.

Mạt Mạt cười, đáp: "Hóa ra như tôi được tính là diện tiêu chuẩn không cao à?"

"Ôi, mấy thằng nhãi ranh này chẳng biết cách nói chuyện gì cả. Ý của cậu ta là, cậu ta chỉ cần một cô gái xinh đẹp như cô thôi." Lão Mập giơ bia lên, ý muốn chạm cốc với Mạt Mạt.

Mặt Mạt do dự giây lát. Cô có chút dị ứng nhẹ với đồ uống chứa cồn, nếu uống bia quá ba cốc có thể sẽ bị nỗi mẩn. Cô đang lưỡng lự không biết làm gì thì Phó Phái đã đưa tay giật lấy cốc bia, "Mặt Mạt nhà tôi có phải đến đây để tiếp rượu đâu, sao phải uống với cậu? Nếu phải uống thì để tôi."

Mặt Mạt nhạy bén phát hiện thấy Cố Vị Dịch bất giác cau mày. Cô thầm nhủ trong lòng, lẽ nào người này thích Phó Phái? Vì sao anh ta nhìn mình lại không thuận mắt như vậy, còn không thích Phó Phái đỡ rượu cho mình? Ôi, con đường này không dễ đi chút nào, gió mưa bão bùng lăm đâm. Cô có nhẫn tâm thế nào đi chăng nữa cũng không muốn nhìn thấy cảnh Phó Phái bị người ta "bẻ cong" đâu. Tương lai sau này sẽ khó khăn nhường nào chứ?

"Phó Phái, tôi muốn ăn thịt bò áp cháo." Mặt Mạt ghé vào tai Phó Phái nói.

Phó Phái đột nhiên đỏ mặt, đứng lên với tay về phía bên kia bàn. Đĩa thịt bò ở ngay trước mặt Cố Vị Dịch. Trong lúc Phó Phái gấp thịt bò vào bát cho Mặt Mạt, cô đã tranh thủ tặng cho Cố Vị Dịch ngồi đối diện một ánh mắt thách thức.

Cố Vị Dịch hơi sững sờ, vờ như không nhận được thông điệp từ ánh mắt của Mặt Mạt, tiếp tục chạm cốc với Anh Chàng Đẹp Kính. Trong lòng anh thêm phần coi thường: Đúng là đồ lăng nhăng! Mới vài giây trước còn ghê sát vào tai Phó Phái nói lời tình ý, giây sau đã lén lút liếc mắt đưa tình với mình.

Nhạc chuông điện thoại đã cắt đứt tia nhìn mà Tư Đồ Mạt tự cho là đầy tính thách thức kia. Cô nhanh chóng bắt máy, thì ra là Vương San.

"Mặt Mạt, cậu đang ở đâu thế?"

"Đang đi ăn. Cậu ăn chưa?"

"Chưa. Bạn mình đi chơi với một người đàn ông khác rồi. Chiều nay cho mình đi chung với cậu được không?" Vương San bắt đầu áp úng.

"Được thôi." Nếu không phải lúc trước Phó Phái từng kể cho cô nghe về cô bạn kia, có lẽ Mạt Mạt sẽ cho rằng đây chỉ là cái cớ mà Vương San cố viện ra. Trong lòng Mạt Mạt thấy có chút thông cảm, "Cậu đang ở đâu? Mình tới đón cậu qua đây cùng ăn cơm."

Vương San nói ra tên một địa điểm nhưng Tư Đồ Mạt không rõ đường khu này lămnen đưa luôn điện thoại cho Phó Phái nghe.

Năm phút sau, Vương San đã có mặt. Đám sói đói chuyên ngành tự nhiên đều là những "chủ nhà" có mới nới cũ, ai nấy đều quay sang dồn hết sự tập trung vào Vương San:

"Vương San, mau ăn thử gà cay đi. Món này là đặc sản ở đây đấy." Anh Chàng Đeo Kính gấp một miếng gà cay đặt vào bát Vương San.

"Vương San, tôi múc cho cô một bát canh nhé." A Khắc nói.

"Tôi nói này, bảo bối Mạt Mạt, cô đúng là người tốt. Ban nãy chúng tôi vừa mới đề cập mà cô đã thực hiện ngay rồi. Nhưng mà có mỗi một người thế này thì khó cho mấy anh em chúng tôi quá." Lão Mập nháy mắt với Mạt Mạt.

Mạt Mạt tiện tay lấy một chiếc đũa phi về phía Lão Mập, "Biển. Không có phần cho anh đâu."

"Bảo bối Mạt Mạt, cô độc ác quá!" Lão Mập cố gắng cử động thân thể mập ú của mình để tránh chiếc "đũa bay" kia. Cậu ta còn đang đắc ý, nào biết rằng đao thương dễ tránh, ám khí khó lường, một chiếc "đũa bay" khác đã lao về phía cậu ta, trúng ngay giữa trán.

"Đã bảo không được gọi là bảo bối Mạt Mạt cơ mà." Phó Phái phuì tay,

đòi tranh công với Mạt Mạt, "Có chuẩn không?"

Mạt Mạt khẽ xoa đầu cậu ta, "Không tồi, có thể đưa vào rạp xiếc được rồi."

Cả bàn ăn được tràng cười vui vẻ.

Vương San chẳng hiểu họ đang nói gì, chỉ biết ngơ ngẩn ngắm nhìn nụ cười tươi tắn của Phó Phái, cảm thấy vô cùng đáng yêu. Trái tim cô nàng sắp tan chảy đến nơi rồi.

Giải quyết xong bữa trưa, cả đám tiếp tục cùng nhau chụp ảnh kỷ yếu. Tới lúc này, Mạt Mạt mới phát hiện, hóa ra Vương San đã sớm có sự chuẩn bị rồi mới tới đây. Cô nàng díu ngay một chiếc máy ảnh vào tay Mạt Mạt, nói: "Mạt Mạt, cậu chụp cho mình đi." Và thế là, Mạt Mạt từ người mẫu bất đắc dĩ suốt cả buổi trưa đã biến thành nhiếp ảnh gia. Có điều, cô thích chụp ảnh cho mọi người hơn, dễ thở hơn việc phải đứng dang kia cho người ta chụp rất nhiều, lại còn có thể điều khiển tư thế của người này người kia.

"Cố Vị Dịch, cười lên nào." Rất không thuận mắt với cái kiểu ra vẻ thâm trầm, lạnh nhạt của Cố Vị Dịch, Mạt Mạt quyết định phải trêu chọc anh, "Bảo anh cười, anh bày ra bộ mặt như người chết ấy làm gì?"

Cố Vị Dịch không thèm để ý đến cô, quay sang lườm Phó Phái.

Phó Phái đâu có rảnh mà để ý tới hai người họ. Tay của cậu ta bị Vương San mạnh mẽ giữ chặt, muốn thu về nhưng lại ngại. Thật không ngờ sức lực của cô gái này lại lớn tới như vậy, khi về phòng có khi phải thoa thuốc mỡ.

"Cố Vị Dịch, nhìn vào ống kính." Mạt Mạt vừa thấy anh ta dồn toàn bộ sự chú ý về phía Phó Phái với ánh mắt thâm tình liền cảm thấy tức giận. Anh ta không thể đi tìm một người có chung sở thích với mình à? Sao cứ phải "bé cong" một người vốn "chuẩn man" cơ chứ?

"Biết rồi." Cố Vị Dịch bất đắc dĩ dời mắt về ống kính máy ảnh trong bộ dạng lười nhát. Để thu hút sự chú ý của anh, cô gái này cũng đã dốc toàn tâm toàn sức.

"Anh vẫn chưa cười." Mạt Mạt vẫn không thoải mái.

"Nhìn thấy cô tôi cười không nỗi." Cố Vị Dịch nhướn mày sau đó mỉm cười. Tất cả mọi người đều cười theo.

Chỉ có Mạt Mạt nhìn thấy ánh mắt anh ta bày tỏ sự khinh miệt đến nhường nào, cứ như thể cô là một con gián cỡ đại vậy. Cô trừng mắt với anh ta, nhấn nút chụp ảnh, lưu giữ lại nụ cười hệt như những kẻ ngốc của đám sinh viên ở đây.

"Mạt Mạt, tôi còn chưa được chụp riêng với cậu bức nào." Phó Phái khó khăn lắm mới thoát khỏi Vương San. Cậu ta giật chiếc máy ảnh trong tay Mạt Mạt, đưa cho Cố Vị Dịch, "Tiểu Dịch, chụp cho tôi vài bức."

Mạt Mạt lập tức liếc nhìn Phó Phái. Tiểu Dịch? Gọi thân mật thế cơ à?

"Mạt Mạt, cậu chụp cảnh tôi thơm một cái lên má cậu, coi như là quà tốt nghiệp cậu tặng cho tôi có được không?" Phó Phái mặt dày đề nghị.

"Hay tôi đấm cậu một cái, tặng cho cậu một cục sưng trên mặt làm quà tốt nghiệp nhé?" Mạt Mạt híp mắt nói.

"Thế thôi đi, cho tôi khoác vai một cái là được rồi." Phó Phái hớn hở chìa tay ra.

"Rốt cuộc hai người có chụp không?" Cố Vị Dịch mắt kiên nhẫn, còn nhân tiện trừng mắt với Tư Đồ Mạt.

Tư Đồ Mạt chẳng buồn để ý đến anh ta, nhìn vào ống kính nở nụ cười tươi

tǎn.

Cố Vị Dịch ngây người trong giây lát. Nụ cười của cô tới một cách đột ngột, quá thuần khiết, quá ấm áp, trong sáng rạng ngời như ánh dương chiếu rọi cả khu rừng.

"Này, anh có biết nút chụp ở đâu không thế?" Tư Đồ Mạt lạnh lùng nói: "Không biết thì phải hỏi, đừng có giấu dối."

"Mạt Mạt, đó là máy ảnh của cậu ấy đấy." Phó Phái có lòng tốt nhắc nhở.

Mạt Mạt trợn mắt nhìn cậu ta. Đúng là cái đồ ngốc nghếch, bị bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

Phó Phái bị cô trừng mắt mà đầu óc mơ hồ, không hiểu chuyện gì. Cậu ta chỉ cảm thấy lạ, sao bầu không khí giữa hai người này cứ bất hòa thế nhỉ?

Còn chưa tới giờ cơm tối mà Mạt Mạt đã đói sấp xỉu luôn rồi, suốt cả một buổi chiều cùng mọi người tìm bối cảnh chụp ảnh trong khuôn viên sân trường, cứ như đi đánh trận vậy. Đi bộ nhiều tới nỗi chân muộn gãy đến nỗi. Cô thấy phục Vương San sát đất, đi giày cao gót mà tung hoành ngang dọc, không kêu ca lấy một lời, khiến người ta không thể không cảm thán sức mạnh tình yêu thật vĩ đại biết bao!

"Đợi đã, chụp xong ở thư viện thì chúng ta đi ăn nhé." Phó Phái lên kế hoạch.

"Đúng thế, Mạt Mạt, cậu ráng chịu thêm một chút." Vương San cũng lên tiếng.

"Được rồi, tôi không chụp nữa đâu. Mọi người chụp nhanh lên nhé!" Mạt Mạt ngồi bệt xuống bãi cỏ, vẫy tay với mọi người, "Tôi thật sự không có được nữa, mọi người đưa hết đồ cho tôi đi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm trông đồ."

Cố Vị Dịch đảo mắt qua Tư Đồ Mạt rồi bước đi.

Mạt Mạt bắt đầu thấy bức mình. Anh ta có thái độ kiểu gì vậy? Cứ làm như cô nhõng nhẽo khó chiều lắm ấy. Cô mệt thật đó chứ! Có giống như Vương San cố thể hiện cho người mình thích nhìn thấy đâu, việc gì phải làm khó chính mình?

Đến lúc ăn tối, Mạt Mạt cúi gầm mặt, ăn một lèo hết ba bát cơm, khiến tất cả mọi người trên bàn đều kinh ngạc.

"Mạt Mạt, cậu ăn chậm thôi. Cẩn thận không nghẹn bây giờ." Phó Phái rót một cốc nước đặt trước mặt cô.

"Không sao, cậu đừng lo cho tôi. Thật sự tôi đói muôn xỉu rồi." Mạt Mạt còn đang bận với tay gấp món sườn xào chua ngọt ở trước mặt A Khắc. Thấy thế, A Khắc vội vàng đặt đĩa sườn xào ra trước mặt cô. Mạt Mạt cũng không buồn làm khách, cười nói: "Cảm ơn nhé!"

"Không cần đâu." A Khắc ngượng ngùng lắc đầu, cười ngốc nghếch.

"A Khắc, Mạt Mạt là của tôi, không cho phép cậu suy nghĩ lung tung." Phó Phái đột nhiên nói chen vào.

"Cậu câm miệng!" Mạt Mạt mắng một câu, lại vô tình bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Cố Vị Dịch. Cô chẳng thèm nể nang gì, đáp trả anh ta bằng một ánh mắt còn lạnh lẽo hơn.

Sau khi tiễn Mạt Mạt, Phó Phái liền quay về ký túc xá. Vừa vào cửa, cậu ta đã nhìn thấy Cố Vị Dịch đang nằm trên giường đọc sách, "Tiểu Dịch, cậu gửi ảnh cho mình đi."

"Mình còn chưa cho vào máy tính." Cố Vị Dịch không hề rời mắt khỏi cuốn sách.

"Thế bây giờ cho vào luôn đi."

"Đợi đến mai rồi cho vào." Cố Vị Dịch lật sang trang khác.

"Mình muốn xem mấy bức ảnh hôm nay chụp chung với Mạt Mạt," Phó Phái huých vào người anh, "Tiểu Dịch, nhanh lên đi."

"Đừng có gọi mình là Tiểu Dịch nữa." Cố Vị Dịch gập sách lại. Không thể chịu nổi tên tiểu tử này, từ hồi năm nhất đã bắt đầu gọi anh là Tiểu Dịch, phản đối thế nào cũng vô dụng. Bình thường anh chẳng buồn để ý tới cậu ta, nhưng hôm nay, cậu ta lại dám gọi anh như thế trước mặt Tư Đồ Mạt. Lúc đó, rõ ràng anh đã nhìn thấy nụ cười chế giễu thoáng qua gương mặt cô.

"Nếu bây giờ cậu đi cho ảnh vào máy mính thì mình sẽ không gọi cậu như thế nữa." Phó Phái bảo đảm.

"Được, chính cậu nói đấy nhé!" Cố Vị Dịch đứng lên mở máy tính. Dạo này anh rất ít khi ở lại trường, Anh Chàng Đeo Kính đã cài thêm không ít trò chơi vào máy tính của anh khiến nó khởi động chậm hơn rất nhiều.

"Cậu đừng có đứng kè kè sau lưng mình thế." Cố Vị Dịch nói với Phó Phái.

Phó Phái đành phải đi tắm. Cố Vị Dịch từ trước tới nay luôn vô cảm như thế, dường như mọi chuyện đều chẳng liên quan đến anh. Phó Phái cảm thấy mình đặt cho anh biệt hiệu "Tiểu Dịch" là muốn giúp anh trở nên gần gũi, bình dị giống người bình thường hơn một chút, nào ngờ chẳng được tích sự gì cả. Ngay cả Mạt Mạt cũng ghét anh. Lúc Phó Phái đưa cô về trường, trên đường đi cô toàn nói xấu Cố Vị Dịch.

Cố Vị Dịch mở tệp ảnh ra xem. Bức ảnh đầu tiên chính là Tư Đồ Mạt. Có lẽ là ai đó chụp trộm, cô đang ngồi trên bãi cỏ, cúi đầu xoa bóp đôi chân. Dường như hình bóng cô sắp chạm vào ánh hoàng hôn. Sắc vàng của chiều tà

đang nhuộm lên cô. Nhất là những lọn tóc xòa xuống cùng với hàng lông mi kia, chúng dường như đang nhảy nhót trong tia nắng cuối chiều. Đằng sau cô là bãi cỏ xanh biếc cùng chiếc bóng dành thanh cao. Ủm... Cô gái này cũng ăn ảnh đấy chứ! Tóm lại, chỉ một câu thôi, kỹ thuật của người chụp bức ảnh này quả là tuyệt đỉnh.

Anh nhấp vào bức ảnh tiếp theo, là ảnh chụp cô và Phó Phái. Hai người đang cười như hai tên ngốc vậy.

Bức tiếp theo là Phó Phái và bạn học của cô.

Bức tiếp theo là A Khắc, Phó Phái và bạn học của cô.

Bức tiếp theo...

Anh phát hiện, ảnh chụp cô không nhiều. Chẳng lẽ còn ở trong máy của người khác sao?

Cố Vị Dịch nhìn màn hình, nói: "A Khắc, mình gửi những bức ảnh hôm nay chụp cho cậu. Cậu gửi những bức ảnh trong máy cậu cho mình nhé."

Giọng nói của A Khắc truyền qua vách ngăn giữa hai chiếc bàn, "Ừ, được."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Nếu phải hình dung về cuộc sống của năm cuối đại học thì chỉ có một câu thôi: Thùa sống thiếu chết, sống trong sợ hãi.

Có một hôm, Mạt Mạt đọc được câu nói này: "Bước đi trên con đường của người khác, khiến người khác không còn đường để đi." Cô luôn cảm thấy đằng sau những câu chuyện cười bao giờ cũng mang theo chút buồn man mác. Rốt cuộc là ai đã bước đi trên con đường của cô, để cô không còn đường mà đi thế này?

Chẳng biết có phải tất cả các sinh viên năm cuối đều có cảm giác này không, hay chỉ một mình Mạt Mạt cô cảm thấy thế. Một tương lai mờ mịt cứ luẩn quẩn trong tâm trí cô, không thể tưởng tượng nổi ba, bốn tháng sau cô sẽ như thế nào. Cô của lúc ấy ra sao? Mỗi ngày chen chúc trên chiếc xe buýt chật chội như những con cá sardine bị đóng hộp, buổi tối lại quay về căn phòng thuê chật chội để ngủ cho qua ngày? Hay cô vẫn chưa tìm được việc làm, quay về quê chờ người nhà sắp xếp cho một công việc với các cuộc xem mắt dưới ánh nhìn chê nhạo của chúng bạn?

"Mạt Mạt, cậu nhận được ảnh Phó Phái gửi chưa?" Vương San bước tới hỏi, cắt đứt mạch suy nghĩ miên man của Mạt Mạt.

"Chưa thấy đâu, mấy hôm nay mình không liên lạc gì với cậu ta." Mạt Mạt nói.

"Vậy cậu cho mình số điện thoại đi, để mình tự đi hỏi anh ấy." Vương San nói.

Mặt Mạt do dự một lúc, nhưng vẫn đưa số điện thoại của Phó Phái cho Vương San. Một cô gái có thể tiến tới bước này như cô ấy, cũng coi như dũng khí ngút trời rồi. là một người bạn, cô chỉ có thể đứng bên cạnh chúc phúc cho cô ấy mà thôi. Chưa biết chừng hai người họ có thể thành đôi cũng không ai biết trước được.

Lúc này Mặt Mạt không thể lường trước tương lai có một ngày, cô hoàn toàn hối hận vì chút mềm lòng trong những giây do dự của ngày hôm nay.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
[www.dtv-ebook.com](#)

Chương 6

Học kỳ trước, trước khi về nhà, Mạt Mạt đã tiện tay nộp hồ sơ xin việc vào một công ty. Đột nhiên phía công ty đó lại gọi điện bảo cô ngày mai đi phỏng vấn. Nhưng nghe qua điện thoại, Mạt Mạt cảm thấy không đáng tin cậy cho lắm. Thời gian phỏng vấn là tầm giờ sáng mai, địa điểm thì vô cùng hẻo lánh. Từ lúc nhận cuộc điện thoại đó cho tới giờ, cô vẫn đang suy xét xem có nên đi hay không. Cô lên mạng tra địa chỉ công ty đó mới biết nó ở ngay gần trường của Phó Phái, thế nên quyết định gọi điện cho cậu ta.

"Mạt Mạt à, hiếm thấy cậu lại gọi điện cho tôi. Ôi tôi cảm động chết mất thôi! Sống kiếp này không còn gì nuối tiếc nữa!" Phó Phái ở đầu bên kia điện thoại vô cùng ngạc nhiên.

"Cậu đừng có làm quá lên nữa. Này, cậu có biết khu XX không?" Dáng vẻ khoa trương của Phó Phái khiến Mạt Mạt phải bật cười.

"Biết chứ, để làm gì?"

"Tám giờ sáng mai tôi phải tới gần đó để phỏng vấn. Khu ấy an ninh có đảm bảo không thế?" Mạt Mạt hỏi.

"Sớm thế cơ à? Dù sao thì cậu cũng phải đi qua trường tôi. Để tôi đi cùng cậu nhé?" Phó Phái nói.

"Không cần đâu. Lúc ấy cậu còn chưa dậy." Sở dĩ Mạt Mạt khẳng định

như vậy là vì lịch sử huy hoàng trước đây của Phó Phái. Hồi cấp ba, mọi người rủ nhau đi leo núi. Đã hẹn bảy giờ tập trung ở cổng trường, nhưng hơn chín giờ cậu ta mới thèm có mặt. Báo hại cô với Từ Tiệp Nhi phải đứng đợi cậu ta hơn hai tiếng đồng hồ ngoài cổng trường. Từ Tiệp Nhi chính là bạn gái của cậu ta lúc bấy giờ, cũng là bạn thân của Mạt Mạt. Giữa bọn họ còn có hẵn một câu chuyện sâu xa phức tạp.

"Tôi không yên tâm để một mình cậu đi tới cái khu khỉ ho cò gáy đó. Chắc chắn tôi sẽ dậy được. Nếu không thì khi nào tôi dậy sẽ gọi điện thoại cho cậu." Phó Phái vội vàng nói, "Bảy giờ tôi sẽ gọi điện cho cậu. Nếu tôi không gọi thì cậu không cần phải chờ tôi nữa, cứ chủ động đi, như thế được chưa?"

"Được rồi." Nếu thật sự phải đi một mình, Mạt Mạt cũng cảm thấy hơi sợ, "Tốt nhất cậu đừng ngủ quên đấy!"

"Biết rồi."

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạt Mạt thức dậy để chuẩn bị. Cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ đồ công sở và đi giày cao gót. Cô tự ngắm mình trong gương, có chút không dám tin đó là chính mình. Chỉ một từ có thể miêu tả cô lúc này thôi: Không ăn nhập. Cứ nghĩ tới việc lát nữa sẽ phải dùng tạo hình không phù hợp với bản thân chút nào này để đi gặp Phó Phái là cô chỉ muốn chết quách cho xong.

Khi cô xuống xe ở bến xe buýt của trường đại học Khoa học Tự nhiên XX, Phó Phái đã đứng chờ sẵn từ lâu. Vừa nhìn thấy Mạt Mạt, cậu ta liền huýt sáo: "Quá đẹp, thừa quý cô."

Mạt Mạt cầm luôn chiếc túi xách trong tay đánh cho cậu ta một trận. Cậu ta né hết bên này tới bên kia rồi nói: "Cậu định mưu sát phu quân đấy à?"

Tư Đồ Mạt ra tay vô cùng tàn nhẫn. Cậu ta không ngừng la hét om sòm.

Hai người họ bắt một chiếc taxi rồi đi thẳng tới sảnh của công ty mà Mạt Mạt phỏng vấn. Khu vực này chỉ có hai, ba tòa nhà, ngoài ra toàn là đường cái và bãi cỏ, khiến người ta có cảm giác bình thường ở đây sẽ chỉ xuất hiện các thành phần phức tạp mà thôi.

Có điều, bên trong công ty đó lại vô cùng nghiêm chỉnh. Lễ tân hướng dẫn Tư Đồ Mạt lên tầng năm để phỏng vấn. Cô hỏi: "Xin hỏi sẽ mất khoảng bao lâu ạ?"

Cô lễ tân đáp: "Chỉ khoảng một tiếng đồng hồ thôi ạ."

Mạt Mạt liền nói với Phó Phái, "Hay cậu đừng đợi tôi nữa. Phỏng vấn xong tôi sẽ tới trường tìm cậu, đến lúc đó mời cậu đi ăn nhé."

"Không sao đâu. Tôi ở ngoài này đợi cậu."

"Đừng, như thế tôi sẽ cảm thấy áp lực lắm. Phỏng vấn xong tôi sẽ gọi điện cho cậu. Lúc đó cậu tới đón tôi là được rồi."

Phó Phái đắn đo một hồi rồi nói: "Thôi được. Thế thì cậu phỏng vấn xong thì gọi điện cho tôi nhé. Đừng có căng thẳng. Cố lên!"

Cuộc phỏng vấn vô cùng qua loa, chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã kết thúc. Chỉ có một người phụ nữ nói chuyện với cô bằng tiếng Anh, hỏi đôi chút về kinh nghiệm làm việc và trao đổi về mức lương. Tư Đồ Mạt không có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực ngoại thương nên đành có sao nói vậy. Người phụ nữ kia cũng chẳng nói gì thêm, chỉ bảo cô quay về đợi thông báo. Thông thường, những tình huống như thế này đều không có kết quả gì. Nhưng Mạt Mạt không quá để tâm, dù sao cứ nghĩ đến phải làm việc ở cái nơi heo hút này, cô đã cảm thấy buồn chán rồi.

Mặt Mạt đi bộ cả quãng đường dài mà vẫn chưa vãy được chiếc taxi nào, cũng chẳng có trạm xe buýt. Cô chỉ còn cách gọi điện cho Phó Phái để cậu ta tới đón, nhưng gọi mãi mà không có ai bắt máy.

Cứ đi mãi, đi mãi, đột nhiên cô cảm thấy có gì đó bất thường. Một chiếc xe máy lặng lẽ đi dǎng sau khiến trong lòng Mặt Mạt vô cùng căng thẳng. Thành phố này cấm xe máy cơ mà? Chiếc xe kia ở đâu ra? Một tay cô túm chặt chiếc túi đang khoác trên vai, tay kia lặng lẽ rút điện thoại ở ngăn ngoài túi đút vào trong túi áo khoác. Sau đó, cô rảo bước nhanh hơn, vừa đi vừa thầm cầu nguyện.

Chiếc xe máy bỗng phóng vượt qua. Người ngồi sau xe vươn tay ra giật lấy chiếc túi của Mặt Mạt. Cô sợ hãi, không kịp phản ứng gì, theo phản xạ nắm lấy túi định kéo lại, nhưng đã quá muộn. Thế là cả người và túi bị kéo lê đến vài mét trên đường. Cô vội vã thả tay ra. Đến khi cô lồm cồm bò dậy được thì chiếc xe máy kia đã mất dạng. Cô thấy đau cả ở cánh tay lẫn đầu gối, đoán chừng chảy máu rồi, nhưng không dám nhìn vì cô mắc chứng sợ máu.

Mặt Mạt hít sâu một hơi, lấy điện thoại ra gọi cho Phó Phái, vẫn không ai nhấc máy. Cô gọi cho một vài người khác nhưng đều chẳng ai bắt máy.

Tư Đồ Mạt cố lê bước đi về phía trước, ngồi xuống thềm cửa một cửa hàng còn chưa mở cửa. Cô lục tìm trong danh bạ số điện thoại phòng ký túc của Phó Phái rồi gọi đi.

"A lô, xin hỏi ai vậy?" Giọng nói này không thể nghe ra được là của ai.

"Phó Phái." Mặt Mạt gọi tới lạc cả giọng.,

"Cậu ấy không có ở đây."

"Cậu ta đi đâu rồi?"

"Tôi không rõ."

Cảm giác đối phuơng chuẩn bị cúp máy, Mạt Mạt vội vàng nói: "Tôi là Tư Đồ Mạt. Anh là ai?"

Đối phuơng im lặng vài giây mới đáp: "Cố Vị Dịch."

Mạt Mạt vô cùng buồn bã. Ai bắt máy mà chẳng được, sao lại là anh ta cơ chứ? Cô do dự một lúc nhưng vẫn quyết định mở lời: "Có thể phiền anh gọi xe tới đón tôi không? Tôi vừa bị cướp, bây giờ đang ngồi trước cửa hàng XX trên đường XX. Nếu không tiện thì anh tìm Phó Phái hộ tôi cũng được. Tôi đang bị thương."

"Được. Cô đợi tôi." Cố Vị Dịch nói, sau đó ống nghe điện thoại truyền tới âm thanh loạt soạt tìm đồ, "Cho tôi số điện thoại của cô."

Mạt Mạt vừa đọc số xong đã nghe thấy âm thanh ngắt máy "cách" từ đầu bên kia.

Cô cất điện thoại, định co đầu gối lên để ôm chân, nhưng vừa chạm tay vào đã cảm thấy rất đau, đành phải từ bỏ. Cô không dám nhìn vết thương trên chân của mình, chỉ biết thất thần ngồi đưa mắt hướng ra xa xăm.

Cố Vị Dịch bắt một chiếc xe ngoài cổng trường, vội vàng tới địa chỉ mà Tư Đồ Mạt nói. Nơi ấy ở ngay gần trường anh, chiếc taxi nhanh chóng đi đến con đường đó. Anh nói lái xe giảm tốc độ, từ từ tìm kiếm bóng hình cô.

Từ xa Cố Vị Dịch đã trông thấy Tư Đồ Mạt. Anh cứ cho rằng mình sẽ nhìn thấy một cô gái nhỏ nước mắt giàn giụa như mưa cơ, không ngờ cô chỉ lặng lẽ ngồi đó căm môi, đôi mắt hơi sưng, giọt nước mắt rưng rưng nơi khóe mắt kia lại nhất định không chịu rơi xuống.

Anh khẽ nhíu mày. Đầu gối cô bị xây xước chảy cả máu, vết thương khá

rộng, trang phục trên người cũng trở nên lôi thôi, nhếch nhác.

Đột nhiên anh cảm thấy trong lòng ngột ngạt vô cớ.

Khoảnh khắc nhìn thấy Cố Vị Dịch bước xuống từ chiếc xe taxi kia, Mạt Mạt có cảm giác, anh giống như thiên sứ mà ông trời phái xuống. Anh đứng trước mặt cô, áo trắng tinh, quần jean, giày thể thao năng động. Dưới ánh nắng, anh như được một vầng hào quang chiếu rọi. Chiếc bóng đổ dài dằng sau giống như đôi cánh thiên sứ. Đương nhiên, hình ảnh sẽ trở nên tuyệt mỹ hơn nếu như đôi mắt của vị "thiên sứ" này không trừng lên như thế muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Cố Vị Dịch đưa tay ra kéo Tư Đồ Mạt. Cô mượn lực tay anh từ từ đứng dậy. Vết thương trên chân và tay khiến cô khẽ kêu một tiếng.

Cố Vị Dịch buông bàn tay đang nắm lấy tay cô, dùng cả hai tay để đỡ, "Bám chắc vào."

Mạt Mạt còn chưa kịp phản ứng đã bị anh bế lên. Cô hô lên một tiếng rồi vội vàng choàng tay ôm lấy cổ anh. Anh cẩn thận đặt cô vào trong xe taxi, sau đó lại đi vòng sang bên kia, nói với tài xế: "Bác tài, cho tôi đến bệnh viện gần đây nhất."

Tài xế vừa khởi động xe vừa tò mò hỏi: "Cô bé à, sao lại để bị thương thế?"

Mạt Mạt cố gượng cười, "Bị người ta giật mất túi, còn bị kéo lê vài mét a."

"Như thế mà còn không khóc? Cô bé dũng cảm thật đấy!"

Tài xế một tay xoay vô lăng, tay kia còn hướng ra sau giơ ngón cái tán thưởng cô.

Cố Vị Dịch nhìn dáng vẻ cỗ gắng gượng cười cùng đôi chân rướm máu của cô qua gương chiếu hậu, không nhìn được cau mày. Anh lấy hộp khăn giấy trước mặt tài xế đưa ra ghế sau cho Tư Đồ Mạt, "Lau máu trên chân cô đi."

"Üm, cảm ơn." Mạt Mạt nhận lấy khăn giấy, đặt sang chỗ trống bên cạnh.

Cố Vị Dịch thấy cô chẳng có động tĩnh gì, hỏi: "Không lau à?"

Mạt Mạt thầm rửa trong lòng, nhưng vẫn cỗ gắng tỏ ra bình thường, nói: "Không cần đâu."

"Không lau lát nữa máu chảy xuống sàn xe của người ta thì sao?" Cố Vị Dịch nặng lời hơn. Đôi chân không ngừng chảy máu của Mạt Mạt khiến anh khó chịu vô cùng. Hơn nữa, bị máu che hết thế kia, anh hoàn toàn không thấy được vết thương của cô nặng nhẹ thế nào.

"À, không sao. Thật đấy!" Tư Đồ Mạt vội vàng cắt lời.

Cô muốn lau hết máu trên chân mình bôi vào mặt cá tên Cố Vị Dịch kia. Tức chết mất thôi! Thế mà lúc nãy cô còn cho rằng anh ta là người tốt.

"Lau đi, cô cứ chần chờ làm gì?" Cố Vị Dịch đợi mãi không thấy cô có hành động gì, lại giục.

"Sao anh phiền phức thế? Tôi bị chứng sợ máu, lau thế nào được?" Mạt Mạt hét lên. Từ trước tới nay, cô chưa bao giờ có dáng vẻ ống ẹo, mềm yếu, nên nếu có thể, cô sẽ không chủ động nói ra chứng bệnh này.

Cố Vị Dịch không ngờ tới điện này. Anh bèn nói với tài xế, "Bác tài, phiền bác dừng xe bên đường một lát." Anh mở cửa xe bước xuống, sau đó ngồi vào ghế sau.

Mạt Mạt sững sốt. Chẳng lẽ vừa mới mắng anh ta phiền phức một chút

mình đã bị ăn đòn sao?

Cố Vị Dịch rút vài tờ trong hộp khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau vết máu trên chân Mạt Mạt. Anh thấy chân cô dần lộ ta từng lớp da bị cào rách, không chỉ vì máy làm mờ đi vết thương mà còn cả bụi đường bám đầy vào đó nữa. Lửa giận trong lòng anh lại bốc cao ngút trời.

Mạt Mạt gượng gạo ngồi đó, không dám nhìn động tác của anh. Cô chỉ thấy đỉnh đầu anh hơn cúi xuống, thi thoảng lại cử động. Mới thế thôi mà tim cô đã đập liên hồi như muốn nhảy ra ngoài rồi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cố Vị Dịch đứng một bên quan sát y tá rửa vết thương cho Tư Đồ Mạt. Dung dịch cồn vừa mới chảy lên chân, khuôn mặt cô đã nhăn nhó không khác gì một chú chó SharPei đáng thương.

Cố Vị Dịch phải cố gắng lăm mới nhịn được cười, đi tới muỗn nắm tay cô, "Cô cứ nắm tay tôi đi."

Mặt Mạt liền gạt ra, "Ai thèm nắm tay anh!" Đúng là đồ thần kinh, tuy tay cô không chảy máu nhưng cũng bị xước da, chạm vào vẫn đau chứ.

Cố Vị Dịch chẳng biết làm thế nào. Xem ra, cô nàng Tư Đồ Mạt này vẫn còn tức giận chuyện lúc nãy trên taxi.

Lúc ngồi trên xe, tài xế nói cô bé này cũng coi như may mắn lăm rồi, không gặp phải chuyện gì khác nữa. Nghe tới đây, Mạt Mạt thoáng khụng người. Bấy giờ cô mới nghĩ tới chuyện rất có thể mình không chỉ mất của mà còn bị cướp sắc. Anh cảm nhận được rõ ràng cơ thể cô khẽ run. Hóa ra cô cũng biết sợ. Anh vờ như vô tình nói với bác tài: "Ăn cướp người ta cũng có mắt nhìn đấy." Quả nhiên, Tư Đồ Mạt vì lửa giận ngút trời mà hoàn toàn quên đi cảm giác sợ hãi. Bây giờ chắc vẫn còn đang tức giận anh.

Không nắm thì thôi, Cố Vị Dịch khẽ nhún vai, đi ra ngoài gọi điện cho Phó Phái rồi tiện thể mua lấy mấy bịch giấy ướt. Lúc quay lại, anh đã thấy Tư Đồ Mạt cởi áo khoác ngoài, y tá đang bôi thuốc lên tay cho cô. Hóa ra cô còn

bị thương cả khuỷu tay nữa.

"Phó Phái nói cậu ấy sẽ tới ngay." Anh vừa mở bịch giấy ướt vừa nói.

"Ừm." Cô thoảng nhăn mặt. Thuốc gì thế không biết, đau chết đi được.

"Thoa thuốc xong rồi, lát nữa tôi quay lại tiêm thêm một mũi là được." Y tá đẩy xe thuốc rời khỏi.

"Lau mặt đi." Cố Vị Dịch đưa cho cô một tờ giấy ướt.

Mặt Mạt vừa định nhận lấy thì một giọt nước từ tờ giấy ấy nhỏ vào lòng bàn tay cô. Theo phản xạ tự nhiên, cô gạt ra, nói: "Không cần đâu." Dung dịch trong giấy ướt có chứa chất cồn, lại rơi vào đúng vết thương khiến cô xót tới mức muốn chửi thề.

Cố Vị Dịch túm lấy tay cô, lật ra xem xét. Lúc này anh cực kỳ tức giận, "Chỗ này cũng bị thương? Sao không để y tá thoa thuốc?"

Vẻ mặt nghiêm nghị của anh khiến cô có chút sợ hãi, vội vàng nói: "Chỉ bị trầy da thôi. Bàn ta bị trầy da nhanh lành lắm."

Cố Vị Dịch cũng biết vừa rồi mình có hơi nặng lời, bèn dịu giọng: "Chỉ bị trầy da thôi thì cũng phải bôi thuốc. Tôi đi gọi y tá."

"Không cần đâu. Thuốc đó bôi lên xót lắm." Mặt Mạt năn nỉ, "Lòng bàn tay thật sự rất nhanh lành, hơn nữa cũng có bị chảy máu đâu."

Cố Vị Dịch nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Hai chân chảy máu đầm đìa như thế còn không thấy cô kêu đau, lòng bàn tay trầy da một chút thì cứ kêu ca mãi là sao?

"Đưa mặt ra đây." Anh nói.

"Làm gì?" Mạt Mạt hỏi. Con người này nói chuyện buồn cười thật! Mạt thì đưa kiểu gì?

"Lau sạch bảy sắc cầu vồng dính trên mặt cô."

"Lấy đâu ra bảy sắc cầu vồng? Chỉ có màu đen bị lem ra thôi chứ!" Mạt Mạt rất không tình nguyện đưa mặt tới.

Cố Vị Dịch cố gắng lau sạch hết mấy thứ màu mè dính xung quanh vùng mắt cô. Mẹ ơi, sao mà khó lau thế không biêt?

"Ê, anh nhẹ tay thôi. Anh định hủy hoại dung nhan của tôi luôn đấy à?"
Mạt Mạt cao giọng.

"Mặt cô bây giờ không cần tới tôi phải hủy hoại đâu." Anh quét mắt qua khuôn mặt cô.

Mạt Mạt hít sâu một hơi, tự nói với chính mình: Tư Đồ Mạt, bây giờ anh ta đang là ân nhân của mày, không được lấy oán báo ân. Hơn nữa, giết người sẽ phải đền mạng đấy, không được đâu!

"Mạt Mạt." Giọng của Phó Phái từ bên ngoài truyền vào. Dám hé lầm trong bệnh viện như thế cũng chỉ có tên tiểu tử đó thôi. Lời vừa mới dứt, cậu ta đã lao vào như một cơn gió.

"Mạt Mạt, cậu không sao chứ?" Phó Phái xông tới trước mặt cô, lo lắng hỏi.

"Chưa chết được." Mạt Mạt nói với giọng điệu không mấy vui vẻ. Không thèm nghe điện thoại đúng không?

"Xin lỗi mà, tôi đi đánh bóng rõ nên không mang theo điện thoại." Phó Phái vô cùng áy náy, "Để tôi xem cậu thế nào rồi." Cậu ta tiến gần về phía Tư

Đồ Mạt, Cố Vị Dịch không thể không lùi lại vài bước.

"Được rồi, không sao cả. Có gì hay ho đâu mà xem." Cậu ta vừa định chạm vào thì Mạt Mạt đã kịp né tránh.

"Bị thế này rồi còn nói không sao à?" Phó Phái đau lòng hỏi: "Có đau không?"

"Phí lời, đương nhiên là đau rồi." Mạt Mạt trợn mắt với cậu ta, không nhịn được, nói: "Biết ngay là không trông chờ gì được ở cậu mà."

"Xin lỗi, đều tại tôi. Tôi không chăm sóc chu đáo cho cậu." Phó Phái vội vàng xin tha. Cậu ta chỉ sợ cô thực sự tức giận.

"Thôi bỏ đi, là do tự tôi không cẩn thận." Mạt Mạt cũng biết mình chẳng có tư cách gì để trách móc cậu ta cả.

Cố Vị Dịch nhét bịch giấy ướt trong tay cho Phó Phái, "Lau sạch mặt cho cô ấy đi. Chẳng biết là dùng loại mỹ phẩm gì nữa, đen như mực ấy." Nói xong, anh lặng lẽ đi ra ngoài.

"Cậu ấy làm sao thế? Mắt mũi cứ hăm hăm." Phó Phái hỏi Mạt Mạt.

Mạt Mạt khẽ nhún vai. Ai mà biết được! Chắc do Phó Phái quá gần gũi với cô nên ông cụ non ấy ghen đây mà. Đúng là bi ai! Sao cô lại lạc vào mối tình tay ba này cơ chứ? Đáng tiếc còn phải sắm vai nữ phụ. Thôi bỏ đi, niệm tình hôm nay anh ta giúp đỡ cô, từ nay về sau cô sẽ không phá vỡ sự nghiệp "bè cong" Phó Phái của anh ta nữa.

Phó Phái nhẹ nhàng lau sạch lớp trang điểm trên mặt cho Mạt Mạt. bây giờ cậu ta mới biết thật sự rất khó lau.

Cố Vị Dịch cùng y tá đi vào. Mạt Mạt vừa nhìn thấy lọ thuốc hồi nãy cô

ấy thoa cho mình thì không nhịn được trừng mắt với anh.

"Thoa thuốc, tiêm." Mắt y tá không chút biếu cảm, oán trách: "Vẫn còn vết thương mà khi nãy không nói luôn đi."

Phó Phái cùng Cố Vị Dịch bước ra ngoài, hai người họ ngồi nói chuyện trên dãy ghế chờ ở hành lang.

"Hôm nay thật sự rất cảm ơn cậu." Phó Phái vỗ vào vai Cố Vị Dịch.

"Không cần." Cố Vị Dịch lãnh đạm nói.

"Haiz, biết thế tôi đã không đi chơi bóng rổ. Cũng tại A Khắc, tôi đã bảo không đi rồi còn cứ cố lôi đi." Phó Phái thở dài, "Vốn Mạt Mạt chẳng muốn gặp tôi, sau lần này chắc chắn sẽ loại tôi ra khỏi danh sách đối tượng lý tưởng."

Cố Vị Dịch thuận miệng hỏi: "Đối tượng lý tưởng của cô ấy là gì?"

"Tôi cũng không biết nữa. Nếu không tôi đã chẳng phải đợi tới tận hôm nay." Phó Phái bất lực nói: "Tôi còn chẳng dám theo đuổi cô ấy."

"Cậu đối xử với cô ấy rõ ràng thế còn gì? Chỉ cần là con người thì đều có thể nhìn ra." Cố Vị Dịch có sao nói vậy.

"Đã có vài lần cô ấy cố ý ám chỉ với tôi, nhưng tôi đều lảng sang chuyện khác."

"Tại sao phải lảng tránh?"

"Sợ bị cô ấy từ chối." Phó Phái cười nói.

"Có khi cô ấy cũng đang cố tình tỏ ra mập mờ không rõ với cậu, mục đích là để cậu không thể dứt ra được." Cố Vị Dịch nửa đùa nửa thật nói.

"Tôi cho rằng cậu có thành kiến với Mạt Mạt." Phó Phái nói: "Từ hôm chụp ảnh kỷ yếu tôi đã phát hiện ra rồi. Cậu chẳng hề khách khí với cô ấy."

"Có lẽ." Cố Vị Dịch cũng thắc mắc thừa nhận, "Suốt bốn năm nay tôi phải nghe cậu tụng kinh không biết bao nhiêu lần ba chữ 'Tư Đồ Mạt'. Tình cảm mà cậu dành cho cô ấy quá mức rõ ràng, không ai có thể hoài nghi được. Nhưng suốt bốn năm qua, cậu thay bạn gái như thay áo, hết cô này tới cô khác. Mà nguyên nhân khiến cậu với các cô bạn gái ấy chia tay luôn là Tư Đồ Mạt. Vì thế, tôi cảm thấy, có lẽ vẫn đề nằm ở chỗ của cô gái này."

"Thật ra..." Phó Phái đang định nói gì đó thì y ta đi ra hỏi: "Trong hai người ai là bạn trai của cô gái kia? Đi thanh toán viện phí đi."

"Cô y tá xinh đẹp ơi, chân của cô ấy liệu có để lại sẹo không?" Phó Phái tự nhiên bắt chuyện.

"Chỉ cần không bưng mủ thì chắc không sao. Cậu nói cô ấy đừng để vết thương dính nước." Giọng điệu của y tá khá hiền hòa. Đúng là con người ai cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt.

"Vâng, cảm ơn cô y tá xinh đẹp nhé. Tôi đi nộp viện phí với cô."

Tư Đồ Mạt tự vịn vào tường để đi ra. Cố Vị Dịch cũng không rời dù, khoanh tay trước ngực nhìn cô bước từng bước khó khăn.

"Cố Vị Dịch, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh." Tư Đồ Mạt bám vào thành ghế, từ từ ngồi xuống, "Anh yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ không làm kỳ đà cản mũi anh nữa."

"Kỳ đà cản mũi?" Cố Vị Dịch không hiểu gì hết. Ý cô là gì?

"Thì Phó Phái đấy."

"Phó Phái?"

"Gì thế?" Phó Phái thanh toán xong viện phí quay lại, vừa đúng lúc nghe thấy hai người họ đang nhắc tới mình.

"Không có gì. Thuốc đâu?" Tư Đồ Mạt đổi chủ đề.

"Ôi, tôi quên lấy thuốc rồi." Phó Phái tự đập vào gáy mình, "Để tôi đi lấy."

"Đợi đã, cùng đi đi." Mạt Mạt vừa nói vừa cố gắng đứng dậy.

"Haiz, thôi để tôi cõng cậu." Phó Phái khom người trước mặt cô. Mạt Mạt lùi lại hai bước, không biết làm sao.

"Làm gì thế? Có phải chưa cõng bao giờ đâu. Nhanh lên!" Phó Phái giục giã.

Mạt Mạt cẩn thận leo lên lưng cậu ta. Phó Phái vui vẻ cõng cô, "Cậu nặng quá, giảm béo đi." Mạt Mạt thăng tay cốc đầu cậu ta, nhưng tay bị đau nên vội rụt lại. Đột nhiên cô thấy sống mũi cay cay. Chắc do đau quá đây mà.

Đúng thế! Đây không phải lần đầu tiên Phó Phái cõng cô. Năm lớp mười một, cô, Phó Phái và Từ Tiệp Nhi cùng nhau đi leo núi. Lúc đi xuống, Từ Tiệp Nhi cứ kêu ca đau chân, đòi Phó Phái cõng. Phó Phái cõng cô nàng một quãng đường rất dài. Mạt Mạt lặng lẽ đi dắt sau hai người họ, hồn phách không biết đã bay tới nơi đâu. Hậu quả của việc thất thần chính là cô vấp phải cành cây, bị trật chân. Sau đó, Phó Phái thả Từ Tiệp Nhi xuống rồi cõng cô xuống núi. Suốt cả chặng đường, Mạt Mạt cảm nhận sâu sắc thế nào gọi là mây đen mịt mù sau lưng. Ánh mắt của Từ Tiệp Nhi cứ như tùng nhát dao phóng tới, muốn chém cô thành trăm mảnh. Sau lần đó, Từ Tiệp Nhi đã chiến tranh lạnh với cô suốt một tuần liền.

Có lẽ bất cứ cô gái nào trong quá trình trưởng thành cũng sẽ gặp được một vài người bạn như vậy. Cô ấy rất xinh đẹp, thông minh, tỏa sáng, nhà có điều kiện, cuộc sống như một công chúa. Sau đó, không biết vì sao bạn và cô ấy lại trở thành bạn thân, bạn rất thích cô ấy, ngưỡng mộ cô ấy, và cũng... đố kỵ với cô ấy. Bạn thường xuyên làm rất nhiều điều để lấy lòng cô ấy, híup cô ấy làm bài tập, giúp cô ấy lấy nước, giúp cô ấy giấu thầy cô, giúp cô ấy thu hút sự chú ý của chàng trai mà cô ấy thích.

Thật ra, đây chính là phiên bản hiện đại của tiểu thư và nha hoàn.

Từ Tiệp Nhi của năm đó chính là tiểu thư, còn Tư Đồ Mạt là nha hoàn.

Tư Đồ Mạt của năm đó thích Phó Phái cũng không có gì kỳ lạ. Phó Phái rất đẹp trai, thành tích tốt, lại chơi thân với Tư Đồ Mạt. Những cô cậu học trò mười bảy, mười tám tuổi luôn muốn tìm một lối thoát cho những rung động của chính mình. Tư Đồ Mạt lựa chọn yêu thầm Phó Phái. Chút rung động của thiếu nữ ấy ngoại trừ Từ Tiệp Nhi ra, không một ai hay biết. Đây vốn dĩ nên là câu chuyện yêu đơn phương của một mình Tư Đồ Mạt. Nhưng sau một kỳ nghỉ dài, khi quay lại trường học, Từ Tiệp Nhi nói với Tư Đồ Mạt rằng cô ấy và Phó Phái đang yêu nhau. Cô ấy còn rưng rưng nước mắt hỏi Tư Đồ Mạt: "Mạt Mạt, cậu không trách mình chứ? Cậu cũng biết đấy, cậu là người bạn thân thiết nhất của mình. Cậu nhất định sẽ chúc phúc cho mình, đúng không?" Tư Đồ Mạt khẽ gật đầu, vô cùng cao thượng chúc phúc cho câu chuyện tình yêu của hai người họ.

Những đứa trẻ ngày ấy xem quá nhiều phim truyền hình dài tập, ngây ngô cho rằng chỉ cần như thế tình bạn sẽ được bền vững dài lâu.

Cố Vị Dịch đứng dậy từ băng ghế chờ, liếc mắt thấy giọt lệ vừa thoảng qua trên khuôn mặt Mạt Mạt. Anh tự hỏi, hai người họ rốt cuộc từng trải qua câu chuyện như thế nào?

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
[www.dtv-ebook.com](#)

Chương 8

Mạt Mạt được Phó Phái bế tận lên phòng.

Phó Phái nồng nặc đòi làm vậy, cô không ngăn cản được. Hai người đứng dưới ký túc xá nữ đưa qua đẩy lại mãi cũng chẳng có gì hay ho. Vì thế, Mạt Mạt đành mặc kệ cậu ta.

Người ra mở cửa cho họ là Vương San. Nhìn thấy Phó Phái bế Mạt Mạt, gương mặt cô ấy sững sờ trong giây lát, rồi gượng gạo nở một nụ cười.

"Cô ấy bị thương rồi." Phó Phái bế Mạt Mạt đi vào phòng.

Tất cả mọi người trong phòng đều dồn hết ánh mắt về phía họ.

Mộng Lộ nhìn thấy chiến tích thảm hại trên chân của Mạt Mạt liền thốt lên: "Sao lại đến nông nỗi này?"

"Mình hôm nay giữa đường bắt cướp, bị đánh cho bép dí." Mạt Mạt cười nói.

"May cho cậu vẫn còn tâm trạng mà ở đây đùa cợt." Đàm Chị Bé Hạt Tiêu tặc lưỡi hai tiếng, "Đôi chân này của cậu xứng đáng được đưa lên tạp chí ngành y đấy."

"Cậu là người của tạp chí nào thuộc ngành y thế? Vết thương này cũng có thể đăng lên cơ à?" Mạt Mạt buồn cười nói.

"Thôi đừng tranh cãi mấy vẩn đề không đâu ấy nữa. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Mộng Lộ nhăn mày hỏi.

"Mình bị bọn cướp đi xe máy giật đồ, bị chúng lôi đi tận mấy mét. Chỉ thế thôi." Mạt Mạt nói.

"Chỉ thế thôi?" Đàm Chị khẽ hù một tiếng, "Vết thương này của cậu phải mất bao lâu mới khỏi được?"

"Bác sĩ dặn không được để nước dính vào, cũng không được chạm vào vết thương. Chắc khoảng hai, ba tuần là khỏi thôi." Phó Phái khó khăn lăm提供更多
nói xen vào được, "Mấy ngày này phải làm phiền các cô chăm sóc cô ấy rồi."

"Không có gì đâu." Vương San mở lời, "Anh cứ yên tâm."

"Cảm ơn cô nhé!" Phó Phái rất hào phóng tặng Vương San một nụ cười rạng rỡ, "Trưa nay tôi mời tất cả mọi người đi ăn."

Mộng Lộ đưa mắt về phía Tư Đồ Mạt, "Còn cậu thì sao?"

"Các cậu mua mang về cho mình là được." Mạt Mạt nói.

"Đồ ngốc, tôi bế cậu xuống rồi đi là được chứ gì?" Phó Phái nói như lẽ đương nhiên, "Đợi đến lúc bọn tôi ăn xong thì cậu đã chết đói rồi."

"Như thế thì phiền phức quá!" Vương San vội vàng nói, "Hay bây giờ tôi chạy xuống mua đồ ăn cho Mạt Mạt trước, xong chúng ta đi?"

Mộng Lộ khẽ hù một tiếng, thái độ rất không thoải mái.

"Một lần bị mất mặt vẫn chưa đủ sao?" Mạt Mạt đưa ánh mắt về phía Mộng Lộ nhưng lời nói lại là với Phó Phái.

"Thế... hay là để lần khác tôi mời mọi người vậy?" Phó Phái hơi lưỡng lự,

"Lát nữa tôi sẽ mua gì đó về đây để mọi người cùng ăn."

Ngoại trừ Vương San tỏ vẻ vô cùng thất vọng, tất cả mọi người đều không ai có ý kiến. Phó Phái hỏi người trong phòng xem họ muốn ăn gì, sau đó liền đi ra ngoài.

Người ngoài đã đi, Mộng Lộ cùng Đàm Chị bắt đầu tra hỏi kỹ càng, hết cái này đến cái kia.

"Xương khớp của cậu không bị ảnh hưởng gì đây chứ?" Đàm Chị lo lắng quan sát Mạt Mạt.

"Không sao đâu. Bị thương thế này là đủ thê thảm rồi." Mạt Mạt khẽ lắc đầu.

"Sao lại để đến nồng nỗi ấy cơ chứ? Chỉ đi phỏng vấn xin việc thôi mà, cái giá phải trả cũng quá cao đấy." Khẩu khí của Mộng Lộ còn mang theo vẻ tức giận.

"Đúng thế. Sao cậu có thể ngu ngốc đến vậy?" Lời nói của Đàm Chị mang theo chút đau lòng, "Túi bị giật thì cứ để chúng nó giật đi. Của đi thay người."

Mạt Mạt cười làm hòa, "Mình không kịp thả tay ra."

"Các cậu đừng nói nữa. Mạt Mạt đã buồn lắm rồi." Vương San đột nhiên nói.

Bị Vương San giội cho một gáo nước lạnh, tất cả đều im lặng.

Phó Phái mua cả đống đồ ăn về. Ký túc xá nữ có quy định, nam sinh tới chơi, thời gian không được vượt quá một tiếng đồng hồ. Sau khi dặn dò những điều cần chú ý cùng với thời gian uống thuốc, mặc dù rất không muốn

nhưng cậu ta vẫn phải rời đi.

Lúc Phó Phái về tới trường, Cố Vị Dịch đang giặt quần áo ngoài ban công, "Sao lại giặt quần áo vào giờ này?"

"Quần áo bị dính máu." Cố Vị Dịch đỡ quần áo trong chậu ra, "Tư Đồ Mạt sao rồi?"

"Cũng tạm. Chắc không sao." Phó Phái nhíu mày nhìn quần áo trong tay Cố Vị Dịch, "Trước khi mình tới bệnh viện, cô ấy không khóc đầy chứ?"

Động tác vắt quần áo của Cố Vị Dịch hơi khụng lại. Anh có nhìn thấy nước mắt thoảng qua trên khuôn mặt cô, nhưng đó là khi Phó Phái đã ở bệnh viện. Thế cho nên... anh dùng sức vắt kiệt nước, nhàn nhạt nói: "Không."

"Đúng là đáng nể. Một cô gái yếu ớt, bị thương tới như vậy mà không rơi một giọt nước mắt nào." Phó Phái vô cùng cảm thán.

"Đúng là rất lợi hại." Cố Vị Dịch khẽ gật đầu, không nhiều lời thêm nữa.

"Thật ra..." Phó Phái đột nhiên muốn trút bầu tâm sự, "Mình và Mạt Mạt từng yêu nhau."

Cố Vị Dịch với tay lấy mắc quần áo, hơi liếc mắt về phía Phó Phái.

"Thật ra mình cũng chẳng biết như thế có được coi là yêu nhau hay không." Phó Phái vò đầu bứt tai, có chút ngại ngùng, "Năm lớp mười một, mình từng qua lại với bạn thân của Mạt Mạt. Cô ấy rất tùy hứng, thường xuyên gây chuyện, cãi nhau với mình. Có một lần trong giờ nghỉ trưa, cô ấy vừa khóc vừa la hét với mình trong phòng học. Mình nhất thời tức giận còn đập vỡ cả cửa kính. Lúc đó, vừa đúng lúc Mạt Mạt đi ăn quay về, nhìn thấy mảnh thủy tinh vương vãi, còn cô bạn thân đang khóc lóc, liền giận tím mặt, giơ tay định đánh cả mình. Lúc ấy mình cảm thấy cô ấy như vậy thật đáng

yêu."

Cố Vị Dịch im lặng, chờ cậu ta nói tiếp.

"Có phải rất biến thái không? Sau đó, mình bất giác cứ chú ý tới nhất cử nhẫn động của Mạt Mạt. Rồi cũng chẳng nhớ đã xảy ra chuyện gì nữa, chỉ biết là mình và cô bạn kia chia tay. Từ đó, mình mượn cớ thất tình để bắt Mạt Mạt ở bên mình, cùng ăn cơm, cùng đọc sách, cùng trò chuyện mỗi ngày." Phó Phái đang chìm trong những ký ức riêng của mình, "Sau đó, mình thật là ngu ngốc khi lựa chọn tỏ tình với cô ấy vào ngày Cá tháng Tư, và cô ấy đồng ý."

"Sau này vì sao lại chia tay?" Cố Vị Dịch không nhịn được hỏi một câu.

"Một tuần sau cô ấy mới phát hiện ra hôm đó chính là Cá tháng Tư. Cô ấy vô cùng tức giận đòi chia tay, thế là bọn mình chia tay." Phó Phái tự giễu, nói: "Đây đúng là tự mình gây họa, còn biết trách ai."

"Cứ thế mà chia tay sao? Cậu không níu kéo à?" Cố Vị Dịch cảm thấy không thể tin nổi.

"Lúc đó mình cảm thấy cô ấy chuyện bé xé ra to nên không chịu xuống nước dỗ dành cô ấy. Hơn nữa, mình cứ nghĩ rằng cô ấy sẽ luôn ở trước mặt mình, không chạy đi đâu được." Phó Phái khẽ nhún vai, "Thật ra cho tới bây giờ mình vẫn không hiểu cô ấy tức giận điều gì."

Cố Vị Dịch muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng biết phải mở lời ra sao. Tình yêu vốn là một điều kỳ lạ, ai mà nói rõ được cơ chứ.

Mạt Mạt nằm trên giường suy nghĩ vẫn vơ, toàn thân đau nhức. Hôm nay đúng là một ngày dài lê thê.

"Mạt Mạt, cậu có đói không?" Đàm Chị hỏi cô.

"Không đói, chẳng muốn ăn uống gì cả." Mạt Mạt lắc đầu, "Lúc nãy Phó Phái mua gì về thế?"

"Toàn đồ ăn vặt thôi, cũng chẳng mua thứ gì mềm mềm dễ ăn cho cậu cả." Đàm Chị tiện miệng nói, "Con người anh ta thì không đến nỗi nào, nhưng chẳng biết chăm sóc người khác gì cả."

"Người ta đã mua đồ về cho cậu ăn rồi mà cậu còn nói người ta như thế." Vương San thò đầu ra, nửa đùa nửa thật nói.

"Ồ, cậu còn chưa bước chân ra khỏi cửa để gả cho người ta mà đã nói đỡ cho người ta rồi à?" Mộng Lộ xen vào, cũng nửa đùa nửa thật.

"Mộng Lộ, cậu nói cái gì đấy?" Vương San bẽn lẽn cất lời.

"Thật ra, đàn ông không chu đáo cũng chẳng sao cả. Quan trọng là phải thật lòng, những cái khác từ từ rèn luyện cũng được." Đàm Chị cảm thán, "Mình thấy Phó Phái rất thật lòng đấy chứ, suốt bốn năm qua, đối với cậu chưa hề thay đổi."

"Xì, số bạn gái mà cậu ta qua lại trong mấy năm đại học có thể xếp thành đội bóng rồi đấy." Mạt Mạt phản đối.

"Chưa biết chừng đó chỉ là mấy bông hoa dại vớ vẩn thôi. Anh ta vẫn đang đợi một bông hoa là cậu." Mộng Lộ cũng góp vui, "Cậu chưa từng xem xét tới việc ở bên anh ta à?"

"Mạt Mạt đã nói là không thể có chuyện đó rồi." Vương San không kìm được nói.

"Đúng thế, mình không có hứng thú." Mạt Mạt tán đồng.

"Thôi bỏ đi, miệng cậu còn cứng hơn cả vỏ sò, không thứ gì cạy ra được.

Chẳng có gì vui." Đàm Chị nhún vai bỏ đi.

Mộng Lộ đưa mắt nhìn Mạt Mạt rồi buông một câu bâng quơ, "Cũng chẳng biết cậu đang sợ hãi điều gì?" Rồi rời đi.

Mạt Mạt cười khổ. Đối với Phó Phái, đúng là cô luôn sợ hãi.

Cô của năm đó, đầu óc chắc bị cửa kẹp rồi mới đồng ý qua lại với cậu ta.

Đó là một buổi chiều hoàng hôn, cô cùng Phó Phái đi dạo trong sân trường. Cậu ta vừa đi vừa dạy cô cách xoay quả bóng rổ trên một ngón tay. Nhưng mãi mà cô chẳng học được, bèn giận dỗi vứt trả quả bóng cho cậu ta. Phó Phái ôm quả bóng, chiếc áo sơ mi đồng phục màu trắng vì ướt đẫm mồ hôi mà dính sát vào người. Ánh chiều tà như phủ một tầng ánh sáng vàng lên đôi vai cậu ta. Phó Phái cười nói: "Mạt Mạt, hay cậu làm bạn gái tôi đi?"

Cô bị cậu làm cho sợ hãi, cúi gầm mặt theo phản xạ. Ánh nắng chiều phản chiếu bóng của hai người lên mặt sân. Trong lòng cô chợt thấy ấm áp, khẽ gật đầu.

Tối hôm đó, trước mắt Mạt Mạt chỉ toàn là nụ cười của Phó Phái. Trong đầu cô không ngừng vang lên giọng nói đầy từ tính của cậu ta: "Mạt Mạt, hay cậu làm bạn gái tôi đi?... Mạt Mạt, hay cậu làm bạn gái tôi đi?... Mạt Mạt, hay cậu làm bạn gái tôi đi?... Mạt Mạt..."

Khi đó, cô phải chịu đựng áp lực rất lớn, phải hy sinh cả tình bạn để qua lại cùng Phó Phái. Từ Tiệp Nhi sau khi biết chuyện đã không tiếc lời mắng chửi cô, rồi tuyên bố "tuyệt giao" với cô. Bạn bè luôn chỉ trỏ sau lưng cô. Cho dù phải trải qua những điều đó, cô vẫn cảm thấy thật ngọt ngào. Sau khi tan học, hai người cùng nhau đi ra khu ăn vặt ăn kem, trong giờ học lén liếc mắt đưa tình với nhau dưới ánh mắt nghiêm nghị của thầy cô, sau đó cả hai cùng mỉm cười; giờ tự học thì lén viết thư truyền tay nhau, mà chỉ toàn viết

về những chuyện không đâu...

Cô của kia ấy đúng là rất thích, rất thích Phó Phái. Chỉ trong vòng một tuần, cô đã có thể viết được một cuốn sổ nhật ký dày cộp cho cậu ta, định bụng sẽ tặng cậu ta vào ngày sinh nhật. Nhưng tiếc là không kịp... Vừa nghĩ tới đây, Mạt Mạt liền lôi cuốn sổ nhật ký ở ngay dưới gối mình ra.

Đó chính là cuốn sổ nhật ký mà năm đó cô viết cho Phó Phái. Suốt bốn năm đại học cô chưa từng giở ra dù chỉ một lần. Cô luôn đem theo nó bên mình để nhắc nhở bản thân tuyệt đối đừng bao giờ rung động trước cậu ta nữa.

Cô lật mở cuốn sổ nhật ký, trang bìa gác còn vẽ rất nhiều trái tim nhỏ. Cô không kìm được bật cười, đúng là trái tim thiếu nữ lúc nào cũng chỉ có tình yêu. Cô giở tới trang đầu tiên của cuốn sổ, trên đó chỉ viết có một câu. Chính Mạt Mạt cũng thấy sững sờ vì những bút tích ngây ngô, ấu trĩ của mình ngày nào.

Cô vội vàng gấp cuốn sổ lại. Năm đó, cô từng nghiêm túc, dũng cảm đối diện với tình cảm của bọn họ tới như thế, vậy mà tất cả những khởi đầu ấy hóa ra chỉ từ một câu nói đùa ngày Cá tháng Tư của cậu ta. Hơn nữa, cô cũng chỉ tức giận hết ngày hôm đó thôi. Suốt một tuần lễ tiếp theo, cô luôn chờ đợi Phó Phái tới dỗ dành mình, đợi cậu ta cho cô một bậc thang để leo xuống. Nhưng cậu ta chẳng có động tĩnh gì, ngay cả một lời xin lỗi cũng không có, chỉ nói một câu: "Hay chúng ta cứ làm bạn bè nhé?", sau đó lại bắt đầu kết giao với những cô bạn gái mới. Bạn bè thôi chứ gì? Cậu ta làm được, đương nhiên cô cũng có thể!

Cuốn sổ bị Mạt Mạt ném xuống phía cuối giường hơi hé mở, dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn, người ta có thể nhìn thấy dòng chữ như ẩn như hiện: Nụ cười của cậu làm huyễn náo cả tuổi xuân tôi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Phó Phái bị Mạt Mạt ngó lơ. Tuy cô chưa bao giờ nhiệt tình với cậu ta, nhưng nếu là trước đây, cậu ta giống như mỹ nữ bị thất sủng chốn hậu cung, thì bây giờ đã "thăng cấp" trở thành phi tần bị tống vào lãnh cung luôn rồi. Mỗi lần cậu ta gọi điện cho Mạt Mạt để hỏi thăm về vết thương đều nhận được những câu trả lời khách sáo mà xa cách như sau: "Ừm, cảm ơn cậu, tôi đỡ nhiều rồi. Tôi đang có việc, nói chuyện sau nhé..." Cậu ta suy nghĩ suốt mấy ngày trời vẫn không hiểu nổi cô đang giận dỗi gây sự vì chuyện gì. Nhất thời bực tức, cậu ta liền chạy tới bên dưới ký túc xá nữ gọi điện cho cô.

"A lô."

"Mạt Mạt, tôi đang ở dưới ký túc xá của cậu."

"Cậu tới làm gì?" Ngữ khí của cô vô cùng lạnh nhạt.

"Tôi tìm cậu, chứ tôi làm gì nữa?" Một hôm nay cậu ta ôm một bụng tức nên không thể nói chuyện một cách dễ nghe được.

"Bây giờ tôi không tiện đi xuống." Cô nói.

"Chẳng phải cậu bảo là đỡ nhiều rồi sao? Xuống đi, không thì cậu bảo ai đó xuống đón tôi lên." Phó Phái quyết không thỏa hiệp.

"Biết rồi, tôi xuống đây."

Tư Đồ Mạt dịch chuyển từng bước khó khăn để đi xuống. Vết thương trên chân cô đã đóng vảy thành từng mảng, nhưng khi cử động vẫn phải hết sức cẩn thận, nếu không nó sẽ lại rách ra. Cô đứng trên khúc quanh cầu thang lặng lẽ nhìn Phó Phái. Hai tay cậu ta đút túi quần, chân liên tục đá vài viên sỏi trên mặt đất, dáng vẻ có chút mất kiên nhẫn. Cô lưỡng lự một hồi mới đi xuống. Thực lòng, cô không hề muốn cãi nhau với cậu ta, bởi cô biết rõ mỗi khi gây sự, cậu ta điên cuồng tới nhường nào.

Hồi chuẩn bị thi tốt nghiệp, phải điền nguyện vọng vào phiếu đăng ký. Ngày nào Phó Phái cũng lẽo đẽo đi theo cô hòng moi tin tức, xem cô điền nguyện vọng vào trường nào. Có điều, cô thật sự không muốn suốt bốn năm đại học phải đứng một bên nhìn cậu ta thay bạn gái như thay áo nữa. Cô muốn cách xa cậu ta một chút, từ từ xóa bỏ cậu ta khỏi cuộc sống của mình, nên có chết cũng không chịu nói cho cậu ta biết. Cuối cùng, Phó Phái thật sự tức giận tới phát điên, lục tung tất cả thùng rác trong trường, sau đó bỏ đi.

Mạt Mạt vũng vàng đứng trước mặt Phó Phái, hỏi một câu không hề có chút sắc thái tình cảm nào: "Sao lại đến đây?"

"Có phải cậu đang trách tôi không? Tôi đã bảo tôi ở bên ngoài đợi cậu, chính cậu nói không cần, bây giờ lại quay ra trách tôi là cớ làm sao?" Cậu ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Mạt Mạt ngây ra một lúc, mấy giây sau mới biết cậu ta đang nói tới chuyện xảy ra hôm cô đi phỏng vấn. Cô lắc đầu, "Không phải. Tôi đâu có trách cậu. Chuyện đó có liên quan gì đến cậu đâu."

"Sao lại là chuyện không liên quan gì tới tôi?" Thái độ dửng dưng như không có chuyện gì của cô khiến cậu ta muốn xù lông, "Cậu có cần phải phân biệt rạch rời với tôi như thế không? Chúng ta không phải là bạn bè thân thiết sao?"

"Tôi không hề có ý đó. Cậu đừng suy nghĩ lung tung." Thật ra trong lòng Mạt Mạt rất muốn phân định thật rạch rời, càng rạch rời càng tốt.

"Rõ ràng cậu đang giận dỗi còn bảo tôi suy nghĩ lung tung?" Phó Phái tức giận, giọng cũng lên cao, "Được rồi, cậu bảo không trách gì tôi, thế tại sao mấy hôm nay cậu cứ lạnh nhạt hờ hững với tôi như thế?"

"Phó Phái, chúng ta là bạn bè, đúng không? Chẳng có người bạn nào mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho nhau chỉ để nói chuyện thời tiết với hôm nay ăn gì đâu." Cô thăng thăng nói: "Cho dù là bạn bè thân thiết đến đâu đi chăng nữa cũng không cần phải như vậy."

"Thế cho nên nguyên nhân chính là vì chuyện này? Cậu chê tôi phiền phức?" Phó Phái lạnh lùng trừng mắt với cô, "Từ trước tới nay con người tôi vẫn luôn như vậy. Tới bây giờ cậu mới chê tôi phiền phức có phải hơi muộn rồi không?"

"Không phải tôi chê cậu phiền phức. Những lời hỏi thăm ấm áp dịu dàng ấy là quyền lợi của bạn gái cậu. Tôi không có tư cách gì cả, cậu có hiểu không?" Cô rất cỗ gắng nói chuyện đàng hoàng với cậu ta.

"Tôi không hiểu. Bây giờ tôi làm gì có bạn gái. Hơn nữa, cho dù tôi có bạn gái thì đã sao? Tôi muốn đổi xử tốt với ai còn phải đợi cô ấy đồng ý à?"

"Từ trước đến nay có bao nhiêu cô bạn gái gây gỗ với cậu vì chuyện này rồi?" Mạt Mạt đột nhiên hỏi. Trong lòng cô biết rõ, những cô bạn gái trước đây của Phó Phái khó chịu với sự tồn tại của cô đến nhường nào. Cô cũng đã cố gắng tránh được đến đâu thì tránh rồi, không tránh được cũng phải nỗ lực giải thích với người ta. Cô còn nhớ, có một cô gái từng gọi điện cho cô, mở miệng liền chửi bới không tiếc lời. Cô nghe xong mà đờ người. Cách gọi đó khiến Mạt Mạt không khỏi cảm thán, sinh viên thời nay sao lại thiếu hụt từ vựng đến nhường này? Lúc đó, cô phải tốn hơn mười phút để giải thích,

nhưng đối phương vẫn lải nhải không ngừng, mở miệng ra là xúc phạm người ta. Mạt Mạt cũng nỗi cáu, vận dụng hết khối từ vựng dùng để mắng chửi người tích lũy được từ thời trung học ra. Sau đó, cô gọi điện cho Phó Phái. Từ đó trở đi, cô không bao giờ nhận được những cuộc điện thoại tương tự như vậy nữa.

"Cậu nhắc tới chuyện đó làm gì?" Phó Phái cau mày hỏi.

"Phó Phái, có phải cậu thích tôi không?" Sau một hồi do dự, Mạt Mạt vẫn quyết định hỏi thắc.

Phó Phái bị cô hỏi trực tiếp như thế, gượng gạo đút tay vào túi quần, "Sao lại hỏi như vậy?"

"Muốn hỏi cho rõ ràng." Cô nói.

"Tôi... cứ coi là thế đi." Phó Phái ấp úng, "Chúng ta trước đây cũng coi như từng yêu nhau, đúng không? Nếu đã từng qua lại với nhau thì đương nhiên phải thích rồi."

"Cậu đừng thích tôi nữa."

"Cậu có ý gì?" Phó Phái túm lấy tay cô.

"Bởi vì tôi không muốn trở thành thành viên của hội những người mà cậu từng thích." Cô gạt tay cậu ta ra, "Cậu về đi. Chiều nay tôi còn có việc."

"Cậu đừng quá đáng. Đừng tưởng tôi hơi thích cậu là cậu có thể lên mặt." Phó Phái nỗi cáu, vung chân đá mạnh vào gốc cây cạnh đó.

"Cậu hoàn toàn có thể mặc kệ, không cần phải để ý gì tới tôi." Hơn nữa, cô cũng chẳng cần tới cái gọi là "hơi thích" của cậu ta.

"Tư Đồ Mạt! Rốt cuộc thì cậu muốn tôi phải làm sao?" Cậu ta túm lấy

cánh tay cô, không để cô đi.

"Tôi chẳng cần cậu phải làm gì cả. Tôi chỉ cảm thấy cậu nợ tôi một lời xin lỗi."

"Tôi đắc tội gì với cậu? Hôm trước ở bệnh viện chẳng phải tôi đã nói xin lỗi với cậu rồi sao?"

"Tôi nói chuyện hôm Cá tháng Tư. Cậu nợ tôi một lời xin lỗi." Mạt Mạt biết lôi chuyện cũ ra nói lại chẳng hay ho gì, nhưng nếu không nói thì trong lòng sẽ cảm thấy vô cùng uất ức.

"Chuyện từ đời nào rồi. Cậu hép hòi quá đấy."

"Hơ, phụ nữ lòng dạ hép hòi là chân lý từ bao đời nay. Bây giờ cậu mới biết à?" Mạt Mạt tức đến bật cười: "Thôi bỏ đi, tôi cũng không muốn cãi nhau với cậu. Tôi về phòng đây." Cô không gạt được tay Phó Phái ra, chỉ có thể quay đầu trừng mắt nhìn.

"Được, tôi xin lỗi." Phó Phái mặt không biểu cảm, "Như thế đã được chưa?"

Mạt Mạt không ngờ cậu ta thật sự nói lời xin lỗi, sững sờ vài giây mới lắp bắp nói: "Được rồi."

"Thế cho qua mọi chuyện nhé?" Cậu ta cúi đầu nhìn cô.

"Ừm." Mạt Mạt khẽ gật đầu. Sao càng lúc cậu ta lại càng bám chặt thế này? "Phó Phái, tôi cảnh cáo cậu, đừng có qua đây."

"Biết rồi." Cậu ta bĩu môi, đứng thẳng người dậy, "Tôi về đây."

Phó Phái bước đi được hai bước thì chợt dừng chân, không quay đầu lại, nói: "Mạt Mạt, nếu từ trước tới nay, trong lòng tôi vẫn chỉ có một mình cậu

thì sao?"

Nói xong câu đó, không đợi cô trả lời, cậu ta đã lặng lẽ rời đi.

Tư Đồ Mạt đứng yên nhìn cậu ta dần đi xa, trong lòng trăn trở mỗi ngón ngang. Cô quá hiểu Phó Phái, muốn cậu ta giữ trọng trái tim, so với việc đào đá quý trong mỏ than còn khó hơn. Thế nên sẽ không có nếu như, mà cho dù có, cô cũng không muốn đặt cược vào cái "nếu như" ấy của cậu ta.

Rất nhanh sau đó, Mạt Mạt phát hiện ra Vương San và Phó Phái bắt đầu "bén lửa". Mỗi lần Vương San nhận được một cuộc điện thoại thần bí nào đó xong đều bén lěn bước tới hỏi Tư Đồ Mạt, "Mạt Mạt, Phó Phái hỏi thăm vết thương của cậu thế nào rồi."

"Chưa chết được." Mạt Mạt trả lời một cách lạnh lùng.

Vào một buổi tối nọ, Phó Phái gọi điện cho Tư Đồ Mạt.

"Mạt Mạt?"

"Ừm." Mạt Mạt ngồi trên giường, trong tay còn ôm cuốn sổ nhật ký năm nào cô viết cho cậu ta, lật giở từng trang từng trang.

"Đạo này tôi cảm thấy nói chuyện với cô bạn cùng phòng của cậu rất hợp." Cậu ta nói một cách thăm dò.

"Cậu muốn gì cứ nói thẳng." Mạt Mạt xé vài trang trong cuốn nhật ký.

"Nếu tôi với cô ấy thành một cặp thì sao?" Phó Phái dè dặt hỏi.

Mạt Mạt siết chặt trang giấy trong lòng bàn tay, "Hỏi tôi làm gì? Cậu với cô ấy thành đôi chứ có phải với tôi đâu?"

"Cậu vẫn không thích tôi qua lại với mấy cô bạn xung quanh cậu." Cậu ta

nói.

"Tôi thích hay không cũng chẳng liên quan gì đến cậu." Cô lại xé thêm mấy trang nữa, "Cậu thích ở bên ai thì cứ ở bên người đó. Tôi không quản được, mà cũng chẳng muốn quản."

"Mạt Mạt, cậu đang tức giận." Giọng nói của cậu ta đượm ý cười, "Cậu có thích hay không đương nhiên là liên quan đến tôi rồi. Hay cậu làm bạn gái của tôi đi?"

Tay cầm điện thoại của Mạt Mạt khẽ run. Cậu nói y hệt ngày nào...

Cô mạnh mẽ xé nốt trang cuối cùng của cuốn nhật ký, chậm rãi nói, "Phó Phái, bao nhiêu người phải chết như vậy, sao cậu không chết đi?"

"Ha ha, Mạt Mạt, cậu thật đáng yêu." Phó Phái buông tiếng cười lớn, "Không nói với cậu nữa, tôi còn phải đi tán tỉnh cô bạn cùng phòng của cậu đây. Tới lúc đó cậu đừng hối hận đấy."

"Cút" Tư Đồ Mạt cúp điện thoại.

Nếu như trước đó Mạt Mạt vẫn còn ôm ấp tia hy vọng đối với Phó Phái thì giờ phút này, cậu ta đã thành công dập tắt ngọn lửa le lói ấy. Mấy năm nay, Tư Đồ Mạt luôn vờ như không để tâm, không quan tâm cậu ta có gọi điện cho cô hay không, không quan tâm tới chuyện cậu ta lại có bạn gái mới, không quan tâm rốt cuộc cậu ta đối với cô có cảm giác gì... Cô phải ngụy trang tới mức mệt mỏi rồi. Thế nên trò chơi này, cô không muốn chơi tiếp nữa. Cậu ta muốn làm gì thì làm, muốn dây dưa với ai thì dây dưa. Từ giờ trở đi, đừng mơ tưởng cô sẽ có một tia mập mờ nào với cậu ta nữa.

"Mạt Mạt, cậu không sao chứ?" Là người duy nhất còn lại ở trong phòng ký túc lúc này, Mộng Lộ dù không muốn cũng phải nghe nội dung cuộc trò chuyện của hai người bọn họ khi nãy.

"Không sao." Mạt Mạt hít một hơi thật sâu, "Chân mình ngứa quá, chắc bắt đầu bong vảy rồi."

"Bôi thuốc vào đi, đừng gãi, không sẽ thành sẹo đấy." Mộng Lộ lưỡng lự một hồi vẫn quyết định nói: "Mạt Mạt, nếu như thấy khó chịu thì phải nói ra. Như thế mới dễ chịu được phần nào."

"Năm lớp mười một, Phó Phái đã thổ lộ với mình. Sau đó, mình với cậu ta yêu nhau được một tuần. Thế rồi vô tình mình phát hiện ra cậu ta tỏ tình với mình vào đúng ngày Cá tháng Tư. Mình đã rất tức giận, chạy tới chất vấn cậu ta. Cậu ta còn làm như không có chuyện gì, nói với mình rằng: Đó chẳng phải là do tôi sợ cậu sẽ từ chối tôi hay sao? Mình nhất thời tức giận nên đòi chia tay. Cậu ta cũng đồng ý, sau đó rất nhanh liền có bạn gái mới." Mạt Mạt cười khổ, "Để có thể ở bên cậu ta, mình đã sẵn sàng đắc tội với người bạn thân thiết nhất, à đúng rồi, bạn gái nhiệm kỳ trước mình của cậu ta chính là bạn thân của mình."

"Không nhìn ra tên Phó Phái này tệ đến như vậy." Mộng Lộ khẽ than, "Mình còn tưởng anh ta là một người đàn ông tốt. Vừa rồi anh ta nói gì với cậu?"

"Cậu ta nói muốn qua lại với Vương San, hỏi mình có được không. Rồi tự nhiên còn hỏi mình có muốn làm bạn gái cậu ta không." Mạt Mạt từ từ vo tròn những tờ giấy trong tay.

"Woa, đúng là xấu xa có đẳng cấp. Anh ta cũng không cần mặt mũi nhỉ?" Mộng Lộ muốn đứng lên bảo vệ chính nghĩa, "Thế cậu nói thế nào?"

"Cậu không nghe thấy sao? Mình bảo cậu ta đi chết đi." Mạt Mạt cười. Cô phát hiện sau khi nói ra mọi chuyện, cảm giác dễ chịu hơn nhiều.

"Không phải cậu vẫn còn thích anh ta đấy chứ?" Mộng Lộ nghĩ sao hỏi

vậy.

"Bây giờ không thích nữa." Mạt Mạt ngắm chuẩn, ném đống giấy vo tròn trong tay về phía thùng rác bên cạnh bàn, trúng phóc. "Bây giờ mình cảm thấy lo lắng cho Vương San nhiều hơn. Mình quen biết Phó Phái nhiều năm như vậy, chưa từng thấy cậu ta qua lại với cô bạn gái nào quá ba tháng."

"Thân ai người nấy lo thôi, cũng đâu phải chưa từng khuyên nhủ cô ấy. Người ta muốn yêu đương chẳng lẽ cậu lại cứ ngăn cản?" Mộng Lộ nhìn thấy ngón tay Mạt Mạt như đang chuẩn bị gãi ngứa, vội vàng vỗ vào tay cô, "Đừng có gãi."

"Được rồi." Mạt Mạt ngoan ngoãn bỏ ra, đem những trang nhật ký đã bị vo tròn thành giấy vụn ra chơi trò ném vào sọt rác.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Vết thương của Mạt Mạt đang dần hồi phục. Từng lớp vảy bắt đầu bong tróc, cứ như rắn lột da vậy. Nhìn thấy từng lớp da non mỏng manh đang bao bọc lấy lớp thịt hồng hồng, chính bản thân cô cũng cảm thấy kinh hãi. Mọi người trong ký túc xá mấy hôm nay đều không dám ăn những đồ ăn được chế biến từ thịt. Đặc biệt là cô nàng Đàm Chị, ngày nào cũng gào thét, "Ôi Mạt Mạt ơi, cậu mà còn không mau lành vết thương đi thì chị đây cũng không dám để người ta gọi là hổ vồ nữa, chưa từng nghe thấy con hổ nào nhìn thấy thịt là muốn ói cả."

Mấy ngày trước, có một số máy lạ gửi tin nhắn hỏi vết thương của cô đã lành hẳn chưa. Cô nhắn tin lại hỏi đối phương là ai, nhưng không có hồi âm. Chuyện cứ như thế chẳng đi đến đâu.

Vương San và Phó Phái đã bắt đầu lén lút yêu đương. Có điều, lần này dường như Phó Phái không giống trước kia nữa, rất ít liên lạc với Mạt Mạt. Có lẽ vì ít nhiều gì, cậu ta cũng có chút kiêng dè. Mạt Mạt coi như không hề hay biết. Gần đến ngày tốt nghiệp, cô bù đắp trong đống luận văn, còn phải lo tìm việc làm nữa, không có tâm trạng nghĩ tới mấy chuyện phong hoa tuỵt nguyệt kia. Dường như cô không quá mức để tâm tới Phó Phái như cô vẫn tưởng.

Nhưng thế gian này luôn có một vài nhân vật "cực phẩm" hiếm gặp, ví dụ như Vương San. Sau khi trở thành bạn gái bí mật của Phó Phái trong vòng

hai tuần lễ, cô nàng đã cảm thấy không thoải mái, nhất quyết đòi phải được công khai. Bước đầu tiên trong chiến dịch công khai ấy chính là thông báo với Mạt Mạt.

Thế là, vào một buổi tối mây đen gió thổi, Vương San bén lěn đứng trước đầu giường Mạt Mạt, nói: "Mạt Mạt, mình có chuyện muốn nói với cậu."

"Nói đi." Mạt Mạt tay cầm bông tăm khẽ chọc vào vết thương đang đóng vảy. Mỗi ngày nay đúng là ngứa chết đi được, nhưng không được gãi.

"Mình... mình và Phó Phái đang yêu nhau." Vương San thấp giọng nói.

"Ồ, thật sao? Chúc mừng." Mạt Mạt nhíu mày, vừa rồi chọc mạnh tay quá, tăm bông chạm cả vào miệng vết thương.

"Cậu... cậu không sao chứ?" Vương San hỏi.

"Mình? Mình có thể có chuyện gì?" Mạt Mạt ngẩng đầu nhìn cô ấy, "Ngược lại là cậu đấy. Cậu phải cẩn thận một chút."

"He he, anh ấy đối xử với mình rất tốt." Vương San khẽ vặn góc áo, "Cậu không để ý là được rồi."

"Sao mình phải để ý? Nói thật nhé, cậu đừng để cậu ta bắt nạt."

"Không đâu, anh ấy thật sự rất tốt với mình." Vương San vừa nói, vừa nhảy chân sáo quay đi, cứ như thể kiếp nông nô vừa được thăng cấp lên thành địa chủ.

Mạt Mạt nhìn theo bóng lưng vui vẻ của cô nàng, khẽ lắc đầu. Cũng chỉ tại Phó Phái kia có vẻ người cứ như người mẫu ấy, nên không biết đã có bao nhiêu cô gái lầm tưởng rằng cậu ta là người lương thiện. Cho dù cậu ta có cho họ uống thuốc độc đi chăng nữa, có lẽ họ vẫn sẽ vô cùng vui vẻ mà uống, lại

còn rất biết ơn cậu ta là đằng khác.

Mặt Mạt vốn định lấy tăm bông xoa dịu vết ngứa ở chân một lúc rồi đi ngủ, bị Vương San quấy rầy như vậy liền cảm thấy khó chịu. Cô nằm trên giường mà dạ dày cứ kêu "òng ọc" mãi không thôi. Con gái đa phần đều muốn giảm béo, thế nên Tư Đồ Mạt quyết định cố nhịn. Mười phút sau, Mộng Lộ đi hẹn hò về mang theo hai hộp mỳ xào, định chiêu đãi Đàm Chị và Mạt Mạt.

Mặt Mạt từ trên giường bò xuống, nhanh chóng ăn hết một hộp mỳ, sau đó lại nhìn chằm chằm vào hộp còn lại, nói: "Lộ Lộ à, Đàm Chị chắc đi ăn với bạn trai rồi. Hộp mỳ này để lâu không ngon đâu."

"Ừ, cậu cứ ăn đi. Đúng là hết thuốc chữa." Mộng Lộ trợn trừng mắt.

Mặt Mạt vui vẻ reo lên, bắt đầu xử lý hộp mỳ còn lại. Cô đang ăn ngon lành thì điện thoại đổ chuông. Liếc mắt nhìn qua, là Phó Phái gọi, cô nhấn từ chối rồi tiếp tục ăn.

Điện thoại lại đổ chuông, cô lại nhấn từ chối, nó lại tiếp tục đổ chuông, cô lại tiếp tục nhấn từ chối... Cứ liên tiếp ba lần, Mặt Mạt bắt đầu bức mình. Một tay cô gấp mỳ cho vào miệng, tay kia cầm điện thoại định tắt máy, không ngờ lần này là số máy nhà cô. Cô vội vàng nuốt trôi miếng mỳ đang còng dang dở, sau đó bắt máy.

"Mặt Mạt." Giọng nói của mẹ truyền tới qua điện thoại.

"Mẹ, sao muộn thế này còn gọi điện thoại cho con?"

"Mặt Mạt à, là thế này, mẹ có một người bạn, con củadì ấy đang học đại học ở cùng một thành phố với con."

Mặt Mạt bắt đầu có dự cảm không lành. Không phải là mẹ lại bắt cô đi xem mắt đấy chứ?

"Con có nhớ dì Vương từng mua cho con một con búp bê hồi nhỏ không?"

"Con không nhớ nữa." Mạt Mạt buột miệng đáp.

"Trên mặt có tàn nhang ấy." Mẹ cô còn chưa chịu từ bỏ.

"Mẹ muốn nói, trên mặt con búp bê có tàn nhang, hay trên mặt dì ấy có tàn nhang?"

"Con bé này! Tóm lại là có một dì như thế. Dì ấy là bạn bè thân thiết từ nhỏ của mẹ, sau này dì ấy ra nước ngoài, bây giờ..."

"Mẹ, mẹ nói vào chuyện chính đi. Con nhận điện thoại cũng mất phí đấy."

Mạt Mạt vội vàng cắt ngang lời mẹ.

"À, là thế này. Hai hôm trước dì ấy có liên lạc với mẹ, bảo là mới mua cho con trai một căn hộ mới, hai phòng ngủ, một phòng khách để cậu ấy ở sau khi tốt nghiệp. Nghe nói con cũng đang học ở thành phố X, dì ấy rất nhiệt tình muốn để con tới đó ở chung."

Mạt Mạt sững sờ mất hai giây. Mẹ cô sao lại muốn cô đến sống chung nhà với một người đàn ông xa lạ?

"Mẹ..." Mạt Mạt dừng một chút, nói tiếp: "Như thế không hay lắm đâu."

"Con sợ không an toàn sao?" Mẹ nói: "Cái này thì con không cần lo lắng. Dì Vương là người tốt, con trai do một tay dì ấy dạy dỗ chắc chắn không tồi chút nào đâu."

"Mẹ, không thể nói như thế được. Không phải cứ người tốt là nhất định sẽ dạy dỗ được một người con tốt." Mạt Mạt nói.

"Người ta có lòng tốt thôi. Con thân gái một mình bôn ba nơi đất khách xa lạ, ít nhất cũng cần có người chăm lo chứ!"

"Mẹ, mẹ để bố nghe điện thoại đi. Con nói chuyện với bố." Mạt Mạt từ bỏ việc nói lý lẽ với mẹ mình.

"Mẹ đã nói với bố con rồi. Ông ấy bảo để con tự quyết định." Mẹ nói.

"Thế thì con quyết định không cần." Mạt Mạt khẽ thở dài.

"Nếu con lo lắng vẫn đề an toàn, thì ít nhất cũng phải đi gặp con trai dì ấy một lần rồi hãy nhận xét chứ. Con trai nhà người ta cũng là đấng anh tài sáng sủa, cần gì phải có ý đồ gì với con. Hơn nữa, như thế con có thể tiết kiệm được không ít tiền thuê nhà còn gì?"

"Mẹ ơi, đây không phải là một hình thức xem mắt mới đấy chứ?" Tính cảnh giác của Mạt Mạt vô cùng cao. Không phải do cô quá đa nghi, mà bởi vì mẹ cô có tố chất bà mối trời sinh. Không biết có bao nhiêu đôi trai gái lầm đường lỡ bước đã có thể đến với nhau thông qua mẹ cô rồi. Liệu có phải bây giờ bà lại muốn vươn ma trào ra với con gái của mình không?

"Con nói cái gì thế? Chẳng qua mẹ chỉ muốn tìm một chỗ ở cho con thôi. Cũng tại chúng ta làm cha làm mẹ nhưng không được tích sự gì, không mua nổi căn nhà cho con. Chúng ta cũng đau lòng lắm chứ."

"Mẹ, con không có ý đó." Mạt Mạt vội vàng giải thích. Ai cũng có thể đắc tội, nhưng tuyệt đối không được đắc tội với vị quý bà đã xem bộ Hãy ngủ yên tình yêu và cả bộ Tân hãy ngủ yên tình yêu tới bốn lần này.

"Thôi bỏ đi, con không muốn thì mẹ cũng không miễn cưỡng." Giọng mẹ mang theo chút ai oán.

"Được rồi, để con đi gặp anh ta." Mạt Mạt không còn cách nào, đành nhận lời mẹ. Dù sao thì gặp xong chỉ cần biếu ra vài cái cớ để xoa dịu mẹ cô là được.

"Thật sao? Thế mười giờ sáng mai nhé! Gặp nhau ở ngôi nhà mới mua của họ. Tiện thể con cũng tới đó xem nhà cửa thế nào." Mẹ nói.

Thời gian địa điểm đều chốt xong xuôi rồi? Từ nay đến giờ quả nhiên là kịch bản được dựng sẵn để biểu diễn. Quý bà này càng ngày càng nhiều chiêu trò đấy!

Mặt Mạt "dạ" một tiếng rồi cúp điện thoại. Hơn mười phút sau, bỗ cõi nhẫn tin đến, nói rằng nếu cô thật sự không thích thì không cần phải đi, cuối tin nhẫn còn đính kèm một địa chỉ. Mặt Mạt lén mạng tra thử thông tin thì thấy đó là một khu nhà ở cao cấp. Xem ra, dì Vương kia cũng là người khá giả. Con nhà khá giả chắc chẳng thân thiện gì đâu. Ủm, những người không có tiền đều có suy nghĩ như vậy.

Hơn chín giờ sáng hôm sau, Mặt Mạt thức dậy, chọn đại một bộ quần áo để mặc. Ra đến cửa, cô lại quay trở vào, thay một chiếc váy ngắn, để lộ ra đôi chân đầy thương tích của mình. Con trai dì Vương chứ gì? Để đấy, tôi sẽ dọa cho anh sợ xanh mắt luôn!

Nhưng... người tính không bằng trời tính.

Mặt Mạt vẫn cho rằng, con trai dì Vương thì phải mang họ Vương, thế là suốt đường đi cứ không ngừng nguyễn rủa anh ta, đặt cho anh ta, đặt cho anh ta không biết bao nhiêu biệt danh tệ hại bắt đầu bằng chữ Vương. Thật không ngờ, con trai của dì Vương lại... là... họ... Cố.

Tay vẫn còn đặt nguyên trên chuông cửa, Mặt Mạt ngơ ngẩn nhìn người đàn ông ra mở cửa cho mình.

Cố Vị Dịch nhìn thấy Mặt Mạt cũng thoáng sững sờ. Nhưng rất nhanh sau đó, anh lấy lại được phản ứng, "Cô chính là con gái của dì Tô?"

"À... đúng rồi." Mặt Mạt trả lời theo phản xạ, "Cái đó..."

"Đừng có nhẫn chuông nữa! Ôn ào quá!" Cố Vị Dịch cau mày.

"Ồ." Bây giờ Mạt Mạt mới rời tay khỏi chuôn cửa.

"Vào nhà đi." Anh nói rồi quay người đi vào nhà.

Mạt Mạt cứ thế ngơ ngẩn đứng ngoài cửa, vô thức đảo mắt quan sát cả căn nhà: Phòng ốc còn đang tu sửa, khắp nơi đều là sơn màu, mùn cưa, gạch men, giấy báo, nhưng không gian vô cùng rộng rãi.

Cố Vị Dịch quay đầu thấy cô vẫn đứng như trời trỗng ngoài cửa. Anh đưa mắt nhìn qua rồi nói: "Đôi chân đó của cô cũng dám khoe khoang cho thiên hạ thấy sao?"

Lúc này, Mạt Mạt chỉ muốn xé luôn cái váy ra để che đầu gối. Cô ngập ngừng hồi lâu: "Cái đó... mẹ anh nói thế nào với anh?"

"Chỉ nói con gái của bạn bà ấy sau khi tốt nghiệp có thể sẽ tới sống ở đây. Thật không ngờ đó là cô."

Thật ra, khi mẹ vừa đề cập tới chuyện này, anh đã không đồng ý. Sau đó, vì không thể chịu đựng nổi sự cẩn nhẫn của mẹ, anh mới miễn cưỡng gặp mặt một lần. Anh vốn định sẽ nói rõ lập trường của mình với đối phuơng.

"Ồ, thế anh nghĩ sao?" Mạt Mạt thật không biết nên nói gì nữa. Cô có suy tính như thế nào cũng không đoán được người đàn ông đó chính là Cố Vị Dịch. Chuyện này... đúng là quá trùng hợp!

"Tôi chẳng có ý kiến gì cả. Tùy cô thôi, thích ở thì ở."

"Ừm." Mạt Mạt đáp một tiếng. Bàn tính nhỏ trong lòng cô bắt đầu "lách cách" tính toán, cân nhắc. Thứ nhất, tên này không thích phụ nữ; thứ hai, tuy rằng mình cũng ưa nhìn, nhưng trên đời, những người xinh đẹp hơn mình

muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, Phó Phái mặc đồ nữ vào trông còn thoát tục hơn, thế nên mình hoàn toàn không có chút thực lực nào để biến Cố Vị Dịch "quay trở về quỹ đạo"; thứ ba, nơi này không gian vô cùng tốt, tiền thuê ít nhất phải hơn hai nghìn tệ, nếu dọn vào sống ở đây sẽ tiết kiệm được một khoản không nhỏ; thứ tư, chưa biết chừng còn có thể lợi dụng Cố Vị Dịch làm lá chắn để thoát khỏi móng vuốt của mẹ, sắp tốt nghiệp đến nơi rồi, nếu mẹ cứ bắt mình đi xem mắt thì đáng sợ biết bao! Thứ năm, mặc dù nhìn qua, Cố Vị Dịch có vẻ là người không dễ sống chung, nhưng có thể tin tưởng tuyệt đối anh ta là người tốt...

"Thế thì... từ nay về sau phải làm phiền anh vậy." Mạt Mạt quyết định tận dụng cơ hội này, "Sau khi tốt nghiệp tôi sẽ dọn đến đây. Trong thời gian tu sửa cần tôi giúp gì thì cứ nói nhé!"

"Cô thì giúp được cái gì?" Anh liếc cô một cái, "Cô đứng ngoài cửa lâu như vậy đủ chưa? Cần xem qua phòng không? Nếu không thì có thể về được rồi. Một lát nữa thợ sẽ đến đây sửa chữa."

"Vậy tôi về đây." Chủ nhà đã nói thế rồi, cô còn có thể nói được gì? Đúng là loại khó ở chung.

GỬI THỜI THANH XUÂN ÂM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chờ đợi tốt nghiệp là một quá trình vô cùng áp lực, tựa như một chặng đường dài dằng dẵng không có lối ra. Khi ở trong giai đoạn đó, con người ta không tránh khỏi những giây phút thất vọng chán chường, đôi khi còn cảm thấy tương lai mờ mịt. Nhất là khi ta nghe được tin một người bạn nào đó tìm được việc làm, người bạn nào đó thi đỗ lên cao học, người bạn nào đó ra nước ngoài, hay thông tin trường nào đó lại có sinh viên nhảy lầu tự vẫn...

Hơn nữa, những người bạn đã học chung với nhau suốt bốn năm trời, nay sắp phải chia xa, như câu hát năm nào: Bốn phương trời mỗi đưa một nơi. Có lẽ, năm, mười năm sau, mỗi người đều đã có một địa vị khác nhau trong xã hội, một ngày nào đó tình cờ gặp lại, có khi còn chẳng thể nhận ra nhau, cứ thế lướt qua giữa chợ đời phồn tạp. Hay một ngày nào đó sắp xếp lại album ảnh tốt nghiệp, ta phải cố gắng lục tìm trong ký ức mải mới có thể nhớ ra tên một người bạn học. Cũng có khi, có một vài người, cả cuộc đời này ta không thể gặp lại.

Vô vàn những suy nghĩ trăn trở không ngừng luẩn quẩn trong tâm trí những sinh viên sắp ra trường. Nhưng không ai muốn nói ra những tâm sự ấy. Họ cố gắng cười nói thật vui vẻ, để không hoài phí tháng này bên nhau ngắn ngủi còn sót lại này. Nguyện mong sao những ký ức cuối cùng có thể lưu giữ, chính là khuôn mặt với nụ cười vui vẻ của tất cả chúng ta. Mạt Mạt cũng giống như tất cả mọi người. Lúc chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp ba, cô không biết nên điền nguyện vọng vào chuyên ngành nào, hay nói cách khác, cô không biết chuyên ngành mình đã chọn là thế nào. Cô chỉ biết nghe thầy cô nói

răng, nghề kế toán dễ xin việc nhất, thế nên cô liền ngốc nghếch chọn luôn chuyên ngành kế toán. Sau khi lên đại học, nguyên cả tháng trời chỉ toàn học Toán khiến cho Mạt Mạt cảm thấy vô cùng phiền muộn. Mỗi lúc lên lớp, cô không sao tập trung được. Về sau, cô quen biết một đàn chị khóa trên học Marketing. Lần đó, sau khi theo đàn chị đi nghe giảng một tiết, cô liền trở nên say mê chuyên ngành này.

Kể từ đấy, ngày nào cô cũng chạy tới nghe giảng, thậm chí còn giúp đàn chị làm bài tập vài lần, lần nào cũng được điểm cao. Ngược lại, đối với chuyên ngành kế toán của mình, Mạt Mạt lúc nào cũng chỉ ở mức bình thường. Suốt bốn năm đại học, chưa năm nào cô lấy được học bổng, chỉ có mỗi tấm bằng kế toán cũng chẳng dễ gì xin được việc. Cũng may, công ty quảng cáo của đàn chị kia đang có nhu cầu tuyển dụng, hỏi cô có muốn thử sức không. Vì thế, Mạt Mạt nhanh chóng nộp hồ sơ vào đó.

Trên đường đi phỏng vấn, Mạt Mạt cảm thấy cực kỳ bồn chồn, thấp thỏm. Dù sao cô cũng đâu phải sinh viên chuyên ngành Marketing.

Khi đến nơi, đàn chị dẫn Mạt Mạt vào trong một văn phòng không có người, sau đó liền rời đi. Không lâu sau, một người đàn ông để râu quai nón bước vào. Phong cách ăn mặc của người này vô cùng bụi bặm, áo jacket màu đen, quần ngố rắn rí, đi xép xỏ ngón. Anh ta hỏi: "Tư Đồ Mạt đúng không?"

"Vâng. Xin chào!" Mạt Mạt vội vàng đứng dậy, mỉm cười đáp lại.

"Ngồi đi." "Ông chú" râu quai nón khoát tay rồi ngồi xuống.

Mạt Mạt đẩy hồ sơ ra phía trước. Anh ta không hề xem mà trực tiếp hỏi: "Có bạn trai không?"

"Dạ?" Mạt Mạt sững sờ. Điều này thuộc về đời tư chứ nhỉ?

"Không muốn trả lời à?" "Ông chú" râu quai nói hơi híp mắt lại, "Không

sao, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi. Cô cho rằng, nếu muốn nhầm tới đối tượng là phụ nữ độc thân thì nên có ý tưởng quảng cáo thế nào?"

Mặt Mạt suy tư một hồi, đáp: "Có hai hướng để triển khai. Một là sự độc lập, nhấn mạnh rằng, cho dù không có đàn ông, phụ nữ vẫn có thể tạo cho mình một cuộc sống tốt đẹp; hai là triển khai theo hướng tình cảm, dịu dàng ấm áp, bởi vì một người phụ nữ cho dù kiên cường tới đâu cũng vẫn mong muốn được cùng ai đó ăn bữa sáng."

"Cùng ăn bữa sáng? Cô bé chắc hay nghe nhạc của Lưu Nhược Anh lắm hả?" "Ông chú" cười như có như không.

"Xuất phát điểm là gì không quan trọng, phải không ạ?"

"Thế điều gì mới quan trọng?"

"Khiến cho người xem nhớ rõ, còn phải để lại ấn tượng sâu sắc." Mạt Mạt trả lời.

"Lấy một ví dụ cụ thể đi. Nếu như tôi muốn cô xây dựng một kịch bản quảng cáo trang phục nữ cho dân văn phòng, cô sẽ viết theo hướng nào?"

"Còn phải xem tình hình cụ thể." Mạt Mạt suy nghĩ một lát rồi đáp.

"Tình hình thế nào?"

"Tình hình về sản phẩm. Nếu như sản phẩm thời trang đó muốn lột tả vẻ nữ tính của dân văn phòng thì ta sẽ gây dựng phuơng án quảng cáo theo hướng tình cảm dịu dàng; nếu như sản phẩm thời trang đó muốn cho thấy tính chuyên nghiệp thì phải viết theo hướng độc lập."

"Cô làm như thế sẽ quảng cáo cho công sở, chứ không phải là quảng cáo cho thời trang." Ánh mắt của "ông chú" râu quai nón dần trở nên sắc bén.

Mặt Mạt nuốt nước miếng, "Tôi cho rằng, nếu như đổi tượng khách hàng của sản phẩm là dân công sở, vậy thì ta quảng cáo cho công sở cũng không có gì không được cả. Nếu như làm thật tốt còn có thể khiến họ cảm thấy đó là sản phẩm dành riêng cho mình, như thế họ sẽ càng mua nhiều hơn."

"Cô không học chuyên ngành Marketing đúng không?"

"Đúng ạ." Mặt Mạt trả lời, trong lòng thầm nghĩ, những người làm quảng cáo đều đổi chủ đề nhanh như chong chóng thế này sao?

"Sao lại muốn vào một công ty quảng cáo?"

"Bởi vì có hứng thú." Mặt Mạt do dự một lát, quyết định nói thật: "Nếu như tôi nói, tôi thật sự rất chướng mắt khi xem những quảng cáo phát trên truyền hình hiện nay, liệu có phải là quá ngạo mạn không?"

"Ha ha, không đâu." "Ông chú" râu quai nón đột nhiên nở nụ cười, "Tôi cũng thấy chướng mắt. Cô chướng mắt nhất là cái nào?"

"Trà thảo mộc Bích Sinh Nguyên." Mặt Mạt nói, "Nhất là cái câu: Đừng gầy quá nhé!"

"Câu đấy thì sao?"

"Quá khoa trương! Hơn nữa, nó khiến người ta nghi ngại liệu sản phẩm này có tác dụng phụ hay không?" Mặt Mạt đột nhiên thêm vào một câu: "Mà mấy người mẫu đóng quảng cáo cũng không đẹp, nhất là cái cô lộ rõ cả xương quai xanh ấy, trông cứ như dân tị nạn châu Phi vậy."

"Ôi không thể ngờ được nha, Tiểu Tư Đồ." "Ông chú" râu quai nón nháy mắt, "Cô ta là người tình trong mộng của tôi đấy."

"Dạ?" Mặt Mạt không lường trước được cục diện này, sững sờ hồi lâu.

"Mỗi khi thèm ăn món sườn là tôi lại mơ thấy cô ta." "Ông chú" râu quai nón cười rộ lên.

Khuôn mặt Mạt Mạt trở nên cứng đơ luôn, cười cũng không được, mà không cười cũng không xong. Thảo nào anh ta lại nuôi nhiều râu như thế, chắc là để cho đỡ lạnh.

"Được rồi, cô ngồi đây đợi một lát. Lát nữa sẽ có một vị Diêm La Vương vào nói chuyện với cô. Tôi ra ngoài trước đây." "Ông chú" râu quai nón không cười cợt nữa, đứng lên ra ngoài.

Chưa đầy năm phút sau lại có một người đàn ông khác bước vào. Người này tuy phong cách ăn mặc vẫn rất thoả mái, nhưng so với "ông chú" râu quai nón kia thì đã gọn gàng, nghiêm chỉnh hơn nhiều rồi.

Anh ta đi thẳng tới chiếc bàn trong phòng và ngồi xuống. Mạt Mạt vội vàng đi tới trước mặt anh ta.

"Có thể đi qua đêm không?" Anh ta mở miệng hỏi.

"Có thể." Mạt Mạt đáp. Trong bốn năm đại học, điều đầu tiên cô học được chính là đi qua đêm.

"Có ngại khó ngại khổ không?"

"Không ngại." Mạt Mạt thấy chết không sờn. Có ngại cũng không nói cho anh ta biết.

"Mức lương mong muốn của cô là bao nhiêu?"

"Bốn ngàn tệ trở lên."

"Bao giờ có thể bắt đầu thử việc?"

"Lúc nào cũng được. Nhưng có khi tôi sẽ phải xin nghỉ phép để quay về trường giải quyết nốt một vài thủ tục."

"Được. Đến đây được rồi. Cảm ơn cô đã tham gia ứng tuyển. Cô cứ về và chờ thông báo." Người đàn ông có phong cách thoải mái nói.

Sau khi ra khỏi phòng phỏng vấn, Mạt Mạt vốn định đi tìm đàn chị kia để chào một tiếng, nhưng không hiểu cơ duyên thế nào, cô lại bắt gặp cảnh đàn chị cùng với "ông chú" râu quai nón đang tình chàng ý thiếp trong phòng trà nước. Suốt quãng thời gian học đại học, Mạt Mạt từng đến ký túc xá của đàn chị nhiều lần. Cô biết, trên giường của đàn chị này chỉ toàn mấy người đàn ông đầy "lông lá". Không ngờ ra trường được gần hai năm rồi, sở thích của chị ta vẫn không thay đổi.

Xuống dưới, Mạt Mạt nhận được điện thoại của đàn chị, "Mạt Mạt, sao không nói với chị một tiếng đã đi rồi?"

"Em đứng bên ngoài phòng trà nước nhìn thấy chị đang bận rộn, thế cho nên..." Mạt Mạt rất biết chọn điểm dừng.

"Hả...à..." Đàn chị im lặng giây lát mới nói tiếp, "Em phỏng vấn thế nào?"

"Em cũng chẳng biết nữa, mọi thứ đều mơ hồ."

"Được rồi, có tin tức gì chị sẽ báo với em đầu tiên. Thôi nhé, chị có chút việc bận, hôm nào chị em mình đi ăn sau nhé?"

"Vâng. Chị... cứ làm việc đi." Mạt Mạt cười nói.

"Em vớ vẩn quá. Bye bye."

"Bye bye."

Đang đi trên đường, đột nhiên Mạt Mạt rất muốn ghé qua căn nhà của Cố

Vị Dịch xem xét một chút. Lần trước cô đến có hơi vội vàng, còn chưa kịp quan sát kỹ càng hoàn cảnh xung quanh. Cô đi lòng vòng mãi mới tìm thấy. Lang thang quanh khu nhà mới phát hiện, nơi này chẳng có mấy người, cũng có thể do bây giờ đang là giờ đi làm. Cô ngang qua một hòn non bộ nho nhỏ, bỗng thấy một cậu bé đang nấp đằng sau. Đột nhiên, tình yêu thương bác ái trong Mạt Mạt trỗi dậy, cô khom người trêu đùa cậu bé mỉm cười: "Anh bạn nhỏ, em trốn trong này làm gì?"

"Suyt!" Đứa bé đưa ngón tay lên miệng.

"Suyt!" Mạt Mạt bắt chước làm theo.

"Anh tìm thấy em rồi." Một giọng nam vọng từ sau lưng hai chị em. Cả Mạt Mạt và đứa bé đều quay đầu.

"Sao lại là anh?" Mạt Mạt bất mãn hỏi.

"Cô ở đây làm gì?" Cố Vị Dịch không đáp mà hỏi lại.

"Anh Cố, lần này không tính. Em bị chị ấy hại." Đứa bé trừng mắt với Mạt Mạt.

"Hai người đang chơi trốn tìm à?" Mạt Mạt có chút xấu hổ, vội vàng xin lỗi, "Chị không cố ý đâu. Xin lỗi nhé! Hay là để bồi thường, chị chơi một ván với em nhé?"

"Xí, ai thèm chơi với chị?" Đứa bé chạy đến, túm ống quần Cố Vị Dịch, "Anh Cố, chúng ta đi chỗ khác chơi đi."

"Sao cô lại đến đây?" Cố Vị Dịch xoa đầu vỗ về đứa trẻ, nói với Mạt Mạt.

"Tôi đi phỏng vấn ở một công ty gần đây, tiện đường ghé qua một chút." Mạt Mạt nói.

"Ừm. Thể cô cứ từ từ tham quan." Cố Vị Dịch dắt tay đứa trẻ rời đi.

Chỉ thế thôi sao? Lạnh lùng vô tình như thế không liên quan gì đến mình vậy? Chắc chắn, đúng là chẳng hiểu khách chút nào.

"Này!" Mạt Mạt buột miệng gọi: "Tôi có thể vào trong nhà xem một chút không?"

"Trong nhà bây giờ rất lộn xộn, chẳng có gì để xem cả." Cố Vị Dịch dừng lại, hỏi: "Cô không có việc gì làm sao?"

"Hôm nay tôi rảnh." Không biết vì sao, anh càng không muốn cho cô xem thì cô lại càng muốn xem, "Tôi muốn lên nhà xem một chút."

"Nếu cô không có việc gì thì trông Tiểu Quang giúp tôi." Anh chỉ chỉ vào đứa trẻ.

"Tôi muốn lên nhà xem." Mạt Mạt nhẫn nại.

"Đã nói không có gì để xem rồi mà." Ngữ khí của Cố Vị Dịch có vẻ khó chịu, "Cô rảnh rồi như thế thì trông Tiểu Quang giúp tôi. Tôi lên nhà đốc thúc thợ làm việc."

"Đứa bé này không phải con riêng của anh đấy chứ? Ở trên nhà anh giấu vợ à?" Sau khi phỏng vấn tại một công ty quảng cáo, quả nhiên là trí tưởng tượng của Mạt Mạt đã bay cao bay xa hơn nhiều.

"Tiểu Quang là con nhà đỗi diện." Cố Vị Dịch giải thích một câu rồi ngồi xổm xuống thương lượng với đứa trẻ, "Tiểu Quang, em chơi với chị này một lúc, lát nữa anh sẽ tới tìm hai người, được không?"

"Anh Cố, em không thích." Tiểu Quang bất mãn.

"Tiểu Quang ngoan, anh Cố còn có việc bận mà." Cố Vị Dịch lại ngẩng

đầu lén nói với Mạt Mạt, "Lát nữa tôi sẽ xuống đưa hai chị em đi ăn trưa."

Người này nói xong liền rời đi. Cứ thế mà đi!

Mạt Mạt cùng Tiểu Quang đứng bất động, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ê, dì kia." Tiểu Quang khẽ níu lấy chiếc váy của Mạt Mạt.

"Em gọi ai là gì?" Mạt Mạt nổi điên, suýt nữa cô đã nẹn cho thằng bé này một trận.

"Chị chứ ai." Tiểu Quang đẩy cô, "Em không thèm chơi với chị. Em muốn lên nhà tìm anh Cố."

"Ai thèm chơi với em." Mạt Mạt làm mặt quỷ với đứa trẻ, "Lên nhà thì lên nhà. Chị cũng chẳng muốn chơi với em."

Mạt Mạt đi theo sau Tiểu Quang. Tiểu Quang đứng trước cửa nhảy lên nhảy xuống vẫn không với tới được chuông cửa.

"Này, chị nhấn chuông hộ em đi chứ!" Tiểu Quang thở hổn hển nói.

"Trẻ con mà không lễ phép, ai thèm để ý đến em." Mạt Mạt khoanh tay trước ngực, dựa vào tường cười híp mắt.

"Xí." Đứa bé cũng học theo cô, đứng khoanh tay trước ngực.

Hai người một lớn một nhỏ cứ thế đứng cạnh nhau ngoài hành lang. Trong nhà không ngừng vang lên những âm thanh loạt soat.

Hai mươi phút sau, một người đàn ông bước ra, nhìn hai chị em bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó vác một cái bao to rời đi.

Mạt Mạt và đứa trẻ quay ra nhìn nhau một cái rồi cùng xông vào nhà.

"Anh Cố..."

Đứa bé vừa chạy vừa gọi to. Mạt Mạt cũng chạy theo mấy bước mới ý thức được trông mình bây giờ ngốc nghếch tới nhường nào. Cô vội dừng bước, đứng tựa vào cửa.

Cố Vị Dịch nghe thấy tiếng động liền đi ra. Tiếu Quang nhào vào lòng anh. Anh đưa tay bế bồng cậu bé lên, rồi đi về phía Mạt Mạt, "Trong nhà bụi bặm, cô lên làm gì?" Lúc lướt qua Mạt Mạt anh liền buông lại một câu, "Đừng đứng ngây ra đó nữa! Đi theo tôi."

"Này, nếu anh không muốn sống chung với tôi thì cứ nói thẳng. Đừng có tỏ thái độ lòng vòng như thế!" Mạt Mạt đi theo sau anh một lúc mới nói.

"Đâu có." Cố Vị Dịch nhanh chóng đáp.

"Thế sao anh không cho tôi vào nhà xem?"

"Nhà còn đang sửa, rất bẩn và bụi bặm, ở trong đó lâu không tốt cho vết thương trên chân cô." Cố Vị Dịch nhàn nhạt giải thích.

"Hả?" Mạt Mạt lắp bắp, "Ra thế! Cảm ơn!"

"Tôi chỉ sợ Phó Phái sẽ không tha cho tôi." Cố Vị Dịch buột miệng thêm vào một câu.

Mạt Mạt liếc mắt nhìn anh, chỉ cười mà không nói gì nữa.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
[www.dtv-ebook.com](#)

Chương 12

Cố Vị Dịch đưa Tiểu Quang đi mua kem, cồn Mạt Mạt ngồi đợi trong nhà hàng để nghiên cứu thực đơn. Nếu được gọi nguyên cả một bàn toàn đồ ăn thì tốt biết bao!

"Gọi món chưa? Cố Vị Dịch dắt theo Tiểu Quang ngồi xuống đối diện cô.

"Chưa. Tôi đợi hai người mà." Mạt Mạt ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong tay Tiểu Quang đang cầm một chiếc đàn guitar đồ chơi rất đáng yêu. Cô nhắt thời tò mò, quên mất việc đứa bé này có thành kiến với mình, hưng phấn hỏi, "Sao em có chiếc đàn guitar đáng yêu thế kia?" Ngữ điệu của cô còn mang theo chút chiêu chuộng, cưng nựng như muốn dỗ dành.

"Chị ngốc thế! Dương nhiên phải mua thì mới có rồi." Tiểu Quang tặng cho cô một ánh mắt mang thông điệp: Đúng là cái loại không được tiếp cận văn minh.

Nụ cười trên gương mặt Mạt Mạt khung lại. Thằng nhóc này! Sớm muộn gì cũng có ngày chị đây cho nhóc biết tay.

Tay đang lật giở thực đơn của Cố Vị Dịch dừng lại một chút, thấp giọng cười thành tiếng.

Mạt Mạt chỉ biết cúi gằm mặt, chăm chú xem thực đơn.

"Ăn món gì?" Cố Vị Dịch cỗ nhịn cười.

"Canh cá chua." Mạt Mạt nói.

"Còn gì nữa?"

"Thịt bò áp chảo."

"Gì nữa?"

"Cải làn xào tỏi."

"Gì nữa không?"

"Sườn hấp."

"Đã đủ chưa?"

"Gỏi dưa chuột."

"Chúng ta chỉ có ba người thôi, làm sao ăn hết nhiều thế được?" Cố Vị Dịch không kìm được nói.

"Là do anh cứ hỏi đấy chứ!" Mạt Mạt lén trừng mắt với Tiểu Quang đang ngồi một bên làm mặt quỷ với mình, "Tôi chỉ thèm ăn canh cá chua thôi, còn lại tùy hai người."

Bầu không khí vô cùng gượng gạo. Hai người không có gì để nói với nhau, Tiểu Quang lại là đứa trẻ luôn tỏ ra khinh khỉnh, không cần người khác dỗ dành hay kể chuyện. Mạt Mạt không chịu nổi cảm giác nhẽo này nên đành tìm chủ đề: "Căn nhà còn phải tu sửa bao lâu nữa?"

"Hai ngày nữa là coi như xong xuôi, có thể ngừng thi công." Cố Vị Dịch gấp một miếng thịt bò cho Tiểu Quang.

"Ừm." Lại không có gì để nói rồi... Mạt Mạt yên lặng một lúc, nói tiếp: "Thật ngại quá, hình như cả quá trình tu sửa tôi đều không giúp được gì cả."

"Chiều nay cô có rảnh không?" Anh hỏi.

"Rảnh. Muốn tôi trông giúp thằng bé này sao?" Mặc dù rất không muốn, nhưng cứ ngồi không hưởng lộc Mạt Mạt thấy không hay cho lắm.

"Không cần, buổi chiều mẹ nó về rồi. Chiều nay cô cùng tôi đi chọn nội thất được không?"

"Chọn nội thất?" Mạt Mạt thật sự không hề có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, "Tôi không biết gì đâu."

"Thêm một người thì thêm một ý kiến. Dù sao thì sau này cô cũng ở trong căn nhà đó." Cố Vị Dịch ngăn cản đôi đũa của Tiểu Quang đang hướng tới bát canh cá chua, "Cay lắm, không được ăn."

Tiểu Quang ngoan ngoãn thu đũa lại. Mạt Mạt nhướng mày, thằng nhóc này cũng biết nhún nhường kẻ mạnh, bắt nạt kẻ yếu đấy.

"Có đi không?" Cố Vị Dịch nhìn cô, hỏi.

"Đi." Mạt Mạt nói.

Ba người vừa ăn xong thì mẹ của Tiểu Quang tới đón thằng bé. Đây là một người phụ nữ vô cùng xin đẹp, yêu kiều. Khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt cuốn hút, đôi môi xinh đẹp luôn mỉm cười, mái tóc nâu uốn xoăn bồng bềnh, đôi bông tai màu vàng luôn tỏa ra ánh sáng lấp lánh mỗi khi chị ta trò chuyện. Quả là một vẻ đẹp đáng để người ta chiêm ngưỡng.

"Tiểu Cố, cảm ơn cậu nhé!" Chị ta vừa dắt tay Tiểu Quang vừa nói với Cố Vị Dịch, đôi mắt kín đáo quan sát, đánh giá Mạt Mạt. Đột nhiên, chị ta

hỏi: "Bạn gái đấy à?"

Cố Vị Dịch cười không đáp. Mạt Mạt vội vàng xua tay. Cố Vị Dịch đột nhiên đưa mắt ra hiệu cho cô. Mạt Mạt hiểu ý, vờ như thẹn thùng, nấp sau lưng anh.

"Cô bạn gái nhỏ xấu hổ rồi." Giọng nói của người phụ nữ mang vẻ trào phúng, châm chọc, "Đúng là một cô gái đơn thuần, không giống như chúng tôi, suốt ngày phải lẩn lộn ngoài xã hội."

"Cô ấy không hay nói chuyện." Cố Vị Dịch nói bằng giọng điệu dịu dàng nhất có thể. Mạt Mạt nghe mà nổi hết da gà.

Nói thêm vài câu, hai bên mới đường ai nấy đi.

"Vừa rồi cảm ơn cô." Cố Vị Dịch nói với Mạt Mạt.

"Không cần khách sáo." Mạt Mạt đắn đo trong giây lát mới cất lời: "Có thể hỏi anh vì sao phải làm thế không?"

"Một bà mẹ đơn thân, nhiệt tình quá mức." Cố Vị Dịch giải thích một cách đơn giản.

Mạt Mạt bấy giờ mới hiểu rõ nguồn gốc. Xem ra xu hướng giới tính của anh chàng này chẳng ảnh hưởng gì đến sự đào hoa của anh ta.

Sau khi tới siêu thị nội thất, Cố Vị Dịch quen lối quen đường dẫn Mạt Mạt đi dạo một vòng. Con mắt thẩm mỹ của anh rất tốt, chọn đồ vô cùng đơn giản, nhã nhặn mà thiết thực. Mạt Mạt anh hùng không có đất dụng võ, chỉ dành chọn mua những thứ nhỏ nhặt như ghế, đèn tường...

Hai người đi dạo trong siêu thị nội thất suốt buổi chiều, cũng trở nên thân thiết hơn. Mạt Mạt đã dám cầm đèn soi vào mặt anh, dùng giọng điệu của

cảnh sát Hồng Kông hét lên: "Nói mau, Tiểu Quang có phải con riêng của anh không?"

Anh dùng tay chấn ánh sáng lại, "Xét nghiệm AND đi. Tôi lười giải thích lắm."

"Xét nghiệm bằng nước bọt đi." Mạt Mạt cười nói.

Bầu không khí giữa hai người bỗng nhiên trở nên mờ ám.

Cố Vị Dịch nhìn Mạt Mạt bằng ánh mắt kỳ quặc. Cô ngại ngùng chăng dám nhìn anh, chỉ thầm mắng chửi chính mình, ngón tay vô thức cứ tắt đi bật lại công tắc của chiếc đèn bàn.

"Cô sắp làm cháy bóng đèn rồi đấy." Cố Vị Dịch giật lấy chiếc đèn trong tay cô, "Có mua không?"

"Không." Mạt Mạt nhanh chóng đáp lại. Cô có chút chán nản bỗng sung thêm một câu: "Ở ký túc xá, tôi có một chiếc rồi, lúc đó tôi mang theo là được."

"Ừm." Anh nhún vai, tắt đèn rồi đặt lại chỗ cũ.

Khi hai người ra khỏi siêu thị nội thất thì phố phường đã lên đèn. Mạt Mạt do dự một lát nói: "Tôi mời anh đi ăn nhé?" Bữa trưa nay do anh trả, nếu cô không mời lại thì ngại lắm.

"Đi thôi." Cố Vị Dịch thoái mái nhận lời.

Hai người vào một quán KFC. Sau khi xem đi xem lại mấy món trên bảng thực đơn, Mạt Mạt hỏi Cố Vị Dịch, "Anh ăn gì?"

"Hai suất hamburger, một Coca cỡ lớn." Cố Vị Dịch đáp. Thật ra anh không thích đồ ăn nhanh kiểu này. Nhưng trong ấn tượng của anh, hình như

Phó Phái từng nói Tư Đồ Mạt rất thích ăn, thế nên anh mới lựa chọn vào đây.

"Được rồi. Anh đi tìm chỗ ngồi đi, để tôi mua đồ cho." Mạt Mạt nói.

Cố Vị Dịch nhìn cô bằng ánh mắt có chút khác thường. Rất ít cô gái tình nguyện xếp hàng để mua đồ ăn. Bạn gái trước đây của anh chưa từng xếp hàng mua gì bao giờ.

"Đi đi." Mạt Mạt thúc giục. Anh khẽ gật đầu tìm một chỗ có thể quan sát được quầy bán hàng rồi ngồi xuống, nhìn cô xếp hàng chờ mua đồ. Cô ngược mắt nghiên cứu bảng thực đơn, tới khi chuẩn bị đến lượt mình, cô bỗng đưa mắt khắp nơi như tìm kiếm gì đó. Khi ánh mắt hai người gặp nhau, cô mỉm cười với anh, quay đầu gọi đồ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Cố Vị Dịch có chút thất thần. Chỉ một nụ cười nhẹ nhàng mà mộc mạc của cô, xuyên qua dòng người đông đúc, làm trái tim anh lỡ nhịp.

Khi Cố Vị Dịch lấy lại được phản ứng, Mạt Mạt đặt đồ ăn lên bàn, phân chia một cách nghiêm túc. Cũng không hiểu một mình cô bê đống đồ ăn này ra đây kiểu gì. Cô đặt Coca cỡ lớn và hai chiếc hamburger ra trước mặt anh, phần còn lại thì để trước mặt mình, sau đó mới ngồi xuống.

"Ăn đi. Thiếu thì tôi mua thêm." Mạt Mạt cười nói, "Hay anh xem xem trong những món tôi gọi có gì anh thích thì cứ lấy nhé. Tôi có thể chia cho anh. Tôi mua nhiều lắm."

Cố Vị Dịch gật đầu. Đúng là cô đã mua rất nhiều.

"Anh có muốn ăn cái này không?" Mạt Mạt đẩy một chiếc hộp tới trước mặt anh. Cố Vị Dịch mở ra xem, hóa ra là bánh trứng. Anh lấy một miếng rồi đẩy chiếc hộp về phía cô.

"Có ngon không?" Cô cứ nhìn anh bằng ánh mắt trông đợi.

Anh khẽ lắc đầu, "Hơi ngọt."

"Bánh trứng có gì mà ngọt? Không biết thưởng thức gì cả!" Bây giờ cô nhìn anh bằng ánh mắt coi thường.

"Thế thì cho tôi một cái nữa." Anh đưa tay ra với.

Cô vỗ tay anh, "Không thích ăn thì đừng có lãng phí bánh trứng của tôi."

"Cho anh ăn cánh gà." Cô đẩy một cái hộp khác tới trước mặt anh.

Anh uống một ngụm Coca rồi mới cầm miếng cánh gà lên, cắn một miếng. Tuy không ngon lắm, nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của cô, anh chợt thấy buồn cười.

"Có ngon không?" Cô gặng hỏi.

"Không tồi." Anh chỉ biết nói thế thôi.

Bây giờ cô mới hài lòng, gật đầu, hào phóng nói: "Vậy tôi chia cho anh một nửa."

"Thế tôi có cần phải chia một cái hamburger cho cô không?" Cố Vị Dịch nói.

"Không cần đâu. Tôi không thích ăn hamburger." Mạt Mạt cầm một miếng cánh gà lên, "Anh đừng nhìn tôi. Lúc ăn cánh gà tôi không nhã nhặn đâu."

"Tôi chưa được nhìn thấy tư thế nhã nhặn của cô bao giờ." Anh nói vẻ chê bai.

"Này, tôi với anh không thân thiết gì, sao anh biết được? Bình thường tôi thực nữ lăm đấy." Mạt Mạt không để tâm, vừa nói vừa gặm cánh gà.

Cố Vị Dịch bĩu môi.

"Thái độ của anh như thế là có ý gì?" Mạt Mạt bất mãn.

"Thái độ rất tán đồng." Anh đưa cho cô một tờ khăn giấy, "Dính cả lên mặt rồi kia kìa."

Mạt Mạt nhận lấy, lau qua loa rồi tiếp tục chiến đấu.

Hai người ăn tối xong cũng gần chín giờ tối. Mặc dù Mạt Mạt nói không cần, nhưng Cố Vị Dịch nhất định đòi đưa cô về tận trường.

Đây là lần đầu tiên Cố Vị Dịch đến trường Mạt Mạt. Anh thấy đèn trong trường cô quá tối, hai bên đường très rộng rất nhiều cây to, lối đi lắt léo, không giống khuôn viên trường học mà giống rừng cây hơn.

"Để tôi đưa cô về ký túc xá." Anh nói.

"Không cần đâu. Không còn sớm nữa, anh cứ về đi. Nếu không sẽ không bắt được xe đâu." Mạt Mạt nhìn đồng hồ.

"Cũng không mất bao nhiêu thời gian. Tiện thể tôi tham quan trường cô."

"Tôi om om thế này có cái khỉ gì mà tham quan?"

"Đi thôi. Cứ chần chừ nữa sẽ muộn thật đấy." Cố Vị Dịch đi trước, Mạt Mạt đuổi theo sau. Cô nghiêm túc giới thiệu cho anh về những tòa kiến trúc ẩn mình giữa rừng cây, "Đây là phòng Hành chính, nguyên một tòa nhà đỏ rực. Phía trước là tòa nhà khoa Toán. Khu đèn đuốc sáng trưng kia chính là thư viện. Con đường chúng ta đang đi bao quanh một cái hồ, gọi là hồ Tương Tư. May tòa nhà thấp thoáng phía bên kia hồ là khu nhà ở của các giáo

viên..."

Cố Vị Dịch yên lặng lắng nghe. Đột nhiên anh phát hiện, hóa ra cô cũng có lúc hoạt bát, cởi mở thế này.

"Tới nơi rồi." Mạt Mạt dừng chân trước một tòa nhà, "Buổi tối, ký túc xá chúng tôi cấm nam sinh ra vào."

"Tôi có nói muốn vào đâu." Cố Vị Dịch cảm giác như mình bị vu oan.

"He he." Mạt Mạt cười hối lỗi. Cô đang định nói gì đó thì có tiếng gọi từ phía sau, "Mạt Mạt..."

Hai người cùng quay đầu. Phó Phái bước ra từ sau một gốc cây đại thụ. Có một bóng người núp sau lưng cậu ta, chính là Vương San.

Hai người họ tiến đến gần Mạt Mạt mới nhìn rõ khuôn mặt ửng đỏ và đôi môi thì sưng mọng của Vương San, không cần nghĩ cũng biết họ vừa làm chuyện gì.

"Mấy ngày trước tôi gọi điện cho cậu, sao cậu không nhắc máy?" Phó Phái chưa nói được câu nào đã bắt đầu lên án, "Nghe nói cậu sẽ sống chung với Cố Vị Dịch?"

"Điện thoại của tôi sóng yếu." Mạt Mạt nói.

"Sao phải ở chung với cậu ta? Đàn ông đều là phường lang sói, cậu chưa nghe thấy câu này sao?" Phó Phái định giữ lấy Mạt Mạt, nhưng cô đã kịp né tránh.

"Haiz, ngại quá! Phường lang sói cũng đang ở đây đấy." Cố Vị Dịch phát hiện đôi mắt của Phó Phái khóa chặt trên người Mạt Mạt, hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của anh.

"Sao hai người đi cùng nhau?" Phó Phái nhìn họ bằng ánh mắt hoài nghi.

"Sao cậu quản nhiều thế?" Cố Vị Dịch còn chưa kịp nói gì thì Mạt Mạt đã cướp lời, "Tôi lên trước đây." Rồi xoay người bước đi.

"Đợi đã." Cố Vị Dịch gọi cô lại. Anh rút một chùm chìa khóa trong túi quần ra, đưa cho cô, "Đây là chìa khóa nhà. Sang tuần, cô dọn đến lúc nào cũng được."

Mạt Mạt nhận chìa khóa, khẽ gật đầu với anh, sau đó hỏi Vương San, "Muốn lên cùng không?"

Vương San quay đầu nhìn Phó Phái. Cậu ta khẽ gật đầu. Cô nàng cũng gật đầu theo.

Xe buýt giờ này vô cùng vắng vẻ. Phó Phái ngồi ghế trước, còn Cố Vị Dịch ngồi ghế sau. Xe chuyển bánh hơn mươi phút mà hai người không ai nói với anh câu nào, nhất là Phó Phái, khuôn mặt vẫn hăm hăm như sát thủ.

"Cố Vị Dịch, Mạt Mạt là của tôi." Lát sau, giọng Phó Phái vang lên.

Cố Vị Dịch ngẩng đầu nhìn chăm chăm tấm lưng cậu ta, không nói gì.

"Nếu như cậu... chúng ta không làm anh em nữa đâu." Phó Phái không đợi cậu trả lời của anh đã nói tiếp.

"Biết rồi," Cố Vị Dịch quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt phức tạp.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nửa đêm canh ba, trăng lặn gió về.

"Mạt Mạt, dậy đi, Mạt Mạt."

Tiếng gọi cùng những cái lay thật khẽ đánh thức Mạt Mạt từ trong giấc ngủ. Trong bóng đêm, cô thấy hai bóng người lờ mờ đứng bên giường mình. Mạt Mạt giật mình, nhìn kỹ mới biết đó là Đàm Chị và Mộng Lộ.

"Nửa đêm nửa hôm các cậu không ngủ mà dọa ma tôi làm gì?" Mạt Mạt gắt gỏng trùm chăn lên đầu.

Đàm Chị mạnh mẽ kéo chăn ra khỏi người cô, "Vương San đi cả đêm chưa về."

"Không về thì thôi..."

Mạt Mạt kéo chăn trùm kín đầu, ba giây sau, cô trợn mắt, "Vẫn chưa về?"

"Mình gọi điện thì cô ấy tắt máy, nhắn tin cũng không trả lời. Không biết có chuyện gì không?" Giường của Đàm Chị nằm bên cạnh giường Vương San, chắc là người đầu tiên phát hiện cô nàng chưa về.

"Có biết cô ấy ra ngoài cùng ai không?" Mạt Mạt bước xuống giường.

"Không biết nữa, liệu có phải... Phó Phái không?" Mộng Lộ dè dặt hỏi.

"Để mình gọi điện hỏi." Mạt Mạt mò mẫm chiếc điện thoại trong bóng tối. Lúc bấm số, cô do dự rất nhiều, phải hỏi thế nào bây giờ?

"Mạt Mạt, Mạt Mạt." Đàm Chị hối thúc cô.

"Ừm." Mạt Mạt nhẫn số của Phó Phái. Điện thoại lập tức kết nối, nhưng không có ai nghe máy. Cô gọi lại mấy lần nhưng đều không được. Thôi đi, chắc cậu ta lại say khướt rồi gục ở một góc êm ái nào rồi. Nếu không, cô gọi liên tục như thế, đến người chết cũng phải chui từ dưới đất lên để nghe điện thoại, huống gì cậu ta.

"Điện thoại có tín hiệu, nhưng không ai bắt máy." Mạt Mạt đế điện thoại xuống rồi nói.

Ba người im lặng một hồi, Mộng Lộ mới hỏi: "Cậu có cách nào khác liên lạc với anh ta không? Ba giờ sáng rồi, nếu không ở cùng anh ta thì Vương San đã đi đâu?"

Mạt Mạt lưỡng lự hồi lâu, quyết định gọi vào máy bàn trong phòng ký túc của Phó Phái. Cô gọi liên tục mấy cuộc mới nghe thấy tiếng nhắc máy từ đầu bên kia.

"À... cho hỏi Phó Phái có ở đó không?" Nửa đêm phá vỡ giấc mộng của người khác là một hành vi thiếu đạo đức, Mạt Mạt áy náy vô cùng.

"Không có." Nghe giọng điệu thì có vẻ người này đang vô cùng tức giận.

"Có phải Cố Vị Dịch không?" Mạt Mạt cảm thấy giọng nói này rất giống, "Tôi là Tư Đồ Mạt."

"Có chuyện gì?" Giọng nói ở đầu bên kia không hề hòa nhã, "Cô có biết cái ký túc xá này không phải của một mình Phó Phái hay không?"

Mặt Mạt bị mắng mới phát hiện ra một sự thật vô cùng quý giá: Cố Vị Dịch có tật gắt ngủ nghiêm trọng.

Cô biết mình đuối lý, chỉ nói: "Xin lỗi, tôi cũng không muốn đánh thức các anh. Nhưng Vương San vẫn chưa về ký túc. Chúng tôi lo cô ấy xảy ra chuyện nên muốn hỏi Phó Phái một chút."

Yên lặng trong giây lát, đầu bên kia truyền tới giọng nói có vẻ hòa hoãn hơn: "Giờ ăn tối, tôi nhìn thấy hai người họ cùng đi với nhau."

Ừm... tiếp theo nênn nói gì bây giờ?

Mặt Mạt nhìn Đàm Chị và Mộng Lộ đang ngồi bên giường nghe ngóng, ngô nghê nói: "Thế... căn nhà đã sửa sang xong chưa?"

Mộng Lộ và Đàm Chị đều trưng ra khuôn mặt không thể tin nổi. Đầu óc cô gái này có bị sao không? Nửa đêm canh ba bắt người ta thảo luận vấn đề sửa chữa nhà cửa?

Cố Vị Dịch cũng sững sờ hồi lâu, "Xong rồi, ngày kia sẽ bắt đầu dọn vệ sinh. Nếu cô có thời gian thì qua phụ giúp."

"Ừm, được. Vậy tôi không làm phiền anh nữa, bye bye."

Đầu bên kia cúp máy, chẳng thèm chào tạm biệt.

"Anh ta nói sao?" Mộng Lộ hỏi.

"Cố Vị Dịch nói buổi tối nhìn thấy họ cùng đi ăn." Mặt Mạt cố gắng nháy nháy mắt, "Chắc bây giờ hai người đó đang ở cùng nhau."

Mộng Lộ đột nhiên bò lên giường của Mặt Mạt, Đàm Chị cũng bò lên theo. Mặt Mạt không hiểu ra sao, ngơ ngác nhìn bọn họ.

"Sao hai cậu leo lên giường mình?"

Đàn Chị cười tà ác, "Mặt Mạt, cậu đi theo bọn mình đi."

Mộng Lộ ngoắc tay, "Bọn mình sẽ vô cùng nhẹ nhàng."

Mặt Mạt trốn vào một góc, run rẩy nói: "Đừng qua đây, hai người mà qua đây mình sẽ kêu lên đấy."

"Kêu đi. Có kêu rát họng cũng không ai thèm cứu cậu đâu." Đàn Chị hung dữ nói.

Mặt Mạt hô to, "Uhm...a..."

Mộng Lộ liền phủ lén người cô, "Mình chẳng có ai cả."

"Ha ha... điên khùng ...ha ha."

Trời còn chưa sáng, trong ký túc xá nữ, ba cô gái trêu đùa nhau rất vui vẻ.

Nhiều năm sau, mỗi khi lượn lờ mẩy diễn đàn, chỉ cần nhìn thấy các chủ đề gây cười theo kiểu "uhm...a..." là họ lại nhớ tới đêm đó. Cô vô cùng biết ơn hai người bạn này đã dùng những tiếng cười vui vẻ cùng cô vượt qua một đêm dài buồn bã.

Sau giờ cơm trưa ngày hôm sau, Vương San mới xuất hiện. Vừa bước vào cửa, cô nàng đã cười híp mắt với Đàn Chị, "Ôi chao, mình ngủ quên tới giữa trưa mới dậy, quên không mở điện thoại. Thật ngại quá, mình quên không nói với các cậu một tiếng."

Đàn Chị khẽ gật đầu, "Lần sau nhớ nói trước một câu."

Lúc Vương San đi vào, Mặt Mạt đang giặt quần áo ngoài ban công, loáng thoáng nghe được cuộc trò chuyện trong phòng. Cô bèn vặn to vòi nước, để

tiếng nước chảy vùi lấp những âm thanh kia, như thế cô sẽ không phải nghe thấy gì nữa.

Vương San mở cửa ban công, thấy Mạt Mạt liền nói: "Đang giặt quần áo à?"

Mạt Mạt "ừm" một tiếng. Trong lòng thầm nghĩ, cậu nhìn thấy rồi còn hỏi làm gì? Không giặt quần áo chẳng lẽ tôi nhìn trộm quần áo tắm sao?

Vương San vặn vòi nước rửa mặt rồi đứng cạnh Mạt Mạt vẩy tay cho khô, "Lúc cậu gọi điện thoại cho Phó Phái, anh ấy đang tắm, còn mình ngủ say quá. Sáng nay bọn mình mới nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của cậu."

Mạt Mạt thấy nước đã tràn khỏi chậu bèn khóa vòi lại, "Ừm."

Tắm rửa muộn thế, chắc là kích thích lầm.

Vương San vẫn chưa có ý rời đi. Cô nàng tựa lưng vào tường, nói như thể đang chia sẻ kinh nghiệm: "Mạt Mạt, Phó Phái nói mình đơn thuần như tờ giấy trắng vậy."

Mạt Mạt giật giật khéo môi, bắt đầu vắt quần áo, "Tốt quá còn gì, như thế cậu ta chẳng tổn sức để tô đen cậu."

Vương San càng vẩy tay mạnh hơn, vài giọt nước bắn lên cánh tay Mạt Mạt. Mạt Mạt không thèm để ý, mặc quần áo lên giá, sau đó kẹp lại cẩn thận.

Vương San thấy nhảm chán bèn đi vào phòng. Mạt Mạt nắm chặt chiếc kẹp trong tay, quần áo ướt nhỏ nước tong tống, chạm vào quần áo không mà Vương San phơi mấy hôm trước. Đã thật!

Mạt Mạt lau khô tay, vào phòng mở máy tính lên. Trong lúc chờ máy khởi động, cô tiện tay lật giờ vài trang tiểu thuyết. Điện thoại bỗng đổ chuông.

Mặt Mạt mở ra nhìn thấy một dãy số lạ, "A lô. Xin hỏi ai đây ạ?"

"Mặt Mạt à, chị là Hiểu Tình đây."

"Ôi, chị ạ." Mặt Mạt bỗng thấy hồi hộp.

"Em được tuyển rồi. Tuần sau bắt đầu thử việc." Giọng chị Hiểu Tình vô cùng hưng phấn.

Mặt Mạt như nở hoa trong lòng, "Thật sao ạ?"

"Thật chứ. Chị biết tin tức nội bộ mà. Chắc trong chiều nay em sẽ nhận được email thông báo thôi. Chúc mừng em, giỏi thật đấy. Bao nhiêu người đến phỏng vấn mà chỉ có em được chọn thôi."

"Tốt quá rồi! Cảm ơn chị nhé! Tới lúc đó em mời chị đi ăn. Ôi em yêu chị chết mất!" Mặt Mạt sung sướng đến nỗi nói quên cả suy nghĩ. Sau hôm đi phỏng vấn, cô lên mạng tra cứu mới biết đây là một công ty quảng cáo vô cùng có tiếng trong ngành, vì thế cô không dám kỳ vọng quá nhiều.

"Được rồi. Trước tiên chị thay mặt công ty hoan nghênh em."

"Vâng. Cảm ơn chị nhiều!"

"Bye bye."

"Bye bye."

Sau khi cúp máy, Mặt Mạt reo lên một tiếng rồi nhào đến ôm Mộng Lộ đứng gần đó khiến ngón tay đang chơi game của Mộng Lộ run lên, không cẩn thận giết chết nhân vật trong game của ông xã.

Mộng Lộ gạt tay Mặt Mạt ra, "Cậu hại chết mình rồi! Lát nữa thế nào mình cũng bị lão ấy mắng tới tấp. Mình vừa sát phu rồi."

"Mộng Lộ, Mộng Lộ, mình xin được việc rồi." Mạt Mạt vẫn ôm chặt Mộng Lộ không chịu buông.

"Thật sao?" Mộng Lộ xoay người ôm cô, "Chúc mừng cậu!"

Đàn Chị nghe thấy tiếng cưng chạy tới, "Là công ty lần trước đi phỏng vấn sao? Mạt Mạt, cậu phải khao đi."

"Được. Mình mời." Mạt Mạt gật đầu, "Tôi nay luôn nhé? Mình chủ trì, chủ chi luôn."

"Yeah!" Mộng Lộ và Đàn Chị vui sướng đồng thanh nói: "Mình muốn đưa người nhà theo."

"Được, bạn bè, thú cưng cứ đưa theo hết." Mạt Mạt khoát tay, tư thế hào sảng.

Hơn ba giờ chiều, Mạt Mạt nhận được email thông báo. Thời gian thử việc là ba tháng, mức lương và đãi ngộ đều rất tốt. Mạt Mạt thở phào một hơi. Cuộc đời cô cuối cùng cũng quay về chính đạo rồi. Chẳng trách người ta nói, ông trời đóng cánh cửa này sẽ mở cho bạn một cánh cửa khác. Cánh cửa mục nát Phó Phái kia tuy rằng khép lại, nhưng công việc lại mở ra một cánh cửa mới cho cô. Có mất ăn có được. Thật tốt biết bao!

Tới giờ ăn tối, bọn họ hùng hổ bước vào một quán ăn gần trường học. Mọi người đều dẫn theo nửa kia của mình. Lúc nhìn thấy Phó Phái, Mạt Mạt hơi thất thần. À phải rồi, bây giờ Phó Phái đã thành nửa kia của Vương San rồi.

Đã uống tới bình thứ sáu rồi đấy! Mạt Mạt không kiềm chế được đưa mắt lướt Phó Phái. Cậu ta không cần mặt mũi nữa sao? Cho dù không phải trả tiền thì cậu ta có nhất thiết phải uống nhiều thế không? Cô mở tiệc ăn mừng bản thân tìm được việc làm, cậu ta mang bộ mặt thối hoắc ấy trưng ra cho ai xem?

"Phó Phái, cậu mà uống thêm nữa thì tự trả tiền." Mạt Mạt không nhịn được lên tiếng, nhưng lập tức thấy hối hận, muốn đánh chết mình cho xong.

Vương San thuận thế muôn giật lấy bình rượu trong tay Phó Phái, "Đừng uống nhiều thế." Phó Phái sầm mặt, trừng mắt với cô ấy. Cô nàng lập tức thu tay về.

Mạt Mạt không nhìn thêm được nữa, "Vương San, lấy lại bình rượu đi. Đừng lãng phí tiền của tôi."

Vương San đưa tay ra nhưng Phó Phái hất mạnh, không cẩn thận gạt tay vào chiếc bát ngay bên cạnh. Tiếng bát sứ rơi vỡ khiến bầu không khí trên bàn ăn trở nên yên lặng. Không một ai dám thở mạnh, đôi mắt cứ đảo qua đảo lại ba người kia. Phó Phái vẫn gục đầu uống rượu, viền mắt Vương San bắt đầu đỏ lên.

Mạt Mạt buông đũa xuống, kiềm chế hết sức để không lật bàn, gắp từng chữ: "Phó Phái, cậu tới gây sự đúng không?"

Phó Phái ngược mắt nhìn cô, siết chặt bình rượu trong tay tới mức biến dạng, "Không uống thì không uống. Tôi đi đây. Chúc mừng cậu đã xin được việc." Nói xong cậu ta kéo ghế bỏ đi. Vương San cũng chạy theo cậu ta ra ngoài.

Mạt Mạt cầm cốc rượu đầy tràn lên, một hơi uống cạn.

Mọi người cặp nào cặp nấy đều đã ra về. Cô không muốn theo họ làm kỳ đà cản mũi. Lúc thanh toán tiền, cô cố ý kéo dài thời gian, tới khi ra khỏi nhà hàng thì không biết mọi người đã đi đâu rồi.

Mạt Mạt ngà ngà hơi men, đi được vài bước trên con đường cây cối um tùm thì một bóng người lao ra khiến cô giật mình sợ hãi. Phó đại thiếu gia? Chẳng phải lúc nãy đã hùng hổ bỏ đi rồi hay sao? Mạt Mạt lườm cậu ta,

"Uống say rồi thì về nghỉ sớm đi."

Cánh tay Mạt Mạt bị giữ chặt. Cô thấp giọng than một tiếng, biết mình không dễ thoát thân. Phim truyền hình chẳng phải đều diễn như thế sao? Một lát sau, nhất định cậu ta sẽ ép cô vào thân cây, thâm tình nói với cô ba từ kia, rồi hai người trao nhau cái ôm nồng thắm.

"Đừng sống chung một nhà với Cố Vị Dịch." Phó Phái thấp giọng nói.

Mạt Mạt kiên nhẫn nói chuyện với cậu ta, "Phó Phái, cậu nhiều chuyện quá rồi đấy."

Đột nhiên, cậu ta ép sát cô vào thân cây. Mạt Mạt thăm nghĩ, cuối cùng cũng đến rồi. Tình tiết kinh điển cuối cùng cũng đến. Lát nữa cô sẽ phải dựa vào đây cho đẹp đay?

Nhưng ngoài việc ép sát cô vào thân cây ra cậu ta không có thêm hành động nào khác, chỉ trừng mắt nhìn cô đầy ai oán.

Mạt Mạt không chịu được nữa, "Rốt cuộc cậu muốn thế nào?"

Cậu ta cúi đầu, ghé sát vào cô. Khi mặt hai người gần như chạm vào nhau, Mạt Mạt nói: "Cậu có tin tôi xéo miệng cậu, xào lên làm thức ăn không?"

Cậu ta hoàn toàn bất động, ghì đầu vào vai cô, "Mạt Mạt, tôi thua rồi."

Mạt Mạt nhất thời không hiểu. Thua cái gì? Tiễn nong sao?

Phó Phái thở dài, "Tôi chia tay Vương San rồi. Chúng ta ở bên nhau đi, được không? Cậu tốt nghiệp thì đến sống chung với tôi. Chúng ta cùng trải qua những tháng ngày vui vẻ."

Mạt Mạt mỉm cười lâu mới tiêu hóa hết mấy lời này. Sau đó, cô từ từ co chân lên, dứt khoát huých đầu gối vào giữa hai chân Phó Phái. Phó Phái hé

lên một tiếng, ôm bụng ngã khuya xuống.

Mặt Mạt nhìn cậu ta, "Từ trước tới nay tôi nghĩ, cùng lăm cậu cũng chỉ không thích ổn định thôi. Thật không ngờ, cậu là người không có nhân tính như thế."

Phó Phái khó khăn lăm mới đứng thẳng người dậy, "Cậu thôi đi! Đủ rồi đấy! Sao tôi lại là người không có nhân tính? Không phải tôi chỉ thích cậu thôi sao?"

Mặt Mạt hít sâu một hơi, "Hôm qua cậu và Vương San đã làm gì?"

Phó Phái cúp mắt, có chút mỉm cười tự nhiên, "Cô ta nói gì với cậu?"

"Cô ấy bảo cậu là một người tốt." Mặt Mạt nhìn bộ dạng chột dạ của cậu ta, trong lòng đã biết rõ ràng đáp án.

Ánh mắt Phó Phái có chút khinh miệt, hừ một tiếng, "Nếu so sánh với loại người như cô ta, thì tôi đích thực là người tốt."

Mặt Mạt tận tai nghe được ý tứ ẩn trong lời nói của cậu ta. Cô khó khăn lăm mới kiềm chế được ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng. Đường đường là đàn ông con trai, nói xấu phụ nữ sau lưng người ta, còn ra thể thong gì nữa? "Tôi qua cậu mới lăn lộn cả đêm với người ta, hôm nay đã nói người ta không phải người tốt. Cậu là cái thứ gì thế?"

Phó Phái bắt đầu nóng giận, "Tôi bị cô ta gài bẫy."

Mặt Mạt thật sự muốn giáng cho cậu ta một cái bạt tai, "Cậu không bằng lòng, chẳng lẽ cô ấy cưỡng bức được cậu?"

Phó Phái đột nhiên nở nụ cười kỳ dị, "Cậu nghĩ tôi là người như thế sao? Ha ha, tôi chẳng phải loại thanh cao gì. Cô ta đã lột hết quần áo ra, nếu tôi

nhìn được thì đâu phải đàn ông. Chẳng qua chỉ lén giường với nhau thôi mà. Böyle giờ là thời đại nào rồi? Chẳng lẽ cậu muốn tôi phải rước cô ta về nhà dỗ dành à?"

Men rượu khi nãy đã bắt đầu ngấm. Mạt Mạt thấy ruột gan cồn cào. Cô ôm bụng nôn khan. Phó Phái muốn kéo cô dậy, nhưng cô hất tay cậu ta, "Đừng động vào tôi."

Cậu ta túm lấy cô, "Đừng gây sự nữa."

Mạt Mạt dùng hết sức gạt tay cậu ta, "Đã bảo đừng chạm vào tôi rồi mà. Ghê tởm!"

Ghê tởm? Cậu ta túm chặt cánh tay đang cố sức vãy vùng của cô, giữ sang một bên.

Mạt Mạt đưa chân lên ngăn cản. Bao năm nay, cô đánh nhau cùng anh em trong nhà đâu uổng phí. Gót giày nhọn hoắt của cô đạp thẳng vào đầu gối Phó Phái. Cậu ta mất đà, khom người xuống, nhưng cánh tay vẫn kẹp chặt Mạt Mạt, không cho cô thoát.

Mạt Mạt ngã xuống bãi cỏ, đôi mắt phùng phùng lửa giận. Phó Phái thuận thế đè lên cô. Cậu ta không quan tâm điều gì nữa, cứ thế hôn cô. Mạt Mạt sững sờ giây lát, sau đó ra sức giãy giụa. Cô điên cuồng lắc đầu để tránh nụ hôn của cậu ta, dùng cả tay chân để tấn công cậu ta. Phó Phái bị đánh tới phát điên, ra sức ghì chặt chân cô, túm chặt hai tay cô bằng một tay, ép mặt xuống. Đôi môi cậu ta bắt đầu hướng lên, lần tìm môi cô...

Không biết qua bao lâu, Mạt Mạt cảm giác mình đã trải qua cả thế kỷ dài đằng đẵng. Cô mệt mỏi, không còn sức lực, không buồn giãy dụa nữa. Đôi môi Phó Phái vẫn triền miên dọc theo cổ cô. Cậu ta như một khối sắt nóng giật vào da thịt, khiến cô bỏng rát.

Cả người cô mềm nhũn, nước mắt tuôn rơi. Cô chỉ biết cầu xin, "Phó Phái, thả tôi ra. Tôi xin cậu, xin cậu đấy, Phó Phái. Tôi cầu xin cậu."

Phó Phái ngẩng đầu, thấy Mạt Mạt nhắm nghiền mắt, nước mắt nơi khóe mi mềm mại không ngừng tuôn rơi.

Cậu ta cảm thấy cõi lòng tan nát, dùng hết sức gồng mình, đè lên người cô thở dốc.

Màn đêm đen kịt, gió đêm hiu hắt, một người đàn ông nắm thở dốc cùng một cô gái khóc lóc không ngừng khiến cả không gian vang lên những âm thanh thật kỳ dị.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Mặt Mạt không nhớ nổi cô quay về ký túc xá bằng cách nào.

Lúc này, trong phòng ký túc chỉ còn mình Vương San. Cô ấy mang một chiếc ghế ra ngồi ngoài ban công. Khi thấy Mạt Mạt bước vào phòng, cô nàng quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt đầy phẫn nộ. Nỗi căm hận ẩn chứa dưới đôi mắt như dao găm ấy khiến Mạt Mạt run cầm cập, sờn hết tóc gáy.

Không gian u tối, u tối tới mức khiến cho người ta không thở nổi.

*****

Hơi thở như có như không kẽ sát bên tai cô. Gió rít từng hồi, tiếng lá cây xào xạc, còn có cả... tiếng phụ nữ khóc than từ xa vọng lại. Cô ta đang khóc. Vì sao lại khóc chứ? Mạt Mạt từ từ bước tới, khẽ vỗ vai cô ta. Người con gái quay đầu, đôi mắt trắng dã nhìn cô. Khuôn mặt chỉ có đôi mắt cứ trùng lên, nhìn thẳng vào cô.

Mạt Mạt giật bắn người, tỉnh lại từ trong giấc mơ. Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra. May chỉ là mơ. Cô khẽ thở phào trở mình, muốn nằm ngủ trong một tư thế khác.

Chợt cô phát hiện có người đang đứng bên cạnh giường mình.

Điếc đáng sợ hơn là, đôi tay to lớn đang ghì chặt cổ cô, càng lúc càng bóp

chặt, tới khi cô không thở nổi nữa.

Mái tóc dài buông xõa, đôi mắt lạnh lùng chứa đầy phẫn nộ và hận thù, tất cả đều khiến cô sợ hãi.

Bóng dáng ấy không ngừng trùng đôi mắt căm hận về phía cô, sau đó từ từ bò từng bậc thang leo lên giường trên. Mạt Mạt run rẩy trùm chăn kín đầu.

Gặp phải cơn ác mộng đáng sợ như vậy, sáng hôm sau, khi tỉnh giấc, đôi mắt Mạt Mạt đỏ ửng. Cô lờ đờ bước vào nhà vệ sinh khiến Mộng Lộ giật mình. Cô nàng vội nhổ ngum nước súc miệng, rồi hô lên: "Mạt Mạt, cậu sao thế?"

"Ngủ không ngon." Mạt Mạt thều thào đáp.

Mộng Lộ xông tới, kéo cô ra đứng trước gương, "Không phải, cậu nhìn cổ cậu xem."

Mạt Mạt nhìn vào gương. Trên cổ cô có một vết đỏ kéo dài. Những gì xảy ra tối qua giống như thước phim ồ ạt tràn vào tâm trí Mạt Mạt, khiến đầu óc cô hoàn toàn tinh táo.

"Mạt Mạt, đó không phải dấu hôn đấy chứ?" Mộng Lộ hỏi cô bằng giọng điệu kỳ quái.

Mạt Mạt muốn nói gì đó, chợt nhìn thấy cánh tay mình trong gương. Cô vội vàng xắn ống tay áo lên, trên đó chỉ chít những chấm đỏ. Sau đó, cô cúi xuống để kéo ống quần lên xem. Trên chân cũng đầy chấm đỏ như thế. Cô chỉ biết cười khổ, "Mình bị dị ứng cồn."

"Thật sao? Nhưng mình thấy vết đỏ trên cổ cậu khác mấy vết trên chân tay mà."

"Trên cổ nhiều mạch máu, đương nhiên càng sưng đỏ hơn rồi." Mạt Mạt điểm nhiên giải thích.

"Có cần đi khám không?"

Mạt Mạt lắc đầu, "Mấy ngày nữa sẽ hết thôi. Chỉ cần không đi đâu là được."

Mộng Lộ bỗng hỏi: "Sao mình nhớ mấy hôm trước cậu nói phải đi giúp ai đó dọn dẹp nhà cửa mà?"

Mộng Lộ mới nhắc, Mạt Mạt lập tức nhớ ra. Hôm nay cô phải đi "lao động công ích"! Thật không muốn đi chút nào! Nhưng cô không thể nói với Cố Vị Dịch rằng tôi bị người đàn ông trong lòng anh cưỡng hôn được. Tâm trạng không tốt đúng là không muốn động tay động chân.

Trái tim của ai mà không làm từ máu thịt? Trái tim của ai mà chẳng dễ bị tổn thương. Nếu như có thể, Mạt Mạt rất muốn dán một dòng cảnh báo lên mỗi trái tim rằng: Đồ đẽ vỡ, xin hãy nhẹ tay.

Thế nên, cầu xin "người trong lòng" của mỗi người có thể nhẹ tay với trái tim của họ một chút, được không?

Phó Phái, cậu có nhìn thấy không? Đồ đẽ vỡ, xin hãy nhẹ tay.

"Mạt Mạt, Mạt Mạt, cậu đang xuất hồn đi đâu đấy?" Mộng Lộ huých cô.

Mạt Mạt không sờ vào cổ nữa, cười nói: "Đâu có, mình đang nghĩ xem lát nữa ra ngoài làm thế nào để người ta không tưởng mình là diện phóng đãng quá độ thôi."

Mộng Lộ vuốt cằm suy xét, "Cái này khó đấy."

Cuối cùng, Mạt Mạt và Mộng Lộ đứng bên tủ quần áo lục hồi lâu mới tìm

được một bộ đồ công sở kín đáo màu nâu, chất liệu vải rất ôm, không khác gì một bộ đồ đại hàn cả. Nhất là chiếc áo cổ lọ kia, đúng là kín cổng cao tường, trông chẳng khác nào thân cây sần sùi trải qua bao năm tháng.

Mạt Mạt vô cùng coi thường Mộng Lộ, "Bộ này trông bảo thủ quá. Gu thẩm mỹ của cậu đúng là độc đáo."

"Bạn trai mình tặng đấy." Mộng Lộ bất đắc dĩ nói: "Khi nhận được nó, mình chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang, mà vẫn phải vờ như vô cùng sung sướng hạnh phúc. Cậu tưởng dễ dàng lắm sao?"

"Ừm, không dễ dàng, không dễ dàng." Mạt Mạt khẽ vỗ vai cô nàng, "Cực phẩm này không biết mua ở đâu nữa."

"Mình thấy cậu nên khoác gì đó bên ngoài ấy." Mộng Lộ ngắm nghía một thoi một hồi mới nói.

Mạt Mạt nhìn ánh nắng chiếu rọi qua khung cửa, "Nắng chang chang thế này mặc áo cổ lọ đã đủ thần kinh rồi, cậu còn bảo mình mặc áo khoác nữa, muốn mình nóng đến nỗi mun nhợt luôn à?"

"Cổ cậu mọc thêm mun nhợt hay không cũng có gì khác đâu. Nhưng thôi tùy cậu. Xấu quá đi mất!" Mộng Lộ buông một câu tổng kết rồi rời đi.

Mạt Mạt ngắm vuốt bản thân kỹ càng trước gương, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải khoác thêm một chiếc áo ra ngoài.

Tối qua, Cố Vị Dịch ngủ không ngon giấc. Thật ra anh là người khó ngủ, âm thanh dù rất khẽ cũng có thể khiến anh mất ngủ. Thế nên lúc hai giờ sáng, khi Phó Phái quay về ký túc, anh không ngủ tiếp được nữa, cứ nằm nhìn Phó Phái hút thuốc suốt đêm ngoài ban công. Một lúc sau, dường như anh mơ màng thiếp đi, khi tỉnh lại thì không thấy Phó Phái đâu nữa. Anh buột miệng hỏi A Khắc, "Phó Phái đâu?"

A Khắc mất một lúc mới có phản ứng, "Sáng sớm nay mình đi ra ban công suýt chút nữa bị dọa chết. Khói thuốc nồng nặc! Mình còn tưởng mình thăng thiên rồi chứ."

"Đừng! Nói vào chủ đề chính." Cố Vị Dịch vội cắt ngang lời cậu ta. Tên tiểu tử A Khắc này đứng trước mặt con gái cay không được một lời, nhưng bình thường thì nói liền thoảng không ngừng, "mưa xuân" tưới khắp mọi nơi.

A Khắc ra ngoài ban công nhặt một đầu mẫu thuốc lá lên, "Cậu xem đi, đống thuốc này đều là cậu ta hút đấy. Đúng là không sợ rách phổi."

Cố Vị Dịch nhìn tàn thuốc vung vãi khắp nơi, "Cậu vẫn chưa nói cậu ta đi đâu."

"Làm sao tôi biết được. Tôi nói chuyện cậu ta chẳng thèm đáp lời, sau đó liền đi ra ngoài." A Khắc vứt đầu thuốc lá ra ban công, "Bày đây tàn thuốc như vậy, lại đến tay tôi dọn cho xem."

"A Khắc, hôm nay cậu có rảnh không?" Cố Vị Dịch hỏi: "Nếu rảnh đến giúp tôi quét dọn nhà mới."

A Khắc gật đầu, "Được thôi. Có điều, sau khi tốt nghiệp, nếu tôi không tìm được chỗ ở thì cậu phải thu nạp tôi đấy."

"Tôi sẽ nhường phòng khách cho cậu. Dọn dẹp một chút rồi đi thôi, chưa biết chừng Tư Đồ Mạt cũng tới rồi."

"Cậu thật sự sẽ sống chung với cô ấy sao?" A Khắc vừa tắt máy tính vừa hỏi, "Phó Phái nói thế nào?"

Cố Vị Dịch tóm lược một câu, "Đại khái là những câu kiểu như cách xa Mạt Mạt của cậu ta một chút."

"Thật ra tôi thấy hai người các cậu sống chung cứ thế nào ấy." A Khắc buột miệng nói: "Tôi thấy Mạt Mạt là cô gái không tồi. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, ở lâu thế nào chẳng nảy sinh tình cảm. Đến lúc đó, một bên là tình bạn, một bên là tình yêu, cậu biết phải làm thế nào?"

Cố Vị Dịch lấy chìa khóa và ví tiền từ trong ngăn kéo ra, đút vào túi quần, động tác hơi vội vã nên tiền trong ví rơi lả tả xuống đất. Anh đành phải khom người xuống nhặt.

"Này, không phải cậu thích Mạt Mạt chứ?" A Khắc do dự hỏi.

Cố Vị Dịch cúi kinh, vo tiền thành một đống rồi nhét đại vào túi quần, "Đi thôi, tranh thủ đi sớm về sớm."

A Khắc lục lợi áo túi một hồi, chắc chắn có mang theo tiền mới cùng Cố Vị Dịch rời khỏi ký túc xá.

Khi hai người đến nơi, Tư Đồ Mạt đang lau cửa kính. Cô đứng trên ghế, quay lưng về phía cửa, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu, cười nói: "Đến rồi đấy à? Ôi, A Khắc, lâu lắm không gặp."

"Đứng vững vào, cẩn thận không ngã." Cố Vị Dịch nhắc nhở.

Mạt Mạt không để tâm, cười nói: "Không sao đâu, thân thủ của tôi nhanh nhẹn lắm."

Mới sớm ngày ra, vị thiếu gia này đã khó tính rồi! Mạt Mạt nhẹ nhàng bước xuống đất, cười nói với A Khắc, "Anh tới giúp một tay à?"

"Ừm." A Khắc ngây ngô cười, "Tôi tới giúp một tay."

Mạt Mạt đưa chiếc khăn lau cho Cố Vị Dịch. Anh nhận lấy rồi đứng lên ghế, "Còn chỗ nào chưa lau không?"

"Hai tấm kính trước mặt tôi lau rồi, còn lại đều chưa lau." Mạt Mạt nói xong liền quay sang nói với A Khắc, "Anh giúp tôi lau đồ đạc trong nhà, được không? Tôi sẽ lau sàn nhà."

"Được." A Khắc gật đầu.

"Vậy anh đi theo tôi, tôi lấy giẻ cho anh."

Cố Vị Dịch nhìn bóng dáng cô đưa A Khắc vào nhà vệ sinh qua tấm kính, không biết vì sao trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường. Cảm giác cầu gắt suốt từ sáng tới giờ cũng nguôi ngoai phần nào.

A Khắc xách xô còn Mạt Mạt kéo lê một chậu nước theo sau.

Cố Vị Dịch lau kính, Mạt Mạt lau sàn nhà, A Khắc lau đồ đạc, ai làm việc này. Bầu không khí lao động vô cùng vui vẻ.

Vài phút trôi qua, Mạt Mạt nóng không chịu nổi, nhất là chỗ cổ, mẩy vết mẩn đỏ chạm vào cổ áo thật sự rất ngứa. Cô do dự một hồi, quyết định cởi bớt chiếc áo khoác ngoài ra. Xấu thì mặc kệ, dù sao sau này sống chung một nhà, còn đây dáng vẻ xấu xí hơn nữa cô đều phải để anh ta thấy.

Cố Vị Dịch quay đầu thấy Mạt Mạt đang cởi áo khoác. Bộ đồ cô mặc bên trong thật sự quá xấu. Khóe môi anh giật giật, đúng là không hiểu nổi gu thẩm mĩ của phụ nữ.

Định quay lại tập trung lau kính, đôi mắt anh vô tình lướt qua Mạt Mạt đang cúi xuống lau sàn nhà. Bởi vì cô cúi người quá thấp nên cổ áo hơi hé ra một chút, một chút thôi, nhưng cũng đủ để anh nhìn thấy mẩy vết hồng hồng như ẩn như hiện kia. Lại nghĩ tới chuyện đêm qua Phó Phái hút thuốc ngoài ban công suốt đêm, tâm trạng vui vẻ khó khăn lắm anh mới tích lũy được đã tan thành mây khói.

"Tư Đồ Mạt!" Cố Vị Dịch ném chiếc giẻ xuống chân cô, "Giặt giẻ lau."

Mạt Mạt nhặt giẻ lên, nhíu mày khó hiểu nhìn anh. Người này bị tâm thần phân liệt sao?

Giặt xong giẻ lau, cô đưa lại cho anh. Anh ngoogn một lúc lâu mới nhận lấy, tinh thần hoảng hốt, cũng chẳng biết vì sao.

Cố Vị Dịch cảm thấy mặt mình hơi nóng, vội vàng lau mạnh vào tấm kính. Vừa rồi cô đứng ngược chiều ánh nắng, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ngược lên, chăm chú nhìn anh. Khoảnh khắc ấy, đầu óc anh hoàn toàn trống... Đúng là càng ngày càng kén cỏi, mất mặt quá.

"A Khắc, anh bê chậu nước này vào trong giúp tôi được không?" Mạt Mạt thử nhấc chậu nước lên mới thấy nó nặng ra trò.

"Ừm, được." A Khắc đáp.

Mạt Mạt đứng tựa vào kệ tivi nhìn Cố Vị Dịch lau kính. Khuôn mặt anh lúc nhìn nghiêng thật sự rất đẹp, như một bức họa được chăm chút đến từng nét vẽ. Lông mày, mắt, mũi, miệng đều tôn lên vẻ anh tuấn đầy mê hoặc. Cánh tay ra sức lau tấm kính khiến cơ bắp rắn chắc lộ ra, dưới ánh mặt trời, vài giọt nước còn vương trên đó như tỏa sáng lung linh. Mạt Mạt đứng ngắm đến ngoogn.

"Mạt Mạt, thay nước xong rồi." A Khắc mang một chậu nước sạch khác ra.

"Ừm, cảm ơn." Mạt Mạt cố gắng ổn định lại nhịp tim đang đập loạn của mình.

"Tư Đồ Mạt, cô lau sàn nhà các phòng trước đi." Cố Vị Dịch đột nhiên nói.

"Tại sao?" Mạt Mạt chẳng hiểu gì cả, "Tôi sắp lau xong sàn phòng khách rồi.

"Chúng ta còn đi lại ngoài phòng khách nhiều, lau xong lại bẩn." Cố Vị Dịch nói.

Mạt Mạt nghĩ cũng thấy đúng, không kìm được nói: "Sao không nói sớm? Làm tôi lau từ nãy đến giờ."

"Để tôi bê chậu nước vào phòng cho cô." A Khắc bê luôn chậu nước đi.

Mạt Mạt nhìn theo bóng lưng cậu ta bằng con mắt tán thưởng. Đúng là một anh chàng chăm chỉ.

Cố Vị Dịch vắt kiệt nước trên giẻ lau. Những cảm xúc phức tạp vừa rồi khiến anh không muốn nhìn thấy cô hay ở cùng một không gian với cô. Hơn nữa, cô cứ mang dáng vẻ không hay biết gì thế kia, còn dùng ánh mắt sùng bái nhìn A Khắc nữa, khiến anh càng muốn phát điên.

Buổi trưa, Cố Vị Dịch ra ngoài mua cơm hộp, khi quay về thì thấy Mạt Mạt và A Khắc đang nghiêm túc nghiên cứu xem làm thế nào anh có thể lau kính bóng loáng tới mức ruồi nhặng không phân biệt được mà húc đầu vào chết thế này?

Mạt Mạt chẳng mấy chú ý tới khuôn mặt càng lúc càng lạnh của anh, còn ngô nghê hỏi ăn gì đấy, bị anh lạnh lùng buôn cho một câu: "Không có mắt à?" A Khắc càng đáng thương hơn, sau khi mở hộp cơm ra thấy trong đó toàn món anh ta không thích, nhưng chẳng dám nói gì, đành cúi đầu ăn cho xong.

"Này, A Khắc, lúc nào anh ta cũng hăm hăm cổ quái như thế à?" Mạt Mạt thấp giọng hỏi A Khắc.

A Khắc ngẩng đầu lên, đảo mắt qua Cố Vị Dịch, sau đó giơ cao hộp cơm

lên che mặt, thì thầm trả lời: "Không phải đâu. Hôm nay không biết vì sao nữa."

Mặt Mạt học theo anh ta, "Phải làm thế nào bây giờ? Tôi sắp bị khuôn mặt lạnh lẽo của anh ta đóng băng rồi."

"Ăn nhanh lên." Cố Vị Dịch trầm giọng nói. Ăn cơm thôi cũng phải dính sát vào nhau như thế làm gì?

Mặt Mạt và A Khắc đưa mắt nhìn nhau, sau đó cúi đầu ăn cơm.

Một buổi chiều bận rộn cuối cùng cũng trôi qua. Ngoại trừ tâm áp thấp nhiệt đới Cố Vị Dịch ra, Mặt Mạt và A Khắc đều vô cùng vui vẻ. Cô phát hiện A Khắc là người hay ngai, trêu chọc anh ta rất vui. Còn A Khắc thấy Mặt Mạt là một cô gái hào sảng, phóng khoáng, không nhöng nhẽo như các cô gái khác. Hai người nói chuyện rất hợp, chỉ thiếu nước cắt máu ăn thè, xưng huynh gọi đệ nữa thôi.

Hơn chín giờ tối, căn nhà được dọn dẹp sạch sẽ tinh túng. Cố Vị Dịch cùng A Khắc đưa Mặt Mạt về ký túc xá. Từ xa, Mặt Mạt thấp thoáng nhìn thấy bóng người cô không muốn gặp nhất. Cô nhanh chóng nấp sau lưng Cố Vị Dịch, túm lấy góc áo anh, nói: "Mau gọi điện cho Phó Phái, bảo cậu ta đi đi."

Cố Vị Dịch kéo cô ra, "Tại sao phải thế?"

Mặt Mạt sợ bị nhìn thấy, xoay người định bỏ chạy, lại bị Cố Vị Dịch túm lại, "Cô định đi đâu?"

"Đi gọi điện bảo cậu ta đi." Mặt Mạt không chịu từ bỏ.

Cố Vị Dịch rút điện thoại trong túi quần ra. A Khắc vội ngăn anh, "Để tôi gọi cho."

A Khắc bắt đầu bấm điện thoại. Mạt Mạt vội vàng nấp phía sau một thân cây. Cố Vị Dịch chỉ còn cách nấp cùng cô. Lúc này, anh đột nhiên cảm thấy thật nực cười. Vì sao hai người phải thậm thùa thậm thụt như yêu đương vụng trộm thế này?

"Anh cười cái gì?" Mạt Mạt hơi bất mãn khi liếc thấy nụ cười trên khóm môi anh.

Cố Vị Dịch nhún vai, "Cô với Phó Phái xảy ra chuyện gì thế?"

Mạt Mạt không biết phải bắt đầu kể từ đâu, "Nói ra dài dòng lắm. Từ nay về sau, trước mặt tôi, anh hạn chế nhắc tới con người này là được. À, đúng rồi, bao giờ anh dọn vào nhà mới?"

Cố Vị Dịch cũng không gặng hỏi, "Vẫn chưa nghĩ tới." Thật ra anh định hai ngày nữa sẽ chuyển vào ở. Dù sao mấy hôm nay anh đều bị tên Phó Phái kia gây sự, bức tới sắp phát điên rồi. Mấy hôm trước, cậu ta còn cỗ tình gạt điện thoại của anh rơi từ trên bàn xuống đất.

Mạt Mạt chợt trở nên trầm lặng. Thật ra, cô muốn nhanh chóng chuyển vào nhà Cố Vị Dịch, một là không muốn để Phó Phái tìm thấy, hai là, nếu Vương San cứ đứng bên giường cô hăng đêm thế này, chắc chỉ ba ngày sau cô phải vào trại tâm thần mất. Hơn nữa, cô sắp bước vào giai đoạn thử việc rồi. Ở đó đi làm rất tiện. Nhưng mà chủ nhà còn chưa ở, cô đã dọn vào thì không hay cho lắm.

"Chắc chỉ vài ngày nữa thôi." Dường như Cố Vị Dịch nhìn thấy tiếng lòng của cô, "Cô chuyển vào ở lúc nào cũng được. Nếu cần giúp đỡ gì thì cứ gọi tôi một tiếng. Trừ phi cô tự nói ra, còn tôi nhất định sẽ không nói địa chỉ nhà cho Phó Phái."

"Được." Mạt Mạt nở nụ cười an tâm. Cô có cảm giác mình sắp bước vào

một cuộc sống hoàn toàn mới. Không chỉ thế, nó còn là một cuộc sống không có Phó Phái.

"Khó khăn lắm tôi mới lừa được Phó Phái đi chỗ khác, cô mau lên đi." A Khắc chạy tới nói.

"Cảm ơn hai người." Mạt Mạt vội vàng chạy về ký túc xá. Trước khi lên cầu thang, cô vẫy tay chào tạm biệt Cố Vị Dịch và A Khắc. Cô thật sự biết ơn hai người này, không gặng hỏi lý do mà vẫn sẵn sàng giúp đỡ cô mọi chuyện. Đúng là những con người lương thiện đơn thuần.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chưa tới ba ngày sau, Mạt Mạt đã thu dọn tất cả đồ đạc, chuyển vào căn nhà mới. Không biết ai đó từng nói, một khi phụ nữ tuyệt tình thì sức trâu cũng không đấu lại được. Lần này, Mạt Mạt đã hạ quyết tâm một dao cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Phó Phái, không bao giờ gặp lại cậu ta nữa.

Trước tiên, để ổn định tinh thần cho Phó Phái, cô nhẫn tin nói cô cần thời gian để tĩnh tâm suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai người họ. Tiếp theo là thể hiện cho Vương San thấy, cô tuyệt đối không muốn xen vào mối quan hệ giữa cô nàng và Phó Phái, hy vọng Vương San giúp cô giấu giếm Phó Phái, để cô có thể tự chuyển đi trong thời gian sớm nhất. Về điểm này, cô và Vương San gần như đạt được nhận thức chung. Vì thế, trong điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa, Mạt Mạt dọn vào ở nhà Cố Vị Dịch thành công, trở thành... người giúp việc trong nhà anh.

Mà anh cũng không khách khí coi cô như người giúp việc. Bắt cô phải nấu cơm đã dành, ngay cả việc lau nhà, giặt giũ, rửa bát cũng một tay cô làm. Cố Vị Dịch không bắt ép cô làm những việc đó, nhưng anh chẳng chịu làm gì, cả ngày ngồi vắt chân chữ ngũ một cách nhàn安然. Cùng sống dưới một mái nhà, Mạt Mạt không chịu nổi cảnh nhà cửa bừa bộn nên dành chấp nhận làm mọi việc. Dù sao khi còn ở nhà, cô phải chăm sóc đám anh em nên cũng quen rồi, không để ý nhiều tới chuyện nam nữ khác biệt. Cho dù áo ngoài hay áo trong, quần dài hay quần lót, nếu cô nhìn thấy đều tiện tay đem đi giặt hết. Chuyện này làm Cố Vị Dịch tức nổ đom đóm mắt. Chuyện là, vào buổi tối

ngày thứ hai bọn họ sống chung, anh thấy cô đứng ngoài ban công phơi quần áo. Ban đầu anh không chú ý, còn ngồi xuống sofa cùng cô tán gẫu mây chuyện vô thưởng vô phạt. Sau đó, đột nhiên anh nhìn thấy cô lôi... lôi... từ trong máy giặt một chiếc quần sịp nam. Anh híp chặt mắt, mãi một lúc sau mới sực nhớ ra đó chính là quần của mình. Anh vội vàng lao tới giật lại từ tay cô, đỏ mặt không thốt lên được lời nào. Mạt Mạt nhìn thấy da mặt mỏng của anh ửng hồng, vô cùng đáng yêu bèn trêu anh vài câu. Điều này khiến anh tức điên người, đến tận hôm nay vẫn mặt nặng mày nhẹ với cô.

"Cố Vị Dịch, ngày mai tôi bắt đầu thử việc rồi. Chuyện ăn uống anh phải tự lo liệu thôi." Mạt Mạt rửa bát xong, nói với Cố Vị Dịch đang ngồi xem tivi ngoài phòng khách.

"Tôi không chết đói được." Cố Vị Dịch không vui vẻ gì nói.

Mạt Mạt có chút bất đắc dĩ. Thật không biết vị đại thiếu gia này bị làm sao nữa. Chẳng phải cô chỉ lỡ tay giặt chiếc quần sịp của anh thôi sao? Có đến mức ấy không?

Cô bước tới, ngồi xuống, "Thế này đi, từ giờ trở đi anh tự giặt quần sịp, thế được chưa?"

Cố Vị Dịch ngồi thẳng người dậy, "Tôi có nói gì đâu."

"Thế từ sáng đến tối mặt mũi anh cứ sầm sì như thế làm gì? Phong cách xị mặt à?"

Cố Vị Dịch đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng hơn, "Sao cô không e dè gì tôi thế?" Anh biết mỗi khi mặt mình sầm lại đều khiến người ta sợ hãi. Thế nên bình thường, anh rất ít khi biểu hiện tâm trạng ra ngoài mặt. Bạn gái cũ của anh là một người tính tình rất tiểu thư, động một chút là gây sự cãi nhau. Nhưng cho dù cô ta có gây sự thế nào đi chăng nữa, chỉ cần anh

sầm mặt thì chưa đến ba mươi phút sau, cô ta sẽ tự độngぬ涌起 mắt lồng tròng đến xin lỗi anh. Tư Đồ Mạt thì ngược lại, anh đã sầm mặt suốt ba ngày rồi, ngày nào cô cũng ung dung tự tại vờ như không thấy. Bây giờ mới thèm hỏi anh chuyện gì, có phải hơi muộn rồi không? Sao không đợi anh tức chết rồi hãy đến trước mội anh hỏi thăm luôn đi?

Mạt Mạt bĩu môi, "Anh thế này có là gì? Tôi đã gặp bao nhiêu loại mặt mũi hăm hăm rồi. Chút công lực của anh chẳng là gì đâu." Khi Mạt Mạt còn nhỏ, điều kiện kinh tế của gia đình cô không khá giả lắm. Bố cô vì quá áp lực nên mặt mũi lạnh lùng suốt ngày. Sau đó, càng ngày bố càng hiền từ hơn thì tới lượt anh trai cô muốn tỏ ra "cool ngầu", làm mặt lạnh từ sáng tới chiều. Em trai cô muốn sống một cuộc sống của cậu ấm trong nhà nên lúc nào cũng bày ra phong cách thiếu gia. Sau đó, cô gặp Phó Phái, cái phong cách công tử của cậu ta ấy à, mặt lạnh chính là tiêu chuẩn để rèn luyện đấy. Kinh nghiệm nhiều năm qua cho thấy, bố cô sẽ chẳng bao giờ vì con gái sợ hãi mà giãn mày giãn mắt; anh trai chẳng bao giờ vì em gái không vui mà thôi tỏ ra "cool ngầu"; em trai không vì sợ chị tức giận mà bày ra nét mặt tốt đẹp hơn; Phó Phái thì càng không dám trông mong. Vì thế, từ lâu Mạt Mạt đã biết rằng, những người mặt mũi suốt ngày hăm hăm, chẳng qua do tự họ bắt mình phải như thế thôi. Cho dù cô tìm trăm phương ngàn kế lấy lòng thì cũng chẳng có ích gì.

Cố Vị Dịch nghe cô nói vậy thì không biết nói gì nữa. Nếu nói thêm, há chẳng phải bản thân là người hẹp hòi sao? Trên đời này, chuyện khiến người ta điên tiết nhất chính là: Rõ ràng tức muốn chết mà không biết trút giận vào đâu.

Mạt Mạt chờ mãi không thấy Cố Vị Dịch đáp lại, bèn đứng lên đi về phòng.

Ngày đầu tiên tới công ty, Mạt Mạt không tránh được cảm giác bất an. Nhưng lúc đến nơi, những bất an của cô đã được "ông chú" râu quai nón xoá

dịu một cách nhanh chóng.

"Ông chú" râu quai nón tên thật là Lý Cương Thiết. Anh ta vô cùng tự hào với cái tên này, bởi vì cảm giác nó rất xứng với một trang nam tử Hán. Vì thế, anh ta yêu cầu tất cả mọi người trong công ty, từ trên xuống dưới đều phải gọi anh ta là "Anh Thiết".

Anh Thiết là người chịu trách nhiệm hướng dẫn Mạt Mạt. Anh ta sắp xếp cho Mạt Mạt ngồi ở chiếc bàn trong góc phòng, ngay bên cạnh chỗ ngồi của đàn chị Hiểu Tình. Như thế, Mạt Mạt sẽ dễ dàng hỏi đàn chị mỗi khi cần giúp đỡ. Hơn nữa, khi anh ta mượn danh nghĩa tới giao việc cho Mạt Mạt, cũng có thể thuận tiện "hỏi thăm" đàn chị của cô một chút.

Công việc của Mạt Mạt trong buổi sáng đầu tiên chính là nhập hết thông tin khách hàng vào máy tính. Đây là một việc vô cùng nhảm chán, chẳng liên quan gì tới công việc quảng cáo thú vị trong tưởng tượng của cô. Buổi trưa, Mạt Mạt đang gục mặt lên bàn nghỉ ngơi thì bị đánh thức bởi tiếng nói cười ríu rít gần đó, mặc dù người ta đã cố gắng nói thật khẽ khàng.

Mạt Mạt len lén mở mắt, thông qua khe hở của cánh ta, cô nhìn thấy hai đôi chân đang chồng lên nhau dưới bàn làm việc của chị Hiểu Tình. Một đôi giày da nam cùng một đôi giày cao gót màu đỏ của nữ. Có thể thấy người đàn ông đã để người phụ nữ ngồi lên đùi mình. Mạt Mạt biết người đi đôi giày cao gót kia chính là đàn chị của mình, bởi vì sáng nay, cô ấy còn vô cùng đặc ý khoe với cô. Nhưng đôi giày da kia thì cô không biết của ai, dù sao cũng không phải của anh Thiết vì anh Thiết luôn đi dép lê tới công ty. Mạt Mạt không ngờ, ngày đầu tiên đi làm cô đã phải chứng kiến mấy chuyện thị phi này rồi. Cô sợ hãi nắm gục trên bàn, không dám động đậy, chỉ hận không thể hòa làm một với mặt bàn.

Một lát sau, hai người kia tay trong tay rời đi. Lúc này Mạt Mạt mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô vẫn không dám động đậy, cứ nằm gục trên bàn,

chờ chuông báo thức.

Buổi chiều, anh Thiết vẫn giao cho Mạt Mạt công việc đánh máy. Cô không kìm được liếc mắt nhìn đôi giày của anh ta mấy lần, trong lòng không ngừng suy xét, đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì. Buổi sáng vẫn còn đi dép lê, đến chiều đã thay giày da rồi. Mặc dù đôi giày anh ta đi với đôi giày cô nhìn thấy trưa nay là cùng một hãng, nhưng đôi của anh ta rõ ràng mới hơn nhiều.

Mạt Mạt đảo mắt vài vòng, cố kiềm chế sự tò mò. Tính tò mò có thể hại chết một con mèo, cô bắt buộc phải kiềm chế, phải kiềm chế.

"Mạt Mạt, trưa nay em đi đâu thế?" Đàn chị đột nhiên hỏi: "Chị ra ngoài một lát, lúc qua lại định rủ em đi ăn trưa mà chẳng thấy em đâu."

"Thế trưa nay em đã đi đâu?" Anh Thiết đứng chắn trước người Mạt Mạt.

"Sao anh quản chuyện của em?" Chị Hiểu Tình nói, tay túm chặt lấy chiếc áo thun của anh Thiết, đôi mắt nhìn vào đôi giày của anh ta chót biến sắc, "Chẳng lẽ anh vẫn chưa hiểu sao?"

Anh Thiết nở nụ cười, hỏi Mạt Mạt, "Thế trưa nay cô ăn trưa ở đâu? Cô biết rõ khu vực này lắm sao?"

Mạt Mạt nói: "Biết sơ sơ ạ. Thật ra tôi sống ngay gần đây. Trưa nay tôi ăn ở nhà hàng dưới lầu rồi ngủ gục trên bàn làm việc."

Đàn chị buông bàn tay đang túm chặt áo thun của anh Thiết ra, nói: "Ngủ trưa à? Đây chẳng phải là thói quen của mấy cô cậu học trò thôi sao? Từ lâu chị đã không còn thói quen này rồi. Em vẫn ngủ trưa được sao?"

Mạt Mạt cười nói: "Đương nhiên ạ. Biệt danh của em là "thần ngủ" đấy."

Anh Thiết gõ tay lên mặt bàn, "Hai người buôn chuyện xong chưa? Xong rồi thì làm việc đi."

Mặt Mạt ngoan ngoãn ngồi xuống, bắt đầu làm việc. Đàm chị túm lấy cô, "Em đừng để ý anh ta. Con người anh ta chẳng nói được câu nào nghiêm túc cả."

"Hiểu Tình!" Giọng của anh Thiết trở nên nghiêm nghị hơn.

Đàm chị khua tay, "Biết rồi, biết rồi. Mạt Mạt, chúng ta làm việc thôi."

Anh Thiết lúc này mới dịu giọng hơn, khẽ đưa tay cốc đầu chị Hiểu Tình, bắt đắc dĩ buông một câu, "Em đấy!" Rồi nói với Mạt Mạt, "Tư Đồ, cô học kế toán đúng không?"

Mạt Mạt gật đầu.

"Thế sau này thủ tục thuế má của công ty giao cho cô xử lý nhé?"

"Dạ?" Mạt Mạt tròn mắt.

"Ha ha, trêu cô chút thôi." Anh Thiết vỗ vai Mạt Mạt khiến cô suýt thở huyễn.

Mạt Mạt và đàm chị đều chẳng thấy buồn cười, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Anh Thiết không biêt giấu mặt đi đâu, bèn hắng giọng, "Tư Đồ, cô mới vào công ty, chưa có ai hướng dẫn cho cô những kiến thức chuyên ngành cơ bản đúng không?"

"Khi cấp trên kể chuyện cười thì nhất định phải cười, biêt chưa?"

"..."

Hơn bảy giờ tối, Mạt Mạt về tới nhà. Cô lục lọi trong túi một thoi một hồi

nhưng không thấy chìa khóa, chắc sáng nay đi vội vàng quá nên quên mang rồi. Cô nhấn chuông mãi mà không thấy ai ra mở cửa, lôi điện thoại ra mới sực nhớ mình vẫn chưa lưu số của Cố Vị Dịch, gọi điện tới phòng ký túc của anh để hỏi thì lại sợ gặp phải Phó Phái. Mạt Mạt chán nản ngồi bệt trước cửa, hệt như khi còn nhỏ, đi học được thầy cô cho về sớm, nên ngồi chờ mẹ về mở cửa cho vậy. Cô có chút mệt mỏi, lại có chút tủi thân.

Cố Vị Dịch vừa ra khỏi thang máy đã thấy Mạt Mạt ngồi co ro như con tôm trước cửa nhà. Cô tựa đầu lên đầu gối, mắt nhìn chăm chăm nền đất, không biết đang suy nghĩ điều gì. Anh gọi mấy lần cô mới có phản ứng, đôi mắt mờ mịt nói với anh rằng cô đã đợi lâu lắm rồi.

Anh sững sờ mất mấy giây. Hôm nay anh quay về trường, lúc chơi bóng rổ cùng A Khắc, cậu ta nói Phó Phái sắp phát điên, ngày nào cũng ôm điện thoại ngồi hút thuốc ngoài ban công, không buồn để ý đến ai nữa. Sau đó, anh đi tìm Phó Phái, rủ cậu ta cùng ăn cơm. Phó Phái nói: "Cố Vị Dịch, tôi coi cậu như anh em, tôi sẽ nói thẳng luôn. Tôi đoán được cậu có tình cảm với Mạt Mạt, cũng biết bây giờ Mạt Mạt đang sống chung với cậu. Tôi đã làm một vài chuyện vô cùng khốn nạn với cô ấy. Tôi đang đợi cô ấy nguôi giận rồi cô ấy sẽ quay về với tôi thôi. Thế nên, tôi khuyên cậu dứt bỏ chút tình cảm kia đi. Mỗi quan hệ giữa tôi và Mạt Mạt, cậu không thể xen vào được đâu."

Thế nhưng bây giờ, cô lại dùng ánh mắt đó để nhìn anh, nói với anh rằng cô đã đợi anh lâu lắm rồi. Trái tim anh như một tòa thành sụp đổ, hoàn toàn vụn vỡ. Làm sao có thể tránh được nữa?"

Cố Vị Dịch lấy chìa khóa ra mở cửa, "Tư Đồ Mạt, cô không biết gọi điện thoại cho tôi à?"

Mạt Mạt lồm cồm đứng dậy, "Vừa rồi tôi mới phát hiện mình vẫn chưa có số điện thoại di động của anh." Ngồi lâu quá, chân tay cô tê cứng cả rồi, may

nhờ Cố Vị Dịch đỡ mới không bị ngã.

"Cô đợi ở ngoài này bao lâu rồi?" Cố Vị Dịch vừa mở cửa vừa hỏi.

Mặt Mạt nhìn đồng hồ đeo tay, "Bảy giờ tôi tan làm, chắc hơn hai tiếng rồi."

"Ăn gì chưa?" Cố Vị Dịch đi về phía nhà bếp.

Mặt Mạt đỡ người lên sofa, "Ăn rồi. Hôm nay tôi đúng là xui xẻo, ngày đầu tiên đi làm đã phải trông thấy gian tình."

Cố Vị Dịch bưng một cốc trà từ bếp ra, đưa đến bên tay Mạt Mạt. Mạt Mạt tự nhiên nhận lấy, "Pha cho tôi đây à?"

Anh trừng mắt, "Uống nhanh lên." Vừa nãy, khi đỡ cô anh phát hiện tay cô đã lạnh cứng hết cả. Thời tiết mấy ngày đầu xuân rất dễ khiến người ta bị cảm cúm. Cô cứ ngốc nghếch ngồi chờ ngoài cửa như thế, nếu anh về muộn hơn thì phải làm sao?

Mạt Mạt vô cùng cảm kích, bưng cốc hít một hơi thật sâu hương trà thơm ngát. Sau đó cô cẩn thận ôm lấy cốc trà, bàn tay bao bọc quanh cốc trà như thể một con đường bao quanh hồ nước vàng óng ánh. Hơi trà nóng bốc lên làm mờ đôi mắt cô, giống như một làn sương mờ phủ trên mi.

"Uống đi chứ, ngờ ngẩn cái gì?" Cố Vị Dịch thúc giục.

Mạt Mạt khẽ nhấp một ngụm. Từng giọt trà ấm nóng lan tỏa hương vương vắn quanh khóe môi cô, dịu dàng hòa tan vị chát nơi đầu lưỡi, đi vào cổ họng rồi thẩm xuồng tận đáy lòng. Mạt Mạt nhìn mấy chữ khắc trên cốc trà, cho dù ngắt câu ở chữ nào cũng có thể thành một câu thơ.

Trái tim này bình yên

Bình yên trong trái tim này

Trong trái tim bình yên

Trái tim hay bình yên?

Cô cảm thấy mĩy chữ này thật sự rất tài hoa, định nói gì đó, vừa ngước mắt lên liền bắt gặp ánh mắt chăm chú mà sâu xa của Cố Vị Dịch. Ánh mắt ấy mang theo chút hương trà, dịu dàng như dòng nước, khiến người ta muốn trầm luân.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Haiz." Mạt Mạt vươn vai mấy cái, cất tiếng than thở lần thứ một trăm lẻ một trong ngày. Thực lòng cô chỉ muốn đào một cái hố chui xuống cho xong, có thể mất mặt tới mức này quả là nhân gian hiếm thấy.

Quay trở lại khoảng thời gian trước khi tan làm, anh Thiết bỗng ở đâu thình lình xuất hiện, nói với Mạt Mạt rằng ngày mai sẽ có một ngôi sao đến quay quảng cáo, căn dặn Mạt Mạt phải ăn mặc chuyên nghiệp một chút để đi cùng anh ta tới trường quay. Mạt Mạt nghĩ nát óc vẫn không xác định được thời trang chuyên nghiệp của dân quảng cáo là thế nào, đành phải đi xin đàn chị Hiểu Tình chỉ giáo. Đàn chị dù không vui vẻ nhưng vẫn nói chô cô biết cần ăn mặc sang trọng và đi giày cao gót. Đàn chị này hâm mộ ngôi sao nổi tiếng kia lâu lắm rồi, rất muốn đi xem, nhưng nói thế nào anh Thiết cũng không đồng ý. Thế nên đàn chị vô cùng bất mãn với vận may "chó ngáp phải ruồi" của Mạt Mạt.

Mạt Mạt vừa tan làm đã vội đi mua một đôi giày cao gót. Vốn cô cũng có một đôi, nhưng đôi giày đó đi rất đau chân, cô mới đi được có hai lần, lần nào cũng bị nó hành cho sống dở chết dở. Về đến nhà, tranh thủ lúc Cố Vị Dịch đi vắng, cô úp một bát mỳ tôm ăn tạm rồi bắt đầu tập luyện. Trước đây lúc đi phỏng vấn xin việc cô cũng từng mang giày cao gót vài lần, nhưng trình độ vô cùng sơ đẳng, đi vài bước còn đứng vững được, chứ đi lâu lâu một chút là chuyển thành dáng chấm phẩy ngay. Cô mới đi được hơn hai bước thì Cố Vị Dịch xách đồ ăn trở về. Mạt Mạt vừa thấy hình ảnh ông già râu tóc bạc

phơ in trên túi giấy thì bắt đầu nuốt nước bọt ừng ực, nhìn anh với ánh mắt chờ mong.

Cố Vị Dịch bất đắc dĩ đưa chiếc túi cho cô, "Cái này mua cho cô, không cần phải tỏ ra đáng thương tội nghiệp như thế."

Mặt Mạt reo lên một tiếng rồi lao về chiếc túi KFC kia. Bi kịch bắt đầu xảy ra từ đây.

Cô nàng Mạt Mạt bị đồ ăn ngon làm mờ mắt đã quên mất rằng mình còn đang đi giày cao gót bảy phân. Và thế là... Mạt Mạt ngã xuống trong tư thế vồ ếch tiêu chuẩn.

Và thế là... bởi vì [khoảng cách = vận tốc x thời gian]

Ta biết rằng:

Khoảng cách giữa Cố Vị Dịch và Mạt Mạt < vận tốc của Mạt Mạt x thời gian Mạt Mạt lao tới.

Vì thế, Mạt Mạt ngã nhào vào Cố Vị Dịch một cách đầy vinh quang.

Lại bởi vì, không biết vấn đề Toán học thần bí xảy ra chuyện gì mà khiến khoảng cách chiều cao giữa Mạt Mạt và Cố Vị Dịch... khi Mạt Mạt bỗ nhào vào người anh... ôi... cái đó... trời ơi... môi hai người gần như gí sát vào nhau.

Như thế đã đủ ngại ngùng chưa? Nào, chúng ta hãy cùng xua tay, lắc đầu cùng Thượng đế. Như thế sao đã đủ? Chưa đủ được.

Cả Mạt Mạt và Cố Vị Dịch đều vội vàng tách nhau ra, chân tay luống cuống. Haiz, cái đó... trong lúc chân tay luống cuống, Mạt Mạt đã lỡ tay chạm vào thứ không nên chạm, sau đó... cái thứ không nên chạm vào ấy thật sự có phản ứng hệt như lời đồn.

"Haiz!" Mạt Mạt từ trên giường ngồi bật dậy. Cái tên Cố Vị Dịch đó lúc nãy đã nói gì? Anh ta nói: "Tư Đồ Mạt, cô đói khát đến thế cơ à? Nếu cô thật sự có nhu cầu cấp bách như vậy, chúng ta có thể từ từ thương lượng thêm." Ôi! Cái tên Cố Vị Dịch thối tha này! Chỉ cần vài ngày anh ta không nói mấy câu châm chọc xỉa xói cô, chắc chắn cô sẽ cố gắng liệt anh ta vào diện người tốt. Mạt Mạt nằm xuống giường, hai giây sau, cô lại bật dậy. Anh ta... anh ta có phản ứng? Anh ta có phản ứng với cô? Mà thật trùng hợp làm sao, cô là phụ nữ, thế nên... theo logic thông thường thì...

Nếu A = B, A = C, thì suy ra, B = C.

Nếu C = D, thì suy ra, B = D.

Điều đó có nghĩa là, anh ta... có phản ứng với phụ nữ. Thế nên, tất cả những yêu hận tình thù giữa anh ta và Phó Phái mà cô ảo tưởng từ trước tới nay đều là do đầu óc cô bị nhúng nước hay sao? Đột nhiên, Mạt Mạt cảm thấy thật nhẹ nhõm, hơn nữa còn có chút tự giễu. Trời đất, mấy tình tiết phim truyền hình như thế cô cũng nghĩ ra được, không đi viết kịch bản phim đúng là phí phạm tài năng. Nếu Cố Vị Dịch biết cô tưởng anh yêu thầm Phó Phái, có khi anh ta sẽ giết cô diệt khẩu mất.

Cố Vị Dịch ngồi trên giường đọc sách, xem được mấy dòng lại bất giác dừng lại, lắng nghe động tĩnh từ căn phòng sát vách, lúc thì loảng xoảng, lúc lại có tiếng than thở não nề. Anh khẽ chạm vào môi mình, đau quá đi mất! Răng cửa của cô cắn mạnh vào môi anh không hề thương tiếc. Ngày mai nhất định phải xem cô dùng bàn chải của nhãn hiệu nào mà răng lại chắc khỏe như vậy. Khóe miệng anh bất giác khẽ cong. Anh hắng giọng, cố gắng kiềm chế nụ cười chực sẵn bên môi, lại giở một trang sách, đọc được hai dòng mới phát hiện trang trước còn chưa đọc xong. Căn phòng sát vách lại vang lên âm thanh loảng xoảng của đồ vật va chạm. Cuối cùng anh không nhịn nổi nữa, bật cười thành tiếng.

Ngày hôm sau, Mạt Mạt cùng anh Thiết tới trường quay.

Đây là lần đầu tiên Mạt Mạt nhìn thấy ngôi sao nổi tiếng sờ sờ trước mặt. Thật ra, Mạt Mạt chẳng biết người này là ai. Hồi cấp ba cô học nội trú, rất ít khi xem ti vi, từ đó đã hoàn toàn thoát khỏi con đường "fan girl". Lúc lên đại học chẳng mấy hứng thú với chuyện theo đuổi thần tượng, thế nên hiểu biết của cô về các ngôi sao nổi tiếng chỉ dừng lại ở thời Tứ Đại Thiên Vương và Tứ Tiểu Thiên Vương mà thôi. Nhưng Mạt Mạt có thể nhìn ra anh chàng này vô cùng nổi tiếng, người hâm mộ vây vòng trong vòng ngoài xung quanh khu vực trường quay. Nghe nói có rất nhiều người hâm mộ từ xa lặn lội tàu xe tới gặp anh ta. Anh ta vô cùng điển trai, cũng không có "bệnh ngôi sao", cư xử rất lễ độ, biết quan tâm mọi người, có vẻ là một người hòa đồng.

Suốt từ sáng tới giờ, Mạt Mạt luôn đứng bên cạnh anh Thiết quan sát anh chàng ngôi sao kia trao đổi, bàn bạc với đạo diễn và nhân viên trong đoàn. Dáng vẻ nghiêm túc làm việc của anh Thiết khiến người ta vô cùng sợ hãi, so với hình ảnh "ông chú" kỳ quặc thích kể chuyện cười siêu nhạt trong văn phòng hằng ngày kia như hai người hoàn toàn khác nhau.

Giờ nghỉ trưa, Mạt Mạt đi mua nước. Trên đường trở về, cô bị ba cô gái vây quanh, bám lấy đòi cô giúp bọn họ xin chữ ký. Ba cô nhóc này có lẽ chỉ là học sinh trung học, nước mắt lưng tròng kẽ khổ với cô rằng họ phải ngồi tàu hỏa suốt hai ngày mới tới được đây. Mặc dù Mạt Mạt biết có thể họ nói dối, nhưng vẫn mềm lòng đồng ý. Chỉ có độ tuổi các cô ấy mới có thể yêu mến, thậm chí si mê một người không hề quen biết như thế.

Mạt Mạt ôm cuốn sổ của ba cô gái cùng mấy chai nước, do dự mãi mới dám lại gần ngôi sao nổi tiếng kia, "À... anh Lâm, anh uống nước không ạ?"

"Không cần đâu. Cảm ơn." Anh ta chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Mạt Mạt quay đầu nhìn ba cô bé kia đang dõi theo cô với ánh mắt chờ

mong. Cô thầm than trong lòng, nói: "Anh Lâm, là thế này, có ba cô bé là... fan của anh, họ từ xa tới đây, rất mong anh có thể ký tặng cho họ."

Bấy giờ, Lâm Trực Tồn mới ngẩng đầu nhìn Mạt Mạt, "Thật ngại quá, tôi không tiện."

Mạt Mạt không ngờ anh ta từ chối thẳng thừng như vậy, nén hối tức giận. Chẳng qua chỉ đưa tay ký vài đường thôi mà? Anh ta có bị gãy tay đâu, có gì mà không tiện? Tiếc rằng, dù tức giận đến đâu, Mạt Mạt cũng chẳng dám nói lời nào. Cô đành lặng lẽ nói với ba cô bé kia, "Thật ngại quá, công ty đã quy định không được xin chữ ký."

Có một cô bé bắt đầu rơi nước mắt, "Chị ơi, chị giúp bọn em lén đưa cho anh ấy ký được không ạ?"

Mạt Mạt thấy cô bé khóc thì cảm thấy bối rối vô cùng. Đối với Mạt Mạt, nước mắt chính là vũ khí lợi hại nhất. Con người cô không thích khóc, thế nên chỉ cần nhìn thấy người khác rơi lệ, cô sẽ cảm thấy những giọt nước mắt ấy cực kỳ quý giá. Cô vội vàng nói: "Được, được, được, để chị nghĩ cách khác, em đừng khóc nữa."

Mạt Mạt quay lại, đứng sau Lâm Trực Tồn, ngập ngừng giây lát rồi quyết định tiến lên phía trước, "Anh Lâm, thật ngại quá, anh có thể ký cho mấy cô bé kia vài chữ được không? Họ thật sự rất yêu mến anh."

Anh ta có chút mỉm cười nhẫn, buông tờ giấy trong tay xuống, "Tôi đã nói không tiện còn gì?"

Mạt Mạt nhanh nhảu ngắt lời, "Không tiện ở chỗ nào?"

Anh ta nhíu mày, nở nụ cười, "Chỗ nào cũng không tiện."

Mạt Mạt bị nụ cười bất ngờ của anh ta làm cho đầu óc trở nên hồ đồ. Cô

ôm một tia hy vọng, nói: "Ký vài chữ có mất bao nhiêu thời gian của anh đâu."

"Tư Đồ! Cô đang làm gì ở đây thế?" Giọng nói của anh Thiết truyền tới từ phía sau hai người.

Mặt Mạt có cảm giác mình như cô học trò nhỏ mắc lỗi bị thầy cô giáo phát hiện, vô thức lùi về sau một bước, "Dạ... người hâm mộ của anh ấy nhờ tôi hỏi xem có thể xin chữ ký không ạ."

Lâm Trực Tồn trợn tròn mắt. Cô gái này có bị ngốc không? Cứ thế nói thẳng nói thật? Không sợ bị ăn mắng sao?"

Anh Thiết sầm mặt, quát: "Tôi đưa cô đến đây để làm việc chứ không phải để cô giúp người hâm mộ theo đuổi thần tượng. Trong đầu cô chứa cái gì vậy hả? Cô làm như thế sẽ ảnh hưởng tới tiến độ công việc đấy, biết không?"

Mặt Mạt bị mắng cho một trận, hoàn toàn ngây ngốc, "Ký vài chữ còn chưa mất tới một phút."

Anh Thiết tức điên lên, "Cô bị dở hơi à? Cô không nhìn thấy ngoài kia có bao nhiêu người đang vây quanh sao? Cô giúp được một người xin chữ ký thì sẽ có người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư. Hay là thôi, chúng ta không quay chụp gì nữa, để cô tổ chức hoạt động ký tặng cho anh ấy nhé? Rốt cuộc cô có biết thế nào là chuyên nghiệp không hả?"

Mặt Mạt cúi thấp đầu, cắn chặt môi dưới, cố gắng nặn ra ba tiếng, "Tôi xin lỗi."

Lúc này, cơn giận của anh Thiết mới nguôi ngoai phần nào, "Xin lỗi tôi làm gì? Mau xin lỗi anh Lâm đi."

Từ trước tới nay, Mặt Mạt luôn là người biết sai biết sửa. Lầm lỗi lớn nhất

của cô, tính tới thời điểm này chính là thích Phó Phái. Nhưng khi nhận ra được sai lầm, cô đã sửa đổi rồi. Mấy chuyện lặt vặt cỏn con này chẳng là gì với cô. Cô xoay người, khom lưng đúng một góc bốn mươi lăm độ trước mặt Lâm Trực Tồn, "Anh Lâm, tôi xin lỗi, đã làm phiền anh rồi."

Tâm trạng Lâm Trực Tồn đột nhiên tốt lên, nói: "Tôi có thể ký tặng giúp cô, nhưng chỉ ký vào ba cuốn sổ trong tay cô thôi."

Mạt Mạt có cảm giác như một cái bánh từ trên trời rơi xuống, gật đầu như giã tỏi.

Cuối cùng Mạt Mạt trả mấy cuốn sổ cho ba cô bé, "Được rồi, các em mau về nhà đi, nếu không mọi người trong nhà sẽ lo lắng đấy."

Ba cô bé kia vô cùng cảm kích. Cô bé khi nãy vừa khóc đột nhiên lôi một chiếc MP3 từ trong túi ra, "Chị ơi, chị giúp em một lần cuối được không ạ?"

Tiếng chuông báo động trong lòng Mạt Mạt rung lên liên hồi, "Không được đâu. Chị phải đi làm việc bây giờ."

Cô bé díu chiếc MP3 vào tay Mạt Mạt, "Em xin chị đấy. Chị bảo ông xã nhà em ghi âm một đoạn để gọi trên giường được không ạ?"

Mạt Mạt kinh ngạc nhìn cô bé đó. Gọi trên giường? Cô không theo kịp thời đại hay là xã hội phát triển quá nhanh thế?

"Chị ơi, sao chị lại đỏ mặt ạ" Ý em là thu âm giọng nói đánh thức em buổi sáng ấy ạ." Cô bé kia thấy Mạt Mạt đỏ mặt vội giải thích.

Mạt Mạt vô cùng xấu hổ vì tư tưởng thiếu lành mạnh của mình. Cô đưa lại chiếc MP3 cho cô bé kia, "Chị thật sự không giúp được bạn em nữa đâu." Nói xong vội vàng rời đi.

Một ngày làm việc quay cuồng kết thúc. Ngồi trên xe buýt về nhà, cảm giác mệt mỏi bắt đầu xâm chiếm toàn thân Mạt Mạt. Đôi chân đi giày cao gót suốt một ngày đau nhức tới mức khiến cô muốn chửi thề. Phụ nữ phương Đông sao mà khổ sở thế? Vừa thoát khỏi phong tục bó chân đã phải cập nhật xu thế đi giày cao gót của người phương Tây.

Về tới nhà, Mạt Mạt có chút bối rối nhìn ánh đèn lọt qua khe cửa. Suốt từ tối qua tới giờ, cô cố ý tránh Cố Vị Dịch, vì thế hai người chưa chạm mặt nhau. Lát nữa không biết bầu không khí sẽ gượng gạo tới mức nào nữa.

Cô hít sâu một hơi rồi mở cửa vào nhà. Cố Vị Dịch nằm trên sofa xem tivi. Cô lững thững đi tới, chào hỏi một câu, "Tôi về rồi."

Cố Vị Dịch đang lim dim ngủ bỗng tỉnh táo hẳn, ngồi dậy nói: "Cô ăn gì chưa?"

"Ăn rồi. Tôi ăn cơm hộp ở trường quay."

Cố Vị Dịch khẽ cong môi, ý vị sâu xa nói: "May mà cô ăn rồi, nếu không, đói khát quá tôi sao chống đỡ nổi."

Ngọn lửa nhỏ bé trong lòng Mạt Mạt bị anh thổi bùng lên. Cô quăng mạnh chiếc túi về phía anh, "Anh thích chết không? Tôi đã bảo không cố ý rồi mà."

Anh vừa cười vừa tránh đi, "Có người hẹn quá hóa giận rồi kìa."

Mạt Mạt nhặt túi xách lên, tiện thể đánh anh thêm hai cái, "Thế anh ăn gì chưa?"

Anh ôm chặt cánh tay chống chơi cú đánh của cô, "Chưa ăn, đợi cô về nấu cơm."

Mạt Mạt không thể tin được nhìn anh, "Anh không cần mặt mũi à? Tôi

mệt thế này rồi anh còn bắt tôi nấu cơm cho anh à?"

Cố Vị Dịch vỗ nhẹ đầu cô, "Không thể nói thế được. Tâm thân trong trăng ngọc ngà của tôi tối qua đã bị cô giày vò như thế, ít nhất cô cũng phải nấu cho tôi bữa cơm để đền bù những tổn thất về mặt tinh thần chứ."

Mặt Mạt chán không buồn nói nữa, nghiến răng nghiến lợi buông một câu: "Anh đúng là đồ không tim không phổi."

Cố Vị Dịch cười đáp: "Không sao, chí ít tôi vẫn còn dạ dày."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Dự án quảng cáo của Mạt Mạt và anh Thiết đang tiến hành là về một loại thuốc nhỏ mắt. Nội dung chính của clip là Lâm Trực Tồn vào vai một hacker, ngày nào cũng cắm mặt vào máy tính. Máy tính tỏa ra rất nhiều tia bức xạ có hại nghiêm trọng cho mắt. Sau đó, anh ta thâm nhập vào trang mạng của một trung tâm nghiên cứu khoa học kỹ thuật, lấy được phương pháp điều chế một loại thuốc nhỏ mắt ngăn ngừa bức xạ mà bọn họ vừa nghiên cứu ra. Từ đó, đôi mắt của anh ta được cứu chữa.

Lâm Trực Tồn hóa thân thành một hacker chuyên nghiệp, ngồi trước bàn máy tính, tay lướt như bay trên bàn phím. Màn hình máy tính hiện lên những dòng chữ Latin màu trắng không ngừng biến đổi trên nền đen. Cảnh quay này sau khi xử lý hậu kỳ chắc chắn sẽ mang lại cảm giác công nghệ cao cho người xem. Nhưng nếu như xem trực tiếp ở trường quay thì chỉ thấy Lâm Trực Tồn không ngừng gõ vào một người khác quỳ bên cạnh ấn đi ấn lại núi khởi động trên máy tính. Hơn nữa, Mạt Mạt thấy Lâm Trực Tồn chỉ gõ đi gõ lại mấy phím, cô nhảm chán đứng một bên lôi sổ tay ra ghi chép, lúc lâu sau mới phát hiện, từ nãy tới giờ anh ta chỉ gõ dòng chữ: Tôi chán quá, chán chết mất thôi... Mạt Mạt vô cùng tự hào bởi phát hiện đó của mình, đồng thời cảm thấy Lâm đại minh tinh gần gũi với cuộc sống đời thường hơn rất nhiều. Thì ra ngôisao nổi tiếng cũng có lúc cảm thấy nhảm chán vô vị như vậy.

Dự án quay quảng cáo này mất một tuần mới thực hiện xong. Mạt Mạt thậm chí còn không được nghỉ cuối tuần. Mỗi ngày về nhà cô đều mệt đến

nỗi chặng buồn nói chuyện. Có điều, mấy ngày nay cô rất ít khi nhìn thấy Cố Vị Dịch, hình như anh phải về trường hoàn thiện luận văn tốt nghiệp. Chuyên ngành của anh là nghiên cứu về Ion và Electron gì gì đó. Có một lần, anh từng nhắc tới nội dung đề tài luận văn tốt nghiệp của mình với Mạt Mạt. Mạt Mạt nghe mãi mà chẳng hiểu gì. Nhưng vì không muốn để anh phải "độc diễn" một mình, cô cũng cố gắng góp được một câu: "Ừm, nghe có vẻ hot đấy." Từ đó về sau, Cố Vị Dịch không bao giờ nói với cô những chuyện liên quan tới luận văn tốt nghiệp của mình nữa.

Hôm nay là ngày quay cuối cùng. Sau khi quay xong, công ty nói sẽ mở tiệc liên hoan chúc mừng. Mọi người ăn uống nhậu nhẹt, anh Thiết bị chuốc không ít rượu. Ban đầu có anh Thiết chắp rượu cho nên Mạt Mạt chưa phải uống nhiều. Một lúc sau, anh Thiết đã say khướt, ốc không mang nổi mình ốc nữa, vì thế tới lượt cô bị người ta chuốc rượu. Lúc cô bắt đầu mơ màng màng, Lâm Trực Tồn bước tới nói chuyện với cô. Mạt Mạt phải cố gắng túm chặt tia lý trí cuối cùng để đáp lại anh ta. Nhưng thật ra cô chẳng biết mình đang nói gì nữa, dường như tất cả đều trả lời theo phản xạ. Sau cùng, anh ta lôi điện thoại từ trong túi cô ra, đi sang một bên gọi điện thoại. Một lát sau, cô thấy Cố Vị Dịch xuất hiện bên cạnh mình, túm lấy cô nói gì đó. Thần kinh cố gắng kéo căng suốt buổi tối của Mạt Mạt cuối cùng cũng có thể buông lỏng, yên tâm ngủ gục.

Lâm Trực Tồn rất thích quan sát người khác, nguyên nhân một phần là do giới giải trí quá phức tạp. Người trong cái giới này, ai nấy phải đeo không biết bao nhiêu lớp mặt nạ, khiến anh ta có cảm giác việc quan sát mọi người xung quanh là một thử thách dành cho mình. May hôm nay, đột nhiên anh ta lại có hứng thú quan sát, để ý cô gái này. Đó là một cô gái vô cùng đơn thuần. Cấp trên gọi cô là Tư Đồ. Có lẽ, Tư Đồ là một cô gái vừa bước chân vào xã hội, vô cùng ngây ngô, thuần khiết, làm việc gì cũng rất nghiêm túc. Những lúc công việc bận rộn, cô ấy đi giày cao gót nhưng vẫn khuân庸 thùng, tung thùng nước phân phát cho nhân viên công tác. Khi nhàn rỗi lại

thấy cô ngoan ngoãn đứng bên cạnh cắp trên chờ chỉ thị. Sóng trong giới giải trí nhiều năm, anh ta đã gặp gỡ đủ loại mĩ nhân sắc nước hương trời. Cô cũng không phải một cô gái quá mức xinh đẹp nổi bật. Anh ta chú ý tới cô là vì cô rất hay cười. Mỗi khi cô nở nụ cười, có thể khiến không gian xung quanh trở nên rực rỡ. Khóe miệng cô có hai má lúm đồng tiền, đôi mắt to tròn, đột nhiên khiến anh ta nhớ tới câu nói: "Nụ cười nghiêng nước nghiêng thành."

Nhin cô liên tục bị người ta chuốc rượu, đôi mắt không mở ra nổi nữa, nhưng tay vẫn không ngừng bấu chặt vào chân bắt bản thân phải giữ tinh túc, anh ta bèn đi tới nói chuyện với cô. Cô cứ ngây ngô cười, "Tôi biết anh cảm thấy rất nhảm chán. Tôi nhìn thấy lúc gõ bàn phím, anh không ngừng gõ câu: Tôi chán quá..."

Lâm Trực Tồn bị cô chọc cười, hiếm khi mở lòng từ bi, hỏi cô: "Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về."

Cô lắc đầu, "Không được đâu. Anh đưa tôi về thì tôi nổi tiếng luôn đấy."

Anh ta vẫn cười. Cô nàng say thế này rồi mà còn lý trí ra phết nhỉ! Anh ta biết hôm nay mình có chút bất bình thường. Nhưng đằng nào cũng ôm chuyện bao đồng rồi, thôi giúp thì giúp cho trót vậy. Anh ta lại hỏi: "Thế có ai có thể đến đón cô về nhà không?"

Cô nghiêm túc suy nghĩ một lát, "Gu Wei Yi (Cố Vị Dịch), anh bảo anh ấy tới đón tôi."

Lâm Trực Tồn bảo cô đưa điện thoại cho anh ta, tìm cái tên "Cố Vị Dịch" trong danh bạ rồi gọi điện. Quả nhiên, đầu bên kia tỏ ra rất lo lắng, sốt ruột, sau khi hỏi rõ địa chỉ liền vội vàng cúp máy. Chưa tới nửa tiếng đồng hồ, người này đã xuất hiện rồi.

Đó là một anh chàng vô cùng anh tuấn, đôi mắt mang theo vẻ chín chắn

thâm trầm mà những người cùng tuổi ít có được. Chàng trai rất lịch sự nói lời cảm ơn với anh ta, thái độ còn mang theo đôi chút phỏng bì, vươn tay đỡ lấy Tư Đồ, nhỏ giọng nói với cô: "Chắc tôi phải bế cô về thôi." Nhìn bóng lưng hai người dần rời xa, Lâm Trực Tồn bất giác cảm thán, tuổi trẻ đúng là đẹp đẽ. Có thể họ chưa va chạm nhiều như anh ta, nhưng họ hạnh phúc thật sự, có thể quang minh chính đại nắm tay nhau đi trên đường, thoải mái ăn suất ăn tình nhân trong nhà hàng. Cũng không biết anh ta may mắn hơn hai người họ, hay họ may mắn hơn anh ta nữa. Chỉ biết rằng, mọi sự so sánh đều khập khiễng, vì thế, không nên đố ky so bì với ai.

Cố Vị Dịch bế Mạt Mạt ra khỏi nhà hàng rồi đặt cô ngồi xuống bậc thềm bên đường. Cô dựa vào người anh, cả người mềm nhũn, miệng liên tục lải nhải mấy lời không đâu. Cố Vị Dịch ghé tai nghe một lúc vẫn không hiểu cô đang nói gì. Anh bất đắc dĩ xoa đầu cô, "Uống say tới vậy sao?"

Anh vừa dùi cô vừa vẫy taxi. Có mấy chiếc xe dừng lại, nhưng sau khi nhìn thấy một con "ma men" thì vội vã rời đi. Cố Vị Dịch chỉ biết nhìn trời than thở, sau đó vỗ vai cô, "Tư Đồ Mạt, tôi phải công cô về rồi. Cô bám chắc vào, nghe rõ chưa?" Mạt Mạt chun mũi, gạt tay anh ra, sau đó liền dựa hẳn vào người anh. Anh ai oán trừng mắt nhìn cô, cuối cùng đành chấp nhận số phận, ngoan ngoãn ngồi xuống. Khó khăn lắm anh mới có thể để cô yên vị trên lưng mình.

Cố Vị Dịch cõng cô từng bước đi về nhà. Hơi thở ấm nóng mang theo chút men rượu của cô không ngừng phả lên cổ, lên vành tai anh, khiến anh cảm thấy ngứa ngáy, nhưng không hề khó chịu. Tay cô vòng qua ôm cổ Cố Vị Dịch, thỉnh thoảng đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó siết chặt cổ anh. Đôi chân ở hai bên hông không ngừng đung đưa theo từng bước chân của anh trên đường.

Đột nhiên, cô vừa giãy giụa vừa kêu ca, "Cởi ra, cởi ra, cởi ra đi..."

Cố Vị Dịch sợ cô ngã, đành đặt cô xuống, dỗ dành: "Không được cởi. Chúng ta đang ở ngoài đường đấy."

"Tôi muốn cởi." Cô tỏ ra vô cùng đáng thương nói, sau đó nhăn mũi hít hít vài hơi.

Cố Vị Dịch cười bất đắc dĩ, "Thế đợi về nhà rồi chúng ta cởi, được không?"

Mặt Mạt giậm chân, "Không chịu! Böyle giờ cởi! Tôi thấy khó chịu."

Câu nói này dễ khiến người ta liên tưởng xa xôi. Cố Vị Dịch đỏ mặt, "Không được."

"Chân tôi vừa đau vừa tê..." Mặt Mạt túm tay áo anh, "Tôi muốn cởi giày."

Cố Vị Dịch nghẹt thở. Đột nhiên anh thấy hổ thẹn bởi tư tưởng không trong sáng của mình, "Thế cởi giày xong, cô phải ngoan ngoãn để tôi cõng cô về nhà đấy nhé? Không được cựa quậy lung tung!"

Mặt Mạt gật đầu: "Được."

Cố Vị Dịch lại ngồi xổm xuống, cẩn thận tỉ mỉ cởi đôi giày cao gót của cô ra, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Đưa chân phải lên... Không phải, cô đang giơ chân trái. Chân kia cơ mà... Đúng rồi."

Chân cô cọ vào giày đã sưng đỏ, chẳng trách cứ luôn miệng kêu đau như vậy. Anh thấy đôi chân của cô đúng là tai bay vạ gió, hết tai nạn này đến tai nạn kia. Cố Vị Dịch suy nghĩ một lát rồi kéo ống quần của cô lên xem, vết sẹo kia đã mờ, gần như không nhìn rõ nữa rồi. Đúng là cô bé may mắn.

Mặt Mạt vỗ đầu anh, "Tôi buồn nôn."

Cố Vị Dịch vội vàng lôi cô tới thùng rác ven đường, một tay vỗ lưng cô, tay kia giúp cô túm gọn tóc cho khỏi lòe xòa trước trán.

"Thấy đỡ hơn chưa?" Cố Vị Dịch vỗ nhẹ vào lưng cô.

Mặt Mạt mơ màng, "Đỡ rồi."

Anh buông tóc cô ra, hỏi: "Còn thấy buồn nôn nữa không?"

Mặt Mạt lắc đầu, "Không."

Cố Vị Dịch ngồi xổm xuống, "Trèo lên lưng tôi đi. Chúng ta cùng về nhà."

"Được." Mắt Mạt dễ dàng nhảy lên lưng anh, còn tiện thể quét và áo anh để lau miệng.

Cố Vị Dịch nhíu chặt mày, cõng cô lên, "Tư Đồ Mạt, cô bẩn thế!"

Mặt Mạt cười vui vẻ, lau miệng vào áo anh thêm vài lần nữa.

Cố Vị Dịch ngoái đầu nhìn cô. Cô đang tựa đầu vào vai anh, đôi mắt mơ màng không hề có tiêu cự, khuôn mặt khẽ ửng hồng, nhưng vẫn cười ngô nghê với anh. Đột nhiên, anh cảm thấy toàn thân nóng rực, vội vàng quay đầu, tập trung nhìn đường.

Dáng vẻ say rượu của Tư Đồ Mạt hoàn toàn khác ngày thường. Cô không còn vẻ ngoan cỗ, quật cường nữa, trở nên biết nghe lời hơn, còn biết làm nũng nữa, bộc lộ những đặc tính của con gái khiến người ta muốn yêu chiều, thương xót.

Anh cõng cô trên lưng, đi hơn hai mươi phút thì phát hiện cô đã thiếp đi tự lúc nào. Khuôn mặt cô áp sát vào gáy anh, đôi tay quấn chặt qua cổ anh cũng từ từ buông lỏng. Vì mất trọng lực nên thân thể cô dần dần tuột xuống.

Cố Vị Dịch đành phải đánh thức người đang sau dậy, "Tư Đồ Mạt, đừng ngủ."

"Được." Cô mơ màng đáp một tiếng, khẽ dụi dụi mắt vào cổ anh.

Cố Vị Dịch gọi hai, ba câu, không thấy cô có phản ứng gì, cơ thể ai kia lại mềm nhũn tuột dần khỏi lưng anh. Anh đành giữ chặt lấy cô, đôi tay đã tê cứng hết cả. Đi thêm khoảng mười phút thì Cố Vị Dịch không chịu nổi nữa. Sức mạnh tình yêu dù vĩ đại đến đâu, suy cho cùng con người ta cũng chỉ làm bằng da bằng thịt. Anh đành đặt cô xuống, khẽ vỗ mặt cô, "Tư Đồ Mạt, tỉnh lại đi."

Đôi mắt cô vẫn nhắm chặt, mấp máy môi, "Tôi buồn ngủ lắm."

"Đừng có ngủ. Vẽ nhà đã." Cố Vị Dịch nắm chặt tay cô, "Đi bộ một lúc sẽ hết buồn ngủ."

Mới đi được hai bước, Mạt Mạt đã không muốn đi nữa rồi. Cố Vị Dịch kéo cô, cô liền ngồi thụp xuống phản đối.

Cố Vị Dịch chẳng biết làm thế nào, đành dỗ dành cô, "Tư Đồ Mạt, đừng lên nào. Sắp tới nhà rồi."

"Tôi không thích. Đau chân lắm." Cô xoa tay vào vết sưng đỏ trên chân, sau đó cười vui vẻ, "Này, mộng nước chưa này."

Cố Vị Dịch thở dài, cuối cùng không thể tức giận với cô được, chỉ có thể cười khổ mà thôi. Anh ngồi xổm xuống, nói: "Lên đi."

Mạt Mạt reo lên một tiếng, bỗng nhào lên lưng anh, "Tôi muốn ngủ."

"Cô mà ngủ tôi sẽ không công cô nữa." Cố Vị Dịch đe dọa.

"Thế thì tôi không ngủ nữa." Cho dù đã say mèm nhưng Mạt Mạt vẫn rất

biết thân biết phận.

Năm phút sau, Cố Vị Dịch cảm thấy người ở sau lưng kia lại sấp tuột xuống. Anh đành bất lực, "Tư Đồ Mạt, cô bảo là không ngủ cơ mà?"

Không có ai đáp lại, anh đành cõi gắng giữ chặt cô, than thở, "Tư Đồ Mạt, nhất định kiếp trước tôi mắc nợ cô rồi."

Mãi đến rất lâu, rất lâu về sau, Cố Vị Dịch ngồi xem phim thần tượng cùng Tư Đồ Mạt. Có bộ phim tên Thơ ngây, trong đó có cảnh nữ chính uống say, nam chính cũng phải vất vả khổ sở, vừa dùi, vừa cõng, vừa bế cô ấy về tận tới nhà. Xem tới đoạn này, Cố Vị Dịch thấy đồng cảm sâu sắc, còn Tư Đồ Mạt cảm động muốn hét lên. Cô kéo áo anh nói: "Cố Vị Dịch, anh chưa từng dịu dàng với em như thế bao giờ." Cố Vị Dịch nhìn cảnh tượng quen thuộc ấy, ghì chặt cằm người phụ nữ trong lòng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Em còn dám uống say, anh sẽ ném em ra ngoài."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mặt Mạt bị cơn đau đầu đánh thức. Cô vỗ đầu vài cái, tiện tay với chiếc điện thoại ở đầu giường lên xem. Đã chín rưỡi rồi? Cô hoàn toàn tỉnh táo, nhảy xuống khỏi giường mới phát hiện mình vẫn mặc nguyên bộ quần áo hôm qua. Nhưng thôi, không để ý nhiều như thế được nữa, cô với lấy chiếc túi xách rồi lao ra ngoài. Lúc đi qua phòng khách, cô thuận miệng nói với Cố Vị Dịch một câu: "Tôi đi làm đây, bye."

"Này, hôm nay cô không phải đi làm đâu." Cố Vị Dịch vội vàng kéo cô lại.

Động tác đi giày của Mặt Mạt khụng lại, "Thật á? Sao anh biết?"

"Tôi qua điện thoại của cô cứ đổ chuông mãi. Tôi gọi thì cô không chịu tỉnh dậy, nên đành phải nghe máy. Đồng nghiệp của cô nói dự án kia hoàn thành rồi. Cô được nghỉ bù hai ngày thứ Bảy và Chủ nhật."

Mặt Mạt nghi ngờ, "Thật sao?"

"Thật."

"Yeah! Thích quá đi!" Mặt Mạt đá văng một chiếc giày vừa xỏ vào chân, "Tôi ngủ tiếp đây."

Cố Vị Dịch bước tới quan sát cô một cách tỉ mỉ, "Tư Đồ Mạt, mặt cô bị

sao thế?"

Mặt Mạt lại vỗ đầu mình, lao nhanh vào nhà vệ sinh để soi gương. Quả nhiên trên mặt và cổ cô toàn là những nốt mẩn đỏ do dị ứng.

Cố Vị Dịch đứng tựa vào cửa nhà vệ sinh, "Rốt cuộc là bị sao thế?"

"Bị dị ứng. Tôi bị dị ứng cồn nhẹ." Mặt Mạt ai oán nói.

Anh nhếch môi cười, "Đáng đời! Bị dị ứng cồn còn uống nhiều rượu như thế. Giờ thì hay rồi, mặt cô y hệt như tờ phiếu điền trắc nghiệm ấy."

Mặt Mạt nghẹt mặt một lúc, mãi mới hiểu mình lại bị anh châm chọc, bèn huých vào người anh, "Ra ngoài, ra ngoài đi. Người anh to như con voi ấy đứng chắn hết cửa nhà vệ sinh rồi. Tôi đi vào đâu được nữa?"

Cố Vị Dịch bị đuổi ra ngoài, không quên trêu chọc, "Đấy là vì người cô cũng to quá mới không lách qua được."

Mặt Mạt bỗng đứng được nghỉ hai ngày, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Cô chẳng buồn tính toán với anh nữa, "Anh mua đồ ăn sáng chưa? Tôi thấy bụng cồn cào khó chịu quá."

Cố Vị Dịch hừ mũi, "Còn biết cồn cào khó chịu cơ đấy."

Mặt Mạt vò đầu chán nản, "Anh tưởng tôi muốn lăm lá? Sống trong giang hồ bị dòng đời xô đẩy đầy chứ."

Cố Vị Dịch không biết lôi đâu ra được một lọ dầu gió đưa cho cô, "Cô thuộc môn phái nào trên giang hồ thế? Lần sau mà nhìn thấy rượu thì làm ơn tránh xa một chút, để tôi đỡ phải chịu hành hạ."

Mặt Mạt nhận chai dầu, "Tôi qua cảm ơn anh nhé! Có điều, lúc say rượu tôi có làm trò gì không thể?" Những chuyện xảy ra tối qua cô chỉ nhớ mang

máng, toàn những hình ảnh đứt đoạn không liên quan đến nhau. Hình như Cố Vị Dịch luôn cau mày, còn cô ôm thùng rác nôn thốc nôn tháo.

Cố Vị Dịch lườm cô, "Có. Bày rất nhiều trò."

Mặt Mạt cảm thấy vô cùng áy náy. Thật sự cô chưa từng uống say như thế bao giờ, nên không biết khi say mình trở thành người thế nào nữa. "Tôi đã làm những gì?"

Cố Vị Dịch ra vẻ thầm bí nói: "Không nói cho cô biết."

Mặt Mạt tròn mắt, "Nói đi mà. Phải thế nào anh mới chịu nói?"

Cố Vị Dịch mỉm cười, ghé sát vào mặt cô, "Cô nói cho tôi biết trên mặt cô có bao nhiêu vết mẩn đỏ thì tôi sẽ kể cho cô nghe."

Mặt Mạt đẩy anh ra, "Không nói thì thôi. Dù sao tôi cũng không muốn biết chuyện đó."

"Không muốn thì thôi. Đi tắm đi, tắm xong ra ăn sáng." Cố Vị Dịch vỗ nhẹ đầu cô như vỗ một chú cún con.

Mặt Mạt bất mãn tránh bàn tay anh, "Đừng có đánh vào đầu tôi nữa."

Cố Vị Dịch bỗng có cảm giác không nói nên lời. Con người này tối qua liên tục gí sát mặt vào cổ anh hít hà, hôm nay đã không cho anh chạm vào rồi?

Mặt Mạt thấy anh định quay người rời đi, vội vàng giữ lại, "Tôi không muốn uống sữa đậu." Cô nói như thế bởi vì tuần trước Cố Vị Dịch mới tha một cái máy làm sữa đậu về. Mỗi khi rảnh rỗi anh lại làm hai bình sữa đậu tương nhét vào trong tủ lạnh. Cô uống tới phát ngán rồi.

Cố Vị Dịch đảo mắt qua bàn tay đang nắm chặt cánh tay mình. Ngón tay

trắng nõn đặt trên ống tay áo thun màu đen của anh càng trở nên nổi bật. Anh cong khóe miệng, "Cô không có quyền chọn lựa."

Mặt Mạt nói không lại, đành ngoan ngoãn quay về phòng tắm rửa. Lúc tìm quần áo, cô đắn đo một hồi. Theo lý mà nói, hôm nay không đi làm, cô có thể mặc đồ ở nhà. Nhưng mặc như thế cứ kỳ quặc sao ấy! Thôi, cứ mặc bừa một bộ đi! Sống chung với nhau gần hai tuần, nhưng thật ra hai người rất ít khi chạm mặt ở nhà. Nhất là Mạt Mạt, cô vừa vào công ty đã bị bóc lột sức lao động, ngày nào cũng mệt đến nỗi hoa mắt chóng mặt, về đến nhà là lăn ra ngủ luôn. Bây giờ tự nhiên cùng nhau ở nhà, Mạt Mạt có chút căng thẳng.

Tắm xong, Mạt Mạt vừa đi ra phòng khách vừa lau tóc. Cố Vị Dịch đang xay nước đậu. Âm thanh của chiếc máy xay này khiến người ta liên tưởng tới máy chém.

Mạt Mạt lấy khăn bông bịt chặt tai, "Này Cố Vị Dịch, ồn ào quá."

Cố Vị Dịch nhấn nút tạm dừng, "Năm phút nữa là xong. Tóc cô ướt sũng, nước nhỏ đầy ra sàn nhà rồi kìa. "Nói dứt câu, anh lại bắt đầu khởi động chiếc "máy chém".

Mạt Mạt cúi đầu nhìn, đúng là sàn nhà có mấy giọt nước. Cô vội chạy vào lấy chổi lau nhà. Cố Vị Dịch gọi giật lại, "Đi đâu đấy?"

"Đi lấy chổi lau nhà."

"Mặc kệ nó, một lát nữa là khô thôi. Ra đây ăn sáng đã."

Lúc này Mạt Mạt mới nhìn thấy mấy chiếc bánh bao, sandwich, cháo, bày đầy trên bàn trong phòng khách. Cô thốt lên, "Mua nhiều thế? Chúng ta có ăn hết được không?"

Cố Vị Dịch không nghe rõ cô nói gì, chỉ "hả" một tiếng. Mạt Mạt xua tay,

ý nói không có gì quan trọng. Anh chợt nhớ ra điều gì đó, quay vào bếp mang một cốc nước ra đưa cho Mạt Mạt.

Mạt Mạt nhìn cốc trà đặc trong tay anh mà không hiểu gì, "Không phải chứ? Tôi chỉ nói không muốn uống sữa đậu thoi, anh đâu cần mới sáng ra đã bắt tôi uống trà đặc thế này?"

Cố Vị Dịch vẫn không nghe rõ, lại "hả" một tiếng nữa.

Mạt Mạt bất đắc dĩ hét lên, "Mới sáng ngày ra anh bắt tôi uống trà đặc để xuyên thẳng dạ dày tôi à?"

Cô tưởng rằng âm thanh của chiếc "máy chém" kia sẽ hoàn toàn át đi giọng nói của mình, ai ngờ đúng lúc ấy nó lại im bặt. Tiếng hét của cô vang vọng khắp căn nhà.

Mạt Mạt cười ngại ngùng, "À... cái đó... Tôi muốn nói là, sáng ngày ra uống trà đặc có hại cho dạ dày lắm."

Cố Vị Dịch trừng mắt với cô, "Trà giải rượu."

Mạt Mạt càng thấy ngượng ngùng hơn, "Thì ra đồng chí Cố là một chiến hữu tốt như vậy. Tôi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, he he..."

Cố Vị Dịch ôm nỗi bức tức vì làm ơn mắc oán, quay người rót sữa đậu ra.

Ăn sáng xong, Cố Vị Dịch rất tự giác đem bát đĩa vào rửa. Mạt Mạt ngồi trên sofa một lúc thấy không đỡ đau đầu chút nào, bèn trốn vào phòng ngủ bù thêm giấc nữa.

Cố Vị Dịch rửa bát xong đi ra không thấy Mạt Mạt đâu, quay đầu nhìn sang cánh cửa phòng cô thì thấy nó khép chặt, chắc cô lại ngủ rồi. Anh về phòng ngồi chơi game một lúc, bỗng nhớ tới mấy vết dị ứng do uống rượu

của cô, bèn lén mạng tra thông tin. Người ta nói ăn cam thảo sẽ nhanh khỏi, anh liền chạy thẳng xuống hiệu thuốc đông y dưới tòa nhà, rồi ghé qua cửa hàng tiện lợi mua cơn hộp.

Mặt Mạt ngủ một giấc ngon lành, tỉnh dậy liếc qua điện thoại mới biết đã hơn hai giờ chiều. Đầu đỡ đau hơn, cô lập tức bò dậy, mở cửa đi ra ngoài. Không thấy Cố Vị Dịch đâu, cô bước đến gõ cửa phòng anh.

"Vào đi." Giọng Cố Vị Dịch truyền qua cánh cửa.

Nếu không tính lần quét dọn kia thì đây là lần đầu tiên Mạt Mạt vào phòng của Cố Vị Dịch. Phòng anh không có gì quá đặc biệt, tương tự như phòng của anh trai và em trai cô, nhưng có thêm một chiếc giá sách rất lớn. Lần trước cô vào đây quét dọn thì giá sách vẫn trống không, bây giờ đã xếp đầy sách trên đó rồi. Cô đảo mắt qua vài lượt, thấy trên giá có *Binh pháp Tôn Tử*, *Khái niệm mô hình chuẩn Vật lý hạt nhân*, *Hậu hắc học*, *Ngôn ngữ lập trình C*,... Người này đọc nhiều thể loại sách quá, nhưng cô chẳng có hứng thú với cuốn nào.

Cố Vị Dịch chăm chú nhìn vào máy tính, "Tư Đồ Mạt, cô tham quan xong chưa?"

Mạt Mạt nhìn quanh phòng một lượt nữa mới gật đầu, "Cũng tương đối rồi."

"Anh đang chơi game à?" Mạt Mạt bước tới xem. Tay của anh không ngừng di chuyển và kích chuột, có lúc gõ như múa trên bàn phím. Sau đó, trên màn hình, hết nhân vật này tới nhân vật khác ngã xuống khiến cô cảm thấy rất mới lạ. Mạt Mạt không biết gì về game cả. Lúc còn ở nhà, em trai từng mở bản đồ ra dạy cô chơi Tiên kiếm, nhưng cuối cùng đành buông tha khi thấy cô làm nhân vật Triệu Linh Nhi chết tới vài chục lần.

Cố Vị Dịch đưa mắt nhìn cô, "Muốn chơi không?"

Mặt Mạt lắc đầu, "Anh không biết tôi chơi game tệ cỡ nào đâu."

Cố Vị Dịch cười, "Đâu chỉ có chơi game, đúng không?"

Mặt Mạt chán nản: "Thôi kê anh. Tôi đi kiếm cái gì ăn đây."

"Đợi đã. Tôi rất thích thử tính nhẫn耐 với những người ngốc." Cố Vị Dịch nhường chỗ cho cô, "Cô qua đây. Tôi dạy cô chơi."

Mặt Mạt không mấy tình nguyện ngồi xuống. Anh đứng phía sau hướng dẫn cô cách đăng ký tài khoản. Mặt Mạt lưỡng lự ở ô tên đăng nhập một lúc, cô chưa từng chơi game trực tuyến bao giờ, không biết nên đặt tên gì nghe cho đỡ "ngốc" đây? Cô bèn quay sang nhìn Cố Vị Dịch, anh nói: "Mặt."

Lần đầu tiên Mặt Mạt nghe thấy từ đơn duy nhất trong tên của mình phát ra từ miệng anh. Cô có chút mất tự nhiên, nhanh chóng gõ một chữ "Mặt", bắt đầu đăng nhập vào trò chơi. Tới bước này, cô thật sự không biết làm gì nữa, đành quay đầu nhìn Cố Vị Dịch. Anh nói: "Kết hôn với tôi."

Đầu óc Mặt Mạt như muỗi nổ tung. Cô hoảng hốt đáp: "Như thế không hay lắm."

Cố Vị Dịch cốc vào đầu cô, "Cô vẫn chưa tỉnh rượu à? Tôi nói kết hôn trong game, đưa cô đi đánh quái, sẽ thăng cấp nhanh hơn. Cô nghĩ đi đâu thế?"

Mặt Mạt đỏ bừng cả mặt, bĩu môi, "Không thèm. Ai thèm kết hôn trong game với anh."

Cố Vị Dịch "hừ" một tiếng, "Nếu không cô định kết hôn ngoài đời thực à? Tôi không có hứng thú."

Mặt Mạt bị người ta chê bai, cảm thấy không thoải mái. Cô đẩy ghế đứng lên, "Tôi không chơi nữa."

Cố Vị Dịch nhún vai, "Không chơi thì đi ăn đi. Trong tủ lạnh có cơm đầy, cho vào lò vi sóng quay nóng là được. Còn có mấy miếng cam thảo trong phòng khách nữa, nhớ ăn đấy."

"Sao phải ăn cam thảo?" Mặt Mạt đang định ra khỏi phòng chợt khụng lại.

Cố Vị Dịch tiếp tục chơi game, trả lời qua loa, "Cam thảo có thể chữa dị ứng rượu. Cái này cũng không biết, chẳng rõ cô làm thế nào lớn được bằng này."

Mặt Mạt không nói gì nữa, đi ra khỏi phòng. Cô nhìn thấy cam thảo trên bàn trong phòng khách, nhãn hiệu trên túi là của hiệu thuốc ngay dưới tòa nhà, trên hóa đơn ghi thời gian mua hàng là sáng nay. Mặt Mạt cứ ngơ ngẩn ngồi ôm túi thuốc. Từ sau khi tốt nghiệp tiểu học, cô bắt đầu học trường nội trú, phần lớn thời gian đều sống trong trường. Cô phải tự chăm lo cho bản thân, đã sớm luyện thành thói quen tự lập, ngay cả bố mẹ cô cũng nghĩ vậy. Hình như từ trước tới nay, chưa một ai từng nghĩ cô cũng cần có người chăm sóc cả... Cô hăng giọng, cố kìm nén cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng, đứng dật đi vào bếp hâm nóng đồ ăn.

Về sau, lúc hai người chính thức ở bên nhau, khi Mặt Mạt và Cố Vị Dịch đã kết hôn trong game, cô mới biết tên trong game của anh là "Vị", "Vị và "Mạt"(1)...

Hai chữ này rất có tướng phu thê, như thế nếu không kết hôn với nhau thì thật có lỗi với hai chữ đó vậy.

Chú thích:

(1) Chữ "Vị" (未) trong tên của Cố Vị Dịch và chữ "Mạt" (末) trong tên

của Tư Đồ Mạt là hai chữ có cách viết ngược nhau. Hai chữ này nhìn gần giống nhau, chỉ khác nhau ở hai nét ngang. Hai nét ngang trong chữ "Vị" nét ngang trên ngắn hơn nét ngang dưới. Còn hai nét ngang trong chữ "Mạt" nét ngang trên dài hơn nét ngang dưới. Nếu không nhìn kỹ, hai chữ này rất dễ bị nhầm lẫn với nhau.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Mặt Mạt bắt đầu hiểu được phần nào tính tình của Cố Vị Dịch.

Anh là tuýp người độc miệng, có thói gắt ngủ nghiêm trọng, ưa sạch sẽ. Anh thích trốn trong phòng đọc sách, một khi đã chuyên tâm thì bất cứ âm thanh nào cũng không thể lọt vào tai anh.

Còn nhớ A Khắc từng nói, Cố Vị Dịch là một người sống hòa đồng, nhưng rất khó để có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng anh. Mặt Mạt lại không thấy như vậy. Cũng có thể do từng lời anh nói với cô đều rất độc địa, nhưng lại khiến cô cảm thấy anh là một người rất tốt, rất chân thành. Nói vậy nghe như cô thích tự ngược đài bản thân ấy.

Mặt Mạt là một cô gái vô cùng nhạy cảm, không phải kiểu dễ rơi lệ mỗi khi nhìn thấy ánh hoàng hôn, mà là... nói thế nào nhỉ? Người ngoài có cách nói "middle child" để chỉ những đứa trẻ không phải con cả, cũng chẳng phải con út trong nhà. Như người xưa hay nói thì đó là những đứa trẻ không được yêu thương, không được chiều chuộng, thường xuyên bị lãng quên. Trên Mặt Mạt có anh trai, dưới có em trai, thêm nữa, từ nhỏ cô đã biết nghe lời, không khiến người lớn trong nhà phải lo lắng, nhọc lòng, thế nên Mặt Mạt không mấy được chú ý. Những đứa trẻ như vậy thường tự tìm cho mình những nguyên tắc sống. Nguyên tắc sinh tồn của Mặt Mạt chính là sự nhạy cảm trời sinh của cô.

Ai đối xử tốt với cô, ai đối xử không tốt với cô, trong một khoảng thời

gian rất ngắn cô đều có thể nhận ra. Chỉ cần cô cho rằng người đó đối xử tốt với mình, cô nhất định sẽ sống hết mình với người đó.

Từ Từ Tiệp Nhi, Phó Phái hay đám Mộng Lộ và Đàm Chị ở ký túc xá đều như vậy. Tất nhiên, hai người Phó Phái và Từ Tiệp Nhi là do sự nhạy cảm của cô chưa được chuẩn xác lắm. Giờ đây, sự nhạy cảm ấy bắt đầu trỗi dậy. Cô thật sự muốn đánh cho nó một trận.

Cố Vị Dịch không thích sống chung với người khác, không thích ồn ào. Thế nên suốt bốn năm đại học, anh phải cố gắng lăm mới có thể sống qua ngày.

Mẹ anh từng nói, sau này ai xui xéo lăm mới lấy phải anh, tính tình cô quái, mặt mũi hầm hầm chẳng khác gì bố anh. Anh cũng biết tính cách mình không tốt. Thế nên, anh luôn cố gắng hết sức để giữ khoảng cách xã giao với mọi người. Ngày này qua ngày khác, dần dần khiến người khác có ấn tượng anh là một kẻ lạnh lùng, khó gần. Vì thế, từ trước tới nay, anh không có người bạn thật sự thân thiết nào cả, miễn cưỡng lăm chỉ có thể tạm liệt Phó Phái và A Khắc vào danh sách mà thôi.

Cố Vị Dịch chưa từng buồn chán vì điều đó, anh đã quen từ lâu rồi. Từ bé tới lớn, anh luôn được bảo mẫu chăm sóc. Hồi bé, bố mẹ đều bận công việc, không có thời gian dành cho anh. Có khi suốt mười ngày, nửa tháng, anh chẳng gặp được họ. Đồ chơi của anh ngày càng nhiều và cao cấp. Người giúp việc trong nhà dần đông lên, chuyên nghiệp hơn. Nhà cũng chuyển liên tục, rộng rãi và sang trọng theo năm tháng. Thế là, tuổi thơ của anh, đồ chơi rất nhiều, nhưng bạn chơi lại chẳng có bao nhiêu.

Khi đó, không biết đâu óc mù mị thế nào, anh lại đồng ý để Tư Đồ Mạt tới ở cùng. Có thêm cô ngôi nhà này dường như không chỉ là công trình kiến trúc để che mưa tránh gió nữa. Đối với anh mà nói, có lẽ Tư Đồ Mạt chính là người bù đắp hết những thiếu sót trong cuộc sống của anh. Anh cảm thấy sự

tồn tại của cô là một điều gì đó hết sức tự nhiên, như thể từ trước đến nay họ vẫn sống với nhau vậy.

Ngày nghỉ thứ hai, Mạt Mạt thức dậy từ rất sớm. Đồng hồ sinh học là một thứ vô cùng lợi hại. Cô cố nằm lì trên giường hơn một tiếng đồng hồ tới khi âm thanh trò chuyện huyên náo bên ngoài khiến cô lồm cồm bò dậy thay quần áo. Trước khi ra khỏi phòng, cô còn soi gương trang điểm một chút. Cam thảo đúng là vô cùng hiệu nghiệm, mấy nốt mẩn dị ứng kia bình thường phải hai, ba ngày mới hết, giờ mới một ngày đã lặn rồi.

A Khắc mặc âu phục thảng thớm đang khua tay mút chân nói gì đó với Cố Vị Dịch. Hình ảnh này khiến người ta muốn bật cười, chẳng khác gì Charlie Chaplin phiên bản không râu.

"Hi!" A Khắc thấy Mạt Mạt đi ra bèn chào một tiếng.

Mạt Mạt gật đầu, "Anh ăn mặc như thế này làm gì? Kết hôn à?"

A Khắc hơi mất tự nhiên, chỉnh trang lại quần áo, "Tôi vừa đi phỏng vấn về."

Mạt Mạt ngược nhìn đồng hồ treo tường, "Sớm thế?"

"Tư Đồ Mạt." Cố Vị Dịch đột nhiên lên tiếng, "Đánh răng rửa mặt đi. Lát nữa cùng ăn sáng."

"Ừm, được." Mạt Mạt xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Ánh mắt của A Khắc không ngừng đảo qua đảo lại giữa hai người. Anh ta muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng lại thôi.

Bữa sáng diễn ra không mấy vui vẻ. Chủ yếu là vì A Khắc đột nhiên nhắc tới Phó Phái, khiến Cố Vị Dịch và Tư Đồ Mạt vốn đang giành nhau miếng sủi

cảo cuối cùng đột nhiên mất hết ý chí chiến đấu. Bầu không khí trở nên nhạt nhẽo.

A Khắc nói: "Mạt Mạt, Phó Phái sắp phát điên rồi. Cô không liên lạc gì, cậu ấy cũng không dám liên lạc với cô. Bây giờ cậu ấy còn chẳng thiết tìm việc nữa."

Anh ta nói: "Mạt Mạt, có chuyện gì cô nói chuyện rõ ràng với cậu ấy đi. Cứ thế này cũng không phải cách. Mạt Mạt, Phó Phái thật sự thích cô. Suốt bốn năm đại học, lúc nào chúng tôi cũng nghe cậu ấy nhắc về cô, cứ như niệm chú ấy, khiến bọn tôi phiền muộn chết luôn. Có phải thế không, Cố Vị Dịch?"

Mạt Mạt nhìn về phía Cố Vị Dịch. Anh hờ hững gấp nốt miếng sủi cảo cuối cùng, khẽ gật đầu. Mạt Mạt không biết phải nói gì, đột nhiên thấy trong lòng có chút ấm ức, tủi thân, giống như chiếc áo lông phơi giữa tiết trời mưa phùn mãi không khô vậy, ẩm ướt, khó chịu.

Ăn xong, trên đường quay về thì điện thoại của A Khắc đổ chuông. Điện thoại vừa cúp, cậu ta tươi cười nói: "Tôi nay tôi mời mọi người đi hát nhé? Công ty tôi phỏng vấn thông báo tôi trúng tuyển, có thể tới thử việc rồi."

"Nhanh thế sao? Vừa phỏng vấn đã có kết quả rồi?" Cố Vị Dịch hỏi.

"Không phải công ty hôm nay, là công ty hai ngày trước tôi đi phỏng vấn." A Khắc vừa nói vừa bấm điện thoại, "Để tôi gọi bọn Lão Mập, tôi nay cùng đi cho vui."

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch đều im lặng.

Cúp điện thoại xong, A Khắc nói: "Mạt Mạt, Phó Phái cũng tới đấy. Cô có ngại không?"

Không ngại cái đầu anh ấy.

Mặt Mạt sầm mặt, "Tôi nay tôi bận rồi. Mọi người đi chơi đi."

Không biết A Khắc ngốc thật hay giả vờ, anh ta nói: "Bạn gì? Không phải vì cô không muốn gặp Phó Phái đấy chứ?"

Mặt Mạt chưa kịp đáp lời đã bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Là Đàm Chị gọi tới: "Đàn Chị à, có chuyện gì thế?"

"Mặt Mạt." Đầu bên kia truyền tới tiếng khóc thút thít.

Mặt Mạt giật mình sợ hãi, vội vàng an ủi, "Đừng khóc, đừng khóc, nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Vương San... Vương San... cậu ấy... cắt cổ tay... chảy nhiều máu lắm." Đàm Chị vừa khóc vừa nói.

Mặt Mạt bùn rún tay chân, phải túm lấy cánh tay Cố Vị Dịch mới miếng cưỡng trụ vững, "Đã đưa đi bệnh viện chưa?"

"Đưa rồi."

"Bệnh viện nào?"

"Bệnh viện Nhân Dân."

"Mình sẽ tới ngay." Cúp điện thoại cô liền co chân chạy. Cố Vị Dịch giữ cô lại, "Bình tĩnh đã. Xảy ra chuyện gì vậy? Cô định đi đâu?"

Mặt Mạt ốn định lại tinh thần, "Vương San cắt cổ tay tự sát. Bây giờ đang ở bệnh viện."

"Tôi đi cùng cô." Cố Vị Dịch nói. Sau đó anh quay đầu lại căn dặn A

Khắc, "Gọi điện thoại cho Phó Phái, bảo cậu ta đến ngay bệnh viện Nhân Dân."

Lúc đến nơi, hai người nhìn thấy Mộng Lộ và Đàm Chị ngồi trước cửa phòng phẫu thuật đang sáng đèn, nắm chặt tay nhau, khuôn mặt sợ hãi tột độ.

Mặt Mạt bước nhanh về phía trước, hỏi: "Vương San sao thế?"

Đàm Chị nhào tới ôm lấy cô, run rẩy nói, "Mặt Mạt... Dọa chết mình rồi... Mình đi mua cơm, quay về thấy Vương San đang nằm trên giường. Mình bước tới hỏi cậu ấy có muốn ăn gì không, ai ngờ trên giường toàn là máu..."

Mặt Mạt vừa vỗ lưng cô ấy, vừa hỏi Mộng Lộ, "Cậu ấy thế nào rồi?"

Mộng Lộ sợ hãi lắp bắp: "Ch... Chưa biết." Cô nàng ôm chặt hai người bạn, khóc òa lên, "Mình sợ chết đi được... Toàn máu là máu, gầm giường cũng đầy máu..."

Cố Vị Dịch đứng tựa vào tường, nhìn ba cô gái ôm nhau khóc nức nở. Đường như anh lại quay về kỳ nghỉ sau khi thi tốt nghiệp cấp ba, cũng dãy hành lang dài dằng đặc thế này, cánh cửa phòng phẫu thuật đang khép chặt, mùi thuốc khử trùng nồng nặc trong không khí, và còn... những tiếng khóc ai oán. Tất cả những điều ấy cứ luôn thường trực trong giấc mơ của anh.

Anh không thể tha thứ cho những người không biết trân trọng sinh mạng, càng không chịu đựng được những kẻ đem việc tự sát ra làm vũ khí uy hiếp người khác.

Ánh đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt. Một cô y tá đi ra, Mặt Mạt cùng mọi người vội vàng chạy đến hỏi: "Y tá, bạn tôi sao rồi?"

"Tình trạng bệnh nhân trước mắt đã ổn định. Nhưng vì mất máu quá nhiều nên chưa thể tỉnh ngay được." Y tá đã quá quen với tình cảnh này, bình tĩnh

nói: "Một lát nữa bác sĩ đi ra. Mọi người chờ để biết rõ hơn nhé!"

Bác sĩ đi đến giải thích với bọn họ: "Đã cầm được máu cho bệnh nhân. Vết thương cũng khâu lại rồi. Cô ấy đang được truyền máu, chắc khoảng hai, ba tiếng nữa sẽ tỉnh. Thông thường những bệnh nhân nhập viện do tự sát sau khi tỉnh lại, tình trạng đều không được ổn định. Vì thế mong mọi người cõ gắng đừng khiến cô ấy bị kích động."

Hai cô y tá đẩy giường bệnh của Vương San ra ngoài. Gương mặt cô nàng trắng bệch, đôi môi tím tái, khiến mọi người thấy mà đau lòng.

Cố Vị Dịch ra ngoài mua đồ uống cho ba người, lúc quay về, anh gặp Phó Phái đang vội vàng chạy tới. Phó Phái vô cùng sợ hãi, túm lấy anh hỏi Vương San thế nào rồi. Nghe anh nói không còn nguy hiểm nữa, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống băng ghế chờ bên hành lang.

"Vị Dịch, tôi phải làm thế nào bây giờ?" Phó Phái mờ mịt nhìn về phía bạn. Ánh mắt cậu ta nhìn anh đã không còn vẻ hận thù sâu như biển cả trước đó nữa.

Cố Vị Dịch đưa cho cậu ta một chai nước rồi ngồi lên băng ghế.

Phó Phái bóp chặt chai nước trong tay, cứ như thể đang tự nói tự nghe, "Tôi biết mình ham chơi, không chín chắn. Nhưng trước giờ tôi chưa từng muốn làm tổn thương ai đó. Mạt Mạt hay Vương San đều như vậy. Từ trước tới nay tôi chưa từng muốn làm các cô ấy tổn thương."

Cố Vị Dịch vỗ vai cậu ta, "Đừng suy nghĩ quá nhiều. Đi xem cô ấy thế nào đã."

Phó Phái dường như không nghe thấy anh nói: "Tôi không biết Vương San lại để tâm như vậy. Lúc trước ở bên nhau, tôi đã nói với cô ấy, tôi không phải người nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Cô ấy còn cười bảo tôi rằng,

so với tôi, cô ấy càng thích chơi đùa hơn. Sau đó cô ấy chuốc tôi rất nhiều rượu, rồi bắt đầu cởi quần áo..."

"Phó Phái." Cố Vị Dịch cắt ngang lời cậu ta, "Bây giờ nói mấy chuyện này chẳng giải quyết được gì. Cậu đi thăm cô ấy trước đã. Sau đó nghĩ cách giải quyết vấn đề."

Phó Phái hít một hơi thật sâu rồi đi về phía phòng bệnh.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Vừa đẩy cửa bước vào, người đầu tiên cậu ta nhìn thấy chính là Mạt Mạt. Cô lạnh lùng ngược lên rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Vương San vẫn chưa tỉnh, Phó Phái quay người bước theo Mạt Mạt. Nghe thấy tiếng bước chân đều đều phía sau, cô chủ động dừng lại, nhưng không hề quay người: "Quay vào đi."

Phó Phái dừng bước, "Mạt Mạt, cậu nghe tôi nói đã."

Mạt Mạt cảm thấy rất bức bối. Vì sao cậu mở đầu cho các cuộc giải thích đều là "Hãy nghe tôi nói?" Nói cái gì mà nói? Cô chỉ muốn làm một người qua đường thôi. Vì sao cứ nhắm vào cô, lôi cô diễn cùng thế? Đang buồn phiền vì không biết làm sao thoát thân, cô chợt nhìn thấy Cố Vị Dịch xuất hiện ở đầu kia hành lang. Mạt Mạt vô cùng nhanh trí, lao tới ôm lấy eo anh. Cố Vị Dịch bị hành động của cô làm sững sờ. Sau khi lấy lại phản ứng, anh trừng mắt nhìn cô, nhưng vẫn mặc cô muốn làm gì thì làm.

Mạt Mạt thở phào nhẹ nhõm, vờ như khỉ thè hùng hồn nói với Phó Phái: "Bây giờ tôi và Cố Vị Dịch đang yêu nhau. Mong cậu có thể chúc phúc cho bọn tôi." Vương dứt lời, chính Mạt Mạt cũng thấy rùng mình.

Toàn thân Cố Vị Dịch thoảng run rẩy, không dám nhìn thẳng vào cô. Mạt Mạt nghĩ: Thôi xong rồi! Đúng là không thể xem quá nhiều phim truyền hình được. Một câu kinh người như thế mình cũng nói ra được.

Phó Phái khó tin nói: "Cố Vị Dịch, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?"

Trong lòng Cố Vị Dịch thầm nghĩ: Làm sao tôi biết được. Tôi chỉ ra ngoài mua nước thôi.

Mặt Mạt cướp lời: "Không liên quan tới anh ấy." Cô nghĩ một hồi lại cảm thấy không đúng lầm, bèn bổ sung thêm: "Cũng không liên quan tới cậu."

Phó Phái đang định nói gì đó, Cố Vị Dịch liền lên tiếng: "Tư Đồ Mạt, vở kịch này cô tự diễn đi. Có những chuyện không phải cứ nói từ một phía là có thể giải quyết được. Cần thì vẫn phải nói rõ. Tôi mang nước vào cho bạn cô."

Mặt Mạt trợn mắt há miệng nhìn bóng lưng đang rời đi của Cố Vị Dịch. Đồ phản bội! Đúng là đồ phản bội gian ác! Ai bảo đàn ông coi trọng nhất nghĩa khí? Toàn là lừa dối!

"Mặt Mạt, sao cậu phải lừa tôi?" Phó Phái giữ chặt tay Mặt Mạt hỏi.

Mặt Mạt hất mạnh tay cậu ta, "Thôi bỏ đi. Chúng ta tìm chỗ nói chuyện."

Mặt Mạt và Phó Phái ngồi đối diện nhau, nhất thời cả hai đều không biết phải bắt đầu từ đâu. Nếu xét trên góc độ tiểu thuyết tình yêu thì cảnh tượng này có lẽ phải vô cùng sến súa. Nhưng Mặt Mạt chẳng có tâm tư đâu cho mấy chuyện đó nữa. Cô chỉ muốn bỏ mặc tất cả, trốn về nhà lên mạng, xem ti vi thôi. Khó khăn lắm mới được nghỉ mấy ngày cơ mà.

Phó Phái hít sâu một hơi, nói: "Mặt Mạt, tôi và Vương San không giống những gì cậu tưởng tượng đâu. Tôi chỉ muốn chọc tức cậu mà thôi. Thật không ngờ..."

Mặt Mạt xua tay, "Không sao đâu. Chuyện này không quan trọng. Tôi không muốn biết."

"Mạt Mạt..." Phó Phái bày ra khuôn mặt bi thương.

"Chúng ta chỉ cần nói chuyện về giữa hai chúng ta thôi. Để tôi nói trước đi. Cậu đừng ngắt lời tôi, tôi sẽ nói một lần cho hết. Tôi thích cậu từ rất lâu rồi. Ít nhất là trước khi cậu và Vương San ở bên nhau, tôi vẫn luôn thích cậu. Tôi đoán cậu luôn biết điều đó. Ai cũng cho rằng tôi đối với cậu mập mờ không rõ ràng. Nhưng cả cậu và tôi, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ, mấy năm nay cậu luôn bắt thóp tôi. Cậu rất tự tin, cậu cho rằng, dù thế nào tôi vẫn sẽ chờ đợi cậu. Mà tôi rất chủ quan nghĩ rằng cậu chơi bời mệt tự khắc sẽ quay trở về bên tôi." Mạt Mạt nhấp một ngụm trà, lại nói tiếp: "Thật ra, trước đây tôi rất ấu trĩ. Tôi nghĩ rằng, chỉ cần đổi xử tệ với cậu thì cậu sẽ luôn chú ý tới tôi. Cậu không có được tôi thì sẽ càng muốn có được. Bây giờ nghĩ lại, đó đúng là một suy nghĩ buồn nôn. Hiện tại, tôi thật sự không còn thích cậu nữa, cũng không hiểu nổi hồi đó vì sao tôi lại thích cậu. Chắc Phật tổ hiển linh, tôi thoát được khỏi bể khổ là cậu. Những gì tôi muốn nói chỉ có vậy thôi. Giờ tới lượt cậu."

Phó Phái mấp máy môi, mãi mới thốt thành lời: "Mạt Mạt, tôi thật sự rất thích cậu. Tôi có thể thay đổi. Cậu cho tôi một cơ hội nữa được không? Tôi sẽ đổi xử thật tốt với cậu. Sau này tôi nhất định sẽ không bao giờ để cậu phải buồn nữa, được không?"

Mạt Mạt vô cùng thất vọng khi cậu ta không nắm bắt được nội dung chính mà cô muốn nói, đành phải nhắc lại: "Vẫn đề bây giờ không phải là cậu, mà là tôi. Tôi không thích cậu nữa." Nói xong câu này, Mạt Mạt bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm thư thái.

Lửa giận của Phó Phái bắt đầu xông lên não, "Sao cậu có thể nói nhẹ như không thể được? Tình cảm của cậu sắc son một lòng quá đấy!"

"Sắc son một lòng" cụm từ này mới đẹp làm sao! Mạt Mạt thật muốn đứng lên vỗ tay tán thưởng. Năm, sáu năm qua, cô đúng là mù đến thảm hại rồi, hi

sinh những năm tháng xuân đẹp đẽ nhất để ôm ấp mỗi tình không đâu vào đâu. Như thế chắc cũng đạt tới trình độ "sắt son một lòng" rồi, bảo sao cô lại muốn nhảy lên múa may quay cuồng.

Mặt Mạt nhấp thêm một ngụm trà, sống chung với Cố Vị Dịch lâu ngày, cô cũng bị lây nhiễm thói quen uống trà của anh, đúng là tệ thật. Ngón tay cô khẽ vẽ một vòng tròn trên miệng cốc. Cô xoay chiếc cốc trong tay, nói: "Phó Phái, cậu nghĩ rằng cậu có tư cách giảng giải đạo lý với tình cảm của tôi sao? Tôi cho rằng tôi không thích cậu nữa rồi. Tôi thấy mình xứng đáng có được một người tốt hơn. Tôi có thể gặp gỡ một người tốt hơn, thế thì sao?"

Phó Phái đập mạnh lên bàn rồi đứng bật dậy, "Ai là người tốt hơn? Cố Vị Dịch à?"

Mặt Mạt không thể chịu được cảnh làm trò cười cho mọi người xung quanh. Cô trừng mắt, "Nếu cậu không thể ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện đàng hoàng thì đừng nói nữa. Một mình cậu ngồi đây đập bàn đập ghế cho sướng tay đi."

Phó Phái cố gắng nuốt cơn tức giận, ngồi xuống, nghiến răng nói: "Cậu thích Cố Vị Dịch à?"

Mặt Mạt nghiêm túc suy nghĩ một lát, tự thấy tình cảm cô dành cho Cố Vị Dịch vẫn chưa đến mức thích, vì thế không nên phá hoại tình anh em của người ta. Cô nói: "Không, đơn giản vì tôi tự thấy cậu không thể cho tôi một mối tình như tôi mong muốn."

Phó Phái bắt đầu kích động, "Mối tình cậu mong muốn là thế nào? Dựa vào đâu nói tôi không thể cho cậu?"

"Nếu như cậu muốn tôi phải nói một cách cụ thể thì tôi thật sự không biết phải nói thế nào. Nhưng ít nhất, mối tình đó phải khiến tôi cảm thấy tôi có tài

đức gì mà có được nó, chứ không phải khiếu tông nghĩ rằng mình xứng đáng có được một tình yêu tốt đẹp hơn."

"Ý cậu là, tôi không xứng?" Phó Phái "hừ" một tiếng.

Mặt Mạt liều mạng gật đầu. Cuối cùng cậu ta cũng hiểu được những gì cô nói.

Đột nhiên cậu ta nhìn cô bằng một ánh mắt vô cùng kiên định, "Tôi biết mình phải làm thế nào rồi. Tôi nhất định sẽ khiến cho cậu cảm thấy tôi xứng đáng." Nói xong, cậu ta đứng dậy rời đi, khí thế ngút trời.

Mặt Mạt ngồi ngắn người. Chưa nói tới khí thế khiến người ta áp lực lúc rời đi kia, cậu ta làm thế nào rút ra được cái kết luận mang tính tự biên tự diễn vậy?"

Trên đường trở về phòng bệnh, Mạt Mạt gặp Đàm Chị và Mộng Lộ. Họ bảo Vương San muốn nói chuyện riêng với Phó Phái, thế nên hai cô nàng tranh thủ quay về ký túc lấy ít đồ. Mạt Mạt chợt nhớ đã lâu rồi cô chưa quay về trường, nên đi cùng họ luôn. Trên đường, cô lảng nghe Mộng Lộ kể về thiên tình sử tới chết vẫn triền miên của Phó Phái và Vương San trong những ngày cô dọn đi. Cô ấy không nhớ được hết, chỉ nhớ điển hình nhất là câu chuyện trong một đêm mưa nào đó, Vương San và Phó Phái cãi nhau đên cuồng dưới ký túc xá. Ngay cả tiếng mưa rơi sấm giật, gió thổi ào ào cũng không át được tiếng cãi vã của hai người họ. Cảnh tượng này thu hút sự chú ý của cả đám nữ sinh cô đơn lâu ngày, họ còn mang luôn ghế ra hành lang ngồi hóng chuyện.

Theo bình chọn của phần lớn quần chúng trí tuệ ngút trời thì những câu thoại kinh điển trong cuộc cãi vã giữa hai người họ gồm có:

Phiên bản Vương San:

"Anh có biết không? Em yêu anh tới mức đánh mất cả chính mình. Em không còn nhận ra mình là ai nữa?"

"Em đau lòng muốn chết, muốn chết, muốn chết, muốn chết, muốn chết... đây này!"

"Em yêu anh như thế, sao anh không yêu em chứ? Sao anh có thể?"

Phiên bản Phó Phái:

"Anh có lỗi với em, nhưng anh là một đám mây chưa từng dừng chân ở khoảng trời nào."

"Sao em không thể học cách không màng tới thiên trường địa cửu?"

"Chúng ta không thể để những chuyện đã qua tan thành mây khói sao?"

Theo như phân tích của nữ sinh xuất sắc nhất khoa Trung văn năm nhất, sáu câu thoại này sở dĩ đạt được tỉ lệ bình chọn cao, bởi vì chúng sử dụng rất nhiều biện pháp tu từ như giả thiết, phản vấn, cường điệu, so sánh, ẩn dụ, cảm thán... khiến cho câu văn trở nên dễ hiểu và lôi cuốn hơn.

Mặt Mạt đứng ngoài cửa phòng ký túc chờ mọi người dọn dẹp xong vết máu trên giường. Nhảm chán không có việc gì làm, cô tựa vào tường lấy điện thoại ra đọc tin nhắn, sau đó xóa bớt những tin không quan trọng đó. Lướt đến tin nhắn của Cố Vị Dịch, cô liền cảm thấy kỳ lạ. Trong ẩn tượng của cô, hình như cô và Cố Vị Dịch chưa từng nhắn tin cho nhau bao giờ. Tin nhắn này từ đâu ra nhỉ? Cô mở ra xem, chỉ có một câu đơn giản: Vết thương của cô đã đỡ chưa?"

Cô nhìn ngày giờ gửi, chính là hôm chân cô bị thương. Mạt Mạt lờ mờ nhớ ra, hình như hôm đó có một tin nhắn hỏi thăm đến từ số máy lạ. Con gái thường rất dễ cảm động bởi những tiểu tiết nhỏ nhặt như vậy. Mạt Mạt đương

nhiên cũng không ngoại lệ. Cứ nghĩ đến thì ra từ rất lâu trước đây, Cố Vị Dịch đã quan tâm mình như vậy, Mạt Mạt thấy người lâng lâng, tâm trạng vui vẻ tới mức muốn bay lên không trung.

"Mạt Mạt, có thể vào được rồi đấy." Đàm Chị gọi cô.

Mạt Mạt đút điện thoại vào túi, không cẩn thận ấn nhầm phím gọi. Giọng nói trầm thấp của Cố Vị Dịch truyền ra từ trong túi cô.

Mạt Mạt bắt máy: "A lô, là tôi đây."

"Phí lời. Tôi đương nhiên biết là cô. Cô chạy đi đâu thế? Tôi đi khắp nơi mà không tìm thấy cô." Giọng Cố Vị Dịch mang theo chút gì đó lo lắng, vội vàng.

Lúc này Mạt Mạt mới sực nhớ cô đã bỏ quên Cố Vị Dịch ở bệnh viện, trong lòng có chút áy náy, "Tôi đang ở trường. Tôi với bạn cùng phòng quay về ký túc xá lấy ít đồ."

"Cô có phải con người không? Đi cũng không thèm nói một tiếng, bỏ tôi một mình với đôi uyên ương đau khổ kia." Cố Vị Dịch ngừng một chút rồi nói, "Lấy đồ xong thì về nhà sớm một chút. Chuyện của bọn họ cô đừng quản nữa."

"Được." Mạt Mạt ngoan ngoãn nhận lời.

Giọng của Cố Vị Dịch vẫn có chút hoài nghi: "Cô không uống rượu đấy chứ? Nghe lời như vậy sao?"

Mạt Mạt cười nói: "Đâu có. Tôi sẽ... về nhà sớm."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bởi vì chuyện Vương San tự sát nên bữa tiệc ăn mừng của A Khắc phải dời xuống cuối tuần. Những người tham gia gồm có: Tư Đồ Mạt, Cố Vị Dịch, Lão Mập, Anh Chàng Đeo Kính, Mộng Lộ, Đàm Chị. Dưới sự kỳ kèo nài nỉ của Lão Mập, Mạt Mạt gần như phải vừa dỗ vừa lừa mới lôi kéo được Mộng Lộ và Đàm Chị tới. Cũng may bạn trai của hai cô nàng không hay biết gì, nếu không Mạt Mạt nhất định sẽ bị người ta lột da róc thịt. Còn Phó Phái, người mà A Khắc mong muốn mời đến nhất lại không thể có mặt vì phải đến bệnh viện chăm sóc Vương San. Mạt Mạt thở phào nhẹ nhõm. Gần đây cậu ta sắp làm cho cô phiền tới chết rồi, suốt từ sáng tối tối, ngày nào cũng gửi tin nhắn cho cô, hết xin lỗi lại thô lộ tình yêu. Hôm qua cậu ta còn sến súa tới mức nhờ Cố Vị Dịch đưa thư tình cho cô. Cô đọc qua loa, cũng không biết cậu ta nhặt nhạnh được mấy câu đó ở đâu nữa, cái gì mà em như vì sao, như ánh trăng, như thái dương bao bọc quanh tôi khiến cô sờn hết da gà. Tính cách con người đúng là kỳ quặc. Khi yêu thì cậu ta nói gì cô cũng thích, không yêu nữa mới phát hiện cậu ta nói gì, làm gì cũng khiến cô cảm thấy phiền phức. Lời ngon tiếng ngọt do người trong lòng nói ra nghe sao cũng thấy ngọt ngào, ngược lại, nếu nó xuất phát từ người mình chẳng còn tình cảm sẽ chỉ khiến bạn buồn nôn mà thôi. Thật nực cười làm sao, điều cô chờ đợi gần sáu năm qua, bây giờ nghe lại thấy như chuyện cười.

Nghe nói, A Khắc xin được việc ở một công ty có đai ngộ vô cùng tốt, vì thế cậu ta bắt đầu bước lên phong thái của bậc đại gia. Cả đám người hùng hổ tiến vào một trong những nhà hàng đắt nhất khu vực này.

Bước vào cửa, Mạt Mạt bỗng cảm thấy vô cùng quen thuộc. Suy nghĩ một lúc cô mới nhớ ra đây chính là nhà hàng cô với anh Thiết tới lần trước, sau đó bị chuốc cho say mèm. Về sau cô còn bị anh Thiết mắng một trận vì không có nghĩa khí, bỏ anh ta lại chạy theo bạn trai. Mạt Mạt đưa mắt lén nhìn "anh chàng bạn trai" đang đi phía trước. Kể từ lúc đưa thư tình của Phó Phái cho cô, suốt từ hôm qua tới giờ, mặt anh cứ luôn hăm hăm như vậy. Mấy lần cô định trêu chọc, đấu khẩu vài câu đều bị anh làm ngơ, vô cùng mất mặt.

"Mạt Mạt, bọn mình không phải góp tiền thật sao?" Mộng Lộ ghé vào tai Mạt Mạt thì thầm: "Chỗ này đắt như vậy, nếu bắt mình góp tiền, chắc mình phải bán thân mất."

Mạt Mạt khẽ huých cô nàng, hơi cao giọng nói: "Đừng có nói thăm vào tai mình, nhột lắm." Hồi năm nhất có một lần mọi người nô đùa trong phòng ký túc, không biết ai đó khẽ thổi vào tai Mạt Mạt làm cô lẩn lộn dưới nền nhà một lúc lâu. Từ đó trở đi mấy cô gái này cứ hơi một chút là thì thăm vào tai để trêu cô.

Cố Vị Dịch nghe thấy tiếng động bèn quay đầu liếc cô một cái, Mạt Mạt chột dạ liền rụt cổ.

Lúc ăn, vị trí ngồi của mọi người hơi cỗ quái. Mộng Lộ bị hai con sói là Lão Mập và Anh Chàng Đeo Kính kẹp ở giữa, Đàm Chị lại ngồi giữa Lão Mập và A Khắc, vì thế ở hai bên của Mạt Mạt chính là A Khắc và Cố Vị Dịch. Cái kiểu ngồi xen kẽ này khiến Mạt Mạt đột nhiên có cảm giác như cô cùng các bạn đang phải ngồi hầu rượu mấy tên kia vậy.

Mạt Mạt không biết A Khắc bị làm sao. Trước đây cô với anh ta chơi với nhau rất ồn, nhưng từ sau lần đó, dường như anh ta không ưa cô nữa. Nhất là lúc này, cô đã nói mấy lần là cô bị dị ứng cồn rồi, nhưng anh ta còn rót cho cô mấy cốc rượu đầy, cứ nói nếu cô không uống tức là không nể mặt anh ta, không mừng cho anh ta.

Mặt Mạt bất đắc dĩ đành phải nhận lấy cốc rượu từ tay A Khắc. Cô đang định uống thì Cố Vị Dịch bỗng đưa tay ra giật lấy, ngửa đầu uống cạn, giọng điệu không mấy vui vẻ, nói: "Cô mà say thì người xui xéo là tôi."

A Khắc tỏ ra rất không hài lòng, "Vị Dịch, mọi người đều uống, cô ấy cũng muốn uống thì liên quan gì đến cậu?"

Trong lòng Mạt Mạt thăm nghĩ, bà đây nói muốn uống lúc nào?

Cố Vị Dịch đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn, lạnh lùng đáp: "Tôi chịu trách nhiệm uống rượu của cô ấy."

A Khắc rót đầy rượu vào cốc trước mặt Cố Vị Dịch, "Vậy cậu uống nốt cả phần của Phó Phái hôm nay không tới được đi."

Câu nói vừa thốt ra, Mạt Mạt liền hiểu vì sao anh ta cứ thích chĩa mũi giáo về phía mình rồi. Hóa ra là vì chuyện tình cảm của anh em. Không biết cô đã tạo nghiệp gì mà cứ như hồng nhan họa thủy thế này? Mạt Mạt giật lại cốc rượu trước mặt Cố Vị Dịch, "Tôi uống."

Cố Vị Dịch vỗ vào tay cô, "Cô đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa."

Lần này anh ra tay rất mạnh. Tay Mạt Mạt để dưới gầm bàn đã tê cứng. Cô không kiềm chế được trừng mắt, nhìn khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của anh uống hết cốc này tới cốc khác.

Sau khi ăn xong, bọn họ rủ nhau đi hát karaoke. Đối với quyết định này Mạt Mạt giữ thái độ bàng quan, bởi vì Mộng Lộ và Đàn Chị là hai kẻ cuồng karaoke, chỉ cần nhìn thấy micro sẽ lập tức quên hết trời đất. Có lần phòng ký túc của cô rủ nhau đi hát, Mạt Mạt và Vương San thậm chí chẳng được sờ vào chiếc micro lần nào.

Tới quán karaoke, Mạt Mạt phát hiện, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, kẻ

cuồng karaoke sẽ còn có kẻ cuồng hơn. Ngoại trừ Cố Vị Dịch ra, ba tên đàn ông kia cũng thường xuyên tranh cướp micro với nhau, thế là năm người cùng chen chúc chui mũi vào chiếc máy chọn bài hát, chỉ trỏ hết bài nọ tới bài kia.

Mặt Mạt lén đưa mắt nhìn Cố Vị Dịch ngồi ở một góc sofa. Từ lúc tiến vào căn phòng này, anh vẫn luôn tựa đầu lên thành ghế, mắt nhắm nghiền, viền tai hơi ửng đỏ. Chẳng lẽ uống say rồi sao?

Thôi bỏ đi, Mạt Mạt khẽ than, giật nắp một lon Vương Lão Cát trên bàn đưa tới trước mặt anh, huých nhẹ, "Này, không sao chứ?"

Đôi mắt đang nhắm nghiền của anh hé mở, hàng mi dài rậm khẽ lay động, cuối cùng nhắm nghiền, nói: "Không sao."

Mạt Mạt trợn tròn mắt. Không sao mới lạ ấy. Anh mới nói hai từ mà cô đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc tỏa ra rồi. Cô kiên quyết nhét lon Vương Lão Cat vào tay anh, "Này, uống đi."

"Không uống." Ngữ điệu không lấy gì làm vui vẻ.

Cô bắt đầu thấy bức. Tên tiểu tử này dựa vào đâu mà cứ trưng ra cái bộ mặt hăm hăm từ sáng tối tối cho cô xem? Thấy cô hiền nên bắt nạt hay sao? Cô uống một ngụm Vương Lão Cát, hừ mũi, "Không uống thì thôi!" Sau đó quay trở lại ngồi xuống một góc sofa. Nghĩ vẫn thấy tức, cô đi ra ghế đơn ngồi, cách xa anh một chút.

Cố Vị Dịch hé mắt, thấy cô nhíu mày cau có nhìn lên màn hình.

Năm phút sau, Cố Vị Dịch nhấc một chiếc ghế lên, đi tới ngồi bên cạnh Mạt Mạt. Sau đó anh vươn tay giật lấy lon Vương Lão Cát của cô, "Tôi thấy hơi khát rồi."

Mặt Mạt dời tầm mắt từ màn hình sang người anh. Cố Vị Dịch lặng lẽ uống nước, dưới ánh đèn mờ ảo trong phòng hát, hình ảnh này vô cùng tinh lăng, đẹp đẽ.

Vài giây sau, Mặt Mạt tập trung nhìn vào màn hình, mặt đỏ ửng. Lon Vương Lão Cát anh đang uống là lon nước cô vừa uống.

Cố Vị Dịch ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, đầu óc hơi choáng váng. Anh uống thêm mấy ngụm rồi gần như tựa hắt vào ghế của cô, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặt Mạt dường như muốn ngừng thở. Anh dựa sát vào cô như thế... Dường như cô có thể cảm nhận được hơi thở mang theo mùi rượu của anh quanh quần bên bờ vai mình, khiến từng tế bào trên cơ thể như muốn trỗi dậy, buồn buồn, ngứa ngứa.

Hơn mười hai giờ, mấy danh ca bất đắc dĩ kia mới tạm thời tận hứng. Cố Vị Dịch gần như tựa hắt vào thành ghế ngủ luôn. Mặt Mạt vỗ vai anh, "Cố Vị Dịch, dậy đi. Cố Vị Dịch, chúng ta về thôi."

Cố Vị Dịch mơ màng ngẩng đầu dậy, "Về rồi à?"

Mặt Mạt gật đầu, "Ừm, về thôi."

Mấy người A Khắc chịu trách nhiệm đưa Mộng Lộ và Đàm Chỉ về trường. Lúc chuẩn bị lên xe, Mộng Lộ rút từ trong túi ra một bức thư đưa cho Mạt Mạt, nói: "Sáng nay gặp Phó Phái trong bệnh viện, cậu ta nhờ mình đưa cho cậu."

Mặt Mạt ngạc nhiên cầm bức thư trong tay, bây giờ là sao? Toàn dân đều trở thành người đưa thư à?

"Tư Đồ Mạt, về nhà thôi." Cố Vị Dịch sầm mặt, giật giật áo cô.

Mặt Mạt quay đầu, mỉm cười nói: "Được." Rồi tiện tay ném bức thư vào thùng rác bên đường.

Cố Vị Dịch trừng mắt nhìn cô, "Đó là thùng rác đấy."

Mặt Mạt xua tay, cười tinh nghịch, "Đương nhiên tôi biết đó là thùng rác. Tôi có phải nhà xuất bản đâu, cậu ta ngày nào cũng nộp bản thảo thế làm gì."

Tâm trạng Cố Vị Dịch tốt lên nhiều, xoa đầu cô, nói: "Cô không thấy cảm động sao? Lạnh lùng thế à?"

Mặt Mạt giơ bốn ngón tay lên trước mặt anh, "Bốn từ thôi: bệnh lâu thành lương y."

Anh mỉm cười, gạt tay cô xuống, "Rõ ràng là năm từ, dốt Toán quá đi mất."

"Hả?" Mặt Mạt bắt đầu đếm từng ngón tay, "Bệnh, lâu, thành, lương, y, đúng là năm từ thật."

Lúc cô đếm ngón tay, đôi mắt hấp háy thật sự vô cùng đáng yêu. Cố Vị Dịch nắm lấy tay cô, "Chúng ta đi bộ về."

Mặt Mạt muốn rút tay, nhưng anh nắm chặt quá, cô tức giận nói: "Anh có ý gì?"

Cố Vị Dịch cười híp mắt, "Tôi uống say, đứng không vững nữa."

Mặt Mạt hoài nghi quan sát anh, viền tai hơi ửng đỏ, đôi mắt chằng cùn tiêu cự. Cô sâu sắc nhận ra rằng, nói lý lẽ với người say là một hành động vô cùng ngu xuẩn, thế nên cứ đành để mặc anh. Nhưng chuyện nắm tay cô có thể nhẫn nhịn được, chứ chuyện này thì không, "Anh có biết từ đây đi bộ về nhà mất bao lâu không? Tôi muốn gọi xe."

Cố Vị Dịch không chịu, "Tôi ngồi xe sẽ thấy buồn nôn. Hơn nữa, lần trước cô say rượu tôi công cô về tận nhà đấy."

Mặt Mạt nhìn xuống đôi tay đang nắm chặt của hai người, "Anh nhớ rõ ràng quá nhỉ! Anh có chắc mình thật sự say rồi không?"

Anh gật đầu chắc nịch, "Chắc chắn."

Mặt Mạt chẳng biết làm sao, đúng là một con "ma men" thành thật, "Thế thì đi thôi."

Dọc đường hai người cứ đi rồi dừng, dừng rồi lại đi. Ánh đèn đường hiu hắt, chiếu sáng đôi bóng đổ dài trên mặt đường của họ, kéo dài đến vô tận. Hai chiếc bóng ấy thi thoảng nói chuyện với nhau:

"cdv, anh đừng nắm chặt như thế, tôi đau hết cả tay rồi này."

"Đấy là do tay cô nhỏ quá, tôi không nắm được."

"Thế thì đừng nắm nữa."

"Đã bảo tôi chóng mặt còn gì, cô tưởng tôi thích nắm lắm à?"

"Không hiểu anh say thật hay say đùa nữa?"

"Say thật."

...

"Tư Đồ Mạt."

"Cái gì?"

"Gọi thử xem cô có phản ứng không. Không phải cô ghét người ta gọi cô

là Tư Đồ Mạt sao?"

"Sao anh biết tôi ghét bị người ta gọi là Tư Đồ Mạt?"

"Phó Phái kẽ."

"Thế mà anh còn suốt ngày gọi."

"Tôi thích."

Mạt Mạt cao giọng: "Cố Vị Dịch!"

"Nhỏ tiếng thôi, tôi đau đầu."

Mạt Mạt càng lớn tiếng hơn: "Cố Vị Dịch! Cố Vị Dịch! Cố Vị Dịch!" Cứ liên tục gọi như vậy, đột nhiên Mạt Mạt phát hiện, nếu như tên anh bỏ đi chữ Vị ở giữa, thì sẽ đọc là "Gu Yi" gần giống với từ "cố ý". Cô đang đắc ý định mở miệng trêu anh thì nghe Cố Vị Dịch nói: "Cô cố ý đúng không?(1) Cô muốn tôi đau đầu đến chết à?"

Mạt Mạt bị câu "Cô cố ý đúng không?" kia làm trái tim chêch nhịp, khuôn mặt ửng hồng, không biết phải tiếp lời thế nào.

Cố Vị Dịch khẽ gãi ngón tay vào lòng bàn tay cô, "Này, sao không nói gì nữa?"

"Chẳng phải anh chê tôi ồn ào sao?"

"Cô biết là tốt rồi."

"Vậy anh đừng nói chuyện với tôi nữa."

"Cô bảo tôi không nói là tôi không được nói à?"

Mặt Mạt cẩn mạnh móng ta vào lòng bàn tay anh, "Chưa từng thấy ai say rượu mà lải nhải nhiều như anh."

"Chưa từng thấy ai không có chút dịu dàng nào với người say rượu như cô."

"Rốt cuộc anh say thật hay giả vờ thế? Lải nhải mà đâu vào đây vậy à?"

"Say thật."

"Tốt nhất là như thế."

Chú thích:

(1) Nguyên văn câu nói của Cố Vị Dịch là "你是故意的" nhưng vì Mạt Mạt vừa nghĩ đến tên anh bỏ đi chữ "Vị" ở giữa sẽ đọc gần giống từ "cố ý" (phiên âm là Gu Yi), vì thế, nếu ghép vào cấu trúc câu mà Cố Vị Dịch vừa nói, thì sẽ có nghĩa là: Cô là của "Gu Yi".

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Mạt Mạt được công ty cho đi đào tạo nghiệp vụ ở tỉnh khác hơn một tuần lễ. Trong thời gian đó, ngoại trừ một cuộc điện thoại duy nhất hỏi thăm cô đã đến nơi an toàn hay chưa, Cố Vị Dịch không hề liên lạc gì với cô. Ngược lại, tin nhắn của Phó Phái cứ gửi tới liên tục, mỗi lần nhận được cô đều thăng tay xóa luôn.

Mạt Mạt cảm thấy vô cùng mất mát, thất vọng. Ít nhiều cô cũng cảm nhận được Cố Vị Dịch có ý với mình, vì thế, thuận theo tự nhiên, cô dần dần chú ý đến anh. Nếu không, tay của cô chẳng lẽ ai thích năm là năm được sao? Nếu không, vì sao cô có thể dứt khoát với Phó Phái như thế? Cách nhanh nhất để quên một người chính là nhung nhớ một người khác. Thế nên, Mạt Mạt vô cùng buồn phiền. Chẳng lẽ anh chàng Cố Vị Dịch kia định chơi trò "theo tình tình phớt, phớt tình tình theo" với cô sao? Có điều cô cũng không biết chắc được, dù sao anh và Phó Phái cũng là bạn bè thân thiết. Anh em và mỹ nhân, tay chân và quần áo, mặc dù cô rất khinh thường cách ví von ấy, nhưng suy cho cùng vẫn không biết được Cố Vị Dịch sẽ chọn chặt đứt tay chân hay vứt bỏ quần áo nữa.

Những thứ học được trong suốt một tuần này khiến Mạt Mạt sắp phát điên rồi. Trái ngành trái nghề đúng là khó như lên trời, dù sao Marketing cũng không phải chuyên ngành của cô. Mạt Mạt học hành vất vả, đầu óc quay cuồng, vậy mà còn phải lưu tâm chuyện Cố Vị Dịch không thèm gọi điện cho mình. Thế nên cô càng nghĩ càng thấy giận anh.

Trong một tuần này, cô được công ty thu xếp cho một căn phòng trong ký túc xá dành cho nhân viên của tổng công ty, điều kiện vô cùng tốt. Nghe nói, công ty con mà cô đang làm việc hiện nay cũng có ký túc xá cho nhân viên, điều kiện không tệ. Cô còn nghe nói, nếu được vào làm chính thức có thể chọn ở ký túc xá dành cho nhân viên hoặc thuê căn hộ được hỗ trợ giá của công ty nữa. Khi biết được tin này, phản ứng đầu tiên của Mạt Mạt là số tiền thuê nhà công ty sẽ hỗ trợ là bao nhiêu. Đúng là không có tiền đồ. Cô nghĩ, ngày mai cô quay về rồi, cầm điện thoại định gọi cho Cố Vị Dịch mấy lần lại thôi. Cô cắn răng tắt điện thoại, đi thu dọn hành lý.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm cô đã lên máy bay, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi mất hai tiếng, sau đó ngồi một tiếng trên xe ô tô mới về được tới nhà. Mở cửa ra, trong nhà hoàn toàn yên tĩnh trống trải, Mạt Mạt gọi mấy tiếng mà không có ai đáp lời. Trong lòng đột nhiên thấy khó chịu, cô kéo hành lý về phòng mình, đập mạnh cửa rồi leo lên giường ngủ.

Khi Cố Vị Dịch lê tấm thân mệt mỏi rã rời về tới nhà, đập vào mắt anh chính là đôi giày đế trên giá của Tư Đồ Mạt. Khóe miệng anh khẽ cong. Cô về rồi sao? Anh nhanh chóng thay giày, xông vào gõ cửa phòng cô, "Tư Đồ Mạt, Tư Đồ Mạt."

"Cái gì?" Giọng cô nghe vô cùng uể oải.

"Cô ngủ à?"

"Ờ."

"Ra đây đi."

"Không, tôi buồn ngủ lắm."

Cố Vị Dịch càng gõ cửa mạnh hơn, "Ngủ gì mà ngủ, ra đây."

Mặt Mạt tức giận, tóc chăn nhảy xuống giường, giật mạnh cửa ra, "Anh lăm chuyen thế! Đã bảo tôi buồn ngủ mà."

Cố Vị Dịch bị mái tóc bù xù của cô chọc cười. Anh đưa tay vuốt tóc cô, nhưng càng vuốt càng rối hơn, "Cô ăn phải thuốc nổ đấy à?"

Mặt Mạt rất khó chịu với thái độ của anh, tức muốn nổ đầu, "Rốt cuộc anh gọi tôi dậy làm gì?"

Anh vẫn cười, "Sao thế? Ai chọc cô tức giận đến nồng nỗi này thế?"

Mặt Mạt bị anh hỏi một câu như thế, ngược lại không biết trút giận vào đâu, lắp bắp nói: "Làm gì có ai, tại tôi buồn ngủ."

Anh cũng không hỏi gì nữa, "Thay quần áo đi, tôi đưa cô đi ăn cái gì đó thật ngon."

Mặt Mạt trợn mắt, "Tôi không đói. Đi ngủ tiếp đây."

"Này." Cố Vị Dịch giữ cô lại, "Đừng có không nể mặt thế chứ. Tôi có một tin vui muốn nói với cô."

Mặt Mạt vốn định nói rằng tin vui của anh thì liên quan gì tới tôi, nhưng lời không thoát ra được, đành quay về phòng thay quần áo.

Cố Vị Dịch đưa cô tới một nhà hàng Tây. Bầu không khí tương đối lâng mạn, khiến trái tim Mạt Mạt đập nhanh hơn. Đặc biệt là khi cô gọi món đắt nhất trong thực đơn, Cố Vị Dịch vẫn nở nụ cười, vui lòng đáp ứng tất cả, điều này càng khiến cô tưởng rằng anh chuẩn bị thổ lộ với mình, nên trái tim cứ như đánh trống liên hồi.

Nào ngờ, anh Cố nhà người ta lúc này bắt đầu kể cho cô nghe một tuần vừa qua, anh và giáo sư của mình đã "bế quan" trong phòng thí nghiệm làm

nghiên cứu, chiến tích anh hùng cái thế. Mặc dù chủ đề nhạt nhẽo vô vị tới nỗi khóe miệng cô không buồn nhếch lên, nhưng cô vẫn lờ mờ đoán được anh đang giải thích nguyên nhân vì sao không gọi điện cho cô. Có điều, cách giải thích này chẳng đáng yêu chút nào.

Cách giải thích có phần ngốc nghếch này của Cố Vị Dịch khiến tâm trạng Mạt Mạt khá lên đôi chút. Nhưng, rốt cuộc thì bao giờ anh mới nói vào chủ đề chính? Cô phải ngồi nghe về Electron, Ion, quang năng, điện năng gì đó suốt nửa tiếng đồng hồ rồi.

"Cố Vị Dịch." Mạt Mạt huơ huơ chiếc đũa trong tay, "Không phải anh nói là có tin vui gì sao?"

Cố Vị Dịch làm như sực nhớ, "Giáo sư hướng dẫn đã mang luận văn tốt nghiệp của tôi gửi đến cuộc thi luận văn tốt nghiệp sinh viên khối Vật lý học toàn thành phố và được giải nhất đấy."

Mạt Mạt không hiểu rõ lắm ý nghĩa của giải thưởng này, chỉ biết nói: "Nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ."

Cố Vị Dịch nhún vai, "Tôi được lên thẳng cao học ở trường. Hơn nữa tôi còn nhận được thư mời của Viện Khoa học thành phố. Còn nữa, hồ sơ đăng ký học ở MIT tôi nộp học kỳ trước cũng nhận được thông báo trúng tuyển rồi."

Bây giờ có lẽ Mạt Mạt hiểu ra rồi. Viện Khoa học! Viện Công nghệ Massachusetts! Không phải anh rất lợi hại, mà anh là siêu cấp vô địch! Không ngờ tên tiểu từ ngày nào cũng nằm ườn trên sofa đọc tạp chí chính là nhà khoa học trong truyền thuyết... Sau khi cô tận mắt nhìn thấy một ngôi sao nổi tiếng bằng xương bằng thịt thì lại bước lên một đỉnh cao mới của cuộc đời, quen biết một nhà khoa học đang sống sờ sờ. Hơn nữa, cô còn sống chung một nhà với nhà khoa học ấy.

Viện Công nghệ Massachusetts? Ngôi trường này trong mắt lũ học sinh bình thường như cô có khác gì thần thánh đâu. Rốt cuộc anh là loại người gì mà có thể nhận được thông báo trúng tuyển của nơi ấy? Đột nhiên, Mạt Mạt cảm thấy trên đầu anh có một vầng hào quang tỏa sáng, khiến cô sùng bái vô cùng.

Mạt Mạt sực nhớ Viện Công nghệ Massachusett ở Mỹ. Như vậy nghĩa là... anh sắp ra nước ngoài rồi? Tâm trạng vu vẻ của Mạt Mạt bỗng trở nên trống rỗng, lạc lõng đến cùng cực. Cô đành cố gượng cười, hỏi anh: "Đúng là lợi hại thật đấy. Chúc mừng anh nhé! Thế... anh định chọn học tiếp ở đâu?"

Cố Vị Dịch lắc đầu, "Tôi vẫn chưa nghĩ ra."

"Ừm." Mạt Mạt cúi đầu cắt bít tết.

Cố Vị Dịch nhìn cô, thử hỏi thăm dò, "Cô nghĩ thế nào?"

Đôi tay cầm dao dĩa của Mạt Mạt hơi khụng lại. Cô ngẩng đầu cười nói: "Làm ơn đi, Viện Công nghệ Massachusett đấy. Nếu nơi ấy chịu thu nạp tôi, dù có chết tôi cũng phải bay ngay tới đó."

Cố Vị Dịch gật đầu. Đôi mắt anh thoáng qua tia thất vọng.

Hai người đã kết thúc bữa ăn như thế nào, Mạt Mạt không nhớ nổi nữa. Đại khái chỉ có nhai và nuốt mà thôi. Tiếc thay cho miếng bít tết đắt đỏ kia.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm trời đã mưa ào ào. Tiếng mưa rơi tí tách trên tấm kính khiến Mạt Mạt cảm thấy bồn chồn bất an ngay cả trong mơ, cuối cùng vẫn phải thức giấc.

Cô tựa vào gối, cố gắng nhớ lại những hình ảnh trong giấc mơ hoang mang vội vã ấy. Đường như trong đó có Cố Vị Dịch, còn có cả Nữ thần Tự do hòa lẫn với nhau. Cô vỗ mạnh đầu mình, mau chóng mở cửa đi ra ngoài.

Lúc bước ra khỏi phòng, cô trông thấy Cố Vị Dịch quay lưng lại với mình, đứng bên khung cửa sổ ngoài phòng khách. Có lẽ anh đang ngắm mưa rồi, vô cùng lảng mạn... Mạt Mạt do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định đứng yên.

Cố Vị Dịch mất ngủ cả đêm, mặc dù trong lòng anh ít nhiều đã có sự lựa chọn, nhưng vẫn không tránh khỏi do sự, băn khoăn. Chuyện tương lai ai mà nói trước được? Nên đi hay nên ở? Liệu sau này mình có hối hận không? Tất cả mọi khả năng có thể xảy ra anh đều đã nghĩ tới.

Rạng sáng nay, trời bắt đầu đổ mưa, anh liền thức dậy, pha trà rồi đứng ngắm mưa. Đúng là hiếm khi được lảng mạn thế này. Anh xoay tròn chiếc cốc trong tay, ngẩng đầu nhìn qua tấm kính trong suốt. Cô định đứng đằng sau ngắm anh đến bao giờ?

Mạt Mạt chớp chớp mắt, trong lòng thăm thở dài. Ngoài trời mưa xối xả, anh định quay lại thời niên thiếu sao? Khẽ hắng giọng, cô xoay người rời đi.

Cố Vị Dịch uống một ngụm trà, đã nguội mất rồi. Đuôi mắt anh liếc qua hình bóng cô, mở miệng gọi: "Tư Đồ Mạt."

Mạt Mạt vừa nhấc chân định bước đi, chợt dừng lại, hỏi: "Sao?"

Anh quay người lại, cười nói: "Qua đây."

Mạt Mạt chậm rãi bước tới gần Cố Vị Dịch. Anh đưa cốc trà cho cô. Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì, "Làm gì thế?"

Cố Vị Dịch chỉ mỉm cười, đột nhiên vươn tay ôm cô vào lòng, "Như thế này thì tay anh mới rảnh rồi để ôm em."

Mạt Mạt tựa đầu vào lồng ngực anh, đầu óc trở nên trống rỗng. Mai cô mới thốt được một câu: "Anh thế này là... là có ý gì?"

Cố Vị Dịch nới lỏng vòng tay, lùi về sau một bước, cúi đầu nhìn vào mắt cô, "Em vẫn muốn giả ngốc à?"

Mặt Mạt quay đầu tránh ánh mắt anh, "Tôi không hiểu anh đang nói gì."

Cố Vị Dịch xoay mặt cô lại, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, "Anh yêu em, muốn ở bên em. Böyle giờ em hiểu anh đang nói gì chưa?"

Đôi mắt Mạt Mạt dường như lóe sáng trong phút chốc, nhưng cô vẫn không chịu nhìn thẳng vào mắt anh, "Ừm."

Ừm? Đây là câu trả lời kiểu gì thế? Cố Vị Dịch ngẩy ra một lúc. Đây là lần đầu tiên anh thô lộ tình cảm với một người con gái, thật sự không có chút kinh nghiệm nào. Nhất thời anh không biết ứng phó với tình huống này ra sao, gặng hỏi: "Ý em thế nào?"

Mặt Mạt cúi đầu, lắp bắp: "Em không biết nữa."

Cố Vị Dịch đương nhiên không hài lòng với câu trả lời này, "Thế nào là em không biết? Em mà không biết thì ai biết?"

Cô bị anh truy hỏi đến mức luống cuống tay chân. Sẵn tiện trong tay có cốc trà, cô liền đưa lên miệng uống, nhưng vì uống vội quá nên bị sặc, ho liên hồi.

Cố Vị Dịch vỗ lưng cho cô dễ chịu hơn, đột nhiên nhướn mày cười, "Không phải em xấu hổ đấy chứ?"

Mặt Mạt ưỡn thẳng lưng, gạt tay anh ra, bất mãn nói: "Ai thèm xấu hổ chứ! Anh là người thô lộ, anh không xấu hổ thì thôi, việc gì em phải xấu hổ."

Anh vừa cười vừa vuốt tóc cô, "Được rồi, không xấu hổ thì cho anh câu trả lời đi."

Mặt Mạt trốn tránh, vẫn cố cứng miệng: "Không thèm."

Cố Vị Dịch bỗng căng thẳng, "Em nói là không thèm ở bên anh, hay là không thèm trả lời anh?"

"Hả?" Mặt Mạt chớp mắt không kịp phản ứng, "Anh cho em chút thời gian suy nghĩ nhé?"

"Bao lâu?"

"Cái gì bao lâu?"

"Suy nghĩ bao lâu?"

Mặt Mạt nghĩ một lát, giơ hai ngón tay lên, "Hai tuần nhé?"

Cố Vị Dịch vỗ vào tay cô, "Hai tuần? Sao em không nói hai năm luôn đi? Không được, nhiều nhất là hai ngày."

"Hai ngày ít quá." Mặt Mạt kéo áo anh, kỳ kèo, "Một tuần đi mà."

"Không được. Hai ngày hoặc hai tiếng, tùy em chọn." Cố Vị Dịch cúp mắt nhìn ngón tay cô đang túm chặt áo anh.

Mặt Mạt trừng mắt nhìn anh, "Thế thì bây giờ em trả lời anh luôn cũng được. Em không thèm ở bên anh."

Cố Vị Dịch cũng trừng mắt. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, như thể một cảnh trong truyện tranh vậy.

Cuối cùng, hai người đều mỏi mắt không chịu nổi nữa. Cố Vị Dịch nghiến răng nghiến lợi nói: "Một tuần thì một tuần."

Mặt Mạt cười vô cùng đắc ý. Cô đặt cốc trà vào tay anh, "Anh cứ từ từ

ngắm mưa, em đi đánh răng rửa mặt."

Sau khi cô vào nhà vệ sinh, Cố Vị Dịch mới đặt mạnh cốc trà lên bệ cửa sổ, vô cùng chán nản bởi hành động bồng bột vừa rồi của mình. Sao anh không chọn một thời cơ nào đó với bầu không khí lâng mạn hơn? Nếu không ít ra cũng phải đợi nữ chính đánh răng rửa mặt đàng hoàng đã chứ.

Trong phòng vệ sinh, Mạt Mạt tựa vào cửa để bình ổn nhịp tim mình. Ôi mẹ ơi, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô muốn cắt lưỡi tự tử luôn cho xong. Cô tự thấy phục chính mình. Vừa nãy thái độ vừa đấm vừa xoa, ít nhất vẫn duy trì được chút nhõng nhẽo mà thiếu nữ nên có, lại không thiếu vẻ kiên cường của một người phụ nữ hiện đại, chuẩn hình tượng một bông hoa hồng xinh đẹp nhưng có gai.

GỬI THỜI THANH XUÂN ÂM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đánh răng rửa mặt xong, Mạt Mạt đã bình tĩnh hơn nhiều. Cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về mối tình này, điều quan trọng bây giờ không phải là cô có nhận lời anh không, mà là anh có ra nước ngoài không. Cô không dám hỏi, sợ mình hỏi sẽ khiến anh cảm thấy áp lực và bị ảnh hưởng. Cho dù anh đi hay ở, cô vẫn hy vọng đó là quyết định của chính anh, bởi chuyện này có liên quan tới cuộc đời anh sau này. Cô rất trăn trở, lo lắng, lại không dám can dự. Nhưng nếu hai người ở bên nhau, dĩ nhiên cô có quyền can dự vào cuộc đời anh, can dự sớm hay muộn thì có khác gì nhau?

Cô nghĩ mãi vẫn chưa biết nên làm thế nào. Cũng đúng thôi, chẳng phải người ta vẫn hay nói tình yêu không thể dùng lý trí để giải quyết sao, thôi thì cứ tung đồng xu quyết định vậy.

Mạt Mạt ra khỏi nhà vệ sinh, đảo mắt qua phòng khách, không biêt Cố Vị Dịch đã đi đâu rồi.

"Cố Vị Dịch?"

Không ai trả lời, trong phòng anh, cũng không có ai. Người này đúng là kỳ lạ, lẽ nào vừa mới thổ lộ xong, anh đã hối hận nên bỏ đi rồi? Lẽ nào những chuyện vừa xảy ra là do cô mông du?

Mạt Mạt tìm kiếm khắp trong nhà, cuối cùng phát hiện ra một tờ giấy nhăn trên bàn phòng khách, nội dung như sau:

Tư Đồ Mạt, giáo sư vừa mới gọi điện cho anh, anh phải quay về trường rồi. Trong tủ lạnh đã có sẵn đồ ăn, em tự làm bữa sáng nhé. Không được nhịn đâu đấy.

Cố Vị Dịch.

Chữ anh rất đẹp.

Mạt Mạt gấp từ giấy nhăn lại, cất gọn gàng vào ngăn kéo trong phòng mình. Võn định lên giường ngủ bù thêm giấc nữa, nhưng nghĩ thế nào cô lại đi vào bếp làm cho mình một bữa sáng đơn giản. Khi cô quay về phòng lần nữa thì cơn buồn ngủ đã qua đi, bèn mở máy tính lên mạng. Cô vừa mở QQ đã thấy mọi người trong nhóm chat của lớp đang trò chuyện rôm rả.

Xem qua một lượt thì thấy mọi người đang bàn bạc về việc làm album kỷ niệm lớp. Mạt Mạt vội vàng ẩn nick, nhưng không còn kịp nữa rồi, lớp trưởng đã kịp thời gọi cô, cô bất đắc dĩ phải đọc tin nhắn: Mạt Mạt, chăng phải cậu làm trong công ty quảng cáo sao? Vụ album kỷ niệm của lớp mình giao cho cậu nhé.

Mạt Mạt không trả lời, vờ như không ngồi máy.

Một lát sau, lớp trưởng lại nói: Mạt Mạt, đừng có giả vờ giả vẹt, không trả lời là mình gọi điện cho cậu đấy.

Mạt Mạt: Chẳng phải mình trả lời rồi đây sao? Vừa nãy đi vệ sinh. Dạo này mình bận lắm, làm gì có thời gian làm album kỷ niệm.

Lớp trưởng: Không sao, còn một tháng nữa mới tốt nghiệp, cậu cứ từ từ làm, chỉ cần xong một tuần trước khi tốt nghiệp là được.

Mạt Mạt: ...

Lớp trưởng: Tôi thay mặt toàn thể sinh viên trong lớp cảm ơn sự cần cù và vất vả của bạn Mạt Mạt.

Mạt Mạt cảm thấy bất lực. Từ trước đến nay cô đều không đau lại vị lớp trưởng biết lùi, biết tiến trăm trận trăm thắng này, đành phải nhận lời thôi. Mạt Mạt là kiểu người việc hôm nay chẳng để ngày mai, vì thế, một khi đã nhận lời, cô liền bắt tay thực hiện ngay. Nhưng cô chưa có kinh nghiệm trong việc làm album kỷ niệm của lớp, chỉ còn cách lên mạng tải vài album về tham khảo.

Sau khi xem qua vài bản mẫu của các tiền bối đi trước mới phát hiện, việc này không khó như cô tưởng, đại khái chỉ là những bức ảnh chèn thêm vài dòng lưu bút kỷ niệm, tổng hợp thành một album thôi. Cô vào nhóm chat của lớp trên QQ kêu gọi mọi người gửi ảnh cá nhân hoặc ảnh chụp chung mà họ muốn có trong album tới hòm thư điện tử của cô. Lúc này cô mới nhận ra, trong quá trình thực hiện, việc khó khăn nhất chính là giục mấy vị thiếu gia, tiểu thư của lớp nộp ảnh. Chắc trong ngày hôm nay cô chưa có ảnh để làm rồi. Mạt Mạt trèo lên giường xem lại cuốn sổ cô ghi chép lại trong những buổi lên lớp, lúc được công ty cử đi bồi dưỡng. Trang cuối cùng của cuốn sổ, cô còn ghi cả tên những cuốn sách các thầy cô giới thiệu.

Mạt Mạt nghĩ, chi bằng tranh thủ hôm nay có thời gian, mình ra hiệu sách mua về luôn. Cô xé trang cuối cất vào túi xách, lấy thêm ít đồ rồi ra ngoài. Không ngờ vừa xuống dưới lầu thì gặp Cố Vị Dịch. Cô không nghĩ sẽ gặp lại anh nhanh như vậy, có chút căng thẳng vì chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Cô sững sờ một lát, sau đó chợt đỏ mặt.

Cố Vị Dịch nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, "Này, sao em lại đỏ mặt?"

"Em đâu có." Cô chu môi, đổi chủ đề theo phản xạ, "Không phải anh tới trường sao?"

"Anh đi được nửa đường thì có điện thoại báo ngày mai mới phải đi. Còn em? Định đi đâu thế?"

"Hiệu sách."

Cố Vị Dịch như cười như không, nói: "Sao thế, giả làm phần tử trí thức à?"

Mặt Mạt trợn mắt với anh, sao lại có người độc miệng thế cơ chứ? "Đúng, anh là phần tử trí thức. Anh cứ yên tâm tới Viện Công nghệ Massachusetts đi, đừng làm phiền em."

Anh vỗ vai cô, "Viện Công nghệ Massachusetts chỉ là mây khói phù du thôi, anh thấy trêu chọc em thú vị hơn nhiều. Anh đi với em nhé."

Mặt Mạt lườm anh, "Mây khói phù du thì tránh xa em ra, em không muốn bị sặc khói đâu."

Cố Vị Dịch cười, "Để anh hít hết khói cho. Đi thôi, tới hiệu sách xong chúng ta đi ăn trưa, anh đói lắm rồi."

"Anh chưa ăn à?"

"Anh ra ngoài vội vàng như thế, làm gì có thời gian ăn."

"Mình không ăn, còn không biết xấu hổ để lại giấy nhắn bắt người ta ăn."

"Đó chẳng phải vì anh sợ thức ăn trong tủ lạnh sẽ bị hỏng hay sao?"

"Đáng đời anh, cho anh đói chết luôn."

Tới hiệu sách.

Mặt Mạt nhanh chóng tìm thấy mấy cuốn trong danh sách của mình. Sau

đó cô nhàn nhã dạo quanh quầy tiểu thuyết và truyện tranh mây vòng. Cố Vị Dịch vừa đến đã chôn chân ở quầy sách về tài liệu nghiên cứu khoa học. Mạt Mạt trước nay chưa từng biết tới tài liệu nghiên cứu khoa học, hôm nay coi như được mở mang tầm mắt.

Cô thấy mẩy cuốn sách anh đọc quá vô vị, bèn dút một cuốn tiểu thuyết vào tay anh, "Anh không đọc tiểu thuyết à?"

"Có đọc, có một cuốn tên là Một trăm tác giả nổi tiếng bắt buộc phải đọc trong cuộc đời, anh đọc hết một trăm cuốn sách được kể tên trong đó rồi."

Đột nhiên Mạt Mạt cảm thấy anh thật sự rất đáng yêu, cười nói: "Em cộng thêm mười điểm cho anh."

Anh chẳng hiểu gì cả, "Cộng mười điểm?"

Mạt Mạt thuận miệng nói: "Em đã kẻ một bảng theo dõi, mỗi khi anh làm điều gì khiến em vui em sẽ cộng mười điểm, khiến em không vui bị trừ mười điểm, kết quả cuối cùng nếu đạt tiêu chuẩn em sẽ đồng ý ở bên anh."

Cố Vị Dịch bất mãn, "Không chơi kiểu ấy. Thứ nhất, tiêu chuẩn đánh giá điểm số của em không công bằng, anh còn chẳng biết vì sao vừa rồi lại khiến em vui, tương tự như thế, anh cũng không biết mình đã làm gì khiến em không vui. Thứ hai, cách lần này vô cùng ấu trĩ, tình yêu của chúng ta vì sao phải thiết lập dựa trên cách thức ấu trĩ như vậy chứ?"

Thật ra Mạt Mạt chỉ thuận miệng bịa cho vui thôi, nhưng bị anh chê bai như vậy, trong lòng cô rất không thoải mái, "Anh cảm thấy nó ấu trĩ, vậy thôi, mười điểm vừa rồi không cộng vào nữa."

Cơ mặt Cố Vị Dịch khẽ giật, kiềm chế một lúc lâu sau mới nói: "Tùy em thích cộng điểm thế nào thì cộng, nhưng mười điểm vừa nãy nhớ cộng cho anh."

Mặt Mạt cố nén cười, nghiêm túc gật đầu.

Anh bị cô chọc tức không nói nên lời, lại không biết trút giận vào đâu, đành cúi đầu tiếp tục nghiên cứu mấy cuốn sách trên giá.

Mặt Mạt hạ thấp cuốn sách, hé mắt nhìn Cố Vị Dịch đang ngồi ở đầu bên kia của sofa. Từ lúc ăn trưa xong đến giờ, ngoại trừ lúc anh đứng lên pha trà hỏi cô có muốn uống hay không, thì hai người không hề nói với nhau thêm câu nào. Một tiếng đồng hồ này đúng là dài dằng dặc! Có ai theo đuổi bạn gái như anh không?

Cô liếc mắt nhìn anh lần nữa. Anh vẫn đang dồn toàn bộ sự tập trung vào cuốn sách Tài liệu nghiên cứu về Bê tông Asphalt. Mạt Mạt vô cùng bất lực. Cuối cùng không chịu đựng được nữa, cô chủ động bắt chuyện: "Cố Vị Dịch."

"Hả?" Anh còn chẳng buồn ngẩng đầu lên.

"Anh yêu em thật à?" Cô bỗng cảm thấy hoài nghi điều này.

Đôi mắt người nào đó vẫn không buồn rời khỏi trang sách, nhưng ngữ khí kiên quyết vô cùng, "Thật."

"Thế anh yêu em vì điểm gì?"

Cuối cùng đôi mắt Cố Vị Dịch cũng ngược lên, đảo mắt nhìn cô một vòng từ trên xuống dưới, "Không biết."

Mặt Mạt cao giọng, "Thế nào gọi là không biết. Nhất định phải nói được lý do."

Anh rất nghiêm túc suy nghĩ, "Không nghĩ ra."

Mặt Mạt chẳng thiết gì mặt mũi nữa rồi, "Anh không nghĩ ra? Được, trừ

điểm."

Cố Vị Dịch thở dài, bất đắc dĩ gấp sách, nói: "Dáng vẻ của em lúc bị dị ứng rượu rất đáng yêu."

"Coi như em đã nhiều lời rồi."

Mười phút sau, Mạt Mạt lại bắt chuyện với anh: "Này, Cố Vị Dịch."

"Hả?" Vẫn không ngẩng đầu lên.

Mạt Mạt thầm nghĩ, sao có người thích đọc sách đến vậy nhỉ? Hai mắt cứ dán chặt vào cuốn sách, chẳng trách có thể thi được vào Massachusetts. Nghĩ tới đây, cô đột nhiên hỏi: "Này, ngay cả Viện Công nghệ Massachusetts anh cũng thi đậu, vậy sao không thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại?"

Đôi tay đang lật sách của Cố Vị Dịch ngừng lại, ánh mắt thoáng trầm xuống, ngẩng đầu cười nói: "Nếu thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại thì sao gấp được em."

Mạt Mạt thầm mắng anh khôn lỏi, nhưng mấy lời như thế rất xuôi tai, "Anh đừng dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ em."

Cố Vị Dịch cười tươi như hoa, "Em đỏ mặt rồi. Hay là cộng điểm cho anh đi."

Mạt Mạt trừng mắt, "Trừ điểm."

Anh cũng trừng mắt, "Vì sao?"

Mạt Mạt đảo mắt, "Miệng lưỡi trơn tru có gì hay ho."

Cố Vị Dịch vội nói: "Đừng trừ điểm mà. Tiêu chuẩn đánh giá của em kỳ quặc quá."

Mặt Mạt vô cùng đắc ý, "Em thích thế."

Cố Vị Dịch gật đầu, "Nếu em đã thích thì cộng điểm đi."

Mặt Mạt "hừ" một tiếng, "Em không thích nữa rồi."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Ngày tháng cứ thế trôi qua, không nhanh không chậm. Cố Vị Dịch đúng là một con người kỳ quặc, sau khi thổ lộ chẳng hề tiến thêm bước nào. Anh đối xử với Mạt Mạt chẳng khác gì trước đây, cũng không thúc giục cô phải trả lời anh, cùng lăm chỉ là những lúc pha trà, tiện thể pha thêm một cốc rồi rủ cô cùng uống. Giống như tối nay, hai người đều ở nhà, nhưng anh ở trong phòng đọc sách, còn cô trốn vào phòng mình làm album kỷ niệm của lớp.

Vừa rồi Mạt Mạt có ghé qua phòng anh mượn giáo trình hướng dẫn sử dụng Photoshop. Lúc lấy sách đưa cho cô Cố Vị Dịch còn nhấn mạnh: "Đây là giáo trình trung cấp, nếu em đọc không hiểu thì cứ hỏi anh."

Tâm tình thiếu nữ của Mạt Mạt trỗi dậy mạnh mẽ, ấp úng nói: "Üm, được."

Sau khi cô rời khỏi, Cố Vị Dịch mới thở phào nhẹ nhõm. Đạo này anh càng ngày càng kém cỏi, chỉ cần Tư Đồ Mạt xuất hiện thì dù căng mắt lên anh cũng không đọc nổi chữ nào. Nhìn thấy cô cười với mình, đầu óc anh sẽ trở nên mờ mịt, trong tâm trí toàn là nụ cười của cô.

Mạt Mạt về phòng liền thấy vô cùng ảo não vì bản thân không thể điềm tĩnh, vững vàng được như tượng đài sát vách kia. Cô đang "mạnh mẽ" lật sách thì Cố Vị Dịch ôm quần áo đi ngang qua, nhìn cô, nói: "Tư Đồ Mạt, cuốn sách đó đắc tội gì với em à?"

Mặt Mạt trợn mắt, chẳng buồn nghênh chiến. Cố Vị Dịch nhún vai, thấy không còn gì hay ho nữa bèn đi vào phòng tắm.

Khoảng mười phút sau, Mặt Mạt vừa nghiên cứu giáo trình Photoshop, vừa làm album kỷ niệm lớp, tiếng mở cửa phòng tắm truyền tới bên tai khiến cô bất giác ngẩng đầu.

Cố Vị Dịch đứng dựa vào cửa lau tóc, từng giọt nước chảy xuôi xuống đôi vai anh, quyến rũ vô cùng.

Mặt Mạt trừng mắt, "Anh làm gì đấy?"

Cố Vị Dịch gật đầu: "Em có thể vào rồi?"

Mặt Mạt ngạc nhiên không hiểu gì, "Vào đâu?"

Cố Vị Dịch nhíu mày, "Không phải em muốn vào nhà vệ sinh à?"

Mặt Mạt càng chẳng hiểu gì, "Đâu có."

Cố Vị Dịch bắt đầu trêu đùa, "Không có? Thế em gõ cửa liên tục làm gì?"

Mặt Mạt cảnh giác, ngồi thẳng lên, "Không mà, em còn chưa một lần bước chân ra khỏi phòng."

Cố Vị Dịch nhìn cô đầy nghi ngờ, "hừ" một tiếng: "Ấu trĩ! Anh chẳng sợ mấy cái này đâu." Dứt lời còn tặng cô thêm một cái trừng mắt nữa mới xoay người trở về phòng.

Mặt Mạt hoàn toàn đờ đẫn, anh không sợ nhưng cô thì có. Tư Đồ Mạt chỉ có hai điểm yếu, một là không thể nhìn người khác khóc, hai là sợ ma. Đập gián đánh chuột với cô là chuyện nhỏ, nhưng không thể nghe bất cứ câu nói nào liên quan đến ma quỷ, cứ nghe thấy là lông tơ sẽ dựng đứng hết lên.

Mặt Mạt cố sức lấy lại bình tĩnh, nhưng lúc nào cũng cảm thấy có bóng ai đó ngoài cửa sổ, dưới gầm giường... cứ như thể cánh cửa kia đang khẽ lay động với tốc độ mà mắt thường không thấy được. Cô thật sự không thể chịu đựng thêm nữa, gần như bò bằng hai tay hai chân vào phòng Cố Vị Dịch, nước mắt lưng tròng nói: "Vừa nãy anh lừa em đúng không?"

Cố Vị Dịch rời mắt khỏi máy tính, quay ra nhìn cô, "Thật không ngờ em có thể diễn sâu đến thế. Anh bảo rồi, anh không sợ đau, đừng lãng phí sức lực nữa."

"Cố Vị Dịch, em thật sự không lừa anh, anh cũng đừng lừa em. Em sợ cái này lắm, thật đấy."

Cố Vị Dịch bĩu môi, "Ai thèm lưuùa em. Không gó cửa thì bảo không gó cửa là xong, cứ coi như ma nó gó đi."

Đầu óc Mạt Mạt trống rỗng, nước mắt rơi như mưa, "Làm gì có ma, anh đừng nói linh tinh..."

Cố Vị Dịch trợn tròn mắt. Anh không ngờ cô sẽ khóc. Cô từng bị xe motor kéo lê mấy mét ngoài đường, lệ không rơi lấy một giọt, vậy mà mới thế này đã khóc rồi? Anh vội vàng tìm khăn giấy, lóng ngóng lau nước mắt trên khuôn mặt cô, vội vàng xin lỗi: "Không có đâu, thật sự không có gì, anh chỉ trêu em chút thôi, anh xin lỗi... Em đừng khóc... Xin em đấy, đừng khóc nữa mà."

Mạt Mạt vừa khóc vừa tránh bàn tay đang vụng về lau nước mắt cho cô, "Anh đúng là khốn nạn, em không thèm yêu anh nữa, có chết cũng không thèm."

Cố Vị Dịch bối rối vô cùng, dù là thiên tài đi chăng nữa cũng không thể ngờ mọi chuyện lại diễn biến thế này. Khoảnh khắc nhìn thấy giọt nước mắt

người con gái mình yêu rơi xuống, mọi sự thông minh lý trí đều bị anh ném lên tận chín tầng mây, chỉ có bản năng thuần khiết nhất. Bản năng ấy khiến anh ôm chặt lấy cô, ghì lấy khuôn mặt đang lem nhem toàn nước mắt, đập môi xuống.

Đôi mắt Cố Vị Dịch nhìn say đắm vào khói mắt còn vương lệ của cô.

Hơi thở của Tư Đồ Mạt vương vẫn quanh hơi thở gấp gáp của anh, khiến anh không thở nổi.

Sau khi hai đôi môi quần quýt đành phải tách ra, bầu không khí vô cùng gượng gạo...

Cố Vị Dịch hắng giọng: "Bây giờ đã hết sợ chưa?"

"Hả?" Mạt Mạt phản ứng chậm hơn bình thường 0.5 giây, chợt đỏ mặt, "Có ai nói chuyện như anh không?"

Cố Vị Dịch cười, "Em không cho anh một cái tát, chúng tôi em đồng ý làm bạn gái anh rồi?"

Mạt Mạt than thở, "Sao hành động của anh giống như đánh dấu lãnh thổ thế hả?"

Cố Vị Dịch cốc đầu cô, "Có ai nói chuyện như em không?"

Mạt Mạt xoa đầu lườm anh, "Anh cốc hỏng đầu em rồi đấy."

Cố Vị Dịch khẽ vuốt tóc cô, "Không sao, nó có tốt bao giờ đâu."

Mạt Mạt gạt tay anh, "Tránh xa em ra."

Cố Vị Dịch vẫn tiếp tục trêu đùa, vẻ mặt bất cần, "Bạn gái anh mà, sao tránh xa được."

Mặt Mạt trợn mắt, "Em chưa chấm điểm xong đâu."

"Thôi chấm điểm làm gì, biểu hiện của anh quá xuất sắc, được tuyển thẳng luôn rồi."

"Anh mà không nhắc tới biểu hiện xuất sắc là suýt nữa em quên mất đấy, lúc nãy sao lại dọa em?"

"Anh sao biết em sợ đến thế, chỉ muốn đùa chút thôi."

Mặt Mạt nghiến răng nghiến lợi: "Xin lỗi đi."

Cố Vị Dịch vô cùng thành khẩn: "Xin lỗi mà."

Mặt Mạt bùi mô, "Tha cho anh lần này đấy, tối nay anh chịu trách nhiệm giặt quần áo, bữa sáng mai cũng do anh chuẩn bị luôn."

Cố Vị Dịch cười, "Còn chưa bước vào cửa nhà anh đã bắt đầu sai anh hết cái này đến cái kia thế à?"

Mặt Mạt vỗ vai anh, "Anh phải giác ngộ sớm đi, em đối xử với bạn trai tệ đến mức trời đất khó dung đấy."

Hôm sau, mới hơn sáu giờ sáng Mặt Mạt đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, anh Thiết yêu cầu cô thay quần áo tử tế ra sân bay đón Lâm Trực Tôn.

Trên đường ra sân bay Mặt Mạt mới nhớ đến việc nhắn tin cho anh bạn trai mới nhậm chức của mình, để anh khỏi mất công làm bữa sáng. Câu chuyện tối qua rất buồn cười, cả hai người đều là "tay mơ" trong chuyện yêu đương, ban đầu còn có thể tạm quên ngại ngùng nói với nhau mấy chuyện không đâu. Nhưng một lát sau, khi không còn chủ đề gì để nói nữa, chân tay lóng ngóng chẳng biết đặt vào đâu, ở trong cùng một gian phòng mà đứng

không được, ngồi cõng chằng xong, cuối cùng Mạt Mạt gần như tháo chạy khỏi phòng của Cố Vị Dịch.

Mạt Mạt vừa đảo mắt khắp xung quanh tìm kiếm hình bóng Lâm Trực Tồn, vừa thăm mảng mỏ nguyễn rửa anh ta vì phá hỏng giấc ngủ của người khác. Ngôi sao lớn thế cơ mà, sao phải ngồi chuyến bay sáng sớm cơ chứ, sợ bị người khác chụp được ảnh thế cơ à? Nếu sợ bị người ta chụp ảnh thì đừng làm ngôi sao nữa!

"Tôi ở đây." Giọng nói có chút lãnh đạm truyền tới từ sau lưng Mạt Mạt.

Mạt Mạt quay đầu lại, Lâm Trực Tồn cùng trợ lý của anh ta đang đứng ngay sau cô. Anh ta mặc áo thun và quần jean vô cùng đơn giản, có điều không rõ là ngôi sao, ánh hào quang đường như vẫn không thể che khuất được. Nghe nói quảng cáo thuốc nhỏ mắt lần trước đạt hiệu quả rất tốt, thế nên nhà đầu tư quyết định mời anh ta quay nguyên một series quảng cáo cho sản phẩm đó, điều này nghĩa là anh Thiết và Mạt Mạt còn phải hợp tác với Lâm Trực Tồn một thời gian rất dài nữa.

Thật ra Mạt Mạt vô cùng bất mãn với nhiệm vụ này, tốt xấu gì cô cũng bước chân vào ngành quảng cáo hơn một tháng nay rồi, vậy mà mới chỉ được gặp một ngôi sao nổi tiếng duy nhất là Lâm Trực Tồn, như thế bảo cô làm sao còn mặt mũi đi gặp thân bằng cố hữu cơ chứ?

Mạt Mạt khách khí chào hỏi: "Xin chào anh Lâm, tôi là Tư Đồ Mạt, đến từ công ty Quảng cáo Trí Lí."

Lâm Trực Tồn gật đầu, "Chào cô."

Mạt Mạt đưa anh ta tới một khách sạn đã được đặt trước, vừa ra khỏi cửa khách sạn thì điện thoại đổ chuông, là Cố Vị Dịch. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng nặn ra giọng nói ngọt ngào nhất có thể: "A lô, Cố Vị Dịch à?"

"Hả? Em vẫn ổn đấy chứ?" Cố Vị Dịch yên lặng một lúc lên tiếng.

Mặt Mạt mơ màng không hiểu, "Cái gì mà vẫn ổn?"

"Nghe giọng em cứ kỳ kỳ sao ấy." Giọng nói dạt dào ý cười của anh truyền tới, nhuộm hồng cả vành tai Mạt Mạt.

Rõ ràng cô biết anh không thể nhìn thấy mình, nhưng vẫn trợn mắt, nói: "Cố Vị Dịch, anh muốn chết đúng không?"

Tiếng cười vui vẻ sảng khoái của anh truyền tới qua điện thoại: "Không sai, thế này mới bình thường. Sao mới sáng sớm em đã đi ra ngoài vậy?"

Mặt Mạt không vui vẻ gì, nói: "Còn không phải tại cái tên ngôi sao nào đó hay sao, vì muốn trốn phóng viên với người hâm mộ nên tới sớm hơn hẳn hai tiếng đồng hồ."

"Là người gọi anh đến đón hôm em bị say rượu à?"

Lúc này Mạt Mạt mới biết hóa ra người gọi điện cho Cố Vị Dịch là Lâm Trực Tồn, "Là anh ta sao? Em còn tưởng là anh Thiết cơ."

"Không nói với em nữa, anh phải vào phòng thí nghiệm đây. Tối nay em về sớm chút nhé."

"Hả? Được. Bye." Chưa gì anh đã cúp máy khiến Mạt Mạt cảm thấy hơi hụt hẫng. Hình như cô đang yêu một anh chàng không mấy hiểu phong tình rồi.

Mặt Mạt quay về công ty, đúng lúc gặp anh Thiết và chị Hiểu Tình đang cãi nhau. Cô đành trốn vào phòng trà nước, rồi bất đắc dĩ phải quay về chỗ làm việc. Hai người đó đập bàn, đập ghế mạnh tới nỗi bàn phím của Mạt Mạt muốn rung lên. Cuối cùng, nhờ sự xuất hiện của sếp lớn thần bí - Giám đốc

Tôn, mọi chuyện mới tạm gác lại.

Mặt Mạt chỉ được gặp anh ta một lần duy nhất hôm đi phỏng vấn. Nghe nói vị giám đốc này trước đây vốn là nhân viên trong công ty, nhưng không hề gần gũi, thân thiện với nhân viên chút nào, vì thế đa phần mọi người đều cẩn trọng tránh mặt. Giám đốc Tôn vừa tới đã lôi chị Hiểu Tình vào văn phòng mình.

Mặt Mạt không hiểu vì sao anh ta lại gọi chị Hiểu Tình chứ không phải anh Thiết. Rất rõ ràng, anh Thiết cũng thấy khó hiểu, chỉ biết trút giận lên Mặt Mạt, "Tư Đồ, tôi chẳng qua chỉ trót quên mất ngày kỷ niệm gì đó thôi mà, có nghiêm trọng tới mức ấy không? Thật không hiểu nỗi cảnh phụ nữ các cô nghĩ gì trong đầu nữa."

Mặt Mạt chỉ biết im lặng, vỗ vai anh ta thể hiện sự cảm thông và an ủi. Anh Thiết đang lải nhải thì đột nhiên nhớ ra gì đó, vội vàng nói: "Tư Đồ, tan làm có bận gì không?"

Mặt Mạt suy nghĩ một lát, "Không bận gì cả."

"Cùng tôi đi mua quà sinh nhật nhé."

"Mua cho ai? Chị Hiểu Tình sao?"

"Ừ."

Mặt Mạt cảm thấy thật ra anh Thiết rất yêu thương chị Hiểu Tình, nghĩ thế, cô thuận miệng hỏi: "Sinh nhật của chị ấy là ngày nào? Tôi cũng muốn tặng gì đó cho chị ấy."

Anh Thiết xua tay, "Cô không cần tặng."

"Tại sao?"

"Sinh nhật cô ấy từ tuần trước rồi."

"..."

*****

Tan làm, Mạt Mạt cùng đi dạo phố với anh Thiết, cuối cùng hai người quyết định mua tặng chị Hiếu Tình một sợi dây chuyền. Để đáp lại sự giúp đỡ của cô, anh Thiết mời Mạt Mạt một bữa, cô ăn uống no say rồi mới về nhà.

Vừa mở cửa, Mạt Mạt đã ngửi thấy mùi thơm của thuốc bắc, Cố Vị Dịch khoanh tay trước ngực ngồi bên bàn ăn, trên bàn bày rất nhiều món ăn.

Mạt Mạt chột dạ, cười làm hòa. "Hôm nay anh về sớm thế?"

Anh lạnh lùng nói: "Ngồi xuống ăn cơm đi."

Mạt Mạt vốn định nói mình ăn rồi, nhưng vẫn ngồi xuống cầm đũa lên, ấp úng hỏi: "Anh tự tay làm đấy à?"

Anh ngẩng đầu, "Không phải anh hứa sẽ làm bữa sáng cho em sao?"

"Ừm." Mạt Mạt bấy giờ mới hiểu ra, cúi đầu gấp vài miếng thức ăn. Món sườn hấp này làm khá ngon đấy, tiếc là bấy giờ cô no quá rồi, ăn gì cũng thấy vô vị.

Cố Vị Dịch lạnh lùng liếc nhìn cô chọn hết miếng này đến miếng kia, giọng vô cảm: "Em ăn rồi đúng không?"

"À...em..." Mạt Mạt thấy chột dạ, nhưng vẫn đường hoàng ngồi thăng lừng, nói: "Anh có bảo phải về nhà cùng ăn cơm đâu."

Anh đặt mạnh đũa xuống, "Không phải anh nói tan làm thì về sớm một chút sao? Em bảo được còn gì?"

"Em cứ tưởng anh chỉ thuận miệng nói thế thôi. Thông thường người ta nói về sớm một chút cũng có khác gì câu lúc nào rảnh thì cùng đi chơi đâu, người đáp đều nói được còn gì."

Gương mặt Cố Vị Dịch trở nên lạnh lẽo, "Nếu em no rồi thì đừng có ăn nữa."

Mặt Mạt vô cùng tủi thân, tính tình lại nóng nảy, trừng mắt với anh rồi xoay người rời đi.

Hai người cứ thế anh dũng tiến hành cuộc chiến tranh lạnh đầu tiên kể từ khi chính thức yêu nhau.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mặt Mạt vừa về đến phòng đã bắt đầu hối hận. Dù sao anh cũng bỏ công sức làm một bàn đầy thức ăn để đợi cô về, tuy rằng mặt mũi hăm hăm, nhưng đúng là cô không nên tranh cãi với anh như thế. Hơn nữa, thời gian họ ở bên nhau đâu còn nhiều nữa? Hôm nay là ngày đầu tiên hai người chính thức yêu đương, vậy mà lại cãi nhau, thật chẳng tốt lành tí nào.

Mặt Mạt chậm rãi ra khỏi phòng, tựa vào cửa bếp nhìn anh thu dọn bát đĩa, rất có phong cách đấy chứ, nhất là chiếc tạp dề màu hồng trên người anh, nhìn thật hài hòa, đẹp mắt.

Cố Vị Dịch là người làm bất cứ việc gì đều rất chuyên tâm, rửa bát cũng thế, tỉ mỉ kỳ cọ từng cái một, tráng xong còn giơ lên trước mặt nhìn kỹ xem đã sạch chưa. Mặt Mạt nhìn dáng người cao ngất đang khom lưng rửa bát của anh, cơn tức giận đã tiêu tan, cô nhẹ nhàng bước tới ôm anh từ đằng sau, khuôn mặt dán chặt vào lưng anh.

Tay Cố Vị Dịch khụng lại, hơi quay đầu nhìn người phía sau, ngoan ngoãn hiền dịu như vậy thì sao giận được cơ chứ. Anh lau khô tay, quay người ôm cô, cơ thể nhỏ bé mềm mại nép gọn trong vòng tay anh, vô cùng tự nhiên, thoải mái.

"Tư Đồ Mạt."

"Hả?"

"Mặt em áp vào tạp dề không sợ bẩn à?" Anh xoa đầu cô, hỏi.

Mặt Mạt ngược mặt, "Cố Vị Dịch, em bị điên rồi mới chạy đến ôm anh." Nói xong cô định xoay người bỏ đi, Cố Vị Dịch vội vàng giữ lấy cô, "Đừng mà. Bẩn một chút cũng có sao đâu, lát nữa rửa mặt là được."

Thế là, chiến tranh lạnh oanh liệt đầu tiên của họ kéo dài chưa tới hai mươi phút đã kết thúc chóng vánh một cách đầy tiếc nuối dưới sự làm hòa rất không có khí phách của Mạt Mạt. Nhưng Mạt Mạt nghĩ, thời gian cô và anh ở bên nhau vui vẻ thế này không còn bao nhiêu nữa, sau này phải chia cách cả đại dương xa xôi, vậy nên phải sống trọn từng phút từng giây. Tất nhiên tâm tình này phải được xây dựng dựa trên bối cảnh Cố Vị Dịch sẽ tới Viện Công nghệ Massachusetts. Cô không muốn hỏi anh, không dám hỏi, mà cũng không cần phải hỏi vì trong lòng Mạt Mạt luôn cho rằng anh nhất định sẽ đi Mỹ. Điều này cô có thể hiểu được. Nếu đổi lại là mình, cô cũng sẽ đi, không đi đúng là kẻ ngốc. Anh không hề ngốc, anh là thiên tài.

Mạt Mạt phát hiện, điều có thể khiến cho tình cảm dễ dàng thăng hoa nhất chính là tiếp xúc thân thể, tuy nói như vậy có vẻ không được trong sáng cho lắm, nhưng kể từ giây phút huy hoàng cô chủ động ôm Cố Vị Dịch, tình cảm của hai người họ đã có được bước tiến vượt bậc, ít ra thì khi ở bên nhau không còn ngại ngùng nữa. Tất cả những điều này đều là nhờ công lao to lớn của Cố Vị Dịch. Anh không còn tỏ ra lạnh lùng nữa, mỗi khi đi qua phòng cô, anh sẽ ghé vào làm phiền cô. Có thể trêu chọc cô vài câu, cũng có thể xoa đầu cô vài cái, nhưng đa phần anh sẽ ôm một cuốn sách, không thèm hỏi một lời xông thăng vào ngồi trên giường cô đọc, thi thoảng góp chuyện đôi ba câu. Có lúc, anh sẽ đưa tay ra, đặt lên bàn tay đang cầm chuột máy tính của cô, cười nhạo tay cô nhỏ, đặt cạnh tay anh trông hài hòa chút nào.

Mạt Mạt hơi tiếc nuối, hình như hai người họ còn chưa yêu đương cuồng nhiệt đã tiến vào hàng ngũ vợ chồng già bên nhau lâu ngày rồi. Nhưng suy đi nghĩ lại, cuộc sống cứ tiếp diễn thế này thật tốt đẹp biết bao.

Ngày tháng bình lặng trôi, Mạt Mạt hoàn toàn quên mất còn một nhân vật tên là Phó Phái, cho tới một hôm cô quay về nhà, bị Phó Phái chặn lại dưới lầu.

Nhiều ngày không gặp, cậu ta gầy đi rất nhiều, đôi mắt thâm quầng lộ rõ. Cậu ta giữ cô lại, ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn cô chăm chắm.

Mạt Mạt cố nặn ra một nụ cười, "Vương San thế nào rồi? Dao này tôi bận quá, không có thời gian đi thăm cô ấy."

Phó Phái sầm mặt, "Cậu đọc thư tôi gửi chưa?"

Mạt Mạt không nhớ mình rốt cuộc đã nhận được bao nhiêu bức thư của Phó Phái, ngoài bức thư đầu tiên ra, số còn lại đều được cống nạp cho sự nghiệp tái sử dụng rác thải của nước nhà rồi. Cô không muốn nói dối, cũng sợ nếu nói dối sẽ lộ ra sơ hở để cậu ta bắt bẻ, vì thế cố gắng nói giảm nói tránh, "Chỉ đọc một phần."

Cũng may Phó Phái không gặng hỏi phần đó là phần nào. "Vậy ý cậu thế nào?"

Tuy Mạt Mạt chưa hề đọc, nhưng suy luận theo logic cũng đoán được cậu ta đang hỏi chuyện gì, trả lời chắc chắn, "Chúng ta không có khả năng đâu. Nếu cậu đồng ý chúng ta vẫn làm bạn, bằng không thì ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa."

Phó Phái bình tĩnh hơn dự kiến, "Cậu và Cố Vị Dịch đang yêu nhau?"

Mạt Mạt do dự một lát rồi gật đầu, "Ừm."

Phó Phái cười lạnhm "Cậu biết cậu ta đăng ký vào Viện Công nghệ Massachusetts chưa?"

"Biết."

Phó Phái gật đầu, "Được đấy, Tư Đồ Mạt, cậu có thể không màng tất cả để yêu một người, xem ra thì tổn thương mà tôi gây ra cho cậu vẫn chưa đủ sâu sắc."

Quen biết nhau nhiều năm như vậy, hôm nay Phó Phái mới gọi đầy đủ tên Tư Đồ Mạt một lần nữa. Mạt Mạt có chút áy náy, nhất thời không biết phải đáp lời cậu ta thế nào.

Phó Phái nhìn vẻ mặt đờ đẫn của cô, đưa tay xoa đầu Mạt Mạt, cô vội né tránh theo phản xạ. Cậu ta cười tự giễu, thu tay lại, "Cậu sợ tôi sao?"

"Không phải..." Mạt Mạt muốn giải thích, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, "Tôi..."

"Yên tâm đi, cuộc đời tôi mới có duy nhất một lần hóa thân thành người sói thì bị cậu bắt gặp, chắc do phong thủy nhà cậu không tốt rồi." Phó Phái cười khổ.

Mạt Mạt không cười nổi, băn khoăn một lúc mới nói: "Thế... cậu... có phải là..."

"Có phải sẽ không dây dưa với cậu nữa không, đúng chứ?" Phó Phái có lòng tốt nói nốt nửa câu còn lại cho cô, "Tôi không biết nữa, cậu thích tôi bao lâu thì tôi cũng thích cậu bấy lâu, tuy rằng không được một lòng một dạ như cậu, nhưng đó vẫn là tình cảm. Mỗi tình lâu như thế không phải nói bỏ là bỏ được, điều này cậu càng rõ hơn tôi, nếu không cậu đã chẳng dây dưa với tôi nhiều năm như thế."

Mạt Mạt muốn phản bác nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời. Phó Phái đột nhiên biến thành chàng thiếu niên đa sầu đa cảm, than thở mãi không thôi: "Thế nên, tôi không biết tới khi nào mới có thể đổi xử với cậu

như một người bạn bình thường, có lẽ ngày mai hoặc rất lâu nữa. Nếu cậu hối hận, hãy nói cho tôi biết, chưa biết chừng lúc đó tôi vẫn đợi cậu đấy."

"Phó Phái..." Mạt Mạt đang định nói gì đó thì bị Phó Phái cắt ngang, "Bây giờ cậu không cần nói gì cả, cứ để tôi hèn mọn một lần đi. Cậu yên tâm, tôi sẽ không kiểm chuyện để tới gặp cậu nữa đâu. Bây giờ tôi là vai thứ vĩ đại trong tiểu thuyết, đứng một bên nhìn cậu hạnh phúc, nói thôi đã thấy bản thân quá vĩ đại rồi."

Mạt Mạt rất nghe lời, không nói thêm bất cứ điều gì, chỉ yên lặng đứng nhìn. Cậu ta bị cô nhìn chăm chăm tới mức ngại ngùng, huých vào cô, nói: "Tốt xấu gì cũng nên khen tôi là chàng trai si tình thế gian hiếm gặp đi chứ."

Đột nhiên Mạt Mạt cảm thấy cậu ta trưởng thành rồi bèn cất lời an ủi: "Cậu là chàng trai si tình thế gian hiếm gặp."

Phó Phái tiếp tục lải nhải, "Thôi bỏ đi, chẳng có thành ý chút nào, cậu lên đi, bảo Cố Vị Dịch xuống đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu ta."

Mạt Mạt nhìn cậu ta đầy cảnh giác, "Cậu muốn làm gì?"

Phó Phái "hừ" một tiếng, "Cậu có nhất thiết phải che chở cho cậu ta như thế không? Đây là chuyện giữa tôi với cậu ta, cậu không xen vào được đâu."

Mạt Mạt có chút xấu hổ, cười nói: "Thế tôi lên trước nhé."

Quay người rời đi, cô không thấy được vẻ đau khổ trên khuôn mặt cậu ta, cậu ta cũng không nhìn thấy ánh mắt muôn an ủi trên khuôn mặt cô.

Lúc bước vào nhà Mạt Mạt thấy Cố Vị Dịch đang nằm trên sofa, vẻ mặt rất nặng nề, xem ra anh biết chuyện Phó Phái tìm đến lâu rồi, chưa biết chừng còn do anh đưa tới, nếu không Phó Phái sao biết được địa chỉ nhà họ.

Mặt Mạt ném chiếc túi trong tay lên sofa, mạnh mẽ ngồi xuống, khoanh tay trước ngực, không thèm nói chuyện.

Cố Vị Dịch híp mắt nhìn cô, không nhịn được hỏi: "Em không cảm thấy em nên nói gì đó sao?"

Mặt Mạt gác chân lên, "Nói cái gì?"

Anh vỗ vào chân cô, nói.: "Bỏ chân xuống. Phó Phái nói gì với em?"

Mặt Mạt nhún vai, "Cậu ta à, nói thích em."

Cố Vị Dịch ngồi thẳng người dậy, "Thế em nói thế nào?"

Mặt Mạt cố nhịn cười, "Không nói gì cả."

Anh bắt đầu sốt ruột, cao giọng nói: "Thế nào là không nói gì?"

Mặt Mạt nghiêm túc: "Thì là không nói gì. À, đúng rồi, cậu ta đang ở bên dưới, bảo anh xuống đây. Cậu ta có chuyện muốn nói."

Cố Vị Dịch trừng mắt với cô, ánh mắt ấy như muốn nói: Đợi lát nữa quay về xem anh trùng trọng em thế nào, sau đó thay giày đi xuống dưới.

Cố Vị Dịch đi liền một mạch suốt hơn hai tiếng đồng hồ. Mặt Mạt càng đợi càng nóng lòng, gọi điện thoại không ai nghe máy, không phải là hai người đó đánh nhau đấy chứ? Hay là hai người đó càng nói chuyện càng thấy vừa mắt nhau, hai bên nảy sinh tình cảm rồi? Chẳng lẽ từ trước tới nay cô không hề đoán sai thiên hướng giới tính của Cố Vị Dịch, cô chỉ là tấm lá chắn để cho anh che mắt thiên hạ? Aaa...nếu còn nghĩ tiếp chắc cô điên mất.

Để không phải vào trại tâm thần, Mặt Mạt quyết định đi tắm, tắm xong giặt quần áo, mãi tới lúc đang phơi quần áo Mặt Mạt mới nghe thấy tiếng mở cửa. Cô vứt cả mắc áo chạy ra. Đập vào mắt là hình ảnh khiến người ta kinh

sợ. Khuôn mặt trắng tréo không tỳ vết của Cố Vị Dịch bây giờ đầy những vết bầm tím.

Cố Vị Dịch thấy cô chạy ra vội vàng nói: "Em đừng qua đây."

"Vì sao?" Mạt Mạt sững sờ.

"Trên người anh có máu. Không phải em sợ máu sao?"

Mạt Mạt nghe nói như thế càng hốt hoảng, một mực xông tới. Cố Vị Dịch theo phản xạ muốn tránh, vừa muốn chạy thoát khỏi cô vừa cao giọng nói: "Em ra đây làm gì? Anh không sao."

Mạt Mạt vừa đuổi theo vừa nói: "Haiz, em thấy máu của người khác thì không bị ngất xỉu."

Cố Vị Dịch liền dừng bước, hỏi một cách kỳ quái, "Sao trước đây em lừa anh?"

Ngữ khí Mạt Mạt không mấy dễ chịu, "Ai lừa anh. Em chỉ ngất xỉu khi thấy máu của mình thôi, máu của người khác thì không sao."

Cố Vị Dịch nghe cô nói thế cảm thấy vô cùng thẫn lè, "Thật không ngờ chứng sợ máu của em cũng ích kỷ quá đi."

Cô không thèm tranh luận với anh, kéo anh ngồi xuống sofa, tỉ mỉ quan sát vết thương. Trán chảy máu, mắt trái sưng vù, má bên phải bầm tím, khóe môi còn bị rách. Phó Phái kia ra tay tàn nhẫn quá.

Mạt Mạt mang hộp thuốc tới, mạnh mẽ bôi lên mặt anh. Cố Vị Dịch ngửa mặt, không chút biểu cảm để mặc cô bôi thuốc. Động tác của cô càng lúc càng mạnh hơn, nhất là khi bôi tới vết bầm tím trên mặt anh, nhưng khuôn mặt anh vẫn không hề biến sắc. Cuối cùng, Mạt Mạt mềm lòng, động tác tay

nhiều nhàng hơn, ai oán nói: "Lớn bằng này rồi, có chuyện gì không thể đàng hoàng nói với nhau được sao?"

Cố Vị Dịch yên lặng, chẳng buồn giải thích với cô rằng trong tình yêu, nỗi đốm của đàn ông cũng giống như súng ống trong chính trị. Nhưng anh càm không lên tiếng, Mạt Mạt càng càm ràm nhiều hơn. Cô nói: "Anh với Phó Phái đánh nhau tới mức này cũng coi như tại em."

Anh rất tán thành gật đầu, Mạt Mạt lại huých tay vào đầu anh, "Anh muốn chết à?"

Cố Vị Dịch đang muốn cong khoe miệng cười, nhưng lại động tới vết thương, đành phải cố gắng kiềm chế.

Mạt Mạt nhìn mà xót, miệng lùa bàu: "Gây sự tới mức này chẳng đáng chút nào."

Cố Vị Dịch đưa tay vỗ nhẹ bàn tay đang đặt trên vai anh, "Thứ nhất, anh và Phó Phái đã giải quyết dứt điểm mọi ân oán; thứ hai, có đáng hay không do anh quyết định, anh cảm thấy rất đáng."

Mạt Mạt cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế nụ cười.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Loại bỏ được chướng ngại vật mang tên Phó Phái, giữa Mạt Mạt và Cố Vị Dịch chỉ còn tồn tại một vấn đề duy nhất, đó là lựa chọn có nên đi học ở Viện Công nghệ Massachusetts hay không. Cố Vị Dịch sẽ chọn giang sơn hay mĩ nhân?

Mạt Mạt biết rõ trước sau gì cũng phải đổi mặt với chuyện này, nhưng trong lòng cô cứ muốn lảng tránh, trì hoãn. Cô muốn làm một con đà điểu vùi đầu vào bãi cát, mà chẳng buồn nghĩ tới màu lông sắc sỡ trên thân thể kia đã tiết lộ vị trí của bản thân.

Cố Vị Dịch là người đâu dễ dàng buông tha cho người khác. Từ sáng tối tối, anh suốt ngày lôi vấn đề này ra thảo luận, gây ảnh hưởng không nhỏ tới kế hoạch "đà điểu lẩn trốn" của cô. Mỗi lần nghe anh nhắc tới chuyện "du học" cô đều chuyển chủ đề, hoặc bịt chặt tai, giả câm giả điếc.

Biểu hiện của cô khiến Cố Vị Dịch tức muỗi chết, nhưng chẳng biết phải làm gì. Dù sao anh đã quyết định không đi từ lâu rồi. Đối với anh, đăng ký vào Viện Công nghệ Massachusetts là do không tìm ra chuyện có ý nghĩa hơn để làm thôi, còn một khi trong lòng đã mang gánh nặng thì sao có thể đi xa được.

*****

Hôm nay Mạt Mạt cùng anh Thiết và Lâm Trực Tồn có cảnh quay ngoài

trời, địa điểm tương đối xa nên không có nhiều người đến xem làm ảnh hưởng tới tiến độ quay. Hơn mười một giờ mọi thứ gần như đã được giải quyết xong xuôi.

Mặt Mạt được cấp trên cho phép về thẳng nhà, tiếc là Cố Vị Dịch chưa về, gọi điện thoại cũng không bắt máy, chắc lại đóng đô ở phòng thí nghiệm đây mà. Cô không suy nghĩ nhiều, nhẫn cho anh một tin: Em về tới nhà rồi, anh về sớm chút nhé, em sẽ chuẩn bị bữa trưa.

Ăn uống qua loa cho xong bữa, Mặt Mạt nằm bò ra bàn phòng khách luyện viết đề án quảng cáo, đúng lúc mạch văn dâng trào thì chuông cửa reo vang. Mặt Mạt tương Cố Vị Dịch quên mang theo chìa khóa, lúc ra mở cửa còn càu nhau vài câu, không ngờ người xuất hiện lại là một đại mỹ nhân sắc nước hương trời.

Mặt Mạt khụng lại một lát, đây chẳng phải là mẹ của Tiểu Quang sao. Tuy là hàng xóm láng giềng nhưng tỷ lệ chạm mặt của Mặt Mạt với chị ta ít tới đáng thương, có lẽ do thời gian đi làm và tan ca của hai người hoàn toàn lệch nhau.

Rõ ràng mẹ Tiểu Quang không ngờ người ra mở cửa lại là Mặt Mạt, nụ cười ngọt ngào quyến rũ trên khuôn mặt trở nên cứng đơ. Cảnh tượng này khiến Mặt Mạt đổ mồ hôi lạnh thay cho chị ta, "Chào chị. Chị là mẹ Tiểu Quang đúng không? Có chuyện gì thế?"

Mỹ nữ cười khan hai tiếng rồi nói: "Đúng vậy. À... Tiểu Cố có nhà không?"

Mặt Mạt lắc đầu, "Anh ấy không có nhà. Chị cần tôi nhẫn lại gì không?"

Mỹ nữ nói, "Thật ra cũng chẳng có gì, trước đây cậu ấy từng sửa máy tính giúp tôi, thế nên tôi làm chút đồ ăn mang sang để cảm ơn. Cô giúp tôi đưa

cho cậu ấy nhé."

Lúc này Mạt Mạt mới nhìn thấy chiếc nồi nhỏ trong tay chị ta, ban nãy mải ngắm vẻ gương gạo của mỹ nữ nên không để ý. Cô nhận lấy nồi thức ăn, nói: "Được. Tôi thay mặt anh ấy cảm ơn chị nhé."

Đột nhiên mỹ nữ nở nụ cười duyên dáng, "À phải rồi, tên tôi là Dư Lị, sau này cô cứ gọi tôi là chị Lị Lị được rồi, đừng gọi mẹ Tiểu Quang mãi thế, khiến tôi thấy mình già quá. Tuổi tác hai chúng ta không chênh nhau mấy đâu."

Mạt Mạt mỉm cười, gật đầu, "Chị Lị Lị, chị muốn vào nhà ngồi một lát không?"

Dư Lị lắc đầu, "Không cần đâu, Tiểu Quang còn đang ở nhà một mình. Bao giờ ăn xong cô bảo Tiểu Cố mang nồi sang cho tôi là được."

Mạt Mạt đóng cửa lại, mở vung chiếc nồi xem thử, trong đó là mỳ lạnh, vốn vẹn một suất vừa đủ cho Cố Vị Dịch ăn. Xem ra đây không phải lần đầu tiên sửa máy tính giúp rồi, hơn nữa còn chọn đúng thời gian cô không ở nhà để mang đồ ăn sang, ranh mãnh thật đấy.

Cô đặt mạnh chiếc nồi xuống, định tiếp tục viết nhưng lúc này mới phát hiện, mạch văn và cảm hứng đã hoàn toàn bị đứt đoạn. Là một người phụ nữ hiểu lý lẽ, món nợ này đương nhiên cô phải tính với Cố Vị Dịch rồi.

Bên này Cố Vị Dịch đang mở tủ đồ của mình ra, vốn định tìm một cuốn sách, trông thấy chiếc điện thoại di động thì tiện thể nhìn qua một chút. Ô, mặt trời mọc đãng Tây rồi, Tư Đồ Mạt chủ động gọi điện, nhắn tin cho anh. Sống chung với cô một thời gian, dần dần Cố Vị Dịch đã hiểu được một vài thói quen của cô, cô vốn không hề thông minh lạnh lợi như những gì thường thể hiện ra. Có rất nhiều việc cô lười không muốn làm, hơn nữa toàn là những

việc rất kỳ quặc. Ví dụ như khi xem tivi, cô rất ngại phải chờ quảng cáo, thế nên từ trước tới nay cô không xem tivi; trước khi ra khỏi nhà cô rất lười mang ô nên thường xuyên phải chạy cho nhanh để không bị dính mưa; cô lười ăn bàn phím trên điện thoại nên rất ghét nhǎn tin...

"Đàn anh, chiều nay có một buổi diễn thuyết của giáo sư tới từ Đại học California, anh có muốn đi nghe không?" Cánh cửa phòng thí nghiệm mở ra, một nữ sinh mặc áo blouse trắng bước vào. Cô nàng chính là đàn em cùng khóa của Cố Vị Dịch, tên là Lục Giản Thi, trong giới nghiên cứu khoa học này thì ngoại hình của cô đã đạt cảnh giới "thiên ngoại phi tiên" rồi. Thời gian này, Cố Vị Dịch được giao nhiệm vụ hướng dẫn cô ta trong phòng thí nghiệm.

Cố Vị Dịch nhét điện thoại vào túi, "Không đi."

Lục Giản Thi gặng hỏi: "Đây là cơ hội hiếm có, anh không đi thì quá đáng tiếc."

Cố Vị Dịch: "Xem clip trên mạng cũng thế thôi."

Lục Giản Thi vẫn đeo bám, "Nghe trực tiếp sẽ có cảm nhận hoàn toàn khác, còn có thể đưa ra câu hỏi, chẳng lẽ chiều nay anh có việc bận à?"

Cố Vị Dịch nhíu mày, lãnh đạm nói: "Tôi có việc, đi trước đây."

Lục Giản Thi ý thức được mình hơi nhiều lời, vội vàng nói: "Em xin lỗi, em không có ý gì đâu. Em chỉ cảm thấy đáng tiếc thôi, trường mình khó khăn lắm mới mời được giáo sư tới buổi diễn thuyết này."

Cố Vị Dịch vừa thu xếp lại đồ đạc trong tủ, vừa trả lời: "Tôi hiểu. Nhà tôi có việc, sách của vị giáo sư này tôi đọc hết rồi, những lý luận và quan điểm của ông ấy tôi nắm rất rõ, không có câu nào muốn hỏi nữa."

Lục Giản Thi đóng cửa tủ giúp Cố Vị Dịch. Không biết là chuyện gì mà khiến một đàn anh bình thường dù có đứng trước Thái Sơn đổ sụp cũng chẳng hề biến sắc, giờ lại vội tới nỗi quên cả đóng cửa tủ như vậy?

Lục Giản Thi vô cùng sùng bái vị đàn anh này. Còn nhớ đợt tập quân sự dành cho tân sinh viên, anh đại diện cho các anh chị khóa trên trong trường đọc bài phát biểu chào mừng sinh viên mới, cô ta đứng ngay gần sân khấu, nhìn rõ mồn một cảnh tượng ấy. Ánh nắng dịu dàng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của anh, ánh mắt anh sáng ngời khiến mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán trở nên lấp lánh, giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng của anh vang vọng trong không trung. Khoảnh khắc ấy, trong đầu cô ta chỉ hiện lên duy nhất bốn từ: Vẻ đẹp thoát tục.

Sau này, Lục Giản Thi nghe ngóng được khá nhiều về người đàn anh khóa trên này: Ví dụ như kỷ lục lúc đi thi tốt nghiệp, môn Văn rất tệ nhờ thành tích các môn tự nhiên kéo lại, tổng điểm của anh vẫn đứng thứ ba trong bảng xếp hạng; kể từ khi nhập học tới nay luôn luôn dành được học bổng hạng nhất; có rất nhiều bài luận văn được đăng trên diễn đàn của các trường về khoa học tự nhiên danh tiếng... Cô ta còn nghe nói, từ trước tới nay anh rất đào hoa, nhưng chưa có đóa hoa nào có thể nở rộ trong trái tim anh. Suy nghĩ theo hướng này, cô ta cảm thấy bản thân vẫn còn một tia hy vọng. Lát nữa phải gọi điện thoại quan tâm anh một chút mới được.

Cố Vị Dịch vừa mở cửa đã lao vào nhà gọi to: "Anh về rồi đây."

Tư Đồ Mạt ngồi khoanh chân trên nền phòng khách, tựa lưng vào sofa, lười biếng ngẩng đầu nhìn anh, "ừm" một tiếng. Anh bước tới, cũng ngồi bệt xuống đối diện cô, hỏi: "Sao thế? Không phải em nói sẽ chuẩn bị bữa trưa cho anh à?"

Mạt Mạt lạnh lùng trừng mắt, "Anh còn cần em làm cơm nữa cơ đấy?"

Cố Vị Dịch không hiểu gì, "Anh đã cố gắng sắp xếp để về sớm mà em còn không nấu cơm cho anh sao?"

Mặt Mạt đưa mắt về hướng chiếc bàn trà, bĩu môi nói: "Kia kìa, chỗ kia có đồ ăn kìa."

Cố Vị Dịch bây giờ mới nhìn thấy chiếc nồi nhỏ, mở nắp ra xem, hí hửng cười, "Sao em biết anh thích mỳ lạnh?"

Có một kiểu chết, gọi là chết trong mơ màng; có một kiểu bị trameron, gọi là bị trameron trong bàng hoàng.

Mặt Mạt đứng bật dậy như thể bị kim châm vào người, từ trên cao nhín xuống anh, "Em không biết!"

Anh vốn đang vui vì được ăn mỳ lạnh, nghe thấy giọng nói chứa đầy ai oán của cô, bèn ngẩng đầu lên nhìn, "Thế sao em lại làm món này?"

Giọng cô không hề dễ nghe chút nào: "Em không biết làm mỳ lạnh."

Cố Vị Dịch nhìn chiếc nồi lần nữa, "Thế mua à?"

Mặt Mạt lắc đầu, lạnh lùng thốt: "Là chị Lị Lị mang sang đây, chị ấy nói cảm ơn anh đã sửa giúp máy tính."

Chị Lị Lị? Lúc này anh mới hiểu ra vấn đề, đang định nói gì đó thì điện thoại đổ chuông.

Mặt Mạt nhanh chóng liếc mắt qua màn hình điện thoại của anh. Lục Giản Thi? Giống cái? Sau đó, cô nghe loáng thoáng đầu bên kia gọi "Đàn anh!", giọng nói ngọt ngào hiền dịu đến thế, ngay cả cô nghe cũng thấy nổi hết da gà. Lửa giận càng bốc cao. Lần trước cô cũng nói chuyện với anh bằng ngữ điệu kia, bộ dạng anh lúc đó như thể gấp phải ma quỷ vậy, bây giờ cô đã hiểu

được phần nào rồi.

Sau khi nhận điện thoại Cố Vị Dịch mới biết Lục Giản Thi vốn chẳng có vấn đề quan trọng gì muốn hỏi cả, vì thế anh đáp vài câu qua loa rồi cúp máy, quay đầu lại đã thấy Mạt Mạt vào trong bếp lấy một đôi đũa ra đưa cho anh. Anh nhận lấy nhưng chẳng dám động đũa, "Đột nhiên anh chẳng muốn ăn mỳ lạnh nữa, hay em rang cơm cho anh ăn đi."

Mạt Mạt nằm bò lên bàn, lật giở cuốn sổ ghi chép những ý tưởng cho đề án quảng cáo của mình, lạnh nhạt đáp: "Em không rảnh."

Cố Vị Dịch không hề có kinh nghiệm trong việc dỗ dành người khác, đánh vần một thoi một hồi vẫn không nặn ra được câu nào khiến cô nghe xong có thể vui vẻ, chỉ đành nói lung tung: "Anh thấy chỗ mỳ này có mùi gì lạ lăm, hay bị thiu rồi nhỉ? Anh ăn vào sẽ bị đau bụng mất."

Mạt Mạt nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng, "Người ta vừa làm xong, thiu là thiu thế nào."

Cố Vị Dịch thật sự không biết phải thế nào nữa, cũng bắt chước cô nằm bò xuống bàn, vậy mới có thể nhìn cô nói chuyện được, "Rốt cuộc em muốn gì? Anh không ăn cũng không được sao?"

Mạt Mạt thấy khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt kia thì càng khó chịu, chỉ muốn véo tai anh xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ cho bõ ghét, "Ăn đi, sao không ăn? Không phải anh thích ăn món này lăm à?"

Cố Vị Dịch không nhịn được cười, "Không ngờ em cũng ghen ghê gớm ra phết đấy, từ giờ trở đi anh sẽ vẽ vòng tròn cách ly, trong bán kính mười dặm không để bóng dáng phụ nữ nào xuất hiện, vậy được chưa?" Câu nói này đối với Cố Vị Dịch là lời ngon tiếng ngọt không gì sánh được, nhưng lọt vào tai Mạt Mạt lại mang một hàm ý hoàn toàn khác.

Cơn giận của cô không sao kiềm chế được, đóa hoa đào duy nhất của cô vừa mới bị chém đứt cách đây hai ngày, bây giờ rừng đào hoa của anh lại dám khoe sắc rực rỡ huy hoàng như thế. Hơn nữa, sao cô cứ gắp phải mấy tên đàn ông hoa đào nở khắp chốn thế này? Theo đà này, nếu để anh đi Mỹ, có phải mấy năm nữa anh sẽ mặt mũi phơi phới dắt con về nước hay không?

Cố Vị Dịch nhận ra sắc mặt cô có gì đó không ổn, vội vàng thu lại nụ cười, "Anh chỉ giúp chị ta sửa máy tính mỗi một lần thôi, chỉ mười phút là xong, anh thậm chí còn không uống một ngụm trà nào ở nhà chị ta, hơn nữa lúc đó Tiểu Quang cũng có nhà, anh tuyệt đối không đơn độc ở cùng chị ta."

Lời giải thích của anh không khiến Mạt Mạt yên tâm chút nào, nhưng vẻ vội vàng luống cuống đến vụng về kia lại làm cô vui vẻ, "Em có nói gì đâu. Anh đừng biến em thành kẻ nhỏ mọn như thế."

Cố Vị Dịch lấy đũa đảo vài cái trong nồi mỳ, dỗ dành cô, "Được, được, em không nhỏ mọn, em nấu cơm cho anh đi mà."

Mạt Mạt đảo mắt qua món mỳ lạnh, "Thế đống này phải làm sao? Không ăn lãng phí lắm."

Cố Vị Dịch cười híp mắt, "Dù sao anh cũng không dám ăn."

Mạt Mạt cảm thấy vô cùng bất mãn với hành vi liên tục trêu chọc, châm chích cô của anh, trêu đùa cô khiến anh vui vẻ vậy sao? Đúng là đồ xấu xa.

Cố Vị Dịch tựa vào cửa bếp nhìn Mạt Mạt bận rộn nấu nướng. Mái tóc buộc cao của cô không ngừng đung đưa theo từng động tác, hình ảnh này khiến trái tim anh nhộn nhạo, nhưng ngoài miệng vẫn châm chọc vài câu: "Rang ít cơm là được rồi, em làm nhiều món cầu kỳ thế làm gì, hai giờ chiều đến nơi rồi.

Mạt Mạt không buôn ngoảnh đầu lại, "Bây giờ em nấu sẵn, buổi tối khỏi

phải làm nữa, thức ăn còn thừa tối nay chỉ cần hâm nóng lại là được."

Cố Vị Dịch bày ra vẻ mặt hóa ra là thế, "Vậy món sườn xào chua ngọt em cho bớt chua đi nhé!(1)", nói xong, anh quay người chuồn luôn.

Con dao trong tay Mạt Mạt khụng lại, sau khi kịp phản ứng bèn trút giận lên thức ăn trên thớt, "Cố Vị Dịch! Bà đây hôm nay sẽ nấu chín anh luôn."

Chú thích:

(1): Nếu như ở Việt Nam, sựu ghen tuông của phụ nữ thường được ví von với vị cay của ớt, thì ở Trung Quốc, nó lại được ví von với vị chua.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mặt Mạt nhận được điện thoại của bố mẹ Cố Vị Dịch lúc đang bàn về slogan của quảng cáo với anh Thiết. Đầu óc cô nhốt thời chưa kịp xoay chuyển, cứ ngây ngô đồng ý đi gặp họ.

Mặt Mạt xin nghỉ rồi vội vàng đi tới điểm hẹn. Lúc đến nơi, thấy chưa có ai, tâm trạng cô dần trở nên căng thẳng, hồi hộp. Tay run run, cô bấm nút gọi điện cho Cố Vị Dịch thì nhìn thấy một đôi vợ chồng bước vào. Mặt Mạt vội vàng ngắt điện thoại, sợ anh gọi lại bèn tắt nguồn luôn.

Cuộc đời này, Mặt Mạt chưa từng trải qua tình huống nào long trọng như lúc này. Cô ngồi thẳng lưng, hơi cúi đầu, đôi môi cong lên một góc mỉm cười: "Con chào dì Vương, con chào chú Cố."

Dì Vương mỉm cười, dáng vẻ vô cùng cao quý, nhã nhặn, "Mặt Mạt à? Đúng là giống hệt mẹ! Tiểu mỹ nữ đây mà!"

Chú Cố khẽ gật đầu, vẫy tay, nói: "Ngồi xuống đi."

Gọi đồ uống xong, dì Vương cười hiền từ, hỏi: "Mặt Mạt à, đạo này mẹ con có khỏe không?"

Mặt Mạt gật đầu, "Khỏe lắm ạ. Mẹ con nói, có dịp phải cảm ơn dì thật đàng hoàng ạ."

Dì Vương xua tay, "Đừng nhắc mấy chuyện đó nữa. Nhớ năm xưa thời còn trẻ, mẹ con giúp dì mới gọi là nhiều. Hơn nữa, thằng nhóc Cố Vị Dịch kia nhất định là được con chăm sóc rất chu đáo rồi."

Mặt Mạt chẳng biết nói thế nào. Cô không biết rốt cuộc Cố Vị Dịch đã nói với mọi người trong nhà chuyện hai người yêu nhau hay chưa. Vì thế, cô không dám suy đoán bừa bãi xem bố mẹ anh tìm mình có chuyện gì, chỉ đành mỉm cười đáp lời một cách lễ phép, khách sáo: "Đâu có ạ, toàn là anh ấy chăm sóc cho con đấy."

"Làm gì có chuyện nó chăm sóc cho con. Con đừng khách sáo như thế. Tính nết con trai dì, dì còn không hiểu sao? Con có thể sống chung một nhà với nó đã là chuyện không dễ dàng gì."

Mặt Mạt không đáp. Cô đâu thể nói rằng: Đúng đấy ạ, đúng đấy ạ. Con cũng cảm thấy con trai dì rất khó ở chung.

Nhân viên mang nước và bánh kem đến, cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ.

Chú Cố từ nãy tới giờ vẫn im lặng, sau khi nhấp một ngụm café đen liền nói: "Hai đứa bây giờ đang yêu nhau đúng không?"

Mặt Mạt giật bắn người sợ hãi vì cách hỏi thằng thắn này. Cô nhất thời楞 ngơ ngác không biết phải trả lời sao.

May mà có dì Vương giải vây giúp, "Có ai hỏi như ông không? Con gái nhà người ta xấu hổ thì sao?"

Mặt Mạt gượng gạo cười, "Đúng ạ."

Dì Vương vỗ nhẹ lên tay Mạt Mạt, "Mấy đứa trẻ các con giống hệt nhau. Chuyện lớn như thế mà không thèm nói với mọi người trong nhà một tiếng."

"Bạn con cũng chỉ mới bắt đầu thôi, còn chưa kịp nói với mọi người. Đây là lỗi của bạn con à."

"Không sao, không sao. Thằng nhóc Vị Dịch kia cũng bị dì ép tới không còn đường lui mới chịu khai ra chuyện của hai đứa. Hai con ở bên nhau thật tốt biết bao! Chúng ta thân lại càng thêm thân."

Mặt Mạt bị mẩy từ "thân càng thêm thân" kia làm choáng váng, chỉ biết cười khan.

Chú Cố mặt mài nghiêm nghị lên tiếng: "Con có biết việc Vị Dịch đăng ký vào Viện Công nghệ Massachusetts không?"

Mặt Mạt gật đầu, "Biết ạ."

"Thế có biết việc nó quyết định không đi nữa không?"

Mặt Mạt trợn tròn mắt kinh ngạc, "Không đi ạ?"

"Xem ra con vẫn chưa biết. Thế chắc chắn con cũng không biết nó quyết định không đi nữa là vì con?"

Nghe khẩu khí của ông, Mặt Mạt thật sự không nhận ra đây có phải là đang tiến hành chất vấn hỏi tội cô hay không. Cô cố gắng khắc chế tâm trạng chấn động của mình, lời nói có chút không liên quan, "Bạn con... còn chưa bàn bạc gì về vấn đề này. Con cứ tưởng... anh ấy nhất định sẽ đi."

Chú Cố muốn nói thêm gì đó thì dì Vương đột nhiên chen ngang, "Haiz, chẳng phải ông nói ở công ty còn công việc cần giải quyết sao? Ông cứ về trước đi, để tôi ngồi đây nói chuyện với Mặt Mạt."

Chú Cố còn chưa kịp bước ra sân khấu biểu diễn đã bị đuối vào sau cánh gà một cách không thương tiếc. Chỉ còn lại hai người Mặt Mạt và dì Vương,

người xướng kẻ họa cho hết vở tuồng này.

Dì Vương nở nụ cười hiền từ, chậm rãi ăn một miếng bánh kem chocolate, "Mặt Mạt, ngon lắm. Con có muốn ăn thử một chút không?"

Mặt Mạt lắc đầu, "Dì ăn đi ạ, con vừa mới ăn trưa xong."

Dì Vương rất tự nhiên cúi đầu ăn bánh kem. Mặt Mạt chỉ biết ngơ ngác, trợn mắt nhìn. Cô cứ nghĩ, mẹ Cố Vị Dịch phải rất nghiêm nghị, đoan trang vì dù gì bà cũng là một người phụ nữ hô mưa gọi gió trên thương trường cơ mà?

"À phải rồi, Cố Vị Dịch nhà chúng ta đối xử với con thế nào?" Đôi tay đang chọc bánh kem của dì Vương dừng lại, hỏi cô.

"Dạ, tốt lắm ạ."

"Thế thì tốt. Dì cứ tưởng với cái tính cách cổ quái người ấy của nó thì sẽ chẳng bao giờ tìm nổi bạn gái cơ. Cũng may con có thể chịu đựng được tính nết của nó."

Mặt Mạt chỉ biết đáp lại một cách khách sáo, "Không có đâu ạ. Tính cách anh ấy rất tốt."

Vẻ mặt dì Vương không hề đồng tình, "Con đừng có khách sáo, xa cách với dì như thế. Con dì, chẳng lẽ dì còn không biết sao? Trước nay dì không có thời gian để chăm sóc cho nó. Nó oán trách dì, dì có thể hiểu được. May mắn gần đây, dì luôn luôn cố gắng bù đắp cho nó, dỗ dành nó, nhưng nó không thèm thân thiết với dì. Thật sự chưa thấy đứa nào khó hẫu hạ như nó."

Đúng là chưa từng thấy bà mẹ nào có thái độ chán ghét như thế đối với con mình. Mặt Mạt không biết nói gì hơn, đành im lặng mỉm cười.

Dì Vương đặt chiếc dĩa trong tay xuống, "Năm đó, lúc Vị Dịch thi tốt nghiệp trung học, dì một lòng muốn nó thi vào khoa Quản trị Kinh doanh, sau này có thể kế thừa sự nghiệp của chú và dì. Nhưng nó nhất quyết không chịu. Năm nó thi tốt nghiệp trung học đã xảy ra chút chuyện, thành tích của nó không tốt lắm. Dì cứ nghĩ nó sẽ đổi sang chuyên ngành khác. Ai ngờ, nó thay đổi nguyện vọng một chữ nhất định không đổi chuyên ngành. Chú và dì không khuyên nổi nó nên dành để mặc. Nay giờ nó bảo không đi Mỹ nữa, chú và dì nói thế nào cũng không nghe. Chú và dì cho rằng, nó đã thích con đường này như vậy, nếu bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế này thì đáng tiếc biết bao. Dì phải đấu tranh với nó mãi mới moi được tin tức về chuyện của hai đứa. Dì tới tìm con cũng chỉ muốn nhờ con giúp chúng ta khuyên nó."

Nghe xong những lời này, tâm trạng Mạt Mạt vô cùng ngổn ngang, nhưng cô phải giả vờ điềm tĩnh nói: "Dì ạ, để con thử xem sao. Con cũng không biết anh ấy có nghe con không nữa."

"Thật ra vừa yêu đương chưa lâu đã bắt hai đứa phải xa cách, đúng là rất buồn. Nhưng con phải nhìn xa trông rộng một chút, tạm thời xa nhau là để tương lai có thể bên nhau lâu dài. Hơn nữa, bây giờ phương tiện liên lạc thuận tiện như vậy, xa nhau một thời gian ngắn, có khi lại mặn nồng hơn lúc ở gần ấy chứ."

Về tới công ty, Mạt Mạt chẳng còn tâm trạng làm việc nữa. Suốt cả buổi chiều cô cứ như cái xác không hồn. Mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng giờ biết được hóa ra anh không hề có ý định đi Mỹ, lòng còn chưa kịp vui mừng đã phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề khuyên nhủ anh. Trong hai, ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi, tâm trạng cô cứ như thế tàu lượn siêu tốc lên lên xuống xuống.

Chờ mãi mới đến giờ tan làm, Mạt Mạt dọn dẹp đồ đạc, đi cùng chị Hiểu Tình xuống lầu. Suốt cả đường đi, cô cứ phải nghe đàn chị lải nhải mãi về việc anh Thiết không hiểu phong tình ra sao. Mạt Mạt rất muốn nói với chị ta

răng: Em cảm thấy anh Thiết rất tốt. Hơn nữa, em thấy người không ra sao chính là chị đấy. Mới ngày đầu tiên đi làm em đã nhìn thấy chị cặp kè với người khác.

Xuống tới đại sảnh, cô cố gắng đứng tán gẫu với đàn chị thêm một lúc nữa. Mặc dù nói là tán gẫu cùng nhau, nhưng thực tế chỉ có đàn chị nói, còn cô nghe. Mạt Mạt đang vô cùng chán nản thì chị ta đột nhiên dừng lại, "Ô, sao lại là cậu ta?"

Mạt Mạt nhìn theo ánh mắt của chị ta, người đó chính là Cố Vị Dịch.

"Sao em lại tắt điện thoại?" Cố Vị Dịch vừa bước tới cạnh Mạt Mạt đã hỏi.

Mạt Mạt sững sờ giây lát mới nói: "Hả? Em quên mất."

Anh trừng mắt với cô, "Đúng là không bao giờ khiến người ta yên tâm được.", rồi mới quay sang chào hỏi: "Xin chào. Tôi là bạn trai của Tư Đồ Mạt, Cố Vị Dịch."

"Chào cậu. Tôi là đàn chị kiêm đồng nghiệp của Mạt Mạt." Hiểu Tình đưa tay ra, "Thật ra tôi biết cậu. Tôi cũng học trường trung học X, trên cậu một khóa."

Cố Vị Dịch ngẩn người, sau đó liền chào hỏi rất tự nhiên: "Chào chị."

Hiểu Tình tỏ ra biết ý, nhìn anh nói: "Ừm. Hai người nói chuyện đi. Tôi không làm kỳ đà cản mũi nữa. Bye bye."

Hai người không hẹn mà cùng đồng thanh: "Bye bye."

Đợi chị Hiểu Tình đi ra rồi, Cố Vị Dịch bắt đầu dạy dỗ: "Em gọi điện cho anh xong lại tắt máy. Em cố tình muốn anh sốt ruột tới chết phải không?"

Mặt Mạt không trả lời câu hỏi của anh, "Sao anh tìm đến được đây?"

"Anh biết công ty em ở gần nhà, lên mạng tra là ra thôi."

"Ngay cả tên công ty em anh cũng không biết thì tra kiểu gì?"

"Không phải gần đây công ty em đang hợp tác quay quảng cáo với một anh chàng ngôi sao họ Lâm sao? Anh tra những hoạt động tuyên truyền của anh ta thời gian gần đây, sau đó lại tra công ty quảng cáo cùng hợp tác là ra thôi."

"Thông minh thế, thảo nào thi được vào Viện Công nghệ Massachusetts."

Trong lòng Cố Vị Dịch bắt đầu xâu chuỗi mọi việc. Sau khi hai người ở bên nhau, cô chưa hề nhắc đến vấn đề đi du học, cô cũng không cho anh nhắc đến. Hơn nữa, hai ngày trước, lúc mẹ anh gọi điện, anh cũng tiện thể tiết lộ một chút chuyện của hai người. May mà có sự phôi hợp của "thái hậu" nhà mình, nếu không chiêu "mượn dao giết người" này làm sao có thể tiến hành nhanh thế được.

Anh không tỏ thái độ gì, "Nói đi, lúc nãy vì sao gọi điện cho anh sau đó lại tắt máy?"

Mặt Mạt túm cánh tay anh, vừa đi vừa nói: "Bố mẹ anh tới tìm em."

Cố Vị Dịch chợt dừng bước, "Họ nói gì với em?"

Mặt Mạt lại lôi anh đi, "Đi thôi, bố mẹ anh không nói gì cả, chỉ bảo anh không đi Mỹ nữa, muốn em khuyên nhủ anh. Em thấy anh vẫn nên đi thì hơn."

Cố Vị Dịch kéo tay cô khoác vào khuỷu tay mình, "Em nhận lời rồi chứ gì?"

"Đương nhiên phải nhận lời rồi."

Cố Vị Dịch sầm mặt, "Em muốn anh đi thế cơ à?"

Mặt Mạt cảm thấy lần này anh đang gây sự vô cớ, nên càng cố chọc tức anh: "Đúng. Chỉ mong anh đi sớm một chút", nói xong liền nháy cao giày cao gót rời đi.

Cố Vị Dịch đứng lại chừng năm phút mới nhận ra cô nàng này lại bắt đầu giận dỗi rồi, đành phải đuổi theo, "Sao thế? Anh lại đắc tội gì với em à?"

Mặt Mạt không thèm đáp lời, tiếp tục đi về phía trước. Hai người một trước một sau ngồi trên xe buýt về nhà.

Về tới nơi thì ai vào phòng người nấy, không buồn bước ra ngoài nữa. Hơn một tiếng sau, cánh cửa phòng Mặt Mạt bị người ta gõ ầm ầm. Cơn tức giận của cô còn chưa nguôi ngoai, vì thế giọng nói mang đầy tính công kích: "Có chuyện gì? Em muốn đi ngủ rồi.

Bên ngoài yên tĩnh một lát, sau đó cánh cửa bị người ta mở ra. Cố Vị Dịch thò đầu vào nói: "Rõ ràng em đang lên mạng." Mặt Mạt lạnh lùng nhìn anh, không nói gì.

Mặt Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, "Em không hề muốn anh đi."

Cố Vị Dịch ôm lấy vai cô, để cô khẽ tựa vào mình, "Anh biết."

Mặt Mạt ngẩng đầu lên từ vòng tay anh, "Anh muốn đi sao?"

"Không muốn. Ở đây anh cũng có thể học cao học, còn được đi thực tập ở Học viện Khoa học Công nghệ tỉnh."

"Là vì em à?"

Cố Vị Dịch không muốn gạt cô: "Đúng."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Anh nói là "Đúng".

Bởi vì cô nên anh không đi Mỹ.

Không thể nói là không cảm động, nhưng cô cảm thấy bất an nhiều hơn. Cô đã có một vai trò quan trọng đến như vậy rồi sao? Cô có thể ảnh hưởng tới cả cuộc đời anh rồi sao? Liệu anh có hối hận, có trách cô không? Đột nhiên cô có cảm nhận được gánh nặng mà sinh mệnh nhỏ bé của mình không thể gánh vác nổi. Thế nên Mạt Mạt thu dọn vài bộ quần áo rồi quay về trường ngay trong đêm. Cô chỉ để lại cho anh một mẩu giấy nhắn: Em về trường ở mấy ngày, anh đừng tìm em. Khi nào trở lại, em có chuyện muốn nói với anh.

Cô cũng biết làm như vậy là rất vô trách nhiệm. Nhưng cô không biết làm thế nào để biểu đạt với anh một cách trọn vẹn những suy nghĩ của mình mà không để lộ ra sự ích kỷ hay yếu đuối của bản thân.

Sau khi quay về trường cô mới phát hiện, trong quãng thời gian cô vắng mặt ở đây đã xảy ra rất nhiều chuyện. Vương San đã về quê; Mộng Lộ đã tìm được việc làm; Đàm Chị cùng người yêu quyết định đăng ký kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp, ngày lành tháng tốt đã chọn xong xuôi; dù quản lý ký túc xá cũng đã đổi thành người khác; giá phơi quần áo trong phòng ký túc bị gãy mất một thanh... Đường như cô đã bỏ bê bạn bè suốt một thời gian dài. Đáng ra cô phải ở bên họ nhiều hơn. Vì thế, Mạt Mạt tràn đầy nhiệt huyết liên lạc với chị em bạn dì, thế mà lại bị mấy cô nàng ấy khinh bỉ. Hai hôm đầu cô ngủ

chung với Mộng Lộ, sau đó bị xua đuổi, phải sang ngủ với Đàm Chị một đêm, đến ngày thứ tư phải khăn gói về nhà. Mấy cô nàng ấy tặng cho Mạt Mạt một lý do rất đằng hoàng chính đáng, nói cô hồn vía lên mây, ánh mắt tràn ngập nỗi tương tư. Nhưng Mạt Mạt càng muốn tin tưởng rằng, mấy cô nàng kia rõ ràng chê bai cô làm phiền họ, ngày nào cũng tranh giành nhà vệ sinh, tranh giành chỗ ngủ, tranh giành máy tính với họ, nhất là máy tính, đầu sỏ của mọi cuộc chiến sút đầu mèo trán.

Khi Mạt Mạt bước chân về tới nhà thì trời đã ngả hoàng hôn. Cố Vị Dịch đang đứng ngoài ban công. Bầu trời vàng thăm óng ả, trong tia sáng mờ ảo ấy chỉ tồn tại duy nhất một chiếc bóng dài cô đơn. Mạt Mạt cố tình hắng giọng để đánh tiếng. Anh nghe thấy nhưng không quay đầu lại, chắc đang giận. Chưa từng thấy ai phũ phàng như vậy. Cô đi ba ngày liền mà anh chẳng thèm gửi cho cô lấy một mẩu tin nhắn. Anh không biết rằng phụ nữ toàn là loại nói một đằng nghĩ một nẻo hay sao? Bảo anh không cần tìm, thật ra vẫn muốn anh đi tìm mà.

Đương nhiên, không nói lời nào đã bỏ đi là cô không đúng. Tạm thời gác cái tôi của mình cũng được coi là một phẩm chất tốt đẹp. Vì thế, Mạt Mạt đi ra ban công, đứng sóng vai anh, nói: "Em về rồi."

Cố Vị Dịch nhẹ nhàng khép cuốn sách trong tay lại, "Nói đi".

Mạt Mạt sắp xếp lại những suy nghĩ của mình trong suốt mấy ngày qua, còn có cả những lời mẹ đã nói với cô.

Ngay sau hôm bố mẹ Cố Vị Dịch tới tìm, mẹ có gọi điện cho cô, nói: "Mạt Mạt, mẹ nghe dì Vương nói con với con trai dì ấy đang hẹn hò phải không? Con trai dì ấy cũng được đấy chứ! Được ra nước ngoài du học đúng không? Nhưng nó lại vì con mà muốn ở lại học trong nước? Nam nhi chí tại bốn phương. Mẹ có bao giờ dạy con đi làm lỡ dở con đường tương lai của người khác đâu..."

Mấy lời mẹ nói khiến Mạt Mạt thấy vô cùng tủi thân. Tuy cô không muôn Cố Vị Dịch đi, nhưng từ đầu tới cuối, cô có nói câu nào níu giữ anh đâu. Sao ai cũng coi cô như vậy cản ngăn trở con đường sự nghiệp của anh, chỉ hận không thể san bằng vật cản ấy thế nhỉ? Ngay cả mẹ cô cũng nghĩ thế. Cố Vị Dịch lại chẳng hề bất mãn gì với việc cô không mở lời níu kéo anh. Tự nhiên cô bị dồn vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết nói sao cho phải.

"Đang nghĩ gì thế?" Cố Vị Dịch cốc đầu cô.

Mạt Mạt vò đầu bìu mõi, "Đang nghĩ sao em lại gặp phải một anh bạn trai thiên tài thế này cơ chứ?"

Anh nắm lấy tay cô, "Anh biết, mọi người đã dồn hết áp lực chuyện anh không đi Mỹ lên người em."

Mạt Mạt nhìn đôi tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người, không nói gì cả.

"Anh chẳng có lý do gì để bắt buộc phải đi Mỹ cả. Ở đây anh cảm thấy vui vẻ hơn. Thế nên, anh không đi Mỹ nữa không hoàn toàn là vì em."

Mạt Mạt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, "Nếu như chúng ta không ở bên nhau, liệu anh có đi không?"

Bàn tay đang nắm tay cô khẽ siết chặt, "Có lẽ là có. Anh không biết nữa. Anh nói rồi, anh không có lý do gì để bắt buộc phải đi cả. Chỉ là em đã cho anh lý do để không đi nữa mà thôi. Thế nên, em không cần cảm thấy áy náy, cũng không cần phải áp lực. Đây là quyết định của riêng anh."

Nói thì nói thế, nhưng làm sao cô có thể không áp lực cho được? Nếu như anh không đi, chẳng phải cô sẽ được liệt vào diện hồng nhan họa thủy khiến hoàng đế không thèm lên triều nữa hay sao?

Mặt Mạt tựa vào anh, nũng nịu thì thào: "Chúng ta đều còn quá trẻ. Quyết định bất cứ điều gì đều sợ sau này sẽ hối hận."

Cố Vị Dịch khẽ vỗ đầu cô, "Đừng suy nghĩ nhiều như thế. Bộ não này dung lượng chỉ có hạn thôii. Đừng làm khó nó quá."

Cô cũng rất phổi hợp, cõi nặn ra một nụ cười, "Anh đúng là thông minh."

Yên lặng tựa vào người ấy, ngắm máy bay lượn trên bầu trời, nhìn dòng xe hối hả dưới phố... Có đôi khi, hạnh phúc chỉ cần đơn giản, mộc mạc như vậy thôi.

Bầu không khí đang tốt đẹp là thế, Mạt Mạt đột nhiên chọc vào xương sườn anh, vừa chọc vừa đếm từng cái môt, "Anh nhiều xương sườn thế?"

Cố Vị Dịch trợn mắt lên nhìn cô, "Số xương sườn của anh và của em đều bằng nhau."

Mạt Mạt thu tay lại, tự chọc vào xương sườn của mình, "Chẳng phải người ta bảo Thượng đế rút một chiếc xương sườn của Adam để tạo ra Eva sao? Thế không phải là đàn ông sẽ ít hơn đàn bà một chiếc xương sườn à?

Cố Vị Dịch bật cười, "Ngốc nghếch. Đó chỉ là truyền thuyết thôi. Cả nam và nữ đều có hai mươi tư chiếc xương sườn, vô cùng đối xứng, không có chuyện thừa hay thiếu một chiếc đâu."

Mạt Mạt có chút thất vọng. Cô cứ tưởng rằng cấu tạo tự nhiên của cơ thể con người ít nhất còn có một thứ lông mạn là chiếc xương sườn. Nào ngờ đó chỉ là câu chuyện do người ta bịa ra mà thôi. Tình huống này cũng tương tự như thời cấp ba, có một hôm, Phó Phái nhất thời cao hứng cho cô biết một sự thật rằng, câu chuyện về Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài là hoàn toàn bịa đặt. Hai người họ còn không phải nhân vật trong cùng một triều đại, chỉ trùng hợp có mộ ở tương đối gần nhau mà thôi.

Truyền thuyết rõ là đẹp, vậy mà thực tế luôn phủ phàng quét sạch mọi hứng thú của người ta.

Cố Vị Dịch thấy cô râu rĩ không vui bèn trêu chọc, "Được rồi, nếu không thì em đánh gãy một cái xương sườn của anh đi. Như thế của anh sẽ ít hơn em."

Cô bị anh chọc cười, "Thế anh cố chịu đựng nhé. Chắc sẽ hơi đau đấy."

Khuôn mặt anh vô cùng quả cảm, thấy chết không sờn, còn cô thì ra sức chọc vào anh.

"Này, này, này, em ra tay tàn nhẫn thế?" Cố Vị Dịch giữ tay cô lại, "Gãy hẵn ba cái rồi đấy."

Mặt Mạt đột nhiên vòng tay ôm lấy eo anh, vùi mặt vào lồng ngực anh, "Em không muốn trở thành hòn đá ngáng chân anh. Những việc anh đã lên kế hoạch tỉ mỉ chủ đáo thì anh cứ thực hiện. Thế giới của hai chúng ta không nên chỉ có mình đối phương. Chúng ta còn có bạn bè, người thân, và cả... ước mơ nữa."

Anh muốn đẩy cô ra, nhưng cô cứ giữ chặt eo anh, giọng nói đầy vẻ ấm áp, "Anh đi đi, em sẽ ngoan ngoãn đợi anh trở về. Em sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ, sống thật nghiêm túc. Anh đi thực hiện ước mơ của riêng mình. Em cũng cố gắng theo đuổi những điều em ao ước. Sau đó, đến một ngày, chúng ta sẽ cho tất cả mọi người trong nhà biết rằng, tình cảm của chúng ta vô cùng sâu sắc, vô cùng bền chặt. Chúng ta cùng dịu bước nhau trưởng thành."

Cố Vị Dịch hoàn toàn yên lặng. Anh biết Tư Đồ Mạt là một cô gái rất lý trí, nhưng không ngờ, cô lại có thể lý trí đến như vậy. Là bởi vì yêu chưa đủ, hay đã yêu quá nhiều? Anh dần dần cảm nhận được lồng ngực mình bắt đầu ẩm ướt. Những giọt nước mắt của cô đang thấm qua lớp áo, thấm vào da thịt

anh, khiến tim anh nhức nhối. Cố Vị Dịch thở dài, ôm chặt người trong lòng, "Tư Đồ Mạt, em thật sự có thể thích ứng được với việc yêu xa sao?"

Giọng nói của Tư Đồ Mạt nghèn nghẹn: "Em có thể... Anh thì sao?"

Trong lòng anh trăm mối ngổn ngang. Anh ở lại vì muốn mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười của cô. Nhưng nếu đây không phải điều cô mong muốn, nếu như quyết định này khiến cô khó chịu, thì đó không phải chủ ý ban đầu của anh. Em có tấm lòng bao dung muôn để anh bay thật xa, vậy tại sao anh không thử vì em mà cố gắng một lần? Anh có thể vì em ở lại, đương nhiên cũng có thể vì em mà ra đi.

Cố Vị Dịch cười khổ, "Chỉ cần em có thể, đương nhiên anh có thể."

Mặt Mạt không hiểu những suy nghĩ trong lòng anh. Cô chỉ một lòng một dạ cho rằng: Thế là phải xa nhau rồi, phải xa nhau thật rồi... Càng nghĩ như thế, nước mắt càng không kìm néo được mà lăn dài. Dù ngoài miệng cô có thể nói nghe rất sảng khoái, nhưng thật ra, trong lòng lại đang vô cùng buồn bã.

Cố Vị Dịch lau nước mắt cho cô, không biết nói lời nào để an ủi, chỉ biết lặp đi lặp lại câu nói vỗ về cô: "Đừng khóc nữa, đừng khóc..."

Mặt Mạt khóc rất lâu, mặt mũi nhem nhuốc, trông quả thực rất xấu. Đôi mắt cô sưng húp như quả đào, khiến Cố Vị Dịch nhìn mà đau lòng. Anh tìm mọi cách để dỗ cho cô vui, "Tư Đồ Mạt, em lau hết nước mắt nước mũi lên áo anh như thế không thấy rất bất nhã à?"

Mặt Mạt gạt hai hàng lệ, mắng: "Anh bệnh hoạn thế."

Cố Vị Dịch khẽ lắc đầu, tiếp tục trêu: "Suyt! Suyt! Suyt! Khóc xấu vậy đã đành, còn mắng người ta ghê gớm như thế."

Mặt Mạt bị anh chọc tức, gạt tay anh ra định đi về phòng, nhưng bị anh

giữ lại. Anh thuận thế ép cô vào lan cao, khuôn mặt như cười như không ghê sát vào cô, "Anh bệnh hoạn thật rồi."

Hơi thở của anh không ngừng vấp vít trên khuôn mặt cô. Cô muốn trốn nhưng không còn đường lui nữa, chỉ có thể túm chặt lấy eo anh để khỏi bị ngã, lấp bắp nói: "Anh...anh mắc bệnh lúc nào? Anh... đừng có ép sát vào em như thế..."

Cố Vị Dịch khẽ búng vào trán cô, "Chính là bệnh thích trêu em."

Mặt Mạt bỗn mê, định đưa tay lên xoa chỗ trán vừa bị anh búng. Tay vừa gio lên liền bị anh giữ chặt, cô vội vàng gio tay kia lên. Cố Vị Dịch cười, giữ chặt hai tay cô bằng một tay, "Sao em căng thẳng thế?"

Mặt Mạt càng lấp bắp: "Em... Làm gì có. Anh... Anh... Anh muốn làm gì?"

Cố Vị Dịch cười tà ác, "Muốn hôn em."

Mặt Mạt đỏ bừng mặt, ngại ngùng nói: "Đừng..."

Cố Vị Dịch nhướn mày, khuôn mặt gần như gí sát vào chóp mũi cô, "Sao không được?"

Mặt Mạt bị anh trêu chọc sắp phát điên lên rồi. Cô muốn rút tay ra khỏi tay anh nhưng không đượ, đành cúi đầu để tránh khỏi sự tiếp xúc của anh, "Chẳng phải anh nói em khóc trông rất xấu sao..."

Cố Vị Dịch gật đầu tán đồng, "Üm đúng là rất xấu. Nhưng bạn gái anh mà, anh không chê."

Mặt Mạt theo phản xạ định ngẩng đầu lên để chành chọc với anh. Khoảnh khắc cô vừa ngược lên, đôi môi anh đáp xuống một cách ngọt ngào.

Đây là lần thứ ba hai người hôn nhau. Lần đầu tiên, thú thực Mạt Mạt chỉ cảm thấy răng cửa hơi đau. Lần thứ hai, cô hôn xiêu phách lạc, không sao bình tĩnh nổi. Nhưng lần này cô đã suy nghĩ được nhiều hơn. Trong tâm trí cô lúc này, đầu tiên phải kể đến "sự trống rỗng nghệ thuật" mà thầy giáo Mỹ thuật từng giảng trước đây. Đầu óc cô rất phối hợp mà trống rỗng vài giây, sau đó hàng loạt những cảm xúc diệu kỳ ùa tới. Đôi môi anh vô cùng ấm áp, mềm mại, gần giống chiếc bánh dẻo cô hay ăn hồi bé. Tiếp đó là khứu giác, hơi thở của anh rất dễ chịu, như chiếc ga trải giường sạch sẽ thơm tho mẹ vừa giặt rồi phơi khô, sạch sẽ, phảng phất chút hương dịu nhẹ, như ánh nắng ban mai rực rỡ, ấm áp.

Khi Cố Vị Dịch buông Mạt Mạt ra, đôi môi nhỏ bé của cô có chút sưng đỏ. Khuôn mặt anh thật ra cũng phiếm hồng. Nhưng anh vẫn cố tỏ ra chút quyền uy của người có kinh nghiệm dày dạn, khẽ than thở: "Haiz, em không biết cách lấy hơi à?"

"..."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Mới sáng sớm, Tư Đồ Mạt đã ngạc ngùng gỗ cửa khiến Cố Vị Dịch lửa giận ngút trời. Đêm qua anh phải cùng cô làm album kỷ niệm lớp tới tận hai giờ sáng, còn tốn thêm gần nửa tiếng đồng hồ để ngồi nghe cô lải nhải, lên án những thành viên trong tổ Sáng tạo của công ty coi thường người khác ra sao, nghĩ ra được những câu slogan quảng cáo kinh dị thế nào... Bây giờ mới có sáu giờ thôi! Anh vừa nãm xuống chiếc gối này chưa đầy ba tiếng. Muốn giết người cũng không thể dùng cách này được.

Mặt Mạt gỗ cửa mãi mà không thấy ai trả lời, chỉ buông một câu: "Em vào nhé?" Rồi cứ thế mở cửa xông vào. Cố Vị Dịch đang nằm trên giường, trùm chăn kín đầu, thảng tung như một xác chết. Cô bước tới định kéo chăn ra nhưng anh giữ rất chặt. Hai người giằng co hồi lâu, cô mới kéo được xuống, lộ ra khuôn mặt của Cố Vị Dịch. Một tay anh giữ chăn, tay kia bịt mắt, "Bà cô của tôi ơi, mới sáng ngày ra em đã chạy tới giày vò anh làm gì thế?"

Mặt Mạt gỡ tay đang bịt mắt của anh ra, dỗ dành, "Anh dậy đi mà. Em làm bữa sáng cho anh."

"Không ăn."

"Em làm sữa đậu cho anh uống." Ngay sau khi trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này, Mạt Mạt đã giấu luôn chiếc "máy chém" làm sữa đậu kia.

"Không uống."

Mặt Mạt lay tay anh, "Thôi mà, anh dậy đi mà..."

Cố Vị Dịch bị làm ồn, không thể chịu nổi nữa, bèn ngồi dậy gào lên: "Tư Đồ Mạt! Em làm gì thế?"

Mặt Mạt cười vui vẻ, đưa tay vuốt lại những sợi tóc lộn xộn của anh, "Anh dậy đi. Chúng ta dọn dẹp nhà cửa. Hôm nay em hẹn Mộng Lộ với Đàm Chị đến nhà mình chơi."

Cố Vị Dịch díp hết cả mắt lại, gầm gừ: "Em bị điên à? Sáu giờ sáng dậy dọn dẹp nhà cửa? Em tiếp đón nguyên thủ quốc gia à?"

Mặt Mạt vẫn cười vui vẻ, "Chẳng phải là tạo cơ hội để anh gặp gỡ bạn bè của em hay sao? Em cho anh một danh phận còn gì?"

Cố Vị Dịch vùi đầu vào gối muốn ngủ tiếp, mơ màng nói; "Không phải đều gặp hết rồi sao?"

"Đâu giống nhau. Thân phận của anh khi gặp họ đã thay đổi rồi." Mặt Mạt giải thích mãi cũng cảm thấy chán nản bèn đe dọa anh: "Rốt cuộc anh có chịu dậy hay không? Anh không dậy em bảo họ không cần đến nữa. Sau này cũng không cần phải gặp nữa."

"Dậy." Anh híp mắt, đành thỏa hiệp, "Mấy giờ họ tới?"

"Em hẹn mười giờ."

"Mười giờ?" Cố Vị Dịch cao giọng, "Mười giờ mà em dậy chuẩn bị từ sáu giờ?"

Mặt Mạt đưa tay lên nhìn đồng hồ, "Sáu giờ đâu mà sáu giờ! Sáu rưỡi rồi. Chúng ta còn phải quét dọn nhà cửa, đi chợ, nấu ăn nữa. Họ đến là chỉ việc

ăn thôi."

Anh vô cùng bất lực, "Không ra ngoài ăn được à?"

Mặt Mạt hùng hổ phản đối, "Không được. Em đã hứa sẽ nấu nướng đai họ một bữa rồi."

Anh vừa bước xuống giường vừa lùa bàu: "Sao với anh, em không tốt như thế đi? Còn nấu nướng nữa."

Mặt Mạt giúp anh gấp gọn chăn, "Đâu giống nhau được. Họ đã gây dựng bề dày tình cảm với em bốn năm nay rồi, anh còn non lắm."

Cố Vị Dịch nghe mà tức anh ách. Anh xoay người đè ép cô xuống giường, hai chớp mũi dán chặt vào nhau, "Em nói lại lần nữa xem?"

Cô vội vàng lấy lòng anh, "Cố Vị Dịch, em sai rồi. Bề dày tình cảm của anh và em mới là lớn mạnh, sâu sắc và bền chặt nhất."

Cố Vị Dịch bị lời nói mang đầy tính tuyên thệ của cô chọc cười, "Em nói thêm mấy câu dễ nghe nữa anh sẽ tha cho em."

Mặt Mạt vô cùng phổi hợp, "Cố ca, Cố đại gia, Cố tổ tông, anh để em ngồi dậy đã. Nói chuyện kiểu này chẳng hay gì cả."

Nhưng anh chẳng phổi hợp chút nào, "Thưa quý cô, nói chuyện không hay thì đừng nói nữa. Cười cho đại gia đây xem cái nào."

Mặt Mạt vô cùng vui vẻ, thật thà cong khoe miệng, cười ngốc nghếch. Thật sự, nụ cười của cô vô cùng ngây thơ.

Thế nên tim anh lại lỡ mất một nhịp. Mới sáng sớm ngày ra, một cô gái xông lên giường của anh, còn cười xinh xắn như thế. Mà quan trọng, cô ấy còn là bạn gái anh. Về tình về lý anh đều nêu...

"Huy ch" một tiếng! Cố Vị Dịch ngã xuống sàn nhà.

Mặt Mạt cảm thấy lạ lùng. Cô nhởm dậy, cúi xuống nhìn anh đang xoa móng, khó hiểu hỏi: "Sao tự nhiên anh lại bị ngã thế? Có đau không?"

Mặt Mạt ngồi ở trên cao, cô đang chống tay trên giường cúi xuống nhìn anh. Cố áo vì thế hơi trễ xuống. Cố Vị Dịch ngồi dưới sàn nhà, tầm nhìn rất vừa vặn xuyên thẳng vào cổ áo cô, cảnh xuân lộ rõ.

Mặt Mạt liên tục hỏi: "Không sao chứ?" Nhưng chẳng thấy anh trả lời, bèn theo ánh mắt anh nhìn lại chính mình. Cô giật mình hét lên rồi nhảy xuống, "Đồ háo sắc!" Cô lấy gối ném vào anh. Cố Vị Dịch nhanh chóng né được, "Này, anh đâu có cố ý đâu."

Mặt Mạt không thèm quan tâm anh cố tình hay vô ý, đuổi đánh anh khắp phòng. Anh vừa chạy vừa xin tha, "Thưa quý cô, đại gia đây sai rồi. Hay để đại gia cười một cái cho em xem nhé?"

Đùa giỡn một thoi một hồi, hơn chín giờ hai người mới ra khỏi nhà đi chợ. Suốt quãng đường, Mặt Mạt luôn cảm khái mình là người thông minh nhìn xa trông rộng. Cô đi ra chợ không cần tốn nhiều tinh lực, bởi đã có nhà khoa học họ Cố phát huy tối đa tinh thần khoa học của mình ngoài chợ rồi. Cá phải chọn loại tươi, có thể sống lâu nhất, rau phải chọn loại ít thuốc kích thích và thuốc trừ sâu, thịt đương nhiên phải tươi ngon không có chất phụ gia rồi. Đừng hỏi anh làm sao mà kiểm nghiệm được những điều này. Anh chỉ cần liếc mắt qua, đưa lên mũi ngửi là biết.

Lúc hai người về tới khu nhà thì nhận được điện thoại của Đàm Chị, nói họ đã tới bến xe buýt. Cô đưa hết đồ cho Cố Vị Dịch rồi vội vàng chạy đi đón bạn.

Đàm Chị và Mộng Lộ vừa bước vào tới khu nhà đã bắt đầu trầm trồ bàn

tán, nói cho dù có được bao nuôi chắc cũng chỉ đạt tới đẳng cấp này là cùng. Họ khuyên cô nên nhanh chóng nắm lấy tương lai này. Trong lúc cao hứng, Đàm Chị còn định dắt cô và Cố Vị Dịch đi gặp thầy để chọn ngày lành tháng tốt. Mạt Mạt nghe mà khóc không nổi, cười chẳng xong. Cô cảnh cáo hai cô nàng, sau khi vào nhà không được nói nhăng nói cuội biến cô thành một cô gái nôn nóng muốn lấy được chồng.

Tiếc là, hai cô nàng kia vừa bước vào nhà đã quăng hết mấy lời cảnh cáo của Mạt Mạt ra khỏi đầu, ra sức quảng cáo về Mạt Mạt với Cố Vị Dịch. Ban đầu họ còn nghiêm túc khen cô là con ngoan, trò giỏi, bạn hiền, vào được phòng bếp, lên được phòng khách. Một lát sau, ngay cả mấy lời nói đại loại như: "Ôi Mạt Mạt dáng chuẩn lắm, đường cong chữ S tiêu chuẩn, ngực tần công, mông phòng thủ, sau này chắc chắn là rất dễ sinh, bé con không lo thiếu sữa..." cũng tuôn ra hết. Mạt Mạt nghe mà toát hết mồ hôi lạnh, nhanh chóng kéo Cố Vị Dịch vào bếp làm đồ ăn, để mặc hai cô nàng ngồi cắn hạt dưa, xem tivi trong phòng khách.

Mạt Mạt vừa thái cà chua vừa nói với Cố Vị Dịch, "Bạn họ cứ thích nói lung tung. Anh đừng nghe."

Cố Vị Dịch rất nghiêm túc rửa rau thuận miệng hỏi: "Đừng nghe câu nào?"

Mạt Mạt trợn mắt, "Câu nào cũng đừng nghe."

Anh nhìn cô cười, "Thông qua giám định của anh lúc sáng, anh cảm thấy câu đường cong chữ S tiêu chuẩn kia không phải là nói lung tung đâu."

Mạt Mạt phồng má tức giận, vô cùng kiềm chế nỗi kích động muốn phi dao. Nhà đang có khách, không nên gây ra thảm án vào lúc này.

Trong bếp còn đang đao kiếm đấu nhau, ngoài phòng khách lại vô cùng

náo nhiệt.

Thời gian gần đây, Mộng Lộ và Đàm Chị gặp được toàn chuyện vui vẻ và thuận lợi, vì thế tâm trạng họ rất thoái mái, cứ nô đùa không ngớt. Không biết là ai bày trò trước, hai người lấy hạt dưa ra ném nhau, càng đùa càng hưng phấn, hét hò ầm ĩ, nhảy lên nhảy xuống. Hạt dưa cứ bay qua bay lại trong không trung. Mạt Mạt nghe thấy bèn chạy ra xem có chuyện gì. Cảnh tượng này tuy chưa đến nỗi dọa cô sợ chết khiếp, nhưng cái tên Cố Vị Dịch ưa sạch sẽ nghiêm trọng kia thì... Bình thường, cô chỉ cần để chân lên ghế thôi đã bị anh càu nhau mãi không thôi. Bây giờ khắp phòng khách đâu đâu cũng là vỏ hạt dưa thế này, không biết anh sẽ bộc phát cơn giận trong bao lâu mới hết đây?

Mạt Mạt còn đang lo lắng thì bị một nắm vỏ hạt dưa bay vào mặt, sao đó, từng cái, từng cái từ trên đỉnh đầu cô rơi xuống sàn nhà.

Lần này cô cũng không kiềm chế nổi, xông lên bốc một nắm vỏ hạt dưa, hét: "Hai tên yêu tinh các cậu, chịu chết đi!", rồi xông tới ném tới tấp vào hai cô nàng. Ba người chạy tới chạy lui, rượt đuổi nhau trong phòng khách. Đột nhiên, Mộng Lộ dừng lại, quay về phía nhà bếp, cười áy náy. Mạt Mạt cùng Đàm Chị lúc này mới cùng nhau quay đầu nhìn. Cố Vị Dịch đứng tựa cửa nhìn họ cười như không, chẳng biết anh đứng đó bao lâu rồi.

Mạt Mạt nhìn anh, rồi lại cúi xuống nhìn bãi chiến trường rắc đầy trên thảm trải sàn, khẽ nuốt nước miếng. Cô định nói gì đó thì Cố Vị Dịch bước tới, túm lấy cổ áo cô, cười với hai người còn lại, "Hai cô cứ từ từ chơi. Cô ấy đang làm đồ ăn thì chuồn mất. Tôi đưa cô ấy quay về bếp tiếp tục lao động."

Mộng Lộ không buồn để tâm, xua tay, "Đem đi đi, đem đi đi. Cô dâu nhà anh hung hăn quá. Bọn tôi không đấu lại được."

Cố Vị Dịch đưa tay nắm thành quyền, hành lễ, "Đại ân không có gì đền

đáp. Xin cảm tạ!"

Sau khi quay trở lại bếp, Mạt Mạt quan sát biểu cảm trên mặt Cố Vị Dịch một lúc lâu, sau đó rút ra kết luận: Chẳng có biểu cảm gì cả. Cô nghĩ, hay cứ giải thích đôi câu, "Mấy cô ấy điên cuồng như thế xong lát nữa sẽ tự dọn sạch sẽ."

Cố Vị Dịch búng lên trán cô, "Ai lại để khách dọn dẹp. Em không ngại nhưng anh ngại."

Mạt Mạt nhào tới ôm lấy cánh tay anh, "Anh không giận à? Chứng ưa sạch sẽ đâu rồi?"

Anh tiếp tục búng lên trán cô, "Chẳng phải là ra mắt hội chị em thân thiết hay sao? Anh phải cố thể hiện cho tốt chứ. Dù sao cũng phải đợi họ cho anh một danh phận còn gì! Làm gì dám tức giận!"

Mạt Mạt buông lỏng đôi tay đang ôm lấy cánh tay anh, đứng cách xa anh một chút, "Được đấy. Thế anh cố gắng thể hiện cho tốt. Đừng có búng vào trán em suốt thế, búng nữa em thành ngốc luôn đấy."

Khó khăn lắm mới dọn được cơm lên. Mộng Lộ và Đàm Chị càn quét sạch sẽ, phong thái đĩnh đạc chỉ huy Cố Vị Dịch hết việc này tới việc kia. Mà Cố Vị Dịch hôm nay rất tuân dường tính, bảo đi xới cơm là đi xới cơm, bảo đi mua đồ uống là đi mua đồ uống, bảo đi mua bài pocker là đi mua bài pocker. Hơn nữa, làm bất cứ việc gì, nụ cười cũng thường trực trên môi, khiến Mạt Mạt mắt tròn mắt dẹt. Sao cô chưa bao giờ được hưởng sự đai ngộ này nhỉ?

Cố Vị Dịch ra ngoài mua bài, Mạt Mạt, Mộng Lộ và Đàm Chị mỗi người chiếm một góc sofa để tán gẫu.

"Mạt Mạt, mình thấy Cố Vị Dịch hơi bị được đấy. Ít nhất cũng đáng tin cậy hơn tên Phó Phái kia nhiều." Mộng Lộ vừa cắn hạt dưa vừa nói.

Đàn Chị đạp chân vào cô nàng, "Ai bảo hơi bị được? Quá được luôn ấy chứ." Sau đó, cô nàng quay sang bàn bạc với Mạt Mạt, "Hay mình đổi tên đàn ông nhà mình cho cậu nhé, có được không?"

Mạt Mạt trừng mắt, "Không cần đâu, mình không sống chung với dân anh chị được."

Mộng Lộ nói xen vào: "Mạt Mạt, cậu để anh ta đi Mỹ thật sao?"

Mạt Mạt bị chạm đến nỗi đau, yên lặng gật đầu.

Mộng Lộ an ủi: "Cũng phải. Sao có thể làm lỡ dở tiền đồ của người ta chứ. Nhiều nhất cậu phải đợi anh ta hai năm thôi. Hai năm sau các cậu sẽ là đôi chim liền cành cùng nhau trải qua bao thử thách, mỗi con một phương trời vẫn có thể tìm đường quay lại với nhau, phong ba bão táp cũng không thể đánh bại."

Đàn Chị lại bày ra khuôn mặt vô cùng u buồn, trăn trở, "Nếu bắt mình nói, mình chỉ thấy với nhan sắc của anh ta, cậu cẩn thận không bị người ta cướp mất đấy. Mình thấy ấy à, chi bằng nhanh chóng đăng ký kết hôn cho xong. Nếu không vướng bận gì thì cậu đi theo làm bà xã hàng tặng kèm cũng được."

Mạt Mạt và Mộng Lộ đưa mắt nhìn nhau, không còn gì để nói. Đàn Chị hổn kia từ khi lao mình vào nấm mồ hôn nhân lúc nào cũng như bị ma nhập, chỉ mong xung quanh ai ai cũng phải giống mình, cất cao giọng hát quân hành ca xông vào chiến trường hôn nhân ấy.

May người túm tụm cùng nhau chơi bài poker suốt cả buổi chiều, ai thua sẽ bị búng tai. Mộng Lộ và Đàn Chị mặt dày vô cùng, bày ra hết trò này tới trò kia một cách quang minh chính đại. Mạt Mạt giậm chân nhất định không chịu làm theo, nhưng Cố Vị Dịch thì lại tỏ ra cực kỳ điềm tĩnh. Quả nhiên,

suốt cả buổi chiều, Cố Vị Dịch toàn thắng, còn Mạt Mạt thì thua. Mộng Lộ cùng Đàn Chị không thắng không thua, ngồi một bên xem Mạt Mạt bị búng tai.

Sau khi ăn cơm tối xong, vì sợ không bắt được xe buýt nữa nên hai cô nàng lục tục ra về.

Mạt Mạt có ý níu giữ nhưng không được, bèn cùng Cố Vị Dịch tiễn hai cô nàng ra tận bến xe buýt.

Trước khi lên xe, Đàn Chị trịnh trọng nói với Cố Vị Dịch, "Biểu hiện của anh ngày hôm nay khiến chúng tôi tương đối hài lòng. Chúng tôi chính thức giao Mạt Mạt cho anh. Hơn nữa, chúng tôi cho rằng, biểu hiện của anh xuất sắc hơn dự kiến, vì thế cũng hào phóng tặng thêm cho anh một tin tức tuyệt mật. Tai của Mạt Mạt vô cùng mẫn cảm đấy. Cố gắng giữ gìn cho tốt nhé! Tạm biệt!"

Nói xong, hai người co giò chạy thẳng. Mạt Mạt định đuổi theo bắt lại nhưng không kịp, cô bị Cố Vị Dịch giữ chặt mất rồi. Người ta bảo phải chọn bạn mà chơi, quả nhiên không sai chút nào.

GỬI THỜI THANH XUÂN ÂM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mùng Một tháng Sáu, cả thiên hạ rộm rả chúc mừng Tết Thiếu nhi, nhưng Mạt Mạt lại chẳng thể vui lên nổi. Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì lịch trình đi Mỹ của Cố Vị Dịch đã được lên kế hoạch cụ thể vào ngày Hai mươi hai tháng Bảy. Như thế nghĩa là thời gian họ có thể ở bên nhau chỉ còn một tháng hai mươi mốt ngày. Trừ thời gian cô đi làm và thời gian anh ở trong phòng thí nghiệm, cô và anh còn chưa tới nửa tháng để quấn quýt bên nhau.

Hôm nay, ngôi sao lớn họ Lâm, Lâm Trực Tồn, người đang hợp tác với công ty Mạt Mạt trong một dự án quảng cáo thời gian gần đây có lịch đến trại trẻ mồ côi để thăm hỏi và tặng quà cho các cháu. Thật ra, lịch trình quay quảng cáo của bọn họ vô cùng dày, phải nghỉ quay một ngày như thế này quả là chuyện không dễ dàng gì. Nhưng người ta phải đi làm từ thiện, những việc liên quan đến thiêng nguyệt công ích thế này, công ty cô không thể không ủng hộ. Chính vì thế mà Mạt Mạt và anh Thiết phải tăng ca suốt mấy ngày qua cũng được "từ thiện" cho nghỉ một ngày.

Mạt Mạt trước nay vô cùng hào hứng chào đón những ngày nghỉ không phải cuối tuần, bởi vì nó khiến cô có cảm giác mình được hời. Nếu như trùng hợp, Cố Vị Dịch không phải đến phòng thí nghiệm ở trường, thì cô lại càng hời to. Nhưng đáng tiếc hôm nay chỉ được "hời" thôi, chứ không "to",

Cố Vị Dịch biết Mạt Mạt được nghỉ một ngày, vốn định xin nghỉ để ở nhà với cô. Dù sao thì thí nghiệm mà anh đang hướng dẫn cho Lục Giản Thi làm

cũng sắp kết thúc. Nào ngờ, anh vừa gọi điện xin nghỉ lại gấp ngay lúc giáo sư đang ở phòng thí nghiệm, bị giáo huấn một bài, vấn đề gần như được nâng tầm lên tinh thần khoa học và văn hóa của loài người rồi. Anh không còn cách nào khác, đành phải hứa với giáo sư sẽ hướng dẫn cho Lục Giản Thi từng bước tới khi thí nghiệm kết thúc.

Ở trên xe buýt, trong đầu Cố Vị Dịch tràn ngập dáng vẻ đáng thương buồn bã của Mạt Mạt trước khi anh đi. Cô ôm gối ngồi trên sofa, phụng phịu nói: "Anh có thể về ăn trưa cùng em không?"

Mạt Mạt vẫn giữ nguyên tư thế đó, ngồi ngơ ngẩn trên sofa suốt từ lúc Cố Vị Dịch ra khỏi nhà. Đạo này, càng ngày cô càng không thể rời xa anh được. Những lúc bận rộn còn đỡ, cứ khi nào rảnh rỗi cô lại nhớ anh da diết. Giai đoạn yêu cuồng nhiệt muộn màng này không biết bao giờ mới có thể chấm dứt. Nếu cứ tình trạng này, tới lúc anh đi Mỹ cô phải sống sao đây?

Cô đang suy nghĩ lung tung thì chuông cửa đột nhiên reo vang. Mạt Mạt khẽ ngẩng đầu, chẳng buồn động đậy nữa. Chưa biết chừng lại là mấy thể loại giống như chị Lị Lị tới đưa mỳ lạnh. Khi cô đang lầm bầm chửi rửa vận đào hoa của Cố Vị Dịch thì cửa mở, Cố Vị Dịch đẩy cửa bước vào, "Em ở nhà sao không mở cửa cho anh?"

Mạt Mạt chẳng còn sức lực, híp mắt nhìn anh, "Anh lại quên đồ gì à?"

Cố Vị Dịch nhìn vẻ rầu rĩ của Mạt Mạt, càng khẳng định quyết định quay về của mình là đúng. Anh bước tới kéo cô dậy lôi về phòng, "Để quên em. Mau thay quần áo đi."

Mạt Mạt bị đẩy về phòng vẫn cố quay đầu hỏi: "Thay quần áo làm gì? Hôm nay anh không phải đến phòng thí nghiệm nữa à? Anh định đưa em đi chơi sao?"

Cố Vị Dịch nghe cô nói đây mong chờ như thế thì trong lòng thấy hơn áy náy. Anh khẽ xoa đầu cô, nói: "Anh không xin nghỉ được, thế nên em cùng anh tới trường. Trưa nay đưa em đi ăn canh cá chua gần trường anh."

Mặt Mạt cảm thấy rất vui vẻ, ôm anh reo hò, sau đó còn nhảy chân sáo về phòng thay quần áo.

Cố Vị Dịch lắc đầu cười khẽ, đúng là dễ dỗ.

Mặt Mạt cẩn thận dè dặt thò đầu vào thám thính phòng thí nghiệm. Cô đảo mắt quanh một vòng, sau đó lại quay ra. Cố Vị Dịch đứng đằng sau mỉm cười nhìn dáng vẻ lấm la lấm lét của cô, khẽ cốc đầu cô, "Vào đi chứ."

Đôi mắt Mạt Mạt sáng rực lên, "Có thể chứ?"

Không hiểu tại sao, đôi mắt sáng ngời đang nhấp nháy kia của cô lại khiến anh liên tưởng đến mấy con chuột bạch được nuôi trong phòng thí nghiệm. Anh cười nói: "Có thể. Lát nữa em còn được gặp đồng loại nữa đấy." Dứt lời, anh bước vào trong trước.

Mặt Mạt vội vàng theo sau anh, vừa bước vào cửa đã trông thấy một đại mỹ nữ toàn thân khoác áo blouse trắng đang trợn tròn mắt ngạc nhiên. Trong lòng cô thầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là đồng loại mà anh vừa nói? Đều xinh đẹp như nhau sao? Cô tự suy luận rồi tự thấy vui vẻ, cười híp mắt, túm lấy tay áo Cố Vị Dịch ý bảo anh mau giới thiệu.

"Đây là Lục Giản Thi, đàn em cùng làm thí nghiệm với anh." Cố Vị Dịch chỉ về phía mỹ nữ áo blouse trắng, sau đó khẽ xoa đầu Mạt Mạt, giới thiệu với Lục Giản Thi: "Đây là Tư Đồ Mạt, bạn gái tôi."

Mặt Mạt cảm thấy cái tên này có chút quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra, đành mỉm cười lịch sự, "Hi!"

Lục Giản Thi cố gắng kìm nén cú sốc trong lòng, khóe môi cứng đờ mấp máy: "Hi!"

Mặt Mạt vô cùng hiếu kỳ, chỉ tay vào chiếc áo blouse trắng, "Mọi người đều phải mặc như thế này sao? Cô mặc áo blouse trắng trông có khí chất lắm đấy."

Cố Vị Dịch lấy một chùm chìa khóa từ trong ngăn kéo ra, tìm một chìa trong số đó rồi đưa cho cô, "Ngoài cửa có tủ để đồ. Tủ của anh số 311, đây là chìa khóa. Em ra lấy áo của anh vào đây. Trong tủ còn có sách đấy, nếu em thấy chán thì đọc tạm."

Mặt Mạt vui vẻ chạy đi mở tủ, tìm thấy chiếc áo, tiện thể đảo qua xem trong tủ có những sách gì. Cô có bị dở hơi đâu mà đi đọc mấy loại sách như Tài liệu về chất bán dẫn, Thuộc tính của kim loại và nhiệt luyện.

Mặt Mạt quay trở về phòng, đưa áo blouse cho Cố Vị Dịch. Sau khi khoác áo vào, anh nói với cô, "Em ở đây đợi anh. Anh đi làm thí nghiệm."

Thấy anh định bước vào gian phòng thí nghiệm, cô vội níu anh lại, "Thế em biết làm gì bây giờ?"

"Em thử đi dạo quanh đây xem. Bên kia còn nuôi chuột bạch, em có thể chơi với chúng." Cố Vị Dịch chỉ vào một góc trong phòng, "Anh sẽ quay lại nhanh thôi, chỉ hướng dẫn một chút thôi mà."

"Ừm." Mặt Mạt nhìn quanh gian phòng một lượt, buông tay đang túm áo anh ra, nhưng vẫn nói thêm một câu, "Anh nhớ nhanh lên đấy."

Tay đang cầm ống nghiệm của Lục Giản Thi thoáng run rẩy. Cuối cùng, cô ta không thể kìm nén được cơn sóng cuộn trào trong lòng, hỏi: "Đàn anh, bạn gái anh xinh đẹp như thế, sao từ trước tới nay chưa từng gặp?"

Cố Vị Dịch lấy chiếc kẹp ra, kẹp vào ống nghiệm trong tay cô ta, sau đó hơ qua đèn cồn, thành ống nghiệm xuất hiện một lớp khí bẩn. Anh chỉ tay vào đó và nói: "Ống nghiệm không sạch sẽ ảnh hưởng tới kết quả thí nghiệm."

Lục Giản Thi gật đầu. Trước giờ cô ta chưa từng mắc phải sai lầm sơ đẳng như vậy. Hôm nay đúng là không được bình thường chút nào.

Cố Vị Dịch nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bước tới gần Tư Đồ Mạt. Cô đang khom người trò chuyện với chuột bạch.

"Bạn may mắn quá. May mắn khoa học kia mỗi khi rảnh rỗi sẽ cho chúng may mắn uống thuốc độc phải không?"

"Chít... chít..."

"Tao cũng nghĩ thế. Kiếp sau đầu thai, tốt nhất chúng may mắn đừng làm chuột nữa, làm mèo tốt biết bao."

"Chít...chít..."

"Bạn may mắn muốn làm chuột? Thế làm chuột cống đi, đừng làm chuột bạch nữa. Tuy rằng chuột cống không trắng trẻo đáng yêu, nhưng ít nhất sẽ không bị bắt vào phòng thí nghiệm."

"Chít... chít..."

"Đúng thế. Sao cả thế giới này làm thí nghiệm cứ phải dùng chuột bạch thế nhỉ?"

"Chít... chít..."

"Haiz, bạn may mắn sao biết được. Người trong cuộc mù mờ mà. Ôi chán quá đi mất, tao nhảm chán tới mức độ phải trò chuyện với bạn may mắn rồi, cứ như

thể tao ngây thơ hoạt bát hồn nhiên lăm không bằng."

Lúc này Cố Vị Dịch khẽ hắng giọng, kéo kéo đuôi tóc, "Phải dùng chuột bạch bởi vì gene của chuột bạch gần giống với gene của con người nhất. Hơn nữa, màu sắc thuần, từ bên ngoài có thể quan sát những biến đổi của thí nghiệm một cách rõ ràng nhất. Tư Đồ Mạt, em thật ấu trĩ."

Mạt Mạt quay đầu nhìn anh, "Anh mới ấu trĩ ấy. Đã làm thí nghiệm xong chưa? Có thể đi ăn canh cá chua chưa?"

"Chưa, anh tranh thủ ra xem em với chuột bạch diễn cảnh gia đình hòa hợp."

Mạt Mạt phồng mang trợn mắt, "Đừng kéo tóc em, hỏng hết cả tạo hình của em bây giờ."

Cố Vị Dịch không chịu buông tay, "Thế này cũng được coi là tạo hình sao?"

Cô đưa tay lên định chỉnh lại tóc, nhưng anh vẫn không chịu buông tay, đành phải thay đổi sách lược, "Thôi mà, em đau đấy."

Lục Giản Thi楞楞地 đứng nhìn hai người đùa giỡn qua cửa kính: Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cô bĩu môi không chịu, nhưng anh mãi không buông tay. Rồi cô nũng nịu nói gì đó, anh mỉm cười, buông tóc cô ra, còn thân thiết vuốt tóc cô thêm lần nữa.

Bỗng nhiên, Lục Giản Thi cảm thấy anh cười trông thật xa lạ. Không phải bình thường anh không bao giờ cười, nhưng nụ cười của anh lúc nào cũng mang theo chút khách sáo và xa cách, không giống hiện tại, cười một cách đơn thuần, một nụ cười từ tận trong tim.

Cố Vị Dịch quay lại phòng thí nghiệm, nhìn cô nàng đàn em đang hôn vía

lên mây, gọi mấy câu cũng không thấy trả lời. Làm thí nghiệm cần sự tập trung tỉ mỉ, chính xác tuyệt đối. Anh rất bất mãn với thái độ này của cô ta, vì thế ngữ điệu không mấy mềm mỏng, "Lục Giản Thi, nếu hôm nay cô không tập trung được thì đừng làm thí nghiệm nữa."

Lục Giản Thi hoang mang nhìn anh, "Dạ?"

Cố Vị Dịch chỉ vào ống nghiệm với lượng hóa chất vượt mức rõ ràng trong tay cô, "Làm thí nghiệm mà không thể tập trung thì tốt nhất đừng có làm, lãng phí thời gian của người khác." Anh phải hy sinh cả thời gian ở bên bạn gái để tới hướng dẫn cô ta làm thí nghiệm đấy.

Lục Giản Thi thấy giọng điệu của anh trở nên nghiêm khắc thì vô cùng sợ hãi, lắp bắp nói: "Xin lỗi... em sẽ chú ý."

Cố Vị Dịch gật đầu, "Giảm lượng hóa chất đi một nửa, chú ý độ pH."

Tư Đồ Mạt nằm bò ra bàn ngáp ngắn ngáp dài, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngẩng đầu, thấy hai người một trước một sau bước ra. Cố Vị Dịch mặt không biểu cảm, nhưng từng đường nét cứng ngắc trên đó vẫn khiến Mạt Mạt đoán anh đang tức giận. Lục Giản Thi cẩn mōi đi theo sau, gương mặt vô cùng sợ hãi, có vẻ sắp khóc tới nơi rồi.

Mạt Mạt không chịu nổi bầu không khí kỳ dị giữa hai người, bèn chủ động lên tiếng: "Anh làm thí nghiệm xong rồi à?"

Cố Vị Dịch lắc đầu, "Không làm nữa. Chúng ta đi ăn cơm."

"Sao không làm nữa?"

Lục Giản Thi lí nhí nói xen vào: "Tôi đánh vỡ ống nghiệm khi hợp chất chuẩn bị kết tủa. Xin lỗi."

Cố Vị Dịch lạnh lùng nhìn cô ta, "Chiều nay không cần làm nữa. Bao giờ cô tập trung được hãy làm."

Mặt Mạt khẽ nhéo eo anh, "Cô bé à, đừng buồn. Anh ấy không có ý đó đâu."

Cố Vị Dịch trừng mắt nhìn cô, trên mặt viết rõ: Anh chính là có ý đó.

Mặt Mạt không để ý đến anh, cười híp mắt nói với Lục Giản Thi: "Không phải cô bị anh ấy dọa sợ chết khiếp nên mới không làm được thí nghiệm đấy chứ? Hay chúng ta cùng đi ăn trưa đi, hiểu nhau hơn sẽ không thấy sợ nữa. Chúng tôi đang định đi ăn canh cá chua, cô có thích món đó không?"

Mặt Mạt nhiệt tình như thế khiến Lục Giản Thi sững sờ, "Ừm, thích."

"Thế cùng đi đi." Mạt Mạt cứ thế đập bàn phán quyết.

Cố Vị Dịch thăm thờ dài, chưa thấy ai thích lo chuyện bao đồng như vậy.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Quán canh cá chua mà Cố Vị Dịch dẫn họ tới quả nhiên rất ngon. Thịt cá tươi, canh chua dịu, không quá cay, khiến trái tim Mạt Mạt vui vẻ như nở hoa. Cô ăn liền một mạch tới lúc Cố Vị Dịch không thể không giật lại đôi đũa của cô, sợ cô ăn nhiều quá mà bội thực.

Lục Giản Thi chẳng ăn được là bao. Cô ta vốn không ăn nhiều, cộng thêm việc bị hành động của hai người kia làm nổ cả mắt, lại càng nuốt không trôi.

Nếu bình tĩnh suy xét thì cử chỉ của hai người đó không thân mật như những cặp đôi yêu nhau bình thường, ai không biết còn tưởng họ chỉ là bạn bè mà thôi. Nhưng Lục Giản Thi biết, thế nên cô ta nhìn ra được vẻ dịu dàng của Cố Vị Dịch mỗi khi anh quay sang nói chuyện với Tư Đồ Mạt, vẻ bất đắc dĩ của anh khi anh dùng đũa gỗ vào thành bát của Tư Đồ Mạt, kêu cô đừng ăn nữa hay nụ cười khổ với thái độ chấp nhận số phận của anh mỗi khi lấy giấy lau những giọt nước canh mà Tư Đồ Mạt làm rớt trên mặt bàn...

Lục Giản Thi buông đũa, "Ấy... Tư Đồ Mạt? Có phải chị học trường chúng tôi không?"

Mạt Mạt lắc đầu, "Không phải, tôi học trường G."

Lục Giản Thi hỏi tiếp: "Thế hai người là bạn học cùng cấp ba à?"

Mạt Mạt vẫn lắc đầu, "Không phải, tôi học cùng cấp ba với Phó Phái. Cô

biết Phó Phái không?"

Lục Giản Thi gật đầu. Phó Phái, anh chàng phụ tình bạc nghĩa nổi danh khắp trường đại học Khoa học Tự nhiên. Nghe đồn, những người phụ nữ từng bị anh ta phụ bạc trên thế gian này đã hợp thành một tổ chức mang tên "Phụ nữ phải tự lập tự cường", chuyên đi tuyên truyền, phổ biến về tình sử anh ta. Hơn nữa, họ còn xuất bản hẳn một cuốn sách mang tên Tùy cơ ứng biến những quỷ kế tình yêu của Phó Phái.

Mặt Mạt nhìn vẻ mặt hoang mang của Lục Giản Thi, thử thăm dò: "Xem ra cô từng nghe không ít chiến tích huy hoàng của cậu ta rồi nhỉ?"

Lục Giản Thi do dự một lát rồi gật đầu, kể cho cô nghe câu chuyện về tổ chức Phụ nữ phải tự lập tự cường. Mạt Mạt nghe xong cười sung sướng, vỗ bàn khen ngợi nữ sinh trưởng các cô quá tài hoa.

Cố Vị Dịch lắc đầu nói: "Tư Đồ Mạt, em thầm kinh à? Chuyện đấy cũng tin?"

Mạt Mạt vẫn cười, "Anh không biết đâu... Hồi học cấp ba, em nghe nói bạn gái cũ của cậu ta đi tới đâu cũng tuyên truyền về chiến tích lăng nhăng của cậu ta. Thật không ngờ...ha ha... lên tới đại học đã nâng cấp thành tổ chức hoạt động chuyên nghiệp rồi... ha ha... sinh viên đúng là có học, có nhận thức hơn nhiều đấy... ha ha... ôi trời... em cười đau cả bụng rồi..."

Cố Vị Dịch trợn trăng mắt, "Em cười khoa trương quá đấy."

Mạt Mạt cố nuốt một ngụm nước miếng để dứt cơn cười, nghiêm túc nói: "Em nhớ tới một câu nói: Đắc tội nhiều người, tội nghiệt sâu nặng."

Cố Vị Dịch dùng một ngón tay khẽ gó vào trán cô, "Thật biết cười trên nỗi đau của người khác."

Mặt Mạt xoa trán ai oán, "Sao anh cứ gõ vào trán em thế?"

Anh mỉm cười, lấy tay xoa giúp cô, "Anh xem nào. Được rồi, lần sau sẽ gõ vào chỗ khác."

Ngón tay Lục Giản Thi vô thức bấu chặt lấy áo. Đột nhiên, cô ta nhớ lại hồi nhỏ xem Tây du ký, Tôn Ngộ Không dùng gậy Như Ý vẽ một vòng tròn trên mặt đất để sư phụ cùng các sư đệ trốn vào trong. Tất cả những yêu ma quỷ quái có mưu đồ xấu xa, chỉ cần bước tới gần vòng tròn đó lập tức sẽ bị đẩy ra ngoài. Lục Giản Thi cảm thấy dường như mình đã bị đẩy ra ngoài rồi, hơn nữa, còn bị đạp cho ngã chổng mông trên đất, đau tới nhức nhối tâm can.

Ăn cơm xong, Cố Vị Dịch hỏi Lục Giản Thi: "Thí nghiệm buổi chiều nay có làm nữa không?"

Lục Giản Thi nhìn Tư Đồ Mạt. Cô đứng bên cạnh anh, hai ngón tay túm tay áo anh khẽ lay. Đây chỉ là một hành động trong vô thức, nhưng lại khiến sống mũi Lục Giản Thi cay cay, lời định thốt ra đành nuốt trở lại. Cô ta nói: "Em không được khỏe, thí nghiệm chiều nay không làm nữa."

Cố Vị Dịch gật đầu, "Cô về nhà nghỉ ngơi đi."

Tư Đồ Mạt lo lắng nhìn cô ta, "Cô có thể tự về được không? Hay chúng tôi đưa cô về nhé?"

Lục Giản Thi lắc đầu, "Không cần đâu. Tôi không sao. Chắc do tiêu hóa không được tốt thôi, đi bộ một lát là đỡ ngay."

Tư Đồ Mạt vỗ tay: "Vậy được rồi, cô đi cẩn thận nhé."

Lục Giản Thi đứng nhìn hai người họ rời đi. Hôm nay gió hơi lớn, chiếc áo trắng của Cố Vị Dịch tung bay phất phơ. Tư Đồ Mạt túm áo anh, cùng đi về phía trước. Sau đó, anh quay lại nói gì đó với cô, cô khẽ huých anh. Anh

ôm lấy eo cô, gần như vừa ôm vừa kéo cô đi về phía trước. Họ trông rất hạnh phúc, cho dù là hờn giận nhau, cũng rất hạnh phúc.

Đột nhiên, Lục Giản Thi vô cùng căm ghét thị lực hoàn hảo của mình.

*****

Tư Đồ Mạt bị Cố Vị Dịch dùng cánh tay và lồng ngực ôm chặt, tiễn về phía trước. Cô vẫn đang hờn dỗi vì mấy lời khi nãy của anh. Sau khi hai người đi khuất khỏi tầm nhìn của Lục Giản Thi, Mạt Mạt vui vẻ hỏi: "Lúc nãy anh nói trong phòng thí nghiệm có đồng loại của em, là muôn chỉ Lục Giản Thi sao? Thật ra em cảm thấy, em và cô ấy chẳng có điểm nào giống nhau cả. Cô ấy theo trường phái khí chất thanh cao. Còn em theo trường phái trẻ trung sôi nổi."

Cố Vị Dịch quét mắt qua cô, "Anh nói đồng loại là mấy con chuột bạch ấy. Em và chúng có đôi mắt lạnh lợi giống nhau."

Cô cứ thế bị giội một gáo nước lạnh. Thật muốn cắn chết anh.

Cố Vị Dịch thấy cô bùi môi tối mức có thể treo được nguyên một lọ xì dầu, mới cười vuốt ve khuôn mặt cô, "Ôi nhìn đôi môi này, anh có định hôn em đâu."

Mạt Mạt lườm anh, "Tránh xa em ra."

Cố Vị Dịch buông cô ra thật, một mình đi phía trước, bỏ lại cô đứng ngơ ngác phía sau. Anh đi được năm, sáu bước mới quay đầu nhìn, sau đó tươi cười chạy trở lại, "Tránh thế đủ xa rồi chứ? Giờ anh quay lại rồi đây."

Mạt Mạt sững sờ, tới khi phản ứng được mới phát hiện cô chẳng lĩnh hội nổi trò đùa của anh, ngược lại càng tức giận hơn, "Anh bệnh hoạn thế..." Khi thật sự tức giận, cô sẽ chẳng nói được gì, nhất thời không biết mắng thế nào.

Thôi dành xoay người đi về hướng khác.

Là một chàng trai không hiểu phong tình, Cố Vị Dịch cố gắng dùng con mắt khoa học để phân tích nguyên nhân khiến cô đột nhiên tức giận tới mức quay đầu bỏ đi, nhưng không có kết quả. Anh vội vàng đuổi theo, "Sao thế?"

Mặt Mạt gạt tay anh ra, không nói gì.

Hiếm khi tính tình Cố Vị Dịch lại dễ chịu như lúc này. Anh dỗ dành cô: "Được rồi, đừng giận nữa mà."

Anh đã xuống nước như thế, cô cũng thấy nguôi ngoai kèm theo chút áy náy, bởi thật ra cô cũng không rõ lúc nãy mình tức giận vì cái gì nữa.

Cô khoác tay anh, "Thế chiều nay anh đưa em đi đâu chơi? Hôm nay là Quốc tế Thiếu nhi đấy."

Cố Vị Dịch vô cùng bất lực trước tính khí thất thường, thay đổi như thời tiết, sáng nắng chiều mưa của cô, thở dài nói: "Em còn bé lắm sao?"

Mặt Mạt trịnh trọng gật đầu, "Đúng, em vẫn còn bé."

Anh đặt tay lên vai cô, "Đi, ra cửa hàng đồ chơi mua quà cho em."

Mặt Mạt vờ hưng phấn hò reo, "Oh yeah! Go go go!"

Mặt Mạt cứ tưởng Cố Vị Dịch nói linh tinh để trêu đùa cô thôi. Mãi tới khi hai người đứng trước cánh cổng lớn với hàng chữ "Thế giới đồ chơi" to đùng, cô mới ý thức được rằng anh nói thật. Anh nghiêm túc coi cô là trẻ con rồi.

"Đi thôi, anh mua búp bê Barbie cho em." Cố Vị Dịch nắm tay cô chuẩn bị bước vào.

Mặt Mạt đứng yên không nhúc nhích, "Không cần đâu, mất mặt lắm. Em lớn thế này rồi."

Cố Vị Dịch cười như có như không, "Lúc nãy chính em nói được còn gì?"

"Em hối hận rồi."

"Mất mặt đâu mà mất mặt. Cùng lăm người ta chỉ cho rằng chúng ta đến mua quà cho con thôi."

"Con ở đâu ra?"

"Sinh thì sẽ có."

Mặt Mạt hơi đỏ mặt, "Muốn sinh thì anh tự sinh đi. Ai thèm sinh con với anh?"

"Anh có bảo sinh con với em đâu." Thấy Mặt Mạt chuẩn bị trở mặt, Cố Vị Dịch vội vàng ghé sát vào cô, "Mẹ nó à, em nói xem nên mua gì cho con mình đây?"

Mặt Mạt chưa kịp trở mặt đã bị anh chọc cười, "Mua một thanh đao về. Em dạy con chém bồ nó."

"Lòng dạ phụ nữ đúng là độc ác nhất."

"Anh Cố."

Giọng trẻ con truyền tới bên tai, Cố Vị Dịch và Mặt Mạt cùng quay đầu lại nhưng chẳng nhìn thấy ai cả. Hai người đảo mắt một vòng mới thấy một đứa trẻ mím mím xông vào đứng giữa Cố Vị Dịch và Mặt Mạt. Cả hai cùng cuộn xuống, Tiểu Quang ôm chặt chân Cố Vị Dịch, liên tục gọi: "Anh Cố..."

Cố Vị Dịch ngồi xuống, hỏi: "Tiểu Quang, sao em lại ở đây? Mẹ em

đâu?"

Mặt Mạt đảo mắt một vòng, bắt gặp ánh mắt của chị Lị Lị. Ôi, sao bỗng dưng cảm thấy người này không có ý tốt thế này?

Chị Lị Lị kia thướt tha bước tới chỗ hai người, "Tiểu Cố, sao cậu lại ở đây?"

Cố Vị Dịch đứng lên, một tay dắt Tiểu Quang, "Đi ngang qua thôi, hai người tới mua quà Tết Thiếu nhi sao?"

Tiểu Quang lắc lắc cánh tay mຸm mິm, "Mẹ nói sẽ mua rô bốt cho em. Anh Cố, anh chọn giúp em được không?"

Mặt Mạt từ đầu tới cuối bị gạt sang một bên, nhìn bàn tay đang nắm tay Tiểu Quang của Cố Vị Dịch, lại nhìn bàn tay trống rỗng của mình, không biết là mùi vị gì. Tết Thiếu nhi còn phải ghen tị, tranh giành với trẻ con sao?

Cố Vị Dịch nhìn Mạt Mạt, áy náy nói với Tiểu Quang, "Xin lỗi em. Anh Cố và chị Tư Đồ còn có việc, không thể chọn đồ chơi cùng em được. Em cứ mua đi rồi lúc nào cho anh xem được không?"

Tiểu Quang ôm chặt chân anh không chịu buông, "Không thèm, không thèm. Anh Cố, anh chọn cho em đi mà."

Chị Lị Lị nói: "Tiểu Quang, đừng cứ bám chặt lấy anh Cố như thế. Người ta còn phải ở bên bạn gái nữa, không rảnh chơi với con đâu."

Không biết tại sao ngữ điệu của chị ta khiến Mạt Mạt cảm thấy chị ta chẳng có ý khuyên bảo trẻ nhỏ gì cả, hình như còn muốn kích động nó hơn.

Quả nhiên, Tiểu Quang càng ôm chặt hơn, còn lén lút quay sang lườm Mạt Mạt, "Chị lớn như thế rồi còn cần có người ở bên à? Đúng là mặt dày."

Mặt Mạt khóc không được cười cũng chẳng xong, không nhịn được châm chọc một câu, "Em là con trai mà cứ ôm chặt lấy con trai, càng mặt dày hơn."

Cố Vị Dịch nghe mà đờ đẫn. Đòn phản kích của cô sao chỉ đạt được tới trình độ mẫu giáo thế kia?

Tiểu Quang buông chân Cố Vị Dịch ra, nói: "Bây giờ em không ôm nữa rồi, thế nên chị mới mặt dày."

Cố Vị Dịch và Mạt Mạt đưa mắt nhìn nhau, cùng đồng thanh nói: "Bye bye." Sau đó, Cố Vị Dịch dùng tư thế như gió bão chớp giật, nắm tay Mạt Mạt cùng bỏ chạy.

Chạy hết cả con phố, hai người mới dừng lại, nhìn đối phương, thở hổn hển rồi bật cười.

Mạt Mạt vỗ mạnh vào lưng anh, "Cố Vị Dịch, anh bớt trêu hoa ghẹo guyệt đi được không? Em không chống đỡ được hết đâu."

Cố Vị Dịch rất bất đắc dĩ, "Anh nào có."

"Anh có. Bây giờ phải làm sao? Đi đâu đây?"

Cố Vị Dịch giúp cô chỉnh lại mẩy sợi tóc rối lòe xòa, "Về nhà?"

Mạt Mạt không nghĩ ra được nơi nào tốt hơn, đành phải gật đầu.

Thế là hai người đi lòng vòng mãi mới tìm được bến xe buýt. Vì không phải giờ tan tầm nên trên xe chẳng có mấy người. Nhưng nơi này cách xa nhà họ, chắc phải qua hơn hai mươi bến mới tới. Cố Vị Dịch ngồi ghế sát cửa sổ, Mạt Mạt tựa vào vai anh, ngáp dài ngáp ngắn. Ánh nắng tầm ba, bốn giờ chiều hơi gắt, Mạt Mạt chập chờn rơi vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận được tay của Cố Vị Dịch chạm nhẹ lên trán mình, lòng bàn tay mở

rộng, chấn ánh nắng giúp cô. Dường như cô mơ hồ nói với anh: "Cảm ơn, có anh thật tốt." Dường như... anh đã hôn nhẹ lên trán cô.

Cô nói câu đó, hay chưa nói nhỉ?

Anh hôn cô, hay không hôn nhỉ?

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Cuộc sống của Cố Vị Dịch trong một tuần trở lại đây vô cùng đau khổ. Tâm trạng Tư Đồ Mạt luôn không được tốt, thường xuyên kiểm cớ gây sự với anh. Cô chê trách anh đủ thứ, nào là không chịu tắt đèn trong nhà vệ sinh, để cốc trà lén bàn làm mặt bàn bị hoen ố, rửa bát không sạch... Ban đầu Cố Vị Dịch còn cố tranh luận rằng, rõ ràng anh đã tắt đèn nhà vệ sinh, người thường xuyên quên tắt đèn chính là cô; rằng vết hoen trên mặt bàn có bán kính hoàn toàn khác với bán kính của chiếc cốc trà anh hay dùng; rằng mỗi khi rửa bát anh đều rửa từng chiếc một tới khi nó sạch bóng khô ráo mới thôi... Sau đó, anh mới phát hiện ra, Tư Đồ Mạt đang thể hiện rằng cô không nỡ rời xa anh. Mặc dù phương pháp biểu đạt có hơi khác người nhưng anh không vạch trần tâm tư bé nhỏ của cô. Ngày nào anh cũng vui vẻ cùng cô đấu khẩu, tranh luận.

Mặt Mạt chẳng biết tại sao nữa. Dạo này hễ thấy khuôn mặt Cố Vị Dịch lượn lờ trước mặt là cô lại khó chịu. Nhìn anh cô sẽ có cảm giác như đang nhìn thấy thời gian đêm ngược tới kì thi tốt nghiệp cấp ba, hằng ngày phải sống trong lo sợ, ngày ngày ôm nỗi chua xót. Cô buồn bã đến thế rồi mà cái tên đầu gỗ chết tiệt Cố Vị Dịch kia hằng ngày còn thích cãi nhau với cô. Đúng là cái tên bệnh hoạn nhất trong những tên bệnh hoạn!

Suốt từ lúc tan làm tới giờ, Mạt Mạt chưa thấy bóng dáng Cố Vị Dịch đâu. Đây là lần thứ một trăm lẻ một cô nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường trong phòng khách, chín giờ hai mươi mốt phút. Lúc sáu rưỡi anh gọi điện cho cô

nói mấy câu anh em hay cùng anh làm thí nghiệm muốn tổ chức liên hoan chia tay, nên buổi tối anh sẽ không về nhà ăn cơm. Đến tám giờ hai mươi, anh lại gọi điện nói mấy người họ rủ nhau đi hát karaoke. Mạt Mạt còn chưa kịp cẩn thận anh về sớm một chút thì điện thoại đã bị ngắt rồi. Cô lại nhìn đồng hồ, sau đó liếc về phía điện thoại và giây, quyết định có chết cũng không thèm gọi điện.

Tới tận khuya, đột nhiên chuông cửa réo liên tục. Mạt Mạt từ trên giường bò dậy. Thật ra cô chưa ngủ, nhưng không muốn để Cố Vị Dịch nghĩ rằng cô đang chờ anh. Cô xỏ dép vào, ngáp một cái rồi mới sầm mặt đi mở cửa.

Khi Mạt Mạt nhìn thấy Lục Giản Thi thì sững sờ trong giây lát. Lục Giản Thi và anh chàng đứng đằng sau cô ta cũng ngạc nhiên không thốt nên lời. Thế là trong bầu không khí ấy, ngoại trừ Cố Vị Dịch say mèm đang tựa vào tường ra, tất cả mọi người đều ngơ ngẩn. Đúng là một người đơ không thể bằng tất cả mọi người cùng đơ.

Lục Giản Thi là người lấy lại được phản ứng đầu tiên. Cô ta nói: "Ôi, đàn anh uống say quá rồi, bọn tôi đưa anh ấy về."

Mạt Mạt đáp lại một tiếng rồi nghiên người để họ đi vào. Cố Vị Dịch vẫn còn một chút ý thức. Khi chàng trai kia dùi anh bước qua cánh cửa, anh liền đẩy tay người ta ra, cười với Mạt Mạt, "Đừng mắng anh mà."

Mạt Mạt vô cùng bất mãn khi anh biến cô trở thành hình tượng bà vợ sứ tử Hà Đông như thế. Cô vừa định mở miệng phản bác thì anh đã bỗ nhào vào người cô. Cô vội vàng đỡ lấy anh, "Cố Vị Dịch, đứng lên, không em ném anh ra ngoài đấy."

Lục Giản Thi xông tới cùng dùi anh, "Để tôi,"

Con người Cố Vị Dịch bị chứng ưa sạch sẽ, không thích tiếp xúc động

chạm với người khác. Hơn nữa anh lại đang say, vì thế anh mạnh mẽ đẩy văng đôi tay Lục Giản Thi đang định chạm vào người mình.

Lục Giản Thi bị đẩy ngã xuống sàn một cách mất mặt. Mạt Mạt cũng thấy ngại ngùng, lắp bắp giải thích: "Anh ấy uống say nên không thích ai động vào người."

Lục Giản Thi nhìn Cố Vị Dịch đang đè cả người lên Mạt Mạt. Không thích ai động vào sao? Thật không có chút thuyết phục nào cả! Cô ta đành khẽ gật đầu rồi đứng sang một bên. Chàng trai kia xông lên định dùi Cố Vị Dịch cũng bị anh đẩy ra. Như thế cũng tốt, ít nhất cũng khiến Mạt Mạt không mất mặt vì lời nói dối khi nãy của mình.

Mạt Mạt vô cùng bất đắc dĩ, đành tự dùi anh về phòng, vừa đi vừa răn đe: "Cố Vị Dịch, anh đi đàng hoàng cho em. Lúc nãy sao về tới nhà được thế?"

Cố Vị Dịch vùi đầu vào hõm vai cô, say mềm rồi mà vẫn ai oán, nói: "Đạo này em rất hung dữ đấy!"

Mạt Mạt chẳng thèm tính toán mà lôi thẳng anh về phòng. Sau khi Cố Vị Dịch đã nằm lên giường đàng hoàng, cô mới quay ra tiếp chuyện những người ngoài phòng khách, "À... hai người muốn uống gì đó không?"

Lục Giản Thi lắc đầu, "Không. Không còn sớm nữa, chúng tôi phải về rồi."

Mạt Mạt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn mười một giờ rồi. Cô liên tục nói cảm ơn và tiễn họ ra cửa.

Mạt Mạt ngồi trên sofa trong phòng khách, lắng nghe Cố Vị Dịch lẩm bẩm những câu không đâu vào đâu, lúc kêu nóng, lúc bảo khát nước, lúc lại than buồn nôn. Cô chẳng buồn để ý đến anh, trong đầu chỉ toàn là ánh mắt của Lục Giản Thi trước khi cô ta ra về. Đạo này cô đang vô cùng yêu thích

một bộ phim Mỹ tên là Lie to me, nội dung chủ yếu nói đến việc thông qua những hành động và biểu cảm trong vô thức của một người để suy đoán tâm tư tình cảm của người đó. Trước khi rời đi, Lục Giản Thi đã quay lại, nhanh chóng đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt ấy vô cùng phức tạp. Mạt Mạt quá quen thuộc với ánh mắt kiểu như thế rồi. Trước đây, mỗi khi Phó Phái tới chơi với cô, Vương San thường xuyên dùng ánh mắt đó để nhìn cô. Lại nhớ đến hôm trước, khi cô tới phòng thí nghiệm, thái độ của Lục Giản Thi lúc đó...

Mạt Mạt vốn cho rằng Lục Giản Thi là một cô gái có chút lanh đạm, nhưng bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy có lẽ cô ta cố ý tỏ ra như vậy. Mạt Mạt buồn chán tới cực độ. Biết thế đã không rủ cô ta đi ăn canh cá chua.

"Tư Đồ Mạt..." Cố Vị Dịch gọi.

Mạt Mạt trợn mắt, đứng dậy đi vào bếp rót một cốc nước rồi bước vào phòng Cố Vị Dịch. Anh đang tựa vào thành giường, hai mắt mờ màng, lông mày nhíu chặt, "Em đi đâu đấy? Anh muốn uống nước."

Mạt Mạt đưa cốc nước cho anh, bức bối nói: "Em có phải người hầu của anh đâu."

Cố Vị Dịch uống nước ừng ực, Mạt Mạt đứng một bên càu nhau: "Cố Vị Dịch, cái cô Lục Giản Thi có ý gì với anh phải không?"

Anh uống hết nước lại nhét cốc vào tay cô, nắm vật xuống tiếp tục ngủ.

Mạt Mạt lay anh dậy, "Này, đừng giả chết. Có phải Lục Giản Thi thích anh không?"

Cố Vị Dịch bức bối xoay người, "Không biết, anh đau đầu lắm. Em đừng có làm phiền anh."

Mạt Mạt cần gì quan tâm tới chuyện anh đau đầu, càng lay mạnh hơn,

"Anh dậy nói rõ ràng cho em. Dậy đi, dậy đi, dậy!!!"

Anh quát lên: "Anh không biết thật mà. Anh chỉ biết em yêu anh thôi."

Mặt Mạt cố nén cười, vỗ mạnh lên lưng anh, "Thôi đi, dậy tắm ngay cho em. Cả người đầy mùi rượu thế này mà anh định ngủ à?"

Cố Vị Dịch chẳng buồn động đậy. Mạt Mạt không còn cách nào, bèn đi vào nhà tắm lấy một chiếc khăn bông, vò nước ấm rồi lau mặt giúp anh, sau đó cô về phòng mình ngủ.

Nằm trên giường nhưng cô không tài nào ngủ được. Kiểu người có vẻ ngoài hại nước hại dân cùng chỉ số thông minh ở mức bất thường như anh, có nhiều người thích cũng là chuyện bình thường. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, chẳng phải vẫn còn một chị Lị Lị kia sao? Cô tự thấy với đối thủ là chị Lị Lị kia, cô hoàn toàn không cần lo lắng. Nhưng Lục Giản Thi thì thật khó đối phó. Thứ nhất, hành vi của cô ta luôn thăm lặng, kín đáo, chính là hiện tượng địch trong tối, ta ngoài sáng diễn hình, không thể chủ động được. Thứ hai, cô ta học cùng một chuyên ngành với Cố Vị Dịch, thuộc diện "Anh chỉ vừa mới nói, em đã hiểu hết", đây là cảnh giới tư duy cao thâm tới nhường nào chứ? Mạt Mạt vĩnh viễn không thể đạt tới cảnh giới đó. Thứ ba, cô ta và Cố Vị Dịch ngày nào cũng cùng nhau làm thí nghiệm, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, chưa biết chừng không bao lâu nữa sẽ phải lòng nhau...

Mạt Mạt càng nghĩ càng thấy không ổn chút nào. Cô ngồi bật dậy, sang gõ cửa phòng Cố Vị Dịch, nhưng gõ mãi vẫn chẳng thấy ai trả lời. Cô đoán, chắc anh ngủ say như chết rồi, liền mở cửa bước vào, bật đèn lên. Nhưng sao trên giường chẳng có ai?

Mạt Mạt bước tới vén chăn lên, nhìn trái nhìn phải rồi ngó xuống tìm trong gầm giường.

"Này, Tư Đồ Mạt?" Giọng nói đầy vẻ nghi hoặc từ phía trên truyền tới. Mạt Mạt quay lại thấy Cố Vị Dịch mặc đồ ngủ, đang lau tóc, mặt ngơ ngác không hiểu gì, "Em bò dưới đất tìm gì đấy?"

Mạt Mạt bám tay vào mép giường đứng dậy, "Em tưởng anh uống say lăn xuống gầm giường."

Cố Vị Dịch "ùm" một tiếng rồi ngồi xuống mép giường, "Hơn một giờ sáng em chạy sang phòng anh để xem anh có bị lăn xuống gầm giường không à?"

Mạt Mạt cũng ngồi xuống, "Chẳng phải anh uống say rồi sao? Đi đâu thế?"

Anh vẫn đang lau tóc, trả lời một cách qua loa: "Đi tắm. Anh mà say thì chỉ cần hơn một tiếng đồng hồ sau sẽ tự tỉnh."

Mạt Mạt thấy có gì đó không đúng, híp mắt hỏi: "Anh chỉ cần một tiếng sau là tỉnh? Thế lần trước anh lôi em đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ mới về đến nhà là muốn chơi xỏ em sao?"

Cố Vị Dịch lấy chiếc khăn bông trùm lên mặt, nằm xuống giường, "Lần đó uống hơi nhiều. Rốt cuộc em sang phòng anh làm gì?"

Mạt Mạt gạt chiếc khăn đang che mặt anh xuống. "Rõ ràng lần này anh say hơn. Em sang để hỏi anh, có phải Lục Giản Thi thích anh không?"

Anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, cười vô cùng xấu xa, "Lại ghen rồi?"

Mạt Mạt cúi đầu nhìn anh khinh bỉ, "Anh đắc ý lắm chứ gì? Em nghiêm túc cảnh cáo anh đấy nhé. Tránh xa cô ta ra. Còn nữa, sau này lúc ở bên những người phụ nữ khác cấm không được uống rượu."

Cố Vị Dịch vươn tay ôm lấy eo cô, rồi gối đầu lên tay kia, nắm nghiêng nhìn cô, "Hôm nay liên hoan chúc mừng thí nghiệm đã hoàn thành, tiện thể chia tay anh luôn."

Mặt Mạt cũng nghiên người nhìn anh, "Em nhỏ mọn lăm đấy. Nếu để em phát hiện anh với người phụ nữ khác có gì mờ ám thì anh cứ liệu hồn."

Cố Vị Dịch để cô tựa vào ngực anh, "Nhỏ mọn cũng được, anh có hào phóng gì đâu."

Mười phút sau...

"Này, cái đó... Cố Vị Dịch... có thể buông tay được chưa, em phải về phòng ngủ." Mặt Mạt ngẩng đầu nhìn anh. Anh đang nhắm mắt, hơi thở đều đều.

Mặt Mạt lay anh, "Này, anh buông tay ra đi."

Cố Vị Dịch hé mắt, "ừm" một tiếng rồi chuyển sang ôm cô ở một tư thế thoải mái hơn, khẽ vỗ đầu cô, "Ngoan, ngủ đi."

Mặt Mạt loay hoay một hồi nhưng không thể thoát ra được. Vì thế, cô cũng tìm cho mình một tư thế thật thoải mái trong lòng anh rồi nhắm mắt lại, chờ cơn buồn ngủ ập tới.

Sáng sớm, Cố Vị Dịch mở mắt ra, phát hiện Tư Đồ Mạt đã thức dậy từ khi nào. Cô đang mỉm cười đưa tay lên, dưới ánh nắng ban mai, vô cùng nghiêm túc, vô cùng tự nhiên... cắt móng tay.

Cố Vị Dịch kéo tay cô, "Tư Đồ Mạt, em dám cắt móng tay trên giường của anh?"

Mặt Mạt cười vui vẻ, "Anh yêu, anh dậy rồi à?"

Còn lâu anh mới trúng viên đạn bọc đường của cô, "Móng tay em cắt xong vứt đâu rồi?"

Mặt Mạt chỉ vào tủ đầu giường. Cố Vị Dịch quay lại, bất lực nhìn móng tay được vun thành một đống trên đó, "Lát nữa em nhớ dọn sạch đấy."

Cô không từ chối, chỉ nhún vai, "Hôm nay bọn em phải quay quảng cáo ở quảng trường Kim Hoa lúc hơn chín giờ, anh muốn đến xem không?"

"Quay đến mấy giờ?"

"Chắc phải ở đó cả ngày."

"Trưa nay anh tới đi ăn cùng em."

"Ừm."

...

"Tư Đồ Mạt?"

"Hả?"

"Mấy giờ rồi?"

"Hơn bảy giờ."

Cố Vị Dịch bò dậy, hôn lên trán Tư Đồ Mạt, "Em ngủ thêm một lát đi. Anh đi mua đồ ăn sáng."

Mặt Mạt ngạc nhiên, rồi lại chớp mắt, "Ừm, được."

"Ngủ đi, đừng cắt móng tay nữa."

"Được."

Cố Vị Dịch hài lòng, khẽ vỗ đầu cô, rút hai tờ khăn giấy trong hộp ra gói hết đống móng tay cô cắt rồi mang ra ngoài.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, Mạt Mạt mỉm cười nhắm mắt: Cố Vị Dịch, em muốn gả cho anh rồi đấy.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Thương hiệu thuốc nhỏ mắt kia vừa cho ra một dòng sản phẩm mới, đó là thuốc nhỏ dưỡng mắt thanh mát. Vì thế, tổ Sáng tạo của công ty Mạt Mạt đã nghĩ ra slogan cho quảng cáo này là: Thuốc nhỏ mắt thanh mát XX, giúp bạn cảm nhận được cái lạnh giữa mùa hè.

Tuy Mạt Mạt cảm thấy ý tưởng quảng cáo này rõ ràng rất qua quýt, nhưng cô là cấp dưới, còn là nhân viên mới, thế nên chỉ có thể giữ trong lòng mà thôi.

Hôm nay là buổi quay và chụp hình quảng cáo cho bao bì sản phẩm. Lúc tới nơi, anh Thiết và Mạt Mạt không ngừng băn khoăn về vấn đề ánh sáng. Bởi vì được nhấn mạnh phải lấy chủ đề mùa hè, thế nên họ đưa cả ê kíp tới nơi có nhiều ánh nắng. Ánh nắng thì đương nhiên rất đẹp, ảnh chụp lên chắc chắn cũng rất tuyệt. Nhưng dưới ánh nắng trực tiếp thế này, tạo hình và hóa trang của Lâm Trực Tồn không đạt được hiệu quả tốt nhất. Gần như cứ sau hai phút lớp trang điểm của anh ta lại bị nhòe do đổ mồ hôi. Anh Thiết vốn cho rằng không cần phải trang điểm, khi nào xử lý hậu kỳ chỉ cần chỉnh sửa ảnh một chút là được. Nhưng người quản lý của Lâm Trực Tồn không đồng ý, bởi vì đây là hoạt động công khai, người hâm mộ vây kín xung quanh, hơn nữa còn có vài phóng viên đang lảng vảng nữa, cho nên nhất định phải trang điểm.

Mạt Mạt trốn sau ô tô nhắn tin cho Cố Vị Dịch. Cô còn chưa kịp bấm gửi

thì có một nhân viên trong đoàn chạy tới nói Lâm Trực Tồn đang nổi nóng, muốn Mạt Mạt đi thương lượng với anh ta. Mạt Mạt mới vào nghề được hơn một tháng, ngõi sao nổi tiếng duy nhất mà cô từng tiếp xúc chính là Lâm Trực Tồn. Tuy rằng tất cả mọi người đều nói anh ta mắc "bệnh ngõi sao", hoặc nói anh ta khó tính, nhưng Mạt Mạt vẫn cho rằng anh ta là người có thể thương lượng được. Đây là "hiệu ứng dấu ấn" mà y học thường nói tới hay sao? Sau khi một con vật nào đó chào đời, thường sẽ nảy sinh tình cảm với một sinh vật biết cử động đầu tiên chúng nhìn thấy. Giống như con vịt mà cô nuôi lúc nhỏ, cô nhìn nó từ lúc vỡ trứng chui ra, từ đó về sau, cả ngày nó cứ lêo đêo đi theo cô suốt.

Có điều cũng phải kể tới việc Lâm Trực Tồn đối xử với cô không giống những người khác. Có lẽ do tuổi tác không chênh lệch là bao, lại thông cảm vì cô mới bước chân vào xã hội, Lâm Trực Tồn đối với cô có thể coi là khá nhẹ nhàng, dễ chịu. Khi làm việc chung, hai người họ khá thoải mái. Vì thế, có rất nhiều chuyện đều là Mạt Mạt ra mặt thuyết phục anh ta. Thậm chí việc xoa dịu tâm trạng bức bối của anh ta cũng là trách nhiệm của Mạt Mạt. Có lúc Mạt Mạt còn hoài nghi, phải chăng mình đã trở thành quản lý miễn phí của anh ta mất rồi.

Mạt Mạt nhét điện thoại vào túi, bước tới xem ngõi sao họ Lâm kia lại đang bức bối chuyện gì, chỉ thấy mặt mũi anh ta sầm sì, khoanh tay trước ngực. Không cần biến mọi người xung quanh nói gì, anh ta quyết không mở miệng. Thông qua người quản lý Mạt Mạt mới hay biết, có một tư thế chụp yêu cầu anh ta phải dùng hai tay để đỡ chai thuốc nhỏ mắt, sau đó mỉm cười thật trong sáng. Lâm Trực Tồn cho rằng chai thuốc nhỏ xíu ấy mà phải dùng đến hai tay thì chẳng ra làm sao cả, nói thế nào cũng không chịu thực hiện động tác đó. Nhưng đạo diễn cho rằng động tác ấy sẽ thu hút được sự chú ý của mấy cô gái trẻ, thế nên nhất quyết yêu cầu anh ta thực hiện. Hai bên không ai chịu nhường ai, vì thế lại cần đến Mạt Mạt ra tay.

Mặt Mạt bước tới, vỗ vào vai Lâm Trực Tôn, "Anh Lâm đẹp trai à, anh có khát không? Có muốn uống chút nước không?"

Lâm Trực Tôn đưa mắt nhìn cô, "Cô lại được phái đến làm thuyết khách đây à?"

Mặt Mạt vờ đáng thương, "Tôi thấp cổ bé họng mà, anh thương tình tôi chút đi."

Vẻ mặt anh ta đã hòa hoãn hơn, nhưng không hề nhường bước, "Tôi không muốn làm động tác ngu xuẩn đó."

Mặt Mạt gật đầu, "Tôi cũng cảm thấy nó rất ngu xuẩn. Hay để tôi đi thương lượng với đạo diễn xem sao?"

Lâm Trực Tôn không nói gì, cô mặc nhận là anh ta đồng ý, liền chạy đi thương lượng với đạo diễn một hồi. Sau khi quay lại, cô cười híp mắt nói: "Đạo diễn đồng ý rồi, sửa thành dùng một tay cũng được."

Lâm Trực Tôn nhướn mắt nhìn cô, "Khác gì nhau?"

Mặt Mạt trịnh trọng gật đầu, "Khác chứ, tóm lại là chai thuốc nhỏ mắt này nhất định phải được đặt trong lòng bàn tay anh. Đây cũng coi như sự nhượng bộ của đạo diễn rồi. Anh thắc thế còn gì?"

Lâm Trực Tôn thăm thở dài. Anh ta chẳng thèm quan tâm chuyện đạo diễn có nhượng bộ hay không.

Mặt Mạt khó khăn lăm moi thuyết phục được cả đạo diễn và Lâm Trực Tôn, cô quay về đứng dưới ô, lục tìm điện thoại trong túi. Cô vừa cầm điện thoại thì nó đổ chuông.

"A lô."

"Tư Đồ Mạt, em không bao giờ mang điện thoại di động theo người hay sao?" Giọng điệu này của Cố Vị Dịch đúng là không ai yêu thương nỗi.

"Lúc nãy em có việc bận."

"Thế em đã bận xong chưa?"

"Xong rồi. Có việc gì thế?"

"Quay lại."

Mặt Mạt xoay người, đảo mắt một vòng xung quanh. Chiều cao của Cố Vị Dịch đúng là hạc giữa bầy gà, cô nhìn thấy anh, bèn đi tới nói với bảo vệ một tiếng rồi đưa anh vào khu vực trường quay.

"Anh tới lúc nào thế?" Mạt Mạt thấy anh mồ hôi mồ kê nhẽ nhại, bèn lấy khăn giấy thấm bớt giúp anh.

Cố Vị Dịch lấy khăn giấy tự lau, "Được hơn nửa tiếng rồi."

Mạt Mạt nhìn đồng hồ đeo tay, "Chắc phải hơn một tiếng nữa em mới xong việc. Hay anh tìm một nhà hàng nào đó trước rồi đợi em?"

Anh lắc đầu, "Nếu không ảnh hưởng gì tới công việc của em thì anh ở đây chờ cũng được. Dù sao anh cũng chưa nhìn em làm việc bao giờ."

Mạt Mạt đang muốn nói gì đó thì có một nhân viên trong đoàn lại vội vàng chạy tới nói anh Thiết co việc tìm cô. Cô đành nhanh chóng chạy đi.

Cố Vị Dịch nhìn bóng dáng Tư Đồ Mạt chạy qua chạy lại, nét mặt căng thẳng, ánh mắt nghiêm túc, bước chân nhanh nhẹn. Đúng là rất...chuyên nghiệp. Một Tư Đồ Mạt như vậy khiến anh có chút không quen. Tư Đồ Mạt của anh sẽ mặc bộ đồ thể thao rộng rãi ngồi ngơ ngẩn trên sofa, mỗi khi xem phim ma sẽ kêu gào thảm thiết, đáng sợ hơn cả ma quỷ; Tư Đồ Mạt của anh

sẽ mặc tạp dề loay hoay trong bếp sáng chế ra rất nhiều món; Tư Đồ Mạt của anh mỗi khi nhìn thấy một chiếc cốc xinh đẹp sẽ không kiềm chế được mua ngay tức khắc...

Đột nhiên anh cảm thấy, khuôn mặt nhẽ nhại mồ hôi của Tư Đồ Mạt dưới ánh nắng vô cùng xinh đẹp, đáng yêu. Hơn nữa... Cố Vị Dịch thầm đánh giá Lâm Trực Tồn... Dường như có người nào đó cũng nhận ra được vẻ đáng yêu của cô ấy.

Khi Mạt Mạt quay về bên cạnh Cố Vị Dịch thì đã tới thời gian nghỉ ngơi. Cô đưa anh tới một cửa hàng McDonald's gần đó, ngồi yên vị trên ghế rồi sai bảo anh đi gọi đồ. Hôm nay đúng là quá bận, đã thế anh Thiết có việc phải đi trước, chỉ còn mình cô ứng phó mọi thứ. Cô căng thẳng tới nỗi sử dụng hết mọi nơ-ron thần kinh của mình để xử lý công việc. Một tiếng vừa rồi còn mệt hơn một ngày làm việc bình thường.

Cố Vị Dịch bê thức ăn ngồi xuống đối diện, "Mệt lắm à?"

Mạt Mạt ngẩng đầu lên, cố nặn ra một nụ cười, "Cũng tạm. Đạo diễn với cái tên ngôi sao họ Lâm kia hôm nay toàn kiểm chuyện."

Cố Vị Dịch bỏ ống hút vào cốc trà lạnh, đưa tới trước mặt cô, "Bệnh ngôi sao à?"

"Cũng không phải. Bình thường con người anh ta rất tốt, chắc tại hôm nay nóng quá nên có chút khó tính."

"Em đánh giá anh ta cao đấy nhỉ?"

"Anh ta cũng đâu dễ dàng gì. Thật ra anh ta còn nhỏ hơn chúng ta hai tuổi."

"Có người bản năng làm mẹ trỗi dậy rồi." Cố Vị Dịch uống một ngụm

Coca. "Ăn cỏ non không tốt cho răng đâu."

Mặt Mạt chǎng buồn để ý tới sự hẹp hòi của anh, chỉ nói: "Anh ngồi sang bên này đi."

Cố Vị Dịch đứng dậy ngồi sang bên cạnh cô, "Sao thế?"

Mặt Mạt tựa đầu vào vai anh, "Em mệt lắm, cho em dựa chút."

Vốn dĩ Cố Vị Dịch còn muốn trút hết cơn ghen, nhưng khoảnh khắc này lại thấy mềm lòng, khẽ vuốt tóc cô, "Em ăn chút gì đó trước đã. Buổi chiều mấy giờ phải làm việc?"

Mặt Mạt nhǎm mắt cười, "Anh đút cho em đi."

Anh ngại ngùng nhìn trái ngó phải một hồi, sau đó nhanh chóng lấy một miếng khoai tây đút vào miệng cô. Cô giật mình, suýt nữa thì nuốt chửng mất, trợn mắt mắng anh: "Anh định giết người à?"

Anh vỗ vào lưng giúp cô dễ chịu hơn, "Đừng kích động, cẩn thận không sặc bây giờ."

Mặt Mạt gạt tay anh ra, tự cầm một chiếc hamburger lên ăn.

Anh ngồi bên cạnh cô lén cười, "Chẳng phải em không thích ăn hamburger sao?"

Cô bực bội nói: "Chiều nay em còn cả đống việc phải làm, chí ít cũng phải nạp đủ năng lượng đã."

Ăn xong, hai người họ ngồi hưởng gió điều hòa, uống nước trong McDonald's.

Buổi trưa ở McDonald's hay có các cô cậu học trò túc. Đồng phục trung

học, tay nắm chặt tay. Mạt Mạt thấy sao ngọt ngào thế! Cô khẽ huých vào Cố Vị Dịch, nói: "Anh nhìn đôi tình nhân kia đi, đáng yêu quá!"

Cố Vị Dịch ngẩng đầu lên đánh giá, "Còn vị thành niên."

Cô chọc ngón tay vào người anh, "Đừng có ra vẻ thuần khiết. Em chưa buồn hỏi xem trước đây anh từng yêu đương chưa đấy."

"Có."

"Mấy lần? Lúc nào?"

"Một lần, lớp mười hai."

Mạt Mạt vươn vai, rồi lại tựa vào vai anh nhắm mắt dưỡng thần.

Cố Vị Dịch vô cùng ngạc nhiên trước biểu hiện như không có gì này của cô, không nhịn được hỏi: "Chỉ thế thôi à? Không hỏi thêm gì nữa?"

Cô nhắm măý, bĩu môi, "Có gì hay đâu mà hỏi. Dù sao bây giờ anh cũng là của em rồi."

Anh ngồi thấp xuống một chút để cô dễ tựa hơn, sau đó hỏi, "Series quảng cáo này bên em phải quay trong bao lâu nữa?"

Mạt Mạt mơ màng đáp: "Chắc khoảng một tuần nữa."

Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, Mạt Mạt đã ngủ say rồi. Cô quả thực là người rất dễ ngủ. Hồi cấp ba, giờ giải lao luôn là thời gian ngủ bù của cô.

Lâm Trực Tồn đột nhiên nghĩ tới một câu: "Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên."

Người quản lý của Lâm Trực Tồn nương theo ánh mắt của anh nhìn sang bên kia đường, hóa ra là thế. Người quản lý khẽ hắng giọng để thu hút sự chú ý của Lâm Trực Tồn, "Trực Tồn, sự nghiệp của cậu đang ở giai đoạn mấu chốt, đừng gây chuyện."

Lâm Trực Tồn liếc mắt nhìn người quản lý, "Cậu từng nghe câu "Chắp tay dâng cả giang sơn cho nàng vui" chưa?"

Người quản lý kia cứ căng thẳng thì sẽ nói lắp: "Cậu...cậu đừng có kích động."

Lâm Trực Tồn lắc đầu cười, "Đùa chút thôi. Tôi có muốn chắp tay dâng, cũng phải xem người ta có thèm nhận hay không chứ?"

Lúc này, người quản lý mới thở phào nhẹ nhõm, còn có tâm tư nịnh nọt vài câu: "Không thể nói như vậy được, cậu vừa được bình chọn vào top mười ngôi sao nam thích hợp trở thành mẫu bạn trai lý tưởng nhất đấy."

Lâm Trực Tồn không thèm nghe người quản lý nịnh bợ, "Các cậu cho tòa báo đó bao nhiêu tiền để họ viết như vậy?"

"Đấy là bình chọn trực tuyến mà, có động tay động chân được đâu." Người quản lý tự hào nói. Đối với sức hút của Lâm Trực Tồn, trước giờ người quản lý của anh ta đều vô cùng tự tin.

Hồi Lâm Trực Tồn mới vào nghề, bởi vì tính tình lạnh nhạt nên đắc tội không ít phóng viên. Lúc đó công ty không muốn nâng đỡ nhiều, quản lý của anh ta phải bỏ không ít công sức mới lăng xê được tới mức độ như bây giờ. Có điều Lâm Trực Tồn cũng rất có thực lực, chỉ cần là công việc thuộc trách nhiệm của anh ta, nhất định anh ta sẽ hoàn thành một cách tốt nhất có thể.

Lúc Mạt Mạt tỉnh dậy thì thấy Cố Vị Dịch đang cúi đầu chơi game trên điện thoại, đôi lông mi dài khẽ rủ như muốn chia đôi tia nắng lọt vào từ ngoài

kia.

"Cố Vị Dịch."

"Hả?"

"Mấy giờ rồi?"

"Đợi anh thoát trò chơi ra đã. Một giờ bốn mươi chín phút. Mấy giờ em phải vào làm việc?"

Mặt Mạt đưa tay lên nhìn đồng hồ, "À, hai giờ."

Cố Vị Dịch trừng mắt, "Em có đồng hồ đeo tay sao còn bắt anh phải thoát trò chơi?"

Mặt Mạt cười đắc ý: "Em cố tình đấy."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lại cãi nhau nữa rồi...

Mạt Mạt vừa đẹp chân vào cửa đã thấy hối hận. Sao cô ngu ngốc thế không biết? Nếu phải đi thì anh mới là người phải đi chứ! Tự nhiên cô lại học theo người ta, bỏ nhà ra đi làm gì? Đã bỏ ra khỏi nhà rồi, thôi đành ngẩng cao đầu... Cô vò đầu bứt tai. Trời ơi, không mang tiền, cũng không mang theo điện thoại...

Mạt Mạt đi lòng vòng quanh khu nhà. Mùa hè nóng bức, cô bị muỗi đốt sưng cả chân, ngọn lửa trong lòng càng bùng cháy dữ dội, nhất định sẽ không vác mặt về nhà. Cô ngồi xuống chiếc cầu trượt dành cho trẻ con trong khu chơi, nhảm chán không có gì làm bèn ngẩng đầu ngắm sao, ngẫm nghĩ lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra.

Câu chuyện này bắt đầu từ lúc Cố Vị Dịch tức giận làm vỡ lọ nước hoa. Lâm Trực Tồn đang làm đại diện cho một hãng nước hoa cao cấp nào đó. Đổi tác tặng cho anh ta một bộ nước hoa tình nhân. Anh ta nói lọ dành cho nữ anh ta có giữ cũng chẳng dùng đến, nên muốn tặng lại cho Mạt Mạt. Mạt Mạt cảm thấy như vậy không được hay cho lắm nên không dám nhận. Sau đó, lọ nước hoa này thông qua anh Thiết để tới tay Mạt Mạt một lần nữa. Cô không biết vì sao Lâm Trực Tồn cứ nhất định muốn tặng lọ nước hoa này cho mình. Ban đầu, cô cũng có chút ảo tưởng, cho rằng anh ta muốn ám chỉ điều gì đó. Nhưng về sau nghĩ lại, người ta là ngôi sao nổi tiếng như thế, từng gặp không

biết bao nhiêu mỹ nữ, làm gì đói khát tới mức có ý đồ với loại tầm thường như cô. Vậy lý do không biết là gì đây? Lát sau, cuộc đối thoại của hai nhân viên vận chuyển máy móc trong đoàn đã nhắc nhở Mạt Mạt. Họ nói, thời tiết nóng nực thế này, lần nào về đến nhà cũng mồ hôi mồ kê đầm đìa, hôi chết đi được. Mạt Mạt bấy giờ mới ý thức được, tự ngửi lại chính mình. Ôi... có lẽ cô biết nguyên nhân là gì rồi. Bình thường Mạt Mạt không bao giờ dùng nước hoa. Những lúc nóng nực, cô toát mồ hôi nhiều, lại đứng quá gần, nên chắc đã khiến ngôi sao lớn họ Lâm khó chịu rồi. Anh ta không còn cách nào khác, phải dùng tới hạ sách này để bảo vệ cho chất lượng hô hấp của bản thân. Nghĩ vậy, Mạt Mạt vô cùng yên tâm nhận món quà này.

Buổi tối về nhà, Mạt Mạt kể lại cho Cố Vị Dịch nghe lập luận về lọ nước hoa này. Sau khi nghe xong, anh không nói lời nào, cứ thế trốn trong phòng đọc sách. Tính cách lạnh lùng kết hợp với "bác học uyên thâm" ấy của anh, Mạt Mạt đã quen rồi. Cô chỉ cho rằng chắc anh đang tự chìm đắm trong vấn đề quý quái nào đó liên quan đến khoa học mà thôi nên không quá để tâm. Cô vô cùng háo hức xịt thử một chút nước hoa lên người. Mùi hương này tuyệt đấy! Thế là cô tung tăng chạy đi khoe với Cố Vị Dịch.

Cố Vị Dịch cầm cuốn sách quạt quạt cho bay bớt mùi hương, nhíu chặt mày, "Hôi chết đi được."

Mạt Mạt càng sán lại gần anh, "Anh ngửi kỹ mà xem, em còn thơm hơn cả Hương Phi đấy."

Anh khó chịu, nghiêng đầu né tránh, "Nước hoa chỉ là một loại sản phẩm được điều chế từ các phương thức hóa học thôi. Em vứt ngay cái loại vớ vẩn đó đi cho anh."

Mạt Mạt không thèm để ý tới mớ lý luận khoa học đó của anh. Cô cho rằng anh là người không biết phân biệt tốt xấu, đồng ý qua loa với anh rồi quay về phòng, lén mang một lúc rồi tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau, Mạt Mạt sức chút nước hoa lên người, sau đó mới hứng khởi đi làm. Gần tới trưa, cô nhận được điện thoại của Cố Vị Dịch. Anh nói muốn rủ cô cùng ăn trưa. Thời gian này anh có vẻ rảnh rỗi vô cùng, thường xuyên xuất hiện ở trường quay nơi cô làm việc. Một nhân viên trong đoàn đều đã quen thuộc với anh. Nay giờ, anh có thể đi thẳng vào khu vực trường quay rồi.

Lúc Cố Vị Dịch tới, Mạt Mạt đang trao đổi với Lâm Trực Tồn về kịch bản. Khoảng cách giữa hai người tương đối gần. Mùi hương trên người Lâm Trực Tồn phảng phất vào khoang mũi. Mạt Mạt thầm đánh giá trong lòng, sao giống hệt mùi nước hoa của cô thế nhỉ? Cứ như cùng một loại nước hoa cho vào hai lọ khác nhau vậy. Thương hiệu nước hoa này tâm địa đen tối đến thế là cùng. Đây đúng là tuyệt chiêu trong kinh doanh mà! Khi nào lĩnh lương nhất định phải mua một lọ cho Cố Vị Dịch mới được.

"Hai người dùng nước hoa tình nhân đấy à? Không phải đang lén lút yêu đương đấy chứ?" Nhân viên công tác A nói.

"Đúng đấy. Chưa biết chừng anh chàng người yêu đẹp trai kia của Tư Đồ chỉ là bù nhìn thôi." Nhân viên công tác B nói thêm vào.

Tư Đồ Mạt nhất thời không biết nói lại thế nào, đưa ánh mắt cầu cứu về phía Lâm Trực Tồn. Anh ta cười vô cùng xấu xa, khoác tay lên vai cô, nói: "Chưa biết chừng, Tiểu Tư Đồ nhà chúng ta chính là siêu cấp đại mỹ nữ mà tôi mong ước từ lâu đấy."

Mạt Mạt thầm chửi rủa anh ta. Tuy rằng ở cái giới giải trí phức tạp này, thật giả luôn lẫn lộn, không biết lúc nào nói thật, lúc nào nói đùa, nhưng anh ta cũng không nên trêu đùa cô như vậy chứ!

Hai nhân viên công tác kia thấy không còn gì để trêu chọc nữa nên rời đi. Lúc này Mạt Mạt mới phát hiện Cố Vị Dịch đang đứng ngay đằng sau mình.

Cô đang định oán trách anh vì sao vừa rồi không ra mặt cứu cô, ai ngờ anh lại sầm mặt, lạnh lùng nhìn cô rồi quay người rời đi. Mạt Mạt chạy theo giũ anh lại, "Anh làm gì đấy? Định đi đâu?"

Anh gạt tay cô ra, "Anh về đây."

Mạt Mạt cũng lờ mờ đoán ra gì đó, vội dỗ dành anh, "Anh đừng nghĩ ngợi lung tung. Bọn họ chỉ nói đùa thôi mà."

Anh nhíu mày, "Anh bảo em vứt lọ nước hoa đó đi, em không vứt mà còn dùng?"

Cô hơi giật mình, chỉ sợ mấy nhân viên trong đoàn nghe thấy lại dựng chuyện bàn tán lung tung, bèn níu lấy anh, "Anh đừng có nói linh tinh."

Cố Vị Dịch gạt tay cô ra lần nữa, "Anh nói linh tinh câu nào?"

Ngón tay Mạt Mạt bị anh gạt mạnh quá nên hơi đau. Cơn tức giận của cô bắt đầu xông lên, "Anh nỗi điên gì chứ?"

"Tư Đồ Mạt! Tôi bảo cô bàn về kịch bản mà cô lại chạy đi đâu thế? Muốn yêu đương thì về nhà mà yêu đương." Giọng của anh Thiêt từ xa truyền tới.

Mạt Mạt buông một câu: "Tôi về nhà nói chuyện sau." Rồi chạy đi thảo luận về kịch bản.

Cố Vị Dịch đứng chết trân hồi lâu, đợi cô quay đầu nhìn anh dù chỉ một lần, đợi cô quan tâm đến anh dù chỉ một chút. Nhưng cô cứ thế chạy đi không hề ngoanh lại, tươi cười vui vẻ, nịnh nọt lấy lòng ngôi sao lớn họ Lâm kia.

Anh siết chặt nắm tay, trong lòng thầm lấy hồn hợp chất lỏng của axit clohydric hòa với axit nitric theo tỉ lệ 3:1 để tạt thẳng vào khuôn mặt của tên ngôi sao họ Lâm kia.

Mặt Mạt lê tẩm thân mỏi mệt rã rời về nhà. Suốt một ngày phơi nắng, cô cảm thấy mình bị mất nước nghiêm trọng. Vào tới cửa thì thấy Cố Vị Dịch mặt mũi hầm hầm ngồi trên sofa, khoanh tay trước ngực, cô cố gắng lấy lại tinh thần, vui vẻ nói chuyện với anh: "Anh ăn tối chưa?"

Cố Vị Dịch đứng dậy rót cho cô cốc nước, "Ăn rồi. Em ăn chưa?"

Mặt Mạt nhấp một ngụm nước, "Ăn rồi."

Nhất thời cả hai người đều không biết phải mở lời như thế nào. Mỗi người chiếm một góc sofa ngồi ngơ ngẩn. Mãi tới khi điện thoại của Mặt Mạt đổ chuông mới phá vỡ được bầu không khí nặng nề này.

"A lô."

"Tiểu Tư Đồ, là tôi, Lâm Trực Tồn đây."

Mặt Mạt hơi chột dạ đưa mắt nhìn về phía Cố Vị Dịch, nói: "À, chào anh. Có việc gì không?"

"Sao thế? Anh bạn trai hay ghen của cô đang ngồi bên cạnh à? Sao phải nói chuyện khép nép thế?"

Mặt Mạt cảm thấy bất lực trước thái độ đùa cợt rất không đúng lúc của anh ta, "Lâm đại minh tinh à, tôi tan làm rồi. Anh có chuyện gì thì mau nói đi, không thì phải bảo công ty thanh toán thêm tiền tăng ca cho tôi."

Lâm Trực Tồn cười vang, một lúc sau nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ muốn nói với cô rằng, tôi vừa mới xem dự báo thời tiết. Ngày mai có thể trời sẽ mưa đấy, mấy cánh quay ngoài trời có lẽ phải hoãn lại rồi."

Gớm, yêu nghề kinh nghiệp quá đi mất! Mấy chuyện vặt vãnh này ai dám phiền anh ta phải bận tâm?

"Không sao, chúng tôi lúc nào cũng có kế hoạch dự phòng. Nếu ngày mai trời mưa thì sẽ quay trong nhà. Không còn chuyện gì khác nữa chứ?"

"Không có. Mai gặp nhé!"

"Ừm, mai gặp."

Mặt Mạt cúp điện thoại, đưa mắt nhìn Cố Vị Dịch, nuốt nước miếng nói:
"À, chỉ là chuyện công việc thôi."

Cố Vị Dịch sa sầm mặt, "Anh có nói gì đâu?"

Ừm, đúng là không nói gì cả.

Mặt Mạt đứng lên, "Em đi tắm đây."

Đúng vào lúc cô đang chuẩn bị đóng cửa, Cố Vị Dịch lạnh lùng chêm vào một câu: "Tắm xong đừng quên sức nước hoa đấy."

Ngọn lửa tức giận trong lòng Mạt Mạt bùng lên, quay vào phòng lấy lọ nước hoa mang ra rồi ném lên sofa, "Anh thấy đủ chưa?"

Cố Vị Dịch cầm lọ nước hoa ném mạnh vào tường. Theo tiếng mảnh thủy tinh vỡ vụn, mùi nước hoa thơm nồng lan tỏa khắp gian phòng. Khi Mạt Mạt lấy lại phản ứng thì sợ hãi kêu lên: "Anh bị thán kinh à?"

"Chẳng phải em thích thứ mùi hương này lắm hay sao? Bây giờ cả gian phòng đều nồng nàn mùi thơm rồi đấy."

Mạt Mạt tức điên, "Anh dựa vào đâu mà dám ném đồ của em? Nhà anh lắm tiền thì ghê gớm lắm à?"

Anh tức giận quá tới mức bật cười, "Đúng, nhà anh lắm tiền đấy. Đồ đạc trong nhà anh vì sao anh không được ném?"

Mặt Mạt cảm thấy trái tim mình lạnh lẽo. Đúng thế, cô đang ăn nhờ ở đâu trong nhà người ta, làm gì có quyền la lối ở đây?

"Được, em đi là được chứ gì." Mặt Mạt không cho anh thời gian đáp lại liền mở cửa xông ra ngoài.

"Haiz..." Hai tay Mặt Mạt ôm lấy đầu gối, gục đầu xuống ngủ gà ngủ gật. Mệt quá đi mất... Liệu Cố Vị Dịch có đi tìm cô không? Nếu anh không đến thì sao? Chẳng lẽ ngồi ở đây suốt đêm?

*****

Cố Vị Dịch vừa mới nói dứt câu đã cảm thấy hối hận. Nhìn cô đẹp cửa xông ra, đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng. Anh vội vàng chạy theo ra ngoài, nhưng đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Anh quay về nhà lục lọi một hồi, cả di động và ví tiền cô đều vứt ở nhà.

Anh chạy lòng vòng quanh khu nhà ba, bốn lần mới thấy cô ở khu công viên trẻ em.

"Về nhà thôi."

Mặt Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu, hăm hăm nhìn Cố Vị Dịch, không nói lời nào.

Anh bèn ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, "Chúng ta về nhà thôi. Ở đây nhiều muỗi lắm."

Cô cúi đầu nhìn chăm chắm xuống chân mình, không buồn cử động.

Bàn tay rộng lớn của anh phủ lên tay cô, "Đừng tức giận nữa. Về nhà trước đã."

Mặt Mạt rút tay ra, "Đó là nhà anh, không phải nhà của em."

Cố Vị Dịch thở dài, tỏ vẻ tội nghiệp nhìn cô, "Anh biết lỗi rồi. Em đừng giận nữa. Em ở đâu thì đó chính là nhà của anh."

Mặt Mạt trợn mắt nhìn anh. Choáng đời, chị đây không thèm để ý tới anh nữa.

"Được rồi, anh thừa nhận, anh nhỏ mọn. Anh không nên ghen lung tung. Nhưng em để anh ta khoác tay lên vai, em cũng có chỗ không đúng."

Mặt Mạt càng giận dữ trừng mắt.

"Em dùng nước hoa anh ta tặng cho em, còn là nước hoa tình nhân."

Mặt Mạt nghe tới đây lại tức điên, "Em vốn định khi nào lĩnh lương sẽ mua bản dành cho nam để tặng anh."

Anh hơi xấu hổ, nhưng vẫn tiếp tục kể tội: "Hai người còn liên lạc với nhau sau giờ làm việc."

Cô nhìn ánh mắt vừa ai oán vừa tủi thân của anh, cảm thấy hơi buồn cười, giọng nói cũng hòa hoãn hơn: "Anh ta nói ngày mai trời mưa, không quay ngoại cảnh nữa."

"Anh ta đối với em không hề đơn giản như thế."

"Anh ta là ngôi sao, chỉ cần giơ tay là có thể vơ được cả đám phụ nữ rồi, cần gì tới em?"

"Em thì sao?"

"Gì cơ?"

"Nếu như anh ta vươn tay ra với em thì sao?"

Mặt Mạt đảo mắt một vòng, "Dù sao em cũng vừa bị đuổi ra khỏi nhà. Có người chịu thu nạp em, đương nhiên quá tốt rồi."

"Em dám!"

Cô chống tay vào cằm, "Anh có thể thử xem em có dám hay không."

Anh đứng dậy, động tác vô cùng nhanh lẹ cúi người bế cô lên, "Về nhà."

Mặt Mạt đột nhiên bị bế, theo phản xạ vừa giãy giụa vừa kêu: "Này, em có nói sẽ về đâu. Máu dồn hết lên não em rồi đấy."

GỬI THỜI THANH XUÂN ÂM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Mạt Mạt nhận được tin nhắn trong nhóm trò chuyện của lớp, nói rằng ngày Hai mươi tư tháng Sáu sẽ tổ chức lễ cảm ơn thầy cô, ngày Hai mươi lăm là lễ tốt nghiệp, và ngày Hai mươi sáu tất cả sẽ rời khỏi trường. Đọc được thông báo này, tâm trạng Mạt Mạt vô cùng sa sút. Cô rời khỏi khu vực trường quay, trốn vào trong nhà vệ sinh gọi điện cho Mộng Lộ.

"Mộng Lộ, chúng ta thật sự sắp phải tốt nghiệp rồi sao?"

"Mạt Mạt chết tiệt, cậu còn nhớ tới mình cơ đấy. Mình tưởng cậu có đàn ông một cái là quên mất bọn mình rồi." Giọng Mộng Lộ vô cùng trầm thấp, nhưng uy lực lúc mắng chửi người không vì thế mà giảm đi chút nào.

"Cậu đang làm gì thế? Giọng cứ thì thào."

"Đại hội công nhân viên, nói ra thì dài lăm. Mình cảm thấy mình đã chui vào một cái công ty toàn người thần kinh rồi. Cậu có xin nghỉ để về trường được không?"

"Chắc là được, mình còn chưa xin. Cậu thì sao?"

"Không biết nữa. Công ty này kỳ lạ lăm. Nếu họ không cho nghỉ thì mình sẽ trốn làm, cùng lăm là bị đuổi."

"Chẳng phải cậu nói xin được vào một công ty rất ổn hay sao?"

"Haiz, mình cũng chẳng biết giải thích như thế nào cho cậu hiểu nữa. Bao giờ gặp mặt rồi nói."

"Ừm, được rồi, bye bye."

"Bye, bye."

Vừa tắt máy, Mạt Mạt đang định mở cửa nhà vệ sinh thì đột nhiên bên ngoài truyền tới những âm thanh vô cùng kỳ lạ. Tính hiếu kỳ khiến bàn tay đang đặt trên nắm cửa của cô thu lại, yên lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của một nam và một nữ.

Nam: "Rốt cuộc em có nói với A Thiết không?"

Nữ: "Em không dám. Anh cũng biết tính cách của anh ta mà."

Người phụ nữ vừa lên tiếng, Mạt Mạt liền giật mình sơ hãi. Đàn chị Hiểu Tình? Thế thì "anh ta" chắc là anh Thiết rồi. Vậy người đàn ông kia là ai? Mạt Mạt dỗng tai chăm chú nghe.

Nam: "Chẳng lẽ chúng ta cứ thế này mãi? Ngày nào em và anh ta cũng thân mật với nhau, em không nghĩ tới cảm nhận của anh à?"

Hiểu Tình: "Em sẽ nói với anh ta. Anh cho em thêm chút thời gian được không? Xin anh đấy!" Giọng chị Hiểu Tình trở nên vô cùng nũng nịu, ngọt ngào. Mạt Mạt nghe còn thấy nhũn hết cả chân huống chi là cánh đàn ông. Rất nhanh sau đó, không gian chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập cùng rất nhiều âm thanh ái muội. Là một người trưởng thành, Mạt Mạt đương nhiên hiểu âm thanh đó là gì.

Mạt Mạt trốn trong nhà vệ sinh suýt chút nữa thì chết ngạt. Chờ mãi hai người kia mới rời đi. Trước khi họ đi khỏi còn để cho Mạt Mạt nghe thấy được câu nói có giá trị nhất cho tới thời điểm này: "Ngộ Không, tối nay tới

chỗ em đi."

Sao câu nói này nghe cứ như Tây du ký phiên bản không dành cho trẻ nhỏ thế nhỉ? Nhưng Mạt Mạt đoán ra thân phận của người đàn ông kia rồi. Hồi mới vào công ty, anh Thiết có đưa cho cô một bản danh sách nhân viên trong công ty. Lúc đó, khi nhìn thấy tên của giám đốc Tôn, cô còn cười mĩm không ngừng, Tôn Vu Khổng (1)...

Mạt Mạt cố nán lại trong nhà vệ sinh khoảng hai mươi phút sau mới bước ra ngoài. Lúc xông ra, cô suýt nữa đụng phải anh Thiết. Anh Thiết hoang mang nói với cô rằng tối nay phải đưa Hiểu Tình đi gặp người lớn trong nhà. Mạt Mạt hơi chột dạ, đáp qua loa vài câu rồi chạy sang một bên đứng, vừa xem bản kế hoạch vừa tiêu hóa đồng tin tức vỉa hè cô vừa vô tình nghe được kia nãy. Trong lòng Mạt Mạt không khỏi hoảng hốt. Những hình ảnh thường thấy trên phim cứ liên tục hiện lên trong đầu cô. Nhân vật phản diện nở nụ cười thâm hiểm lạnh lùng, nói: Biết quá nhiều thật sự không phải điều tốt lành gì. Thế rồi "păng" một phát, người tốt cứ thế nằm xuống. Bây giờ cô mới biết tính tò mò có thể hại chết người. Biết quá nhiều đúng là vô cùng bất an, chỉ muốn đào một cái hố rồi chui vào đó hé thật to.

Buổi chiều, Mạt Mạt tới tìm anh Thiết xin nghỉ. Anh Thiết lúc cần nghiêm túc thì vô cùng nghiêm túc, nhưng cũng khá thấu tình đạt lý, hiểu cho lý do về trường tham dự lễ tốt nghiệp của cô, vì thế rất sảng khoái cho cô nghỉ hẳn bốn ngày phép. Mạt Mạt cảm động tới nỗi muốn kể hết những gì mình biết cho anh ta nghe để báo đáp ân đức bao la.

Buổi tối về nhà, cô nói với Cố Vị Dịch rằng mình sẽ quay về trường vài ngày. Anh rất không tình nguyện nhưng lại cố tỏ ra mình là người thấu tình đạt lý, khiến Mạt Mạt vô cùng vui vẻ. Người này đúng là rất đáng yêu.

Mạt Mạt gõ cửa phòng ký túc xá, gọi to: "Chị em ơi, mình quay về rồi đây. Mau ra chào đón mình."

Bên trong truyền tới giọng nói bực bội của Đàn Chị: "Nếu không phải đánh mất chìa khóa thì chắc cậu gãy tay gãy chân rồi đúng không? Cậu mà thật sự đánh mất chìa khóa thì xem mình trừng trị cậu thế nào."

Mặt Mạt vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa. Cô vốn chuẩn bị tâm lý sẽ nhìn thấy khuôn mặt vô cùng xin lỗi người dân vùng Đông Bắc của Đàn Chị, nào ngờ lại nhìn thấy Vương San ngồi bệt dưới sàn nhà đang gói ghém hành lý. Một cảm giác gượng gạo xa lạ bỗng chốc ùa đến, Mạt Mạt khẽ gật đầu, "Cậu về rồi à?"

Vương San gật đầu mỉm cười, "Ừm, cậu cũng quay lại rồi à? Về ăn bữa cơm cuối cùng sao?"

Mặt Mạt vui vẻ cười, "Đúng thế. Mình nhịn từ sáng đến giờ đây."

"Đúng là chí lớn gấp nhau." Đàn Chị chạy tới góp chuyện, "Nếu không phải bạn trai mình không cho phép thì mình còn định nhịn từ tối qua cơ."

Mộng Lộ từ trên giường thò đầu xuống, "Tư Đồ Mạt, mới sáng sớm cậu đã phá vỡ giấc ngủ của người ta rồi."

Mặt Mạt nhìn đồng hồ đeo tay, cũng hơn mười giờ rồi còn gì, bèn hỏi: "Cậu không phải đi làm à?"

"Xin nghỉ rồi." Mộng Lộ bò từ trên giường xuống.

"Không phải cậu bảo khó xin lăm sao?" Mạt Mạt mơ hồ hỏi.

Mộng Lộ lắc lư thân hình mảnh mai đi ra ban công, "Chị đây có ngoại hình động lòng người thế này, chỉ cần nhõng nhẽo với giám đốc một chút là chuyện gì cũng giải quyết xong."

Mạt Mạt kinh ngạc không thôi. Từ trước tới giờ, Mộng Lộ ghét nhất là bị

người ta lôi ngoại hình của mình ra bàn tán. Hôm nay sao lại có tinh thần tự giễu thế này? Cô nhing về phía Đàm Chị, cô nàng chỉ nhún vai, rồi tặng cho cô một ánh mắt mang hàm ý: Đạo này cuộc sống chẳng dễ dàng gì.

Mặt Mạt đi theo ra ban công, đứng dựa vào tường, nói chuyện với Mộng Lộ đang đánh răng rửa mặt, "Công ty cậu toàn những người bị bệnh thần kinh là như thế nào?"

Mộng Lộ lấy sữa rửa mặt, chà mạnh lên mặt, "Trong công ty có một đám phụ nữ bị thần kinh, cả ngày chỉ biết nhìn chăm chăm vào mình, nghi ngờ mình có gì đó với giám đốc."

"Thế giám đốc có quấy rối gì cậu không?" Mặt Mạt hỏi.

"Không, đối xử với mình tốt lắm, hơn nữa còn rất đường hoàng chính đáng."

Mặt Mạt thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai cô nàng, "Xinh đẹp lúc nào cũng có cái giá của nó cả."

Mộng Lộ tiện tay hất cả bọt sữa rửa mặt về phía Mặt Mạt, "Biến, biến, biến, chẳng nói được câu nào tốt đẹp cả."

Mặt Mạt vừa tránh vừa cười, "Mình biến đây, để tránh bị vẻ đẹp của cậu làm tổn thương."

Mộng Lộ nhắm mắt lại rửa mặt, không nhịn được cười, "Đúng là đồ độc miệng."

Buổi trưa, sau khi trải qua buổi thảo luận vô cùng nghiêm túc, cả phòng quyết định không ăn cơm, nhịn đói chờ đến bữa tối. Suốt bốn năm, nhà trường chỉ khao bọn họ có một bữa này thôi, tất nhiên là phải ăn cho bõ công rồi.

Bữa tiệc hôm nay là tiệc buffet. Các cô gái phòng ký túc xá 134 đã nhặt đói suốt một ngày trời, vừa bước vào mấy cô nàng liền mang theo ánh mắt giết chóc. Rất nhanh, trên mặt bàn của họ đã đầy ắp đồ ăn. Đang ăn uống ngon lành thì có mấy người trong ban tổ chức cùng vài thầy cô đi tới nhắc nhở, mong các bạn sinh viên bình tĩnh chờ đợi biểu cùng khách mời tới. Mấy người Mạt Mạt coi nhưng không nghe thấy gì, vẫn cứ ăn uống không ngừng. Đúng lúc ấy, một thầy hướng dẫn đi tới bàn bọn họ, nghiêm khắc phê bình: "Đã bảo các em chưa được ăn cơ mà?"

Mạt Mạt ngẩng đầu lên từ đống đồ ăn, đôi mắt mờ to vô hại, "Vì sao không được ăn ạ?"

"Đợi đợi biểu tới."

Cô tiếp tục vò ngây thơ, "Không phải đã thông báo là sáu giờ bắt đầu sao? Bây giờ cũng sáu rưỡi rồi. Bọn em đói lắm ạ."

Thầy hướng dẫn kia không nói được lời nào nữa, trừing mắt nhìn cô rồi bỏ đi.

Ông ta vừa đi, Mộng Lộ liền vỗ vai Mạt Mạt, nói: "Mạt Mạt, từ trước tới nay mình không biết cậu lại lợi hại như thế, có tiền đồ đấy."

Mạt Mạt khua tay, ý nói: Chị đây lâu lắm không ra tay rồi. Thật ra, cô dám cãi lại như vậy chủ yếu là bởi suốt mấy năm đại học cô vô cùng ẩn dật, gần như không tham gia vào bất cứ hoạt động nào. Vì thế mấy giáo viên hướng dẫn có lẽ không biết cô là ai. Cô vốn tưởng cái họ kép kia sẽ khiến cô trở thành người đầu tiên bị nhớ tên trong lớp, nhưng sau này cô mới biết có nhiều họ còn đặc biệt hơn, như họ Thượng Quan, họ Môn, họ Dương... Thế nên vẫn đề tên họ làm cô đau đầu suốt quãng đời học sinh, sau khi lên đại học đã không còn tồn tại nữa.

Phải tới hơn nửa tiếng đồng hồ sau, các vị quan khách, lãnh đạo mới lục tục xuất hiện, bắt đầu màn phát biểu, hết kính thưa nọ tới kính thưa kia, mãi không kết thúc. Người đứng trên sân khấu phát biểu hăng say không biết mỏi mệt, người ngồi nghe ở dưới mặt mũi nghẹt ra chẳng có biểu cảm gì. Nhất là lúc các vị lãnh đạo phát biểu không cho phép chạy đi chạy lại lấy đồ ăn, mọi người đành xử lý nốt những thứ còn lại trên bàn.

Đợi mãi mới xong màn phát biểu và mời rượu, mọi người bắt đầu liên hoan ăn uống. Ban đầu, họ còn khá bình tĩnh, rào trước đón sau với nhau vài câu xã giao kiểu như sau nào có thời gian thì liên lạc nhé. Cho tới khi có một anh chàng tửu lượng tương đối thấp, lại vừa mới thất tình uống say, bầu không khí bắt đầu trở nên điện cuồng hơn. Tâm trạng của mọi người như thể được nhấn nút khởi động, người thì khóc lóc, người thì quậy phá, người thì hôn nhau, có kẻ ôm nhau, có kẻ kề vai chụp ảnh.

Mặt Mạt nhìn mấy khuôn mặt quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn kia, đột nhiên cũng thấy nghẹn ngào. Cô còn chưa kịp khóc, Mộng Lộ đã òa lên, "Có phải sau này chúng ta sẽ không gặp được nhau nữa không?"

Đàn Chị cùng Vương San cũng khóc theo, "Cậu với Mạt Mạt ở cùng một thành phố, còn hai bạn mình phải về quê, sau này chắc không gặp được nhau nữa rồi."

Bốn cô nàng đang khóc vô cùng nhập tâm thì lớp trưởng khẽ hắng giọng đi tới, chụp lại khoảnh khắc nước mắt giàn giụa này.

Kế hoạch tiếp theo là tất cả mọi người cùng đi hát karaoke thâu đêm. Lúc này Cố Vị Dịch gọi điện cho Mạt Mạt, nhấn mạnh suốt năm phút đồng hồ với cô rằng không được phép uống rượu, sau đó mới nói ngày kia sẽ tới giúp cô dọn hành lý rồi cúp máy. Mộng Lộ ngồi bên cạnh nghe lén, ném cho cô một câu bình phẩm tương đối ác liệt, "Hai người chẳng giống tình nhân gì cả, giống cha con hơn đấy."

Mặt Mạt cảm thấy khó hiểu, "Tình nhân gọi điện cho nhau thì phải thế nào?"

Mộng Lộ cười nham hiểm, "Phải giống như tình yêu nhà mình ấy, lần nào cũng gọi mình là bảo bối nhỏ, sau đó nói anh yêu em."

Mặt Mạt tặng cho cô nàng một biểu cảm buồn nôn đến không thể buồn nôn hơn, sau đó đi tới lôi kéo Đàn Chị đang ôm chặt micro không chịu buông kia ra nói chuyện.

Đàn Chị vừa bị giăng mất micro đương nhiên không thể tập trung trò chuyện được, vừa lắc hông vừa gật gù hát theo bạn bè. Sau đó cô nàng quay sang cầu xin Mặt Mạt, "Để mình ra hát đi mà."

"Không được, cậu với Mộng Lộ đã thay phiên nhau hát suốt một tiếng đồng hồ rồi. Phải để cho mọi người chạm vào cái micro với chứ. Nếu không họ sẽ căm hận phòng ký túc chúng ta lắm đấy."

Mấy cô gái còn đang bàn bạc với nhau thì Vương San say khướt từ một góc khác xông tới, gọi to: "Tư Đồ Mạt, Tư Đồ Mạt."

Mặt Mạt đỡ lấy cô nàng, "Sao thế? Mình ở đây."

Vương San xoa đầu cô như với một con chó nhỏ, "Mặt Mạt à, Phó Phái rất thích, rất thích cậu đấy."

"Cậu uống say rồi."

"Mặt Mạt à, cậu giúp mình... nói với Phó Phái...nói với anh ta rằng anh ta là một tên khốn. Còn nữa, xin...xin lỗi."

Mặt Mạt, Mộng Lộ và Đàn Chị, ba người quay sang nhìn nhau, đúng là rượu vào lời ra.

Thời gian còn lại trôi qua vô cùng trầm lắng. Vương San nǎm gối đầu lên đùi Mạt Mạt khóc lóc xong lăn ra ngủ. Ba người các cô phân công hành động, chia nhau đấu rượu với đám con trai trong lớp. Hôm sau dọn dẹp hành lý, cả lớp chẳng được mấy người tỉnh táo. Cũng may Mạt Mạt là một trong số những người tỉnh táo đó, nếu không sẽ không nhận được cuộc điện thoại kiểm tra của Cố Vị Dịch vào sáng sớm, về nhà nhất định sẽ bị nghe anh càu nhau đến đinh tai nhức óc.

Về tối phòng ký túc, mọi người ngủ liền một mạch. Mãi tới hơn hai giờ chiều, lớp trưởng tới gõ cửa gọi đi tham gia lễ tốt nghiệp, họ mới lồm cồm bò dậy, thay quần áo đi đến hội trường.

Tới gipừ Mạt Mạt mới phát hiện ra mình đi cả dép lê của Đàm Chị tới tham gia lễ tốt nghiệp. Cô vốn vô cùng vui vẻ khi nhìn xuống đôi chân của mình, nhưng theo chương trình đã lên sẵn của buổi lễ, ca khúc truyền thống của trường cất lên. Giai điệu quen thuộc ấy bỗng khiến lòng cô chua xót nghẹn ngào. Sau khi tuyên thệ tốt nghiệp, cô mới nghiêm túc nhận ra cuộc đời sinh viên của mình từ đây đã hoàn toàn kết thúc.

Sau khi tham dự lễ tốt nghiệp, mọi người đều bận rộn thu dọn hành lý. Mạt Mạt tìm thấy hai cuốn Sổ tay nhập học cho tân sinh viên và Hướng dẫn nội quy nhà trường, vậy mà đã là những thứ thuộc về quá khứ rồi.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Đàm Chị đã chuồn đi rồi. Mọi người mắt nhắm mắt mở ôm tạm biệt cô nàng sau đó ngủ tiếp. Buổi chiều, Cố Vị Dịch lái một chiếc Van tới đón Mạt Mạt. Cô ôm Mộng Lộ cùng Vương San, chào tạm biệt xong còn quay lại nhìn tòa ký túc xá cổ kính kia một lần nữa rồi mới lên xe rời đi.

Ngồi trên xe, nhìn những khung cảnh quen thuộc dần trôi qua ngoài khung cửa, cô lấy điện thoại ra gọi cho Đàm Chị nhưng đột nhiên cảm thấy không sao cất thành lời. Đầu bên kia, Đàm Chị cũng chẳng nói tiếng nào, tới khi

không kìm néo đưọc nữa, tiếng khóc truyền qua loa điện thoại, Mạt Mạt không thể khóc cúp máy, nhìn ra ngoài khung cửa sổ rơi lệ.

Cố Vị Dịch đưa tay sang nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. Đôi mắt anh vẫn tập trung nhìn về phía trước, lái xe ổn định. Đường như còn cả một chặng đường dài phía trước, mọi thứ đều mờ mịt xa xăm. Nếu có thể cứ mãi nắm tay nhau thế này, phải chăng sẽ không còn sợ hãi nữa?

Chú thích:

(1) Tên của giám đốc Tôn có cách phát âm giống Tôn Ngộ Không trong phim Tây du ký.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ngày trước, mỗi khi tiết tiếng Anh có bài tập viết thư, ở các lớp sẽ xuất hiện vô số bài được mở đầu bằng câu: "How time files" (Thời gian thấm thoát thoie đưa). Câu tiếng Anh được sử dụng tràn lan này đúng là rất có tính hình tượng. Chớp mắt, ba ngày nữa Cố Vị Dịch phải đi rồi. Hai hôm nay, Mạt Mạt không dám nhìn thẳng Cố Vị Dịch bởi mỗi lần ánh mắt hai người chạm nhau, cô sẽ không kìm được mà rơi lệ.

Mạt Mạt ngồi yên lặng trên sàn nhà, lấy từng bộ quần áo xếp trong vali hành lý ra, sau đó lại đặt vào, chỉ sơ sót mấy thứ gì quên không xếp vào cho anh. Mấy ngày nay, không biết cô đã lặp đi lặp lại hành động này bao nhiêu lần rồi. Tâm trạng này giống hệt như thời đại học, mỗi lần được nghỉ về nhà hay từ nhà quay lại trường, trước khi ra khỏi cửa lúc nào cũng có cảm giác mình quên gì đó, vừa bất an, vừa sợ hãi.

Cố Vị Dịch ngồi tựa vào giường lật sách, mấy lần định nói gì đó nhưng không thành lời. Mãi tới khi Tư Đồ Mạt một lần nữa kéo khóa vali, anh mới đặt sách xuống, nói: "Tư Đồ Mạt, qua đây."

Mạt Mạt đứng dậy, kéo vali gọn vào một góc phòng, đầu cúi gầm ngồi xuống cuối giường.

"Em ngồi xa như thế, chúng ta phải dùng bồ câu đưa thư sao?" Cố Vị Dịch bực bội nói.

Cô tiếp tục im lặng, ngồi nhích lên sát mép bên đầu giường, mặt vẫn không chịu ngẩng lên.

Haiz, thôi bỏ đi.

Cố Vị Dịch đưa tay ôm chặt cô trong lòng, tì cằm lên đỉnh đầu cô, "Tư Đồ Mạt, em không níu kéo anh, vậy để anh níu kéo em. Ra nước ngoài cùng anh được không? Em cứ sang bên đó với anh trước, tìm một lớp nào đó học tiếng trong vài tháng, sau đó tìm trường để đăng ký. Anh sẽ vay tiền bõ mẹ, chúng ta cùng đi làm thêm để kiếm tiền trả lại, được không?"

Mạt Mạt cắn chặt môi, lúc lâu sau mới nói: "Em không muốn đi."

Cố Vị Dịch ghì chặt cằm cô, ép cô ngẩng đầu, mạnh mẽ hôn lên đôi môi cô. Khí thế cuồng nhiệt ấy như thể muốn hòa tan cô, nuốt trọn hương vị của cô vậy.

"Em đúng là tàn nhẫn!" Giọng nói nghiến răng nghiến lợi của Cố Vị Dịch khiến tâm hồn vốn đang phiêu dạt lên chín tầng mây của Mạt Mạt trở về.

Khuôn mặt cô vẫn còn ửng đỏ sau nụ hôn triền miên kia, nghi hoặc hỏi anh: "Hả?"

Anh lấy tay che mắt cô, "Không có gì. Ngày kia bõ mẹ anh tới, cùng ăn cơm nhé?"

Mạt Mạt "ừm" một tiếng, suy nghĩ một hồi lại nói: "Thế... em có phải mang theo gì không?"

"Mang theo con trai của họ là được rồi."

Cô gật đầu, đôi mắt dưới lòng bàn tay anh khẽ chớp, hàng lông mi dài không ngừng chuyển động qua lại kia dần trở nên ướt ướt.

"Tư Đồ Mạt."

"Hả?"

"Khi nào được nghỉ phải tới thăm anh."

"Ừm."

"Không được mờ ám với người con trai khác. Cách xa Phó Phái và Lâm Trực Tồn ra."

"Ừm."

"Có chuyện gì thì gọi cho anh."

"Ừm."

"Không có chuyện gì cũng phải gọi cho anh."

"Ừm."

"Ngoài "ừm" ra em có thể nói được gì khác không?"

Đột nhiên, Mạt Mạt gạt tay anh ra, quay người ôm chầm lấy anh, vừa khóc vừa mắng: "Anh đúng là phiền phức... hu hu... em ghét anh... sao anh lại phải đi... hu hu... tự dưng anh đăng ký vào Viện Công nghệ Massachusetts làm gì... anh đúng là đồ thằn kinh..."

Vừa khóc vừa nói chuyện là cả một nghệ thuật. Chưa đến mười phút, Mạt Mạt đã mệt rã rời, dựa vào ngực Cố Vị Dịch thút thít.

Anh vỗ nhẹ vào lưng cô để cô dễ chịu hơn, vô cùng đau lòng và bất lực trước hành vi "đánh người ta xong tự khóc" của cô. Thật sự chỉ muốn thu nhỏ cô nhét vào túi áo, cùng nhau phiêu bạt khắp chốn.

*****

Nửa đêm.

Mặt Mạt đột nhiên choàng tỉnh vì khó thở. Tay Cố Vị Dịch vẫn đang đặt trên eo cô, ôm rất chặt. Cô cố gỡ ra nhưng không được, cảm thấy kỳ lạ bèn quay đầu lại nhìn anh. Hóa ra anh còn thức. Đôi mắt đen láy lặng lẽ tĩnh táo nhìn cô chăm chắm.

"Sao anh còn chưa ngủ?" Mạt Mạt thì thào.

Cố Vị Dịch siết chặt vòng tay.

"Anh ôm chặt như thế, em sắp không thở nổi rồi." Mạt Mạt cựa quậy muốn gạt tay anh ra.

Anh càng gồng cánh tay, "Cho em ngạt chết luôn. Bực bội."

Mạt Mạt bị chê bai mà chẳng hiểu ra sao. Cô đang ngủ yên lành, sao lại làm anh bức bối."

Cố Vị Dịch thấy cô thật sự sắp không thở được nữa mới nới lỏng vòng tay. Nhưng lúc cô nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp, anh cảm thấy khó chịu vô cùng, cúi đầu cắn vào cổ cô. Cô kêu đau nhưng vẫn nhắm tít mắt mơ màng ngủ ngon lành, chỉ coi anh như chú chó nhỏ không hiểu chuyện mà thôi.

Cố Vị Dịch bị ngó lơ, ai oán nhìn sườn mặt của cô. Dưới ánh trăng mờ ảo, mái tóc cô lòe xòa, vương vấn, che mắt khuôn mặt và vành tai. Anh nhẹ nhàng vuốt chúng qua một bên, ngắm nhìn làn da trắng nõn cùng vành tai nhỏ xinh xắn của cô. Lỗ tai cô nho nhỏ, tròn tròn, như thể hạt trân châu ẩn giấu sau viền tai. Đột nhiên, anh nhớ tới lời nón trêu đùa của mấy cô bạn cùng phòng cô ngày trước, tai cô vô cùng nhạy cảm, thế là lại muốn trêu đùa cô. Anh ghé sát vào tai cô, khẽ phả hơi thở nóng bỏng lên vành tai mẫn cảm

ãy, rồi cắn nhẹ nó.

Mặt Mạt mơ màng tránh đi, cắn môi khẽ kêu vài tiếng.

Vốn dĩ Cố Vị Dịch chỉ muốn trêu chọc cô một chút thôi, nhưng cứ hôn mãi, hôn mãi, chính anh cũng không thể kiềm chế nổi nữa. Giọng nói hơi khàn, ang gọi: "Tư Đồ Mạt..."

Cô trốn tránh không muốn trả lời anh, nhắm mắt vờ ngủ.

Nhưng anh cứ gọi mãi, hết lần này tới lần khác kêu tên cô. Mạt Mạt bị anh quấy nhiễu, quay phắt người, quát: "Làm gì thế? Gọi hôn à?"

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Trong đêm tối, nơi ấy như phát ra tia sáng lung linh huyền ảo. Khuôn mặt cô dần đỏ ửng...

Anh cúi xuống hôn cô, ghé sát bên tai cô thì thầm: "Có được không?"

Có có có có có... được không?

Mạt Mạt khó khăn nuốt nước miếng, suýt chút nữa nuốt luôn cả lưỡi của mình, lắp bắp mãi không thành lời.

Cố Vị Dịch hồn dọc từ cổ cô xuống, tinh thần tì mỉ, chu đáo của một nhà khoa học lúc này đã được phát huy tối đa. Mạt Mạt dù bị anh hôn đến không còn biết trời đất là gì nhưng vẫn kịp nghĩ: Chẳng lẽ cánh mà râu trong lĩnh vực này thật sự đều có năng khiếu trời sinh, không học cũng thành tài sao?

Khoảng mười phút sau, Mạt Mạt hoàn toàn thu lại cách nghĩ năng khiếu trời sinh không học cũng thành tài gì đó lúc nãy. Hừ...nói thế nào đây? Tay mơ mới vào nghề, binh hoảng tượng loạn?

Giày vò một lúc lâu, cô kêu đau, anh không dám quá mạnh mẽ, chỉ biết vội vàng gấp gáp tới mức mồ hôi mồ kê nhẽ nhại. Cuối cùng, hai người nằm

trên giường nhìn nhau rồi bật cười nghiêng ngả.

Tới rạng sáng, cả hai người đều nhận thấy rằng: Chuyện đó để dành cho đêm tân hôn.

Cố Vị Dịch đương nhiên rất buồn rầu, nhưng vì tôn trọng cô, anh chỉ có thể đồng ý. Thế là anh liền đòi kết hôn càng sớm càng tốt. Phát hiện ra tính cách trẻ con này của Cố Vị Dịch, Mạt Mạt cảm thấy vô cùng mới mẻ. Vốn người cô đang được quấn kín như cái bánh chưng, nhìn biểu hiện này của anh cô bỗng có chút buồn cười, bèn kéo chăn xuống, cố ý để lộ ra bờ vai gợi cảm. Sau đó, Mạt Mạt trưng ra nụ cười mà cô tự cho là hấp dẫn, "Anh yêu, có phải rất muốn bô nhào vào em không?"

Khóe môi Cố Vị Dịch co giật. Anh lắc đầu đầy bất lực, mặc lại quần áo, rồi nằm xuống bên cạnh.

Ngày hôm sau, Mạt Mạt ngủ không biết trời đất gì nữa, vì thế nên bị muộn. Lúc bắt xe cô còn gọi điện càu nhau với Cố Vị Dịch, bảo anh buổi tối cơm nước sẵn sàng chờ cô về ăn.

Cố Vị Dịch bất đắc dĩ cúp điện thoại. Câu nói trộm gà không thành còn mất thêm năm gạo chắc chắn là dành cho anh rồi.

Buổi tối, Mạt Mạt về tới nhà thấy Cố Vị Dịch vẫn đang bận rộn trong bếp. Cô thay bộ quần áo ở nhà cho thoải mái rồi nằm ườn trên sofa trong phòng khách lật giờ tạp chí.

Có người bấm chuông cửa, cô hét về phía bếp: "Tiểu Cố Tử, ra mở cửa."

Cửa phòng bếp xuất hiện một đôi tay đang cầm dao thái thức ăn khua đi khua lại, Mạt Mạt đành ra mở cửa. Cứ tưởng là chị Lị Lị, nào ngờ vừa nhìn thấy người tới, Mạt Mạt đã hoàn toàn hóa đá, lắp bắp nói: "Cháu...chào...dì Vương ạ."

"Tư Đồ Mạt, ai đây?" Cố Vị Dịch đeo tạp dề từ trong bếp đi ra.

"Mẹ? Sao mẹ lại đến đây?"

Ba người lần lượt ngồi yên vị trong phòng khách. Dì Vương như cười như không nhìn chăm chăm chiếc tạp dề màu hồng phẩn trên người Cố Vị Dịch, trêu chọc: "Con trai, thật không ngờ con cũng hợp với màu hồng đấy chứ."

Mặt Mạt ngượng tới nỗi chỉ muốn đâm đầu chết quách đi cho xong.

Cố Vị Dịch nghiêm mặt: "Hai người nói ngày mai mới đến cơ mà. Sao hôm nay lại xuất hiện?"

"Thật chẳng đáng yêu chút nào! Bố con ngày mai có cuộc họp quan trọng, không thể tới được, thế nên mẹ tới trước luôn. Sao? Làm gián đoạn cuộc sống ngọt ngào của con với Mạt Mạt à?" Dì Vương tự cười rất vui vẻ.

Mặt Mạt chẳng thấy buồn cười chút nào cả. Cô chỉ muốn cắn lưỡi tự vẫn thôi.

Cố Vị Dịch cởi tạp dề đưa cho Mạt Mạt, "Em làm nốt đi."

Cô như được giải thoát, chạy ngay vào bếp, nhưng lại phòng khách cho hai mẹ con họ.

Cố Vị Dịch nhìn Mạt Mạt đi khuất mới nói: "Mẹ ăn cơm chưa ạ?"

Đây là lần đầu tiên Vương Thục Hồng thấy con trai dùng ánh mắt như thế nhìn một người con gái. Không đúng, phải là lần đầu tiên bà nhìn thấy con trai mình dùng ánh mắt như thế nhìn một người nào đó. Haiz, con trai lớn không cần mẹ nữa rồi. Cho dù hai mẹ con không thân thiết, nhưng dù gì bà cũng là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Được rồi, bây giờ hình như địa vị này không giữ được nữa rồi.

"Mẹ?" Thấy bà không trả lời, Cố Vị Dịch lại gọi.

"Hả?" Vương Thục Hồng nhìn con trai.

"Mẹ ăn cơm chưa ạ?"

"À, chưa."

"Thế thì nếm thử tay nghề của Mạt Mạt. Cô ấy nấu ăn rất ngon." Cố Vị Dịch nhàn nhạt nói.

Vương Thục Hồng từ lâu đã quen với thái độ lạnh lùng xa cách của con trai. Thật ra bà rất thích Mạt Mạt, nhưng hôm nay không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy không vui chút nào, không nhịn được làm khó đôi câu: "Mẹ tưởng con mới là người nấu?"

"Bình thường toàn là cô ấy nấu. Hôm nay bọn con cá cược với nhau."

Tuy không biết câu nói này đáng tin tới đâu, nhưng bà biết con trai đang thật sự che chở cho Mạt Mạt. Bà có chút không cam lòng, "Sao mẹ không biết con biết nấu ăn nhỉ? Mạt Mạt đào tạo à?"

Anh lạnh lùng đưa mắt về phía mẹ, "Những chuyện mẹ không biết còn nhiều lắm. Chị Hà dạy con đấy."

Chị Hà là người giúp việc trong gia đình họ, trước nay luôn rất thân thiết với Cố Vị Dịch. Sau khi chị ấy xin nghỉ việc, anh còn buồn bã suốt một thời gian dài.

Vương Thục Hồng hắng giọng, chuyển chủ đề, "Những thứ cần mang theo con chuẩn bị đến đâu rồi? Để mẹ sắp xếp giúp nhé?"

"Không cần, Mạt Mạt sắp xong hết rồi."

Bà có chút thất vọng "ừm" một tiếng. Hơn nữa, bà còn vô cùng thất bại phát hiện ra rằng, mình chẳng có chủ đề gì để nói với con trai cả.

Cố Vị Dịch không đành lòng, hỏi: "Bố có đến sân bay tiễn con không?"

Vương Thục Hồng thấy con trai nhắc tới ông chồng cuồng công việc của mình thì bức bối nói: "Bố con hết thuốc chữa rồi. Nếu ngày kia ông ấy không tới tiễn con thì chúng ta sẽ đăng báo cho toàn thiên hạ biết chúng ta và ông ấy không có quan hệ gì nữa."

Cố Vị Dịch bật cười, nghiêng đầu nghe ngóng động tĩnh trong bếp. Sao lại yên ắng như thế nhỉ?

Anh quay sang nhìn mẹ mình, gọi một tiếng: "Tư Đồ Mạt."

"Sao thế?" Giọng của Tư Đồ Mạt truyền tới.

"Rót cho mẹ anh cốc nước."

"Vâng, em mang lên ngay đây."

Giọng nói dịu dàng của cô làm anh suýt bật cười. Đúng là biết diễn đấy.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Bố của Cố Vị Dịch đúng là không thể tới sân bay tiễn anh. Anh tỏ ra không có chuyện gì, mọi việc đều đúng như dự đoán. Nhưng mẹ anh thì không bình tĩnh được như vậy. Suốt quãng đường ra sân bay, bà liên tục gọi điện quát mắng chồng, tới nỗi lái xe và Mạt Mạt đều trợn mắt há miệng, toát hết mồ hôi.

Mạt Mạt liên tục đưa mắt nhìn Cố Vị Dịch, đại ý chính là: Anh thấy chưa? Bình thường em đối xử với anh mới dịu dàng làm sao!

Cố Vị Dịch khẽ đẩy đầu cô, "Em còn nhớ mật khẩu trò chơi không? Lúc nào rảnh rồi anh sẽ đưa em đi đánh quái."

Mạt Mạt chưa kịp kháng nghị câu nào, Vương Thục Hồng đã tỏ ra không hài lòng: "Nói chuyện cho đàng hoàng. Đấy cái gì mà đấy? Định làm con dâu mẹ thành ngốc luôn đấy à? Con có đèn được không?"

Cố Vị Dịch thầm cười nhạo câu nói của mẹ mình. Từ tối qua, sau khi ăn bữa cơm Tư Đồ Mạt nấu, mẹ anh liên tục duy trì thái độ không hề có chí khí này. Cũng may anh chưa tìm cho bà một cô con dâu làm đầu bếp, nếu không, chưa biết chừng bà còn có thể làm trâu làm ngựa cho con dâu mình luôn.

Anh ghé vào tai Tư Đồ Mạt thì thầm: "Con dâu ngốc."

Mạt Mạt đỏ mặt muốn né tránh hơi thở cứ không ngừng phà lên viền tai

cô của anh, không ngờ lại bị va đầu vào cửa kính. Dù sao mẹ người ta cũng đang ở đây, Mạt Mạt đành nuốt lệ vào trong, tự xoa đầu mình rồi trừng mắt với anh. Cố Vị Dịch cũng xoa đầu giúp cô. Mạt Mạt khẽ "hừ" một tiếng, tránh khỏi tay anh.

Vương Thục Hồng nhìn hai đứa trẻ trêu đùa nhau qua gương chiếu hậu, thầm mỉm cười trong lòng. Tâm lý "con trai bị người ta cướp mất" của bà đã lấy lại được cân bằng từ tối qua rồi. Mạt Mạt là một đứa trẻ khiến cho người ta yêu thích, hơn nữa, con trai mình dường như vô cùng hạnh phúc, vui vẻ. Bà nuôi nấng anh hơn hai mươi năm, chưa từng thấy anh vui vẻ, thích trêu đùa như lúc này. Thật may mắn, đời sống tình cảm của con trai bà không hề bị sự việc ngoài ý muốn vài năm trước hủy hoại.

Cảnh tượng tiễn biệt vô cùng bình thản.

Cố Vị Dịch nói: "Mẹ, con đi đây."

Vương Thục Hồng gật đầu, "Ở bên ngoài mọi thứ đều phải cẩn thận đấy."

"Vâng. Hai người bảo trọng nhé." Dứt lời anh quay sang nói với Mạt Mạt: "Tư Đồ Mạt, em đừng quên những gì đã hứa với anh đấy."

"Vâng."

"Em không có gì muốn nói với anh nữa sao?"

"Không có."

Chờ anh bước qua cửa an ninh, cô và dì Vương liền bắt taxi ra về. Suốt quãng đường, dì Vương kể cho cô nghe rất nhiều chuyện ngõ nghẽn của Cố Vị Dịch hồi bé. Cô vừa nghe vừa im lặng đáp lời, luôn trong trạng thái tâm hồn treo tận chín tầng mây.

Về tối nhà,dì Vương nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi. Bà nói phải vội về tham dự một cuộc họp quan trọng. Lúc chỉ còn một mình Mạt Mạt đối diện với căn nhà trống trải lạnh lẽo, lòng cô bỗng chua xót vô cùng.

Cốc uống trà anh hay dùng vẫn còn nằm trên bệ cửa sổ, hương trà thoang thoảng vẫn vương. Anh rất thích để cốc uống trà ở đó. Lần nào nhìn thấy cô cũng càu nhau, anh luôn vờ ngoan ngoãn cầm cốc trên tay, chờ cô đi khỏi lại đặt xuống. Mấy cuốn tạp chí về khoa học anh hay đọc nằm la liệt trên sofa, góc này một cuốn, góc kia một cuốn, thậm chí trên bàn ăn cũng có. Mỗi lần chờ đến giờ cơm anh đều thích ngồi vắt chân chữ ngũ bên bàn ăn để lật giở tạp chí. Khi tâm trạng vui vẻ cô sẽ để mặc anh, những lúc tâm trạng không tốt, cô sẽ sầm mặt lại, anh liền ngoan ngoãn chui vào bếp phụ giúp cô một tay. Trong nhà tắm vẫn còn bàn chải, khăn mặt và dao cạo râu anh thường dùng. Có một lần vội quá, cô đành mượn tạm dao cạo râu của anh để cạo lông nách. Vị huynh đài có bệnh ưa sạch sẽ này sau khi biết chuyện suýt nữa đã vô cùng tức giận...

Thật không ngờ gần nửa năm nay, bao điều nhỏ nhặt bình dị như thế đã thấm vào tận xương tủy cô. Sau khi anh rời đi, chúng đột nhiên ùa tới, vây hãm tâm trí của cô, như thể muốn nhấn chìm cô. Mạt Mạt không thể sống ở đây thêm nữa, cô không chịu nổi việc ngày ngày phải đau khổ chìm đắm trong hồi ức. Vì thế, cô quyết định chuyển tới ký túc xá công ty. Nếu Cố Vị Dịch biết được, chắc chắn anh sẽ vô cùng tức giận.

Bộ phận nhân sự của công ty chỉ cần giải quyết một vài thủ tục, mấy ngày sau Mạt Mạt đã được phân cho một phòng. Cô nhờ một vài đồng nghiệp tới giúp thu dọn ít đồ dùng cá nhân rồi nhanh chóng dọn tới ký túc xá.

Lúc Mạt Mạt bước ra khỏi cổng khu nhà thì trời đổ mưa. Cô bất lực nhìn lên bầu trời. Nước mưa xối xả trút xuống rơi cả vào trong mắt cô, cay cay, khó chịu.

Cố Vị Dịch, anh mau trở về nhé!

Mặt Mạt được phân ở cùng một cô gái trong căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách và một phòng vệ sinh của ký túc xá. Bạn cùng phòng mới của cô tên Thẩm Văn Văn, nghe đồn cô nàng là người nhà của một lãnh đạo cấp cao nào đó, tranh thủ trải nghiệm cuộc sống trong kỳ nghỉ hè. Sau một vài ngày ở chung, Mạt Mạt thấy Văn Văn là một cô gái tốt, rất ngoan ngoãn nghe lời, còn có chút nhút nhát.

Mặt Mạt không ngờ rằng, việc dọn vào ký túc xá của công ty lại là một cột mốc cho khởi đầu mới trong công việc. Không biết vì sao cô được chuyển tới tổ Sáng tạo, bắt đầu những tháng ngày tăng ca không phân biệt ngày đêm. Hằng ngày, mỗi khi lê tấm thân mỏi mệt về tới ký túc, cô mệt tới mức không còn sức đâu mà mở máy tính lên nữa. Trong điện thoại có rất nhiều tin nhắn của Cố Vị Dịch mà Mạt Mạt chưa kịp trả lời. Cô cũng có rất nhiều điều muốn nói với anh, nói với anh rằng cô vô cùng căm ghét người phụ nữ bôi son đỏ choết của tổ Sáng tạo; nói với anh rằng cô đã gặp được vô số ngôi sao tên tuổi; nói với anh rằng có một đề án quay quảng cáo do cô viết đã được duyệt và thực thi; nói với anh rằng cô muốn để dành tiền bay sang Mỹ thăm anh... Biết bao điều muốn nói, nhưng đều bị nhấn chìm bởi những lời càu nhau của cô như: "Hôm nay lại tăng ca rồi, mệt quá đi mất."

Cố Vị Dịch chưa từng oán trách gì cô, lần nào gọi điện cũng dịu dàng hỏi han. Cô không cần trả lời, chỉ cần nhắm mắt lại, yên lặng lắng nghe là được. Anh là người không thích nói nhiều, vậy mà lại có thể lôi hết chuyện này tới chuyện kia ra "nấu cháo" điện thoại với cô suốt một tiếng đồng hồ. Anh nói canh cá chua ở khu người Hoa không ngon bằng canh cá chua ở cửa hàng dưới nhà mình; anh nói hôm nay lúc làm thí nghiệm có một vị giáo sư da đen hỏi anh có muốn theo ông ta học lên tiến sĩ hay không; anh nói anh chàng người Thụy Điển ở cùng phòng với anh ngày nào cũng đưa bạn gái về phòng, mỗi ngày một cô...

Có một hôm phải tăng ca tới tận nửa đêm, Mạt Mạt nằm trên giường mà cảm giác như muốn bất động luôn. Nhìn lên trần nhà, tự hỏi bản thân vì sao phải mệt mỏi tới như vậy? Cô cầm điện thoại dưới gối lên, gọi cho Cố Vị Dịch. Rất nhanh, đầu bên kia đã có người bắt máy.

Anh đi được một tháng ba ngày rồi, thế mà đến hôm nay cô vẫn không biết tính chênh lệch múi giờ giữa Trung Quốc và Mỹ như thế nào. Cô cứ thích là gọi, từ trước tới nay, cô cũng chưa từng hỏi anh bên đó đang là mấy giờ. Cứ coi như đây là sự ích kỷ, tùy hứng của cô đi. Cũng may anh vẫn luôn bao dung đối với chuyện đó.

"A lô." Phía Cố Vị Dịch truyền tới rất nhiều âm thanh huyên náo, ồn ào. Mạt Mạt còn nghe thấy một câu tiếng Anh đơn giản dễ hiểu, "Would you buy me a drink?" (Có thể mời em một ly không?"

Mạt Mạt hơi không hài lòng, yên lặng để mặc anh ở đầu bên kia "a lô" mấy tiếng liền mới trầm giọng hỏi: "Anh đang ở đâu thế?"

"Pub. Sorry. I'm talking to my girlfriend." (Ở quán rượu. Xin lỗi tôi đang nói chuyện với bạn gái.). Lúc nói vể sau, giọng anh vô cùng lạnh nhạt.

Bây giờ tâm trạng Mạt Mạt mới tốt lên. Cô thu lại ngữ khí trầm thấp khi nãy, còn có chút làm nũng, "Hôm nay em mệt quá, nằm trên giường chẳng muốn động đậy nữa. Rồi tự nhiên thấy chân không cử động được, thấy hơi sơ sơ."

Mất một lúc Mạt Mạt chỉ toàn nghe thấy tiếng nhạc ầm ĩ, sau đó, đột nhiên lại trở nên yên tĩnh một cách thần kỳ, rồi giọng Cố Vị Dịch vang lên: "Đã bảo em đừng tăng ca nữa, em cứ không chịu nghe. Ngày mai xin nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng đi."

Mạt Mạt tự động lược bỏ câu sau của anh, "Có phải em muốn tăng ca đâu.

Cấp trên đã có lệnh, em nào dám phản đối."

"Với tính cách của em, chắc chắn là chủ động ở lại làm thêm giờ rồi, hơn nữa còn ở lại muộn như thế. Ai đưa em về nhà?"

"À, anh Thiết đưa em về." Mạt Mạt bắt đầu thấy chột dạ, bèn nói dối. Thực tế thì quãng đường từ công ty về ký túc xá chỉ mất một con phố, bình thường cô toàn tự đi về một mình. Mà quan trọng là cho tới bây giờ, cô vẫn chưa nói với anh chuyện cô đã dọn vào ở trong ký túc.

"Ngày mai xin nghỉ, ở nhà nghỉ ngơi. Nghỉ một ngày thì có làm sao? Cứ bảo là em bị ốm." Anh lại quay về chủ đề cũ.

"Ôi...em buồn ngủ quá. Em đi ngủ đây." Mạt Mạt bắt đầu trốn tránh.

"Em không thể nghe anh một lần à?"

"Bây giờ em buồn ngủ rồi. Lần sau em nghe, lần sau em nghe." Để kết thúc điệp khúc không bao giờ ngừng của Cố Vị Dịch, cô nhanh chóng cúp máy, còn tiện tay tắt nguồn luôn.

Cố Vị Dịch tức giận nhìn màn hình trong tay, một lúc sau mới chán nản cất đi. Nhất định là cô lại tắt máy rồi! Anh dựa vào tường thất thần một lúc, rồi lấy điện thoại ra nhắn tin cho bạn cùng phòng, sau đó lặng lẽ quay về ký túc.

Về tới ký túc xá, anh đun nước pha một cốc trà. Chiếc cốc trong tay anh có hình một con mèo mập màu xanh nổi tiếng toàn thế giới. Anh bảo nó tên là Doraemon, nhưng Tư Đồ Mạt lúc nào cũng cố chấp tranh cãi bằng được với anh rằng phải gọi nó là chú mèo máy thông minh. Không sai, đây chính là cốc của Tư Đồ Mạt. Bình thường cô không mấy khi dùng. Trong nhà chất đầy các loại cốc mà cô mua về. Cô có sở thích sưu tập cốc, còn có sở thích ép người ta phải dùng cốc cô mua. Có một lần, lúc đang dọn dẹp nhà cửa cô

bỗng tìm thấy chiếc cốc này. Co nghĩ mãi không ra vì sao mình lại mua một chiếc cốc trẻ con như thế này, bèn đặt nó lên bàn máy tính của Cố Vị Dịch, nói là tặng cho anh. Nhưng khi ở nhà anh luôn dùng cốc của mình để uống trà. Buổi tối trước hôm ra nước ngoài, anh vô thức bỏ chiếc cốc của Tư Đồ Mạt vào vali hành lý. Hồi mới sang đây, ngày nào anh cũng bị Alex cười nhạo, nói anh là đồ trẻ con, miệng còn hôi sữa.

Về sau, có một hôm Alex đưa bạn gái về. Cô gái đó dùng chiếc cốc này để uống nước. Cố Vị Dịch không nói lời nào, giật lại chiếc cốc từ trong tay cô gái kia, rồi quay về phòng lấy lọ thuốc khử trùng mà anh mang từ phòng thí nghiệm về để rửa cốc ngay trước mặt Alex và cô gái kia. Người phương Tây có một đặc điểm rất hay, đó là cho dù hành vi, tính cách của bạn có cổ quái khác người tới đâu đi chăng nữa, họ cũng đều có thể chấp nhận và tôn trọng bạn. Từ đó về sau, mỗi khi Alex đưa bạn gái về đều tỉ mỉ nhẫn mạnh với mấy cô nàng răng: "Bạn cùng phòng anh là một tên quái thai, đừng có động vào đồ của cậu ta."

Cố Vị Dịch uống một hơi hết cả cốc trà, lúc nào Tư Đồ Mạt cũng uống trà theo cách này. Đây quả là hành vi mang tính phá hoại đối với trà. Uống trà cần tĩnh tâm, thưởng thức từng chút một mới có thể cảm nhận được hương vị của trà. Nhưng từ sau khi tới Mỹ, anh đã chẳng thể nào thưởng trà theo cách đó được nữa. Ôi, càng những khoảnh khắc yên tĩnh như thế này, nỗi nhớ nhung càng thiêu đốt tâm trí người ta.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Các kỳ nghỉ vỗn là mùa làm ăn của ngành quảng cáo. Cả công ty từ trên xuống dưới đều bận tối mặt tối mũi. Phụ nữ làm việc như đàn ông, đàn ông làm việc như nô bộc, còn nhân viên mới thì phải làm việc như...nô lệ, đây chính là nguyên tắc bóc lột của công ty. Thân là một "gà mờ", gần như việc gì Mạt Mạt cũng phải lon ton phụ giúp. Giống như hôm nay, có ba quảng cáo quay đồng thời. É-kíp thực hiện không đủ người, anh Thiết lại xin điều động Mạt Mạt từ tay tổ Sáng tạo để tham gia cùng ê kíp thực hiện, đi hầu hạ mấy ngôi sao nổi tiếng. Đương nhiên, điều động thêm cô còn vì một nguyên nhân vô cùng quan trọng. Hôm nay có một quảng cáo mà người đại diện chính là Lâm Trực Tồn. Từ trên xuống dưới cả công ty đều biết Lâm Trực Tồn hẽ gắp Mạt Mạt sẽ vô cùng phối hợp. Thế nên, cô nghiêm nhiên trở thành người quản lý thứ hai của Lâm Trực Tồn.

Hôm nay quay quảng cáo sản phẩm đồ uống dành cho vận động viên. Có hai ngôi sao đại diện là Lâm Trực Tồn và một ngôi sao mới của cuộc thi Tân Hứng tên là Hoàng Hàm Ý. Các cuộc thi tìm kiếm tài năng đa phần đều là bệ phóng cho các ngôi sao tỏa sáng một cách nhanh chóng. Hơn nữa, độ nổi tiếng và lợi nhuận tới một cách đột ngột ấy sẽ diễn biến theo hai chiều hướng, một là, sẽ khiến cho người ta không kịp thích ứng, chưa ý thức được mình là người nổi tiếng; hai là, sẽ khiến người ta phản ứng một cách thái quá, cứ tưởng mình ghê gớm lắm. Đương nhiên, Hoàng Hàm Ý thuộc về sau. Hôm nay Mạt Mạt bị cô ta kêu gào sai bảo không biết bao nhiêu lần rồi. Lần nào cô ta cũng chê bai này nọ, lúc thì bảo nhiều đá quá, lúc thì bảo đồ uống

không lạnh, khiến Mạt Mạt tức giận đến độ muốn đỗ nguyên cả cốc nước lên đầu cô ta. Còn cái tên ngôi sao nửa mùa Lâm Trực Tồn kia nữa, vui vẻ đứng một bên cười trên nỗi đau khổ của người khác, xem cô bị người ta bắt nạt. Thỉnh thoảng anh ta còn xen vào vài câu kiểu như: "Tiểu Tư Đồ, tự nhiên tôi muốn uống gì đó ấm ấm", Mạt Mạt giơ chai nước khoáng trong tay lên, vờ như muốn ném vào anh ta, lúc này anh ta mới cười ra vẻ cầu hòa.

"Này, đi mua cho tôi một chai trà xanh XX." Hoàng Hàm Ý bước tới sai bảo cô như chốn không người.

Tư Đồ Mạt, người bị gọi là "này" đưa mắt nhìn cô ta, trong lòng thầm nghĩ, cô uống nhiều như thế không thấy người úng nước à?

"Thật ngại quá, cô có thể bảo người khác đi mua được không? Tôi đang dở việc." Mạt Mạt bận sắp xếp bối cảnh, thật sự không thể đi mua được.

"Thái độ làm việc của cô kiểu gì vậy? Cô có biết tôi là ai không?" Hoàng Hàm Ý lên giọng.

Mạt Mạt thầm thở dài, thái độ mềm mỏng, nói: "Tôi biết cô là ai. Tôi qua tôi có tra Baidu rồi. Böyle giờ tôi sẽ đi mua."

Lâm Trực Tồn nghe mà bật cười, "Tiểu Tư Đồ, thế cô đã tra cứu về tôi trên Baidu chưa?"

Mạt Mạt trợn mắt nhìn anh ta, "Rồi, kết quả tìm kiếm về anh nhiều hơn cô ấy hai trang."

Lâm Trực Tồn cười, huýt sáo một tiếng. Đúng là cao thủ, đây mới gọi là chửi mắng người khác mà không cần dùng những từ ngữ tục tĩu.

Hoàng Hàm Ý nhìn theo bóng lưng Tư Đồ Mạt rời đi, tức đến giật chân, "Nhân viên này thật đáng ghét."

Lâm Trực Tồn lườm cô ta, "Tôi thấy cô còn đáng ghét hơn."

Hoàng Hàm Ý cười nũng nịu, "Anh xấu quá đi!"

Lâm Trực Tồn chợt rùng mình. Nói thật lòng lại bị người ta cho là tản tỉnh, đúng là bi kịch!

Lúc Mạt Mạt đi mua trà xanh về thì gặp anh Thiết đang đi kiểm tra xung quanh trường quay. Cô than vãn vài câu với anh ta rằng Hoàng Hàm Ý kia khó chiều đến nhường nào. Anh Thiết vỗ vai cô, cười nói: "Lâm Trực Tồn nhà cô không ra mặt nói giúp sao?"

Mạt Mạt không buồn để ý tới anh ta nữa, đưa chai trà xanh cho Hoàng Hàm Ý. Cô ra lại liền thoáng chê bai một hồi. Mạt Mạt giải thích qua loa vài câu, sau đó cầm tài liệu về việc bố trí trường quay lên nghiêm túc đổi chiều. Không ngờ Hoàng Hàm Ý kia đưa chân ra ngáng chân cô. Cô bị vấp, loạng choạng suýt thì ngã nhào. Sau khi đứng vững, Mạt Mạt nhìn cô ta bằng ánh mắt không thể tin nổi. Có phải cô ta xem nhiều phim truyền hình quá rồi không?

Hoàng Hàm Ý cười nói lời xin lỗi, nhưng khuôn mặt lại thể hiện sự vui vẻ, hoàn toàn chẳng có chút áy náy nào.

Mạt Mạt chẳng hiểu vì sao nữa. Cô tự nhận thấy, tuy bản thân chưa tới mức hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu nhưng ít nhất mặt mũi cũng không đến nỗi nào. Tại sao cô ta cứ kiểm chuyện với cô thế nhỉ?

"Cô ta đố kỹ vì cô xinh đẹp hơn cô ta." Anh Thiết nhỏ giọng an ủi Mạt Mạt.

Bây giờ Mạt Mạt mới quan sát kỹ Hoàng Hàm Ý. Haiz, thôi bỏ đi, ngoại hình ở mức ấy mà làm được ngôi sao thần tượng đúng là không dễ dàng gì. Hơn nữa, người khổ sở nhất thật ra chính là thợ trang điểm của cô ta. Ngay cả

chuyên gia trang điểm còn chịu đựng được, cô có gì mà không thể nhẫn nhịn cơ chứ? Thời buổi này, kiêm được đồng tiền đúng là không đơn giản.

Cố gắng kiềm chế, Mạt Mạt cười nói không có gì rồi quay người, tiếp tục đi làm việc.

Lâm Trực Tồn chờ Tư Đồ Mạt rời đi mới lạnh lùng nói với Hoàng Hàm Ý: "Nếu ngày mai các báo đều giật tít: Hoàng Hàm Ý chưa đỗ ông nghè đã đe hàng tổng, nhân viên công tác khổ không nói nên lời, cô cảm thấy thế nào?"

Hoàng Hàm Ý sững sốt, lắp bắp nói: "Tôi thật sự không cố ý mà."

"Tôi cũng đoán thế." Anh ta nhếch miệng cười, "Dù sau con người chỉ cần có chút đau óc thì sẽ không làm mấy trò đó đâu."

Mạt Mạt tận dụng triệt để thời gian nghỉ trưa để trốn vào một góc ngủ bù. Còn chưa chợp mắt được mươi phút thì chuông điện thoại đã đánh thức cô. Cô bắt máy, không ngờ người gọi là Phó Phái.

"Bảo bối Mạt Mạt, dạo này có khỏe không? Có nhớ anh đây không?"
Giọng nói réo rắt của Phó Phái truyền tới.

Mạt Mạt khá bất ngờ, không dám tin. Người này lại bắt đầu gọi cô là "bảo bối Mạt Mạt" rồi.

"Chắc cậu đang vui mừng quá đỗi không nói nên lời đúng không?"

Cô vươn vai một cái, "Đại ca, hiếm có nha, không ngờ huynh vẫn còn nhớ đến tiểu muội này."

"Tư thế vươn vai của cậu chẳng thực nữ chút nào cả."

Mạt Mạt giật mình, ngồi thẳng dậy nhìn ngó xung quanh, Phó Phái đứng cách đó không xa, tay cầm điện thoại, đang cười híp mắt nhìn cô.

Phó Phái bước đến, ném cho cô một lon Coca. Mạt Mạt còn mơ màng chưa kịp phản ứng, chân tay luống cuống nên không đón được.

Phó Phái nhìn cô, cười vô cùng vui vẻ, "Mạt Mạt, lâu lắm không gặp, chân tay cậu vẫn vụng về như xưa."

Mạt Mạt nhặt lon Coca rơi dưới đất lên, giơ về phía cậu ta rồi mở nắp. Lon Coca vừa bị rơi nên bọt văng tung tóe. Phó Phái phải lùi về sau mấy bước để tránh, hét ầm lên: "Này, cậu nhỏ mọn thế."

Sau một hồi náo loạn, hai người mới ngồi xuống nói chuyện với nhau. Phó Phái cười dương dương tự đắc, "Cố Vị Dịch đi lâu như thế rồi, hằng đêm cậu có thấy cô quạnh không?"

Mạt Mạt trừng mắt, "Cậu đừng có lảm nhảm nữa, tìm tôi có việc gì?"

Cậu ta chua xót đáp, "Cậu chẳng có lương tâm gì cả. Tôi nhớ cậu thế cơ mà."

Mạt Mạt ngó lơ cậu ta, uống một ngụm Coca, nói: "Chẳng phải cậu đi Thượng Hải rồi sao?"

Phó Phái khẽ đụng vào vai cô, "Tôi vừa nghe nói Cố Vị Dịch đi rồi liền vội vàng quay về."

Đây là lời nói thật. Tốt nghiệp xong, cậu ta liền chạy tới một nơi xa xôi, muốn cách Tư Đồ Mạt càng xa càng tốt để tự điều trị vết thương lòng. Nhưng sau khi nghe tin Cố Vị Dịch đi Mỹ, cậu ta liền đấu tranh tư tưởng, đắn đo mãi mới quyết định xin thôi việc, quay trở về.

Mạt Mạt vờ như muốn bỏ đi, cậu ta vội vàng giữ cô lại, "Không phải đâu. Tôi sống ở Thượng Hải thấy không quen. Hơn nữa, tôi đang muốn lập

nghiệp, đương nhiên phải chọn một nơi quen thuộc để bắt đầu rồi."

Cô vô cùng khâm phục ý chí của cậu ta, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ vẻ chê bai: "Cậu mà cũng đòi lập nghiệp á?"

"Cậu đừng coi thường người khác. Hãy tranh thủ lấy lòng tôi từ bây giờ đi, biết đâu sau này tôi trở thành ông chủ của một công ty đa quốc gia, có khi cậu còn được làm bà chủ đấy, thế nào?"

Mặt Mạt chẳng biết làm thế nào với trình độ mờ mịt của cậu ta. Nhưng lâu như vậy rồi, cô và cậu ta vẫn có thể trêu đùa nhau mà không có gì phải kiêng dè như thế này thật tốt biết bao.

"Mười câu mà cậu nói ra có thể có một câu đúng đắn chút được không?"

Phó Phái cười càng tự đắc hơn, "Câu nào tôi nói cũng đều rất đúng đắn. Sao nào? Công việc có thuận lợi không? Tôi thấy vừa nãy có một mụ đàn bà người như củ khoai lang cứ kiểm chuyện với cậu mãi. Hay là để tôi đánh cho cô ta một trận, từ khoai lang biến thành khoai tây luôn nhé?"

Mặt Mạt bị cậu ta chọc cười, "Rốt cuộc cậu tới được bao lâu rồi?"

"Hi hi. Hôm nay tôi rảnh cả ngày. Suốt buổi sáng chỉ đứng nhìn cậu bị người ta gây khó dễ thôi."

Mặt Mạt chợt cảm thấy tâm tình phức tạp. Cậu ta đứng nhìn cô suốt cả buổi sáng?

Phó Phái cũng ý thức được mình quá lời, bèn cười lảng sang vấn đề khác, "Cậu học kế toán đúng không? Tôi vừa mới lập nghiệp, đến giúp một tay đi. Tôi cứ nhìn thấy sổ sách hóa đơn là chóng mặt."

Mặt Mạt hơi khó xử, "Đạo này tôi bận tối mắt tối mũi, làm gì có thời gian

tới giúp cậu. Hay đợi qua đợt này tôi đỡ bận hơn, xem có thời gian hay không nhé?"

Cậu ta gật đầu, "Tóm lại, nếu cậu có thời gian thì tới giúp tôi một tay. Tôi thuê một văn phòng ở tòa nhà Trung An. Khi nào trang hoàng xong xuôi, tôi sẽ đưa cậu tới xem thử."

Cô nghe mà thấy buồn cười, "Ôi chao, nghe có vẻ chuyên nghiệp đấy."

"Chứ sao. Tổ tông của cậu đang vãy tay kia kia." Phó Phái từ xa đã nhìn thấy Lâm Trực Tồn vãy tay. Cậu ta đã quan sát nguyên cả buổi sáng, người này đối với Mạt Mạt không hề đơn giản. Trước đây không hề biết Mạt Mạt lại có nhiều người nhòm ngó như vậy đấy. Haiz, thù trong giặc ngoài.

Mạt Mạt vội vàng chạy đi. Sau khi cẩn dặn vài câu, cô quay đầu nói với Phó Phái, "Tôi phải làm việc rồi. Hôm khác rủ cậu đi ăn sau nhé."

"Này, Mạt Mạt."

"Hả?"

"Cậu đừng làm gì có lỗi với Cố Vị Dịch đấy. Nếu nhất định muốn vượt tường, tôi sẽ ở bên kia bờ tường đợi cậu. Đừng có tìm mấy tên ngôi sao thần tượng kia làm gì."

Mạt Mạt không chịu nổi nữa, trùng mắt nói: "Biến!"

Sau khi tan làm, quay về ký túc, Mạt Mạt vừa ngồi xuống giường thì chuông điện thoại đã reo vang. Cố Vị Dịch lại bắt đầu "thỉnh an" cô rồi. Cô mỉm cười vui vẻ nhận điện thoại, "A lô."

"Anh đây. Em tan làm rồi à? Có mệt không?"

"Ừm. Mệt lắm."

"Hôm nay đã gặp Phó Phái chưa?"

"Sao anh biết? Anh cho người theo dõi em đấy à? Hay là anh lại phát minh ra thứ đồ công nghệ cao kỳ quặc nào đó để giám sát em?"

"Cậu ta gọi điện nói với anh. Công ty em dạo này lại hợp tác với Lâm Trực Tôn đấy à?" Giọng nói của anh vô cùng bình thản, không nghe ra hỷ nộ ái ố gì.

Mặt Mạt thầm mắng chửi Phó Phái, vội cười lấp ló, "He he. Đúng thế. Anh ta nổi tiếng mà, đương nhiên là nhiều quảng cáo rồi."

"Em không có gì mập mờ với tên đó đấy chứ?"

"Đương nhiên không rồi. Thần kinh à!"

"Tư Đồ Mạt." Giọng nói của Cố Vị Dịch chợt thấp hơn.

"Hả?"

"I love you." (Anh yêu em!)

"..."

Sau khi cúp điện thoại, Mạt Mạt vẫn còn trong tình trạng hóa đá. Trời đất! Tên nhãi kia dám dùng chiêu này, tàn độc quá!

Cố Vị Dịch ngắt điện thoại, nói với cô gái tóc vàng đang ngồi phía đối diện mình: "Now do you believe that I have a girlfriend?" (Bây giờ cô tin là tôi có bạn gái rồi chứ?)

Mỹ nữ tóc vàng kia chính là con gái của giáo sư hướng dẫn, trông có vẻ rất gợi cảm, quyến rũ, nhưng thật ra còn chưa thành niên, vừa hay hoàn toàn

tương phản với Tư Đồ Mạt. Tư Đồ Mạt trông như trẻ vị thành niên, nhưng thật ra đã trưởng thành rồi.

"I don't care. She's in China. I can be your girlfriend here, I'll never tell her." (Em không quan tâm. Cô ta ở Trung Quốc. Em có thể làm bạn gái của anh ở đây. Em sẽ không bao giờ nói cho cô ta biết.). Cô gái nhỏ vẫn vô cùng kiên định.

Em gái này lăng nhăng quá! Tất cả sự kiên nhẫn của Cố Vị Dịch gần như đã bị vắt kiệt. Trước đây vì nể cô ta chỉ là một cô bé, hơn nữa còn là con gái của giáo sư, anh mới nhượng bộ cô ta phần nào. Thật không ngờ cô ta cứ lăng nhăng mãi.

Anh lạnh lùng nhìn cô ta, "Stop bothering me!" (Đừng làm phiền tôi nữa!)

Nói xong câu đó, anh không buồn quan tâm tới vẻ mặt sững sờ của cô ta, trả tiền café rồi quay người đi thẳng.

Mặt Mạt nằm trên giường trăn trọc hồi lâu vẫn không sao ngủ được, bên tai cứ văng vẳng giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Cố Vị Dịch. Anh nói: "I love you..."

Khóe miệng bất giác cong lên hết lần này tới lần khác. Cả đêm nay chắc cô phải cười đến liệt cơ miệng mất. Nền giáo dục của nước Mỹ quả là tuyệt!

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đêm qua, hơn ba giờ sáng Cố Vị Dịch mới hoàn thành một thí nghiệm nhiệt dung. Vì thế hôm nay anh được nghỉ buổi sáng. Nhưng từ sáng sớm, anh đã bị tiếng động từ bên phòng Alex đánh thức rồi. Tên Alex này đúng là tinh lực dồi dào, hăng đêm sênh ca, không sợ suy thận.

Cố Vị Dịch nằm trên giường nhưng không còn buồn ngủ nữa, vì thế lại muốn gọi điện cho Tư Đồ Mạt. Đang bấm số thì chợt nhớ ra bên cô giờ mới là nửa đêm, anh đành đặt điện thoại xuống, tiện tay cầm cuốn Tài liệu chất bán dẫn lên xem. Đây là cuốn sách anh mang từ Trung Quốc sang. Có quá nhiều từ tiếng Anh chuyên ngành bây giờ anh đọc vẫn còn thấy khó hiểu, vì thế thường xem sách dịch trước rồi mới đọc sách gốc.

Anh ngồi tựa vào đầu giường, lật từng trang sách, thật không ngờ, ngay trang đầu tiên lại kẹp một sợi tóc. Anh nhíu mày, đưa lên nhìn kỹ hơn. Một sợi tóc vừa dài vừa mảnh, có ánh nâu vàng. Không kìm được, anh nhướn mắt lên bật cười, Tư Đồ Mạt.

Chẳng nhớ đó là buổi tối nào nữa, anh ngồi trên sofa đọc sách. Cô cũng lật đật đi tìm một cuốn sách, ngồi đọc cùng anh. Hồi lâu sau, cô nghiêng người nằm xuống, thoái mái gác chân lên chân anh, bị anh vỗ hai cái mới bĩu môi xoay người lại, chuyển thành gối đầu lên chân anh. Anh định đứng lên pha một cốc trà, mới phát hiện cô đã ngủ từ lúc nào. Anh nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, lấy cuốn Tài liệu chất bán dẫn trong tay đặt xuống cho cô gối. Pha trà

xong quay lại, anh nhẹ nhàng đặt đầu cô gối lên chân mình. Sợi tóc này chắc bị kẹp vào trong sách từ lúc đó.

Anh lắc đầu, kẹp lại sợi tóc vào chỗ cũ, hồi tưởng lại tâm trạng mình khi nhẹ nhàng để cô gối đầu lên chân hôm ấy, dịu dàng, ấm áp như từng phiến lá trà dần bung nở trong cốc nước sôi này vậy. Bây giờ nhớ lại, cảm giác hạnh phúc ấy lan tỏa vào tận trong trái tim. Bỗng nhiên, anh nhổ một sợi tóc của mình, sau đó buộc vào sợi tóc của Tư Đồ Mạt, để tóc của hai người dính liền với nhau.

Lúc đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, vừa soi gương vừa cạo râu, anh mới ý thức được hành động của mình khi nãy ấu trĩ tới nhường nào. Lại còn kết tóc nữa, đúng là sến sẩm hết chõ nói.

Công việc của Mạt Mạt dạo này lên như diều gặp gió. Đầu tiên là dự án quảng cáo mà cô hợp tác với anh Thiết nhận được sự đánh giá cao của đối tác. Vì thế, công ty quyết định để Mạt Mạt cùng đàn chị Hiếu Tình tham gia cuộc thi ý tưởng quảng cáo dành cho các tài năng trẻ trong ngành. Tuy rằng đây chưa phải thành tựu vĩ đại gì, nhưng với một người vừa bước chân vào xã hội như Mạt Mạt, đây đã là điều khiến cô sung sướng phát điên lên được rồi. Mấy lần liền, cô định lấy điện thoại ra gọi điện cho Cố Vị Dịch để chia sẻ niềm vui này, nhưng cuối cùng thôi. Cố nhịn thêm vậy, hoàn thành tác phẩm của cuộc thi tài năng kia đã, sau đó sẽ xin nghỉ để đi Mỹ thăm anh, cho anh một niềm vui bất ngờ.

Để chuẩn bị cho cuộc thi tài năng trẻ, hễ có thời gian, Mạt Mạt lại đi dạo hiệu sách và lên mạng, xem một loạt các quảng cáo từ trong tới ngoài nước, từ nổi tiếng tới không nổi tiếng. Có lúc, cô cứ xem mãi, xem mãi rồi ngủ gật luôn bên bàn máy tính, lúc tỉnh dậy lại chạy đi rửa mặt cho tỉnh táo rồi tiếp tục xem. Cô có cảm giác như mình đang quay trở lại những năm tháng trung học, ngày nào cũng nỗ lực hết mình, từng bước tiến về mục tiêu kiên định của bản thân, tiến về phía mơ ước của chính mình. Mệt, nhưng rất hứng phấn.

Suốt một tuần cô gắng nỗ lực quên ăn quên ngủ, cuối cùng cô có thể hoàn thành bản kế hoạch quảng cáo của mình. Nay giờ vẫn đề còn lại chính là làm sao để quay hoàn chỉnh quảng cáo đó. Cô mặt dày đi tìm Lâm Trực Tồn nhờ anh ta đóng vai chính. Bởi vì công ty không cho cô quá nhiều kinh phí, nên mức cát xe cô có thể trả cho diễn viên ít tới đáng thương. Thật không ngờ, Lâm Trực Tồn lại đồng ý một cách爽 khoái. Mạt Mạt không hiểu nổi một người bận rộn như anh ta làm thế nào sắp xếp được hẵn nửa tuần lễ để quay quảng cáo cho cô. Tâm lòng của anh ta, cô sẽ luôn ghi nhớ, cũng cảm thấy mình thật may mắn, không phải ai cũng có thể gặp được người tốt như Lâm Trực Tồn.

Quảng cáo của cô mang đậm tính nhân văn, có liên quan tới chủ đề sinh viên đi tới vùng sâu vùng xa để dạy học cho trẻ em nghèo. Theo kịch bản, Lâm Trực Tồn vào vai một sinh viên chuyên ngành âm nhạc. Sau khi chia tay bạn gái, anh ta giận dỗi bỏ lên vùng núi dạy học. Sau đó, bạn gái tới tìm anh ta, muốn anh ta cùng trở về. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, anh ta vẫn quyết định ở lại. Cảnh quay cuối cùng của quảng cáo này là hình ảnh ngón tay anh ta cùng những tia nắng rạng rỡ đang bay nhảy trên phím đàn dương cầm cổ kính, cùng rất nhiều trẻ em đứng vây xung quanh, đồng thanh hát ca khúc Ngày mai sẽ tốt hơn.

Từ lúc quay quảng cáo thuở nhỏ mắt, cô đã phát hiện Lâm Trực Tồn có đôi tay rất đẹp. Câu chuyện này có vẻ hơi ướt át, ban đầu Mạt Mạt còn sợ nó sẽ súa quá. Nếu suy nghĩ theo một góc độ khác thì, năm nào cũng có rất nhiều thanh niên tình nguyện đi dạy học ở vùng sâu vùng xa, nhưng không phải ai cũng nặng tình như thế. Dù sao người ta cũng đã vĩ đại thế rồi, đương nhiên phải tô điểm thêm chút tình yêu cho người ta chứ. Vì thế, Mạt Mạt quyết định đi theo hướng diễm tình.

Còn về vai nữ chính, Mạt Mạt phải năn nỉ mãi Mộng Lộ mới chịu ra tay giúp đỡ, còn phải đảm bảo chắc chắn không quay chính diện để lộ mặt cô

nàng mới đồng ý.

Sau một hồi loạn xạ, cuối cùng thước phim quảng cáo ấy cũng coi như hoàn thành. Để cảm ơn Lâm Trực Tồn và Mộng Lộ, thậm chí Mạt Mạt còn rút bớt một phần tiền trong khoản dành dụm để đi Mỹ của mình ra mời hai người đi ăn một bữa. Sau vài ngày hợp tác, Lâm Trực Tồn và Mộng Lộ cũng thân thiết hơn. Ngoại trừ lúc đầu phải vất vả trốn tránh đám phóng viên săn tin ra thì bữa cơm này, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Hai ngày sau, Mạt Mạt nộp đoạn phim quảng cáo cho giám đốc Tôn rồi lập tức đáp chuyến bay tới Mỹ. Cô đã âm thầm liên lạc với bạn cùng phòng của Cố Vị Dịch là Alex từ trước, và xin được địa chỉ cụ thể của anh ở bên đó. Bây giờ điều duy nhất còn lại chính là niềm vui bất ngờ mà thôi!

Từ lúc lên máy bay, Mạt Mạt ngủ suốt, chỉ có lúc quá cảnh ở Hồng Kông là cô có chút háo hức thôii. Tuy rằng trong lòng vô cùng hưng phấn, mong chờ, nhưng thật sự cô quá mệt, quá kiệt sức, mắt lúc nào cũng díp lại. Lúc máy bay hạ cánh, cô được tiếp viên hàng không đánh thức, mơ mơ màng màng bước xuống khỏi máy bay, ngơ ngác đứng ở sân bay một lúc lâu. Tới khi đến được bên dưới khu ký túc của Cố Vị Dịch đã hơn tám giờ tối. Cô đứng trước cửa nhà, soi gương một lúc, mượn ánh đèn chỉnh trang lại tóc tai, quần áo rồi mới đưa tay lên gõ cửa.

Hai giây sau, nụ cười của cô lập tức trở nên cứng đờ. Không biết có ai từng nói, niềm vui bất ngờ chính là khởi đầu của mọi bi kịch nhỉ?

Ra mở cửa cho cô là một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh đang quấn khăn tắm quanh người. Nóng bỏng như thế này thì ai mà chịu được chứ!

Trong lòng Mạt Mạt bắt đầu có một ngọn lửa nhen nhóm, nhưng chỉ một lát sau cô chợt nhớ ra, Cố Vị Dịch từng nói bạn cùng phòng của anh chính là một Phó Phái phiên bản nước ngoài, Alex. Vì thế Mạt Mạt liền cảm thấy yên

tâm. Nhưng cô nàng quyến rũ nóng bỏng kia lại cứ nhìn chăm chăm cô, khua môi múa mép nói một tràng tiếng Anh. Cô nghe mà ong hết cả đầu.

Vì thế, cô chẳng buồn quan tâm cô nàng nói gì, đánh liều nói: "I'm looking for Gu Wei Yi." (Tôi tìm Cố Vị Dịch.)

Cô nàng nóng bỏng kia hai mắt hấp háy, "Who?" (Ai?)

Bây giờ Mạt Mạt mới nhận ra mình chẳng biết tên tiếng anh của Cố Vị Dịch là gì, vì thế bèn nói: "Alex."

Cô nàng nóng bỏng kia còn cố ý đánh giá tỉ mỉ cô từ trên xuống dưới vài lần mới quay vào trong gọi to, "Alex."

Đây cũng là một người tóc vàng mắt xanh. Cho dù mắt thẩm mỹ của phương Đông và phương Tây hoàn toàn khác nhau, Mạt Mạt cũng có thể khẳng định chàng trai này vô cùng anh tuấn. Anh ta nhíu mày quan sát cô một lúc mới nói: "Do I know you?" (Tôi có quen cô không?)

Mấy lần Mạt Mạt mấp máy môi định nói gì đó, nhưng vô cùng bối rối không biết làm sao để sắp xếp từ ngữ thành một câu. Cô chỉ biết nhìn chăm chăm vào anh ta với mong ước có thể dùng ánh mắt nói lên tất cả.

Alex cũng là người tương đối ga lăng phong độ, nghiêng người tỏ ý để cô vào nhà. Sau đó hai người ngồi trên sofa mắt to trừng mắt nhỏ. Người đàn ông ngoại quốc chăm chú nhìn Mạt Mạt cùng vali hành lý của cô, một lúc lâu sau mới như chợt hiểu ra vấn đề, "Oh, I know you! You're Gu's girlfriend!" (Ồ, tôi biết cô là ai rồi. Cô là bạn gái của Cố.)

Mạt Mạt thở phào nhẹ nhõm, cười ngốc nghếch, "Yes! À...where is he?" (Đúng rồi. Anh ấy đâu rồi?)

Alex lại tuôn một tràng tiếng Anh dài dằng dặc. Mạt Mạt nghe mà chẳng

hiểu gì cả. Tóm lại, đại ý là Cố Vị Dịch không có nhà. Còn nữa, library, thư viện à, cô hơi hiểu rồi.

Chắc là việc nghe hiểu được những lời Alex nói đã khiến Mạt Mạt thấy tự tin hơn. Cô bắt đầu lắp bắp vài câu tiếng Anh với Alex: "How do you know...e... I am Gu Wei Yi's girlfriend?" (Sao anh biết tôi là bạn gái của Cố Vị Dịch?)

Alex cười híp mắt giải thích: "I've seen your photo before." (Tôi từng nhìn thấy ảnh của cô.)

Mạt Mạt đang định hỏi tiếp thì mỹ nữ nóng bỏng kia sau khi mặc quần áo đàng hoàng từ trong phòng đi ra đã ngồi phịch vào giữa hai người, trông có vẻ rất bức tức.

Mạt Mạt cười vui vẻ với cô ta, cố gắng thể hiện rằng mình không có ý đồ tranh giành đàn ông với cô ta.

Alex ôm lấy cô nàng, hôn cô ta vô cùng cuồng nhiệt, "Honey, she's my roommate's girlfriend." (Em yêu, cô ấy là bạn gái của bạn cùng phòng anh.)

Mạt Mạt ngạc nhiên quay mặt đi chỗ khác, trong lòng thầm nghĩ, đúng là người Tây, phóng khoáng thật đấy, ngay cả hành động này cũng rộng rãi cho cô nhìn.

Alex buông cô nàng nóng bỏng kia ra, hỏi Mạt Mạt: "Do you want me to call him?" (Cô có muốn tôi gọi cho cậu ta không?)

Mạt Mạt xua tay, "No, no. Surprise." (Không, tôi muốn cho anh ấy một niềm vui bất ngờ.)

"Ok, I see." (Ok, tôi hiểu rồi.). Anh ta đứng dậy, kéo vali hành lý của Mạt Mạt vào một gian phòng. Mạt Mạt lênh đênh theo.

Phòng của Cố Vị Dịch không khác ở nhà là mấy, một dàn máy tính, một chiếc giường và một tủ sách. Sau khi đưa cô vào phòng, Alex thầm bí nói: "Maybe you wanna check his computer." (Có thể cô sẽ muốn xem thử máy tính của cậu ta đấy.). Nói xong liền đóng cửa rời đi.

Mặt Mạt bắt đầu tò mò, vì thế liền mở máy tính của Cố Vị Dịch lên. Sau tiếng khởi động quen thuộc, cô nhìn thấy hình nền máy tính chính là ảnh của mình. Cô đang ngồi trên bãi cỏ, cúi đầu xoa chân dưới ánh chiều tà. Một bức ảnh đầy cảm xúc, chụp vớ vẫn thôi cũng bắt được khoảnh khắc xuất thần này của cô. Cô hồi tưởng lại, đây chắc là bức ảnh chụp hôm Phó Phái chụp ảnh kỷ yếu. Chẳng phải khi đó Phó Phái đã gửi tất cả ảnh chụp cho cô rồi sao? Sao từ trước tới giờ cô chưa từng thấy bức ảnh này nhỉ?

Những chuyện mang tính niềm vui bất ngờ này thường mang theo nhiều biến số khó lường, để thực hiện được đúng là một việc làm có độ khó cao. Mạt Mạt đi đi lại lại trong phòng Cố Vị Dịch chờ đợi một lúc lâu, càng chờ càng thấy buồn ngủ, càng chờ càng mỏi mệt. Cuối cùng cô không chiến thắng nổi cơn buồn ngủ, nằm lên giường anh đắp chăn làm một giấc ngon lành. Trước khi tiến vào mộng đẹp, cô còn thăm nghĩ, nếu tên thiếu gia họ Cố có bệnh ưa sạch sẽ biết cô vừa xuống máy bay, chưa tắm rửa gì đã leo lên giường anh ngủ, không biết có tức chết không?

GỬI THỜI THANH XUÂN ÂM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cố Vị Dịch ôm một chõng sách cao ngất trở về phòng. Tối nay, anh lại bị cô bé si tình con gái của giáo sư quấy nhiễu, thật là phiền phức.

Sau khi đặt sách xuống, anh mới phát hiện trên giường của mình có một người đang nằm trùm chăn kín mít. Anh nhíu chặt mày, thật muốn hét to lên gọi người đó dậy, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Ai mà biết được người nằm trong chăn kia có mặc quần áo hay không. Cái tên Alex kia chuyện kinh tởm gì chẳng làm được. Anh vừa suy nghĩ việc phải thay toàn bộ ga trải giường, vừa đi ra ngoài đập ầm ầm vào cửa phòng Alex. Bên trong vẫn truyền tới những âm thanh mờ ám quen thuộc. Đôi lông mày của anh càng nhíu chặt hơn. Vui đùa cũng quá trớn lắm rồi. Thế là anh càng gõ mạnh vào cánh cửa.

Alex chỉ mặc mỗi chiếc quần ra mở cửa, vô cùng phẫn nộ, "What the fucking hell?" (Chuyện quái gì thế?)

Cố Vị Dịch cũng không vui vẻ gì, "Your friend is in my bedroom, sleeping." (Bạn của cậu đang ngủ trong phòng của tôi.)

Alex sững sờ một lúc mới nói: "She's your friend. Now leave me alone." (Cô ấy là bạn cậu. Giờ thì để tôi yên.) Sau đó dùng chân đá "sầm" cửa lại.

Cố Vị Dịch ngoèo ngác quay về phòng mình. Ai vây nỉ?

Anh đứng tựa vào tường, quan sát kỹ lưỡng cái "đống" trên giường một

lần nữa. Cuối cùng, ánh mắt đảo qua vali hành lý bên cạnh bàn, trái tim đập lõi một nhịp, nuốt nước miếng mấy lần mới dám gọi vẻ thăm dò, "Tư Đồ Mạt?"

Người trên giường vẫn ngủ say như chết, chẳng có chút phản ứng nào. Anh cười khổ, từ từ ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng gạt tấm chăn mà cô đang trùm kín đầu ra. Đúng là tmd.

Cô đang nằm ở đây, ở nơi mà tay anh có thể chạm vào được. Mắt cô nhắm nghiền, khóc miêng đang mỉm cười, tóc xõa trên gối, yên tĩnh mà xinh đẹp.

Anh nhẹ nhàng vén chăn lên chui vào, mặt đối mặt nằm bên cạnh cô, nhờ có thân nhiệt của cô mà ngay cả tấm chăn cũng trở nên ấm áp. Anh kéo chăn thêm một chút, cẩn thận ôm cô vào lòng, dần dần siết chặt vòng tay, rồi lại ôm chặt thêm chút nữa. Anh chỉ sợ cô sẽ đột nhiên biến mất.

Hơi thở của cô không ngừng phả lên cổ anh. Anh có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc trên người cô, chân thực tới mức khiến anh không dám tin nữa.

Sáng sớm hôm sau, khi Cố Vị Dịch tỉnh dậy, Tư Đồ Mạt vẫn còn ngủ, hơn nữa hoàn toàn không có dấu hiệu thức giấc. Anh rón rén xuống giường, chưa đi được hai bước đã dừng lại trước chiếc vali hành lý. Anh cúi người xuống đọc mẫu giấy dán trên đó: Anh yêu, cơm không có trong chảo, nhưng em thì đang trên giường. Ha, đúng là chỉ có cô mới nghĩ ra được. Anh gấp gọn mảnh giấy lại cất vào ngăn kéo rồi quay ra nhìn người đang nằm trên giường lần nữa. Vẫn chưa dậy?

Đánh răng rửa mặt xong đi ra, vẫn chưa dậy?

Mua đồ ăn sáng về, vẫn chưa dậy?

Ăn xong bữa sáng, vẫn chưa dậy?

Hôn cô thêm mấy lần, vẫn chưa dậy?

Người này ngàn dặm xa xôi lặn lội tới đây để ngủ cho anh xem hay sao?
Mấy lần anh định đánh thức cô nhưng không nỡ, vì thế bèn để lại một tờ giấy
nhắn rồi đi học.

Mặt Mạt tỉnh dậy hồi lâu mới nhớ ra mình đang ở đâu. Cô nhìn trái ngó
phải nhưng chẳng thấy bóng dáng Cố Vị Dịch đâu, gọi mấy tiếng mà không
ai trả lời, lúc này mới chắc chắn anh không có nhà. Người gì thế không biết?
Bạn gái ngàn dặm xa xôi tới thăm mà anh chẳng thèm đoái hoài gì. Nếu
không phải tiền vé máy bay đắt đỏ thì cô sẽ thu gọn hành lý quay về luôn.

Cô hậm hực đi vào nhà tắm mới phát hiện có một mẩu giấy nhắn dán trên
gương.

Tư Đồ Mạt:

Anh phải đi học. Anh từng đắc tội với giáo sư đứng lớp hôm nay nên
không trốn được. Trên bàn có đồ ăn sáng, ít nhiều gì em cũng ráng ăn chút đi.
Ngoan ngoãn ở nhà đợi anh. Buổi trưa anh sẽ về đưa em đi ăn.

Cố Vị Dịch

P/s: Nhớ tắm đấy!

Mặt Mạt vừa tắm vừa ngâm nga hát, sau đó lại ngồi bên cửa sổ chật rãi
ăn sáng. Cửa sổ này có thể nhìn sang một quán café. Bên ngoài cửa quán café
có rất nhiều chiếc ô lớn. Nhìn từ xa, nơi ấy trông có vẻ rất thư thái, nhưng
chẳng có mấy ai rảnh rỗi uống café ở đó cả. Cô nhìn đồng hồ, mười giờ sáng,
đang là giờ làm việc.

Năm phút sau, Mặt Mạt ngồi dưới tán ô rộng lớn ấy, nhàn nhã uống café,
nhìn dòng người qua lại vội vã trên đường. Đột nhiên cô có cảm giác mừng

thầm khi mình có thể rảnh rỗi thế này.

Tan học, Cố Vị Dịch liền vội vã về nhà. Lúc mở cửa, trong lòng anh vẫn còn thầm mong Tư Đồ Mạt sẽ nhào tới ôm chặt lấy mình vậy mà chẳng thấy cô đâu. Anh sợ hãi hồn, cuống cuồng đi tìm hành lý của cô. Hành lý vẫn còn ở đây, thế có nghĩa là cô vẫn chưa đi, không phải anh đang nằm mơ. Ở nơi này lạ nước lạ cái, cô có thể chạy đi đâu được chứ?

Mặt Mạt còn đang thong dong tự tại thưởng thức café, ngắm đường phố. Nhìn thấy một thân hình chạy từ phía cửa nhà bên kia xông ra, cô bèn thuận miệng gọi: "Cố Vị Dịch?"

Cố Vị Dịch chạy tới trước mặt cô, không thèm quan tâm tới vòng tay đang rộng mở của cô, vừa mở miệng đã bắt đầu trách mắng: "Không phải anh bảo em ngoan ngoãn ở nhà đợi sao? Em chạy lung tung đi đâu thế? Em đã mù đường, còn không biết tiếng Anh, lỡ đi lạc thì sao?"

Mặt Mạt bị quát cho ngơ ngẩn cả người, vẫn ngốc nghếch cười, đưa tay vòng lên cổ anh, "He he. Lâu lắm rồi không nghe anh mắng."

Anh bức bối lườm, vòng tay ôm lấy eo cô.

Cái ôm như thế này, trên đường phố nước Mỹ là một hình ảnh quá đỗi bình thường, vì thế Mặt Mạt rất yên tâm ôm lấy anh, cười ngốc nghếch.

Hai phút sau, Cố Vị Dịch bắt đầu dè bỉu, "Tư Đồ Mạt, rất nhiều người đang nhìn đấy."

Mặt Mạt nghi hoặc, đảo mắt một vòng xung quanh, làm gì có ai nhìn?

"Tư Đồ Mạt, chúng ta về nhà rồi ôm tiếp." Giọng nói của anh có phần xuống nước.

Bây giờ cô mới cười vui vẻ, buông anh ra rồi kiêng chân hôn chụt lên má anh.

Chàng trai đơn thuần nào đó đỏ mặt, nhưng vẫn cong môi cười, "Mới thế mà đòi đánh bại anh sao? Lát nữa về anh cho em trêu đùa thoải mái hết mức luôn."

Đúng là thoải mái hết mức.

Mặt Mật nhìn Cố Vị Dịch đang ngồi trước máy tính viết báo cáo thí nghiệm, trong lòng thầm nghĩ: Trêu đùa thoải mái hết mức kiểu này đúng là chỉ có người IQ trên 180 mới nghĩ ra được.

Buổi trưa, anh dẫn cô tới một nhà hàng thiết kế rất có phong cách, đồ ăn cũng ngon. Nhưng đáng tiếc, còn chưa ăn xong, điện thoại của Cố Vị Dịch đã đổ chuông. Vị giáo sư nghe nói luôn gây khó dễ cho Cố Vị Dịch bắt anh buổi chiều phải giao nộp bản báo cáo thí nghiệm chết tiệt nào đó cho ông ta. Thế là anh và cô phải quay về ký túc, và anh tiếp tục ngồi trước máy tính viết báo cáo.

Vốn dĩ Mật Mật rất muôn giận dỗi, nhưng khi phát hiện hình nền máy tính của anh đã đổi thành một bức tranh phong cảnh tuyết rơi thì cô không tức giận được nữa. Anh đúng là người thích ra vẻ trời đất khó tha. Cô càng nghĩ càng thấy buồn cười, tự nằm trên giường lăn qua lăn lại chơi một mình. Cố Vị Dịch thi thoảng lại tranh thủ ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ Mật đang chơi một mình như cô ngốc, lắc đầu cười khổ, rồi cố gắng làm cho xong báo cáo.

Báo cáo thí nghiệm vốn phải viết trong ba tiếng, nhưng anh đã nỗ lực hết sức hoàn thiện nó trong vòng một tiếng rưỡi. Sau khi giao cho giáo sư, anh liền nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Mật Mật cùng nhau đi dạo phố. Quý cô vừa được mở mang tầm mắt này suốt dọc đường vô cùng hưng phấn, nói chuyện

liễn thoảng không ngừng, hỏi hết cái nọ tới cái kia, ánh mắt hấp háy đầy vẻ mong đợi câu trả lời của anh, làm anh không kiềm chế được, mấy lần muỗn dừng lại hôn cô.

Buổi tối anh đưa cô tới một nhà hàng Tây Ban Nha ăn pizza. Cô rất hào hứng, món nào cũng muốn nếm thử, thế là cả một bàn đầy ắp đủ loại thức ăn. Nhưng cô chỉ ăn có hai miếng pizza và hai miếng cánh già đã kêu no rồi ngồi vỗ bụng, tay gõ gõ lên bàn giục: "Cố Vị Dịch, đừng có húp cái món canh quỷ quái đó nữa. Ăn thêm chút gì đi, đừng lãng phí."

Đã quen với bầu không khí ồn ào của các quán ăn ở trong nước, Mạt Mạt có chút khó thích ứng với sự yên tĩnh của nơi này. Thi thoảng cô nói chuyện hơi lớn tiếng, không tránh khỏi việc thu hút ánh nhìn từ các phía.

Không ngoài dự liệu, Cố Vị Dịch nhíu mày giáo huấn: "Em nói nhỏ thôi. Mấy món này không phải do em gọi hay sao?"

Mạt Mạt bị anh nói thế có hơi tự ái. Bây giờ sao đây? Chê cô quê mùa thô lỗ à?

Cố Vị Dịch thấy cô không vui bèn lấy dĩa xiên một miếng pizza, cũng nhận ra vừa rồi mình có hơi nặng lời, bèn dỗ cho cô vui: "Tư Đồ Mạt, em muốn cuoi miếng pizza này là anh đúng không?"

Cô ngẩng đầu lùi mắt, không thèm đáp lại.

Khó khăn không sờn, tiếp tục cỗ gắng, "Được rồi mà, đừng không nói gì như thế."

Mạt Mạt nghiến răng, "Không phải chê em nói to sao?"

Cố Vị Dịch xua tay, "Đâu có. Anh sợ giọng nói của em đáng yêu quá, hại mấy người ngoại quốc này không còn tâm tư ăn uống nữa. Hay bây giờ em

đứng lên bàn hét to lên đi. Anh mà nhăn mặt nhíu mày thì anh không phải họ Cố."

Mặt Mạt lườm anh, "Anh nhảm chán quá đi. Lát nữa em sẽ mua vé máy bay quay về."

Cố Vị Dịch vội vàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay cô, dỗ dành: "Đừng mà. Anh sai rồi, còn không được sao?"

Bây giờ Mạt Mạt mới cười vui vẻ, "Biết sai rồi thì về nhà quỳ ván giặt cho em."

Ăn xong, trên đường về hai người tay nắm chặt tay, mười ngón đan xen. Cô kể anh nghe những chuyện xảy ra trong suốt nửa năm qua, chuyện cô cùng hợp tác quay quảng cáo dự thi với Lâm Trực Tồn và Mộng Lộ, chuyện Phó Phái muốn cô tới làm kế toán cho công ty mới mở của cậu ta, chuyện cô chuyển vào ở trong ký túc của công ty...

Cố Vị Dịch khẽ cốc đầu cô. Đúng là khôn lỗi. Cô biết thừa những lúc như thế này anh sẽ không tức giận.

Mạt Mạt xoa đầu, bùi môi nói: "Anh còn cốc nữa, cốc nữa, còn cốc nữa là em ngốc luôn đó. Vốn dĩ em có thể thi vào đại học Harvard rồi, tại anh cứ cốc mãi nên em thành ngốc đấy."

Có lẽ đây sẽ là một buổi tối bình an, nếu như không có sự xuất hiện của cô con gái giáo sư. Chắc chắn cái tên Alex kia lại tiết lộ thông tin rồi. Trước đây anh ta thường lén tiết lộ một vài tin tức nhỏ về anh cho cô ta biết. Anh đã phải học lại môn của vị giáo sư này tới ba lần rồi, thật sự không thể chịu đựng thêm nữa.

Mạt Mạt đang ở trong bếp nấu mỳ. Cô vừa về tới nhà đã kêu đói, còn nói anh ăn hết cả thức ăn, hại cô chưa đủ no.

Chuông cửa reo vang, Cố Vị Dịch đang ở trong nhà vệ sinh, cô bưng cả nồi ra mở cửa. Đứng trước cửa là một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh. Mạt Mạt nghĩ, đây chắc chắn là một cô nàng nóng bỏng gợi cảm nào đó của Alex rồi. Trong mắt cô, người ngoại quốc ai cũng giống ai, màu tóc và thân hình tương đương nhau, cô chẳng phân biệt nổi. Cô gái trước mắt này chính là ví dụ điển hình.

Mạt Mạt cười híp mắt, nói một câu tiếng Anh đơn giản, "Alex's out. Come in?" (Alex ra ngoài rồi. Cô có muốn vào không?)

Sau khi nói xong cô còn nghiêng người ra hiệu mời cô ta vào nhà.

Cô gái tóc vàng bị nụ cười của cô làm cho sững sờ, nhưng cũng theo vào nhà.

Cố Vị Dịch từ nhà vệ sinh đi ra có chút hốt hoảng. Tư Đồ Mạt đang rót nước cho Judy, bày ra tư thế nữ chủ nhân tiếp khách.

"What are you doing here?" (Cô làm gì ở đây?) Cố Vị Dịch sầm mặt hỏi.

Judy tuis thân xuay chiếc cốc trong tay, "I wanna see your girlfriend." (Em muốn gặp bạn gái của anh.)

Anh lạnh lùng nói: "It's none of your business." (Đó không phải việc của cô.)

Chẹp, chẹp, người này chẳng lịch sự chút nào. Tới lúc này Mạt Mạt cũng nhận thấy điều bất thường. Hoa đào của Cố Vị Dịch đã nở sang tận đất khách quê người rồi, chẳng biết lạ nước lại cái gì thế nhỉ?

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 41

"I love him!" (Tôi yêu anh ấy!) Judy ngạc mạn tuyên bố.

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch cùng nhìn nhau, đồng thanh nói: "Bệnh hoạn."

Judy "bệnh hoạn" kia lại nghe nhầm thành "may be" (có thể), cô ta hùng hồn tuyên bố thêm lần nữa: "I do love him!" (Tôi yêu anh ấy!)

Trong lòng Mạt Mạt thầm nghĩ, hồi cấp ba thầy giáo từng nói, thêm "do" vào trước động từ sẽ thể hiện ý nhấn mạnh. Hôm nay cuối cùng cô cũng có cơ hội áp dụng vào thực tiễn rồi.

Bây giờ chính là lúc Mạt Mạt tuyên bố chủ quyền. Cô muốn diễn cảnh này lâu lăm rồi. Trước đây, cô đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu lần, bây giờ không thể vuột mất cơ hội này được. Nhưng sự bất đồng ngôn ngữ đã làm cho rất nhiều những từ ngữ sâu cay trở thành hư không. Hơn nữa, cho dù tiếng Anh của Mạt Mạt có tốt hơn đi chăng nữa, sự bát đại tinh thâm trong tiếng Trung cũng không thể biểu hiện hết bằng thứ ngôn ngữ khác được.

Mạt Mạt bận cảm thán về tinh thần dân tộc một lúc lâu, tới khi lấy lại được phản ứng thì mới phát hiện Cố Vị Dịch và cô gái tóc vàng kia đang nhìn mình không chớp mắt, như thể chờ đợi cô nói gì đó. Vì thế, một phút bốc đồng, não như bị úng nước, cô nói: "I am not his girlfriend." (Tôi không phải là bạn gái của anh ấy.)

Cố Vị Dịch giật mình sợ hãi, hoảng hốt nhìn cô.

Ngay cả Judy cũng ngơ ngác, đôi mắt xanh không ngừng đảo qua đảo lại giữa Cố Vị Dịch và Tư Đồ Mạt.

Mặt Mạt ngừng lại một lúc, cười thâm hiểm, nói tiếp: "I am his wife." (Tôi là vợ anh ấy.)

Dứt lời, cô cảm thấy mình quá ngầu, chỉ cần dùng một câu tiếng Anh đơn giản dễ hiểu đã có thể đạt tới hiệu quả khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Quả nhiên, khuôn mặt Judy biến sắc. Cô ta lắp ba lắp bắp" "I...I don't believe it." (Tôi...Tôi không tin.)

"It's true." (Đó là sự thật.). Cố Vị Dịch ôm lấy Tư Đồ Mạt, giữ chặt cô trong lòng, "And she's pregnant." (Hơn nữa, cô ấy đang mang thai.)

Judy vẫn là một cô bé, nghe xong câu này liền quan sát Mạt Mạt thêm một lần nữa, nước mắt lưng tròng bỏ đi.

Mặt Mạt hỏi Cố Vị Dịch, "Vừa nãy từ mà anh nói, "p" gì đó, có nghĩa là gì? Sao nghe xong cô ta lại khóc rồi bỏ chạy thế?"

Anh cười vô cùng xấu xa, "Có thai."

Mặt Mạt sững sờ, cúi đầu nhìn lại chính mình. Đạo này cô toàn thức đêm làm việc, cứ đói ăn, tăng mất mấy cân rồi. Nhưng làm gì đến nỗi trông như mang bầu? Cô nàng tóc vàng kia thế mà cũng tin?

Cố Vị Dịch không biết mình làm sai điều gì mà Tư Đồ Mạt chẳng thèm để ý tới anh nữa. Anh giải thích tới muôn rách cả miệng ra răng, không nói với cô chuyện về Judy là bởi anh cảm thấy bị một cô bé theo đuổi là chuyện vô cùng mất mặt. Nhưng Tư Đồ Mạt vẫn chẳng nói chẳng răng, đôi mắt vô hồn

ngồi trên sofa trộn mỳ lạnh. Nghe nói cô vì anh nên mới học làm món mì lạnh.

"Tư Đồ Mạt." Cố Vị Dịch giành chiếc nồi trong tay cô, "Em sao thế?"

Mạt Mạt thều thào nói: "Không sao. Đột nhiên em không thấy đói nữa. Em đi tắm rồi ngủ trước đây."

Lúc nằm trên giường, Mạt Mạt thấy căm và trán của mình hơi nhức, chắc lại sắp mọc mụn rồi. Đúng là, ngàn dặm xa xôi tới thăm bạn trai, không ngờ lại chọn lúc mình xấu nhất.

Cố Vị Dịch tắm xong cũng nằm xuống cạnh cô. Tư Đồ Mạt chỉ lười biếng nhìn anh, rồi nhích người sang một bên. Dù sao trước đây cũng ngủ chung với nhau nhiều rồi, nếu còn câu nệ nữa thì đúng là ra vẻ quá.

Cố Vị Dịch nghiêng người ôm lấy cô. Cô không buồn động đậy, để mặc anh.

Anh khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, ngữ khí hiền hòa, dịu dàng, "Nói đi, em lại giận dỗi gì đấy?"

Mạt Mạt vẫn giữ vững nguyên tắc không nói không răng của mình, anh muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói.

Vốn anh không phải diện dễ tính nhẫn耐 gì, đã xuống nước dỗ dành cô lâu như thế mà chẳng giải quyết được vấn đề gì. Lửa giận bắt đầu bốc lên, anh ngồi bật dậy, nói: "Tư Đồ Mạt, rốt cuộc em làm sao?"

Mạt Mạt cứ nằm yên bất động, mềm oặt như thế. Bị anh tốc chăn lên, cô mới nói: "Đã bảo không có chuyện gì rồi, anh cứ mặc kệ em."

Thái độ hờ hững không nóng không lạnh của cô khiến người ta tức chết đi

được. Cố Vị Dịch đang định nói gì đó thì có tiếng gõ cửa, anh bèn nhảy xuống giường, đi ra mở hé cửa, đứng chấn tâm nhìn của Alex, lạnh lùng hỏi: "What's up?" (Có chuyện gì?)

Alex làm chuyện xấu nên thấy chột dạ, ở trong phòng nghe thấy Cố Vị Dịch cao giọng nói gì đó, anh ta càng phiền lòng hơn. Hai người họ ở chung với nhau lâu như vậy nhưng anh ta chưa từng nghe thấy Cố Vị Dịch to tiếng bao giờ.

Thấy dường như không có chuyện gì, đoán chừng chắc đôi tình nhân này cãi nhau, Alex bèn xua tay nói: "I'm gonna order a pizza, do you want some?" (Tôi vừa mới đặt một cái pizza, cậu có muốn ăn không?)

Cố Vị Dịch không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn anh ta, trừng đến nỗi anh ta ngại quá phải xoa mũi rời đi.

Anh quay trở lại giường, thấy Tư Đồ Mạt đang nhắm mắt giả vờ ngủ, bỗng nhiên cảm thấy thật buồn cười. Cơn tức giận cũng không còn nữa, anh lặng lẽ nằm xuống, ôm lấy cô. Sau đó, cô thật sự ngủ say, trong vô thức gần như xoay người dính chặt lấy anh. Sự tiếp xúc mềm mại ấm áp như thế này khiến ngọn lửa trong lòng anh lại bùng cháy lên, như thiêu như đốt. Thật sự không biết làm sao nữa, anh đành nhẹ nhàng lách người nằm dịch sang, nhường lại hơn nửa cái giường cho cô, còn mình nằm ra sát mép giường, vô cùng đáng thương.

Mặt Mạt tỉnh dậy từ rất sớm, nhìn dáng nằm của Cố Vị Dịch trông vô cùng tội nghiệp. Cô thấy hơi kỳ quặc, lẽ nào đêm qua cô bất mãn quá, trong mơ vô thức đẹp anh ra xa thế này hay sao? Có điều, tối hôm qua cô đúng là như bị thần kinh vậy, hôm nay nghĩ lại thấy hơi có lỗi. Nhưng cũng tại anh cả, một cô gái đáng yêu thế này lại bị anh nói thành có thai, giọng nghe còn có vẻ rất chê bai nữa. Ai mà vui vẻ cho được?

Cô đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, soi gương mới biết cằm với trán mình mọc mụn, trông còn rất cân đối nữa, nhìn buồn cười chết đi được. Mới sáng sớm ra tâm trạng đã chẳng lấy gì làm vui vẻ rồi. Từ nhà vệ sinh bước ra, cô thấy Cố Vị Dịch vẫn đang ngủ ngon lành trên giường. Vẩy nước lên mặt anh, anh cũng chỉ xoay người sang bên kia, rồi ngủ tiếp. Thế là cô liền áp luôn cả bàn tay ướt của mình lên mặt anh, gọi: "Dậy đi, dậy đi, đưa em đi chơi."

Cố Vị Dịch hé mắt mơ màng, "Mấy giờ rồi?"

Mặt Mạt nhìn đồng hồ, ôi, mới có năm giờ sáng. Cô còn chưa thích nghi được với chênh lệch múi giờ, vội vàng cười lấp ló, "Đừng để ý giờ giấc nữa mà. Em không ngủ được, anh dậy đi."

Anh mắt nhắm mắt mở nhìn cô, "Tư Đồ Mạt, không để anh ngủ yên có phải là một trong những thú vui của cuộc đời em hay không?"

Cô gật mạnh đầu: "Đúng thế! Anh mau dậy đi."

Anh thở dài thườn thượt bò dậy, nhìn đồng hồ hét lên: "Tư Đồ Mạt, em bị điên à? Mới có năm giờ!", sau đó lại nằm xuống.

Mặt Mạt vừa hò hét vừa nhảy lên nhảy xuống trên giường. Cố Vị Dịch nhắm mắt mỉm cười, cũng bồng bềnh trên đệm theo từng động tác của cô.

Trước khi tấm nệm lò xo bị cô nhảy tới hổng luôn thì rốt cuộc cô cũng biết mệt. Cô nằm phủ lên người Cố Vị Dịch, nghịch ngợm banh mặt anh ra, cho tới khi viền mắt đỏ, lòng trắng và con ngươi đen láy lộ ra mới chịu thôi. Mạt Mạt kêu lên: "Sao trợn trắng mắt lên thế này? Chết rồi sao? Chết rồi sao?"

Vừa nói, cô vừa thăm dò mũi anh. Anh rất phổi hợp với cô, cõi găng nín thở.

Mặt Mạt lẩm bẩm tự nói: "Không còn thở nữa rồi, phải làm sao đây? À đúng rồi, phải làm CPR (1),"

Cô càng lúc càng diễn sâu, làm tư thế chuẩn bị thúc vào ngực anh. Anh cố gắng nhịn đau, không động đậy.

Mặt Mạt reo lên, "Ôi, chắc là chết rồi."

Cố Vị Dịch lật người lại, đè lên cô, hơi ghì tay lên cổ cô, mắng: "Người phụ nữ độc ác này, chẳng lẽ em chưa nghe nói tới hô hấp nhân tạo à?"

Mặt Mạt cười ngặt ngẽo. Anh mạnh mẽ hôn lên môi cô. Cô vẫn cười không ngớt.

Không thể cứ thế bỏ qua cho cô được. Anh căn lên khuôn mặt ửng đỏ vì cười của cô, rồi đến tai. Từ sau khi đích thân chứng thực rằng tai là nơi mẫn cảm nhất của Mạt Mạt, anh vô cùng thích hôn lên đó, nhìn cô la hét ầm ĩ, toàn thân mềm nhũn, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Thần trí Mạt Mạt vốn bay lên tận chín tầng mây, cho tới khi anh cúi xuống hôn lên cổ cô, khẽ chạm vào cằm cô, nén động vào cái mụn nhỏ mới mọc. Cảm giác đau nhói khiến cô tỉnh táo hơn, đẩy anh ra rồi nhảy xuống giường.

Cố Vị Dịch ngạc nhiên cô. Cô không mang theo đồ ngủ, vì thế phải mặc tạm áo thể thao của anh. Chiếc áo màu xanh đậm kia trùm kín cả thân hình nhỏ bé của cô, che khuất chiếc quần đùi bên dưới, trông cứ như cô chỉ mặc mỗi một chiếc áo thôi vậy. Đôi chân trắng nõn nà như ẩn như hiện, vô cùng gợi cảm, vô cùng quyến rũ.

Anh lấy lại phản ứng, lôi cô trở lại giường, ghì chặt lấy cô, "Em định đi đâu?"

Mặt Mạt đỏ mặt không nói nên lời. Nhất là sau khi cảm nhận rõ rệt sự thay đổi trên cơ thể anh, cô càng không dám cử động.

Hai người im lặng, mặt đối mặt một lúc lâu. Mạt Mạt bỗng cảm thấy bầu không khí này căng thẳng chẳng khác gì đánh đế chế, không nhịn được bật cười.

Cố Vị Dịch thấy cô cười, lại cúi xuống hôn, bắt địch phải bắt ngựa trước, bắt cướp phải bắt vua trước.

Đôi tay anh men theo vật áo cô dần tiến vào, sau đó, quần áo trên người cô cứ từng lớp, từng lớp buông xuống...

Mạt Mạt lại một lần nữa mơ màng suy nghĩ, anh đúng là đã học hỏi được không ít ở nước Mỹ xa xôi này.

Những chuyện tiếp theo cứ diễn biến thuận theo tự nhiên. Đồng chí Mạt Mạt đã anh dũng hi sinh một cách đầy vinh quang, rất vẻ vang, rất vĩ đại.

Mạt Mạt không biết những người khác sau khi trải qua chuyện này sẽ thế nào. Tóm lại, cô cảm thấy rất ngượng ngùng. Chỉ cần chậm phái ánh mắt anh mặt cô sẽ lập tức đỏ bừng lên như ăn phải ớt. May mắn, cô định thử nói gì đó nhưng lại phát hiện khả năng sắp xếp câu từ của mình đang gặp phải vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Những điều này dưới con mắt nhìn của Cố Vị Dịch lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác. Anh tưởng rằng cô bắt đầu hối hận, vì thế luôn cảm thấy áy náy tự trách bản thân.

Khi Alex đi ra khỏi phòng đã nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy. Hai người họ, mỗi người một góc sofa trong phòng khách, nghiêm túc chăm chú xem tivi. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện ra, hai người đó đang vô cùng thấp thỏm, bất an. Anh ta còn tưởng nguyên nhân là do mình, bèn lon ton

chạy tới ngồi xen vào giữa, hết lòng giải thích cho Mạt Mạt hiểu rằng con gái của giáo sư chỉ là một cô bé chưa hiểu chuyện nên quậy phá chút thôi.

Mạt Mạt không nghe hiểu được nhiều như thế, chỉ thấy dáng vẻ cuống quýt nhấp nhôm của anh chàng to con kia nhìn rất ngốc nghếch, vì thế liền cười sảng khoái. Alex tưởng rằng bao nhiêu công sức mắng chửi người khác của mình đã phát huy tác dụng, vô cùng sung sướng, vui vẻ cười theo cô.

Một kẻ da trắng, một kẻ da vàng như thể hận vì gặp nhau quá muộn màng, cười đầy sung sướng hân hoan, tựa như muốn trịnh trọng tuyên bố rằng thế giới này không phân biệt màu da chủng tộc, trái đất này là của chúng mình.

Nhưng anh bạn Cố Vị Dịch lại không có được tư tưởng giác ngộ vĩ đại đến thế. Anh chỉ thấy người phụ nữ của anh giây trước còn khὸn thèm nhìn anh lấy một lần, giây sau đã cười ngọt ngào với một tên đàn ông khác, trong lòng cực kỳ khó chịu, vô cùng không vui vẻ.

"Alex, go back to your room!" (Alex, cậu về phòng đi!). Cố Vị Dịch nhìn chăm chăm vào tivi, nói.

Chú thích:

(1) CPR: Hồi sức tim phổi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Alex muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn sắc mặt của Cố Vị Dịch thì lập tức nuốt ngược vào trong. Người Thụy Sĩ yêu hòa bình, yêu độc lập tự do, nhanh nhẹn phòng thôii.

Phòng khách chỉ còn lại hai người. Mạt Mạt lén thu lại nụ cười, bắt đầu ngượng ngùng. Trong đầu cô toàn mẩy suy nghĩ không thuần khiết như: Mình đã nhìn thấy người này không mặc gì cả, người này cũng nhìn thấy mình không mặc gì cả. Vì thế, cô không có cách nào nói chuyện với anh một cách nghiêm túc được. Vậy nên, loài người cần phải mặc quần áo đàng hoàng, cho dù trời có nóng đến đâu cũng phải mặc quần áo.

Cố Vị Dịch cầm điều khiển tắt tivi, nói: "Có phải em hối hận không?"

Câu hỏi không đầu không đuôi này khiến Mạt Mạt ngơ ngác một hồi. Cô nhìn anh, không nói gì cả.

Sự im lặng của cô trong mắt anh chính là ngầm thừa nhận. Cho dù là nhà khoa học thông minh đến đâu đi nữa cũng không biết làm gì vào lúc này, "Thế bây giờ em muốn thế nào?"

Mạt Mạt thấy phiền lòng vô cùng. Muốn thế nào? Chẳng phải đã nói hôm nay sẽ đưa cô ra ngoài chơi sao? Cô nói, "Em muốn ra ngoài."

Tiếng Trung từ trước tới nay vẫn nổi tiếng thế giới vì độ phong phú và

thâm sâu, ví dụ như câu "Trời mưa giữ khách, trời giữ tôi không giữ (1)"

Thế nên Cố Vị Dịch hiểu câu Tư Đồ Mạt nói theo nghĩa không chịu nổi anh nữa, muốn rời đi. Anh nóng nảy thốt, "Không cho."

Mạt Mạt từ phiền lòng đã thăng cấp trở thành buồn lòng. Böyle giờ thế nào đây? Có được rồi lập tức lên mặt phải không? Cô vốn muốn cãi nhau với anh, nhưng cãi nhau ít nhiều gì cũng phải nhìn thẳng vào mắt anh, mà hiện tại, đó chính là việc cô không làm được nhất.

Thế là Mạt Mạt lựa chọn chiến tranh lạnh. Dù sao đây cũng là thế mạnh của cô, ở lĩnh vực này tiềm lực của cô rất dồi dào.

Cố Vị Dịch căm ghét chiến tranh lạnh kiểu này vô cùng. Nhiều khi anh rất muốn bô đầu Tư Đồ Mạt ra xem nào cô có vấn đề gì, vì sao lại không nói chuyện?

Cuối cùng bụng của Tư Đồ Mạt đã phá vỡ thế cục này.

Giữa không gian yên ắng, vài tiếng "òng ọc" vang lên. Cô ai oán nhìn xuống bụng mình, "Con à, mẹ biết con đói rồi, ráng nhịn thêm chút nữa đi."

Đây vốn chỉ là câu nói Mạt Mạt cho là đùa vui, mang theo chút ca thán thôi. Nào ngờ, vừa mới dứt lời, những từ ngữ ấy như tiếng sấm ngang tai đánh thằng vảo đầu óc hai người.

Cô và anh đưa mắt nhìn nhau. Cố Vị Dịch thăm dò: "Anh đi mua thuốc nhé?"

Mạt Mạt trừng mắt, "Đương nhiên là anh đi mua, chẳng lẽ là em?"

Anh thận trọng hỏi, "Mua nhãm hiệu gì?"

Mạt Mạt lấy gối trên sofa ném anh, "Sao em biết được!"

Cố Vị Dịch ngốc nghếch để cho chiếc gối lao thẳng vào mình, sau đó vừa ra cửa vừa nói: "Thế...thế anh đi mua nhé?"

Hai mươi phút sau, Cố Vị Dịch xách theo một túi đồ ăn và một túi thuốc trở về.

Mặt Mạt giờ thuốc ra, toàn một đống tiếng Anh. Cô lấy đại một lọ định mở ra uống. Cố Vị Dịch liền giật lấy, nhìn cô nói: "Đây là thuốc dạ dày."

Cô lấy một lọ khác rồi mở ra, "Anh mua thuốc dạ dày làm gì?"

"Đây là thuốc cảm."

Mặt Mạt coi như hiểu ra rồi. Chắc người này mua hết chỗ thuốc ở ngoài hiệu thuốc về đây rồi.

Cô rải đống thuốc ra, nói: "Tìm thuốc cho em đi."

Anh bới một lúc mới lấy ra được hai vỉ thuốc viên. Mặt Mạt liếc mắt thấy dưới đáy túi còn một hộp "mũ bảo hiểm" trong truyền thuyết đang lấp ló, bèn lôi lên, trừng mắt với anh, "Đây là cái gì?"

Người nào đó cúi đầu, đỏ mặt, ra vẻ thuần khiết, tay còn vân vê góc áo, nói lí nhí: "Người ta sao mà biết được."

Mặt Mạt thấy ruột gan cồn cào, không kiềm chế được lần nữa lấy gối ném anh.

Cố Vị Dịch vừa cười vừa né tránh, rồi đưa một chiếc túi khác tới, nói: "Ăn chút gì đã rồi hãy uống thuốc."

*****

Có đôi khi Cố Vị Dịch thấy rất buồn phiền. Rõ ràng anh là diện già trước tuổi, vì sao lúc nào cũng gầy gò với Tư Đồ Mạt toàn những chuyện không đâu vào đâu thế nhỉ?

Buổi sáng, Cố Vị Dịch đưa Mạt Mạt đi thăm quan trường anh, gặp được không ít bạn bè cùng học. Họ đều rất hứng thú với cô gái phương Đông nhỏ nhắn này. Anh đưa cô đi dạo quanh một vòng rồi vội vàng rời khỏi. Buổi trưa tới nhà hàng ăn trưa, Tư Đồ Mạt cứ liên tục than không nuốt nổi. Không còn cách nào khác, hai người đành ăn qua loa rồi quay về ký túc. Lúc đang tựa vào nhau xem tivi, đột nhiên Tư Đồ Mạt đứng bật dậy, xông vào nhà vệ sinh. Anh sợ hãi hồn, cũng chạy vào theo thì thấy cô đang ôm bồn cầu nôn thốc nôn tháo, mặt mũi trắng bệch.

Cố Vị Dịch hỏi: "Em sao thế?" Giọng nói thoảng run rẩy.

Mạt Mạt xua tay.

Anh đợi cô đỡ hơn một chút mới đưa cô tới bệnh viện. Trên xe taxi, cô cứ dựa vào anh, nhăn mặt nhíu mày, mặt hết xanh lại trắng. Anh hoảng sợ tới luống cuống cả tay chân. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận vì sao năm xưa mình không chọn học ngành y.

Ở bệnh viện, cô y tá bị hai kẻ mặt mũi trắng bệch kia dọa cho sợ hãi hồn, còn tưởng ngộ độc thức ăn hay say thuốc gì đó, nhanh chóng sắp xếp cho họ vào khám. Kết quả, hóa ra là do Tư Đồ Mạt bị dị ứng với thuốc tránh thai. Cuối cùng, bác sĩ tiêm cho Tư Đồ Mạt một mũi chống nôn.

Về tối ký túc xá, Cố Vị Dịch đưa Tư Đồ Mạt vào giường nằm, đắp chăn kín mít cho cô. Lúc đầu Mạt Mạt cứ ngơ ngẩn để mặc anh xoay qua xoay lại, đến khi cảm thấy đỡ hơn mới cố gắng chui ra khỏi lớp chăn quấn chặt, an ủi Cố Vị Dịch mặt mũi trắng bệch, lông mày nhíu chặt kia: "Em đỡ nhiều rồi, anh đừng lo lắng nữa."

Buổi tối hôm đó, Cố Vị Dịch ôm chặt Tư Đồ Mạt, vùi đầu vào sau gáy cô, râu rĩ nói: "Tư Đồ Mạt, chúng ta kết hôn đi, được không?"

Mặt Mạt hiểu hôm nay anh sợ hãi như thế nào, vỗ về, an ủi anh: "Được, được, được, ngày mai kết hôn luôn."

Giọng nói của anh vẫn rất râu rĩ, làn môi không ngừng miết lên vành tai cô, ai oán nói: "Em nói qua loa cho xong chuyện để đổi phó với anh à?"

Cô cười, "Anh phát hiện ra rồi à?"

Anh tức giận cắn vào tai cô. Cô cười, né tránh xin tha: "Nhột quá! Em sai rồi!"

Anh cắn một hồi, dần dần lại chuyển thành hôn, không ngừng quấn quýt lấy cô, nhưng đến cuối cùng vẫn dừng lại, nắm đè lên cô thở dốc.

Mặt Mạt thấy anh đột nhiên dừng lại thì không hiểu, cũng không có mặt mũi nào hỏi, đành huých vào thân thể đang đè nặng lên người cô, nói: "Nặng chết đi được."

Anh nhẹ nhàng chống tay đẩy cao người, nhưng vẫn ở trên cô, đôi mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào cô, giọng vô cùng trầm thấp: "Anh xin lỗi, gả cho anh đi."

Lời xin lỗi không đâu vào đâu này khiến Mặt Mạt sững sờ. Cô chợt nhớ tới một bộ phim Hàn Quốc có tên là Xin lỗi, anh yêu em, thế là híp mắt cười.

Tâm chân tình của Cố Vị Dịch vừa mới được nhật nguyệt chứng giám, thế mà người nào đó cứ như đòn gậy tai trâu. Anh rất buồn phiền, rất tức giận, vì thế lại hôn khiến cô muốn ngạt thở. Mai tới khi Tư Đồ Mạt vội vã cầu xin, "Gả, gả, gả, anh muốn em gả cho anh lúc nào thì em sẽ gả cho anh lúc đó."

Sau đó, Mạt Mạt gối đầu lên cánh tay anh ngủ ngon lành. Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy anh rì rầm lải nhải cái gì mà từ nay về sau sẽ không bao giờ để cho cô uống thuốc tránh thai nữa.

Hôm sau, Mạt Mạt còn đang say giấc nồng thì bị Cố Vị Dịch quấy rầy. Cô buồn ngủ không chịu nổi, nói thế nào cũng nhất quyết chẳng chịu mở mắt. Anh bèn tự tay thay quần áo cho cô, sau đó làm một bữa sáng qua loa đút cho cô ăn, rồi nhét cô nàng còn đang trong giấc mộng vào trong xe.

Lúc tỉnh dậy, cô thấy mình đứng trước một giáo đường. Cô tỉnh táo tức thì, trợn mắt hỏi Cố Vị Dịch: "Chúng ta tới đây làm gì?"

Cố Vị Dịch bình thản đáp: "Kết hôn."

Mạt Mạt run rẩy nói: "Em...em theo đạo Phật."

Anh chẳng thèm quan tâm tới mấy lời không đâu của cô, lôi cô đi theo mình.

Mạt Mạt hét lên: "Em không kết hôn đâu. Người ta muốn mặc váy cô dâu, muốn kết hôn trong một bộ dạng thật xinh đẹp cơ."

Vốn đây là một quyết định chóng vánh, Cố Vị Dịch nghe cô nói thế liền dừng lại, gọi điện thoại. Nửa tiếng sau, Alex xuất hiện trước mặt hai bạn họ, mang theo mấy bộ váy cô dâu chú để Mạt Mạt chọn. Cô cứ thế mơ màng màng chọn lấy một bộ, sau đó bị một người phụ nữ ở đâu xuất hiện lôi đi trang điểm, rồi lại mơ màng nói với cha xứ rằng: "Yes I do!" (Con đồng ý!)

Trong suốt quá trình, ánh đèn flash của chiếc máy ảnh trong tay Alex cứ nhấp nháy liên tục, thi thoảng còn huýt sáo vài tiếng. Cố Vị Dịch vẫn luôn mỉm cười. Sau khi nhẫn được đeo vào ngón tay của hai người, anh ghé sát tai cô, nói: "Bà xã, anh yêu em."

Viễn mắt Mạt Mạt đỏ hoe. Haiz, cứ thế mà trở thành vợ anh rồi.

Một buổi sáng đẹp trời, ánh dương bao phủ cả lẽ đường, cha xứ nheo mắt cười hiền từ, gai điệu cử hành hôn lễ vang lên có chút lạc điệu. Cô dâu viễn mắt đỏ hoe, chú rể cong khoe miệng cười. Tà váy trắng trải dài trên nền đất, có một đoạn còn bị vùi dưới gót giày của chú rể. Chú rể mặc một bộ lễ phục màu đen ôm gọn thân hình, nhưng đôi giày da dưới chân rõ ràng kích cỡ hơi lớn hơn một số... Tuy rằng không thể đẹp hoàn mỹ như trong tưởng tượng, nhưng lại giống hệt một góc máy quay của phim điện ảnh, khiến trái tim người ta cảm thấy ấm áp, ngọt ngào.

Trong một buổi sáng ngắn ngủi, hai người họ đã hoàn thành một việc quan trọng của cuộc đời người. Con người Mạt Mạt có đôi khi cung phản xạ hơi dài, ngồi trên xe một lúc lâu, cô mới khẽ lắc bàn tay đang đan chặt trong tay Cố Vị Dịch, nói: "Chúng ta thật sự đã kết hôn rồi à? Có hợp pháp không?"

Cố Vị Dịch vươn người sang hôn một cái trên trán cô, "Kết hôn rồi. Hợp pháp."

Alex đang lái xe cũng huýt sáo.

Mạt Mạt thầm nghĩ, thôi, kết hôn thì kết hôn, thế là cô cũng vươn người sang hôn Cố Vị Dịch một cái, nói: "Em đúng là miệng quạ đen. Nói vu vơ là sẽ làm vợ anh, thế mà thành vợ anh thật."

Anh chỉ cười, không nói gì, càng siết chặt bàn tay đang nắm tay cô.

Mạt Mạt thấy nước mắt bắt đầu hoen mi. Cứ thế đi, cùng với người này, bên nhau trải qua mưa gió cho tới hết cuộc đời.

Buổi chiều Mạt Mạt cùng lên lớp với Cố Vị Dịch. Hai người trốn ở bàn cuối cùng. Cố Vị Dịch ghi chép rất chăm chú, Mạt Mạt ngủ rất tập trung. Đôi

lúc chợt dừng bút, anh nhìn sang cô đang ngủ ngon lành, khóe môi khẽ cong. Anh cảm thấy hơi nuối tiếc, giá như thời đại học hai người có thể học cùng trường thì tốt biết mấy. Như thế, anh có thể cùng cô trải qua bốn năm sinh viên một cách đơn giản bình dị thế này.

Tan học, Cố Vị Dịch đánh thức cô dậy, nắm tay cùng nhau về nhà.

Cố Vị Dịch mua cho cô một bộ đồ ngủ vô cùng đáng yêu. Vốn anh muốn mua một chiếc váy ngủ tơ tằm cho cô, nhưng Mạt Mạt thấy mặc thứ đó lên người thì có khác gì không mặc. Trong lòng thầm khinh bỉ thú vui buồn nôn của anh, cô quyết định tự chọn cho mình một bộ đồ ngủ có in hình Doraemon.

Buổi tối, Cố Vị Dịch ngồi viết báo cáo. Mạt Mạt trèo lên giường vừa ngâm nga hát vừa lật giở tạp chí, chính là cuốn tạp chí thời trang mà cô nài nỉ Cố Vị Dịch đi xuống dưới lầu mua cho.

Bàn tay đang lật giở của Mạt Mạt khựng lại. Có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng hiện ra trong đầu cô: Ấy, về nước thì biết nói với mọi người trong nhà thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói: Con ra nước ngoài một chuyến, sau đó đã kết hôn, he he?

"Cố Vị Dịch."

"Hả?"

"Chúng ta phải nói với mọi người trong gia đình như thế nào bây giờ?"

"Thế nào chẳng được." Người đang nghiêm túc nào đó không buồn ngẩng đầu lên, rõ ràng chỉ đáp cho xong chuyện.

Mạt Mạt bắt đầu thấy không vui, tiện tay ném cuốn tạp chí trúng vào lưng anh, "Em muốn ly hôn."

Cố Vị Dịch vẫn giữ nguyên trạng thái: "Không sao, dù sao cũng chưa đăng ký ở trong nước."

...

Cố Vị Dịch cứ mải mê viết, một lúc sau mới cảm thấy có gì đó không đúng. Không khí yên tĩnh một cách kỳ lạ. Anh quay đầu nhìn, Tư Đồ Mạt đang ngồi ở mép giường, hai tay ôm mặt, bờ vai khẽ run rẩy.

Anh quăng luôn bút, chạy tới ngồi xuống trước mặt cô, gạt mạnh tay cô ra. Anh cứ tưởng với tính tình tinh nghịch của cô, chưa biết chừng đang che mặt cười, nhưng không phải, anh nhìn thấy nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt cô.

Và thế là, tiếp tục chương trình chuyện lạ của năm, Cố Vị Dịch một lần nữa bị nước mắt của Tư Đồ Mạt dọa cho lóng ngóng tay chân.

Chú thích:

(1) Đây là một ví dụ điển hình cho sự phức tạp của tiếng Trung. Câu nói này chỉ cần chia dấu câu hoặc ngắt nghỉ ở những chỗ khác nhau thì nghĩa của câu sẽ trở nên hoàn toàn khác.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 43

"Em sao thế?" Anh sốt ruột hỏi: "Có phải lại thấy buồn nôn không?"

Mặt Mạt túm lấy tay anh rồi cắn mạnh lên đó. Anh nhíu mày cố chịu đau, không dám rút tay về.

Khó khăn lăm quý cô tuổi Tuất này mới chịu thả lỏng. Cố Vị Dịch nhìn vết cắn hằn rất sâu gần như rướm máu trên tay mình, nói: "Em định mưu sát chồng đấy à?"

Tâm trạng Mạt Mạt lúc này đã khá lên đôi chút. Cô lạnh lùng đáp: "Có quỷ mới thèm làm vợ chồng với anh. Dù sao cũng chưa đăng ký. Chị đây coi như hôm nay cùng một tên điên khùng diễn kịch thôi."

Người thông minh như Cố Vị Dịch đương nhiên biết được vấn đề nằm ở đâu. Anh vội vàng phủ nhận: "Anh chỉ nói đùa thôi mà. Chúng ta là vợ chồng hợp pháp, có Thượng đế chứng giám rồi."

Mạt Mạt hừ mũi khinh bỉ, "Hợp pháp cái đầu anh ấy. Em theo đạo Phật."

Anh ngồi xuống mép giường, ghé sát vào cô cười nịnh nọt, "Phật dạy, yêu đương phải nghiêm túc."

Mạt Mạt đẩy anh ra, "Thí chủ xin hãy tự trọng."

Nam thí chủ không có tự trọng nào đó liền phủ lên người nữ thí chủ. Hai

khuôn mặt gần như kề sát vào nhau, anh nói: "Anh đã xin lỗi rồi. Em còn cứ như vậy thì sẽ trở thành đồ nhở mọn đấy."

Mặt Mạt nghiêng đầu né tránh hơi thở của anh, nghiến răng nói: "Em nhở mọn đấy."

Anh cúi đầu cắn lén cổ cô, "Vậy em muốn thế nào? Anh để em mặc sức chà đạp nhé?"

Mặt Mạt không động đậy, yên lặng một lúc mới buồn bã nói: "Nếu anh thấy hối hận thì nói luôn đi, nhân lúc còn chưa đăng ký."

Cố Vị Dịch sầm mặt, "Tư Đồ Mạt, người hối hận là em thì có."

Mặt Mạt cảm thấy tâm sự trong lòng mình đã bị người ta nhìn thấu. Có thể không hối hận sao? Người trước mặt này, cô mới quen biết chưa đầy một năm, ít nhiều gì cũng không tránh khỏi hoang mang. Hơn nữa, làm gì có ai kết hôn kiểu kỳ quặc như vậy? Buổi sáng tổ chức hôn lễ, buổi chiều còn đến trường đi học.

Cố Vị Dịch thấy cô mãi không nói gì, bèn thở dài, rời khỏi người cô, quay về bàn đọc sách.

Mặt Mạt ngồi dậy tựa vào đầu giường nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, thì thào: "Cố Vị Dịch."

Ngón tay đang giở sách của anh khụng lại, không quay đầu, nói: "Em ngủ trước đi. Anh viết xong báo cáo sẽ ngủ sau."

Mặt Mạt cắn môi, mấy lần định nói gì đó nhưng không nói nên lời. Bóng đen khiến thính giác của cô càng trở nên nhạy cảm hơn. Anh không lật giở sách nữa, rất lâu không hề phát ra một tiếng động nào. Anh nhẹ nhàng tắt đèn bàn, vén chăn nằm xuống giường.

Chỉ như thế, không hề ôm cô, không hề hôn cô. Hai người cùng nhau nằm trên một chiếc giường. Mắt Mạt có chút sợ hãi khoảng cách như chân trời góc bể kia.

Không biết trải qua bao lâu, Cố Vị Dịch dựa sát vào cô, nhẹ nhàng vòng tay từ phía sau ôm lấy cô.

Khóe miệng cứng đơ của Mạt Mạt dần dần cong lên, xoay người ôm anh.

Cố Vị Dịch ngơ ngẩn một hồi. Anh cứ tưởng cô ngủ rồi.

Cô dụi đầu vào lồng ngực anh, giận dỗi nói: "Em chỉ có chút không chắc chắn thôi, thế mà anh chẳng thèm dỗ dành em."

Anh vuốt mái tóc dài của cô, hiếm khi dịu dàng như thế, "Không sao, anh chắc chắn là được."

Bàn tay có chút thô ráp khẽ vuốt ve lưng cô, Mạt Mạt cảm thấy mỗi nơi trên cơ thể mình bị bàn tay anh động chạm đều trở nên mẫn cảm lạ thường. Giống như thời trung học, giáo viên Vật lý chỉ cần lấy thước kẻ ma sát lên tóc mái một hồi là có thể hút hết những mảnh giấy vụn lên vậy. Mạt Mạt thở dài, xong rồi, kiếp này khó thoát.

Mạt Mạt huých Cố Vị Dịch đang đè lên cô, "Dậy đi, nặng chết được."

Anh không những không dậy, ngược lại còn dồn hết trọng lực lên người cô, hôn cô say đắm.

Hai người mồ hôi nhễ nhại, dính dớp tì sát vào nhau. Mạt Mạt cảm tưởng như da gà toàn thân nổi hết lên. Cô muốn đẩy anh ra nhưng không còn sức, bèn xuống nước cầu xin, "Anh dậy đi mà, dính dớp khó chịu lắm."

Anh cười xấu xa, "Gọi ông xã."

Cô nhanh chóng nghe theo, ngọt ngào gọi: "Ông xã."

Giọng nói dịu dàng ấy khiến toàn thân anh mềm nhũn. Anh khẽ cắn cắm cô, ôm cô vào nhà tắm.

Sau khi điều chỉnh nước ấm vừa phải, anh đặt cô vào bồn tắm, lấy khăn lông lau người cho cô.

Cố Vị Dịch lấy một chiếc khăn bông to bao bọc toàn thân cô, rồi ôm cô về giường.

Sáng sớm, Mạt Mạt tỉnh giấc, ngắm nhìn người đang ngủ say bên gối. Lông mi dài rủ xuống, dịu dàng mà sắc nét, trông còn có đôi nét trẻ con. Cô đưa tay ra khẽ vuốt hàng mi của anh.

Cố Vị Dịch nhíu mày, hắng giọng: "Đừng nghịch nữa."

Mạt Mạt cười sung sướng, dùng ngón trỏ và ngón cái túm lông mi của anh.

Cố Vị Dịch bắt lấy tay cô, đặt lên eo mình, mắt vẫn nhắm nghiền, đôi môi tùy tiện đáp xuống một nơi nào đó trên thân thể cô. Cứ hôn mãi, hôn mãi, ngọn lửa kia lại được nhen nhóm.

Mạt Mạt nhìn thấy ánh lửa lập lòe như ẩn như hiện ngay khi anh mở mắt, lòng thầm than không hay rồi. Cô định trốn nhưng không kịp. Mạt Mạt đáng thương lại bị trường phạt thêm một lần nữa.

Đôi vợ chồng mới cưới lăn lộn trên giường suốt cả một buổi sáng. Buổi trưa đói quá mò dậy tìm đồ ăn, Mạt Mạt mới nhớ ra người nào đó sáng nay không đi học, vì thế lấy một miếng bánh mỳ ném cho anh, "Anh dám trốn học sao?"

Cố Vị Dịch chẳng buồn để ý tới cô.

Mạt Mạt lại lấy một miếng bánh mỳ lớn hơn ném anh, "Nếu anh mà không tốt nghiệp được thì em sẽ ly hôn."

Lần này Cố Vị Dịch không dám nói dù sao cũng chưa đăng ký, chỉ đành đưa tay đón lấy bánh mỳ của cô, "Nếu em không muốn ăn thì cứ nói, đừng có lãng phí lương thực như thế."

Cô cười đắc ý, dùng dĩa xiên vào mấy miếng thịt bò bít tết mà anh đã cắt từ tế trong đĩa. Lúc nãy anh bảo cô gọi bít tết thì cô nhất quyết không chịu. Thứ nhất, cô cảm thấy mình ăn không nổi, hơn nữa, cô nói bữa này là cô mời, bít tết đắt như thế... Thứ hai, cô thấy trên phim, mấy nữ chính đều xách theo túi giấy đựng chiếc bánh mỳ dài của Pháp, muốn bao nhiêu lăng bạn có bấy nhiêu, ai mà ngờ bánh mỳ Pháp lại cứng như đá thế này.

Cố Vị Dịch trợn trắng mắt, "Vừa nãy chẳng phải em nói không ăn bít tết sao?"

Mạt Mạt cười hi hi, "Bây giờ tự nhiên em lại muốn ăn."

Anh đành chấp nhận số phận, đưa đĩa bít tết tới trước mặt cô.

Buổi chiều Mạt Mạt vẫn đi học cùng Cố Vị Dịch, vẫn ngồi ngủ như chết trong lớp của anh.

Buổi tối vẫn là một người ngồi học, một người ngồi xem tạp chí.

Mạt Mạt lật giở tạp chí mãi cũng chán, cô ngồi dậy mở ngăn kéo tủ đầu giường của Cố Vị Dịch ra, vừa lục lọi vừa nói: "Cố Vị Dịch, ngăn kéo của anh vô vị thế, toàn sách là sách."

Cố Vị Dịch coi như không nghe thấy gì.

Cô tiện tay lấy cuốn sách ở trên cùng mở ra xem, Tài liệu chất bán dẫn, trông cứ như dụng cụ thô miên ấy. Kỳ lạ thật, rõ ràng đều là chữ Hán, tách ra để đọc thì chữ nào cô cũng biết, thế mà tổ hợp lại thành một câu thì chẳng hiểu gì.

Mặt Mạt giờ được hai trang, lúc định cất đi bỗng phát hiện trong đó có kẹp một sợi tóc. Nghĩ ngợi giây lát thấy có gì đó không đúng. Cô tỉ mỉ quan sát một lượt, một sợi ngắn, một sợi dài, buộc vào nhau.

Cô quăng mạnh cuốn sách về phía anh, "soạt" một tiếng, sách từ trên lưng anh rơi xuống, nằm yên dưới đất.

Cố Vị Dịch vừa cảm thán mình lấy phải một bà vợ bạo lực, vừa quay ghế lại trừng cô, "Cố phu nhân à, em muốn sát phu à?"

Cô cầm hai sợi tóc, bày ra biểu cảm như thể đang bắt gian ngay tại trận, "Anh nói xem, đây là tóc của ai?"

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc, lại nhìn xuống cuốn sách đang nằm dưới đất, phải nói thật sao? Không được, cô sẽ đắc ý tới quên trời quên đất cho mà xem.

Anh nghiêm mặt, "Ngoài em ra thì còn ai nữa? Cuốn sách đó từ hồi mang sang đây tới giờ anh đã mở ra đâu. Tư Đồ Mạt, em có thể đừng dơ dáy như thế được không? Ngày trước anh đã bảo em đừng lấy sách của anh ra gối đầu rồi, em không nghe. Có lần anh còn thấy em mang cả sách của anh ra để lót nõi đấy..."

Mặt Mạt xoa xoa sợi tóc trong tay, xem xét kỹ lưỡng độ dài cũng màu sắc, rồi quan sát tỉ mỉ khuôn mặt đang giáo huấn một cách nghiêm túc của Cố Vị Dịch, bùi môi nói: "Được rồi, được rồi, người ta biết rồi. Em đem vứt đi đây, anh đừng có càu nhau nữa."

Lúc quay lại, nhìn Cố Vị Dịch đang nghiêm túc ngồi viết báo cáo, Mạt Mạt bèn lấy điều khiển chỉnh cho nhiệt độ của điều hòa thấp xuống một chút. Trời nóng quá đi mất, làm cho khuôn mặt của ông xã bảo bối nhà cô đỏ ửng hết cả lên rồi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Ngày tạm biệt.

Trước khi máy bay cất cánh, Mạt Mạt thắt dây an toàn rồi thở dài thườn thượt.

Lúc tiễn cô, Cố Vị Dịch chẳng vui vẻ chút nào, cứ càu nhau bảo em sang đây học thì không nghe, bây giờ bảo em xin nghỉ phép thêm hai ngày thôi em cũng không chịu.

Cô không dám cãi lại câu nào, hôn anh một cái rồi vội vàng lên máy bay.

Chuyến đi Mỹ này đúng là chẳng giống ai. Trước khi đi cô vẫn còn là thiếu nữ chưa chồng, còn giờ trở về thì đã thành vợ người ta. Nước Mỹ đúng là một mảnh đất thần kỳ.

Xã hội này có rất nhiều người thích tán gẫu, buôn chuyện, nhất là trên các chuyến xe hoặc chuyến bay đường dài. Mạt Mạt không phải kiểu thích bắt chuyện với người lạ, cho nên cô rất sợ những người như thế. Nếu có thể tránh cô sẽ cố gắng tránh bằng được. Vì thế, cô đã luyện được một kỹ năng, cứ lên xe là ngủ, cho dù là xe buýt, xe con hay xe tải, chỉ cần cô muốn thì có thể dễ dàng tiến vào mộng đẹp. Cô quyết định phát huy sở trường này trên máy bay.

"Đây đi, hạ cánh rồi."

Gương mặt của Mạt Mạt vẫn chìm trong mộng đẹp bị người ta vỡ, cô quay đầu đi tiếp tục ngủ.

"Tư Đồ Mạt!"

Giọng nói nghiến răng nghiến lợi kia đã đánh thức Mạt Mạt khỏi giấc mộng.

Tư Đồ Mạt mở trừng mắt, nhìn người trước mặt. Tuy răng nỗi nhớ nhung là một điều huyền diệu, nhưng cũng không huyền diệu tới nỗi có thể biến thành người thật thế này chứ?

"Sao thế? Gặp ma à?" Cố Vị Dịch cười, nâng cằm cô lên, "Thật chưa từng thấy ai dễ ngủ hơn em, ngáy khò khò suốt cả quãng đường."

Mạt Mạt cầu minh, rồi nhéo anh, cười ngốc nghếch, "Sao anh lại ở đây?"

Anh trừng mắt lên, nói: "Vốn định cho em một niềm vui bất ngờ, ai mà biết được giấc ngủ của em đã vùi chôn tất cả."

Mạt Mạt không nói gì nữa, cười ngốc nghếch nhìn anh.

Cố Vị Dịch bị cô nhìn chăm chăm thì hơi mất tự nhiên, hắng giọng: "Nhìn gì mà nhìn? Đi thôi."

Cố Vị Dịch đẩy hành lý, Mạt Mạt khoác tay anh, hai người sánh bước bên nhau đi giữa sân bay tấp nập người qua lại.

Đột nhiên Mạt Mạt dừng bước, "Sao anh lại theo em về? Xin nghỉ mấy ngày thế?"

Cố Vị Dịch khẽ đẩy đầu cô, "Bây giờ mới nhớ tới việc hỏi à? Anh xin nghỉ ba ngày."

Mạt Mạt giật mình: "Ba ngày thôi á? Thế chẳng phải ngày kia anh lại phải bay sang đó sao? Anh đốt tiền đấy à? Có biết vé máy bay đắt lắm không? Em nói cho anh biết, bây giờ anh là người có gia đình rồi. Người nhà của anh chính là em, em chính là người nhà của anh. Anh bây giờ vẫn còn là sinh viên nghèo, cứ tiêu tiền phung phí như thế, sau này biết làm sao? Em còn đang trông đợi anh nuôi em đấy. Em nói cho anh biết, cuộc đời em không có ước mơ gì lớn lao, chỉ thích ngồi ăn chờ chết thôi. Còn anh chính là món quà mà ông trời ban tặng cho em, giúp em hoàn thành ước mơ ấy. Thế nên anh không thể hình thành thói quen tiêu sài hoang phí được. Anh phải hai tay dâng hiến một cuộc sống giàu có xa hoa cho em, anh..."

"Em càng ngày càng giống một bà vợ rồi." Cố Vị Dịch lắc đầu, nhàn nhạt nói.

Mạt Mạt chẳng buồn để ý, tiếp tục lải nhải không ngừng.

Cô bị Cố Vị Dịch lôi kéo về nhà anh. Dọn dẹp nhà cửa qua loa một chút, sau đó cô bị lôi ra ngoài, mơ mơ màng màng đi tới Cục Dân chính, chụp bức ảnh, gặp một bà dì tóc xoăn, ký tên, nộp chín tệ phí đăng ký. Lúc ký tên, Mạt Mạt vô cùng căng thẳng, ký nhầm sang ô của chú rể. Bà dì kia mặt mũi hăm hăm đổi một tờ khác cho hai người, nồng nặc đòi hai người nộp thêm tiền in phát sinh. Thời buổi này rồi, thái độ phục vụ như thế sao chấp nhận được... Tóm lại, hai người họ đã đăng ký rồi, hơn nữa, còn kết hôn vô cùng qua loa.

Bước ra khỏi cổng, hai người cùng nhau đi chợ mua thức ăn. Sau khi o ăn tù túi, Cố Vị Dịch thua, đành phải vào bếp nấu cơm.

Mạt Mạt ở ngoài phòng khách nhàn rỗi xem ti vi, chuyển hết kênh này tới kênh khác. Thi thoảng cô lại đi vào bếp xem Cố Vị Dịch đang bận rộn, cảm thấy thật thần kỳ, chẳng lẽ đây chính là cuộc sống vợ chồng như trong lời đồn hay sao? Dường như chẳng khác gì mấy so với trước đây.

Ngón tay đang bấm điều khiển của Mạt Mạt khụng lại. Ấy? Quảng cáo của Lâm Trực Tồn?

Ồ, hóa ra chính là quảng cáo của cô. Thật không ngờ, cảm giác nhìn thấy công sức lao động của mình xuất hiện trên truyền hình lại tuyệt vời đến như vậy. Nhìn ánh mắt đơn thuần của bọn trẻ, ngón tay đang lướt trên phím đàn của Lâm Trực Tồn, khuôn mặt nhìn nghiêng như ảo ảnh của Mộng Lộ... Ôi, đúng là một tác phẩm thiên tài.

Mạt Mạt vừa cảm thán vừa gọi: "Cố Vị Dịch, mau ra đây mà xem, quảng cáo của em được phát rồi này."

Cố Vị Dịch cầm cả muối chạy ra xem. Vốn dĩ anh đang vô cùng hứng thú, nhưng khi nhìn thấy Lâm Trực Tồn thì "hừ" một tiếng, "Lại là cái tên mặt trắng kia."

Chẹp, đúng là đồ nhỏ mọn hép hòi.

Mạt Mạt chẳng thèm để ý tới tâm trạng ghen tuông của anh. Một lát sau cô mới nhớ ra, tác phẩm dự thi sao lại được phát trên truyền hình nhỉ?

Hôm sau, mới sáng sớm Mạt Mạt đã bị Cố Vị Dịch bắt ép xin nghỉ. Cô giận ngang gọi điện tới công ty xin nghỉ thêm hai ngày. Đúng đầu tổ Sáng tạo của cô là một người phụ nữ vô cùng ghê gớm, nghiêm khắc, không dễ nói chuyện chút nào, thế mà lại thoái mái cho cô nghỉ phép.

Đặt điện thoại xuống, Mạt Mạt hờn hở ôm lấy cổ Cố Vị Dịch, "He he, em xin nghỉ được rồi."

Cố Vị Dịch nghiêng đầu, nhìn bàn tay đang đặt trên cổ mình, "Em định bóp chết anh đấy à?"

Tâm trạng cô đang vui vẻ nên không thèm chấp câu nói lạnh lùng của anh,

"Thế cả ngày hôm nay chúng ta sẽ làm gì?"

Mấy hôm vừa rồi ở Mỹ, mặc dù hai người luôn quấn lấy nhau, nhưng anh vẫn phải đi học, vẫn phải viết báo cáo, cô chưa được chiếm dụng anh trọn vẹn lấy một ngày. Càng nghĩ càng cảm thấy tuần trăng mật của mình sao buồn tủi oan ức đến thế.

Cố Vị Dịch cầm tay cô, nói: "Đi gấp bối mẹ hai bên."

Mạt Mạt sững sốt, "Không phải chứ? Bối mẹ anh thì em không biết, nhưng bối mẹ em ở ngàn dặm xa xôi, sao gấp được?"

Anh vỗ vào đầu cô, nói: "Thế giới này vẫn còn một phương tiện giao thông có tên là máy bay. Nếu anh nhớ không lầm thì hôm qua em vừa mới ngồi đấy."

Cô cuống lên, túm lấy anh nói: "Không được đâu. Bối mẹ em mà biết em kết hôn kiểu tiền tram hậu tấu thế này, chắc em bị đánh cho thừa sống thiếu chết mất. Nếu anh muốn gấp bối mẹ em thì phải bước qua xác em trước đã."

Anh trừng mắt một hồi lâu mới thỏa hiệp: "Thế thì gấp bối mẹ anh đã."

Mạt Mạt vừa định gật đầu, nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng, "Anh tưởng em ngốc lăm à? Mẹ anh biết chuyện rồi chẳng lẽ mẹ em lại không biết? Chẳng phải em vẫn bị đánh cho thừa sống thiếu chết hay sao? Nếu thật sự anh muốn đổi một cô dâu khác thì cứ nói thẳng ra, chúng ta dễ hợp dễ tan. Đừng gây ra tai nạn chết người."

Cố Vị Dịch bức bối nói: "Thế em định để anh làm ông chồng giấu mặt à?"

Mạt Mạt gật đầu, "Anh phải nhớ, bây giờ anh vẫn chưa chủ động về kinh tế, anh là một sinh viên nghèo. Anh không làm đại gia giấu mặt được đâu, chỉ làm ông xã giấu mặt thôi."

Anh híp mắt, nghiến răng nói: "Em thử nói anh nghèo một lần nữa xem."

Mạt Mạt chỉ biết cười khan, "He he, đừng như thế mà. Dù sao cũng đăng ký kết hôn rồi, cả em và anh đều không chạy thoát được. Đợi khi nào anh về nước, cuộc sống của hai chúng ta đi vào ổn định rồi hãy nói với mọi người trong gia đình. Anh không muốn để người trong nhà em nghĩ anh là một tên tiểu tử bồng bột, không tôn trọng người lớn, đúng không?"

Nhà khoa học Cố Vị Dịch trong lĩnh vực nhân tình thế thái đúng là còn rất nhiều điều chưa tỏ, bị Mạt Mạt tung hỏa mù như thế cũng đành chấp nhận.

Vậy nên Cố Vị Dịch đồng ý sau khi ăn sáng xong sẽ đưa Mạt Mạt đi công viên trò chơi, hẹn hò lâng mạn như phim Hàn Quốc.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Cố Vị Dịch và Tư Đồ Mạt tay trong tay đi xuống dưới lầu.

Tư Đồ Mạt vừa đi vừa nghêu ngao hát: "Đi, đi, đi, đi, đi, chúng ta tay lớn nắm tay nhỏ. Đi, đi, đi, đi, cùng nhau ta dạo chơi..."

Anh bất đắc dĩ chịu đựng hành vi ca hát ngay giữa đường một cách ấu trĩ này của cô. Bà lão đi đường đã ngoái đầu nhìn hai người họ mấy lần.

Cố Vị Dịch đang định mở miệng dạy dỗ, cô chợt dừng bước, mặt mếu máo nói: "Cố Vị Dịch, chúng ta về nhà đi."

Anh không hiểu gì cả, đảo mắt quanh một vòng mới đáp: "Sao phải quay về? Em gấp phải kẻ thù à?"

Mạt Mạt lí nhí nói: "Chúng ta về đi. Tự nhiên em không muốn đi chơi nữa."

Anh khoanh tay trước ngực, nói: "Đột nhiên anh rất muốn đi chơi, phải làm sao đây?"

Cô tiếp tục lí nhí, "Lần sau chúng ta hãy đi chơi mà."

Cố Vị Dịch lên mặt, "Được, nhưng em phải nói cho anh biết vì sao em muốn về."

Giọng nói của cô vo ve như muỗi kêu, "Cái đó của em tới rồi."

Anh ghé sát lại để nghe rõ hơn, "Cái gì cơ? Nghe không rõ."

"Cái đó tới rồi." Lại là âm thanh muỗi kêu.

...

Về tới nhà, Mạt Mạt nằm trên giường ôm bụng rên rỉ.

Cố Vị Dịch đứng đầu giường, mãi vẫn không hiểu. Hai phút trước chẳng phải cô vẫn rất hoạt bát vui vẻ hay sao?

Anh dè dặt hỏi: "Em bị sao thế? Có ổn không?"

Mạt Mạt phun ra hai từ, "Đau bụng."

"Thế anh đưa em đi khám nhé?"

Cô lắc đầu, "Không đi."

Cố Vị Dịch không đồng ý, "Đau bụng vì sao lại không chịu đi khám?"

Mạt Mạt thở dài, lấy một cái gối ôm vào bụng, nói: "Bụng dạ em từng kinh qua nỗi đau này."

"Hả?" Cố Vị Dịch ngơ ngác, cô đau bụng mà còn muốn làm thơ à?

"Gọi tắt là đau bụng kinh."

Bầu không khí hoàn toàn đông cứng. Không thể không cảm thán, khiếu hài hước của Mạt Mạt đúng là khác người.

Cố Vị Dịch đi ra hiệu thuốc mua thuốc giảm đau, túi chườm, đường đỏ và... băng vệ sinh.

Mặt Mạt ôm túi chườm được hai phút thì kêu nóng. Cố Vị Dịch lẩy quần áo gói túi chườm lại, thì cô bảo như thế này chườm sẽ không có cảm giác. Cuối cùng, anh đành phải áp tay vào túi chườm cho nóng, sau đó áp lên bụng cô, còn tiện tay giúp cô xoa bụng. Như thế này cô mới không kêu ca nữa.

Cố Vị Dịch bỗng cảm thán cuộc đời đúng là muôn màu muôn vẻ. Không ngờ anh còn phải đóng vai một cái túi chườm nóng có chức năng mát xa nữa.

Buổi trưa, Cố Vị Dịch bưng một bát cơm, đút từng thia cho Tư Đồ Mạt đang tựa vào đầu giường, không chút sức lực.

Thật ra Mặt Mạt không khó chịu tới mức đó. Nhưng nhìn Cố Vị Dịch bận rộn tay chân, dáng vẻ như một tiểu nô tài cung phụng chủ nhân khiến cho người ta thấy thích thú vô cùng.

Cố Vị Dịch đút cho cô ăn hết một bát cơm, hỏi: "Có muốn ăn nữa không?"

"Muốn..." Mặt Mạt dài giọng, nghe có vẻ rất buồn rầu.

"Tư Đồ Mạt, nói chuyện cho đàng hoàng."

Mặt Mạt tủi thân, hít mũi, "Em khó chịu...", lại kéo giọng.

Cố Vị Dịch thăm coi thường chính mình. Rõ ràng biết cô chỉ giả vờ, thế mà vẫn can tâm tình nguyện làm kiếp nô tài, chỉ bởi không sao chịu nổi giọng nói tội nghiệp đáng thương của cô.

Mặt Mạt hưởng thụ nguyên một ngày cuộc sống không cần động tay động chân mà vẫn cơm no áo ấm. Có ông xã từ xa tới chăm nom, đúng là không còn gì sung sướng hơn.

Hôm sau, Cố Vị Dịch phải đáp chuyến bay lúc tám giờ sáng trở về Mỹ.

Anh không để cô ra sân bay tiễn, muốn cô ở nhà nghỉ ngơi. Thật ra, cô cũng không muốn đi, vì thế cứ nằm ì trên giường, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Nơi này rất ít khi nhìn thấy máy bay, thật tốt.

Hôm sau nữa, Mạt Mạt mang theo tâm trạng tương tư, không chút sức lực quay trở lại làm việc. Không khí trong công ty vô cùng kỳ dị. Cô cũng không mấy chú ý vì còn bận nhớ nhung ông xã.

Ngày tiếp theo, lúc này Mạt Mạt mới nhớ tới quảng cáo của mình, bèn lòn ton đi hỏi anh Thiết về tiến độ và các bước của cuộc thi tài năng trẻ kia. Anh Thiết nói với cô một thõi một hồi, nhưng chẳng có câu nào là trọng điểm cả. Mạt Mạt kính trọng anh ta là tiền bối nên cũng cố gắng nghe cho hết, đợi anh ta nói xong mới hỏi: "Thế rốt cuộc quảng cáo của tôi có vào được vòng trong không? Tôi thấy được phát trên tivi rồi."

Anh Thiết giơ tay trái lên, bày ra tư thế xem đồng hồ, nói: "Khách hàng mà tôi hẹn chắc sắp đến rồi. Khi nào rảnh tôi nói với cô sau nhé."

Không cần chờ anh Thiết nói, ngay buổi chiều hôm đó Mạt Mạt đã biết xảy ra chuyện gì rồi. Nghe nói giám đốc Tôn lúc đăng ký cho Mạt Mạt và đàn chị Hiếu Tình đi thi đã ghi nhầm, tên và tác phẩm dự thi của hai người họ bị viết ngược, thế là tác phẩm dự thi của Mạt Mạt đã lọt vào vòng trong, nhưng người đứng tên lại là Hiếu Tình.

Ban đầu Mạt Mạt còn rất ngây thơ hỏi, vậy khi nào mới sửa lại tên?

"Bà tá" đã buôn chuyện này với cô nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm, "Cô nói xem?"

Một lúc sau Mạt Mạt mới hiểu, tức đến run tay. Cô xông thẳng vào văn phòng của giám đốc Tôn chất vấn: "Giám đốc Tôn, tôi hy vọng anh có thể cho tôi một lời giải thích về chuyện cuộc thi quảng cáo."

Giám đốc Tôn ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi lại tiếp tục đọc văn bản, "Cuộc thi quảng cáo gì?"

Mặt Mạt siết chặt nắm tay, "Quảng cáo của tôi với Lý Hiểu Tình bị anh ghi nhầm tên."

Giám đốc Tôn buông tài liệu trong tay, nói: "À, thế à? Để tôi xem lại."

Hai phút sau.

Anh ta nghiêm túc nói: "Đâu có viết sai. Quảng cáo mà Lý Hiểu Tình quay là quảng cáo mang tính nhân văn, từ thiện. Còn quảng cáo của cô là quảng cáo thương mại. Tác phẩm của cô không tồi chút nào, chỉ có điều ý tưởng quảng cáo thương mại không thể bì được với quảng cáo mang tính nhân văn. Cô đừng cay cú, lần sau cố gắng hơn là được."

Mặt Mạt bàng hoàng, được chứng kiến tận mắt thế nào gọi là nghệ thuật nói dối không chớp mắt một cách vô liêm sỉ khiến cô hồi lâu mới lấy lại được phản ứng. Cô lập tức đi tìm đàn chị Hiểu Tình.

Lý Hiểu Tình chớp đôi mắt to tròn vô tội, nói: "Tôi cũng không rõ tình hình cho lắm, công ty sắp xếp mà."

Mặt Mạt hiểu rồi. Nhìn dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra của chị ta, đột nhiên cô thấy ruột gan cồn cào, buồn nôn.

Thế là nguyên buổi chiều, Mạt Mạt đi tìm tất cả những người từng tham gia vào ê kíp sản xuất của quảng cáo đó. Người thì lấp bấp nói không biết gì, người thì tránh nói rằng mình không tham gia, có người còn không biết liêm sỉ nói quảng cáo đó do Lý Hiểu Tình quay, có người tốt bụng khuyên cô nên bỏ qua đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện...

Cuối cùng, cô gọi điện thăng cho anh Thiết. Sau một buổi chiều hỗn loạn,

bây giờ cô đã bình tĩnh hơn nhiều rồi.

Gọi tới mười cuộc, anh Thiết mới chịu bắt máy, giọng điệu như thể đang vội vàng lăm, "Tư Đồ, tôi đang gặp khách hàng. Lát nữa tôi gọi lại cho cô sau nhé."

Mặt Mạt nhàn nhạt nói: "Anh Thiết, không cần đâu. Tôi nói mấy câu với anh thôi."

Đầu bên kia im lặng nhưng không ngắt máy.

Giọng nói của Mạt Mạt vô cùng bình tĩnh, "Anh Thiết, những ngày vừa qua cảm ơn anh đã chiểu cõi. Lát nữa tôi sẽ đi nộp đơn xin thôi việc. Sau này em là không còn cơ hội hợp tác nữa. Tôi cũng tiện thể nói cho anh biết, Lý Hiểu Tình và giám đốc Tôn đang cặp kè với nhau. Tôi bắt gặp hai lần rồi. Một lần là hôm tôi vừa mới đi làm, ngủ gục trên bàn làm việc, thấy chị ta ngồi trên đùi một người đàn ông đi giày da, đến trưa chị ta liền đi mua cho anh một đôi giày y hệt như thế. Một lần nữa là ở trong nhà vệ sinh của công ty. Chị ta và giám đốc Tôn ở bên ngoài hôn nhau, chính tai tôi nghe thấy chị ta gọi tên giám đốc Tôn. Tôi hôm đó anh lại đưa chị ta về nhà gặp người lớn nói chuyện. Tạm biệt."

Lúc Mạt Mạt cúp máy, tay cô vẫn còn run rẩy. Không ngờ mình cũng vô si một lần. Được đấy!

Sau khi để đơn thôi việc lên mặt bàn làm việc của mình, cô liền rời đi. Ra khỏi cổng lớn công ty, bước chân cô hơi loạng choạng, ánh nắng chói chang chiếu rọi khiến cô thấy chua xót trong lòng. Nắng gì mà chói chang như vậy chứ?

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Nhân viên quản lý toàn nhà thân thiết chào hỏi cô: "Cô bé, đi đứng phải cẩn thận chứ. Cô lại đi gặp khách hàng đấy à?"

Mặt Mạt cười bi thương, muốn nói vài câu tạm biệt với ông ta nhưng chẳng biết mở lời thế nào, chỉ đành lắc đầu quay người bước đi không ngoảnh lại.

Về tối ký túc, Mặt Mạt lặng lẽ thu gọn đồ đạc, bình tĩnh đến mức chính cô còn thấy sợ hãi. Cô ngồi thất thần trong phòng khách, đợi xe của công ty dọn nhà tới.

Chuông cửa reo mấy lần liền, Mặt Mạt mới lấy lại được phản ứng. Cô hít một hơi thật sâu rồi đi mở cửa, hóa ra là cô bé ở chung Thẩm Văn Văn quên mang theo chìa khóa.

Thẩm Văn Văn nước mắt lung tròng, hỏi: "Chị Mạt Mạt, chị phải đi sao?"

Mặt Mạt cười, xoa đầu cô bé nói: "Đúng thế, em khóc cái gì chứ?"

Thẩm Văn Văn bĩu môi, "Em không nỡ xa chị. Sao họ có thể đối xử với chị như thế chứ? Quá đáng quá đi mất!"

Mặt Mạt vẫn cười, "Chẳng phải em cũng sắp kết thúc kỳ thực tập rồi sao? Khi nào chị tìm được công việc mới sẽ mời em đi ăn nhé."

"Chị Mạt Mạt..."

"Xe của công ty dọn nhà tới rồi, em bê giúp chị ít đồ ra được không?"

"Chị Mạt Mạt..."

"Được rồi mà, đừng có làm như sinh ly tử biệt thế. Ngoan, bây giờ việc cần làm là giúp chị chuyển đồ."

Lại quay về cẩn hộ của Cố Vị Dịch. Đồ đạc cô mới chuyển về đang bày la liệt trong nhà. Mạt Mạt khoanh chân, ngồi bệt trên sàn gọi điện thoại cho Cố Vị Dịch. Một cuộc không bắt máy, hai cuộc không bắt máy, ba cuộc vẫn không ai bắt máy. Cô biết, có lẽ anh đang trong phòng thí nghiệm, hoặc đang làm báo cáo... Tóm lại, anh có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm, chuyện nào cũng có thể khiến anh bỏ lỡ cuộc gọi của cô.

Cô ngồi dựa vào đống thùng carton, lướt danh bạ trong điện thoại, bỗng chưởng biết phải gọi cho ai. Đàn Chị sao? Không được, không thể làm phiền cô ấy thêm nữa. Trước khi tốt nghiệp, cô ấy chia tay bạn trai, hai người lúc trước còn hùng hồn nói sẽ đi đăng ký kết hôn, vậy mà chẳng biết vì sao lại đường ai nấy đi. Tuy Đàn Chị tỏ ra rất mạnh mẽ, nhưng Mạt Mạt nào dám đem chuyện của mình ra làm phiền cô ấy chứ. Mộng Lộ thì sao? Không được, với tính cách nóng như lửa của cô ấy, hơn nữa, quảng cáo đó cô ấy cũng tham gia, chắc cô ấy sẽ xông vào đốt cả công ty mất. Phó Phái ư? Càng không cần phải suy nghĩ nữa.

Trời dần tối, cô còn chẳng buồn bật đèn, cứ khoanh chân ngồi trên sàn nhà tới tấp cả chân rồi nằm xuống, ngắm các vì sao trên trời qua cửa sổ.

Cuối cùng, Cố Vị Dịch cũng gọi tới. Anh nói: "Xin lỗi, lúc nãy anh đang thi."

Thi? Lý do quá hợp tình hợp lý còn gì. Mạt Mạt ôm điện thoại, muốn trút

giận nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ "ùm" một tiếng rồi im lặng.

"Sao thế? Giận rồi? Giọng nói mang ý cười của anh khiến Mạt Mạt khó chịu trong lòng. Con người ta khi ích kỷ có thể trở nên vô cùng ác độc, bị tổn thương rồi liền muốn thương tổn người khác. Hơn nữa, đối tượng trút giận thường là người thân thiết với mình nhất, bởi vì trong lòng luôn hiểu rõ, người thân thiết với mình sẵn sàng tha thứ cho mình sau tất cả.

Mạt Mạt cắn răng, buông lời ác độc: "Cố Vị Dịch, em muốn ly hôn."

"Được. Nhà đứng tên anh, giờ nó thuộc về em. Anh cũng đứng tên anh, vì thế cũng thuộc về em." Anh ngừng một chút mới nói: "Nói đi, lại chịu ấm ức gì rồi?"

Câu nói cuối cùng của anh tựa như chiếc van tháo mở hết dòng nước như thác lũ trong lòng Mạt Mạt. Nước mắt cô cứ thế lăn xuống. Cô vừa khóc thút thít vừa trút hết những tủi hờn. Cố Vị Dịch không nói lời nào, để mặc cô khóc lóc, hò hét, mắng chửi xong mới hỏi: "Thế chúng mình không ly hôn nữa nhé?"

Mạt Mạt vừa khóc vừa cười, mắng anh: "Anh khốn kiếp! Bị thần kinh à? Cũng không biết đừng an ủi em. Em sẽ ly hôn, ngày mai anh lăn về đây ly hôn ngay cho em."

Anh nói: "Đừng mà. Em thử nghĩ xem, bây giờ em đã là thành phần thất nghiệp rồi, nếu còn thuộc diện ly hôn nữa thì không tốt đâu."

Mạt Mạt bĩu môi, "Anh thật sự không an ủi em chút nào sao?"

Cố Vị Dịch thở dài, "Có anh rồi mà."

Cô chu miệng, "Có anh chỉ phiền phức thêm chứ được tác dụng gì? Xa cách nghìn trùng như thế, em chẳng có cảm giác gì cả."

"Nho nhã một chút đi, Cố phu nhân."

...

Từ đầu tới cuối, Cố Vị Dịch không nói được mấy câu an ủi, thỉnh thoảng khi cô vừa khóc vừa mắng chửi anh sẽ xen thêm vài câu bông đùa không đâu vào đâu. Nhưng kể cũng thật kỳ lạ, sau khi cúp điện thoại, Mạt Mạt liền cảm thấy không còn ấm ức như lúc nãy nữa. Đột nhiên cô thấy chuyện này chẳng có gì to tát cả. Chỗ đó không giữ được chân tôi thì sẽ có chỗ khác. Nếu không nơi nào chứa chấp nổi, tôi sẽ phiêu bạt chân trời góc bể.

Mạt Mạt liền lấy lại tinh thần, thu dọn đồ đạc. Cô đang lục lọi khắp nhà để tìm dao rạch thùng carton thì chuông điện thoại reo. Cứ tưởng đột nhiên lương tâm Cố Vị Dịch trỗi dậy gọi điện dỗ dành, nào ngờ khi nhìn màn hình, hóa ra là Lý Hiểu Tình.

Mạt Mạt hít sâu một hơi rồi bắt máy.

Giọng nói của Hiểu Tình tuy rất nhã nhặn, nhưng ngữ khí lại toát ra sự căm hận vô cùng, "Tư Đồ Mạt, tôi và anh Thiết chia tay rồi, cô vui chứ?"

Mạt Mạt cười lạnh, "Vui chứ."

Lời nói của Hiểu Tình trở nên xấu xa hơn, "Tư Đồ Mạt, thật không nhận ra cô lại là loại người âm hiểm như thế."

À há, à há, a ha ha...

Mạt Mạt cười tới nỗi không thở nổi: "Cũng tạm, nhờ có đàn chị đây chỉ bảo tận tình."

Giọng của Hiểu Tình đột nhiên trở nên bi thương, "Mạt Mạt, làm như thế thì có gì tốt cho cô chứ?"

Lẽ nào chị ta vẫn muốn diễn sao?

Giọng nói của Mạt Mạt cũng trở nên bi thương theo, "Đàn chị à, đây không phải là vì em muốn tốt cho chị sao? Lần trước ở trong nhà vệ sinh, em nghe thấy hết rồi. Chị phiền não vì không biết làm sao để nói chia tay với anh Thiết. Em giúp chị giải quyết rồi còn gì? Hôm nay muốn nói chăng qua là vì em chuẩn bị xin nghỉ việc rồi, trước khi đi cũng muốn làm chút việc tốt, thấu hiểu cho tâm trạng của chị. Chị cũng không cần cảm kích em quá đâu. Chị đã cho em một bài học đắt giá như thế nào trong cuộc đời này, em đền đáp chị là chuyện nên làm thôi mà."

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu mới phát ra tiếng cười khẩy, nói: "Tôi vẫn còn nhớ cô có anh chàng bạn trai thiên tài tên Cố Vị Dịch đúng không? Hồi cấp ba cậu ta từng có một mối tình oanh liệt lắm đấy. Mới lớp mười hai đã làm con gái nhà người ta esthesia bụng ra, tới lúc thi tốt nghiệp còn bỏ rơi người ta. Tôi nghe nói cô gái đó còn tự sát vì cậu ta nữa đấy. Tôi thấy ấy à..."

Mạt Mạt cúp điện thoại, ôm gối ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm chiếc điện thoại bên chân mình, do dự mãi không biết có nên gọi cho Cố Vị Dịch hay không. Nếu gọi thì có vẻ như chẳng hề tin tưởng anh.

Thật ra cô rất tin tưởng, lần đầu tiên của hai người bối rối như vậy, nếu như trước đây anh thật sự từng làm bụng người ta to ra thì đúng là một kỳ tích. Nhưng không có lửa làm sao có khói...

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Sau khi cúp điện thoại, Cố Vị Dịch liền gọi điện cho thầy hướng dẫn xin nghỉ.

Hai tiếng sau, anh đáp máy bay về nước.

Đến trước cửa nhà, Cố Vị Dịch lôi điện thoại ra gọi cho Tư Đồ Mạt, nghe thấy điện thoại của cô đổ chuông không ngừng ngay phía sau cánh cửa, nhưng không ai bắt máy. Anh nghĩ có lẽ cô ra ngoài mua đồ, nên ngồi tựa vào cửa, đẩy hành lý sang bên cạnh chân mình.

Đợi mãi không thấy ai, anh đứng lên, chỉnh trang lại áo rồi nhấn chuông cửa.

Sau cánh cửa truyền tới âm thanh sột soạt va vào đồ đạc. Cửa mở ra, Tư Đồ Mạt mắt mũi sưng đỏ há hốc miệng nhìn anh, lắp bắp nói: "Anh, anh, anh..."

Cố Vị Dịch vỗ vào đầu cô, "Lại là một niềm vui bất ngờ nhé! Cuộc sống này đâu đâu cũng tồn tại niềm vui bất ngờ."

Mặt Mạt sững sờ nhìn bóng lưng Cố Vị Dịch đang kéo hành lý đi vào. Một lúc lâu sau cô mới đóng cửa, bước qua mấy thùng carton trên sàn nhà đi theo anh.

Cố Vị Dịch tiện tay kéo vali hành lý vào trong phòng, nắm luôn lênh giường, thở một hơi thật dài, ai oán, "Cánh cửa cứng ơi là cứng."

"Hả?" Mạt Mạt phản ứng chậm chạp: " Sao anh trở về thế?"

Cố Vị Dịch nghiêng đầu nhìn cô, "Sao không nhận điện thoại? Hại anh ngồi ngoài cửa cả tiếng đồng hồ."

Mạt Mạt rất tự giác định giải thích, nhưng...không đúng. Bà đây cố ý không nhận điện thoại của anh đấy. Giải thích cái gì? Cô lướm anh một cái rồi quay về phòng mình.

Cố Vị Dịch như bị giội gáo nước lạnh. Anh không nói nên lời, đành chấp nhận số phận, từ trên giường bò dậy. Phải đi dỗ dành bà xã thôi.

"Bà xã đại nhân ơi..." Cố Vị Dịch ra vẻ đáng thương, từ phía sau kéo góc áo của Tư Đồ Mạt.

Mạt Mạt làm như không nghe thấy gì, cứ đi đi lại lại thu gọn đồ đạc.

Anh lêo đẽo theo cô từng bước, cố gắng dỗ dành: "Em như thế này là sao? Chẳng qua cũng chỉ là một công việc thôi mà. Chúng ta không thèm làm nữa. Chẳng lẽ lại sợ không tìm được việc hay sao? Cho dù có không tìm được việc thì anh nuôi em."

Mạt Mạt quay đầu trừng mắt với anh, tiện thể gạt tay anh đang bám lấy áo cô ra.

Tay này bị gạt ra thì anh vòng tay kia lên eo cô, ôm chặt cô trong lòng mình, tì cằm lên vai cô, nói: "Nghe lời, đừng buồn nữa."

Mạt Mạt đi tới sofa ngồi xuống, khoanh tay trước ngực.

Cố Vị Dịch ngồi trên chiếc bàn thủy tinh trước ghế sofa, đối mặt với cô.

Bên ngoài cửa sổ, sấm chớp bắt đầu nổi lên, cơn mưa vô cớ cứ thế ào ào trút xuống.

Mặt Mạt hắng giọng: "Em đã nghe chuyện cô bạn gái thời cấp ba của anh rồi."

Khuôn mặt Cố Vị Dịch biến sắc, ngồi thẳng người, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: "Em nghe được phiên bản nào?"

Ôi trời, lẽ nào còn có nhiều phiên bản khác nhau? Phim Vườn sao băng à? Mỗi nước một phiên bản?

Mặt Mạt nhàn nhạt đáp: "Đại khái chính là anh ăn xong đòi quyết, hạ lưu, vô sỉ không mang tới tính mạng người khác."

Cố Vị Dịch nở nụ cười, "Cho dù là phiên bản nào thì kết cục anh vẫn là đồ vô sỉ, hạ lưu."

Nụ cười của anh khiến Mạt Mạt thấy yên lòng hơn. Cô đứng dậy, đi vào bếp pha hai cốc trà rồi đưa cho Cố Vị Dịch, nói: "Nào, kể đi."

Cố Vị Dịch nhận lấy cốc trà, nhấp một ngụm, ai oán nói, "Kỹ thuật pha trà của em chẳng tiến bộ chút nào. Nước chưa đủ sôi, còn cho quá nhiều trà."

Mạt Mạt lắc lắc chiếc cốc trong tay, bày ra tư thế muốn ném anh.

Anh giữ chặt tay cô, bắt đầu từ từ kể.

Năm anh học lớp mười hai, có một nữ sinh rất xinh đẹp chuyển tới lớp của Cố Vị Dịch. Đối với một lớp thuộc ban tự nhiên mà nói, mỹ nữ đúng là hiếm như lá mùa thu... Tóm lại, cô ta vừa tới đã nhận được sự ái mộ của cả đám nam sinh. Tên tiếng Anh của cô ta là Athena. Nhưng đại mỹ nữ này lại thích Cố Vị Dịch đang lặng lẽ ngồi trong một góc làm đề thi Toán Olympic

quốc tế. Quý cô Athena chắc đã quen được người ta chiêu chuộng, đột nhiên có một người không thèm để ý, ngó ngàng gì tới mình, khiến lòng tự tôn của cô ta không chịu nổi. Hoặc cũng có thể do hình ảnh anh chàng Cố Vị Dịch khi ấy đang ngồi bên khung cửa sổ ánh nắng chan hòa đã trở nên đầy tính nghệ thuật, đầy chất văn thơ. Và thế là, Athena thích anh, hơn nữa còn muốn có được anh bằng mọi giá.

Khi đó, Cố Vị Dịch đang ở lứa tuổi bồng bột, bồng Nhiên có một cô gái xinh đẹp, nỗi bật lúc nào cũng tìm đến mình. Có tỏ ra lạnh lùng, tỏ ra ngầu đến đâu đi chăng nữa thì cũng phải mềm lòng. Thế là thiên tài và hoa khôi trở thành một đôi, trai tài gái sắc, khiến người người ngưỡng mộ.

Nhưng Cố Vị Dịch ngày ấy là một tên đầu gỗ, lúc nào cũng chỉ quan tâm đến chuyện học hành, thường xuyên vứt bạn gái sang một bên. Athena không chịu đựng nổi, vì thế hai người họ cãi nhau như corm bữa.

Nghe tới đây, Mạt Mạt có chút đồng cảm, gật gù, "Bây giờ vẫn là một tên đầu gỗ. May mà còn tìm được một người bạn gái thấu tình đạt lý, khoan dung độ lượng như em đây."

Cố Vị Dịch không thèm để ý đến cô, tiếp tục kể.

Sau đó, có một lần hai người cãi nhau vô cùng kịch liệt. Athena đòi chia tay. Cố Vị Dịch nghĩ cứ cãi nhau như thế này cũng không phải cách, bèn đề nghị hai người tạm xa nhau hai tuần để bình tĩnh lại, nghĩ kỹ rồi hãy chia tay. Một tuần sau, đang trong giờ học Athena tới tìm anh, kéo anh tới một chỗ vắng vẻ, khóc lóc nói rằng mình có thai. Anh không cảm thấy quá buồn hay phẫn nộ, chỉ thấy thật mất mặt. Bạn gái mang thai, bố đứa trẻ lại không phải mình. Nhưng sau khi cãi nhau một trận, vì cô ta cầu xin khẩn thiết quá nên anh vẫn đưa cô ta tới bệnh viện để phá bỏ đứa con không biết bố nó là ai kia.

Cố Vị Dịch cho rằng, trong chuyện này ít nhiều gì anh cũng có phần trách

nhiệm. Hơn nữa, tâm trạng, cảm xúc của Athena dường như rất bất ổn, vì thế, anh không nhắc gì tới chuyện chia tay nữa, tiếp tục dùng thân phận bạn trai để chăm sóc cho cô ta, hơn nữa còn quan tâm tới cô ta nhiều hơn trước. Về sau, không biết từ đâu rộ lên tin tức anh đưa cô ta tới bệnh viện phá thai. Trong chốc lát, anh trở thành tâm điểm cho người ta chỉ trích. Bạn bè nói xấu sau lưng anh, thầy cô tìm anh nói chuyện, lại còn bị mời phụ huynh nữa, ngay cả tấm bằng khen học sinh "ba tốt" lấy được năm lớp mười một cũng bị nhà trường thu hồi. Trong giai đoạn đó, anh không hề phủ nhận điều gì, cô nàng Athena kia cũng chẳng nói giúp một lời nào cho anh.

Anh cảm thấy trong lòng chua xót, bèn đề nghị chia tay. Ngày thi tốt nghiệp, cô ta uống thuốc ngủ trong phòng thi môn Ngữ văn. Anh cũng thi ở trường thi đó, không màng tới lời khuyên ngăn của thầy cô, anh cùng lên xe cấp cứu đưa cô ta vào bệnh viện. Bài thi tốt nghiệp môn Ngữ văn anh không làm được một chữ nào.

Sau đó, Athena được cứu sống và được bố mẹ đưa ra nước ngoài du học.

Câu chuyện kết thúc, Mạt Mạt vỗ vai anh nói: "Anh là người vô cùng trượng nghĩa, cao cả. Sau này nếu em mang thai với người đàn ông khác, hy vọng anh cũng có thể đối xử với em như thế."

Cố Vị Dịch híp mắt, giọng nói trở nên vô cùng tàn độc: "Anh nhất định sẽ giết chết em, một xác hai mạng."

Mạt Mạt cười, nghiêng người về phía anh, vòng tay ôm lấy cổ anh, "Anh cố tình bay về đây để giải thích với em chuyện này à?"

"Em bị dở hơi à? Trước khi anh về còn chưa biết có người nói với em chuyện này. Anh về để xem cô ngốc mới thất nghiệp nào đó có ngốc tới nỗi nước mắt giàn giụa hay không."

Mặt Mạt tựa đầu vào vai anh, vùi mặt vào cổ anh, hé mắt nhìn thời tiết bên ngoài, trời tạnh ráo rồi.

Tâm trạng của cô cũng theo đó trở nên tươi sáng. Cố Vị Dịch chính là tia nắng mang tên gậy Như Ý. Thái dương từng tầng từng tầng theo anh lan tỏa muôn nơi.

"Cố Vị Dịch, có anh thật tốt."

Cố Vị Dịch lại vỗ lên đầu cô, "Em đúng là dễ dụ, nói gì tin nấy."

"Anh có lòng dụ, em nguyện ý tin."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Đêm xuân kiều diễm, tiểu biệt thăng tân hôn.

Thật sự là "tiểu biệt", từ lần trước hai người gặp nhau cho tới lần này còn chưa đầy một tuần lễ. Nhưng đúng là thăng "tân hôn", Mạt Mạt bị Cố Vị Dịch giày vò tới mức nǎm bẹp luôn trên giường.

Cố Vị Dịch kéo chăn lên, đắp kín cho cả hai người.

Mạt Mạt xoay người, cuộn theo hơn nửa cái chăn.

Cố Vị Dịch lại kéo chăn, rồi tiện thể kéo luôn cả Tư Đồ Mạt về phía mình, "Em nǎm xa cách như thế làm gì?"

Mạt Mạt quay đầu trừng mắt, "Cầm thú!"

Cố Vị Dịch đắc ý ôm cô vào lòng, sự tiếp xúc trần trụi mang cảm xúc trực tiếp nhất, thân mật nhất.

Mạt Mạt nǎm yên để mặc anh ôm, được một lúc đôi tay tà ác kia lại không yên phận, bắt đầu du ngoạn trên thân thể cô.

Mạt Mạt thấy toàn thân nóng lên. Cô vòng tay ra phía sau, cấu véo cánh tay đang đặt trên eo mình, khiến anh đau tới mức nhăn mặt nhíu mày, phải vội vàng xin tha, "Anh sẽ không chạm vào em nữa, không chạm nữa, buông tay ra đi mà."

Hai người náo loạn thêm một lúc mới ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Mạt Mạt theo thói quen vô thức xoay người sang định ôm người nằm bên cạnh, nhưng nửa giường kia trống không. Cô mở mắt nhìn thấy Cố Vị Dịch đang đứng bên cửa sổ, chỉ mặc quần và để lộ nửa thân trên. Sống ở nước ngoài một thời gian, làn da của anh không còn trắng bệch giống năm xưa mà trở nên rắn rỏi, khỏe mạnh. Dưới ánh nắng ban mai, bóng hình anh như ảnh bay nhảy trong không trung. Mạt Mạt khẽ nuốt nước miếng. Thì ra tính từ "gợi cảm" cũng có thể dùng để miêu tả cánh mày râu.

Anh quay sang thấy Mạt Mạt đang nhìn mình thì hắng giọng, "Em tỉnh rồi à? Còn muốn ngủ nữa không?"

Mạt Mạt còn đang ngơ ngẩn ngắm nhìn nửa thân trên của anh.

Cố Vị Dịch thấy bợ dạng thất thần của cô vô cùng đáng yêu, nhanh chóng quay về giường, áp sát chiếm đoạt đôi môi cô.

Lúc hai người đang lăn qua lật lại đùa giỡn nhau, nhiệt độ trong căn phòng bắt đầu tăng cao thì chuông cửa bỗng reo vang.

Mạt Mạt đẩy người Cố Vị Dịch, "Chuông cửa kìa..."

Anh cắn lên viền tai cô, "Kê..."

Tiếng chuông cửa vẫn kiên trì réo rắt bên tai, Mạt Mạt không lay chuyển được Cố Vị Dịch, chỉ đành cắn mạnh lên cổ anh.

Cố Vị Dịch xoa cổ, "Độc ác nhất đúng là lòng dạ phụ nữ."

Mạt Mạt co chân lên đạp anh, vô cùng đắc ý, "Anh mau đi mở cửa đi."

Anh xoay người, nhặt chiếc áo thun trên sàn nhà rồi ra khỏi phòng, trước khi đi còn bực bội nói: "Mặc quần áo đàng hoàng vào. Chưa ăn mặc hàn hoi

thì không cho phép ra ngoài."

Cố Vị Dịch mở cửa, cả người ngoài cửa lẫn anh đều sững sờ. Đã lâu lăm rồi hai người chưa gặp nhau.

Phó Phái lấy lại phản ứng trước, cười nói: "Lâu lăm không gặp rồi nhỉ?"

"Sao cậu lại tới đây?"

Phó Phái vòng qua người anh, đi vào nhà, "Vốn định tới tìm Mạt Mạt để vụng trộm, ai mà biết được cậu lại ở nhà. Chẳng thú vị gì cả."

Cố Vị Dịch đóng cửa, đi vào bếp rót một cốc nước đưa cho Phó Phái.

Phó Phái nhận lấy, đôi mắt liếc qua cổ của Cố Vị Dịch, nhìn thấy vết răng cắn in hằn trên đó, ánh mắt tối lại. Cậu ta vội vàng uống một ngụm nước, "Mạt Mạt đâu?"

Cố Vị Dịch không khách khí, nói thăng: "Tìm cô ấy làm gì?"

Phó Phái cười, giọng điệu châm chọc: "Lúc cậu không ở nhà, tôi hay tới tìm cô ấy. Nơi này chính là không gian bí mật của bọn tôi."

Cố Vị Dịch đạp vào chân cậu ta, "Cậu đừng có châm ngòi ly gián nữa."

Mạt Mạt dụi mắt đi ra phòng khách, nhìn thấy Phó Phái cũng hơi bất ngờ: "Sao cậu lại tới đây?"

Phó Phái nhướn mày, "Tôi biết đạo đây cậu vướng phải một kẻ tiểu nhân, tâm trạng không tốt nên đến đây xem có thể thừa cơ chen chen vào được không?"

"Sao cậu biết?"

Ngoài Cố Vị Dịch ra, cô chưa từng kể chuyện này cho bất cứ ai, cũng không biết cậu ta moi được tin tức này từ đâu nữa.

Phó Phái nhún vai, "Người biết chuyện này còn nhiều lắm."

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu gì cả. Nhưng hai người đều rất ăn ý, không ai mở miệng hỏi thêm gì.

Phó Phái cố tỏ ra nguy hiểm nhưng không ai hưởng ứng, bèn nói với vẻ không tình nguyện, "Tôi hôm qua tin tức giải trí đưa tin, có phóng viên hỏi về cảm xúc của Lâm Trực Tôn khi thấy quảng cáo mang tính nhân văn anh ta tham gia được lọt vào vòng trong cuộc thi tuyển chọn tài năng trẻ. Anh ta nói rằng mình không biết, không có ai thông báo cho anh ta cả. Sau đó, lại có phóng viên muốn anh ta phát biểu đôi lời về việc quảng cáo được vào vòng trong. Anh ta nói: "Chúc mừng cô, Tư Đồ Mạt."

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch lần nữa đưa mắt nhìn nhau, Cố Vị Dịch mở miệng nói: "Sau đó thì sao?"

Phó Phái có phần bức bối, "Còn sao nữa? Bây giờ mọi chuyện bắt đầu vỡ lở ra. Người ta đang đi điều tra xe ý tưởng quảng cáo đó là của ai, kinh động tới cả ban tổ chức của cuộc thi rồi."

Cố Vị Dịch cầm chiếc điều khiển trên bàn trà, mở tivi lên, chuyển mấy kênh liền, tới lúc nhìn thấy dáng vẻ cuốn hút chẳng ra sao kia của Lâm Trực Tôn mới dừng lại.

Trên tivi, Lâm Trực Tôn bị một đám phóng viên vây xung quanh truy hỏi.

"Lâm Trực Tôn, có phải anh cảm thấy nghi ngờ đối với tính công tâm của cuộc thi quảng cáo này không?"

"Tư Đồ Mạt là ai? Người dự thi của quảng cáo này là Lý Hiểu Tình của

công ty Quảng cáo Lí Trí. Theo như chúng tôi tìm hiểu thì Tư Đồ Mạt cũng là nhân viên của công ty Quảng cáo Lí Trí, vừa xin nghỉ việc cách đây không lâu. Có phải có ẩn tình gì bên trong không?"

"Anh chúc mừng Tư Đồ Mạt, có phải là đang ám chỉ rằng anh biết sự thật bên trong?"

"Nghe nói khi nhận lời quay quảng cáo này, anh không hề đả động gì tới vấn đề cát-xê. Có phải anh có quan hệ đặc biệt với cô gái tên Tư Đồ Mạt không?"

"Cho tới bây giờ vẫn chưa có ai liên lạc được với người có tên Tư Đồ Mạt. Phía công ty Quảng cáo Lí Trí cũng chưa đưa ra lời giải thích chính thức nào. Anh có cho rằng họ đang chộp dạ không?"

"Từ hôm qua tới giờ anh có liên lạc với Tư Đồ Mạt không? Anh có cách nào tìm được cô ấy không?"

...

Lâm Trực Tồn chỉ duy trì nụ cười lịch sự, lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Tôi chúc mừng Tư Đồ Mạt là bởi vì lúc đó, người lập đề án và liên lạc với chúng tôi là Tư Đồ Mạt. Hơn nữa, quảng cáo này từ đầu tới cuối đều do cô ấy thực hiện, tôi tưởng đó là quảng cáo của cô ấy, còn chân tướng sự việc thế nào tôi cũng không rõ. Việc này đương nhiên phải nhờ tới lực lượng báo chí truyền thông vĩ đại giúp tìm ra sự thật rồi. Còn về vấn đề cát-xê, khi đó đúng là tôi quay quảng cáo này miễn phí, nhưng không phải vì tôi có quan hệ đặc biệt với Tư Đồ Mạt, mà bởi đây là một quảng cáo mang tính nhân văn với mục đích từ thiện. Tôi có thể được gộp mặt trong một quảng cáo từ thiện như vậy đã cảm thấy rất vinh hạnh rồi, biết ơn còn không hết, sao lại nghĩ tới chuyện kinh phí. Người quản lý của tôi có thử liên lạc với Tư Đồ Mạt nhưng cô ấy đã tắt máy. Thế nên chúng tôi cũng giống như tất cả mọi người, không

có cách nào liên lạc với cô ấy."

Cả một đoạn dài này anh ta nói lú lẫn như nước chảy, mặt không biến sắc, không hổ là người lẩn lộn trong giới giải trí bao năm nay.

Xem xong tin tức, Phó Phái lạnh lùng nói: "Cố Vị Dịch, cậu có tình địch rồi. Nhìn người ta đi, bảo vệ che chở cho người phụ nữ của cậu một cách khéo léo uyển chuyển biết bao nhiêu."

Cố Vị Dịch chẳng buồn tiếp chuyện.

Mặt Mạt tìm điện thoại mãi mới thấy, hóa ra hết pin rồi. Cô trừng mắt với Cố Vị Dịch, "Anh thấy chưa, bị mấy cuộc điện thoại đò mạng của anh tốn quá làm hết cả pin rồi."

Cố Vị Dịch hờ mũi, "Không nhận được điện thoại của anh ta, em thấy mất mát lắm à?"

Mặt Mạt hờ mũi theo, "Üm đấy, mất mát lắm đấy, sao nào?"

Phó Phái ngồi một bên trợn tròn mắt, "Hai người lát nữa hãy chí chóe có được không? Bây giờ nghĩ cách gì đi chứ, lỡ phóng viên tìm tới tận đây thì sao?"

Cố Vị Dịch nói như không có chuyện gì, "Cùng anh qua Mỹ đi, nhân tiện tránh phong ba bão táp luôn."

Phó Phái nói: "Thế nếu Mạt Mạt muốn đòi lại công bằng thì sao? Đây cũng coi như một cơ hội tốt còn gì, chưa biết chừng cô ấy còn nổi tiếng trong vòng một nốt nhạc, trở thành ngôi sao mới của ngành quảng cáo ấy chứ."

Mặt Mạt vừa cắm sạc điện thoại vừa quay đầu góp thêm một câu: "Tôi chẳng thèm nổi tiếng đâu."

"Thế đòi lại công bằng thì sao?" Phó Phái lại hỏi.

Mặt Mạt do dự một lát, nếu là hai, ba ngày trước, chắc chắn cô sẽ cảm thấy mình dĩ nhiên phải đòi lại món nợ này, nhưng bây giờ cô đã bình tĩnh hơn nhiều. Dù sao thì cuộc đòi này không phải lúc nào cũng công bằng, cho dù có thể đòi lại công đạo cho mình đi nữa, thì trong cả quá trình đó cũng không biết bản thân sẽ phải trả giá những gì. Cô quay đầu nhìn Cố Vị Dịch. Cố Vị Dịch nhún vai. Mặt Mạt mỉm cười, "Thôi bỏ đi, cứ coi như xui xẻo bị chó cắn."

Phó Phái vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng Mặt Mạt đã quay đầu lại loay hoay với chiếc điện thoại của mình.

Lúc điện thoại được khởi động, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên tới tấp, cả người quen lẫn người lạ đều hỏi cô về chuyện này. Mặt Mạt nhìn mà hoa mày chóng mặt, ném điện thoại qua một bên, không buồn đọc nữa. Cô quay ra sofa ngồi xuống cạnh Cố Vị Dịch, rồi hỏi Phó Phái: "Lần trước chẳng phải cậu nói là đang tuyển kế toán à? Tôi tới chỗ cậu chơi vài ngày nhé?"

Cố Vị Dịch cốc đầu cô, "Bây giờ sang Mỹ tránh bão cùng anh trước đã, làm kế với toán cái gì, em đừng có mơ."

Phó Phái siết chặt chiếc cốc trong tay, "Cũng đúng. Tôi cảm thấy trong khoảng thời gian này cậu nên sang Mỹ. Khi nào quay về nếu cậu vẫn còn muốn tới chỗ tôi thì lúc nào tôi cũng chào đón cậu."

Thế là Mặt Mạt anh dũng đi theo Cố Vị Dịch.

Sống nơi đất khách quê người, hằng ngày, buổi sáng làm việc nhà, thi thoảng cô cùng Cố Vị Dịch lên lớp, buổi tối lại phải ở cùng anh, để anh mặc sức giày vò, cuộc sống đúng là thống khổ tới mức không nói nên lời.

Thông qua mạng Internet, Mặt Mạt biết rằng công ty Quảng cáo Lí Trí đã

rút khỏi cuộc thi. Lý Hiểu Tình và giám đốc Tôn bị bại lộ, nhưng hai người đều không có bất cứ lời giải thích hay thanh minh nào. Đương sự trong chuyện này lại không rõ tung tích. Tin tức bùng nổ một thời gian rồi dần dần lắng xuống. Nó bị nhấn chìm bởi những tin tức như một ngôi sao nào đó dính nghi án sử dụng thuốc ma túy, một ngôi sao khác có con riêng, ngôi sao khác nữa thì uống rượu rồi đánh nhau nơi công cộng... Ôi, giới giải trí đúng là không ngày nào giống ngày nào.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Ngày thứ tám trên đất Mỹ, một con số vô cùng tốt lành, Mạt Mạt cùng Cố Vị Dịch tới thư viện. Anh vùi đầu vào đống sách chuyên ngành dày cộp, còn cô tập trung xem tạp chí. Vốn dĩ đây sẽ là một buổi chiều vui vẻ êm đềm. Cho tới khi Cố Vị Dịch đột nhiên nhớ ra, hai người ở bên nhau lâu như vậy rồi mà Tư Đồ Mạt vẫn chưa hề mở miệng nói yêu anh. Anh đặt sách xuống, ghé sát tai Tư Đồ Mạt nói: "Bà xã, anh yêu em."

Gương mặt Tư Đồ Mạt thoáng ửng đỏ, khéo môi cong lên, đưa mắt nhìn anh rồi...lại tiếp tục xem tạp chí.

Cố Vị Dịch nhướn mày, lại một lần nữa ghé tai cô nói lời yêu.

Tư Đồ Mạt vỗ vỗ vào đầu anh, nhỏ giọng đáp: "Biết rồi. Mau đọc sách đi. Đọc xong chúng ta đi ăn cơm. Em đòi quá."

Bây giờ anh mới phát hiện, cô nàng Tư Đồ Mạt này mắc chứng hạn chế ngôn ngữ trong việc nói lời yêu thương đường mật.

Chẹp, đây không phải triệu chứng tốt đẹp gì. Phải đào tạo lại cho bài bản mới được.

Và thế là, Cố Vị Dịch gấp sách, đưa Tư Đồ Mạt ra khỏi thư viện.

Tay nắm tay dạo bước trong vườn trường là điều lãng mạn đến nhường

nào. Nhưng nếu bị ép buộc phải nói câu "Em yêu anh" thì lại không còn lâng mạn mẩy nữa. Mạt Mạt ngầm nhìn khuôn mặt nghiêm túc, trịnh trọng của Cố Vị Dịch đang chờ cô nói ra ba từ đó, cảm thấy thật buồn cười.

Nhin thấy điệu cười chăng chút kiêng dè của cô, Cố Vị Dịch muốn bốc hỏa, bèn gạt tay cô ra, bỏ đi mất.

Mạt Mạt sải bước về hướng ngược lại. Nguyên nhân chủ yếu vì cô biết rằng anh nhất định không bỏ mặc cô. Nếu cứ đứng nguyên tại chỗ để chờ đợi thì mất mặt quá.

Đi được một lúc Mạt Mạt mới phát hiện ra một vấn đề. Cô là người mù đường, từ sau khi tới Mỹ, cô gần như dính chặt lấy Cố Vị Dịch, không dùng di động, ngoại ngữ cũng chẳng có chút tiến triển nào. Bây giờ phải làm sao đây? Thôi đành tìm một nơi dễ thấy rồi ngồi đợi Cố Vị Dịch tới đưa về vậy.

Mạt Mạt ngồi xổm một lúc lâu bỗng nhiên bị kéo lên, trước mắt tối sầm trong tích tắc.

Cố Vị Dịch gần như phải dùi cô, "Em có thể dừng chạy lung tung được không? Lỡ đi lạc, mất tích thì sao?"

Mạt Mạt sầm mặt, "Chẳng phải anh bỏ đi rất hiên ngang phóng khoáng sao? Còn quan tâm em chạy đi đâu làm gì? Mất tích cho xong luôn đi."

Cố Vị Dịch tức giận, "Em còn tỏ ra mình rất có lý đúng không? Bảo em nói mấy từ đó khó thế sao?"

"Anh đường đường là đàn ông mà nhỏ mọn thế hả? Chẳng qua là nói em yêu anh thôi chứ gì? Em nói một tràng cho anh nghe. Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, được chưa?"

Cố Vị Dịch không thèm nói nữa, lạnh lùng nhìn cô rồi quay người đi. Đi

được hai bước, anh lại quay đầu, nói: "Đi theo anh."

Mặt Mạt vốn còn muốn làm mình làm mẩy, nhưng ánh mắt anh lạnh lùng như vậy, khí thế của cô đã gần như tiêu tan hết. Nói trắng ra thì, thật ra cô cũng chẳng oai hùng gì. Chí chóe cãi nhau, cô còn có thể đôi co vài câu, chứ nếu anh thật sự tức giận, mới liếc qua cô đã sợ rồi. Vì thế, cô vội vàng túm lấy góc áo anh, cứ thế ôm bộ dạng ấm ức tủi thân mà đi theo.

Khóe mắt Cố Vị Dịch khẽ đảo qua cô. Bước chân cũng rất phổi hợp mà chậm lại. Hai người yên lặng đi về nhà.

Đi được một đoạn, Mặt Mạt cảm thấy bản thân thi thoảng cũng cần phải độ lượng một lần. Phải cho anh cái bậc thang mà leo xuống chứ. Cô bèn đưa tay ra khoác lấy cánh tay Cố Vị Dịch, mềm mỏng nói: "Thôi mà, đừng giận nữa."

Cố Vị Dịch giật giật khóe môi, nỗi hối hận cả da gà. Ghê quá đi mất!

Mặt Mạt vẫn miệt mài phát huy kỹ năng làm nũng không đâu vào đâu của mình, "Ông xã...đừng tức giận. Đừng tức giận nữa mà. Giận quá mất không em xót lắm."

Cố Vị Dịch bị cô lay tới chóng cả mặt, có chút bất đắc dĩ, bèn thường cho cô một cái cốc đầu thật mạnh. Nghĩ lại vẫn thấy chưa hết giận, anh bèn nhéo má cô, tới khi mặt cô méo mó hết cả lên mới chịu dừng tay.

Mặt Mạt sau khi chịu đựng một trận "bạo lực gia đình", về tới nhà còn vui vẻ rửa tay đi nấu ăn.

Cô làm món cháo sườn gia truyền tự chế độc nhất vô nhị. Alex ngửi thấy mùi thơm cũng lao tới. Từ sau khi Mặt Mạt đến đây, ngày nào anh ta cũng đi theo hai người ăn chực. Ẩm thực Trung Hoa đúng là danh bất hư truyền, lưu truyền ngàn năm.

Cố Vị Dịch vừa ăn cháo vừa nói chuyện điện thoại. Mạt Mạt trừng mắt với anh, anh mới bắt đắc dĩ cúp máy, ngoan ngoãn tập trung ăn cháo và nghe Mạt Mạt dùng thứ tiếng Anh không đâu vào đâu để trò chuyện với Alex.

Ăn hết một bát cháo, điện thoại lại đổ chuông. Cố Vị Dịch liếc qua màn hình, nói: "Mẹ anh gọi, không thể không nghe."

Mạt Mạt bĩu môi. Anh nói cứ như thế cô chuyên quyền độc đoán lắm vậy.

Cố Vị Dịch bắt máy rồi đưa điện thoại cho Tư Đồ Mạt.

Mạt Mạt nhận điện thoại mà chẳng hiểu chuyện gì. Cô vừa mới mở miệng nói "A lô", giọng nói oang oang của mẹ đã khiến cô inh tai nhức óc, "Tư Đồ Mạt, con muốn tạo phản có đúng không? Xảy ra chuyện lớn như thế liền gói ghém hành lý ra nước ngoài luôn? Con muốn để mọi người trong nhà lo lắng sốt ruột đến chết phải không? Böyle giờ trong đầu con không còn có cái nhà này nữa chứ gì? Có còn bố còn mẹ hay không? Sao sốt tôi lại khổ như thế này cơ chứ... Con nói gì đi chứ. Con tưởng con không thèm nói là mẹ không làm gì được con có phải không..."

Mạt Mạt khó khăn lắm mới có chỗ để nói xen vào: "Mẹ, con như thế chẳng phải vì sợ bố mẹ lo lắng hay sao..."

"Con ra nước ngoài mà dám gọi điện lừa mẹ là đi Quế Lâm, như thế thì bố mẹ không lo lắng à? Con ở bên ngoài chịu oan ức nhưng không muốn về nhà giải bày chia sẻ, cứ thế nhào vào lòng đàn ông. Đúng là con gái lớn không giữ được... Con nói xem, bố mẹ nuôi nấng con hơn hai mươi năm, thế mà không bằng thằng chồng ranh con kia của con à?"

Một hồi yên ắng.

Mạt Mạt ở đầu bên này nghe thấy giọng nói ngượng ngùng của mẹ cô, hình như đang giải thích với ai đó: "À...cái đó...Thục Hồng, không phải mình

nói con trai cậu là thằng ranh con đâu..."

Sau đó mẹ cô hạ lệnh: "Con không cần phải nói gì nữa. Dọn dẹp hành lý rồi về đây ngay cho mẹ."

Điện thoại "cách" một tiếng, cúp máy. Mạt Mạt cảm thấy bất lực. Mẹ à, thật ra con có kịp nói câu gì đâu.

Mạt Mạt đưa lại điện thoại cho Cố Vị Dịch, "Mẹ bắt em về nước, còn nói anh là thằng ranh con."

Cố Vị Dịch nhướn mày, "Vì sao?"

Mạt Mạt suy nghĩ một lát, "Chắc là vì chúng ta qua lại với nhau lâu như vậy rồi mà anh còn chưa chính thức tới chào hỏi, ra mắt bố mẹ em. Bây giờ nghĩ kỹ lại, hình như anh chẳng hiểu chuyện chút nào."

Cố Vị Dịch sắp phát điên mất rồi. Trước đây anh nói muốn tới chào hỏi bố mẹ cô, cô có chết cũng không đồng ý. Bây giờ bố mẹ vợ không hài lòng rồi, cô còn mặt mũi chê anh không hiểu chuyện?

Mạt Mạt gói ghém đồ đạc, ngoan ngoãn bay về nước. Sự phát triển của ngành hàng không đúng là cần phải cảm ơn đôi tình nhân điên khùng này cho thật đàng hoàng mới phải.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Về tới nhà, Mạt Mạt liền bị bố mẹ thay phiên nhau giáo huấn. Nội dung đại khái là con gái lớn không giữ được, ăn cháo đá bát, không tim không phổi...

Mạt Mạt ngoan ngoãn đón nhận phê bình. Trong lòng cô thầm tính toán, nếu chuyện cô và Cố Vị Dịch kết hôn bị phát hiện, chắc cô sẽ bị lóc thịt rút xương mất. Liệu có cần phải chuẩn bị bài vị trước không nhỉ?

Còn Cố Vị Dịch, sau một hồi thỉnh giáo cao kiến của mẹ mình, anh đã thầm soạn sẵn một bài trong đầu, sau đó không hề chậm trễ, gọi điện tới hỏi thăm sức khỏe của bố mẹ Tư Đồ Mạt. Dương nhiên anh không dám nói ra chuyện hai người đã kết hôn, chỉ cố gắng thông qua lời nói, ngữ điệu khiêm tốn, lễ phép, hiếu thảo, mang tới cho bố mẹ Tư Đồ Mạt cảm giác ấm áp như mùa xuân.

Bố mẹ Tư Đồ Mạt không phải những người khó lấy lòng. Họ được một chàng trai ngoan ngoãn nịnh nọt một hồi liền bị chinh phục hoàn toàn, coi như con cái trong nhà.

Nhờ có Cố Vị Dịch, Mạt Mạt cũng đỡ phải nghe "văn tế". Cô ở nhà nghỉ ngơi khoảng hai tuần thì quay lại thành phố, tiếp tục bôn ba vì một cuộc sống ấm no.

Thực lòng Mạt Mạt vẫn rất yêu thích công việc làm quảng cáo, vì thế cô

quyết định nộp hồ sơ vào hai công ty quảng cáo. Kỳ lạ là cả hai công ty đó đều tỏ ý muốn tuyển dụng cô, ngay cả phỏng vấn cũng không cần nữa. Mạt Mạt cảm thấy kỳ quặc vô cùng, nhưng không lâu sau liền biết được mục đích của họ. Một bên muốn mở họp báo để cô có thể công khai gia nhập công ty họ, chính thức tuyên chiến với Lí Trí. Còn công ty kia thì hy vọng cô có thể tạo ra scandal với Lâm Trực Tồn, thuận tiện làm cho danh tiếng của công ty bay cao bay xa hơn. Hóa ra bây giờ cô cũng được coi như người có chút tiếng tăm trong nghề, còn có giá trị lợi dụng không nhỏ nữa chứ.

Đúng là không còn đường lui nữa, Mạt Mạt đành quyết định chuyển ngành. Lời bài hát của Châu Kiệt Luân từng đề cập tới rồi còn gì, không theo đuổi được ước mơ thì đổi sang một ước mơ khác là xong. Mạt Mạt đi phỏng vấn thêm vài công ty khác, vị trí nào, ngành nghề nào cô cũng thử sức. Nhưng phỏng vấn đúng là không phải thế mạnh của cô. Ngoại trừ một công ty lập dị bắt cô ngày ngày mang theo máy tính xách tay tới một khu khỉ ho cò gáy ở ngoại thành, các công ty còn lại đều bắt vô âm tín. Vì thế, Mạt Mạt lại ở lì trong nhà, vô cùng kiêu hãnh bắt đầu một kỳ nghỉ dưỡng dài nửa tháng nữa.

Phó Phái sau khi biết được chiến tích thảm của Mạt Mạt, thái độ vô cùng khẩn thiết mời cô tới văn phòng nhỏ của cậu ta làm tay hòm chìa khóa.

Cô suy nghĩ vài ngày rồi miễn cưỡng đồng ý.

Cố Vị Dịch thì kịch liệt phản đối, hai người còn vì chuyện này mà cãi nhau một trận, mấy ngày liền anh không thèm gọi điện cho cô. Nhưng Mạt Mạt chẳng buồn quan tâm. Núi cao ngăn cách, hoàng đế ở xa, anh có quản nổi không?

Mạt Mạt học chuyên ngành kế toán, cộng thêm việc công ty của Phó Phái cũng mới thành lập, hóa đơn chứng từ chưa có gì phức tạp cả. Vì thế mỗi

ngày đi làm của Mạt Mạt đều vô cùng nhẹ nhõm, thảnh thoái. Cô chỉ cần pha cốc trà, lên mạng dạo vài vòng, đọc vài trang báo, cùng tán gẫu buôn chuyện với nhân viên duy nhất trong công ty ngoại trừ ông chủ Phó Phái, đó là Trần Tiểu Hy.

Công ty của Phó Phái chuyên làm túi, hộp đựng quà tặng, chủ yếu là bao thầu túi đựng quà hàng loạt cho các dịp lễ tết. Công ty tự thiết kế mẫu mã, sau đó tìm xưởng sản xuất. Sự nghiệp của cậu ta không lấy gì làm to tát, nhưng những việc lung tung thì rất nhiều. Từ sáng tới tối chẳng bao giờ thấy cậu ta ở văn phòng. Bởi thế, công ty bình thường chỉ có Mạt Mạt và Trần Tiểu Hy đóng đô. Trần Tiểu Hy là nhân viên thiết kế, mới tốt nghiệp từ một trường đại học rất "khủng". Mạt Mạt đã từng xem qua các thiết kế của cô ấy, tuy không được chuyên nghiệp và tinh xảo như những thiết kế cô nhìn thấy ở công ty Quảng cáo Lí Trí trước kia, nhưng cô chắc chắn cô ấy là một nhân tài trong tương lai, không biết vì sao lại lưu lạc tới công ty nhỏ bé này. Phó Phái đúng là đã đào được chậu báu rồi.

Mạt Mạt và Trần Tiểu Hy khá hợp nhau. Chắc có lẽ do hai người đều vừa tốt nghiệp chưa lâu, tính cách lại khá thẳng thắn, phóng khoáng, và cùng là mỹ nữ... (Ôi, mặt dày quá). Tóm lại, hai người vô cùng thân thiết, chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Hôm nay Mạt Mạt và Trần Tiểu Hy hẹn cùng nhau đi dạo phố. Nhưng chưa đi được nửa tiếng đã bắt đầu kêu mệt, hai cô nàng tìm một quán KFC vừa ăn vừa nói chuyện. Ban đầu, hai người còn tán gẫu về bộ phim truyền hình chiếu trên tivi tối qua, sau đó lại "buôn" đến mối tình đầu. Trần Tiểu Hy nói, mối tình đầu của cô ấy là một anh chàng học cùng lớp. Lên đại học hai người họ chính thức ở bên nhau. Cô nàng đã dùng hết cách này tới cách khác, khó khăn lắm mới tóm gọn được anh chàng vạn người mê kia. Nhưng kết cục họ vẫn chia tay, hơn nữa còn chia tay chẳng mấy êm đẹp. Mạt Mạt nói mối tình đầu của cô là Phó Phái, nhưng cũng kết thúc chẳng vui vẻ gì. Có điều,

sau này, hai người đều trưởng thành hơn, lại trở thành bạn bè.

Trần Tiểu Hy chớp chớp đôi mắt to tròn đầy ngưỡng mộ, nói: "Ôi, ngưỡng mộ hai người quá. Hai người làm sao có thể được như thế?"

Mặt Mạt nhăn mặt nói: "Đấy là do chị khoan dung đại lượng. Nếu không, với hành vi khốn nạn như cậu ta, vốn phải ngồi tù từ lâu rồi."

Hiếm khi Trần Tiểu Hy không truy hỏi gì, chỉ đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm: "Em thật sự ngưỡng mộ hai người đấy. Nếu em và anh ấy có thể trở lại làm bạn bè thì tốt biết mấy. Ít nhất em còn có thể được nhìn thấy anh ấy thường xuyên. Không như bây giờ, anh ấy ghét em, em cũng không dám tới tìm anh ấy. May hôm trước, bọn em vô tình gặp nhau, anh ấy lạnh lùng lăm, còn bắt em giới thiệu bạn gái cho nữa."

Mặt Mạt suy nghĩ một lát rồi buông một câu vô cùng lý trí, "Thật ra, có thể trở lại làm bạn, đa phần là bởi vì tình yêu chưa thật sự sâu đậm. Bọn em đã yêu nhau sâu đậm rồi thì không thể làm bạn bè được nữa đâu."

Đột nhiên, Trần Tiểu Hy trợn tròn mắt, nắm bò ra bàn không buồn động đậy. Mạt Mạt chẳng hiểu sao, "Trần Tiểu Hy, em làm gì thế?"

Trần Tiểu Hy thấp giọng: "Đừng gọi em."

Mặt Mạt cảm thấy kỳ lạ, nhìn ngó xung quanh một vòng, cũng thấp giọng theo: "Sao thế?"

"Bạn trai cũ..." Giọng nói lí nhí, rầu rĩ của Trần Tiểu Hy vọng ra từ dưới cánh tay cô nàng.

Mặt Mạt vừa nghe thấy đã phẫn chấn hấn lên, vô cùng hào hứng hỏi: "Ai? Là ai?"

Trần Tiểu Hy hơi ngẩng đầu, lẩy tay che mặt, nói: "Xin chị đấy, đừng có quay ngang quay ngửa cho người ta chú ý nữa."

Mặt Mạt cố gắng kiềm chế sự hưng phấn, "Em nói cho chị biết là ai đi."

Giọng Trần Tiểu Hy gần như cầu xin, "Xin chị đấy, bà cô Mạt Mạt à. Chị đừng có lớn tiếng như vậy nữa."

"Em nói cho chị biết anh ta mặc quần áo gì. Chị giúp em nhìn xem anh ta đã đi chưa."

Trần Tiểu Hy cúi thấp đầu, thì thầm: "Không cần đâu. Chị đừng cử động là được."

Mặt Mạt rất phổi hợp, không động đậy nữa, tò mò gặng hỏi: "Đó chính là tình đầu em vừa nói à?"

Mặt Mạt không hiểu, "Vừa nãy không phải em nói là rất muốn gặp anh ta sao? Sao phải trốn tránh?"

Trần Tiểu Hy bất lực, "Chị không biết con gái nói có là không à? Lúc nãy em chỉ giải bày tâm sự thôi. Hơn nữa, anh ấy còn muốn em giới thiệu bạn gái cho nữa... Xung quanh em chỉ toàn người như chị thôi..."

"Này, chị đây là hoa đã có chủ nhé, thuộc diện động vật quý hiếm cần phải bảo tồn đấy."

Trong lúc hai người đang lén lút thì thầm to nhỏ, một giọng nói vô cùng lạnh lẽo vang lên từ sau lưng Mạt Mạt, "Trần Tiểu Hy."

Trần Tiểu Hy khụng người, không còn cách nào khác bèn bỏ tay đang che mặt xuống, cố nén ra một nụ cười rồi từ từ ngẩng đầu lên.

Mặt Mạt nghe thấy tiếng gọi cũng quay người nhìn. Ôi mẹ ơi, ông trời có

cần phải trêu ngươi người ta như thế không? Bốn phương trời sẽ có ngày gặp lại cũng không cần phải gặp nhau theo cách này chứ?

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 51

"Mạt Mạt, lâu rồi không gặp."

Mạt Mạt híp mắt, cong môi nở nụ cười, "Tiệp Nhi, lâu lăm không gặp.
Cậu lại xinh đẹp hơn xưa rồi."

Từ Tiệp Nhi cười vô cùng duyên dáng với người đang đứng bên cạnh cô ta, "Bác sĩ Giang, đây là chị em lâu năm của tôi. Có dễ thương không?"

Anh chàng bác sĩ Giang kia có gương mặt lạnh như tiền nhưng vô cùng anh tuấn. Hơn nữa, anh ta còn chẳng buồn liếc mắt nhìn Từ Tiệp Nhi và Tư Đồ Mạt lấy một lần. Đôi mắt đó như thể muốn xé Trần Tiểu Hy ra làm trăm mảnh. Đã thế, càng trêu ngươi hơn là, quý ông này bởi vì quá giận dữ, cơ mặt căng cứng nên một bên má còn xuất hiện lúm đồng tiền... Tưởng tượng một chút, giống như Diêm La Vương bỗng dừng mọc thêm má lúm đồng tiền vậy.

Trần Tiểu Hy chỉ biết cười khan trốn tránh ánh mắt của anh ta.

Mạt Mạt còn chưa kịp chào hỏi, anh ta đã nói: "Xin lỗi, tôi có chuyện muốn nói riêng với Trần Tiểu Hy."

Trần Tiểu Hy cứ thế ngơ ngác bị anh ta lôi ra ngoài.

Mạt Mạt nhìn bóng dáng hai người xa dần, vô cùng sâu sắc đồng cảm với cô nàng Tiểu Hy. Sau đó, cô quay người, đưa mắt nhìn thẳng vào Từ Tiệp

Nhi trước mặt. Từ sau khi vì Phó Phái mà từ mặt nhau, hai người chưa từng liên lạc lại, bao nhiêu năm không gặp, ngay cả tìm kiếm một chủ đề để trò chuyện với nhau cũng vô cùng gượng gạo.

Từ Tiệp Nhi thì khác, cô ta điểm nhiên như không, kéo chiếc ghế vừa nãy Trần Tiểu Hy ngồi ra, "Mặt Mạt, sao thế? Böyle giờ đang làm gì rồi?"

Mặt Mạt đắn đo một lát nói thẳng, "Phó Phái mở công ty, mình đang ở đó giúp cậu ấy."

Từ Tiệp Nhi cười, tỏ ra vô cùng phóng khoáng, "Cậu vẫn ở bên Phó Phái cơ à? Đúng là không dễ dàng gì."

Năm đó Mặt Mạt và cô ta quá thân thiết. Cô biết, chỉ cần cô ta thấy không vui, khi nói chuyện âm cuối sẽ hạ thấp xuống.

Mặt Mạt còn chưa kịp nói gì, Từ Tiệp Nhi đã cướp lời: "Không sao đâu. Mình tha thứ cho hai người từ lâu rồi."

"Đâu có, mình và cậu ấy không ở bên nhau. Mình có bạn trai khác rồi." Nói xong, tự cô cũng thấy chán nản. Cái gì gọi là bạn trai khác chứ? Sao nghe cứ lảng nhăng thế nào ấy nhỉ?

Từ Tiệp Nhi như thể đang cười trên nỗi đau của cô, "Mình đoán ngay mà. Tên Phó Phái kia làm sao có thể ở bên ai lâu dài được cơ chứ?"

Mặt Mạt lảng sang chuyện khác, "Bây giờ cậu đang làm ở đâu?"

Từ Tiệp Nhi cười duyên dáng, giơ bàn tay trái lên huơ huơ nói: "Bà nội trợ."

Mặt Mạt cười híp mắt, "Viên kim cương to quá. Chói hết cả mắt mình rồi."

Từ Tiệp Nhi cười đắc ý, "Bây giờ cậu có bạn trai không? Hay vẫn còn dây dưa với Phó Phái? Đừng có dây dưa với cậu ta nữa. Để mình bảo ông xã giới thiệu bạn trai cho cậu nhé? Bạn bè của anh ấy toàn những nhân vật trị giá hàng tỷ đấy."

Mặt Mạt chẳng buồn đính chính. Cô chỉ thầm than vãn trong lòng rằng, không bết hàng tỷ là mấy con số 0? Sau đó thầm nhẩm tính, ôi mẹ ơi, hàng tỷ không biết có thể mua được bao nhiêu tấm vé máy bay sang Mỹ nhỉ? Đáp án là không biết, bởi vì cô dốt Toán.

Từ Tiệp Nhi thấy Mạt Mạt không nói gì, tưởng cô bắt đầu dao động, bèn nói thêm: "Có điều, người có tiền cũng kén chọn lắm. Cậu đừng ôm quá nhiều kỳ vọng."

Mạt Mạt nghe thế chỉ cười. Cô không còn là cô bé nha hoàn ngốc nghếch luôn lěo đěo theo sau cô ta năm nào nữa rồi. "Mình có bạn trai rồi. Đối với mình thì tình yêu quan trọng hơn tiền bạc nhiều."

Sắc mặt Từ Tiệp Nhi thoảng thay đổi, cầm chiếc túi xách hàng hiệu đặt lên mặt bàn, sau đó lấy điện thoại ra, nói: "Số điện thoại của cậu là bao nhiêu? Khi nào rảnh rồi thì cung nhau đi ăn một bữa. Nhưng mà mình không tới mấy chỗ như KFC này đâu. Lúc nãy mình chỉ đi ngang qua, bác sĩ Giang nói là nhìn thấy bạn nên mới bước vào thôi."

Mạt Mạt kiềm chế không bĩu môi. Cô đọc số điện thoại của mình cho cô ta.

Từ Tiệp Nhi nháy vào máy của Mạt Mạt. "Mình dùng ba số điện thoại. Số điện thoại ở máy này mình dùng để liên lạc với bạn bè thân thiết, thông thường không cho người ngoài đâu."

"Mình chỉ dùng có một số thôi, he he."

Tù Tiệp Nhi đưa tay lên, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay lấp lánh toàn đá quý, "Mình nghĩ chắc bác sĩ Giang sẽ không quay lại nữa đâu. Thôi mình gọi điện kêu lái xe tới đón vậy. Cậu định đi đâu? Tiện đường mình đưa cậu đi."

Mạt Mạt lắc đầu, "Không cần đâu. Mình phải đợi Tiểu Hy. Tiểu Hy chính là cô gái lúc nãy đi ra ngoài cùng bạn của cậu đấy."

Tù Tiệp Nhi nhún vai, "Tùy cậu thôi. Lần sau đưa cả bạn trai tới nhé, mình kiểm duyệt giúp cậu."

Mạt Mạt gật đầu, "Được, bye bye."

"Bye bye."

Mạt Mạt ngồi lại quán KFC đợi một lúc thì nhận được điện thoại của Trần Tiểu Hy. Cô nàng nói có việc phải đi trước. Thế là Mạt Mạt lại đi dạo phố một mình, tự sắm cho bản thân một đôi giày, mua cho Cố Vị Dịch một chiếc áo len, sau đó về nhà.

*****

Về tới nơi, đối diện với cả căn nhà trống trải, Mạt Mạt nhất thời cảm thấy cô đơn. Cô dỗ dụ dây lát liền quyết định khoan dung độ lượng một lần, gọi cho Cố Vị Dịch trước.

"A lô." Điện thoại rất nhanh có người bắt máy, nhưng giọng nói của anh vẫn lạnh lùng vô cùng.

"Anh đang làm gì thế?"

"Viết báo cáo."

"Thế à?"

...

Mạt Mạt nghĩ thầm, anh chàng này vẫn còn đang làm mình làm mẩy đây mà. Đúng là quá hẹp hòi.

"Hôm nay em đi mua sắm cùng đồng nghiệp."

"Đồng nghiệp nào?"

"Trần Tiểu Hy. Người này là nhân viên thiết kế của công ty."

"Nam hay nữ?"

"Nữ."

"Ừm."

"Em mua cho anh một chiếc áo len màu trắng gạo."

"Ừm. Cảm ơn."

...

Mạt Mạt chu môi, "Anh vẫn còn giận à?"

"Không."

"Rõ ràng là có."

"Cho dù anh giận em cũng có nghe lời anh đâu. Thế thì anh giận làm gì?"

"Chuyện em với Phó Phái đã từ đời tám hoánh nào rồi. Hơn nữa, em cũng thành vợ anh rồi còn gì."

"Phó Phái đâu có biết là em và anh đã kết hôn."

"..."

"Không còn gì nữa thì anh cúp máy đây."

"Anh cúp máy thử xem?"

"..."

"Rốt cuộc anh muôn thế nào?"

"Em thôi việc."

"Nếu em không thôi việc thì sao?"

"Tư Đồ Mạt, em cố tình gọi điện để cãi nhau với anh phải không?"

"Em ở đây làm việc cảm thấy rất vui vẻ. Sếp cũng chẳng dám thay đổi sắc mặt gì với em. Trần Tiểu Hy rất tốt bụng, tranh cô ấy thiết kế đẹp lắm. Em không muốn thôi việc. Em ghét anh."

"Anh còn ghét em hơn."

"Anh đàn bà thế?"

"Tư Đồ Mạt, em ngứa da phải không?"

"Üm đấy, hay anh gãi cho em đi."

"Không được phép đơn độc đi công tác, tăng ca hay đi ăn cùng Phó Phái."

"Biết rồi, đồ nhỏ mọn."

"Anh cúp máy đây."

Mạt Mạt làm nũng, "Đừng có cúp máy mà. Người ta muốn nói chuyện với

anh..."

"Tư Đồ Mạt, em thật sự không thích hợp với phong cách nũng nịu đâu."

Mạt Mạt tức giận cúp điện thoại, lôi chiếc áo len từ trong túi ra, vần vò rồi ném mạnh lên sofa. Lặp đi lặp lại mấy lần không biêt mệt mỏi. Cùng lúc đó, tiếng nhạc chuông cài đặt riêng cho Cố Vị Dịch cứ không ngừng reo vang bên cạnh.

Khoảng năm phút sau, Mạt Mạt thấy hả giận mới nhận điện thoại, hậm hực nói: "Chuyện gì?"

Giọng Cố Vị Dịch mang theo ý cười, mềm mỏng nói: "Bà xã, đừng giận nữa mà. Em rất thích hợp với việc làm nũng. Ở trong giới làm nũng em là độc nhất vô nhị."

"Xì."

"Hay em thử làm nũng nữa xem nào. Để anh thu âm lại, ngày nào cũng nghe giọng nói của em để chìm vào giấc ngủ."

"Em sẽ lấy cái áo len mua cho anh đem tặng Phó Phái."

"Em dám!"

"Em dám đấy."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Thứ Hai đi làm, Mạt Mạt kể cho Phó Phái nghe chuyện cô gặp Từ Tiệp Nhi. Phó Phái ngẩn người nói: "Từ Tiệp Nhi là ai?"

Mạt Mạt kinh hãi nhìn cậu ta. Con người này đúng là vô liêm sỉ quá đi mất!

Phó Phái bật cười, "Mạt Mạt, cậu dễ lừa quá. Haiz, tôi phải ra ngoài bàn chút chuyện đây. Cậu gửi số điện thoại của cô ấy cho tôi, khi nào rảnh tôi hẹn cô ấy đi nối lại tình duyên."

Mạt Mạt trợn mắt há miệng, "Người ta kết hôn rồi, cậu biến ra xa chút đi."

Phó Phái khom người, áp sát cô, nói: "Sao thế? Ghen rồi à? Tôi thích chờ cậu vượt tường hơn đấy. Tôi chẳng có hứng thú gì với cô ấy đâu."

Mạt Mạt cầm tập tài liệu trong tay đập mạnh lên đầu cậu ta, "Thật ngại quá, bà đây vô cùng yêu thương bức tường nhà mình."

Phó Phái bĩu môi, đứng thẳng người, "Đổi sang bức tường khác thử xem thế nào."

Mạt Mạt nhìn cậu ta bằng ánh mắt chê bai, lắc đầu, "Bức tường bị chuột đào khoét thủng lỗ chỗ như cậu thì thôi đẹp đi."

Trần Tiểu Hy đang ngồi sát cửa ra vào không chịu nổi nữa, góp lên mặt bàn

nói: "Hai người xong chưa thế? Không phải nói ra ngoài bàn chuyện sao?"

Phó Phái nhún vai, nhỏ giọng nói với Mạt Mạt: "Bà cô này hôm nay ăn phải thuốc nổ hay sao ấy."

Sau khi Phó Phái rời đi, Mạt Mạt kéo ghế ngồi bên cạnh Trần Tiểu Hy, hỏi: "Thế nào rồi? Hôm qua anh chàng bạn trai cũ kia đã làm gì em?"

Trần Tiểu Hy ra sức lắc đầu, "Đừng nhắc tới nữa."

Mạt Mạt không chịu từ bỏ, cố hỏi đến cùng, "Nói ra xem nào."

"Chị hóng hớt quá đấy. Cứ lo xong chuyện của chị đi."

Mạt Mạt không phục, "Chị lo việc của mình chu tất lăm lăm rồi mới rảnh rỗi lo cho em chứ."

Trần Tiểu Hy híp mắt nhìn Mạt Mạt như nhìn một kẻ thần kinh, "Chị ngốc thật hay giả ngốc thế? Vừa nãy Phó Phái ép sát chị thế nào? Em mà không ra mặt ngăn cản thì đóa hồng hạnh như chị đã vượt tường từ lâu rồi."

Mạt Mạt đang muốn tranh luận cùng cô nàng thì điện thoại đổ chuông. Cô cầm lên nhìn màn hình, là Từ Tiệp Nhi.

Mạt Mạt lắc lắc chiếc điện thoại trong tay cho Trần Tiểu Hy thấy, "Cô gái hôm trước đi cùng với bạn trai cũ của em đấy, là bạn học cùng cấp ba với chị."

Đầu tiên Trần Tiểu Hy kinh ngạc gật đầu, sau đó lại chán nản gục mặt xuống bàn, "Thôi đi, em không quản được. Chị mau nhận điện thoại đi, chuông kêu mãi sốt hết cả ruột."

Mạt Mạt nhận điện thoại: "A lô."

Giọng nói Ồng ẹo của Từ Tiệp Nhi truyền tới: "Mạt Mạt à, đang làm gì thế?"

"Đi làm."

"Có rảnh không, ra ngoài làm cốc café?"

Mạt Mạt bất đắc dĩ, "Đang làm mà."

"Xin nghỉ đi."

Mạt Mạt thở dài. Sao người này lại khó tiếp chuyện thế không biết?

"Công ty mình không dễ xin nghỉ như thế đâu."

"Ôi dào, chỉ là công ty của Phó Phái thôi mà, làm gì đến nỗi ấy. Cậu đưa điện thoại cho Phó Phái đi, mình nói với cậu ta giúp cậu."

Mạt Mạt bắt đầu thấy khâm phục bản thân hồi xưa rồi. Sao lúc ấy cô có thể chịu đựng được người phụ nữ này cơ chứ?

Từ Tiệp Nhi nhõng nhẽo: "Mạt Mạt, năn nỉ mà, mình muốn tìm một người để nói chuyện."

Mạt Mạt có chút mềm lòng, hồi ức nhanh chóng ùa về. Năm đó, cô ta cũng từng dùng cách thức nửa cầu xin nửa ép buộc thế này để thuyết phục cô.

Nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, Mạt Mạt đành thỏa hiệp, "Mình chỉ được ra ngoài cùng lăm một tiếng đồng hồ thôi đấy. Cậu chọn chỗ nào gần công ty mình đi."

"Được, khi nào đến mình sẽ gọi điện cho cậu. Mình đi chiếc BMW màu đỏ."

Mạt Mạt cúp điện thoại, đón nhận ánh mắt thông cảm của Trần Tiểu Hy,

thở dài nói: "Đột nhiên chị có cảm giác mãi không ngóc đầu lên được."

"Chị phải học cách dũng cảm nói không."

"Tối qua lúc em bị bạn trai cũ lôi ra ngoài sao không học được cách dũng cảm nói không?"

Trần Tiểu Hy hét lên: "Chị đừng nhắc tối ngày hôm qua nữa. Còn nhắc là em mở cửa sổ nhảy xuống đấy."

Mặt Mạt cất điện thoại đi, "Được, chị không nhắc nữa, em làm gì làm đi. Ôi, cái đó...bạn trai cũ của em đẹp trai thật đấy. Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trần Tiểu Hy híp mắt lại, giơ nắm đấm lên, "Tư! Đồ! Mạt!"

Mặt Mạt cười sung sướng, "Đùa chút cho vui thôi, đùa chút cho vui thôi mà."

Mặt Mạt nhìn đồng hồ lần thứ ba. Từ Tiệp Nhi chết tiệt kia, đến muộn những nửa tiếng. Tuy rằng cô ta nói bị tắc đường, nhưng Mặt Mạt vẫn thấy trong lòng không được thoái mái.

Quả nhiên Từ Tiệp Nhi lái một chiếc BMW màu đỏ tới, trang phục trên người cũng toàn màu đỏ. Mặt Mạt cảm nhận được rõ ràng sự xuất hiện của cô ta đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn.

Dù cuộc gặp này thế nào thì cũng không thể phủ nhận một sự thật họ từng là bạn thân. Tình bạn thuở niêun luôn khiến người ta ít nhiều có cảm giác ấm áp.

Hai người đều đang cố gắng tìm kiếm dấu vết của những thay đổi trên khuôn mặt đối phương, nhưng cuối cùng lại đúc kết ra được quá nhiều cảm

xúc quen thuộc. Từ Tiệp Nhi vẫn thích dùng khăn mặt màu cam, vẫn đưa tay lên vuốt tóc trong vô thức. Mạt Mạt vẫn thích buộc tóc cao, vẫn có thói quen ngoáy tất cả những chất lỏng có thể ngoáy được ở trước mặt...

Cho dù từng từ mặt nhau, kết thúc chặng hề êm đẹp, nhưng họ là những người đã sánh bước trong ký ức của nhau, cùng nhau trải qua những năm tháng dưới bầu trời xanh trong, mây trắng bồng bềnh, cùng rủ nhau đi vệ sinh chung.

Có vẻ như Từ Tiệp Nhi thật sự rất cô đơn, liền thoảng không ngừng kể cho Mạt Mạt nghe về cuộc sống trong xã hội thượng lưu của cô ta. Tuy nhiên, nội dung câu chuyện cùng ngữ khí đã không còn kiêu ngạo như lần trước, mà thêm vào đó chút ai oán như: Người giúp việc thường xuyên nấu những món không sao nuốt nổi, quý bà đại gia nào đó có khuôn mặt và lời lẽ ghê tởm, ông xã thường xuyên không về nhà ăn cơm...

Mạt Mạt chảng mấy khi lương thiện như lần này, an ủi cô ta: "Dù gì ông xã cậu cũng gánh vác trên vai sự nghiệp to lớn, bận rộn như thế là chuyện bình thường."

Lần này Từ Tiệp Nhi chảng hề nhân cơ hội lên mặt, chỉ nói với vẻ than thở: "Anh ấy không về cũng được."

Mạt Mạt chảng biết tiếp lời như thế nào, đành im lặng ngoáy café. Thật ra cô không thích thứ đồ uống này. Cô nhớ hương vị trà, cô nhớ Cố Vị Dịch. Đây đúng là một cảm giác vô cùng kỳ diệu. Trong một hoàn cảnh chảng có chút liên quan nào, đột nhiên vô cớ nhớ nhung một người, nhớ tới cồn cào ruột gan.

"Mạt Mạt, Mạt Mạt?" Từ Tiệp Nhi khua tay trước mặt Mạt Mạt, "Sao lại ngẩn người ra thế? Có nghe mình nói chuyện không đấy?"

Mặt Mạt chột dạ mỉm cười, "Đang nghe mà."

"Thế mình vừa mới nói cái gì?"

"..."

"Cậu không muốn nghe thì cứ nói thẳng ra."

"Đâu có, lúc nãy mình đang nghĩ về công việc ở công ty."

Đâu thể nói là cô tâm xuân nhộn nhạo, nhung nhớ ông xã cơ chứ.

Giọng Từ Tiệp Nhi trở nên chanh chua hơn, "Cậu bận rộn trăm công nghìn việc, mình đúng là không nên bắt cậu ra đây lãng phí thời gian với kẻ rảnh rỗi như mình."

Mặt Mạt bị nói thế cũng tự thấy bản thân chẳng ra sao. Việc gì phải trốn làm ra đây lãng phí thời gian bầu bạn với cô ta chứ?

Từ Tiệp Nhi thấy Mặt Mạt thay đổi sắc mặt, cũng ý thức được vừa rồi mình nóng giận nên quá lời, vội vàng nói: "Mình chỉ đùa thôi."

Mặt Mạt nghiêm túc đáp: "Tiệp Nhi, chúng ta đều trưởng thành rồi. Cách bầu bạn với nhau như thuở nhỏ đã không còn phù hợp nữa."

Cô nói như thế đã khéo léo mềm mỏng lắm rồi. Nếu cô ta còn nghe không hiểu thì chỉ biết trách tạo hóa mà thôi.

Từ trước tới nay Từ Tiệp Nhi luôn là người thông minh. Cô ta uống một ngụm café, cười nói: "Được đấy. Cậu đúng là trưởng thành rồi."

Được thôi, Mặt Mạt chẳng phải kẻ ngu. "Đâu có cách nào, trải qua quá nhiều chuyện mà."

Hai người nhìn nhau cười. Đây có lẽ là nụ cười chân thành nhất từ khi họ quen biết tới giờ.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Ngày rồi tới đêm, đêm lại tới ngày.

Cặp đôi Ngưu Lang Chức Nữ cùng nhau chào đón kỳ nghỉ đông của bạn học Tiểu Cố. Anh vừa thi xong liền lập tức lên máy bay.

Khi Cố Vị Dịch về tới nhà đã là hai giờ sáng. Tuy rằng trước đó anh đã dặn Tư Đồ Mạt không cần chờ cửa, nhưng về tới nhà điện đóm tối om, mở cửa phòng nhìn thấy Tư Đồ Mạt đang ngủ say như chết trên giường, anh chàng nhỏ mọn nào đó vẫn có chút không vui. Anh đi đi lại lại trong phòng hai vòng, càng nghĩ càng bức bối. Sao lại có cô vợ chẳng giống ai thế này không biết? Không để tâm tới những chuyện liên quan đến ông xã mình chút nào!

Anh bước tới bên giường lần thứ ba, thật sự muốn nhào tới đè cho cô chết ngạt luôn. Người phụ nữ vô tâm chết tiệt kia!

Sau khi do dự một thoi môt hồi, anh thấy, nửa đêm canh ba, nếu dọa cô sợ quá thì cũng không hay.

Anh xoay người đang định đi tắm thì nghe thấy giọng nói mang theo ý cười, "Ông xã, định đi đâu thế?"

Đèn điện bỗng bật sáng. Tư Đồ Mạt vén chăn lộ ra đôi mắt hấp háy linh hoạt mang theo ý cười.

Cố Vị Dịch dở khóc dở cười nhìn cô, "Tư Đồ Mạt, em thật ấu trĩ."

Mạt Mạt chớp chớp mắt, vô tội nói: "Thế nếu bây giờ em nói với anh rằng, ở trong chăn em chẳng mặc gì cả, anh có còn cảm thấy em ấu trĩ không?"

Ban đầu Cố Vị Dịch hơi sững sốt, nhưng sau đó lại từ từ bước tới đầu giường. Mạt Mạt cứ cười mãi không ngớt.

Anh đứng ở đầu giường, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt như đang lấp lánh ánh lửa, "Tư Đồ Mạt, là em tự tìm cái chết đấy nhé."

Anh dùng tốc độ mưa bom bão táو để giật phăng chiếc chăn cô đang đắp ra.

Mạt Mạt hét ầm lên, nambi co quắp trên giường cười ngặt nghẽo.

Cố Vị Dịch nhìn Tư Đồ Mạt ăn mặc chỉnh tề đang cười như điên như dại, thở dài bất lực, phát mạnh vào mông cô: "Dậy nấu cho anh cái gì ăn đi."

Mạt Mạt lồm cồm bò dậy, "Ha ha...vừa nãy anh...ha ha ha...cái vẻ mặt của anh lúc nãy...ha ha ha...thô bỉ quá đi mất."

Cố Vị Dịch tắm xong đi ra, Tư Đồ Mạt đã nấu xong một bát mỳ, đang chống tay lên bàn ngủ gà ngủ gật.

Anh đi tới, xoa đầu cô, "Đi ngủ trước đi."

Mạt Mạt cố gắng mở mắt, ngáp dài nói: "Em đợi anh. Anh ăn nhanh lên."

Cố Vị Dịch không tranh cãi thêm nữa, ngồi xuống cầm đũa lên.

Đêm khuya thanh vắng, ánh đèn vàng hắt qua khung cửa sổ, một đôi nam nữ mỗi người ngồi một đầu bàn ăn, một người cúi đầu ăn mỳ, một người ngủ

gật.

Sáng sớm hôm sau, Mạt Mạt bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Để không làm ồn tới Cố Vị Dịch, cô bò dậy, cầm điện thoại rồi lao nhanh ra bên ngoài nghe máy.

Điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy giọng Phó Phái hét ở đầu bên kia, "Tư Đồ Mạt, cậu xem bây giờ là mấy giờ rồi? Cậu còn mặt mũi mà nhận lương của tôi à?"

Mạt Mạt nhìn đồng hồ ngoài phòng khách, ôi me ơi, hơn mười giờ rồi.

Cô cười khan mĩa tiếng, "Xin lỗi nhé, tôi ngủ quên mất. Bây giờ tôi đi làm ngay đây."

Mạt Mạt giơ đầu ra nghe Phó Phái lải nhải vài câu sau đó cúp điện thoại. Cô vừa quay người đã bị Cố Vị Dịch ôm gọn trong lòng. Cô giật mình, đánh rơi cả điện thoại.

Mạt Mạt tức giận vô cùng, giơ nắm tay lên đấm thùm thụp, mãi tới khi Cố Vị Dịch kêu la oai oái, "Được rồi, được rồi, anh giúp em nhặt điện thoại lên còn chưa đủ à?"

Anh buông lỏng vòng tay, cúi xuống nhặt điện thoại. Cô thấy anh khom lưng, tư thế vô cùng tuyệt mỹ, bèn đá vào chân anh, sau đó chạy thẳng vào phòng.

Cố Vị Dịch loạng choạng đuổi theo cô.

Mạt Mạt vừa vào đến trong phòng đã nhanh chóng cửa, khóa trái lại. Sau đó cô nghe Cố Vị Dịch vừa la hét ầm ĩ vừa đập tay vào cửa, còn mình thong thả đi thay quần áo.

Hồi lâu sau, Mạt Mạt áp sát vào cửa ngóng động tĩnh bên ngoài mới yên tâm mở cửa.

Cố Vị Dịch khoanh tay tựa vào tường, lạnh lùng nói: "Tư Đồ Mạt, có bản lĩnh thì em vĩnh viễn đừng có ra ngoài."

Mạt Mạt đứng trong phòng bối rối, "Em không thèm ra đấy."

Thế là hai con người vô vị này, một người ở ngoài, một người ở trong thi gan với nhau, mãi tới khi chiếc điện thoại của Mạt Mạt trong tay Cố Vị Dịch đổ chuông. Anh nhìn màn hình, không chút do dự bắt máy: "A lô."

"A lô?" Phó Phái nghi hoặc một lát rồi mới hỏi, "Cố Vị Dịch?"

"Ừm."

"Về khi nào thế?"

"Đêm qua."

"Thế à. Được nghỉ bao lâu?"

"Tầm một tháng."

"Ra thế. Rảnh rỗi cùng đi ăn nhé! Làm tiệc tẩy trần cho cậu. Có điều bây giờ để Mạt Mạt nghe điện thoại trước đã, tôi có chuyện muốn tìm cô ấy."

"Đợi chút." Cố Vị Dịch gõ cửa, "Tư Đồ Mạt?"

Giọng nói của Mạt Mạt truyền qua cánh cửa, "Anh không cần gọi. Có thể nào em cũng không ra ngoài đâu."

Cố Vị Dịch cố nhịn cười, nói: "Điện thoại của em."

Mặt Mạt "hừ" một tiếng, "Anh tưởng em ngốc à?"

Cố Vị Dịch lại áp điện thoại vào tai lần nữa, "Phó Phái, hôm nay Tư Đồ Mạt xin nghỉ nhé. Bị trừ lương à. Không sao, cậu cứ trừ đi."

Mặt Mạt ở trong phòng nghe rõ mồn một, vội vàng mở cửa xông ra giành lấy điện thoại, hô lên: "Phó Phái, cậu đừng nghe anh ấy nói lung tung. Tôi đi làm bây giờ đây, cậu đừng có trừ lương của tôi đấy."

Phó Phái đang định nói tôi đâu có bảo sẽ trừ lương cậu thì nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng kêu thảm thiết, "A...Cố Vị Dịch, anh là đồ hạ lưu, bỉ ổi, vô liêm sỉ. Anh dám đánh lén em..."

Phó Phái cúp điện thoại mà nổi hết cả da gà, ngồi phịch xuống ghế tựa. Chết tiệt, đúng là tự tạo nghiệp không thể sống yên lành mà.

Cuối cùng Mạt Mạt vẫn đi làm. Trần Tiểu Hy thấy cô bước vào, khẽ huýt sáo, "Ồ, quý cô Tư Đồ Mạt hôm nay mặt đầy sắc xuân nha."

Tâm trạng Mạt Mạt đang vui vẻ nên cũng tham gia một câu, "Chứ còn gì nữa, tiện thiếp nhà ta đã trở về."

"Từ "tiện thiếp" không dùng như thế được đâu. Cậu không đi học à?" Một giọng nói âm trầm truyền tới từ phía sau lưng hai người.

Hôm nay Phó Phái vô cùng cáu kỉnh. Trần Tiểu Hy giao nộp bản thiết kế tô nhãm màu bị cậu ta mắng một trận tơi bời. Hóa đơn Mạt Mạt làm cũng bị cậu ta chê bai hết cái nọ tới cái kia. Ngay cả điện thoại của khách hàng cũng bị cậu ta cúp máy lạnh lùng tới hai lần liền.

Tâm trạng sếp không tốt, thân làm nhân viên đương nhiên phải cúi đầu răm rắp. Vốn dĩ Mạt Mạt định chiều nay xin về sớm, cùng Cố Vị Dịch đi chợ mua đồ ăn về nấu cơm, nhưng bây giờ cô chẳng dám mở miệng.

Cô gọi điện về nhà nói với Cố Vị Dịch. Có vẻ tâm trạng anh rất tốt, còn nói sẽ tới đón cô, rồi cùng đi chợ nấu cơm.

Hết giờ làm, Mạt Mạt và Trần Tiểu Hy cùng đi ra ngoài. Vừa xuống dưới lầu, cô đã nhìn thấy Cố Vị Dịch.

Mạt Mạt nói với Trần Tiểu Hy, "Bạn trai chị tới rồi."

Trần Tiểu Hy "wao" một tiếng, "Nhan sắc tuyệt đỉnh đấy nhé!"

Hai bên chào hỏi qua loa, Cố Vị Dịch đột nhiên nói: "Tôi thường nghe Tư Đồ Mạt nói cô rất quan tâm chăm sóc cho cô ấy. Hay là cùng đến nhà tôi ăn bữa cơm đi. Tư Đồ Mạt nấu ăn ngon lắm."

Mạt Mạt ngạc nhiên nhìn Cố Vị Dịch. Con người này mà cũng chủ động mời người ta về nhà ăn cơm sao?

Trần Tiểu Hy đang định từ chối thì Phó Phái xuất hiện. Cậu ta cười nói: "Ăn cơm à? Cho tôi một suất với. Tôi có thể làm tài xế đưa mọi người về."

Cố Vị Dịch gật đầu, "Vậy thì đi thôi."

Thế là cả bốn người cùng đi chợ. Phó Phái vòng vèo mãi không tìm thấy chỗ đỗ xe, nên bảo mọi người đi mua đồ trước rồi mình sẽ theo sau.

Lúc Phó Phái vào được trong chợ thì thấy Trần Tiểu Hy đứng chọn hoa quả, Cố Vị Dịch cùng Mạt Mạt thì đang mua thịt. Mạt Mạt ngược lên, nghiêm túc nghe Cố Vị Dịch nói chuyện, cô lại cười dịu dàng, rồi tự nhiên vòng tay khoác lấy cánh tay của anh, rồi quay ra nói gì đó với người bán thịt.

Bước chân của Phó Phái chợt dừng lại, hít một hơi thật sâu rồi mới tiếp tục đi tới trước mặt hai người, cậu ta hỏi: "Mọi người mua được những gì rồi?"

Cố Vị Dịch giơ cao chiếc túi trong tay, có thịt, rau và cá.

Mạt Mạt liệt kê: "Cá lư hấp, sườn xào chua ngọt, thịt kho Đông Pha, canh sườn om ngô."

Phó Phái kháng nghị: "Tôi không ăn cá đâu."

Mạt Mạt đắc ý nói: "Tôi mua cho Cố Vị Dịch ăn đấy, có phải mua cho cậu đâu."

Phó Phái thấy lòng chua xót, cười chế nhạo cô: "Biết rồi, chỉ có người đàn ông của cậu mới là con người, những kẻ khác đều không phải."

Mạt Mạt vội vàng lắc đầu, "Lời này nói sai rồi. Mọi người đều là con người, riêng anh ấy là cẩm thú."

Phó Phái đưa mắt nhìn Cố Vị Dịch, "Mồm năm miệng mười. Tôi đồng cảm với cậu."

Cố Vị Dịch chỉ cười, không nói gì. Đột nhiên Phó Phái có cảm giác nụ cười của anh mang đầy tính khiêu khích.

Mạt Mạt không phục, đính chính: "Cậu còn cẩm thú hơn. Tôi thấy đồng cảm cho bà xã cậu sau này hơn ấy."

Bên này đang mải chí chóe với nhau, Trần Tiểu Hy đứng bên hàng hoa quả đột nhiên kêu lên, "Mạt Mạt, Mạt Mạt, em muốn ăn kiwi, nhưng đắt quá. Chị ra đây trả tiền đi."

Đi được hai bước, Mạt Mạt quay lại trước mặt Cố Vị Dịch, xòe tay ra: "Này, em hết tiền rồi."

Cố Vị Dịch rút ví, đặt vào tay cô: "Mua thêm ít quýt nữa."

Phó Phái quét mắt thấy hai chiếc nhẫn đôi trên tay hai người, lòng trầm xuống. Nhớ năm đó, lúc cậu ta và Mạt Mạt yêu nhau, cậu ta mua đồng hồ đôi nhưng nói thế nào cô cũng không chịu đeo, còn chê như thế khoe khoang quá.

Đây là lần đầu tiên Phó Phái nghiêm túc đánh giá nơi ở của hai người họ. Căn hộ đơn giản, hai phòng ngủ, hai gian phòng khách, cốc thì đây một chiếc, kia một chiếc, chỗ nào cũng có. Bên cạnh sofa có một chiếc giá chứa đầy tạp chí khoa học. Còn lại tất cả đều rất thông dụng, chẳng có chút cá tính riêng biệt nào của chủ nhân căn nhà cả.

Cố Vị Dịch và Mạt Mạt cùng nhau vào bếp. Phó Phái và Trần Tiếu Hy ngồi ngoài phòng khách xem tivi. Tuy rằng Phó Phái dán mắt lên màn hình, nhưng tai thì đang tập trung lắng nghe âm thanh vọng ra từ bếp.

"Cố Vị Dịch, anh rửa rau xong chưa thế?"

"Sắp rửa xong rồi."

"Anh rửa nhanh lên đi. Dầu trong chảo của em sôi rồi này."

"Giục gì mà giục. Vội thế thì em tự đi mà rửa."

"Anh có tin là em nhúng luôn đầu anh vào cái chảo dầu sôi này không?"

"Không tin."

"Bực mình quá. Thế anh đi mà xào. Bà đây không xào nữa."

"Không xào thì thôi, cùng lăm là bớt đi một món."

"Anh nhất định không xào đúng không?"

"Thà chết không sờn."

Yên lặng hai phút, chỉ nghe thấy tiếng dầu sôi lách tách trên bếp, sau đó đột nhiên Mạt Mạt kêu lên một tiếng.

Cố Vị Dịch vội vàng hỏi: "Sao thế?"

Mạt Mạt nhăn nhó, "Bị dầu bắn vào."

"Khổ nhục kẽ chứ gì?"

"Ôi, đỏ hết lên rồi đây này."

"Đừng có diễn nữa. Để anh làm. Thật chưa thấy ai chân tay vụng về hơn em."

...

Trần Tiểu Hy đảo mắt lên tivi, rồi lại đảo mắt sang gương mặt căng cứng của ông chủ, suy nghĩ một hồi mới mở miệng: "Sếp à, tuy là một câu nói cũ rích thôi, nhưng mà thiên hạ rộng lớn nơi đâu chẳng có hoa thơm cỏ ngọt. Sao cứ phải giữ lấy bông hoa đã có chủ ấy làm gì?"

Phó Phái im lặng một lúc nói: "Cô có chủ chưa?"

Trần Tiểu Hy chỉ tay vào mũi mình, "Tôi á? Không hay đâu. Sếp à, hoa thơm cỏ ngọt anh không ăn nữa lại chuyển sang ăn cỏ dại thì không được phong cách lắm đâu."

Phó Phái gật đầu, nói: "Cũng đúng. Thích phải cô thì đúng là chẳng có phong cách gì cả."

Trần Tiểu Hy: "..."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sau khi tiễn Phó Phái và Trần Tiểu Hy ra về, Mạt Mạt cùng Cố Vị Dịch đều lười biếng ngồi ì trên sofa không ai chịu đi rửa bát.

"Tư Đồ Mạt, em rửa bát đi. Đêm nay anh sẽ mặc em chà đạp."

"Với thân hình mong manh này của anh, chị đây không nỡ giãm đạp một cách mạnh mẽ mà vô tình. Thôi anh ngoan ngoãn rửa bát đi, em tha cho anh một mạng."

"Không sao. Anh đây đã dám đến thế giới này thì sẽ không nghĩ tới chuyện sống mà quay về."

"Sao trước mặt em anh lại miệng lười trơn tru thế hả? Không được rồi, em không thích đàn ông độc miệng đâu?"

"Sao trước mặt anh em lại lười biếng thế hả? Không được rồi, anh không thích phụ nữ lười biếng đâu."

Mạt Mạt hét lên rồi nhào tới cắn Cố Vị Dịch. Cô cắn thật, không hề lưu tình, khiến anh kêu la ầm lên.

Cố Vị Dịch xoay người đè lên cô nhưng cô lại lẩn mất tiêu, vừa chạy vừa nói: "Lão gia, tiểu nhân sẽ đi rửa bát. Xin ngài đừng tức giận."

Cố Vị Dịch nghe thấy tiếng nước chảy vọng ra từ trong bếp, nhìn đồng hồ

nhẩm tính thời gian.

Mặt Mạt úp chiếc bát cuối cùng lên tủ. Cùng lúc tiếng cửa tủ đóng vang lên, cánh cửa phòng bếp cũng "tạch" một tiếng, bị người ta đóng lại.

Mặt Mạt quay người, Cố Vị Dịch đang đứng dựa vào chiếc cửa khóa chặt. Anh cười, "Đây chính là cá lợt lưới trong truyền thuyết."

Anh từng bước, từng bước ép sát tới khi cô không còn đường lui, dần ngả người về sau, ngả mãi, ngả mãi, tới mức sắp thành biểu diễn uốn dẻo tới nơi rồi.

Chính vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Mặt Mạt đột nhiên nhớ ra mình có một thứ vũ khí vô cùng uy lực, đó chính là đôi tay ướt lạnh. Cô vô cùng thích thú bôi hết nước lên mặt anh.

Kỳ lạ là, bạn học họ Cố có bệnh ưa sạch sẽ lại để mặc cho cô xoa bàn tay còn nguyên mùi nước rửa chén bát lên mặt mình. Rất ướt, hơn nữa còn có cảm giác dính dớp. Anh không thấy bẩn, chỉ cảm thấy nụ cười đặc ý trên khóm môi cô đẹp không ai sánh bằng.

Chẳng thấy anh phản kháng gì, Mặt Mạt không còn hứng thú nữa. Cô đang định thu tay lại thì Cố Vị Dịch đột nhiên giữ lấy tay cô, đưa ra sau lưng rồi ghì chặt. Sau đó anh liền áp môi xuống...

Sáng hôm sau, lúc Mặt Mạt thức dậy, ra khỏi phòng chuẩn bị đi làm liền đỏ mặt nhặt đống quần áo vương vãi từ ngoài cửa phòng vào tới tận bên trong. Nhất là khi nhặt chiếc áo đang vắt vương ở cửa phòng bếp, cô chỉ muốn dựng cái tên khốn kiếp trên giường kia dậy đi thu gọn hiện trường.

Giờ nghỉ trưa, Mặt Mạt gọi điện cho Cố Vị Dịch, giọng anh vẫn còn khàn khàn vẻ ngái ngủ, "Tư Đồ Mạt, em nhớ anh đến thế cơ à?"

Mặt Mạt nghe mà tức điên. Tại sao cô phải bôn ba kiếm kế sinh nhai, còn anh cứ như đại gia nằm lì trong nhà ngủ nướng thế?

Cô nghĩ rằng nói: "Cố Vị Dịch, tối nay em muốn ăn canh sườn om ngô. Anh phải tách từng hạt ngô ra cho em ăn."

Cố Vị Dịch chỉ "ừm" một tiếng, chẳng có phản ứng gì cả.

Mặt Mạt lại càng tức hơn, tìm một góc vắng người rồi nâng cao âm lượng: "Cố Vị Dịch! Dậy đi!"

"Anh đang trên xe, em hé cái quái gì thế?"

Mặt Mạt thấp giọng: "Anh đang trên xe? Trên xe gì?"

"Xe khách đường dài."

Mặt Mạt không hiểu, "Anh ngồi xe khách đường dài làm gì? Anh định đi đâu?"

"Tới nhà em, chào hỏi bố mẹ em. Em xin nghỉ mấy ngày đi. Anh đặt vé lúc sáu rưỡi cho em rồi, để ở ngăn thứ hai trong ví em ấy."

Mặt Mạt vội vàng lục lọi ví tiền, quả nhiên bên trong có một tấm vé xe. Cô cầm vé xe trong tay, nhất thời không biết phải nói gì.

Cố Vị Dịch đợi một lát rồi nói: "Không nói với em nữa. Anh ngủ đây. Anh sẽ nói với mẹ em là em muốn ăn canh sườn om ngô."

Mặt Mạt nhìn chằm vào điện thoại, thất thần hồi lâu. Tới khi định thần, cô mới vội vàng gọi điện cho mẹ. Điện thoại vừa có người bắt máy, mẹ cô đã cười sảng khoái, "Mặt Mạt đấy à, mấy giờ con về? Cố Vị Dịch nói hai giờ hơn là nó tới nơi."

Mặt Mạt im lặng hồi lâu, mãi mới đành lên tiếng: "Đạ, con đi chuyến sáu rưỡi."

Cô đặt điện thoại xuống rồi tới gõ cửa phòng làm việc của Phó Phái.

"Vào đi."

Mặt Mạt đẩy cửa nói, "Tôi muốn xin nghỉ hai ngày."

"Sao lại xin nghỉ?"

"Có việc."

"Tôi muốn hỏi là nghỉ vì việc gì?"

Mặt Mạt híp mắt nhìn cậu ta, "Về quê."

Mặt Phó Phái không có biểu cảm gì, "Đã đưa về nhà gấp bối mẹ rồi đấy à?"

Mặt Mạt thoái mái thừa nhận, "Đúng vậy. Rốt cuộc cậu có cho nghỉ hay không?"

Phó Phái miễn cưỡng nở nụ cười, "Thích nghỉ thế nào thì nghỉ. Lúc kết hôn đừng mời tôi làm phù rể là được. Tôi không chịu nổi đâu."

Mặt Mạt gật đầu đồng ý, "Được. Đến lúc đó cậu không tới cũng không sao, có gửi phong bì là được."

Phó Phái xua tay ý bảo cô ra ngoài, sau đó cúi đầu vờ như chăm chú đọc tài liệu.

Mặt Mạt nhẹ nhàng đóng cửa, trước khi đi còn thầm một câu, "Cảm ơn."

Cửa khép lại, Phó Phái chậm rãi ngẩng đầu, thở dài rồi tự lẩm bẩm: "Tôi mới phải cảm ơn cậu chứ."

Để bắt kịp chuyến xe mà Cố Vị Dịch đã mua sẵn vé, Mạt Mạt vội vàng đến choáng váng cả đầu óc mới kịp lên xe vào phút chót. Còn chưa kịp ngồi xuống đã nhận được điện thoại của Cố Vị Dịch, giọng nói của cô không mấy vui vẻ: "Gì thế?"

"Em có bắt kịp xe không?" Cố Vị Dịch hỏi.

"Không kịp."

"Sao lại thế? Anh đã tính toán kỹ rồi, em tan làm, dù tắc đường cũng vẫn bắt kịp chứ?"

"Anh chưa nghe câu người tính không bằng trời tính à?"

"Em lại đang giận dỗi đấy à?"

Mạt Mạt chu môi, "Thế thì sao?"

Cố Vị Dịch cười, "Chẳng sao cả. Cho em biết một chuyện càng khiến em tức giận hơn, đó là canh mẹ em nấu quá ngon. Anh với em trai em ăn hết mất rồi."

Mạt Mạt nghiến răng, "Về nhà em sẽ băm vằm anh ra nấu thành canh để ăn."

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch đấu khẩu vài câu, sau đó nghe thấy giọng mẹ cô vọng ra từ đầu bên kia điện thoại, "Vị Dịch à, ra đây ăn đi. Dì làm cánh gà rán cho con đây này."

Cố Vị Dịch đáp: "Dì ơi, con đang nói chuyện điện thoại với Mạt Mạt. Dì có muốn nói vài câu với cô ấy không?"

"Có gì mà nói đâu, bảo nó về nhanh lên. Con đừng để ý tới nó, mau ra đây ăn đi. Nguội mất ngon đấy."

Mặt Mạt tức lầm rồi, tức tối run cả tay, liền ngắt luôn điện thoại. Càng nghĩ càng bức mình, đầu óc nhất thời tràn ngập lửa giận, cô nhẫn tin dọa anh: Hai người bắt nạt em. Em mà không còn nữa xem hai người làm thế nào.

Chưa tới năm phút sau, điện thoại lại đổ chuông. Mạt Mạt vừa nhận điện thoại đã phủ đầu mắng mỏ: "Anh đủ chưa thế? Bây giờ em sẽ lật tức xuống xe. Em không thèm về nhà nữa. Anh với mẹ em tự chơi với nhau đi."

"Mạt Mạt, nói cái gì thế?" Từ Tiệp Nhi bị mắng té tát mà chẳng hiểu gì.

Mạt Mạt bây giờ mới biết mình mắng nhầm người, có chút ngại ngùng nói: "He he, mình cứ tưởng là bạn trai mình gọi."

"Có chuyện gì thế? Cãi nhau à?"

Mạt Mạt lắc đầu, "Đâu có, chí chóe chút thôi mà. Tự nhiên anh ấy mò tới nhà mình, thế nên giờ mình đang trên đường về."

Giọng nói của Từ Tiệp Nhi phẫn chấn hấn: "Cậu đang về quê à? Mình cũng muốn về thăm quê một chút. Từ sau khi chuyển nhà, mình chưa hề quay về đó. Bây giờ nghĩ lại cũng bao nhiêu năm rồi, nhớ quá đi. Mình vẫn nhớ ngày xưa toàn chạy sang nhà cậu ăn chực. Mẹ cậu làm món cánh gà rán ngon nhất luôn đấy."

Mạt Mạt cười, nhớ lại hồi xưa, cô và Từ Tiệp Nhi toàn trốn trong phòng đọc trộm tiểu thuyết. Mẹ cô cứ tưởng hai đứa đang học bài, vì thế liền làm cánh gà rán tẩm bồ cho họ.

Mạt Mạt nói: "Hay cậu về đi. Không có cậu tán dương món cánh gà rán,

mẹ mình sẽ thấy cô đơn đấy."

Tù Tiệp Nhi vô cùng sảng khoái đáp: "Được. Ngày mai mình sẽ lái xe về. Cậu bảo dì rán sẵn cánh gà đợi mình nhé. Mình thèm chết đi được ấy."

"Được. Thê ngày mai gặp nhé."

"Ngày mai gặp."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Mặt Mạt tới bến xe đã là hơn chín giờ tối.

Vừa lên xe cô liền mơ màng thiếp đi. Lúc tới bến cuối, mở mắt nhìn một vòng trong xe mới biết chỉ còn mình cô. Tài xế nói giọng địa phương nồng đậm: "Cô bé à, còn mỗi cô thôi đấy. Tôi không lái vào trong nữa. Cô xuống ở đây đi."

Mặt Mạt lôi điện thoại ra định gọi Cố Vị Dịch tới đón mới phát hiện điện thoại bị tắt nguồn. Chắc là do lúc cô ngủ gật không cẩn thận đè vào phím tắt.

Còn chưa bước vào sảnh bến xe Mặt Mạt đã nhìn thấy Cố Vị Dịch đang ngồi ở băng ghế chờ qua tấm kính, chuyên chú bấm điện thoại.

Cô nấp đằng sau một chiếc cột trụ, lén nhìn anh từ xa.

Buổi tối sảnh bến xe của một thành phố nhỏ vô cùng vắng vẻ, gần như chỉ còn lại Cố Vị Dịch và nhân viên trực ban. Thông qua ánh đèn tối mờ, ánh sáng từ màn hình điện thoại chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng của Cố Vị Dịch, cộng thêm đôi lông mày khẽ nhíu cùng đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt ấy càng phảng phất nét cô đơn.

Tiếng chuông báo tin nhắn từ điện thoại của Mặt Mạt vang lên, trong không gian yên ắng tới đáng sợ này, âm thanh ấy trở nên thánh thót.

Cố Vị Dịch nghe thấy âm báo tin nhắn liền ngẩng phắt đầu lên.

Lúc này Mạt Mạt mới bước ra từ đằng sau cột trụ, cười khan, "Anh đợi lâu chưa?"

Cố Vị Dịch nghiêm mặt không nói gì, cũng không buồn động đậy.

Mạt Mạt bước tới, ngồi xổm xuống đối diện anh. Cô khua khua tay trước mặt anh, cười nói: "này, Cố Vị Dịch có ở đây không?"

Anh chẳng có phản ứng gì.

Mạt Mạt nắm tay anh, khẽ lay, "Đi thôi, em đói quá."

Anh nhìn chăm cô như đang suy nghĩ điều gì, nhìn tới mức khiến cô nổi cả da gà.

Mạt Mạt ngượng ngùng đứng dậy, nắm tay anh, thử kéo anh dậy. Đột nhiên anh giật tay khiến cả người cô nhào về phía anh trong một tư thế vô cùng kỳ cục. Anh cúi đầu, dùng sức cắn mạnh lên môi cô, cứ như thể đang tuyên bố điều gì đó.

Mạt Mạt giãy giụa vì đau, lại bị anh ghì chặt, như muốn cô biến thành nước hòa làm một với anh vậy.

Mạt Mạt không thể nhúc nhích, chỉ biết tiếp nhận nụ hôn cuồng nhiệt kia. Cô còn nghi ngờ không biết mình có thâm thù đại hận gì với anh mà lại bị giày vò thế này.

Cố Vị Dịch ấn chặt đầu cô vào ngực mình, thì thầm: "Đừng có lộ mặt ra ngoài."

Mạt Mạt chẳng hiểu gì cả, ngược đầu lên nhìn, lại bị anh ấn xuỗng.

Cô rất thắc mắc, kháng nghị: "Anh muốn em ngạt chết à?"

Anh vẫn ghì chặt đầu cô, không cho cô cử động, nhỏ giọng nói vào tai cô, "Nhân viên trực ban đang ở đằng sau. Em có chắc muốn đổi mặt với người ta không?"

Mặt Mạt bỗng thấy mặt mình nóng bừng, nhiệt độ này chắc cũng đủ để chiên trứng rồi. Thật chỉ muốn đào một cá lỗ mà chui xuống thôi.

Cuối cùng, Mạt Mạt được Cố Vị Dịch ôm như ôm một khúc gỗ ra khỏi sảnh bến xe. Suốt cả đường đi cô chỉ vùi mặt trong lòng anh.

Gần tới cửa nhà, Cố Vị Dịch mới buông Mạt Mạt xuống, nhưng vẫn nắm chặt tay cô.

Mặt Mạt chưa từng thấy một Cố Vị Dịch cuồng nhiệt trong tình yêu tới như vậy, không dám nói lời nào, đành để mặc anh.

Về tới nhà, mẹ cô cũng chẳng mấy nhiệt tình trước sự xuất hiện của cô, cứ càu nhau không ngớt, nói cái gì mà lớn bằng này rồi còn không hiểu chuyện, sao lại tắt điện thoại cơ chứ, làm cho Vị Dịch lo lắng tới mức đứng ngồi không yên, rồi lại nói cái gì mà trời lạnh như thế còn bắt Vị Dịch đứng ở bên ngoài đợi tới hơn một tiếng đồng hồ... Tóm lại, Cố Vị Dịch chính là đứa con đẻ đã thất lạc nhiều năm của mẹ, còn Mạt Mạt chỉ là đứa con lượm được bênh thùng rác mà thôi.

Về tới nhà cô Cố Vị Dịch liền trở lại như bình thường. Mẹ cô đưa cho mỗi người một bát canh, của Mạt Mạt là canh sườn om ngô, của Cố Vị Dịch là canh gừng. Sau khi ăn xong, Cố Vị Dịch còn rất tự giác đi vào bếp rửa bát.

Mạt Mạt ngồi trên bàn ăn nghe mẹ lải nhải. Mẹ cô nói, đợi sau khi Cố Vị Dịch tốt nghiệp sẽ tổ chức hôn lễ cho hai người.

Mặt Mạt thấy vô cùng chột dạ, không dám nói lời nào, chỉ ngây ngô cười.

Mẹ cô còn nói: "Mẹ nhìn ra được Cố Vị Dịch thật lòng đối xử tốt với con. Con đừng có mang cái tính tình khó chịu của mình ra dọa người ta chạy mất. Bỏ qua cơ hội tốt như thế sau này chẳng tìm được ai nữa đâu."

Mặt Mạt đành phải lảng sang chuyện khác, "Mẹ, bố đâu rồi?"

"Bố con đi công tác rồi. Chiều nay vừa đi, Vị Dịch còn đưa ông ấy đi đấy. Hồi nãy bố con gọi điện cho mẹ, nói thằng bé này thật sự rất được, trước khi lên xe còn chạy đi mua nước với đồ ăn chô ông ấy lót dạ trên xe."

Mặt Mạt nhìn người mẹ rất hiền nhiên đã trở thành "fan" trung thành của Cố Vị Dịch, ngờ ngác gật đầu, "Được, anh ấy tốt nghiệp một cái là con sẽ gả vào cửa nhà người ta ngay."

Mẹ cô vỗ mạnh lên đùi cô, mắng, "Con bé chết tiệt này. Mẹ đang nói chuyện nghiêm túc đấy. Tối nay lúc nó phát hiện ra điện thoại của con không liên lạc được liền đứng ngồi không yên, làm cho người làm mẹ như ta đây, ngồi một bên xem tivi trở nên lạnh lùng vô tâm biết bao nhiêu."

"Mẹ, không liên lạc được với con mà mẹ còn có tâm tư xem tivi sao?"

Mẹ cô cười khan rỗi đứng lên, "Vị Dịch ơi, con rửa bát xong thì lau khô đi nhé. Dì mệt rồi, đi nghỉ trước đây. Hai đứa cũng đừng có ngủ muộn quá đấy nhé."

Cố Vị Dịch đứng trong bếp trả lời: "Vâng. Dì ngủ ngon ạ."

Mặt Mạt lắc đầu nhìn theo bóng lưng uyển chuyển của mẹ mình, sau đó nói vọng về phía phòng bếp, "Em đi tắm đây. Anh rửa bát xong thì ngủ đi nhé."

Mặt Mạt tắm xong đi ra đã không nhìn thấy Cố Vị Dịch đâu nữa, mà cánh cửa phòng anh trai cô lại đóng chặt (Anh trai Mạt Mạt đang đi làm xa.). Cô nghĩ chắc anh cũng mệt rồi, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng. Tốt xấu gì cô cũng đợi anh về tới tận hai, ba giờ sáng, còn nấu mỳ cho anh ăn, thế mà anh không thể báo đáp lại cô lấy một chút.

Cô nằm lên giường, chuẩn bị tắt điện thoại đi ngủ, giờ mới thấy mười mấy tin nhắn trong máy. Tất cả đều là của Cố Vị Dịch. Năm, sáu tin nhắn đầu tiên đều là đe dọa cô mau mở điện thoại. Năm, sáu tin tiếp theo đó lại chuyển sang dỗ dành cô. Hai tin cuối cùng anh rất nghiêm túc trả lời lại tin nhắn mang tính giận dỗi khi nãy của cô: Em mà không còn nữa xem hai người làm thế nào.

Anh nói: Tư Đồ Mạt, trước khi gặp được em, anh chỉ dám tưởng tượng ra việc trong cuộc đời này có thêm một người khiến anh không thể nào xa cách, như vậy đã thỏa mãn lắm rồi. Giống như một đứa trẻ lớn lên ở phương Nam chỉ dám tưởng tượng ra cảnh tuyết rơi sẽ như thế nào ấy. Nếu như không có em, điều này giống như việc em không thể nói cho đứa trẻ ấy biết rằng, thứ nó nhìn thấy thật ra không phải tuyết. Em đối với anh mà nói, chính là tuyết. Nếu không có em, tuyết trên đời này trong mắt anh vĩnh viễn chỉ là xốp.

Mặt Mạt nhìn phép so sánh ẩn dụ câu trước không ăn nhập gì với câu sau của anh mà chỉ muốn quỳ rạp dưới chân anh. Nhưng cô cũng biết, hôm nay mình đã làm anh sợ hãi đến nhường nào. Nếu không một người căm ghét việc nhắn tin như anh sẽ không gửi một tin nhắn dài loằng ngoằng thế này, còn nghĩ ra được cả phép ẩn dụ lăng nhăng đến vậy nữa. Đúng là làm khó cho anh rồi.

Mặt Mạt gửi lại cho anh một tin nhắn: Ông xã, em xin lỗi. Nhưng phép ẩn dụ của anh vớ vẩn quá. Ra nước ngoài cũng không được quên tiếng mẹ đẻ thế chứ. Được rồi, để ăn nhập với trình độ tiếng Trung của anh, anh cũng là tuyết trong trái tim em, những người con trai khác chỉ là mây hạt xốp vớ vẩn thôi.

Nhắn tin xong Mạt Mạt liền đi ngủ. Trong lúc mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có thứ gì đó mềm mềm ấm ấm chạm vào cổ mình. Cô nghiêng đầu, cố hé mắt ra, lẩm bẩm một câu: "Anh làm gì thế?"

Cố Vị Dịch chỉ im lặng, đôi môi không ngừng du ngoạn trên cổ cô, rồi trượt tới viền tai.

Mạt Mạt bị anh làm cho nỗi hêt da gà, ngay cả áo ngủ cũng bị kéo xuống tới eo từ lúc nào cô cũng chẳng hề hay biết.

Anh vòng tay qua eo cô từ phía sau, đôi môi nhẹ nhàng mơn trớn lưng cô, buông xuống những nụ hôn dịu dàng.

Ngay khoảnh khắc Mạt Mạt cảm thấy cơ thể mình sắp mềm nhũn như bún thì tiếng ngáy vang dội từ gian phòng sát vách truyền tới, khiến hai người giật nảy mình, suýt nữa lăn xuống giường.

Tiếng ngáy kia cứ vang lên suốt một lúc lâu. Cố Vị Dịch cùng Mạt Mạt không dám thở mạnh, khó khăn lắm mới chờ được tới khi nó dừng lại, Mạt Mạt bấu chặt ngón tay lên cánh tay đang ôm chặt cô của Cố Vị Dịch. Ban đầu anh chỉ nhíu mày không nói lời nào, nhưng sau đó bị cấu đau quá bèn nhào tới cắn vào tai Mạt Mạt. Tay Mạt Mạt khẽ run lên, đành phải buông ra.

Cố Vị Dịch lại bắt đầu động tay động chân. Mạt Mạt cố đẩy anh ra, khẽ mắng: "Anh điên à, về phòng anh ngay đi."

Cố Vị Dịch đột nhiên xoay người đè lên cô, áp môi lên môi cô, sau đó vùi đầu vào hõm vai cô, cứ thế nhắm mắt ngủ.

Mạt Mạt luống cuống, lại không dám giãy giụa, chỉ sợ mình tạo ra bất cứ âm thanh nào, đành phải thì thầm cầu xin: "Cố Vị Dịch, dậy đi mà. Ông xã, anh dậy đi..."

Mặt Mạt van nài mãi mà Cố Vị Dịch chẳng có phản ứng gì. Cô tưởng anh ngủ say rồi bèn nhẹ nhàng đẩy anh ra, định chuồn sang phòng mẹ ngủ, nói với mẹ là cô muốn hai mẹ con hàn huyên tâm sự.

Nhưng còn chưa kịp làm gì đã bị anh đè cho ngạt thở.

Sau một hồi giãy giụa, ý thức của cô dần trở nên mơ hồ. Sáng sớm hôm sau, Mạt Mạt bị một cơn ác mộng dọa cho tỉnh ngủ. Cô mơ thấy mẹ vô cùng tức giận khi phát hiện ra cô ngủ cùng Cố Vị Dịch, sau đó gọi một đống hương thân phụ lão tới nhét hai người vào một chiếc rọ đem thả trôi sông.

Cô theo thói quen đưa tay sang bên cạnh, đã hoàn toàn trống không, cô bèn ngồi dậy, đi ra khỏi phòng.

Cố Vị Dịch đang ngồi nhặt rau với mẹ cô trong bếp. Hai người trò chuyện câu được câu chăng, vô cùng vui vẻ.

Mạt Mạt khẽ hắng giọng.

Cố Vị Dịch và mẹ đồng thời quay sang nhìn cô, sau đó cúi xuống tiếp tục nhặt rau.

Ái chà, lạnh lùng thật đấy.

Mạt Mạt tủi thân định đi đánh răng rửa mặt, nhưng được nửa đường, cô đột nhiên nhớ ra: Rốt cuộc đêm qua Cố Vị Dịch có lén vào phòng cô hay không? Phải chăng đó chỉ là một trong những giấc mơ?

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Ăn sáng xong, Cố Vị Dịch ở lì trong phòng của Mạt Mạt đọc sách.

Mạt Mạt vừa lên mạng, vừa quay ra nhìn Cố Vị Dịch, cảm thấy anh thật chẳng giống ai. Tới ra mắt bố mẹ vợ mà còn ôm theo cả đống sách chuyên ngành dày như vậy. Thế mà mẹ cô còn tán thưởng hành vi của anh, nói sau này tương lai của anh nhất định rất rộng mở. Lời này khiến Mạt Mạt chua xót trong lòng.

Cố Vị Dịch gấp sách, nói: "Tư Đồ Mạt, em cứ quay ra nhìn anh thế làm gì?"

Mạt Mạt "xì" một tiếng, "Tinh túng."

Cố Vị Dịch nhún vai, đứng lên dạo một vòng trong phòng Tư Đồ Mạt. Tối qua lúc anh lén vào cả gian phòng đã tắt đèn tối om, chẳng thấy gì cả.

Phòng của Tư Đồ Mạt không có gì đặc biệt, một chiếc giường, một cái bàn, một cái tủ. Điều duy nhất khiến người ta có thể đoán ra được đây là phòng con gái chính là đống chai, lọ bày một dãy bên bàn của cô.

Cố Vị Dịch hiếu kỳ chạm vào cái này một chút, sờ cái kia một chút, sau đó lấy một chồng thư và album từ trên giá sách của cô xuống xem.

Anh lịch sử hỏi Tư Đồ Mạt: "Anh có thể xem được không?"

Mạt Mạt lắc đầu, "Không được."

Mạt Mạt thấy Cố Vị Dịch không nói gì, nghiêm túc đặt mây thứ kia xuống, đột nhiên cảm thấy bản thân thật nhỏ mọn, "Được rồi, cho anh xem. Thật ra em cũng chẳng nhớ trong đó có những gì nữa."

Cô tắt máy tính, đi tới cùng Cố Vị Dịch ngồi khoanh chân trên nền nhà.

Có rất nhiều phong thư. Thời học sinh đúng là ai cũng vô vị, rõ ràng hai trường ở ngay gần nhau, thế mà còn rất chăm chỉ viết thư. Tan học viết, trong giờ học cũng lén viết, viết không biết mệt mỏi.

"Đây là cái gì?" Cố Vị Dịch giơ một bức thư lên đọc, "Bạn học Tư Đồ Mạt thân mến, hay cậu cũng cho phép mình gọi cậu là Mạt Mạt đi... Mạt Mạt, mình là Quách X X, học lớp 10C. Lẽ chào cờ tuần trước mình nhìn thấy cậu đứng phát biểu trên sân khấu, khoảng khắc ấy, mình cảm giác ánh nắng ban mai đang tỏa sáng quanh người cậu, chiếu rọi vào tận trái tim mình..."

"Anh phiền chết đi được, trả cho em..." Mạt Mạt đưa tay đoạt lấy.

"Đôi lông mi dài duyên dáng của cậu như vừa quét qua trái tim mình. Từ đó về sau, trái tim mình chỉ tỏa sáng vì một người duy nhất, chính là cậu..." Cố Vị Dịch giơ cao tay lên để tránh bàn tay đang vươn tới của Mạt Mạt, tiếp tục đọc to, còn không quên châm chọc, "Tư Đồ Mạt, hóa ra lông mi của em còn có chức năng quét dọn nữa à?"

Mạt Mạt không giành được, chỉ biết trừng mắt nhìn anh.

Cố Vị Dịch trêu chọc khiến cô sấp phát điên rồi mới chịu trả thư cho cô, không quên lầu bàu: "Mấy bức thư từ cả nghìn năm trước rồi, không hiểu còn muốn giữ lại làm gì nữa."

Mạt Mạt xị mặt gấp thư, tiện tay cẩu mây cái lên chân của Cố Vị Dịch.

Cố Vị Dịch lấy một cuốn album khổ lớn ra che chǎn, vừa giō nay thì một tấm ảnh kẹp trong album rơi ra. Anh cầm lên xem, cảm xúc ngổn ngang trǎm mối không biết là mùi vị gì nữa.

Đó là bức ảnh thời cấp ba của Tư Đồ Mạt và Phó Phái. Cả hai cùng mặc đồng phục, đứng chụp ở sân bóng, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai. Cánh tay của tên Phó Phái kia giữa ban ngày ban mặt còn dám ngang nhiên khoác lên vai Tư Đồ Mạt, nhìn chỉ muốn bẻ gãy tay luôn.

Mạt Mạt thấy Cố Vị Dịch cầm bức ảnh lên xem, không nói lời nào, nên cũng ghé vào nhìn, "Ấy, bức ảnh này chụp lúc nào thế nhỉ?"

"Làm sao anh biết được? Chẳng lẽ do anh chụp?"

Mạt Mạt còn đang đăm mình trong hồi ức, tự lẩm bẩm: "Hình như là đại hội thể dục thể thao nửa cuối học kỳ hai năm lớp mười. Khi đó em và Phó Phái phụ trách đội cổ vũ. Cậu ta lười gần chết, chẳng chịu làm gì cả, hầu như chỉ có mình em bận tối mặt..."

Cô nhớ đến điều gì đó, vô cùng hào hứng chỉ vào bức ảnh, "Anh xem, hồi đó bọn em trẻ trung biết nhường nào. Nhìn em này, tươi trẻ không ai sáng bằng, mơ mở trong gió xuân, khuôn mặt nhỏ kiều diễm xinh đẹp. Còn nữa, còn nữa, anh có nhìn thấy trên quần Phó Phái có một mảng đen không? Đó là vì em chướng mắt cậu ta lười không chịu làm gì hết nên cố tình vẩy mực lên đấy..."

Cố Vị Dịch ném bức ảnh xuống, không nói lời nào, quay lại giường ngồi đọc sách.

Mạt Mạt lắc đầu, thăm mảng anh là đồ nhở mọn, nhưng cũng ngồi xuống giường, giật lấy cuốn sách trong tay anh: "Này, không ghen với bức ảnh nữa à?"

Cố Vị Dịch giật lại sách, giở lung tung vài trang, một lúc sau mới nói:
"Cậu ta đã cùng em trải qua bao nhiêu thời khắc vui vẻ như thế."

Mặt Mạt cố gắng kiềm chế không để mình cười phá lên, choàng tay ôm cổ anh, ghé sát mặt vào má anh, cọ cọ mấy cái nói: "Ở bên anh một ngày còn hơn ở với cậu ta cả năm trời. Thế nên anh hơn cậu ta tới vài trăm năm cơ."

Cố Vị Dịch ngoài cười nhưng bên trong không hề cười, "Mới thế mà đã muốn lấy lòng anh?"

"Anh còn muốn thế nào?" Mạt Mạt cố gắng dỗ dành.

Cố Vị Dịch chỉ chỉ lên môi mình.

Mạt Mạt giả ngốc, "Hả? Môi anh bị sao?"

Cố Vị Dịch lườm cô.

Mặt Mạt cười, rướn người lên chạm khẽ vào môi anh, vui vẻ nói: "Làm mẫu thế này thôi."

Cố Vị Dịch nhướn mày, ánh mắt có phần xấu xa.

Mạt Mạt bị anh nhìn như thế, cảm thấy hơi ngại ngùng. Cô chống tay nhốm dậy, định rời đi, nhưng còn chưa đứng vững đã bị Cố Vị Dịch kéo mạnh xuống, lần nữa nhào vào lòng anh.

Cô nửa ngồi nửa quỳ, tư thế rất không thoải mái, vừa nhích vai lên đã bị Cố Vị Dịch ghì chặt lại. Cô bực bội lên án, "Cố Vị... ưm..."

Nửa câu còn lại đã bị nụ hôn của anh nuốt chửng mất rồi.

Hai tay Mạt Mạt không ngừng khoắng trong không trung, cuối cùng đành túm chặt lấy áo sơ mi của Cố Vị Dịch.

"Chị...giày..." Cánh cửa bật mở, Tư Đồ Tường vừa đi học về đang sững sờ một chốc, tay đặt nguyên trên nắm cửa.

Tư Đồ Mạt và Cố Vị Dịch nhanh chóng tách nhau ra. Mạt Mạt hắng giọng, gõ lên thành giường một tiếng.

"À...cái đó...chị đã mua giày cho em chưa?" Tư Đồ Tường lắp bắp.

Mạt Mạt vuốt tóc, đỏ mặt nói: "Cái đó...à...giày nào nhỉ?"

"Đôi Nike lần trước em gửi cho chị xem ấy." Tư Đồ Tường vẫn đứng ngoài cửa.

"À. Chị xem rồi. Một đôi giày mà gần 1000 tệ, trẻ con như em đi đôi giày đắt thế làm gì?"

Tư Đồ Tường bất mãn, "Em không phải là trẻ con, em học cấp ba rồi."

"Không phải là trẻ con thì tự mua đi, sao còn bắt chị mua cho?"

"Không mua thì thôi, đồ nhở mọn." Tư Đồ Tường đang định giận dỗi bỏ đi, đột nhiên lại thông minh đột xuất, nói: "Anh Cố, anh đến nhà em mà cứ trốn trong phòng chị em mãi vậy chán lắm. Lúc nào rảnh mình ra ngoài đi dạo đi."

Cố Vị Dịch ngồi một bên sắm vai người cô hình từ nãy tới giờ đột nhiên bị nhắc tới tên, khẽ hắng giọng, điềm đạm đáp: "Thế tôi nay nhé."

Tư Đồ Tường híp mắt cười nó: "Được ạ. Ăn tối xong chúng ta đi."

Mạt Mạt nói xen vào: "Em đưa anh đi là được, sao phải để nó đưa đi? Buổi tối nó còn phải học bài."

Cố Vị Dịch và Tư Đồ Tường không hẹn mà cùng đồng thanh: "Trật tự."

...

Cơm trưa xong, Mạt Mạt rửa bát ở trong bếp. Cố Vị Dịch ngồi nói chuyện cùng mẹ cô hồi lâu rồi đi thu dọn căn phòng sáng nay bị hai người họ bối tung lênh.

Anh đọc từng bức thư một, thấy cái nào không thuận mắt liền quăng luôn vào thùng rác.

Lúc Mạt Mạt vào phòng, Cố Vị Dịch đang ngồi khoanh chân trên nền nhà, thất thần cầm một cuốn album kỉ niệm trong tay. Bên cạnh anh là chiếc thùng rác chứa không ít thư của cô.

Cô làm ra vẻ bất bình, hét: "Sao anh vứt đồ đạc của em?"

Cố Vị Dịch đặt cuốn album trong tay xuống, tỏ ra vô cùng lúng túng.

Thấy anh bối rối như vậy, cô lại càng khí thế hiên ngang, "Anh đúng là chẳng ra sao, tùy tiện vứt đồ của người khác."

Cố Vị Dịch vẫn im lặng, không tranh cãi lời nào, khuôn mặt còn cứng ngắc, u buồn.

Ô, mặt trời mọc đãng Tây à? Mạt Mạt bây giờ mới phát hiện anh có gì đó không bình thường, "Anh sao vậy? Sao hôm nay dễ tính thế?"

Ánh mắt Cố Vị Dịch có phần né tránh, "Đâu có. Em dọn dẹp nốt đi." Nói xong anh đứng lên, ngồi trước máy tính, kích chuột lung tung.

Mạt Mạt không hiểu ra sao, nghi ngờ phải chăng Cố Vị Dịch lại thấy thứ đồ gì đó khiến anh nổi cơn ghen. Cô bối tung đống thư cùng album ảnh lên, làm gì có... Cho dù bức ảnh có sự xuất hiện của Phó Phái thì cũng là ảnh chụp chung với cả đống người, chẳng có bức nào ái muội mờ ám cả. Ngay đến

trang của Phó Phái trong sổ lưu bút cũng được viết rất nghiêm chỉnh, rất phổ thông: Chúc cậu vào được trường đại học mà cậu mong muốn. Vậy mà người kia đang tức giận gì không biết.

Khuôn mặt sầm sì của Cố Vị Dịch khiến buổi chiều trôi qua vô cùng chậm chạp. Máy tính bị anh chiếm dụng, Mạt Mạt không có gì làm, đành nằm trên giường lật giờ album kỷ niệm thời cấp ba. Thi thoảng Mạt Mạt lại lén nhìn sang Cố Vị Dịch. Hôm nay anh chơi game vô cùng tàn bạo, đập bàn phím và con chuột rầm rầm, âm thanh chém giết bắn nhau bùm bùm không ngừng phát ra. Chẹp, chẹp, sát khí nặng quá.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, thật sự không thể chịu đựng được nữa, Mạt Mạt tiện tay ném cuốn album kỷ niệm vào người anh, chống tay lên hông, đứng từ trên cao nhìn xuống, hét: "Mặt mũi anh cứ hăm hăm như thế là vì cái gì hả?"

Cố Vị Dịch không hề phòng bị, giật nảy mình, cộng thêm khuôn mặt đầy tâm trạng, trông anh vừa ngốc vừa có chút ngây ngô.

Anh nhặt cuốn album kỷ niệm lên, chậm rãi đi đến ngồi xuống mép giường, lật giờ mấy trang rồi dừng lại, vẫy tay gọi Mạt Mạt ra.

Mạt Mạt không hiểu gì nhưng vẫn bước tới gần. Trang mà anh dừng lại là một bức ảnh chụp chung trong một hoạt động tập thể nào đó của lớp. Trong ảnh, tay trái cô khoác tay bạn cùng bàn. Đó là một cô gái cao lớn, hơi ngăm đen, để tóc ngắn như con trai. Tay phải cô khoác tay Từ Tiệp Nhi, còn Phó Phái đứng giữa đám nam sinh, cách xa cô cả ngàn dặm.

Xem ảnh hồi lâu cô mới cười nói: "À, đây là bạn cùng bàn của em. Cô ấy là con gái, chỉ hơi giống con trai thôi. Anh vì cái này mà tức giận suốt một buổi chiều à?"

Cố Vị Dịch thở dài, chỉ vào Từ Tiệp Nhi, "Từ Tiệp Nhi học cùng lớp với em à?"

Mặt Mạt trợn tròn mắt, "Sao anh biết cô ta?"

Cố Vị Dịch do dự một lát mới đáp: "Cô ta là người chuyển vào lớp anh năm lớp mười hai."

Mặt Mạt chết sững. Đầu óc cô đột nhiên trở nên mơ hồ, lộn xộn như thế từng toa tàu rầm rập kéo qua, rầm rập, rầm rập, rầm rập...

Đúng là đến năm lớp mười hai, Từ Tiệp Nhi đã chuyển trường. Hồi đó trong lòng Mạt Mạt ít nhiều cũng cảm thấy có chút buồn bã, áy náy, cho rằng việc cô ta chuyển trường không tránh khỏi có liên quan tới mình. Về sau, cô nghe nói cô ta chuyển trường là do bố mẹ bị thuyên chuyển công tác, tiếp đó lại nghe nói cô ta ở trường mới vui vẻ như cá gặp nước, còn có một anh bạn trai vô cùng ưu tú. Dần dần trong lòng Mạt Mạt mới ít nhiều nguôi ngoai.

Ông trời có nhất thiết phải "cầu huyết" thế này không? Sao trái đất có thể bé tí thế này? Dù phum có thiếu thốn diễn viên đến mấy cũng không thể ngược đài nữ chính tới nhường này chứ!

Cố Vị Dịch bị Mạt Mạt đuổi ra phòng khách xem tivi. Cô trốn trong phòng tự sắp xếp lại những suy nghĩ và cảm xúc ngắn ngang trăng mỗi của mình.

Cố Vị Dịch điều chỉnh âm lượng tivi ở mức rất nhỏ, chậm rãi chuyển từ kênh này sang kênh khác. Trong lòng anh bây giờ cũng ngắn ngang trăng mỗi. Bộ não của nhà khoa học bắt đầu thử tra cứu vì sao lại xuất hiện sự trùng hợp kỳ diệu tới như vậy, tiếc là nghĩ mãi vẫn chẳng ra kết quả. Suy nghĩ phân tích hết nửa ngày trời, anh bèn ngớ ngẩn rút ra một kết luận: Tư Đồ Mạt do Từ Tiệp Nhi phái tới trả thù mình.

Kết quả này đúng là rất buồn nôn, nhưng anh đột nhiên nhớ ra, hồi mới quen nhau, thái độ của Tư Đồ Mạt đối với mình vô cùng chán ghét. Chẳng lẽ

cô đã biết từ lâu rồi? Không thể nào... bụng dạ thằng như ruột ngựa của Tư Đồ Mạt không thể nào chứa được nhiều khúc quanh thế đâu...

Là người sở hữu trí não của mộ nhà khoa học, Cố Vị Dịch ghét nhất là gặp phải những vấn đề mơ hồ thế này.

Nhưng dù sao đây cũng là nhà người ta, không thể đạp cửa xông vào hỏi cho ra ngô ra khoai được.

Cố Vị Dịch nhìn lên đồng hồ treo tường, đã bốn giờ chiều rồi. Cô còn chưa chịu ra, lát nữa mẹ cô về thì biết làm sao?

Anh tắt tivi, gõ cửa phòng Tư Đồ Mạt, "Tư Đồ Mạt, ra đây đi. Anh có chuyện muốn nói với em."

Một lúc lâu sau, Tư Đồ Mạt mặt mũi rầu rĩ đầy ưu tư mở cửa, thều thào nói: "Em còn cả đống chuyện muốn hỏi anh đây."

Cố Vị Dịch thảng thắn, điềm nhiên nói: "Em hỏi trước đi."

Mạt Mạt nghĩ mãi không biết nên hỏi gì, ấp úng nói: "Thế...thế anh và cô ta có cái đó không?"

Cố Vị Dịch không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, ngơ ngẩn một hồi, bức bối nói: "Không có."

Mạt Mạt "ừm" một tiếng, "Em chẳng biết phải hỏi gì nữa. Em thấy buồn chán. Sao lúc nào em cũng phải giành giật đàn ông với cô ta thế?"

Cố Vị Dịch nhíu mày, "Lúc nào cũng?"

Mạt Mạt phung phiu, "Hồi trước cô ta là bạn thân của em, cũng là bạn gái của Phó Phái."

Cố Vị Dịch mặt không biến sắc, nhưng trong lòng lại thăm tính toán. Điều này nhìn từ góc độ khoa học, tỷ lệ xuất hiện lại càng thấp hơn...

Mặt Mạt thấy anh im lặng bèn hỏi tiếp: "Lúc nãy anh định hỏi gì?"

"Ban đầu lúc mới gặp anh, sao thái độ của em lại tệ như thế?"

Mặt Mạt trambio mắt. Sao lại hỏi một vấn đề băn đai bác cũng không tối thê này.

Mặt Mạt hồi tưởng lại vì sao ban đầu mình nhìn anh lại thấy không thuận mắt như thế. Ôi...hình như là bởi vì...cô tưởng anh thích Phó Phái... Cái này hình như không thể nói ra được nhỉ...

Tư Đồ Mạt do dự hỏi lâu không nói lời nào càng khiến Cố Vị Dịch nghi ngờ. Anh sàm mặt chất vấn, "Em ấp úng cái gì?"

Mặt Mạt tủi thân nói: "Bao lâu rồi, anh còn hỏi cái này làm gì?"

"Em kệ anh, cứ trả lời là được."

"Thế, em nói ra anh không được tức giận nhé..."

Cố Vị Dịch thấy tim mình trùng xuống, miễn cưỡng nói: "Anh sẽ cố gắng hết sức."

Mặt Mạt mấp máy môi mãi: "Lúc đó em tưởng là anh...thích Phó Phái..."

Cố Vị Dịch đầu tiên là nghẹt ra, sau đó híp mắt, "Em nói cái gì?"

Mặt Mạt nói dứt khoát: "Em tưởng anh thích Phó Phái."

Dứt lời, cô lập tức xoay người định đóng cửa. Nào ngờ động tác của Cố Vị Dịch còn nhanh hơn. Anh túm cô lại, đưa tay lên bóp cổ cô chặt tới nỗi cô

phải hé lén oai oái.

"Buông ra, buông ra, em thật sự không thở được nữa rồi..." Mạt Mạt giữ tay anh, vội lấy lòng, "Đâu có, đâu có, anh là "man" nhất. Trong suy nghĩ của em, Phó Phái là con gái, anh mới là đàn ông."

Thế là, bàn tay đang đặt trên cổ cô càng siết chặt hơn.

Một lần nữa, sự nghiêm trọng đến long trời lở đất lại trở thành một trò đùa trêu ghẹo nhau. Đúng là chẳng được tích sự gì, đồ thần kinh.

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch cùng nằm dài trên giường, yên lặng ngắm những áng mây trắng được ánh đèn điện vẽ lên từng tầng từng tầng trên nền trời xanh qua khung cửa sổ.

Mạt Mạt xoa cổ oán trách: "Cổ em đau chết đi được."

Cố Vị Dịch hờ mũi, không thèm đáp lời.

Mạt Mạt bị anh coi thường cảm thấy rất bất mãn, đưa tay đấm anh.

Cố Vị Dịch buồn bực lại hờ mũi. Không thể tận hưởng bầu không khí yên bình này một lúc sao?

Mạt Mạt gối đầu lên cánh tay Cố Vị Dịch, sau đó như tự nói tự nghe: "Ôi buồn phiền quá đi mất. Dựa vào đâu mà lúc nào em cũng phải dùng lại đàn ông của Từ Tiệp Nhi thế? Thật bất công, em không cam tâm...em phải đá anh thôi."

Cố Vị Dịch nghiêm đầu sang, híp mắt, lạnh lùng nhìn cô, "Nếu nói thế, anh lúc nào cũng phải dùng lại đàn bà của Phó Phái à? Anh cũng phải đá em."

Nghĩ kỹ cũng đúng, Mạt Mạt bật cười thành tiếng, khiến cánh tay anh

rung lên. Cô nói: "Ừm nhỉ, nếu nói như thế thì chúng ta đều là người bị hại. Thôi cứ ở bên nhau vậy."

Cố Vị Dịch nhìn cô bằng ánh mắt lười biếng, "Rõ rá cạp lại."

"Ôi!" Mạt Mạt đột nhiên nhảy cẳng lên suýt nữa thì giẫm cả vào người Cố Vị Dịch.

Cố Vị Dịch ôm một bên chân bị cô đạp trúng, đau đớn mắng: "Em định giẫm chết anh đấy à?"

"Ôi ôi, em xin lỗi mà. Nhưng mà...hôm qua Từ Tiệp Nhi bảo hôm nay sẽ đến nhà em..."

Lời nói của Mạt Mạt khiến cho Cố Vị Dịch kinh ngạc ngồi bật dậy, "Sao em không nói sớm?"

Mạt Mạt ấp úng: "Em quên mất..."

Cố Vị Dịch suy nghĩ một lát, lười biếng nằm xuống, "Bây giờ cũng tối rồi, chắc cô ta không đến đâu. Hơn nữa, đến thì đến, cô ta có thể ăn thịt em sao?"

Mạt Mạt gật rồi lại lắc, "Nhưng chẳng phải cô ta từng vì anh mà uống thuốc tự tử sao?"

"Em có thể đừng nhắc lại chuyện đó không? Đã là quá khứ rồi." Anh bực bội nói.

"Cũng đúng. Cô ta cũng kết hôn rồi."

"Cô ta kết hôn rồi?" Cố Vị Dịch ngạc nhiên.

"Sao nào? Chú rể không phải anh, anh thấy chua xót lắm à?" Mạt Mạt cay nghiệt nói.

"Cũng chẳng sao. Đột nhiên anh nhớ ra, hình như anh cũng kết hôn rồi. Em thì sao?"

"Ôi, hình như em cũng thế."

Ai kết hôn cơ?" Mẹ Mạt Mạt đột nhiên xuất hiện, khiến hai người họ sợ tới mức ngồi bật dậy cùng một lúc.

Mạt Mạt xoa bóp hai bên hông, than thở, hôm nay đúng là mệt thật đấy...

Cố Vị Dịch thăm than nhà của Tư Đồ Mạt đúng là nơi tai vách mạch rừng, nhưng vẫn cười đáp lại, "Bạn của Mạt Mạt à. Cô ấy tên Từ Tiệp Nhi. Trùng hợp là năm cuối cấp ba, cô ấy chuyển tới lớp con."

Mẹ Mạt Mạt hào hứng hắng lên, "Thật sao? Đúng là trùng hợp. Mẹ vẫn nhớ con bé đó, vô cùng xinh đẹp. Kết hôn rồi cơ à? Nhà chồng thế nào?"

Mạt Mạt gật đầu, "Vâng, hình như mới kết hôn cách đây không lâu."

Mẹ cô gật đầu, nói: "Mẹ tưởng con bé đó thích yêu đương chơi bời cơ, cứ nghĩ đường tình duyên của nó sẽ không thuận lợi, may là yên bề gia thất rồi."

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì. Chẳng lẽ mẹ còn biết xem tướng số sao? Hơn nữa, trong mắt mẹ, chỉ cần kết hôn là đường tình duyên xem như thuận lợi ư...

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Mẹ Mạt Mạt nhân tiện thúc giục, hỏi hai đứa định lúc nào kết hôn. Mạt Mạt và Cố Vị Dịch phải hứa lên hứa xuống rằng chỉ cần Cố Vị Dịch tốt nghiệp, hai người sẽ lập tức kết hôn, mở tiệc chiêu đãi tất cả mọi người...

Mặc dù lừa gạt người lớn là không đúng, nhưng mà người lớn kia được con cái lấy lòng liền tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Mạt Mạt nhìn mẹ lắc chiếc hông già cỗi đi ra ngoài gọi điện thoại cho bối báo tin mừng, quay đầu nhìn Cố Vị Dịch, "Bí mật lớn này của chúng ta xem ra phải giữ trọn đời rồi. Giấy chứng nhận kết hôn kia đem đốt đi thôi, không lỡ có ngày không cẩn thận bị phát hiện."

"Thần kinh!" Cố Vị Dịch búng mạnh tay lên trán cô.

Tư Đồ Mạt xoa trán nói: "Bạo lực gia đình."

Cố Vị Dịch lắc đầu bỏ đi chơi game. Mạt Mạt cũng đi theo, "Anh xem em có nên gọi điện cho Từ Tiệp Nhi nói trước một câu không? Không em sợ cô ta đột nhiên nhìn thấy anh sẽ có hành vi kích động nào đó."

"Đã lớn bằng này rồi, nếu cô ta còn giở mấy trò đó, muốn treo cổ thì anh đưa cho dải lụa, muốn uống thuốc ngủ anh đưa cho vài lọ, muốn cắt cổ tay anh lấy dao cho, còn muốn nhảy lầu anh sẽ đứng ngay bên cạnh đưa tiễn." Cố Vị Dịch vừa chơi game vừa bình thản đáp.

Mặt Mạt chép miệng, "Cố Vị Dịch, nhớ phải nhắc nhở em đừng có đắc tội với anh."

Mặt Mạt ngồi trên giường gọi điện cho Từ Tiệp Nhi nhưng không liên lạc được.

Cơm tối xong, Tư Đồ Tường lấy danh nghĩa đưa Cố Vị Dịch đi thăm thú làm quen nơi này, đường hoàng chính đáng ra ngoài còn Mặt Mạt phải ở nhà ngồi nghe mẹ ca bài ca không quên.

Phụ nữ bước vào độ tuổi trung niên thường thích có người trò chuyện, tán gẫu mấy điều không đâu vào đâu. Mặt Mạt chẳng phải nói gì cả, chỉ cần ngồi nghe là được.

Chương trình ca nhạc này của mẹ cô diễn ra tới tận hơn mươi giờ. Đột nhiên, mẹ như nhớ ra điều gì, nói: "Sao Tiểu Cố với Tiểu Tưởng còn chưa về nhỉ?"

"Để con gọi điện cho anh ấy." Mặt Mạt vừa bấm gọi thì chuông cửa reo lên, cô cứ tưởng hai anh em kia về, bèn chạy ra mở cửa.

Từ Tiệp Nhi một thân phong trần đứng bên ngoài, nhìn cô, nở một nụ cười tiêu điều, "Mình tới rồi."

Mặt Mạt giật mình suýt thì đá cả chân vào cửa. Khó khăn lăm mới nặn ra được một nụ cười, cô nghiêng đầu nói: "Vào trong đi. Chiều nay mình gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại mà không thấy ai nghe máy, mình cứ tưởng cậu không đến nữa."

Thần sắc Từ Tiệp Nhi có chút mất tự nhiên, "Đâu có, điện thoại bị rời nên hỏng rồi."

Từ Tiệp Nhi đi vào nhà, nhiệt tình chào hỏi mẹ của Mặt Mạt, "Con chào

dì, con là Từ Tiệp Nhi, dì còn nhớ con không?"

Mẹ Mạt Mạt chăm chú nhìn cô ta một hồi, "Nhớ chứ, nhớ chứ, ngày càng xinh đẹp đấy. Chiều nay dì còn nghe Mạt Mạt với Tiểu Cố nói con kết hôn rồi. Người trẻ tuổi đã thành gia lập thất đúng là một chuyện tốt..."

Mạt Mạt còn chưa kịp nói xen vào câu nào thì chuông điện thoại reo lên, là Cố Vị Dịch gọi: "Bạn anh sắp về rồi, em bảo dì cứ đi nghỉ trước đi, không cần đợi bạn anh đâu."

Mạt Mạt đè thấp giọng nói: "Tới rồi."

"Từ Tiệp Nhi tới rồi?"

Ôi, đầu óc của nhà khoa học đúng là không thể xem thường được nhỉ. Chỉ với hai từ ngắn ngủi kia mà anh cũng có thể đoán ra được.

"Ừm, hai người mau về đi." Mạt Mạt vội vàng cúp máy.

Từ Tiệp Nhi thấy cô cất điện thoại, tò mò hỏi: "Gọi cho ai thế?"

Mẹ Mạt Mạt vô cùng đặc ý, "Gọi cho Tiểu Cố đấy, bạn trai Mạt Mạt nhà dì. Thằng bé đó được lăm."

Mạt Mạt chẳng biết phải tiếp lời thế nào. Thằng bé được lăm đó từng là bạn trai người ta đấy...

Mạt Mạt cảm thấy mình vẫn nên cho Từ Tiệp Nhi một chút chuẩn bị về mặt tâm lý trước khi Cố Vị Dịch quay về, tránh cho lát nữa sẽ biến thành một cục diện khiến mẹ cô phải sợ hãi. Thế là cô kéo Từ Tiệp Nhi vào phòng mình, nói liền một mạch tất cả đầu đuôi câu chuyện cho cô ta nghe.

Mạt Mạt kể rất nhanh, nói liền thoáng một thoi một hồi về việc cô và Cố Vị Dịch quen biết nhau thế nào, yêu nhau ra sao, rồi cả quá trình làm sao phát

hiện ra cô ta chính là bạn gái cũ của anh. Cuối cùng cô còn nói, nếu cậu vẫn giống như năm đó đối với chuyện về Phó Phái, cảm thấy mình có lỗi với cậu thì cậu cứ nói thẳng ra. Có điều, lần này mình sẽ không nói lời xin lỗi nữa đâu.

Từ Tiệp Nhi im lặng một lúc lâu mới nói: "Đó đều là những chuyện từ thuở nhỏ rồi, thật ra mình cảm thấy rất có lỗi với anh ấy."

Mặt Mạt vô cùng kinh ngạc. Cô cảm thấy Từ Tiệp Nhi đã thật sự thay đổi, không còn là cô nàng tiểu thư nhõng nhẽo khó chiều năm xưa nữa. Thật là tốt.

Cố Vị Dịch cùng Tư Đồ Tường xách theo túi to túi nhỏ về nhà, nhìn thấy Từ Tiệp Nhi cũng chỉ chào hỏi qua loa, nói lâu lăm không gấp, vẫn khỏe chứ.

Từ Tiệp Nhi vô cùng thoải mái nói: "Lâu lăm không gấp, em vẫn ổn, em không hỏi anh sống có tốt hay không nữa, có Mạt Mạt ở bên đương nhiên là sống rất tốt rồi."

Mặt Mạt có chút thất vọng khi không được nhìn thấy giây phút tình nhân cũ gấp lại gay cấn như trong phim, cô bèn quay sang chê bai Cố Vị Dịch lớn bằng này rồi còn để thẳng nhóc miệng còn hôi sữa lừa bắt mua đùi thú, không biết có phải đầu óc sinh ra chỉ để học hành hay không.

Cố Vị Dịch hôm nay dễ tính không thèm cãi nhau với cô, chỉ xoa đầu cô nói: "Từ Tiệp Nhi vừa mới tới, chắc mệt lắm rồi, mau đưa người ta đi tắm rửa nghỉ ngơi, anh ra ngoài trước đây, không làm phiền hai người nữa."

Từ Tiệp Nhi nhìn theo bóng lưng Cố Vị Dịch, có chút mỉm cười buồn. Anh vẫn anh tuấn sáng sủa như ngày nào, khí chất độc nhất vô nhị ấy như thể toát ra từ trong xương cốt. Chính khí chất ấy đã khiến cô ta của những năm tháng đó mê đắm, thậm chí còn vì giận dỗi anh mà làm ra nhiều điều

không phải. Nếu không phải vì anh, cô ta cũng không rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay... Nhưng, vừa nãy, từ đầu tới cuối, chỉ có lúc chào hỏi anh mới thèm đưa mắt nhìn cô ta, hơn nữa ánh mắt vô cùng bình thản, lạnh lùng, như thể nhìn một người xa lạ không xứng với hai chữ "bạn bè".

Mặt Mạt lục tìm trong tủ quần áo, lôi ra một bộ đồ ngủ cho Từ Tiệp Nhi, nói: "Cậu đi tắm trước đi."

Từ Tiệp Nhi nhận lấy đồ ngủ, trước cửa nhà vệ sinh trùng hợp gặp Cố Vị Dịch bước ra. Anh nhìn cô ta gật đầu rồi nghiêng người đi qua. Từ Tiệp Nhi không kiềm chế được, gọi: "Cố Vị Dịch."

Cố Vị Dịch dừng bước, quay đầu nhìn cô ta.

Trong chớp mắt, nước mắt cô ta rơi xuống, hăng giọng nói: "Xin lỗi."

Cố Vị Dịch không an ủi cô ta, cũng không nói gì nhiều, chỉ nhàn nhạt cười nói: "Không có gì. Chúc ngủ ngon."

Từ Tiệp Nhi đứng trước gương, đưa tay lên chạm vào những vết xanh tím cũ có mới trên khuôn mặt mình, nhất thời cảm thấy lòng cay đắng. Cô ta vẫn vòi nước, trong tiếng nước chảy rào rào vẫn nghe thấy tiếng Tư Đồ Mạt nói với Cố Vị Dịch: "Sao anh lại mua cho em trai em đôi giày đắt như thế này? Anh bị điên à? Không có chỗ đốt tiền thì anh đưa cho em đi."

"Em trai em đã rất khéo léo gợi ý với anh rằng nếu không mua đồ cho nó thì nó sẽ mách mẹ việc bắt gặp chúng ta làm chuyện xấu trong phòng em."

"Thằng nhãi chết tiệt, để em cho nó một trận."

"Thôi bỏ đi, trẻ con mà, coi như quà ra mắt anh tặng cho em vợ đi."

"Anh đừng có mồm mép xong đốt tiền lung tung nhé, phong cách sống

chẳng ra sao cả."

"Em sống có phong cách là được rồi."

"Em muốn uống nước."

"Tự đi mà rót."

"Công em đi."

"Em nặng lắm."

...

Từ Tiệp Nhi cảm thấy mình đúng là quá giỏi, tiếng nước chảy lớn như thế, hai người kia lại ở tít đằng xám sao cô ta có thể nghe thấy rõ ràng thế này?

Từ Tiệp Nhi lại ra sức kỳ mạnh vào một mảng xanh tím trên chân.

Vì sao cuộc đời cô ta không bao giờ bì được với Tư Đồ Mạt? Rõ ràng cô ta mới là công chúa cơ mà, không phải sao?

Hôm sau, lúc Mạt Mạt tỉnh dậy, Từ Tiệp Nhi vẫn đang ngủ. Mạt Mạt nhìn cô ta mà thấy lòng chua xót. Người không phải đi làm đúng là sung sướng thật, hằng ngày thích ngủ tới lúc nào thì ngủ. Nào giống như cô, đồng hồ sinh học đã bị rèn luyện cho giống hệt như đồng hồ treo tường rồi, được nghỉ cũng không thể ngủ thêm được.

Mạt Mạt nhẹ nhàng bước xuống giường. Từ Tiệp Nhi cảm giác bên cạnh có tiếng động, trong lúc mơ màng đột nhiên vừa khóc vừa hô: "Đừng mà...", sau đó không ngừng lắc đầu, dáng vẻ vô cùng hoảng sợ. Mạt Mạt thấy khó hiểu, cho là cô ta quá mệt nên mơ thấy ác mộng thôi.

Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Cố Vị Dịch đã ở trong

bếp phụ mẹ nấu ăn từ lúc nào. Mạt Mạt lắc đầu, tên tiểu tử này sao có thể dễ dàng lấy lòng người khác mà chẳng tốn sức lực như vậy. Cứ tình hình này, địa vị của cô rất nhanh sẽ bị anh chiếm mất cho xem. Sau này nếu mà có cãi nhau chắc chắn sẽ không ai đứng về phía cô.

Mạt Mạt cất giọng: "Mẹ, con dậy rồi đây, có cần con giúp gì không?"

Mẹ cô quay đầu, cười hiền từ, "Không cần đâu, có Tiểu Cố phụ mẹ một tay là đủ rồi."

Mạt Mạt tỉnh bơ nói: "Mẹ, mẹ phải cẩn thận với viên đạn bọc đường của quân địch đấy."

Mẹ cô cười yêu chiều, "Con bé này, sáng sớm ngày ra đã ăn nói lung tung rồi."

Cố Vị Dịch tranh thủ lúc mẹ cô không để ý trừng mắt với Mạt Mạt, giơ củ cà rốt trong tay vờ chuẩn bị ném cô. Thế là Mạt Mạt được thế hô: "Mẹ, anh ấy bắt nạt con."

Mẹ cô quay đầu nhìn Cố Vị Dịch, anh đang ngoan ngoãn rửa cà rốt, vẻ mặt như chẳng có chuyện gì. Bà mỉm cười, tuổi trẻ đúng là không gì sánh bằng, còn có thể chí chóe với nhau.

Lúc mọi người ăn gần xong bữa sáng Từ Tiệp Nhi mới thức giấc, dụi mắt, vẻ mặt ngây ngô, nói: "Dì ơi, con nhớ món cánh gà rán của dì quá đi mất, Dì làm cho con ăn đi, dì?" Mẹ Mạt Mạt vui vẻ đồng ý, nhanh chóng đi mua cánh gà.

"Dì ơi, dì bận rộn suốt cả buổi sáng rồi, vất vả quá. Dì nói cho con biết mua ở đâu, để con đi mua cho ạ?" Cố Vị Dịch nói.

Mẹ Mạt Mạt cười thành tiếng, "Không sao, không sao, đi bộ một chút có

thể rèn luyện thân thể mà."

Suốt buổi sáng, Mạt Mạt cùng Từ Tiệp Nhi trốn trong phòng tâm sự, hai người đã xa cách nhau nhiều năm, cũng chẳng có chủ đề chung nào, chỉ dành lôi lại những ký ức thuở hàn vi ra để hàn huyên thôi. Hơn nữa, họ còn phải lôi chuyện liên quan tới Phó Phái ra để làm ngôn ngữ chung. Cuối cùng, thật sự là không còn gì để nói nữa, Mạt Mạt bèn đề xuất ra ngoài đi dạo. Thế là, ba người cùng nhau tản bộ, vô tình lại đi đến trước trường cấp ba cũ của Mạt Mạt.

Bây giờ đang là giờ lên lớp, vốn không cho phép vào trường, nhưng bọn họ nhân lúc bác bảo vệ ngủ gật liền lén vào.

Mạt Mạt cùng Từ Tiệp Nhi vô cùng hoài niệm, chủ đề tán gẫu cũng bắt đầu nhiều hơn.

Ngược lại, Cố Vị Dịch cảm thấy rất nhảm chán. Những hồi ức ở nơi này chẳng liên quan gì tới anh cả. Hai cô nàng kia còn chẳng kiêng dè gì mà bàn luận tới những chuyện kiểu như: "Trước đây chẳng phải cậu và Phó Phái hay hẹn hò ở chiếc ghế đá này sao?", "Cây ổi này sai quả lăm, lần nào Phó Phái cũng hái trộm bao nhiêu, mình toàn nhân lúc cậu ta không để ý, lén trộm của cậu ta.", "Cái thùng rác này sao vẫn chưa thay nhỉ?", "Cái hố này là do Phó Phái độc ác giậm chân mà thành đấy."...

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Đến trưa, ba người quyết định ghé vào một cửa hàng đồ ăn nhanh ở cổng trường.

Tử Tiệp Nhi đứng trước cửa hàng do dự một hồi, hỏi Cố Vị Dịch: "Có cần tìm nơi khác sạch sẽ hơn không?"

Mặt Mạt bước vào trong, quay đầu nói: "Cố Vị Dịch, anh đừng giở cái thói ưa sạch sẽ ra nữa."

Cố Vị Dịch lắc đầu với Tử Tiệp Nhi rồi đi thẳng vào trong, cô ta đành phải vào theo.

Mặt Mạt chọn một chiếc bàn rồi ngồi xuống, sau đó sai Cố Vị Dịch đi gọi đồ. Tử Tiệp Nhi vô cùng tự giác đi theo anh.

Mặt Mạt rút mấy tờ khăn giấy ra, cẩn thận giúp Cố Vị Dịch lau sạch bàn ghế, còn mình thì ngồi xuống một cách qua loa.

"Vị Dịch, anh muốn ăn gì?" Tử Tiệp Nhi hỏi.

Cố Vị Dịch nhìn thẳng vào nhân viên phục vụ, nói: "Cho tôi một suất cơm đậu phụ Ma Bà, một suất cơm bò sốt tiêu đen." Rồi nghiêng người rời đi. Lúc ngang qua Tử Tiệp Nhi, anh còn khách khí nói: "Tôi ra với Tư Đồ Mạt trước, cô muốn ăn gì cứ gọi."

Từ Tiệp Nhi còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đi mất. Cô ta miễn cưỡng nở nụ cười với người phục vụ: "Cho tôi một suất cơm thịt kho."

Mặt Mạt hỏi Cố Vị Dịch đang bước tới: "Anh gọi món gì cho em đấy?"

"Cơm bò sốt tiêu đen. Ghế nào là ghế đã lau sạch?" Cố Vị Dịch hỏi.

Mặt Mạt đưa chân kéo một chiếc ghế lên phía trước, "Đây này, lần sau em không thèm lau cho anh nữa đâu, bày đặt."

Cố Vị Dịch kéo ghế ngồi xuống, tiện tay với mấy đôi đũa dùng một lần.

Lúc Từ Tiệp Nhi xuất hiện, Cố Vị Dịch đưa một đôi đũa cho cô ta. Cô ta sung sướng không dám tin, ngọt giọng nói cảm ơn.

Cố Vị Dịch vừa đáp đứng khách sáo vừa xé giấy bọc của một đôi đũa trong tay, tách ra rồi lấy khăn giấy lau qua một lượt cho Tư Đồ Mạt.

Mặt Mạt nhận lấy đôi đũa, hít hít mũi, chê bai: "Chẳng biết có sạch hay không. Ăn vào sẽ không sinh bệnh đấy chứ?"

Từ Tiệp Nhi cúi đầu lặng lẽ tách đũa của mình, miễn cưỡng cong khóe môi lên. Ngay cả cô ta cũng không biết mình đang cười cho ai ngầm nữa.

Mặt Mạt vốn định nói gì đó với Từ Tiệp Nhi, nhưng nhìn vẻ mắt mát buồn bã của cô ta bèn nuốt những lời định nói xuống, trong lòng bỗng nảy sinh một vài suy nghĩ tà ác.

Đặc điểm của cửa hàng đồ ăn nhanh chính là thức ăn rất nhanh đã được đưa lên. Trong bữa, Mạt Mạt cứ ầm ĩ đòi ăn thịt băm trong món đậu phụ Ma Bà, thế là lấy đũa khuấy khoắng lung tung trong suất cơm của Cố Vị Dịch. Như bình thường chắc chắn Cố Vị Dịch đã trở mặt từ lâu rồi, nhưng anh cảm nhận được một cách rõ ràng hành động tùy hứng kia của Mạt Mạt là muôn

diễn cho người ta xem. Vì thế, anh bèn mặc kệ cô.

Thế nhưng, điều này trong mắt Mạt Mạt lại mang một tầng ý nghĩa khác. Bình thường anh ghê gớm dữ dằn là vậy, vừa mặc chứng ưa sạch sẽ còn hay tính toán, hôm nay trước mặt người tình cũ sao lại tỏ ra phong độ ga lăng thế?

Từ Tiệp Nhi rời ánh mắt đi chỗ khác, không muốn nhìn hai người quấn quýt, trong lòng trăm mối ngồi ngang. Năm đó khi cô ta và Cố Vị Dịch còn ở bên nhau, cho dù cô ta có náo loạn tùy hứng bao nhiêu đi chăng nữa cũng không dám chạm vào một vài điều cấm kỵ của Cố Vị Dịch. Còn nhớ có một lần cô ta đi xem anh chơi bóng rổ. Vì đợi lâu quá, cô ta tiện tay mở lon nước ngọt mình mua cho anh, uống vài ngụm. Lúc nghỉ giải lao, anh nhận lấy lon nước ngọt cô ta đưa, phát hiện thấy đã bị mở bèn cười cười rồi đặt sang một bên, nhanh chóng quay lại sân thi đấu, chơi bóng suốt hơn một tiếng đồng hồ cũng không uống một ngụm nước nào. Còn có một lần, cô ta cùng anh đi ăn kem. Đột nhiên cô ta muốn nếm thử vị kem của anh, bèn đòi anh cho cô ta thử. Thế là anh liền đưa luôn cả cây kem đó cho cô ta. Khi đó cô ta vô cùng nhõng nhẽo, nắng nặc đòi anh phải ăn thử kem của cô ta, nói thế nào anh cũng không chịu, rồi sầm mặt bỏ đi, mấy ngày liền chẳng buồn để ý tới cô ta...

Về tối nhà, mẹ của Mạt Mạt còn căn nhăn vài câu, nói mấy người trẻ tuổi đều như vậy, chẳng chịu ăn uống ở nhà, đồ ăn ở nhà ngon lành sạch sẽ không muốn, cứ thích ra ngoài... Mạt Mạt chẳng buồn cãi, mặc cho mẹ càu nhau. Ngược lại, Cố Vị Dịch kia lại vô cùng khiêm tốn nhận sai. Hơn nữa, Từ Tiệp Nhi cũng thêm vào vài câu. Mạt Mạt chợt cảm thấy hình như hai người đó mới là một đôi, thế là cô càng thấy tâm trạng khó nói nên lời.

Buổi chiều, Cố Vị Dịch tiếp tục chiếm dụng máy tính chơi game. Mạt Mạt cùng Từ Tiệp Nhi ngồi trên giường chơi bài Poker, nhưng cả hai đều không thật sự tập trung. Nhất là Mạt Mạt, lúc thì cảm thấy bản thân quá nhỏ nhen, lúc lại không hài lòng với cô bạn học Từ Tiệp Nhi, nghĩ thầm: Cậu chơi bài

thì chơi cho đàng hoàng, lén nhìn ông xã mình làm gì?

"Tiệp Nhi, có phải cậu rất muốn dùng máy tính không?" Mạt Mạt không kiềm chế được, mở miệng: "Để mình bảo Cố Vị Dịch nhường máy tính cho cậu một lúc nhé?"

Từ Tiệp Nhi ấp úng: "Đâu có, mình chỉ cảm thấy Cố Vị Dịch nhà cậu lúc chơi game thật sự rất đẹp trai thôi."

Cô ta thẳng thắn thừa nhận như thế, ngược lại Mạt Mạt không thể nói thêm gì, cười hai tiếng, "Không dám, không dám, may mà quý cô không chê cười."

Từ Tiệp Nhi nghiêm túc, "Cậu không cảm thấy lúc anh ấy chơi game có phong thái đĩnh đạc, uy phong như một đại tướng quân sao?"

Mạt Mạt cẩn thận tỉ mỉ quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Từ Tiệp Nhi, xác nhận cô ta chỉ đang khen một cách khách quan, lại cảm thấy hành vi nghi ngờ soi xét của mình vừa nãy thật đáng xấu hổ. Thế nên cô cũng nghiêm túc đáp: "Đâu có, mình chỉ thấy nhìn trông rất vô học thôi."

...

Sau bữa tối, Cố Vị Dịch kèm Tư Đồ Tường làm bài tập, Mạt Mạt và Từ Tiệp Nhi ngồi ngoài phòng khách cùng xem tivi với mẹ cô. Cái gì mà lòng mẹ dạt dào như mùa xuân, hay lòng mẹ dạt dào như mùa hạ, tóm lại Mạt Mạt chỉ muốn ngủ gật, tối qua ngủ chung với Từ Tiệp Nhi có chút không quen nên không được sâu giấc.

"Mạt Mạt, Mạt Mạt...điện thoại của cậu đổ chuông kìa." Từ Tiệp Nhi vỗ vai Mạt Mạt, "Cậu buồn ngủ thế cơ à?"

Mạt Mạt dụi mắt, nhận điện thoại, "A lô."

"Tư Đồ Mạt! Thân già cậu nghỉ phép sáng khoái đãy nhỉ? Có còn muốn đi làm nữa không?" Giọng nói giễu cợt của Phó Phái truyền tới.

Mạt Mạt ngáp dài, "Cũng không tồi, vui quên đường về rồi."

"Tư Đồ Mạt!"

Mạt Mạt có thể nghe rõ mồn một giọng nói nghiến răng nghiến lợi của cậu ta trong điện thoại. Giọng nói của cô cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: "Đùa với cậu thôi, nể tình cậu nóng vội như thế, mình sẽ để một người mà cậu vẫn ngày đêm nhớ mong nói chuyện với cậu nhé." Dứt lời, cô đưa điện thoại cho Từ Tiệp Nhi.

"Phó Phái à?"

"Hả? Cô là?" Giọng nói của Phó Phái có chút nghi hoặc, "Tiệp Nhi?"

"Chúc mừng, cậu đoán đúng rồi, phần thưởng của cậu là một nụ hôn gió của Tiệp Nhi." Từ Tiệp Nhi cười đến hoa nhường ngọt ngào, Phó Phái ở đầu bên kia cũng thoải mái nở nụ cười. Ngay cả người nãy giờ vẫn tập trung ngồi xem tivi như mẹ Mạt Mạt cũng phải quay ra, cùng Tư Đồ Mạt đưa mắt nhìn nhau. Phụ nữ đã có chồng mà còn như thế thì không được hay cho lắm nhỉ?

"Ô, thật á? Ha ha, ôi dào, he he, cái miệng của cậu vẫn biết nịnh nọt lấy lòng như hồi nào nhỉ? Được rồi, từ lâu mình chẳng còn để ý nữa rồi... Được chứ, được chứ, khi nào về mình sẽ gọi điện cho cậu."

Từ Tiệp Nhi cầm điện thoại bắt đầu tán gẫu những chuyện không đầu không đuôi, thi thoảng còn nở nụ cười duyên dáng.

Mạt Mạt thừa nhận trí não mình rất không trong sáng, giờ phút này đầu cô chỉ hiện lên một câu mà thôi: Gian phu dâm phụ.

Đúng lúc này Cố Vị Dịch đi ra ngoài rót nước uống, dùng ánh mắt hỏi Tư Đồ Mạt, Từ Tiệp Nhi cười tới hoa nhường nguyệt hẹn như thế để làm gì? Mạt Mạt đáp lại anh bằng một ánh mắt không thể nào kể hết được. Anh nhún vai quay về phòng Tư Đồ Tường. Một lát sau, Tư Đồ Tường ra khỏi phòng đi vệ sinh, còn cỗ tình chạy ra mách lẻo với Tư Đồ Mạt: "Chị, đầu óc của bạn trai chị làm bằng máy à? Sao một bài toán em tính suốt nửa tiếng mới ra, anh ấy lại chỉ mất có hai phút? Sao bài nào anh ấy cũng làm được thế? Vì sao thế, vì sao thế? Rốt cuộc là vì sao? Có phải chị ôm hận vì sự ra đời của em đã cướp hết hào quang của chị, nên cỗ tình đả kích em? Có phải muốn cuộc đời em từ nay về sau không ngóc đầu lên nổi nữa hay không? Có phải không, có phải không? Chị có biết em chỉ là một học sinh cấp ba hay không? Tâm hồn em mong manh yếu đuối lắm, em không muốn đi vào gian phòng đó để nhà khoa học quái vật kia đầu độc nữa đâu..."

Tư Đồ Mạt cùng mẹ cô liên thủ ném Tư Đồ Tường trở lại phòng cậu.

Xung quanh nỗi giông bão như thế như Từ Tiệp Nhi không có bất cứ hành động nào, chỉ ngồi ôm điện thoại trò chuyện với Phó Phái. Cô ta như thế vẫn đắm chìm trong bầu không khí của tình nhân năm nào, mọi thứ bên ngoài đều là phù du.

Tới khi Từ Tiệp Nhi trả điện thoại cho Tư Đồ Mạt, điện thoại của cô đã nóng rực lên cùng những âm thanh báo hết pin không ngừng.

Mạt Mạt nhìn thời gian, gần mười một giờ rồi. Từ Tiệp Nhi đã "nấu cháo" điện thoại hơn hai tiếng đồng hồ. Pin của Nokia đúng là quá trâu bò... Cô mang điện thoại đi cắm sạc, sau đó vào phòng cứu rồi tên nhóc học sinh cấp ba có tâm hồn mong manh yếu đuối kia.

Tư Đồ Tường thấy chị bước vào, vô cùng mừng rỡ buông sách, nói: "Chị, đánh địch cũng không tới nỗi này, hơn nửa cuốn bài tập Đại số của em sắp bị anh Cố làm xong hết rồi..."

Tư Đồ Mạt híp mắt cười, vóc đầu Cố Vị Dịch ra vẻ tán thưởng, "Được đấy, làm rất tốt."

Cố Vị Dịch trùng mắt với cô, tới nỗi cô phải vội vàng thu lại động tác xoa đầu anh, nói:

"He he, có thể nghỉ ngơi được rồi đấy, để Tư Đồ Tường tĩnh dưỡng tâm hồn đã bị tổn thương của nó."

Cố Vị Dịch gật đầu nói với Tư Đồ Tường, "Em sắp xếp lại những cách giải bài mà hôm nay anh đã dạy rồi ngủ đi."

Khóe miệng Tư Đồ Tường giật giật. Hôm nay Cố Vị Dịch dạy cho cậu cách giải của mười mấy dạng bài liền, hơn nữa, có nhiều cách giải nhanh mà đến cả giáo viên cũng chưa từng dạy, nếu bắt cậu sắp xếp lại thì tối sáng mai cũng chưa xong, thế mà còn bảo sắp xếp một chút rồi đi ngủ...

"Này, sao trông em trai em như sống không bằng chết thế? Rốt cuộc anh đã cho nó làm bao nhiêu bài rồi?" Đi ra khỏi phòng của Tư Đồ Tường, Mạt Mạt hỏi Cố Vị Dịch.

"Đâu có, chẳng phải em đã bảo không được quá ngược đãi em trai em còn gì, thế nên anh chỉ cho nó làm số bài tập bằng một phần ba số bài tập anh làm mỗi tối hồi học cấp ba thôi." Cố Vị Dịch nói với vẻ rất vô tội.

"Ừm." Câu này có nghĩa là cũng còn may.

"Tư Đồ Mạt." Lúc chuẩn bị đi ra phòng khách, Cố Vị Dịch đột nhiên gọi cô.

Mạt Mạt ngây ngô đáp: "Hả?"

"Lúc nào cô ta mới đi?"

"Ai cơ? À, cô ta á? Không biết nữa. Anh rất để ý à?"

"Không phải, chỉ là..." Anh ngập ngừng nhưng vẫn không nói nốt hết câu.

Chỉ là, chỉ là anh không có cơ hội ở riêng với em, ở nơi em từng lớn lên, nghe em nói chuyện với chỉ riêng mình anh, kể những chuyện hồi nhỏ em đã nghịch ngợm phá phách như thế nào, đã ngô nghê vấp ngã trên đường ra sao, đã từng vì cãi lại thầy cô mà bị mời phụ huynh...

Chỉ là, chỉ là em ở cùng Từ Tiệp Nhi, anh sẽ rất lo lắng.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Nhờ có Từ Tiệp Nhi dùng sắc đẹp mua chuộc Phó Phái mà Mạt Mạt được hưởng phúc lợi nghỉ phép thêm một ngày. Ngày hôm sau nữa, ba người mới oai phong lẫm liệt ngồi trên chiếc xe đỏ rực rỡ của Từ Tiệp Nhi quay về, phía sau là bóng dáng mẹ Mạt Mạt đứng vẫy tay càng lúc càng xa dần...

Trong xe Từ Tiệp Nhi có mùi nước hoa thơm nồng, từ lúc lên xe tới giờ, lông mày Cố Vị Dịch liên tục nhíu chặt chưa hề giãn ra. Mạt Mạt nhớ tới lọ nước hoa từng bị anh đập vỡ, quả nhiên anh rất ghét mùi nước hoa...

"Có cần mở cửa sổ không?" Mạt Mạt hiếm khi chu đáo hỏi.

Cố Vị Dịch quét mắt qua chiếc áo len mỏng manh của cô, lắc đầu, "Không cần."

Mạt Mạt nhìn Từ Tiệp Nhi đang lái xe ở phía trước, ghé vào tai Cố Vị Dịch hỏi: "Chúng ta cùng ngồi ở ghế sau như thế này có phải là không được lịch sự lắm không?"

Cố Vị Dịch nhún vai, tỏ ý anh vốn phải ngồi ở ghế sau, là tự em ngồi theo đấy chứ.

Mạt Mạt thấy ngại ngùng, bèn rướn người lên, bám vào thành ghế trước, nói: "Tiệp Nhi, nếu cậu lái xe thấy mệt thì cậu nói một tiếng nhé, để Cố Vị Dịch lên thay."

"Không sao đâu." Từ Tiệp Nhi lắc đầu.

Từ Tiệp Nhi phải tập trung lái xe, Cố Vị Dịch cũng không phải người thích nói chuyện, còn Mạt Mạt một khi đã lên xe chỉ hoạt bát tinh táo được khoảng nửa tiếng, sau đó liền dựa vào cửa kính xe ngủ một mạch.

Cố Vị Dịch cởi áo khoác đắp lên cho cô.

Mạt Mạt ngủ gật gà gật gù, xe chỉ cần sóc lên một cái là đầu của cô sẽ lại đập mạnh vào cửa kính. Cô chẳng có phản ứng gì cả, nhưng Cố Vị Dịch nhìn mà thót cả tim. Vốn đã ngốc lăm rồi, cứ đập như thế thêm vài lần nữa chắc là sẽ ngốc triệt để luôn mất. Thấy xe chuẩn bị đi vào vách giảm tốc, tay anh nhanh chóng choàng qua vai cô, nhẹ nhàng giữ chặt đầu cô, để cô không va vào cửa kính nữa, Mạt Mạt tựa đầu lên lòng bàn tay anh ngủ ngon lành. Mãi tới lúc xe xóc mạnh cô mới mơ màng hé mắt, lờ bàu hai câu rồi lại nghiêng đầu về phía anh, gối lên vai anh. Cố Vị Dịch từ lén đinh đầu cô, nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Tiệp Nhi luôn khắc chẽ bản thân mình đừng nhìn vào gương chiếu hậu. Cô ta biết bản thân là một người rất cực đoan, chỉ cần bị cái gì đó kích thích là có thể làm ra bất cứ chuyện gì, giống như hành động tự sát hồi cấp ba, hay như những lần cãi nhau với chồng, hoặc như lúc này, nhìn thấy hai người kia tình tứ ngọt ngào, cô ta chỉ muốn cho xe lao thẳng vào vách núi.

Cố Vị Dịch phát hiện ra những vết thương xanh tím sau gáy Từ Tiệp Nhi từ lâu rồi. Mặc dù cô ta toàn xõa tóc để che đi, nhưng mỗi lần đi đâu anh thường đi dắt sau hai người họ, mỗi lần gió thổi đều nhìn thấy rõ ràng. Sau đó anh để ý hơn, nên phát hiện ra trên người cô ta còn có rất nhiều vết thương khác, chỉ là cô ta cố tình dùng kem che khuyết điểm để giấu đi thôi. Ban đầu anh có chút kinh hãi, nhưng càng về sau càng thấy lo âu. Khi lên đại học, có một thời gian anh từng học môn tâm lý tội phạm, anh biết người phải chịu bạo lực gia đình thường rất dễ cực đoan, mà Từ Tiệp Nhi vốn là một người

nhạy cảm, cộng thêm quá khứ rắc rối lăng nhăng của hai người họ, để một người như thế ở bên cạnh Tư Đồ Mạt, làm sao anh yên tâm cho được. Hơn nữa, anh không thể nói cho Tư Đồ Mạt biết, với tính cách của cô chắc chắn sẽ tràn trề lòng thương hại, chưa biết chừng còn trượng nghĩa xông lên để hứng hết tai họa ấy chứ.

Bây giờ phải làm sao đây? Phải làm sao mới có thể xác định Tư Tiệp Nhi có gây hại gì hay không? Hoặc là, làm thế nào để Tư Đồ Mạt tự động tránh xa cô ta bây giờ?

Cố Vị Dịch quét mắt qua bàn tay đang siết chặt vô lăng của Tư Tiệp Nhi, ngón tay cô ta trắng bệch. Anh lặng lẽ ghì chặt Tư Đồ Mạt hơn, bàn tay nhẹ nhè vỗ lên vai cô, giống như đang dỗ trẻ con ngủ vậy.

Tư Tiệp Nhi cảm thấy trái tim mình bây giờ giống như một cái trống, bàn tay Cố Vị Dịch chính là chiếc dùi trống, đang không ngừng gõ khiến cô ta inh tai nhức óc, trái tim nhói đau.

Mấy năm sống trong phòng thí nghiệm, ngày nào cũng phải quan sát sự kết hợp của các chất hóa học, màu sắc thay đổi...từ lâu anh đã luyện được một đôi mắt vô cùng tinh tường, nhạy bén, vì thế, anh có thể quan sát rõ ràng bàn tay đang cầm vô lăng của Tư Tiệp Nhi.

Cố Vị Dịch đã có sẵn toan tính trong lòng, anh biết dù sao họ cũng đang trên đường cao tốc, tính mạng của cô và anh đều đang nằm trong tay cô ta, tùy cơ ứng biến vậy.

Bàn tay đang vỗ vai Tư Đồ Mạt đột nhiên thay đổi tiết tấu, Mạt Mạt bị đánh thức, đôi mắt mơ màng hỏi: "Đến nơi chưa anh?"

"Dậy đi, sắp tới trạm nghỉ rồi. Tới trạm nghỉ anh sẽ lái xe, em đừng ngủ nữa."

Mặt Mạt nửa mơ nửa tỉnh nhận lời, sau đó lại gục đầu định ngủ tiếp. Cố Vị Dịch chẳng biết làm thế nào, bèn búng tay vào trán cô.

"A...Cố Vị Dịch, anh bị điên à..." Mặt Mạt đang định tính sổ với Cố Vị Dịch, mới chợt nhớ ra sự tồn tại của Từ Tiệp Nhi, bèn nghiến răng nghiến lợi: "Anh nhớ đấy."

Vào trạm nghỉ, Cố Vị Dịch mua mấy chai nước cùng một gói đồ ăn vặt, sau đó tới lượt anh lái xe. Từ Tiệp Nhi ngồi ở ghế sau, vừa tán gẫu vừa ăn đồ ăn vặt Cố Vị Dịch mua về với Tư Đồ Mạt.

Từ Tiệp Nhi nói: "Hồi còn đi học Cố Vị Dịch được yêu mến lắm, tiếc là anh ấy lúc nào cũng lạnh lùng, chỉ tập trung học hành thôi, như thể muốn tuyên bố với cả thiên hạ là đừng ai tới làm phiền tôi, đánh đuổi không biết bao nhiêu nữ sinh đấy." Ngừng một lúc, cô ta nói tiếp: "Ngày đó Cố Vị Dịch rất thích mặc bộ đồ chơi bóng màu trắng, số trên áo là 22, thế nên rất nhiều cô gái gọi anh ấy là số 22. Trong nhà vệ sinh nữ lúc nào cũng nghe thấy: Số 22 hôm nay đi qua chỗ nào, số 22 hôm nay lại được thầy giáo tuyên dương, số 22 chuẩn bị đại diện cho trường đi thi Olympic Toán..."

Từ Tiệp Nhi còn nói: "Hồi học cấp ba, hầu như tất cả các môn Cố Vị Dịch đều đứng đầu, nhưng chỉ có môn Âm nhạc và Mỹ thuật là lúc nào cũng không qua. Có một lần, giáo viên Mỹ thuật cho cả lớp xem những tác phẩm tiêu biểu của bốn danh họa nổi tiếng thế giới, lúc đó Cố Vị Dịch còn đang ngủ gật, giáo viên Mỹ thuật trong lúc tức giận đã gọi anh lên nhận xét, anh ấy đứng lên, dụi mắt hồi lâu mới thật thà nói với giáo viên rằng: Thưa thầy em xem không hiểu. Giáo viên thấy thái độ anh ấy thành khẩn, bèn hiền từ nói: Em nhìn nền trời u ám xám xịt này, tại sao lại như vậy? Cho thấy tâm trạng người họa sĩ khi đó như thế nào? Cố Vị Dịch đắn đo mãi mới dám nói: Có phải là do ô nhiễm khí thải công nghiệp không ạ? Giáo viên tức tối mức suýt nữa thì tăng xông, nói: Đây là cảnh mưa, cảnh mưa, cảnh mưa đấy."

Mặt Mạt nghe tới đây liền quay ra nhìn Cố Vị Dịch. Anh vẫn đang chăm chú lái xe, mặt không biến sắc, cứ như thể Từ Tiệp Nhi đang kể chuyện về một ông hàng xóm nào đó vậy. Mặt Mạt cảm thấy vô cùng kỳ quặc, vì sao thái độ của Cố Vị Dịch đối với Từ Tiệp Nhi lại lạnh lùng bình thản như vậy, lạnh đạm tới mức khiến cô cảm thấy bất an. Chẳng lẽ vì quá để ý, quá quan tâm nên mới phải cỗ tỏ ra vô tình như thế sao?

Cũng may Mặt Mạt không phải là người thích suy nghĩ lung tung. Sau khi Từ Tiệp Nhi chào tạm biệt hai người họ ở bên dưới khu nhà, lái chiếc siêu xe đỏ rực rời đi, Mặt Mạt đã quên luôn cảm giác lo lắng bất an khi nãy, yên tâm ở nhà cùng Cố Vị Dịch chơi trò oắn tù tù, ai thua phải đi nấu cơm.

Cố Vị Dịch luôn là người thắng, cho dù Mặt Mạt chơi ăn gian tới nhường nào, từ chơi một ván chuyển thành chơi ba ván, ai được hai thì thắng, sau đó sửa thành năm ván thắng ba, rồi bảy ván thắng năm, số mệnh vẫn không hề thay đổi.

Dám chơi dám chịu chính là lúc không ai nhường bạn nữa, bạn mới phải nghĩ rằng chấp nhận gánh vác sự ngoan cố bướng bỉnh của mình.

Tuy nhiên Mặt Mạt chẳng cần. Cô có thể ăn vụn, bất chấp thủ đoạn. Cô có thể mặt dày nói: "Em mặc kệ, anh đi nấu cơm đi, em mệt lắm, ai bảo lúc nãy ở trên xe anh không cho em ngủ, cho nên anh đi nấu cơm, đi nấu cơm, đi nấu cơm."

Cố Vị Dịch không thèm nói gì, Tư Đồ Mạt rụt vào trong tay áo, huơ huơ nói: "Đi mà, đi mà, đi mà, anh đi nấu cơm đi mà."

"Em cởi áo khoác của anh ra, đi nấu cơm đi."

Mặt Mạt túm chặt lấy vạt áo, "Không cởi, không cởi, anh mà bắt em đi nấu cơm em sẽ đem áo khoác của anh ra làm tạp dề."

Cố Vị Dịch bày ra tư thế chuẩn bị đánh cô, cô còn ưỡn ngực nói: "Tôi đây, đánh chết em cho rồi, có đánh chết em cũng không đi nấu cơm đâu."

Cố Vị Dịch thăm nghĩ, có lẽ kiếp trước mình từng giết người phóng hỏa gì đó rồi, nếu không ông trời sẽ chẳng trừng phạt anh thế này.

Lúc bày thức ăn ra bàn, Cố Vị Dịch phát hiện Tư Đồ Mạt đang nằm ngủ ngon lành trên sofa, cơ thể nhỏ bé cuộn tròn trong chiếc áo khoác to sụ của anh, giống như một đứa trẻ mặc trộm quần áo của người lớn, sau khi chơi mệt thì lăn ra ngủ vậy.

Cố Vị Dịch lắc đầu cười.

"Tư Đồ Mạt, dậy ăn cơm đi." Anh khẽ vỗ nhẹ vào mặt cô.

Mặt Mạt lẩm bẩm chép miệng, mắt vẫn nhắm nghiền. Đột nhiên, Cố Vị Dịch cảm thấy dáng vẻ lười biếng này của cô vô cùng đáng yêu, không nhịn được liền nhào tới, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, "Tư Đồ Mạt, dậy ăn cơm nào, ngoan."

Mặt Mạt ngoe ngác hé mắt, "Cố Vị Dịch, em đang nằm mơ sao? Sao anh dịu dàng thế?"

Cố Vị Dịch cười, dùng mũi mình cọ cọ lên mũi cô, "Em mà còn không dậy anh sẽ đánh em đấy."

Mặt Mạt mở trừng mắt, vịn vào tay Cố Vị Dịch ngồi dậy, lẩm nhẩm: "Biết ngay chỉ là nằm mơ thôi mà."

Lúc ăn cơm, Mặt Mạt nhìn Cố Vị Dịch bằng ánh mắt nghi ngờ, "Em nhớ anh đã nói với em là: Ngoan."

Cố Vị Dịch nhướn mày, cười lạnh, "Dựa vào dáng vẻ vô tích sự, lười

biết như em, xứng với từ "ngoan" sao?"

...

Mặt Mạt cảm thấy kiếp trước nhất định mình là phường gian xảo, cướp giật rồi. Nếu không, sao lại rơi vào tay tên đàn ông độc mồm độc miệng này cơ chứ.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Mỗi sớm mai thức giấc có thể được cùng anh đón ánh nắng, đó chính là tương lai mà em mong muôn.

Mạt Mạt nắm nghiêng, gối đầu lên cánh tay, ngắm nhìn Cố Vị Dịch đang ngủ ngon lành, ánh nắng sớm mai nhẹ nhẹ hắt lên sau gáy anh, nhìn từ góc độ này giống như anh đang tỏa ra vầng hào quang màu vàng cam vậy. Bỗng Mạt Mạt nhớ tới một câu hát như thế này: Nắng mai và anh đều ở đây, thật tốt.

Nếu không phải đi làm sẽ càng tốt hơn.

Mạt Mạt lấy điện thoại, trước khi chuông vang lên, cô nhanh chóng tắt chế độ báo thức, dậy đánh răng rửa mặt rồi làm bùa sáng.

Bước vào văn phòng, Mạt Mạt không tránh khỏi bị Phó Phái nhiếc móc vài câu, Trần Tiểu Hy ngồi một bên đổ thêm dầu vào lửa: "Đúng thế, đúng thế, làm mấy hôm nay em đi làm vô vị quá thế." Phó Phái hăng giọng, Trần Tiểu Hy lại đổi ngữ điệu: "Sao tinh thần làm việc của chị thiếu nghiêm túc, vô trách nhiệm thế? Sao lại có thể nói nghỉ là nghỉ? Thật không biết suy nghĩ cho công ty gì cả."

Mạt Mạt lắc đầu đi ra chỗ khác, không thèm để ý tới hai kẻ điên khùng kia.

Tan làm, Cố Vị Dịch có mặt ở bên dưới tòa nhà công ty rất đúng giờ. Lúc

cô khoác tay anh chuẩn bị rời đi, Trần Tiểu Hy ở đằng sau hét to: "A...khoa
khoang hạnh phúc. Hai người rồi sẽ bị báo ứng..."

Cố Vị Dịch cười nói: "Đồng nghiệp của em hài hước thế."

Mặt Mạt còn đang bận quay đầu làm mặt quỷ với Trần Tiểu Hy, nghe anh nói bèn quay sang hỏi: "Hả? Vừa nãy anh nói gì?"

Cố Vị Dịch vỗ vỗ đầu cô: "Em đói chưa? Muốn ăn gì hôm nay anh sẽ làm cho."

Mặt Mạt gật đầu, "Thèm ăn nhiều món lăm, sườn xào chua ngọt này, canh bắp cải này, gà hầm nấm này..."

"Thôi, chúng ta ăn ở ngoài đi."

...

Họ ăn cơm ở một nhà hàng khá nổi tiếng. Đây là một nơi vô cùng trang nhã, giữa các bàn ăn còn có một bức bình phong che chắn. Mặt Mạt rất thích ăn các món canh hầm, lại đang lúc đói, cô ăn hết suất canh của mình còn muốn giành cả phần của Cố Vị Dịch. Anh nhỏ mọn muốn chết, chỉ cho cô húp hai ngụm, vì thế, cô đã tự thử sức mình, định húp hết cả bát canh chỉ trong hai ngụm, suýt nữa thì bị nghẹn.

Cố Vị Dịch vỗ vào lưng cho cô dễ chịu hơn, "Ăn từ từ thôi, anh cho em húp ba ngụm là được chứ gì."

"Rốt cuộc anh muốn em phải làm sao?" Bàn bên cạnh đột nhiên truyền tới một giọng nữ cao vút, khiến Mặt Mạt giật mình, sắc cả canh lên mũi, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Cố Vị Dịch lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, giọng đầy vẻ bất đắc dĩ:

"Chẹp, anh gọi thêm cho em mười bát canh nữa nhé, đã đủ chưa?"

Mạt Mạt vừa ho vừa nói: "Ai thèm...khụ...chẳng qua em...khụ...giật mình thôi."

Bàn bên cạnh có lẽ đã nghe ngóng được động tĩnh bên này, nói chuyện cũng nhỏ tiếng hơn.

Mạt Mạt lăm lăm muốn ghé sát vào tấm bình phong để nghe trộm nhưng bị Cố Vị Dịch ngăn cản.

Mạt Mạt nhỏ giọng cầu xin: "Cho em nghe một chút thôi, tò mò chết đi được."

Cố Vị Dịch sầm mặt, "Không được. Cái tật thích lo chuyện bao đồng này của em, anh phải uốn nắn cho bằng được."

Mạt Mạt biết bản thân rất lăm chuyện, lần nào cũng bị Cố Vị Dịch dạy dỗ, nhưng cô vẫn cố gắng thương lượng: "Lần sau em sẽ sửa, lần sau sẽ sửa, em chỉ nghe một chút thôi, xem xảy ra chuyện gì, nghe xem các đôi tình nhân người ta cãi nhau như thế nào, để chúng ta còn học tập chứ."

Cũng may hai người bên kia bỗng nhiên lại cao giọng hơn, có điều lần này là giọng đàn ông, có thể nhận thấy anh ta đang vô cùng tức giận. "Cô là cái đồ phụ nữ lăng loàn."

Mạt Mạt nhất thời không nhịn được, che miệng cười gập cả bụng, thời đại nào rồi còn dùng từ này để chửi mắng người ta cơ chứ.

Cố Vị Dịch yên lặng ăn nốt bán canh suýt nữa bị người ta giành mất, không quên liếc nhìn Tư Đồ Mạt, bày tỏ sự khinh bỉ đối với cô.

"Ha, tôi lăng loàn, anh thì trong sạch lăm đấy? Mẹ kiếp, anh ngay cả em

họ mình cũng không buông tha, tôi nhìn thấy anh là thấy buồn nôn rồi!"
Giọng nữ sấp đặt tới cấp độ the thé.

Mạt Mạt và Cố Vị Dịch đưa mắt nhìn nhau, ôi kinh khủng quá, còn loạn luân cơ à?

Sau đó, người đàn ông thấp giọng nói mấy câu, "bỗp" một tiếng, hình như có người bị tát, cuối cùng là những âm thanh "uỳnh uỳch" đầy hỗn loạn.

Mạt Mạt có chút sợ hãi, ghé sát vào Cố Vị Dịch, hỏi: "Chúng ta có nên báo cảnh sát không?"

Cố Vị Dịch ôm lấy cô, "Nhân viên cửa hàng sẽ báo cảnh sát, chúng ta ra ngoài thanh toán."

Khi hai người họ chuẩn bị rời đi thì xe cảnh sát đã hú còi đỗ ngay trước cửa. Cố Vị Dịch nắm tay Mạt Mạt đi ra, Mạt Mạt chợt khụng lại, chỉ vào chiếc BMW màu đỏ, nói: "Sao xe này giống xe của Từ Tiệp Nhi thế?"

Cố Vị Dịch nhìn sang, "Đúng là xe của cô ta."

"Sao anh biết được?"

"Biển số xe."

"Tự nhiên anh nhớ rõ biển số xe của cô ta thế làm gì?" Mạt Mạt bỗng cảm thấy cơn ghen nổi lên.

"Trí nhớ của anh rất tốt. Có cần anh đọc thuộc lòng bảng tuần hoàn hóa học cho em nghe không?"

Mạt Mạt cười khan, "Không cần phiền phức thế đâu."

Suy nghĩ một lát, cô lại hỏi: "Ấy, cô ta cũng tới đây ăn cơm à?"

"Nếu không thì sao? Cô ta ngủ ở đây chắc?"

"Chúng ta vào gọi cô ta ra đây đi, hình như trong đó không được an toàn cho lắm." Mạt Mạt nói.

"Người phụ nữ ngồi ngay cạnh bàn chúng ta khi nãy chính là cô ta." Cố Vị Dịch bình tĩnh đáp.

"Làm sao anh biết?" Mạt Mạt kinh hãi.

"Đoán thôi." Thật ra ngay từ đầu anh đã biết rồi. Trước đây khi anh và cô ta còn ở bên nhau, mỗi khi tức giận cô ta đều gào lên như thế. Giọng nói ấy từng là cơn ác mộng thời niên thiếu của anh, làm sao có thể không nhận ra cơ chứ.

Mạt Mạt lôi kéo anh muôn quay vào trong, "Mau đi xem cô ta có sao không?"

Cố Vị Dịch giữ lấy cô, "Nếu đổi lại là em, trong những lúc tồi tệ, nhẽch nhác như thế, em có muốn gặp người quen không? Huống chi cảnh sát cũng tới rồi, em chẳng giúp được gì đâu."

"Nhưng mà..."

"Chẳng có nhưng mà gì hết, chúng ta quay về thôi." Cố Vị Dịch kéo Tư Đồ Mạt về phía trước.

Mạt Mạt đi được vài bước lại ngoái đầu nhìn, cứ thế bị Cố Vị Dịch lôi về nhà. Về tới nhà, cô vẫn không nhịn được gọi điện thoại cho Từ Tiệp Nhi. Đầu bên kia điện thoại, Từ Tiệp Nhi cười rạng rỡ nói cô ta đang ở trong một cửa hàng LV nào đó để thử chiếc túi mà cô ta sẽ phối cùng trang phục hôm nay.

Mạt Mạt buông điện thoại, bò lên lưng Cố Vị Dịch đang ngồi trước máy

tính, nói: "Đúng là cô ta không muốn để em biết."

Cố Vị Dịch không buồn quay đầu, nhẹ vỗ vào cánh tay đang khoác trên vai mình của cô, tập trung chơi game.

Anh không để ý khiếp Mạt Mạt rất không thoải mái, nhào tới cắn vào chiếc cổ đang để lộ mấy vết răng cắn của anh. Cố Vị Dịch nhíu mày, tay phải vẫn rất bình thản di chuột.

Tới khi Mạt Mạt không cắn nữa, trên màn hình máy tính hiện lên dòng chữ: Game over.

Cố Vị Dịch quay đầu, ánh mắt tràn đầy sát khí, nghiến răng nói: "Tư Đồ Mạt, em chết chắc rồi."

Mạt Mạt cười đắc ý, nâng mặt anh lên hôn "chụt" một cái, "Đừng nghiêm trọng hóa vấn đề như thế, chỉ là trò chơi thôi mà, ai bảo anh không thèm để ý tới cô vợ xinh đẹp hiền淑 như em."

Cố Vị Dịch không nói được lời nào, vừa chuẩn bị ấn vào chữ "Restart" thì giọng nói âm trầm của Mạt Mạt truyền tới: "Anh kích vào thử xem."

Cố Vị Dịch không kích vào nữa, nghênh đầu sang, dáng vẻ vô cùng bất lực, "Bà cô Tư Đồ à, rốt cuộc em muốn thế nào?"

"Anh chơi với em."

"Chơi với em cái gì?"

Cố Vị Dịch thật sự không nghĩ ra được sở thích chung của hai người là gì. Mỗi khi xem tivi, anh chỉ xem tin tức thể thao, còn cô thích xem phim thần tượng cùng các chương trình giải trí. Những khi lên mạng, anh chỉ tra cứu tài liệu và chơi game, còn cô thì dạo đủ các diễn đàn, rồi còn đọc tiểu thuyết.

Anh chỉ đọc sách chuyên ngành, còn cô thì sách gì cũng đọc, chỉ không đọc bất kì loại sách có liên quan tới chuyên ngành nào... Thế nên bình thường hai người đa phần đều ai làm việc này, cô cũng ít khi ầm ĩ đòi anh phải chơi với mình. Hôm nay đột nhiên cô lại đưa ra yêu cầu này, anh thật sự không biết phải cùng cô làm gì nữa.

Có thể thấy rõ ràng, Tư Đồ Mạt cũng bị vấn đề này làm cho quay mòng mòng, nghĩ mãi không ra hai người có thể tiến hành hoạt động nào ở nhà cùng nhau, đương nhiên, loại trừ hoạt động mang tính đặc thù kia.

Thế là, Mạt Mạt đưa ra một kết luận, "Chúng ta đúng là một đôi vợ chồng đồng sàng dị mộng."

Sau đó cô đi ra ngoài một mình xem tivi.

Còn Cố Vị Dịch tiếp tục ăn "Restart."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Càng về cuối năm, công ty của Phó Phái dần dần đi vào quỹ đạo, nhưng nhân lực có hạn nên Mạt Mạt cùng Tiểu Hy bận tới tối mắt tối mũi. Lễ Giáng sinh, Tết Nguyên đán, Tết Nguyên tiêu, Lễ tình nhân...những ngày lễ tết liên tiếp khiến công ty thiết kế bao bì tặng phẩm mini của bọn họ từ trên xuống dưới loạn hết cả lên, Mạt Mạt có kinh nghiệm làm quảng cáo, bèn viết mấy câu slogan cho các sản phẩm bao bì quà tặng. Và thế là, Mạt Mạt vừa phải làm kế toán, vừa phải làm công việc xây dựng nội dung. Nhà tư bản quả nhiên là những con quỷ hút máu, cho dù đó là bạn của bạn cũng không ngoại lệ. Sự mặt dày vô sỉ của ông chủ vĩnh viễn vượt xa tầm tưởng tượng có hạn của nhân viên.

Mạt Mạt thường viết những câu văn gãy gọn như: Mong sao ánh nắng sớm mai luôn chiếu lên khuôn mặt anh; Mong rằng em sẽ ngửi thấy hương thơm lan tỏa; Hy vọng cuộc điện thoại mà bạn muốn gọi sẽ được kết nối; Hy vọng bạn không để lỡ chuyến xe của mình; Bạn có phát hiện ra không? Hôm nay tóc bạn lại dài thêm một chút rồi; Ngày mà bạn nhận được món quà này, chắc chắn thời tiết sẽ trong lành hơn mọi ngày...

Nói ra cũng thật lạ kỳ, những câu chúc không đầu không đuôi mà cô nghĩ ra kết hợp với những chiếc túi mang màu sắc ấm áp do Trần Tiểu Hy thiết kế lại nhận được rất nhiều lời khen ngợi từ phía các đối tác, khách hàng, vì thế ngày càng có nhiều người đặt hàng. Phó Phái cười không khép được miệng, chỉ có Mạt Mạt và Trần Tiểu Hy là đáng thương, bận rộn tới mức khóc mắt

sắp hình thành nếp nhăn luôn rồi.

Lại là một buổi tối phải tăng ca, Mạt Mạt cùng Trần Tiểu Hy bò lên bàn giãy đành đạch, Phó Phái đi mua đồ ăn đêm về, cười vô cùng dè dặt, lấp ló, "Hai vị đại mỹ nữ thân yêu, tiểu nhân đã mua đồ ăn về cho hai vị rồi đây. Còn việc gì cần tiểu nhân làm xin hai vị cứ nói, tiểu nhân dù có phải dùng hết sức mọn này cũng quyết làm cho bằng được."

Mạt Mạt cùng Trần Tiểu Hy chẳng buồn ngược mắt, vẫm bất động trên bàn.

Phó Phái đặt đồ ăn xuống, lấp ló: "Mạt Mạt, cậu muốn ăn gì?"

"Tôi muốn về nhà."

Phó Phái vờ như không nghe thấy, quay đầu hỏi Trần Tiểu Hy: "Tiểu Hy, cô muốn ăn gì?"

"Tôi cũng muốn về nhà. Tôi tăng ca suốt một tuần nay, sắp phát điên rồi."

Phó Phái cười an ủi, "Thế này đi, qua tháng này, hết bận, chúng ta nghỉ Tết sớm, nghỉ Tết thêm hắn một tuần."

Lúc này hai người kia mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, lục tục ngồi dậy ăn đêm rồi làm việc tiếp.

*****

Mạt Mạt gần như bay ra khỏi công ty. Cố Vị Dịch giữ lấy thân hình đang lao ra của cô, nhíu mày nói: "Hơn một giờ rồi đấy."

Mạt Mạt tựa hắn vào vai anh, "Em chẳng còn sức mảng sếp nữa rồi, anh cũng em về nhà đi..."

Cố Vị Dịch thở dài khom người công cô, ước lượng một chút rồi tự lẩm bẩm, "Chết tiệt, lại gầy đi rồi."

Mặt Mạt thều thào: "Nhà khoa học à, em nghe thấy anh chửi bậy rồi đấy."

"Em bám chắc vào, nhắm mắt ngủ đi." Cố Vị Dịch bức bối nói.

"Ừm..." Mạt Mạt rất nghe lời. Anh công cô đi từng bước, từng bước cảm giác giống như đang ru vậy, thế là Mạt Mạt chìm vào giấc ngủ say.

Phó Phái kéo mành cửa sổ, thở dài rồi quay người, không ngờ khuôn mặt đầy oán hận của Trần Tiểu Hy đang kề sát khiến cậu ta giật mình sợ hãi. Cậu ta vuốt ngực, nói: "Trần Tiểu Hy, cô định dọa chết tôi đấy à?"

Trần Tiểu Hy không có biểu cảm gì, chậm rãi buông từng từ, "Là do tự anh nhìn trộm người ta đưa đón tình tứ, tới mức nhập tâm quá nên mới không phát hiện ra tôi."

Phó Phái ai oán: "Không phải cô cứ nắng nặc đòi về nhà à, sao còn chưa đi?"

Trần Tiểu Hy chậm rãi nói: "Tốt xấu gì tôi cũng là một cô gái, khuya thế này rồi, anh lại có xe, đưa tôi về chắc cũng không coi là quá đáng chứ?"

"Thế trước kia mỗi lần tăng ca cô về kiểu gì?"

Mặt Trần Tiểu Hy không biến sắc, thong thả nói: "Gọi xe."

"Thế thì bây giờ cũng gọi xe về là được rồi."

Trần Tiểu Hy giữ nguyên tốc độ nói chuyện: "Đắt lắm. Hay anh thanh toán cho tôi?"

Phó Phái cầm chìa khóa trên bàn, nói: "Biết rồi, tôi đưa cô về."

"Cảm ơn."

Phó Phái nghiêm túc nhìn cô nàng, "Trần Tiểu Hy, cô làm ơn đừng có trưng ra cái khuôn mặt như xác chết sau núi ấy có được không?"

Mặt Trần Tiểu Hy vẫn không biến sắc, giọng nói chậm rãi hơn, "Chịu thôi, tôi có một ông chủ vô lương tâm, mệt tới nỗi chẳng có nỗi biếu cảm nữa rồi."

Phó Phái như thể nuốt phải ruồi bọ, "Tôi sai rồi."

Hết mùa làm ăn, Mạt Mạt cùng Trần Tiểu Hy vui vẻ tận hưởng kỳ nghỉ phép.

Mạt Mạt ở lì trong nhà nguyên một ngày. Hôm đó, Cố Vị Dịch hầu hạ cô không khác gì hầu hạ Lão Phật Gia, sau đó, tối buối tối, anh thản nhiên buông một câu thông báo, "Anh nói với mẹ anh rồi, ngày kia chúng ta sẽ về."

"Chúng...chúng...chúng ta?" Mạt Mạt hễ cứ kích động là bắt đầu lắp bắp.

Cố Vị Dịch nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quặc, "Có phải em chưa từng gặp bố mẹ anh đâu, kinh hãi như thế làm gì?"

Mạt Mạt gấp tới mức xoay mòng mòng, líu ríu nói: "Khác nhau mà, khác nhau mà, lần này khác mà..."

Cố Vị Dịch bị cô lải nhải nhức cả đầu, "Em cǎng thǎng gì chứ?"

Mạt Mạt khóc không ra nước mắt, "Em cũng chẳng biết em đang cǎng thǎng gì nữa..."

Cố Vị Dịch nhún vai, "Tùy em thôi, cho dù em cǎng thǎng cũng phải đi, không cǎng thǎng vẫn phải đi. Anh đã nói với họ rồi."

Hai ngày sau, Mạt Mạt bị Cố Vị Dịch áp tải lên máy bay. Lúc máy bay hạ cánh, Mạt Mạt lạnh tới nỗi chỉ muốn đứng một chỗ quay vòng tròn. Cố Vị Dịch đứng bên cạnh cười, "Đã bảo quê anh lạnh lắm, em phải mặc nhiều vào mà em không chịu nghe."

Mạt Mạt mặc một bộ váy liền màu trắng ngà, tất chân màu đen và đi boots màu nâu, trông vô cùng trẻ trung đáng yêu. Mặc dù phong cách ăn mặc này bị Cố Vị Dịch nhận xét là: Liều mạng già để níu kéo chiếc đuôi của tuổi thanh xuân, nhưng cô vẫn một lòng tin tưởng rằng phong cách này có thể lấy được ấn tượng tốt đẹp trong mắt bố mẹ anh, nhất là một người nghiêm nghị, cổ điển như bố của Cố Vị Dịch, phải để ông thấy thế nào mới là sức sống của tuổi trẻ.

Mạt Mạt không ngờ còn chưa gặp được bố mẹ của Cố Vị Dịch, cô đã sắp đóng băng đến nơi rồi. Một người lớn lên ở phương Nam như cô không sao tưởng tượng được cảm giác lạnh lẽo này, cái lạnh phát ra từ tận xương cốt. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, cảm thấy mình cứ như người bị đóng băng đột ngột vậy.

Ban đầu Cố Vị Dịch còn cười nhạo cô, sau đó anh thấy cô lạnh đến nỗi phản ứng cũng chậm chạp mãi vài phần thì ôm lấy cô, để cô chui vào trong áo khoác của mình, "Có đến mức như thế không? Lên xe sẽ không lạnh nữa, mẹ anh đã bảo tài xế tới đón chúng ta rồi."

Mạt Mạt muốn hỏi vì sao tài xế vẫn chưa tới, nhưng môi đang run lập cập, đành vùi mặt vào trong lồng ngực ấm áp của Cố Vị Dịch, hai tay ôm chặt lấy eo của anh.

Cố Vị Dịch cười rung bả vai, giọng nói lọt vào tai Mạt Mạt chỉ là những tiếng "ong ong" không rõ ràng. Anh nói: "Tư Đồ Mạt, hóa ra m้าย trò của em cần phải có không khí lạnh mới trị được."

Tới nhà Cố Vị Dịch, Mạt Mạt cứ tưởng bố mẹ anh đã chờ hai người từ lâu rồi, không ngờ chỉ có một người giúp việc là dì Châu đợi ở cửa.

Mạt Mạt vừa húp canh gừng do dì Châu chu đáo chuẩn bị, vừa đánh giá nhà của Cố Vị Dịch, vô cùng lớn, vô cùng sang trọng, nguy nga, là một ngôi biệt thự riêng biệt, nhưng hình như chẳng có chút hơi người.

Canh gừng nóng hổi giúp Mạt Mạt lấy lại cảm giác ở đầu lưỡi, cô nói: "Nhà anh lạnh lẽo quá."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Cố Vị Dịch chẳng buồn ngược mắt lên, chỉ "ừm" một tiếng. Mạt Mạt cảm thấy thật kỳ lạ, dường như bắt đầu từ lúc bước vào nhà, anh liền trở nên lạnh lùng.

Hai người trở về phòng của Cố Vị Dịch, Mạt Mạt bám riết lấy anh hỏi bố mẹ anh khi nào về, lúc biết được chắc chắn rằng hai vị phụ huynh còn lâu mới có mặt ở nhà, cô liền mặt dày nằm ườn trên giường anh không buồn nhúc nhích nữa. Chiếc giường này là giường sưởi, vô cùng thoải mái.

...

Tới giờ cơm tối, Mạt Mạt đỏ mặt ngồi vào bàn, bày ra dáng vẻ mà cô cho là hiền lương thực đúc, duyên dáng thùy mị nhất, lễ phép gọi: "Con chào chú, con chàodì."

Chú Cố mặt không biến sắc khẽ gật đầu. Dì Vương cười híp mắt, "Được rồi, được rồi. Con mệt lắm đúng không?"

Khuôn mặt Mạt Mạt càng đỏ tới mức nhân gian hiếm gặp, lắp bắp nói: "Cũng...cũng bình thường ạ."

"Ăn cơm." Trụ cột nhà họ Cố lên tiếng.

Mạt Mạt thở phào, đưa tay với lấy bát ăn cơm, nhưng nào ngờ trong lúc

thất thẫn, chiếc bát trên tay cô suýt chút nữa trượt xuống. Cô giật cả mình, lén đưa mắt quan sát hai người lớn, may mà không có ai nhìn thấy. Nhưng Cố Vị Dịch thì khác, anh ngược mắt nhìn cô, hưởng thụ khoảnh khắc chân tay lóng lóng của cô.

Theo lý mà nói, đây không phải lần đầu tiên Mạt Mạt gặp bối mẹ Cố Vị Dịch, hơn nữa, bình thường cô cũng tự thấy mình khá thoải mái linh hoạt, không đến nỗi chân tay vụng về như thế này. Nhưng mới chỉ nửa tiếng trước thôi, khi Mạt Mạt còn đang say giấc nồng trên giường tựa như thiên đường chốn nhân gian của Cố Vị Dịch thì mẹ anh tới gọi cô dậy ăn cơm. Lúc đó Mạt Mạt đang ngái ngủ, cứ tưởng Cố Vị Dịch trêu chọc mình, bèn nhắm mắt, tiện tay quờ một chiếc gối lén ném. Cũng maydì Vương là người lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, tay chân nhanh nhẹn, phản cạ nhạy bén mới có thể tránh được.

Lúc Mạt Mạt mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt cùng nụ cười hiền từ củadì Vương đăng nhắm thẳng vào mình. Nói thật lòng, giây phút đó mà có con dao thì cô nguyện cắt cổ tự sát để đền tội. Đợi đến khi Mạt Mạt khóc ròng kể lại chuyện này cho Cố Vị Dịch, anh chỉ sững sờ giây lát rồi cười vang, "Cả đời này của mẹ anh chắc chỉ có em dám ném đồ vào bà ấy."

Cứ nghĩ tới đây là Mạt Mạt lại không nhịn được, trùng mắt nhìn Cố Vị Dịch, nào ngờ anh còn nhếch môi cười. Cô tức giận quay đi chỗ khác thì phát hiện ra chú Cố đang nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cô, đúng là khổ không nói nên lời.

Bộ dạng đanh đá ấy của cô đã bị bố anh nhìn thấy hết, cô chỉ muốn cắn lưỡi tự vẫn cho xong.

Bữa cơm này đối với Mạt Mạt mà nói chẳng khác nào xông pha nơi chiến trường, nhất là lúc ăn xong, cô tuân thủ lời mẹ mình dặn, tranh giành công việc rửa bát. Chú Cố nãy giờ vẫn yên lặng đột nhiên lên tiếng: "Nhà chúng ta

có giúp việc, con cứ nghỉ ngơi đi."

Mặt Mạt mất hết nhuệ khí, lo lắng không biết có phải mình đã làm hỏng việc hay không, tâm trạng tồi tệ trốn trong phòng nghịch điện thoại.

"Mặt Mạt, dì vào được không?"

Mặt Mạt nhanh chóng xỏ dép, ra mở cửa. Vương Thục Hồng bưng hai cốc trà bước vào, "Con lạnh lắm đúng không? Uống trà đi cho ấm bụng."

Mặt Mạt liên tục nói cảm ơn rồi nhận lấy, ngồi ngay ngắn bên mép giường, nhấp một ngụm trà, lòng thăm nghĩ, hóa ra Cố Vị Dịch thích uống trà như vậy là vì giống mẹ.

"Mặt Mạt, ở đây thời tiết lạnh như thế, con có thích nghi được không?" Vương Thục Hồng chọn một chủ đề vô cùng bình dị gần gũi để bắt đầu trò chuyện.

Mặt Mạt đọc nhiều tiểu thuyết "cẩu huyết" quá, một lòng lo lắng mẹ anh tới chắc không có ý gì tốt, hào môn sâu như biển cả, chắc lại là tình tiết muôn chia rẽ uyên ương. Đột nhiên bị hỏi một câu đơn giản như thế, cô ngơ ngẩn một lúc mới nói: "Không sao ạ, con thấy ấm rồi."

Vương Thục Hồng cười vui vẻ, "Thấy ấm là tốt rồi, tốt rồi. Con đừng căng thẳng thế, dì chỉ muốn trò chuyện với con thôi."

Mặt Mạt nuốt nước miếng gật đầu.

Vương Thục Hồng uống một ngụm trà, chậm rãi nói: "Thật ra dì chỉ muốn hỏi về kế hoạch của hai con. Người lớn chúng ta vẫn định chờ các con tốt nghiệp rồi sẽ tổ chức đám cưới luôn, nhưng nếu thanh niên các con không đợi được, bây giờ kết hôn cũng không sao. Mặc dù Vị Dịch vẫn chưa có thu nhập, nhưng nhà cửa các thứ cũng đều có hết rồi. Cho dù các con có con,

chúng ta cũng có thể hỗ trợ thêm. Nếu các con không muốn dùng túi tiền của chúng ta, thì thật ra từ khi Vị Dịch bắt đầu đi học dì đã làm cho nó một cái sổ tiết kiệm, trong đó chỉ toàn là tiền học bỗng của nó thôi. Dì kiểm tra lại rồi, mấy năm nay tiết kiệm được khoảng hai mươi vạn. Thật ra chúng ta rất hy vọng các con có thể kết hôn luôn bây giờ, dù sao tuổi tác chúng ta cũng lớn rồi, chỉ mong trong nhà có thêm vài đứa trẻ..."

Mạt Mạt đang nhãm tính trong lòng, từ nhỏ tới lớn không biết anh phải giành được bao nhiêu giải thưởng cùng học bổng mới tích được nhiều tiền như thế?

"Tư Đô Mạt, em làm gì thế? Anh vào nhé." Giọng nói của Cố Vị Dịch vừa vang lên thì cánh cửa mở ra. Cố Vị Dịch nhìn mẹ chồng nàng đâu ngồi bên giường thì ngơ ra một lúc, sau đó hỏi đầy cảnh giác: "Mẹ, mẹ ở đây làm gì thế?"

"Mẹ tới tìm Mạt Mạt trò chuyện tán gẫu, đừng có làm như mẹ sẽ ăn mất con bé thế." Vương Thực Hồng bức bối nói, nhưng khi quay sang nói chuyện với Mạt Mạt lại vô cùng hiền từ, "Mạt Mạt à, những gì dì nói với con hôm nay con cứ suy nghĩ kỹ đi, nghĩ kỹ thì nói lại với dì. Dì ra ngoài trước đây."

Mạt Mạt ngoan ngoãn gật đầu, "Vâng ạ. Con biết rồi. Dì ngủ ngon nhé."

"Ngủ ngon."

Cố Vị Dịch đợi mẹ ra ngoài rồi mới hỏi: "Vừa nãy mẹ anh nói gì với em?"

"Không có gì. Chỉ hỏi lúc nào chúng ta kết hôn thôi." Mạt Mạt nói.

"Vậy em trả lời thế nào?" Cố Vị Dịch gặng hỏi.

"Em còn chưa kịp trả lời anh đã vào rồi." Mạt Mạt nghĩ một lát lại nói: "Em cảm thấy hình như bố anh không thích em. Phải làm sao bây giờ?"

Cố Vị Dịch nhún vai, "Không sao cả. Ông ấy chỉ thích tiền và mẹ anh thôi, còn lại chẳng thích ai cả."

"Anh đừng nói bố mình như thế." Mạt Mạt giáo huấn anh, "Ông ấy chỉ hơi bận rộn chút thôi. Ông ấy vất vả như thế cũng chỉ vì muốn cho anh một cuộc sống đầy đủ về mặt vật chất. Em không thích thái độ của anh với bố mẹ mình, lạnh lùng quá. Họ là người thân của anh chứ có phải người dưng đâu."

Cố Vị Dịch bị cô giáo huấn cho một bài, mặt mũi cau có, không cam tâm nói: "Biết rồi, lăng nhăng", sau đó lại nhỏ giọng thì thầm: "Thảo nào ông già quý em."

"Anh nói cái gì?" Mạt Mạt tai thính lập tức nghe được câu nói quan trọng, vui mừng hỏi lại: "Anh nói là bố anh quý em á?"

Cố Vị Dịch hừ mũi, "Vừa nãy ông gọi anh vào thư phòng, bảo anh kết hôn sớm một chút, kêu anh đừng có bắt con gái nhà người ta phải chờ đợi."

Mạt Mạt như trút bỏ được gánh nặng, đắc ý cười: "Em biết ngay mà, em ưu tú vô địch như thế cơ mà, sao không lấy lòng được bố anh cơ chứ." Mặc dù chính cô cũng không biết cô lấy lòng được bố anh ở điểm nào.

Cố Vị Dịch chẳng buồn để ý tới dáng vẻ khoang của cô, "Em cứ từ từ mà đắc ý, nói chuyện với mẹ anh thì phải cẩn thận một chút, đừng để bà moi ra được chuyện chúng ta kết hôn rồi. Anh thì chẳng sao, nhưng chỉ sợ mẹ em sẽ giết chết em thôi."

Mạt Mạt được anh nhắc nhở, tự nhủ với lòng mình từ giờ nói chuyện phải hết sức cẩn trọng.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Mạt Mạt đã tỉnh giấc. Cô mở cửa sổ ra ngắm nhìn cảnh vật, cảm giác hưng phấn khiến cô suýt chút nữa thì nhảy cẳng lên. Tuyết rơi rồi! Tuyết rơi rồi!

Đây là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến những bông hoa tuyết trắng xinh thế này, cảm giác hưng phấn tột cùng ấy khiến cô không thể chỉ đứng nhìn chúng từ xa như thế này được. Cô đi chân trần, lật đật chạy ra khỏi phòng, ra tới cửa mới phát hiện còn quá sớm, mọi người vẫn đang chìm trong mộng đẹp. Vì thế, cảm giác hưng phấn kia bị dồn nén trở lại, khiến cô thấy có phần tức ngực khó chịu.

Mạt Mạt quay về phòng, lấy điện thoại gọi cho Cố Vị Dịch. Cô đứng bên ngoài cửa phòng anh, nghe thấy tiếng chuông đổ mấy hồi liền, anh mới thèm bắt máy.

Mạt Mạt nói phủ đầu, "Cố Vị Dịch, Cố Vị Dịch, mau dậy đi, tuyết rơi rồi kìa."

"Hả? Ủm." Giọng anh vẫn còn khàn khàn ngái ngủ, "Em tự ra chơi đi."

"Cố Vị Dịch, em bảo anh dậy cơ mà." Mạt Mạt trầm giọng đe dọa.

"Biết rồi, bà cô à." Theo tiếng ngắt điện thoại, Mạt Mạt có thể nghe thấy đằng sau cánh cửa phòng truyền tới tiếng thở dài thườn thượt. Rất nhanh sau

đó, cửa được mở ra, hiển nhiên là Cố Vị Dịch bị hình ảnh Tư Đồ Mạt đang đứng cười ngây ngô như một cô ngốc kia dọa cho sợ chết khiếp.

Mạt Mạt nhào tới ôm lấy cổ anh, nói: "Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi."

Cố Vị Dịch nhíu mày nhìn đôi chân trần của cô, nghiêm giọng, "Trời lạnh thế này mà không đi giày dép vào, em thích chết à?"

Mạt Mạt cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới cảm thấy lạnh. Cô quay đầu định chạy về phòng để xỏ dép lê, nào ngờ bị Cố Vị Dịch níu lại. Anh bế bồng cô lên, ngữ điệu đầy trách cứ: "Trời đất, đúng là không thể khiến cho người ta bớt lo lắng được."

Hai người mặc thêm quần áo ấm rồi ra ngoài, Cố Vị Dịch nói sẽ đưa cô đi ăn sáng. Mạt Mạt cứ nắng nặc không chịu mang theo ô. Cô nói muốn trải nghiệm cảm giác tuyết rơi trên bờ vai. Cố Vị Dịch không sao lý giải nổi, tuyết rơi vào người thì có thể có cảm giác gì ngoài lạnh?

Mạt Mạt lần đầu tiên được tản bộ trong tuyết. Mặc dù Cố Vị Dịch đã đưa chô cô đôi ủng đi tuyết của mẹ anh, nhưng bước chân Mạt Mạt vẫn không thể nào vững vàng được. Từ lúc ra khỏi nhà tới giờ, cô đã ngã lộn hai lần rồi. Cố Vị Dịch đi đằng sau nhìn cô dò dẫm từng bước thì không sao nhịn được cười. Cuối cùng anh chủ động bước lên định cầm tay cô, nhưng cô hậm hực từ chối, rồi lại ngã chổng vó lên trời...

Cố Vị Dịch đưa Mạt Mạt tới một cửa hàng mà hồi còn đi học ngày nào anh cũng tới ăn sáng. Chủ quán là một đôi vợ chồng, vừa nhìn thấy anh liền cười tít mắt, thảng thắn nói: "Bữa sáng nhà chúng tôi đã nuôi dưỡng được một đứa trẻ xuất sắc như thế này, thành đạt rồi vẫn không quên chốn cũ, còn dắt cả bạn gái tới ăn."

Tới lúc này Mạt Mạt mới ý thức được tiếng tăm của Cố Vị Dịch ở nơi

đây, nhất là một cặp vợ chồng đưa con tới ăn sáng còn thăng thắn lấy Cố Vị Dịch ra làm tấm gương sống cho con mình, "Đãy con xem anh này giỏi giang chưa, bây giờ đang du học ở đại học Harvard bên Mỹ đấy. Con nhìn anh ấy mà học tập nghe chưa. Bạn gái anh ấy xinh đẹp chưa kìa. Con cứ học hành cho thật tốt vào, sau này thế nào cũng sẽ tìm được một cô bạn gái xinh đẹp như thế."

Mạt Mạt vốn định đính chính lại lời họ nói, là Viện Công nghệ Massachusetts chứ không phải đại học Harvard, nhưng thấy người ta còn tiện thể khen thêm cả mình nữa, bèn không nói lời nào, mỉm cười ra vẻ thực nử.

Nhờ có sự tiếp đai nhiệt tình của vợ chồng chủ quán, Mạt Mạt đã có một bữa sáng thịnh soạn nhất từ trước tới nay. Cô chỉ biết ôm bụng vì no, không động đậy nổi nữa.

Cố Vị Dịch công cô về nhà. Người đi lại trên phố không đông, thỉnh thoảng có người ngang qua khẽ quay đầu nhìn đôi tình nhân trẻ rồi mỉm cười.

Mạt Mạt ở trên lưng anh bắt đầu không yên phận, luôn tay vào trong cổ áo anh để sưởi ấm. Một lúc sau cô kêu than rắng đeo găng tay nên không cảm nhận được độ ấm một cách chân thực, vì thế liền rút găng tay ra nhét vào túi áo anh, đôi tay lạnh như băng chạm hàn vào cổ anh.

Cố Vị Dịch quay đầu trừng mắt bảo cô rắng, nếu không đeo găng tay tới lúc tay bị mẩn đỏ lên vì lạnh thì đừng có kêu ca khóc lóc. Làn khói phả ra theo từng lời anh nói không ngừng lớn vồn bên mặt cô. Mạt Mạt rất thích thú với trò này, vì thế bèn phả hơi vào mặt anh khiến anh tức giận dọa ném cô xuống. Cô ôm chặt lấy cổ anh không buông, dịu dàng áp vào má anh lấy lòng. Hai má anh đã lạnh cứng, chạm vào cảm giác như kem vậy.

Cố Vị Dịch cong khóm môi, mắng yêu: "Tư Đồ Mạt, em là cún sao? Thích

cắn người, còn thích quấn người như thế?"

Hai người cứ chí chóe suốt cả quãng đường, mãi tới khi cô thấy mệt, bò trên lưng anh vờ ngủ, anh mới cảm nhận được khuôn mặt mình dính đầy nước miếng của cô. Gió lạnh thổi vào, đường như nó cũng đang muốn đóng thành băng lạnh giá.

Buổi tối hôm đó, Mạt Mạt sờ lên khuôn mặt đỏ ửng của mình, hỏi Cố Vị Dịch: "Có phải nhà anh để lò sưởi ở nhiệt độ cao quá rồi không?"

Cố Vị Dịch khẽ chạm vào mặt cô, lúc này mới giật mình sợ hãi, vội vàng cầm điện thoại lên. Đầu bên kia vừa nhắc máy anh đã nói phủ đầu, "Chú Trần, chú đang ở đâu, bây giờ quay về ngay cho cháu. Cứ để bố cháu đi đón mẹ tan làm là được rồi. Đúng, cháu quyết là được, cháu về ngay đi ạ."

Mạt Mạt ngạc nhiên hỏi: "Anh định đi đâu? Có đưa em đi cùng không?"

Cố Vị Dịch bực bội lôi một chiếc áo lông vũ dày màu đen từ trong tủ quần áo ra, quấn cho Mạt Mạt kín như bưng từ đầu tới chân không hở chỗ nào rồi hạ lệnh: "Em ngồi yên ở trên giường, đừng có nhúc nhích."

Anh đi ra khỏi phòng, rất nhanh đã quay lại, trên tay cầm một cốc nước nóng, ép cô uống cho bằng hết. Cô kháng nghị nhưng không thành, phải an phận uống hết.

Dì Lý bước tới thông báo rằng chú Trần đã lái xe về tới, đang đợi dưới nhà. Cố Vị Dịch nắm tay Tư Đồ Mạt ngồi lên xe, sau đó nói với chú Trần: "Tới bệnh viện, tìm chú Lâm."

Tới bệnh viện Mạt Mạt mới biết mình bị sốt. Nhưng cũng chỉ là cảm sốt thông thường thôi mà, có cần thiết phải điều cả viện trưởng tới khám không? Chú Lâm mặt mũi hiền từ hòa ái mặc áo blouse trắng trò chuyện rất thân thiện với cô: "Cô bé à, cháu có bị dị ứng với loại thuốc nào không?"

Lâu lăm rồi không có ai gọi Mạt Mạt là cô bé, lòng hư vinh trong cô bắt đầu nở rộ. Cô lắc đầu ngọt ngào nói: "Khôngạ. Cháu không bị dị ứng với loại thuốc nào cả."

Cố Vị Dịch đột nhiên nói xen vào: "Cô ấy bị dị ứng với các chất có cồn và thuốc tránh thai."

Mạt Mạt hóa đá ngay tại chỗ.

Chú Lâm bật cười, "Tiểu tử thối, cháu không sợ ta nói lại với người lớn trong nhà hay sao? Còn nữa, cháu nói như thế, con gái nhà người ta thẹn thùng thì phải làm sao?"

Cố Vị Dịch thản nhiên nói, "Cô ấy là vợ của cháu."

Chú Lâm sững sờ, vỗ mạnh vào vai Cố Vị Dịch, "Được đấy, bao giờ thì cho mọi người uống rượu mừng đây?"

"Tạm thời vẫn chưa muộn để cho vị Thái Thượng Hoàng nhà cháu biết chuyện, nên đợi cháu tốt nghiệp xong rồi tính."

"Tiểu tử thối, thế thì cháu không nên để cho chú biết chứ. Từng này tuổi đâu còn phải giữ bí mật thì sẽ càng nhanh già hơn đấy."

"Chú đã già lăm rồi."

Mạt Mạt cảm thấy thật kỳ quặc, Cố Vị Dịch cùng chú Lâm này có vẻ vô cùng hòa thuận, thân thiết, dường như hai người họ mới là người một nhà vậy.

Một lát sau, Cố Vị Dịch ra ngoài làm thủ tục viện phí, chú Lâm liền kéo ghế ngồi bên cạnh giường cô nói chuyện: "Bố mẹ của Vị Dịch đều rất bận rộn. Hồi còn nhỏ nó thường được gửi qua cho chú chăm sóc. Chú cũng bận

lắm chứ, thế là dành để nó hằng ngày đi làm với chú. Chú ngồi trước bàn làm việc khám bệnh cho người ta, còn nó ngồi ở một bàn khác làm bài tập. Có hôm muộn quá, chú liền để nó ngủ luôn trên giường bệnh. Nó là do một tay chú trông nom tới lớn đấy... Hồi năm lớp mười hai nó đưa một cô bé chạy tới đây tìm chú, muốn chú sắp xếp cho cô bé đó phá thai. Lúc ở trong phòng phẫu thuật cô bé đó khóc tới rách tim rách phổi, nó vẫn tựa vào tường lặng lẽ đọc sách. Chú hỏi nó, đứa bé có phải con nó không, nó nói không phải, nhưng nó có trách nhiệm. Hôm thi tốt nghiệp cấp ba, nó lại bế cô gái đó tới đây để rửa ruột. Bố mẹ cô bé đó sau khi đến bệnh viện còn đòi đánh nó, chú với mọi người cùng can nhưng nó vẫn bị mẹ của cô bé kia giáng cho một cái bạt tai. Sau đó, nó ở lại chỗ chú, cùng phối hợp với bác sĩ tâm lý trị liệu cho cô bé kia suốt cả kỳ nghỉ. Chú còn tưởng rằng cuộc đời này của nó sẽ bị hủy hoại trong tay cô bé kia mất..."

Mặt Mạt chẳng biết phải tiếp lời như thế nào, may mà Cố Vị Dịch đã quay trở lại. Thấy hai người mặt mũi nghiêm trọng, anh không hiểu gì bèn hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì vậy? Biểu cảm sao nghiêm túc thế?"

Chú Lâm nghiêm túc trả lời: "Chú đang nói cho cô bé biết loại thuốc tránh thai nào ít gây tổn hại cho cơ thể nhất."

Cố Vị Dịch cũng rất nghiêm túc nói: "Loại nào thì cô ấy cũng không được uống."

Chú Lâm nghiêm túc phân tích, "Cháu như thế là không tin tưởng vào ngành nghề của mình rồi. Chỉ cần hàm lượng Estrogen ít đi một chút..."

"Đã nói là không được rồi." Cố Vị Dịch nhíu mày cắt ngang lời chú Lâm.

Mặt Mạt đầu tiên là đỏ mặt, sau đó không nói được lời nào. Hai vị à, có thể suy nghĩ một chút xíu tới cảm nhận của người trong cuộc không...

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Mặt Mạt tựa vào vai Cố Vị Dịch thắt thăn, phản ứng chậm chạp, nhìn những bông hoa tuyết bay ngoài cửa sổ, buồn bã hỏi: "Cố Vị Dịch, có một câu em quên không hỏi anh, anh có hận Từ Tiệp Nhi không?"

Cố Vị Dịch đưa tay sờ trán cô, lẩm bẩm: "Không sốt nữa rồi. Sao tự nhiên lại hỏi điều này?"

"Không có gì. Chỉ là tự nhiên nghĩ tới thôi." Mạt Mạt gạt tay anh ra.

"Không hận." Ngữ khí của Cố Vị Dịch rất lãnh đạm, "Có phải chú Lâm đã nói gì với em không?"

"Đâu có. Ngoài kia tuyết lớn quá. Ngày mai có phải chúng ta sẽ được chơi trò đắp người tuyết không?" Đột nhiên Mạt Mạt dựa vào cửa, chỉ tay ra bên ngoài nói.

"Vốn là được, nhưng em đang ốm, thế nên không được nữa." Cố Vị Dịch rất phổi hợp đổi chủ đề cùng cô.

Mạt Mạt ghé sát anh, nịnh nọt: "Đi mà, đi mà. Ngày mai em hết ốm rồi. Cho em đắp người tuyết đi mà. Em chưa được đắp người tuyết bao giờ."

Cố Vị Dịch đẩy cô ra, "Đáng đời. Ai bảo em không chịu đi giày còn chạy lung tung."

Mặt Mạt thấy chiêu mặt dày không có hiệu quả, bèn bực bội trở lại chồ ngồi, khoanh tay một mình buồn bực."

Cố Vị Dịch thấy cô xị mặt nhìn ta ngoài cửa sổ xe, dáng vẻ vô cùng tức giận, bướng bỉnh, anh thấy bất đắc dĩ vô cùng. Sao càng ngày càng xấu tính thế không biết.

Mặt Mạt về tới nhà thì thấy chú Cố vàdì Vương đã ngồi sẵn ở phòng khách chờ hai người. Cô có chút ngại ngùng, bèn lấy hết dũng khí, đi tới trò chuyện thân thiết với họ.

Hai người họ mới chỉ hỏi thăm được vài câu đã bị Cố Vị Dịch cắt ngang, Mặt Mạt nhân cơ hội chuồn về phòng.

Mặt Mạt vừa đánh răng rửa mặt xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên thấy tay ngứa vô cùng. Cô gãi một lúc mới phát hiện giữa các ngón tay bắt đầu nổi mẩn, thế là lật đật chạy đi gõ cửa phòng Cố Vị Dịch.

Anh vừa lau tóc vừa ra mở cửa, những giọt nước từ trên tóc nhỏ xuống cổ anh, rồi lại xuống tới vai anh, gợi cảm vô cùng. Mặt Mạt nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, bây giờ mới ý thức được người đàn ông của mình anh tuấn quyến rũ tới nhường nào.

Cố Vị Dịch bị cô nhìn chăm chăm, không hiểu gì cả, huơ huơ tay trước mặt cô, "Tư Đồ Mạt, em sao thế?"

Mặt Mạt cười khan, "Đâu có. Tay em ngứa quá, anh có thuốc mỡ không?"

Cố Vị Dịch cầm tay cô lên xem, tức giận tới không thở nổi, "Đã bảo với em rồi mà không nghe, bây giờ tay mẩn đỏ lên rồi đấy, em vui chưa?"

Mặt Mạt bị anh mắng phủ đầu, tức giận bốc lên, cô quay người định bỏ đi. Cố Vị Dịch túm lấy tay cô, "Em định đi đâu?"

Cô nói giọng đầy công kích: "Ai cần anh lo."

Cố Vị Dịch cưng điên tiết lên, buông tay cô ra, "Anh không lo nữa, em muốn làm gì thì làm."

Mặt Mạt giận dỗi hăm hăm chạy về phòng, ngồi đầu giường gãi tay, nhưng càng gãi càng ngứa, lửa giận vì thế bùng phát dữ dội.

"Cạch" một tiếng, cửa mở ra. Cố Vị Dịch nghiêm mặt bước vào. Mặt Mạt không thèm nhìn anh.

"Đưa tay ra đây." Anh ngồi xuống mép giường, bức dọc nói.

Mặt Mạt không thèm động đậy.

Cố Vị Dịch tự lôi tay cô ra bôi thuốc mỡ. Mặt Mạt giãy giụa mãi mà không thoát được, ngẩng cao đầu, mắt nhìn lên trần nhà, tư thế không khác gì Lão Phật Gia, mặc cho anh bôi thuốc.

Cố Vị Dịch vốn đang lửa giận ngút trời, nhưng nhìn dáng vẻ ấy của cô bỗng nhiên lại thấy tức cười, ngón tay còn dính thuốc mỡ quệt lên mặt cô, "Em đấy, cứ bướng bỉnh đi, rồi đến lúc nó thành sẹo, để anh xem em có khóc ròng không?"

Mặt Mạt vẫn ngàn năm một câu không thay đổi, "Ai cần anh lo."

Cố Vị Dịch kéo mặt cô ghé sát lại, mạnh mẽ hôn, "Anh mà không lo thì ai lo."

Mặt Mạt vỗ mạnh vào bàn tay đang ghì chặt mặt mình của anh, "Buông ra, đau."

Cố Vị Dịch buông lỏng, trượt tay xuống gáy cô, để cô càng áp sát vào anh hơn, sau đó tiếp tục hôn.

Mạt Mạt vờ giãy giụa vài lần, rồi để mặc anh.

Mạt Mạt cũng tự biết lần ra mắt nhà chồng này của cô không "chuyên nghiệp" chút nào, đầu tiên là lấy gối ném mẹ chồng, sau đó còn phải và viện mắng hai ngày, rồi tay bị nổi mẩn ngứa không giúp được việc gì, và đến ngày thứ tư thì hai người họ đã lên đường trở về. Cũng may bố mẹ của Cố Vị Dịch đều vô cùng bận rộn, chẳng có thời gian để cô thể hiện mình là một nàng dâu hiếu thảo.

Hai người họ quấn quýt bên nhau thêm hai ngày nữa, sau đó Mạt Mạt bắt đầu lên kế hoạch về quê. Thân là con gái "chưa lấy chồng", đương nhiên Mạt Mạt phải về quê ăn Tết rồi.

Lúc này, Cố Vị Dịch đang cùng Mạt Mạt dạo quanh trung tâm thương mại để mua quà biếu bố mẹ vợ. Anh rất ghét việc đi mua sắm ở trung tâm thương mại, chẳng khác nào đi theo làm phu khuân vác. Vì thế, anh mang khuôn mặt sầm sì như treo biển "người khác chớ lại gần" để ngồi đợi ở hàng ghế dưới sảnh trung tâm thương mại.

Lúc Mạt Mạt xách túi to túi nhỏ đến chỗ Cố Vị Dịch, anh đang đứng nói chuyện với một mỹ nữ xinh đẹp. Cô khẽ gật đầu lịch sự với cô gái kia, cảm thấy người phụ nữ này vô cùng quen mắt.

Cố Vị Dịch đón lấy đống túi trong tay cô, "Tư Đồ Mạt, em định đốt hết tiền ở trung tâm thương mại này đấy à?"

Mạt Mạt không thèm để ý tới mấy lời lải nhải của anh, cô hỏi vị mỹ nữ kia: "Sao tôi cứ cảm thấy trông cô rất quen nhỉ?"

Mỹ nữ cười duyên dáng, "Tôi là Lục Giản Thi. Trước đây cô đi cùng với đàn anh Cố tới phòng thí nghiệm, sau đó chúng ta còn cùng nhau đi ăn canh cá chua."

Mặt Mạt bây giờ mới nhớ ra, "À, mỹ nữ ở phòng thí nghiệm."

Hai bên hàn huyên thêm vài câu rồi ai đi đường nấy. Mạt Mạt nhân cư vi bất thiện bắt đầu thăm dò Cố Vị Dịch, "Đàn em kia hình như xinh đẹp hơn xưa rồi." Cố Vị Dịch lườm cô, "Em muốn nói gì?"

Mặt Mạt bĩu môi, "Không có gì. Em chỉ nói chơi thôi."

Về tối nhà, Mạt Mạt nhận được điện thoại của Từ Tiệp Nhi, cô ta nói muốn đến nhà cô chơi. Sau khi nghe những lời bác sĩ Lâm nói, cảm giác của Mạt Mạt đối với Từ Tiệp Nhi vô cùng phức tạp, vì thế cô định từ chối khéo, không muốn để cô ta tới nhà. Nào ngờ cô ta nói sắp tới nơi rồi khiến Mạt Mạt cảm thấy vô cùng bất lực.

Hơn nửa tiếng sau, Từ Tiệp Nhi xuất hiện. Cô ta không ngừng đi lại, đảo qua hết mọi ngõ ngách trong ngôi nhà để xem xét, sau đó đưa ra kết luận rằng không gian hơi nhỏ hẹp nhưng ngôi nhà của hai người rất ấm cúng. Mạt Mạt tiếp đãi một cách qua loa, không chút nhiệt tình, chỉ mong cô ta đi càng sớm càng tốt.

Cố Vị Dịch vừa mới ra ngoài được một lát, anh nói phải đi gặp mặt mấy người bạn đại học. Mạt Mạt đoán có lẽ là vì anh không muốn chạm mặt Từ Tiệp Nhi.

Cố Vị Dịch không yên tâm khi để Mạt Mạt tiếp xúc với Từ Tiệp Nhi thường xuyên như vậy nên đành nhờ chú Lâm dùng mối quan hệ để tra cứu hồ sơ bệnh án của cô ta. Chú Lâm tốn không ít công sức mới có được nó, sáng sớm hôm nay đã chuyển phát nhanh đến cho anh.

Cố Vị Dịch nhanh chóng đọc qua một lượt: Trầm cảm nhẹ, không có các dấu hiệu cực đoan. Lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, tìm đại một hiệu sách nào đó để giết thời gian.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Khi Cố Vị Dịch quay về nhà thì Từ Tiệp Nhi đã đi rồi. Tư Đồ Mạt khoanh tay ngồi trên sofa như đang suy nghĩ điều gì đó, anh đi qua ngay bên cạnh cô cũng chẳng hề hay biết. Cố Vị Dịch đi vào bếp rót một cốc nước uống cạn một hơi, rồi quay ra sofa ngoài phòng khách ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào Tư Đồ Mạt.

Ba phút sau, Tư Đồ Mạt mới thèm đưa mắt nhìn anh, "Làm gì thế?"

"Đang nghĩ gì thế? Sao lại nghiêm túc như vậy?" Cố Vị Dịch tiện tay gạt mĩy lọn tóc xòa xuống mặt cô. Tóc sấp chọc vào mắt tới nơi rồi, anh nhìn mà còn thấy khó chịu thay cô.

Mạt Mạt nghiêng đầu ra phía sau, né tránh tay anh, "Đừng chạm vào tóc em."

Haiz, đúng là làm ơn mắc oán. Anh liền đưa tay vò cho tóc cô rối tung, "Người ta nói phụ nữ lúc nghiêm túc là xinh đẹp nhất. Anh thấy em đã nghiêm túc đến như thế rồi mà sao vẫn chẳng xinh đẹp chút nào nhỉ? Đang nghĩ gì thế? Nghĩ chuyện đánh ghen à?"

Mạt Mạt không tránh kịp, thế là cũng đưa tay lên vò rối tóc anh, "Đúng là muốn đánh ghen đấy, đang muốn đây."

Hai phút sau, hai người với mái tóc rối tung rối mù đưa mắt nhìn nhau.

Mạt Mạt mở lời: "Sao em thấy chúng ta hình như có chút ấu trĩ thế nhỉ?"

"Là do em ấu trĩ đó chứ."

"Anh mới ấu trĩ ấy."

Cố Vị Dịch quay đầu đi, "Đồ ấu trĩ. Anh không thèm nói với em nữa."

"Anh ấu trĩ, anh ấu trĩ, anh ấu trĩ nhất..."

Buổi tối Cố Vị Dịch tựa vào đầu giường đọc sách, Tư Đồ Mạt gối đầu lên chân anh nằm ngơ ngẩn thất thần.

Anh nhìn trang sách rồi lại nhìn cô một lát, sao đột nhiên yên tĩnh thế nhỉ?

"Sao thế? Hôm nay xảy ra chuyện gì sao? Hay Từ Tiệp Nhi đã nói gì với em?"

Mạt Mạt lắc đầu, "Cô ta chẳng nói gì cả, chỉ kể mấy chuyện xưa ngọt ngào của hai người cho em nghe mà thôi."

Cố Vị Dịch bắt đầu căng thẳng, "Chuyện xưa ngọt ngào gì? Anh với cô ta làm gì có chuyện xưa ngọt ngào nào."

"Làm gì mà anh phải thanh minh nhanh thế?"

"Chứ lại không à, con người em vừa nhỏ mọn vừa hay ghen, không thanh minh nhanh lát nữa em lại nổi giận đúng đùng đùng lên với anh thì sao?" Cố Vị Dịch không nhịn được tiếp tục đưa ngón tay vuốt mái tóc của cô, "Tóc em dài lắm rồi đấy, sao còn chưa đi cắt?"

"Không đi, cắt tóc là nhảm chán nhất."

"Anh đi cùng em." Cố Vị Dịch nghĩ lại mới thấy hình như mình chưa từng

cùng cô làm bất cứ chuyện gì, vì thế anh rất tự giác đề nghị.

Mặt Mạt vui vẻ ôm lấy cổ anh, "Anh rất yêu em đúng không?"

"Không đúng. Em là ai thế?" Anh thuận tay ôm cô, để cô ngồi trên đùi mình, đối mặt với anh. "Em vẫn chưa nói là hôm nay em làm sao."

Cô bất đắc dĩ thở dài, "Anh đúng là kiên trì thật đấy. Hôm nay em nhìn thấy ảnh cưới trong ví của cô ta rồi. Chồng cô ta trông hơi giống anh."

"Giống ở chỗ nào?"

"Lông mi..."

"Tư Đồ Mạt, em chơi xỏ anh đấy à?"

"Em cảm thấy cô ta vẫn còn yêu anh." Mạt Mạt tựa vào anh, ngón tay như có như không vẽ vài vòng trên ngực anh, "Nhưng em lại chẳng thể nói điều gì, vì thế em thấy mình cứ như bị thần kinh ấy."

Cố Vị Dịch nhướn mày, đây đúng là cơ hội tốt để chia rẽ hai cô nàng.

Anh nắm lấy tay cô, bao trọn trong lòng bàn tay mình, "Nếu như ở bên cô ta khiến em cảm thấy không thoải mái, vậy thì đừng miễn cưỡng làm gì."

"Em biết thế, nhưng mà..."

Dáng vẻ lưỡng lự của cô khiến Cố Vị Dịch nhìn mà thấy bức, "Chẳng có nhưng mà gì hết. Em không thể nào vừa không muốn đụng mặt với cô ta lại vẫn muốn duy trì mối quan hệ bạn bè được. Ở đời làm gì có chuyện ngon ăn như thế."

Mạt Mạt cắn môi, không nói lời nào.

"Anh biết, em sợ cô ta ghét em. Nhưng nếu em không muốn con người đó tham dự vào cuộc sống của mình thì em còn lo cô ta yêu quý em hay căm ghét em để làm gì?"

"Nói thì nói như thế, nhưng mà..." Mạt Mạt không nhịn được muốn phản bác.

Cố Vị Dịch trừng mắt với cô, "Em cứ ngồi đó từ từ "nhưng mà" đi. Anh đi ngủ đây." Nói xong anh nằm xuống, đắp chăn, tiện thể gạt luôn cả Tư Đồ Mạt đang ngồi lên đầu mình xuống.

Mạt Mạt cũng xoay người nằm xuống bên cạnh anh. Suy đi nghĩ lại, cô thấy có gì đó không đúng, "Sao anh lại ghét em ở cùng với Từ Tiệp Nhi như thế? Có phải trước đây hai người có bí mật gì không thể nói cho người khác biết không?"

"Đúng, anh với cô ta lén lút vụng trộm, sợ bị em phát hiện." Anh bực bội nói, còn bồi thêm một câu, "Bởi vì em quá ngu ngốc, bị cô ta bán đi rồi còn giúp cô ta đếm tiền."

"Làm gì mà ghê gớm thế?" Mạt Mạt cắn anh một cái, "Em không chơi với cô ta nữa là được chứ gì."

Anh nhắm mắt lại, "Tùy em."

"Này, Cố Vị Dịch." Mạt Mạt đưa tay lắc qua lắc lại mặt anh, "Ngày mai anh có đi cắt tóc với em nữa không?"

"Ừm." Anh mờ màng hử mũi.

Hôm sau, Mạt Mạt nhận được điện thoại của Phó Phái nói rằng cần phải xem lại một khoản thuế phải nộp, vì thế cô bị cậu ta lừa đi làm. Đến nơi mới phát hiện Trần Tiểu Hy cũng giống mình. Vì thế, hai cô gái ngang nhiên thảo

luận vấn đề ông chủ của mình vừa xấu người xấu nết lại không có lương tâm, thảo nào không kiểm được người yêu ngay trước mặt Phó Phái.

Trước khi tan làm, Cố Vị Dịch gọi điện bảo cô chờ anh một chút, anh đang trên đường tới đón cô nhưng bị tắc đường. Phó Phái vẫn luôn khinh bỉ việc anh tới đón Tư Đồ Mạt. Cậu ta nói xe thì không có, đưa đón nỗi gì, nhưng Trần Tiểu Hy lại vô cùng ngưỡng mộ. Cô nàng nói đây mới là những điều lãng mạn bình dị, những người nông cạn sao có thể hiểu được. Bây giờ Trần Tiểu Hy càng ngày càng biết cách xỏ xiên đả kích Phó Phái. Phó Phái đã quen với việc bị nhân viên nói móc, lâu dần còn vui vẻ chấp nhận. Mạt Mạt có chút sợ hai người này mà thành đôi thì nguy to mất, Phó Phái làm sao có phúc phận này.

Hết giờ làm, Mạt Mạt thu dọn đồ đạc nhanh chóng rời khỏi văn phòng. Cô bất giác đi tới bến xe buýt. Bây giờ cô mới chợt nhớ ra Cố Vị Dịch không thích cô đứng chờ anh ở đây, chủ yếu là vì lần trước đã có một chàng trai tới bắt chuyện với cô, mà người ta trông còn rất ưa nhìn. Cố Vị Dịch bức dọc suốt quãng đường, từ đó sau lúc nào cũng nhấn mạnh cô phải ở công ty đợi anh. Mạt Mạt sợ bị anh càu nhau, đang định quay trở lại thì nghe thấy giọng nói thâm trầm vọng tới: "Tư Đồ Mạt."

Cô quay đầu đang định cười nịnh nọt lấy lòng thì phát hiện người này không phải Cố Vị Dịch. Anh ta mặc một chiếc áo khoác màu đen, đội mũ lưỡi trai màu xám, vành mũ keos thấp xuống, vô cùng kín đáo, khiêm tốn, nhưng mấy viên đá lấp lánh đính trên mũ kia đã bán đứng anh ta rồi.

Trong những người bạn của Mạt Mạt, chỉ có một người có thể khoe mẽ như thế này thôi, "Lâm Trực Tồn!"

Lâm Trực Tồn liên tục khua tay, "Bà cô Tư Đồ ơi, cô nhỏ tiếng một chút."

Mạt Mạt nổi hứng trêu đùa, càng lớn giọng hơn, "Lâm Trực Tồn, anh

chính là ngôi sao nổi tiếng Lâm Trực Tồn đó sao? Ký tên đi, ký tên đi."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ở bến xe buýt đều nhao nhao lên đòi xin chữ ký. Lâm Trực Tồn dễ tính, vui vẻ ký cho từng người một, sau đó trốn lên một chiếc xe, lăn bánh rời đi.

Mặt Mạt gãi đầu gãi tai, ấy, cứ thế mà đi sao?

Hai phút sau, một chiếc xe lại xuất hiện trước mặt Tư Đồ Mạt, cửa kính chống đạn tối đen dần dần hạ xuống, giọng nói của Lâm Trực Tồn vang lên: "Tiểu Tư Đồ, lên xe."

Mặt Mạt vui vẻ mở cửa ngồi lên, "Anh Lâm à, lâu lắm không gặp, anh lại nổi tiếng hơn xưa rồi."

Lâm Trực Tồn trợn mắt nhìn cô, "Cô còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao? Cô làm gì ở đây thế? Đạo này thế nào rồi? Nghe nói cô thôi việc rồi, bây giờ đang làm ở đâu?"

"Đại ca à, phiền anh bỏ mũ xuống được không? Trông cứ như tội phạm giết người ấy. Tôi làm ở gần đây. Còn anh thì sao? Anh làm gì ở đây thế?"

"Quay quảng cáo." Anh ta bỏ mũ xuống, "Sao nào? Có nhớ nghề quảng cáo không? Hay để tôi giới thiệu cho cô một công ty quảng cáo nhé?"

"Không cần đâu. Bây giờ tôi đi làm thấy vui lắm." Mạt Mạt đang nói chuyện thì nhìn thấy Cố Vị Dịch từ trên xe buýt bước xuống, vội vàng nói: "Bạn trai tôi tới rồi. Tôi xuống xe trước nhé."

Cố Vị Dịch đang đi về phía công ty của cô. Mạt Mạt đuổi theo được mấy bước thì dừng lại gọi to, "Cố Vị Dịch, em ở đây."

Cố Vị Dịch xoay người đi tới bên cạnh cô, "Bảo em đợi anh ở công ty cơ

mà. Lạnh như thế em chạy ra đây làm gì?"

"Đi, đi, đi. Em gặp Lâm Trực Tồn, để anh ta đưa chúng ta về nhà." Mạt Mạt cười híp mắt kéo tay Cố Vị Dịch bước về phía một chiếc xe đang đỗ ven đường.

Cố Vị Dịch và Lâm Trực Tồn chào hỏi xã giao vài câu, sau đó cả quãng đường đều không nói năng gì, chỉ có Mạt Mạt cứ ríu rít không ngừng, rồi thi thoảng Lâm Trực Tồn lại xen vào vài câu.

Về tới nhà, Cố Vị Dịch hỏi Tư Đồ Mạt: "Sao hai người lại gặp nhau?"

"Anh ta quay quẩn cáo ở gần đó."

"Ừm. Ăn cơm xong anh đưa em đi cắt tóc nhé."

"Không cần đâu, trời tối rồi, tới lúc cắt tóc xong chắc không còn xet buýt nữa đâu." Mạt Mạt thuận miệng đáp, "Ngày mai đi."

"Chẳng phải ngày mai em về quê sao?"

Lúc này Mạt Mạt mới sực nhớ, hô lên một tiếng rồi chạy về phòng, "Em đi thu dọn đồ đạc, anh nấu cơm nhé."

Hai người đã quá quen với cảnh chia ly nên cũng chẳng buồn quyến luyến ướt át gì nữa. Mạt Mạt ôm lấy Cố Vị Dịch rồi chuẩn bị lên xe, anh vẫn giữ cô trong vòng tay mình, nói: "Đến nơi thì gọi điện cho anh nhé."

"Vâng." Mạt Mạt vẫy tay định lên xe, nhưng Cố Vị Dịch vẫn giữ chặt lấy eo cô. Cô bèn hỏi, "Anh còn gì muốn nói sao?"

Anh không nói được lời nào, chỉ đành giữ chặt gáy cô, nhanh chóng hôn mạnh lên môi cô.

Ánh mắt tràn ngập ý cười. Vừa ngồi xuống ghế Mạt Mạt đã nhẫn tin cho anh, chỉ có vài từ ngắn ngủi: Cứ thích ra vẻ.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tết cổ truyền luôn khiến người ta bận rộn, xoay như chong chóng, nào là sắm Tết, thắp hương cúng tổ tiên, chúc Tết người thân, rồi bạn bè tụ tập, họp lớp... Tóm lại là Mạt Mạt bận tối mặt tối mũi. Ngược lại, Cố Vị Dịch ngày nào cũng rảnh rỗi, không có việc gì làm lại gọi điện cho cô báo cáo tình hình hằng ngày, nào là tới thư viện thành phố, rồi quay về trường cũ giúp giáo sư làm thí nghiệm.

Mạt Mạt vừa nghe anh nói quay về trường cũ đã lập tức đề cao cảnh giác, nghiêm khắc cảnh cáo: "Anh mà dám đơn độc ở cùng Lục Giản Thi thì chị đây sẽ chặt gãy chân anh."

Cố Vị Dịch không chịu yếu thế, "Nếu em mà dám uống say, để cho mấy tên đàn ông khác, đặc biệt là Phó Phái đưa về nhà, anh đây sẽ chặt đầu em xuống để làm bóng đá đấy."

Thật ra cô không say tới mức phải để Phó Phái đưa về nhà; mà ngược lại, cô phải đưa cái tên Phó Phái say khướt kia về nhà. Tuy rằng đám bạn cùng học năm ấy bây giờ đều đã trưởng thành, nhưng chỉ số thông minh lại chẳng hề tăng lên, thấy Phó Phái say bí tỉ liền cười rất sung sướng nói với Mạt Mạt rằng, đương nhiên cậu phải đưa cậu ấy về nhà rồi. Cho dù Mạt Mạt có liên tục thanh minh rằng mình đã có bạn trai, mình không tiện đường đưa cậu ấy về nhà, nhưng tóm lại, Phó Phái vẫn được dúi vào tay cô.

Ở trên taxi, Phó Phái không ngừng hát lạc giọng, còn nắm chặt tay Mạt

Mạt nói: "Cậu có biết không, việc khiến tôi hối hận nhất chính là đã buông tay cậu. Cậu có biết không? Cậu có biết không?"

Mạt Mạt rút tay lại, "Không phải là cậu buông tay tôi, mà là cậu đã nắm tay quá nhiều người, nên tôi mới buông tay cậu." Cô nhìn Phó Phái đang thò đầu ra ngoài cửa xe nôn thốc nôn tháo chợt thấy mình đúng là thần kinh, không có việc gì làm lại đi nói lý lẽ với một con "ma men".

Về tối nhà, cô gọi điện cho Cố Vị Dịch. Anh cũng đang tham gia một bữa tiệc, hình như đã uống chút rượu nên hơi choáng váng. Mạt Mạt dặn dò anh vài câu, cúp điện thoại rồi tắm rửa, đi ngủ.

Tới nửa đêm, Mạt Mạt bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Có một người đàn ông xa lạ nói Cố Vị Dịch lái xe sau khi uống rượu nên bị tạm giữ tại đồn cảnh sát, bảo cô tới nộp tiền bảo lãnh. Mạt Mạt run rẩy hỏi người đàn ông đó xem anh có bị sao không. Đôi phương nói không sao cả, khi đo nồng độ cồn thì vừa chạm mức thôi, nhưng thái độ của Cố Vị Dịch rất thành khẩn. Có điều phía cảnh sát vẫn phải làm theo đúng quy trình.

Mạt Mạt cúp máy, suy nghĩ một hồi không biết nên tìm ai tới cứu trợ. Ngày Tết ngày nhất thế này, người thì về quê, người thì nhậu nhẹt say xỉn, danh bạ điện thoại chỉ còn mỗi Từ Tiệp Nhi. Cô cầm điện thoại đắn đo mãi mới quyết định bấm gọi. Từ Tiệp Nhi vui vẻ nhận lời.

Vừa ngắt điện thoại, Mạt Mạt liền hối hận. Trong đầu cô không ngừng hiện lên mấy tình tiết làm loạn sau khi say rượu của mấy bộ phim truyền hình và tiểu thuyết, càng nghĩ cô càng cảm thấy mình đúng là ngu ngốc hết sức, trong lòng sốt ruột tới phát khóc. Cô gọi điện cho Cố Vị Dịch: "Em là Tư Đồ Mạt. Anh đã tỉnh rượu chưa? Em không cần biết anh có tỉnh hay không. Em vừa mới gọi điện cho Từ Tiệp Nhi bảo cô ta tới đón anh. Böyle giờ em hối hận chết đi được ấy. Em không cho phép anh đi cùng cô ta. Nếu anh mà dám đi cùng cô ta thì anh chết với em. Anh ngồi yên ở đồn cảnh sát đợi em, em tới

đón anh, biết chưa?"

"Anh biết rồi." Giọng nói khàn khàn của Cố Vị Dịch truyền tới.

Mặt Mạt lén ra khỏi nhà, đi tới bến xe khách thì họ nói chuyến xe sớm nhất là chuyến lúc năm giờ sáng. Mặt Mạt một mình ngồi ở sảnh chờ để đợi xe, vừa buồn ngủ, vừa lạnh, còn sợ nữa.

Mặt Mạt đến được đồn cảnh sát đã là hơn chín giờ sáng. Cố Vị Dịch ngồi ngủ gà ngủ gật trên băng ghế dài, trông vô cùng buồn bã.

Nhân viên cảnh sát làm thủ tục hành chính nói: "Ông xã của cô đúng là buồn cười. Có một cô gái tới nói muốn bảo lãnh cho anh ta, nhưng anh ta cứ mặc kệ không chịu đếm xỉa gì tới người ta, nói thế nào cũng không đi, khiến con gái nhà người ta tức giận bỏ đi."

Mặt Mạt vừa hả dạ, vừa buồn cười, nhéo mạnh lên tai Cố Vị Dịch.

Anh một tay xoa tai, một tay dụi mắt nói: "Em đến rồi à?"

Ra khỏi cổng lớn, đột nhiên Cố Vị Dịch hào hứng nói: "Anh cho em một niềm vui bất ngờ", sau đó dắt tray cô tới bên một chiếc xe, "Anh mua đây, em có thích không?"

Mặt Mạt không nói lời nào, cúi đầu bước đi.

Cố Vị Dịch bị giội một gáo nước lạnh, gặng hỏi: "Em sao thế? Không thích à?"

Mặt Mạt rất muốn đánh cho anh một trận, "Kính thưa quý ngài, nửa đêm canh ba ngài say rượu lái xe làm cho tôi phải vội vàng từ quê lên đây, tất cả chỉ vì ngài muốn nói với tôi rằng, ngài mới mua một chiếc xe sao?"

Cố Vị Dịch nắm lấy tay cô, nói: "Chuyện say rượu lái xe anh có thể giải

thích. Lúc đó người lái xe không phải là anh mà là một người bạn cùng học. Cậu ta đột nhiên nhận được điện thoại thông báo nhà có việc gấp, anh thấy sắp về tới nhà rồi, hơn nữa xe anh cũng sắp hết xăng, vì thế mới để cậu ta bắt taxi về. Lúc đó anh rất tinh táo, nhưng mà lái xe sau khi uống rượu thì đúng là anh sai. Lần sau chắc chắn anh không như thế nữa. Thế rốt cuộc là em có thích chiếc xe này không?"

Mặt Mạt gạt tay anh ra, "Không thích."

"Không thích ở chỗ nào?"

Mặt Mạt lạnh mặt, "Chỗ nào cũng không thích hết."

Cố Vị Dịch nhíu mày, "Em lại giận dỗi vô cớ gì thế?"

"Em giận dỗi vô cớ sao? Anh có biết nửa đêm canh ba nhận được điện thoại nói rằng chồng mình đang ở đồn cảnh sát là cảm giác thế nào không? Anh có biết đêm hôm còn phải đi đường đáng sợ thế nào không? Anh có biết cả cái sảnh chờ ở bến xe không một bóng người là cảm giác trống trải và lạnh lẽo thế nào không? Anh dựa vào cái gì mà bảo em giận dỗi vô cớ?"

Cố Vị Dịch bị cô hét cho hoa mà chóng mặt, xoa trán nói: "Em nói nhỏ thôi, anh đã xin lỗi rồi còn gì. Anh chỉ muốn cho em một niềm vui bất ngờ thôi, em có cần thiết phải vậy không?"

Mặt Mạt hít một hơi thật sâu, "Anh lấy tiền đâu ra mà mua xe?"

"Học bỗng."

"Thế anh có nghĩ đến chưa, sau khi anh quay về Mỹ thì xe để cho ai lái? Chi phí xăng xe, chi phí bảo dưỡng thì sao? Trước khi làm một việc gì, anh có thể suy nghĩ cho thật kỹ không? Có thể bàn bạc với em một chút không?"
Mặt Mạt nghiêng đầu, bình tĩnh hỏi anh.

Cố Vị Dịch đưa tay quệt mũi, "Anh về Mỹ học thì xe để cho em lái. Anh đã đăng ký cho em học lái xe rồi, ra Tết bắt đầu học. Còn về chi phí xăng xe và chi phí bảo dưỡng anh cũng đã tính toán cả rồi. Anh đau đầu quá, để anh đưa em về nhà."

"Không cần đâu. Anh về nghỉ ngơi đi." Mạt Mạt vẫy một chiếc taxi, rồi ấn Cố Vị Dịch vào trong: "Em cũng về đây. Bao giờ đến nơi em sẽ gọi."

Trên đường về quê, Mạt Mạt rất mệt mỏi nhưng chẳng thể nào ngủ được. Cố Vị Dịch gọi điện thoại cho cô, cũng chỉ nhàn nhạt hỏi cô đến nơi hay chưa, cô lạnh lùng trả lời rằng chưa đến, khi nào tới cô sẽ gọi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Buổi trưa Mạt Mạt mới về tới nhà mình. Mẹ cô cứ gặng hỏi sáng nay cô đi đâu mà không nghe điện thoại. Cô nói cô đi chạy thể dục, điện thoại bị hết pin. Mẹ cô vẫn còn muốn hỏi thêm nhưng Mạt Mạt xua tay nói cô vừa mệt vừa đói, rủ mọi người cùng đi ăn cơm.

Quá trưa, Mạt Mạt nhăn tin cho Cố Vị Dịch nói mình tới nhà rồi, sau đó liền tắt máy ngủ bù.

Mẹ cô ở bên ngoài chê bai con gái lười biếng, vừa ăn xong đã lăn ra ngủ, cũng chẳng biết Tiểu Cố nhìn trúng cô ở điểm nào.

Mạt Mạt trùm chăn kín đầu, "Vâng, vâng, vâng, Tiểu Cố ưu tú xuất sắc không ai bằng, không biết nhìn trúng con ở điểm nào."

Cô ngủ một giấc tới tận giờ cơm tối mới tỉnh. Mạt Mạt dụi mắt hỏi mẹ, "Buổi chiều có ai gọi điện cho con không?"

Mẹ cô vẫn đang thái đồ ăn "cách cách", "Có, có một cậu tên Phó Phái gọi điện tới, hỏi con tối qua có nhìn thấy ví tiền của cậu ấy không. Phó Phái là ai? Không phải con đã làm gì có lỗi với Tiểu Cố đấy chứ?"

Mạt Mạt hơi thất vọng, đáp: "Bạn học cấp ba."

Mẹ cô cầm dao thái nhìn cô băng ánh mắt nghi ngờ, "Ví tiền của bạn học

cấp ba sao lại ở chỗ con?"

Mặt Mạt trợn tròn mắt nhìn mẹ mình, "Tôi qua cậu ấy uống say, con đưa cậu ấy về nhà. Ví của cậu ấy rơi ra ngoài, con tiện tay nhặt lên rồi cho vào túi, cất hộ cậu ấy thôi."

Cô quay về phòng, mở điện thoại, chỉ nhận được một tin nhắn của Cố Vị Dịch: Ủm. Em ngủ một giấc đi.

Trong khi đó, tin nhắn của Phó Phái thì cả đống, đầu tiên là hỏi cô sao lại tắt máy, sau đó lại nói cô tham lam tiền của cậu ta, còn dọa sẽ gọi cảnh sát tới bắt cô.

Mặt Mạt bất đắc dĩ gọi điện lại: "Ví tiền của cậu ở chỗ tôi. Cậu mau gọi cảnh sát tới bắt tôi đi."

Phó Phái cười hi hi, "Đâu có, đâu có, cậu là học sinh ngoan, nhặt được của rơi trả lại cho người mất, tôi phải báo cáo chú cảnh sát tuyên dương cậu."

Mặt Mạt chảng buồn đấm võ mồm với cậu ta, "Lát nữa tới đường ở trường mình mà lấy ví tiền."

Lúc trả lại đồ cho Phó Phái, cậu ta cứ năn nặc muốn mời cô đi ăn một bữa để cảm ơn. Mặt Mạt không từ chối được, đành phải đi uống nước với cậu ta. Trên đường, cô liên tục nhìn điện thoại, nhưng nó vẫn im lìm.

Về tới nhà, mẹ của Tư Đồ Mạt nói: "Tiểu Cố gọi điện tới đấy. Mẹ nói với nó là con mang ví tiền đi trả cho bạn cấp ba."

Mặt Mạt lưỡng lự giây lát nhưng vẫn hỏi: "Thế anh ấy có hỏi là bạn nào không?"

Mẹ cô cong môi cười đắc ý, "Có hỏi. Mẹ con thông minh như thế, đương

nhiên phải nói với nó là con đi gặp bạn nữ rồi, chính là con bé Tiệp Nhi đấy."

Mạt Mạt thấy bất lực vô cùng, đúng là giấu đầu lòi đuôi còn gì.

Cô đắn đo một thoi một hồi, cuối cùng vẫn gọi điện cho Cố Vị Dịch:
"Này, em vừa đi gặp Phó Phái."

"Anh cũng đoán thế."

Mạt Mạt ngập ngừng, "Thế có cần phải giải thích không?"

Cố Vị Dịch lãnh đạm đáp: "Không cần."

"Thế em cúp máy nhé?"

"Ừm."

Tiếng "tút tút" báo bận vang lên, Mạt Mạt chợt cảm thấy hoảng loạn. Mẹ cô đứng một bên trợn mắt nhìn, "Hai đứa cãi nhau đấy à? Bây giờ thanh niên các con cãi nhau đều bình tĩnh thế sao?"

Mạt Mạt cảm thấy mẹ mình đúng là chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, vì thế hét lên: "Đúng thế. Thật ra bọn con sắp chia tay nhau rồi." Nói xong, cô còn làm bộ như sắp khóc tới nơi.

Mẹ cô bĩu môi, "Thôi đi, tưởng mẹ con là đồ ngốc chắc? Hai đứa suốt ngày dính nhau như sam ấy, người khác muốn chia uyên rẽ thúy còn chẳng tách nổi hai đứa ra nữa là."

Mạt Mạt thấy hiếu kỳ vô cùng, hóa ra trong con mắt mọi người, cô và anh lại khó chia lìa đến thế.

Cô còn chưa kịp nói gì với mẹ mình thì điện thoại lại đổ chuông lần nữa. Giọng nói của Cố Vị Dịch có chút mất tự nhiên, anh hắng giọng: "Anh cho

răng em vẫn nên giải thích một chút."

Mạt Mạt vui vẻ vô cùng, "Lúc nãy anh nói không cần rồi mà. Cơ hội chỉ đến một lần thôi."

"Tư! Đồ !Mạt!" Anh nghiến răng nghiến lợi.

Mạt Mạt đẩy người mẹ đang nghe lén ra, "Bởi vì có người bảo em đi dự tiệc không được phép uống rượu, nên em không dám đụng tới giọt rượu nào, cuối cùng lại phải đưa con ma men say khướt Phó Phái kia về nhà. Ví tiền của cậu ta đánh rơi ở chỗ em. Không biết giải thích như thế quý ngài đã thấy hài lòng chưa?"

"Tư Đồ Mạt, em thắc được một lần nên cảm thấy vui vẻ lắm đúng không?"

"Cũng tạm thôi, không tới mức quá vui vẻ."

...

Không khí im lặng một lúc lâu, Cố Vị Dịch mới nói: "Em thật sự không thích chiếc xe đó sao?"

"Không biết nữa. Lúc đó em quá tức giận, nên đâu có nhìn kỹ nó."

Cố Vị Dịch thở dài, "Thật sự tức giận tới như vậy sao? Thế anh bán xe đi nhé?"

"Anh bị dở hơi à? Anh không biết xe đã qua tay là mất giá đi một nửa sao?"

"Thế em muốn thế nào?"

"Nếu em không học lái xe được thì biết làm sao?"

Lúc này Cố Vị Dịch mới bật cười, "Thì em đây đi."

Mẹ của Mạt Mạt đứng bên cạnh, không thấy một cuộc cãi cọ nảy lửa nào, bèn lắc đầu tỏ vẻ không có gì hứng thú sau đó rời đi.

Mạt Mạt thấy mẹ đi rồi mới bắt đầu xấu tính làm nũng: "Từ giờ trở đi chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không?"

Cố Vị Dịch yên lặng một lúc mới đáp: "Ôi, anh cảm thấy với tính cách của anh và em thì điều này khó thực hiện lắm."

"Haiz, hình như đúng là như vậy."

Bầu không khí lại rơi vào trầm lặng. Mạt Mạt bèn nói: "Thấy chưa, cãi nhau xong gượng gạo, ngại ngùng đến nhường nào cơ chứ."

"Dáng vẻ em lúc không mặc quần áo anh còn nhìn thấy rồi, việc gì anh phải gượng gạo với ngại ngùng?"

Mạt Mạt tức tối giậm chân, "Ai thèm nói chuyện đó với anh."

Giọng Cố Vị Dịch mang theo ý cười, "Bao giờ em mới về?"

Mạt Mạt suy nghĩ rồi nói: "Chắc phải hai hôm nữa. Anh tới đón em được không? Dù sao cũng có xe rồi."

"Không thèm. Chỉ vì chuyện mua xe mà em cho anh một cơn thịnh nộ như thế, hơn nữa, nhà em còn xa ơi là xa."

Mạt Mạt cao giọng: "Mẹ, Cố Vị Dịch mua xe rồi, anh ấy nói hai hôm nữa sẽ đến nhà mình."

"Xem như em lợi hại!"

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Mùng Năm Tết, Cố Vị Dịch tới đón Mạt Mạt. Bố mẹ cô cứ không ngừng than vãn, con gái lớn rồi biến thành con nhà người ta.

Lần trước, bố cô gặp Cố Vị Dịch vào đúng lúc đang vội đi công tác, bận rộn không có thời gian, nên chưa kịp dùng thân phận bố vợ để dạy dỗ chàng con rể này. Nay giờ nhân lúc con gái còn chưa bị người ta cướp mất, đương nhiên phải tranh thủ giáo huấn rồi. Người ta vẫn thường nói, con gái chính là tình nhân kiếp trước của cha, kẻ thù gắp nhau, bầu không khí nảy lửa cũng không phải là không có đạo lý, cho dù là hai kẻ thù cách nhau cả một kiếp.

Bố cô không nói gì nhiều, đại khái chỉ là: Con gái chú rất hiếu chuyện, hồi nó còn bé đã lén yêu đương một lần, nhưng không dám cho chú biết, đó là lần phản nghịch duy nhất của nó. Chú cũng luôn vờ như không hay biết gì. Thật ra nó là đứa trẻ rất ngoan, rất nghe lời, tính tình dễ chịu. Nếu như bởi vì tính cách nó hiếu lành mà cháu dám bắt nạt nó thì chú sẽ không tha cho cháu đâu. Đương nhiên, người ta vai vế là người lớn, lời nói sẽ khéo léo kín kẽ hơn nhiều, đây chỉ là những điều Cố Vị Dịch thăm đúc kết lại trong lòng mà thôi.

Cố Vị Dịch có chút buồn bực trong lòng. Tính tình Tư Đồ Mạt mà dễ chịu sao? Tiêu chuẩn "tính tình dễ chịu" của nhạc phụ đại nhân cũng thấp quá mức. Lại còn lần phản nghịch duy nhất cứ, yêu sâu đậm thế cơ à?

Quay sang, anh nhìn thấy Tư Đồ Mạt cúp mắt nhu thuận nói với bố cô rằng: "Bố, con đi đây, bố mẹ phải giữ gìn sức khỏe, trời lạnh phải mặc ấm

vào, thèm món gì thì cứ mua mà ăn, đừng tiếc tiền", dáng vẻ dịu dàng chuẩn mực.

Cố Vị Dịch thăm nghĩ, dáng vẻ này của cô sao chưa bao giờ thể hiện ra trước mặt anh dù chỉ một lần? Anh mình cứ ghen với bố vợ và Phó Phái thì đúng là quá nhỏ nhen, không phong độ chút nào. Nhưng thật sự anh chỉ muốn cô cũng đổi xử dịu dàng, ấm áp với anh như thế một lần, vì thế, suốt cả quãng đường, anh cứ rầu rĩ không vui.

Mặt Mạt bị dựng dậy từ sáng sớm, Cố Vị Dịch lại không nói gì suốt cả chặng đường. Cô cho rằng hai người vừa mới có một trận cãi vã tương đối lớn, cô không thể quá mức xuống nước lấy lòng anh được, vì thế bèn nhắm mắt ngủ. Về tới nhà, Mạt Mạt không muốn nấu cơm cũng chẳng muốn ăn cơm, nằm ườn trên sofa không buồn nhúc nhích.

Cố Vị Dịch nấu cơm xong liền đi ra gọi nhưng cô không mở nồi mắt, mơ màng nói em không muốn ăn, anh cứ ăn đi. Cô cũng không biết mình đã chọc giận gì Cố Vị Dịch. Anh không nói không rằng, đi tới sofa dựng cô dậy. Cô gạt tay anh ra, nói: "Anh bị thần kinh à? Đau l้า đây anh có biết không?"

Cố Vị Dịch vẫn cố chấp, "Đi ăn cơm. Anh nấu xong hết rồi."

Mặt Mạt nhìn ánh mắt lạnh lẽo của anh mà cảm thấy sợ hãi, nhưng cô vẫn cương quyết nói mình không muốn ăn, nhất định không chịu ăn.

Giọng Cố Vị Dịch cũng trở nên lạnh lùng: "Tư Đồ Mạt, anh không thể hiểu nổi, chẳng phải mọi người đều nói tính tình em dễ chịu sao? Vì sao lúc nào em cũng kiêng chuyện với anh thế?"

Mạt Mạt muốn nói rằng cô chỉ kiêng chuyện với một mình anh, người khác đừng hòng mơ tưởng chuyện đó, nhưng Cố Vị Dịch lại dùng ngữ điệu lạnh lùng như thế nói chuyện với cô, đột nhiên cô thấy mình không thốt nên

lời nữa. Kìm nén một hồi, cô mới hét lên một câu: "Anh là đồ khốn kiếp!", sau đó liền cảm thấy vô cùng ấm ức, tủi thân, vội vành xỏ dép lê, đạp cửa xông ra ngoài.

Thôi được rồi, lần gần đây nhất cô bỏ nhà ra đi cách đây cũng cả năm rồi. Lần đó là vì chuyện gì ấy nhỉ? À đúng rồi, bởi vì Cố Vị Dịch ném lọ nước hoa của cô vào tường. lần này cô may mắn hơn nhiều, lúc bỏ ra ngoài còn mang theo điện thoại. Vì thế, cô gọi điện cho Trần Tiểu Hy, cùng cô nàng mắng nhiếc chửi rủa Cố Vị Dịch. Trần Tiểu Hy bị bạn trai bắt nạt tơi bời hoa lá, nghe thấy Mạt Mạt kể lại đầu đuôi câu chuyện thì chẳng buồn tỏ ra nữ tính, "Chị gái à, chị đúng là bị Cố Vị Dịch chiều hư rồi, chuyện to bằng con muỗi thế mà cũng phải bỏ nhà ra đi." Mạt Mạt không tìm thấy đồng minh, vô cùng buồn bã đang định quay về thì điện thoại đổ chuông. Cô thăm nghĩ, cuối cùng cũng biết tới dỗ dành mình rồi. Nhưng người gọi tới là Từ Tiệp Nhi, cô ta bảo muốn gặp mặt. Mạt Mạt nghĩ, lần trước đêm hôm khuya khoắt còn bắt cô ta phí công phí sức đi như thế, đúng là không phải. Hơn nữa, sau khi sự việc xảy ra, cô lại quên không gọi điện thoại xin lỗi cô ta, vì thế cô rất phóng khoáng nhận lời. Nhưng ít nhất cô phải về thay giày trước đã.

Về tới nhà, Cố Vị Dịch đang ngồi ăn cơm một mình, điểm nhiên như không, chẳng buồn nhìn cô lấy một cái.

Mạt Mạt lửa giận ngút trời, đứng ở thềm nhà thay giày, sau đó đạp cửa bỏ đi.

"Rầm" một tiếng, cửa đóng lại, Cố Vị Dịch cũng buông đũa.

Mạt Mạt tới chỗ hẹn với Từ Tiệp Nhi, thấy bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông thì hơi sững sốt, nhìn Từ Tiệp Nhi bằng ánh mắt chất vấn.

Từ Tiệp Nhi nói với Mạt Mạt: "Đây là ông xã mình, Chu Đạt", sau đó lại nói với người đàn ông của cô ra: "Ông xã, đây là Tư Đồ Mạt, bạn thân nhất

của em."

Khí chất của Chi Đạt rất ôn tồn, nho nhã. Anh ta khẽ gật đầu chào hỏi với Tư Đồ Mạt, nhưng ngữ khí lại vô cùng nặng nề: "Hôm mùng Ba Tết, nửa đêm canh ba, là cô gọi cho Từ Tiệp Nhi bảo cô ấy đi đón bạn trai cô sao?"

Mặt Mạt bị anh ta bức ép truy hỏi, ngơ ngẩn nói: "Đúng vậy. Thật ngại quá."

Chu Đạt nói: "Cô có biết bạn trai của cô và bà xã của tôi trước đây từng có quan hệ yêu đương không?"

"Tôi biết."

"Vậy mục đích của cô là gì?"

Mặt Mạt nhìn Từ Tiệp Nhi bằng ánh mắt cầu cứu, nhưng cô ta lại quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm người đi đường, coi như mình không hề liên quan gì tới câu chuyện. Mặt Mạt đành tự cứu lấy mình, "Tôi biết rõ bây giờ hai người họ không còn quan hệ như vậy nữa, hơn nữa, sau đó tôi đã tự mình tới đón bạn trai tôi."

Từ Tiệp Nhi quay phắt lại, đáng vẻ không thể tin nổi.

Mặt Chu Đạt không hề biến sắc, kéo tay Từ Tiệp Nhi nói: "Đi về với anh. Anh biết có chuyện gì rồi."

Mặt Mạt thấy anh ta túm tay Từ Tiệp Nhi chặt tới nỗi nỗi hết cả gân xanh, cô thấy hơi chướng mắt, bèn cao giọng: "Anh Chu, tay của Tiệp Nhi đỏ hết lên rồi."

Giọng Mạt Mạt thu hút không ít sự chú ý của mọi người, nhưng họ chỉ đưa mắt liếc nhìn mà thôi, chẳng có ai buồn chìa tay ra giúp đỡ cả. Ngay cả

Từ Tiệp Nhi cũng chỉ đưa mắt, nhàn nhạt nhìn cánh tay mình rồi nói: "Mặt Mạt, đừng có chuyện bé xé ra to."

Mặt Mạt sâu sắc trải nghiệm thế nào là làm ơn mắng oán, ngồi nguyên tại chỗ nhìn Từ Tiệp Nhi bị lôi đo qua cửa kính. Lúc Chu Đạt đẩy cô ta vào trong xe, Từ Tiệp Nhi đột nhiên quay đầu, dùng khẩu hình nói một câu gì đó với Mặt Mạt. Mặt Mạt nhíu mày mô phỏng theo khẩu hình của cô ta, sau đó chợt thấy bàng hoàng, lẽ nào là "báo cảnh sát"?

Mặt Mạt xông ra ngoài vẫy một chiếc taxi rồi nói với tài xế: "Đi theo chiếc Audi màu đen đăng trước, nhất định không được để mất dấu."

Anh chàng tài xế vô cùng hào hứng, "Quý cô à, đó là bạn trai hay ông xã của cô thế? Tôi nói cô nghe, bình sinh tôi ghét nhất chính là loại sở khanh đấy, cứ giao cho tôi."

Mặt Mạt dở khóc dở cười.

Xe đi vào một khu biệt thự riêng biệt, tài xế không ngừng lẩm nhẩm, "Sao có thể như thế được? Đã ngoại tình còn ở nhà sang trọng thế này? Loại này đúng là phải dạy dỗ cho một trận nêu thân. Nếu mà vào tay tôi thì... ối!"

Theo tiếng kêu của người lái xe, Mặt Mạt cũng quay đầu nhìn. Chu Đạt và Từ Tiệp Nhi đã xuốn xe. Anh ta túm tóc Từ Tiệp Nhi, lôi cô ta đi vào một ngôi biệt thự.

Tài xế nhanh chóng nhận tiền rồi vội vã rời đi, phải nói là phi như bay mới đúng.

Cổng nhà chỉ khép hờ, Mặt Mạt nghe thấy tiếng cãi vã, va chạm kịch liệt từ bên trong. Cô siết chặt điện thoại trong tay, do dự rất lâu rồi mới quyết định gọi 110. Tổng đài lên kia lải nhải một đống điều vô nghĩa, cái gì mà cô có chắc là hai người đó đã động thủ hay không, có thể đó chỉ là một đôi tình

nhân cãi nhau này nọ thôi...Mặt Mạt rất muôn nói thăng mặt người đó rằng, còn lăng nhăng nữa thì mấy người phái luôn một tổ pháp y tới đây mà khám nghiệm tử thi đi.

Khó khăn lăm mới kết thúc cuộc điện thoại báo cảnh sát, dường như bên trong nhà cũng bắt đầu đánh nhau căng hơn rồi. Một tiếng "bõp" lanh lảnh vang lên, chắc là một cái bạt tai. Mặt Mạt đang định xông vào trong nhưng lỡ tai bay vạ gió, cô bị ăn đòn thì sao? Tốt xấu gì cũng phải gọi một ai đó tới đây mà lượm xác cô về chứ? Vì thế, Mặt Mạt ngồi thụp xuống, dựa vào tường, gọi điện thoại cho Cố Vị Dịch: "Anh mau tới số XX đường XX, bây giờ em đang ở trước cửa nhà Từ Tiệp Nhi. Chồng cô ta đang đánh cô ta."

Cố Vị Dịch ngây người trong giây lát, sau đó gần như là gầm lên: "Tư Đồ Mạt, chết tiệt, em biến ra xa một chút cho anh. Em mà dám tới gần nhà cô ta một bước anh nhất định sẽ đánh chết em."

Lần đầu tiên Tư Đồ Mạt thấy Cố Vị Dịch nói nặng lời như vậy. Cô cảm thấy đúng là quá thần kỳ. Nhưng nếu Tư Đồ Mạt mà biết nghe lời như thế thì đã không phải là Tư Đồ Mạt rồi. Thế là, cô mở cổng...

Ở trong một sân vườn rộng lớn, Từ Tiệp Nhi co quắp ngồi một xó, Chu Đạt xắn ống tay áo lên để lộ cơ bắp rắn chắc đã trải qua tập luyện, tát Từ Tiệp Nhi tới tấp.

Mặt Mạt hét lên, lúc nãy cô chỉ nhất thời hồ đồ, não bị úng nước thôi, tới khi thật sự nhìn thấy cảnh tượng bạo lực này, cô cũng bị dọa chết khiếp.

Đôi mắt giàn giụa nước của Từ Tiệp Nhi ngược lên nhìn cô. Chu Đạt quay người, đang trong cơn thịnh nộ nên đôi mắt anh ta đỏ ngầu như máy, cổ nổi đầy gân xanh. Nếu như trên đời này thật sự tồn tại ma quỷ, có lẽ đáng vẻ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Mặt Mạt bất giác lùi hai bước.

Chu Đạt phẫn nộ trừng mắt hung ác nhìn cô, hét: "Biến!"

Mặt Mạt quay người định chạy đi, nhưng vừa ra tới cổng đã lại nghe thấy tiếng khóc và la hét thê thảm từ bên trong. Không biết có phải vì ám ảnh tâm lý hay không, mà dù đã cách cả bức tường, cô dường như vẫn nghe rõ mồn một tiếng đấm "thùm thụp" của Chu Đạt, chúng không ngừng vang vọng trong không gian.

Mặt Mạt cắn răng quay trở lại, giọng nói cũng trở nên run rẩy: "Anh Chu... à, Chu Đạt, anh dừng tay đi. Tôi vừa báo cảnh sát rồi."

Chu Đạt túm chặt tóc Từ Tiệp Nhi, ánh mắt nhìn Tư Đồ Mạt đằng đằng sát khí. Tư Đồ Mạt thấy chân mình sắp nhũn ra rồi, nhưng vẫn gồng mình, nói: "Anh đừng đánh nữa. Cảnh sát sắp tới rồi."

Khóe môi Từ Tiệp Nhi đang chảy máu, cô ta khóc thút thít, ánh mắt đờ đẫn vô hồn.

Thấy Chu Đạt định ném Từ Tiệp Nhi xuống đất, Mặt Mạt không kịp suy nghĩ gì nhiều, cô lao tới đỡ, chân của Từ Tiệp Nhi đập thẳng vào chân cô. Cô dùi Từ Tiệp Nhi đứng lên, che chở phía sau mình, không biết lấy được dũng khí từ đâu mà dám đứng giữa hai vợ chồng kia.

Lúc Cố Vị Dịch tới, thứ anh nhìn thấy chính là cục diện này. Anh cảm thấy, mình đã bị Tư Đồ Mạt bức tới cực hạn rồi. Cuộc đời anh chưa bao giờ muốn đánh một ai đó như vậy.

Lửa giận ngút trời bùng cháy tới tận đỉnh đầu, anh sải bước xông vào, một tay kéo Tư Đồ Mạt, tay kia kéo Từ Tiệp Nhi. Sau đó, anh bình tĩnh nhìn thẳng vào Chu Đạt, mở lời: "Này anh, động tay động chân không phải là hành vi nêu có của một người văn minh."

Chu Đạt cười khẩy một tiếng, "Đừng có nhúng tay vào chuyện riêng của nhà tôi."

Mặt Mạt thò đầu ra từ sau lưng Cố Vị Dịch, nói: "Anh đang bạo hành vợ mình đấy, còn chuyện nhà gì nữa."

Cố Vị Dịch hung tợn trừng mắt với cô, cô bèn ngoan ngoãn rụt cổ lại, nấp sau lưng anh.

Thật ra cục diện này nếu cứ tiếp tục, rất có thể sẽ trở thành ngòi nổ, cũng may là cảnh sát tới kịp lúc. Vì thế tất cả mọi người phải cùng nhau tới đồn cảnh sát để lấy lời khai.

Từ Tiệp Nhi co ro cuộn mình trên ghế. Cố Vị Dịch là người hoàn thành xong lời khai đầu tiên. Anh đi mua hai cốc café nóng, một cốc đưa cho Từ Tiệp Nhi rồi an ủi cô ta vài câu, còn một cốc đưa cho Tư Đồ Mạt, nhưng không nói với cô một lời nào.

Xong xuôi, hai người đưa Từ Tiệp Nhi đi kiểm tra thương tích, sau đó đưa cô ta tới khách sạn. Cô ta nói bằng giọng vô cùng bi ai: "Hai người có biết vì sao anh ta đánh tôi không? Đêm hôm đó, Cố Vị Dịch không chịu đi cùng tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy bản thân thật thất bại, thật đáng buồn, vì thế đã tới quán bar uống rượu. Một người đàn ông bước đến hỏi tôi có thấy cô đơn không. Tôi cô đơn chứ, tôi đương nhiên cô đơn rồi. Người đàn ông đó nói anh ta cũng cô đơn, hai người cùng cô đơn thì nên an ủi lẫn nhau, như thế cũng đâu có gì quá đáng...ha ha...tôi đúng là xui xẻo. Chu Đạt rất hiếm khi về nhà ngủ, nhưng đêm đó anh ta lại quay về. Cậu nói xem tôi có xui xẻo không? Tôi nghĩ kỹ rồi, tốt nhất là ly hôn thôi. Chắc tôi bị bệnh rồi, nên về bên bố mẹ để dưỡng bệnh thì hơn. Hôm nay rất cảm ơn hai người. Cố Vị Dịch, hôm nay nếu không phải vì Mạt Mạt thì còn lâu anh mới thèm để ý tới em, phải không? Nhưng em vẫn thấy rất vui. Cuộc đời này của em ít nhất cũng được một lần có mắt nhìn người..."

Từ Tiệp Nhi lải nhải hơn nửa tiếng đồng hồ, Mạt Mạt nghe mà nước mắt lưng tròng. Cố Vị Dịch thì chẳng có cảm xúc gì. Cuối cùng, cuộc trò chuyện đã kết thúc với lý do Từ Tiệp Nhi phải nghỉ ngơi.

*****

Mạt Mạt tựa đầu vào cửa kính xe, thất thần nhìn Cố Vị Dịch đang lái xe, vẫn còn giận à...

Anh lái xe rất nghiêm túc, chuyên tâm. Thật ra, anh làm cái gì cũng đều vô cùng nghiêm túc, chuyên tâm. Tức giận cũng tức giận một cách rất nghiêm túc, chuyên tâm...

Những ngón tay thon dài, sạch sẽ của anh đang giữ chặt vô lăng, vì quá chăm chú lái xe nên lồng mày bất giác nhíu lại, khuôn mặt nghiêng với từng đường nét rõ rệt. Đôi khi anh sẽ đưa mắt nhìn sang, khiến trái tim bạn lỡ nhịp vì ngỡ rằng anh đang nhìn mình, nhưng thật ra nah chỉ nhìn gương chiếu hậu mà thôi... Ôi, đẹp trai quá...

Si mê ngắm trai đẹp một hồi, Mạt Mạt phát hiện mình giống như một cô nàng háo sắc, hơn nữa còn mắc chứng thích được người ta chú ý.

Thôi được rồi, dù sao cũng cần phải có một người thỏa hiệp, xuống nước. Mạt Mạt thầm thở dài, rướn người về phía anh, nhưng đai an toàn đã hạn chế phạm vi hoạt động của cô.

Cô đưa tay định tháo dây an toàn ra liền nghe thấy Cố Vị Dịch lạnh lùng nói: "Thắt dây an toàn vào." Cô phụng phiu nói: "Thôi mà, đừng giận nữa. Em biết sai rồi..." Nói xong, cô lại muốn ghé sát vào anh. Gương mặt anh vẫn chẳng có chút biểu cảm nào, buông một câu: "Ngồi cho đàng hoàng." Thế là cô lại ngoan ngoãn trở về vị trí.

Về tới nhà, Cố Vị Dịch nhốt mình trong thư phòng đọc sách. Mạt Mạt đợi

bụng tới mức không chịu nổi bèn chạy xuống bếp nấu nướng. Xong xuôi mới chạy tới định mở cửa thư phòng nhưng phát hiện ra cửa bị khóa, "Cố Vị Dịch, ăn cơm đi."

"Em ăn đi."

"Để lát nữa thức ăn sẽ nguội mất đấy."

...Không có ai trả lời.

Mặt Mạt vẫn kiên trì gõ cửa, "Cố Vị Dịch, Cố Vị Dịch, Cố Vị Dịch, ăn cơm, ăn cơm, ăn cơm..."

Đột nhiên cánh cửa mở ra, Mạt Mạt còn chưa kịp thu tay lại, vì thế đấm tay lên người anh. Cô nở một nụ cười tươi như hoa nở, "Ông xã, ăn cơm thôi."

Anh lườm cô, đi về phía bếp.

Bầu không khí bữa cơm vô cùng kỳ dị. Mạt Mạt liên tục gấp thức ăn cho anh, nói chuyện cùng anh, nhưng anh vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng, thỉnh thoảng chỉ "ừm" với cô một tiếng. Suốt cả bữa cơm này, Mạt Mạt thấy mình sắp đóng băng tới nơi rồi.

Ăn cơm xong, Mạt Mạt không dám sai bảo anh đi rửa bát, bèn ngoan ngoãn dọn dẹp bát đũa một mình, sau đó trốn trong bếp gọi điện cho Trần Tiểu Hy: "Tiểu Hy, chị chọc cho Cố Vị Dịch tức giận rồi. Anh ấy không thèm để ý đến chị nữa, phải làm sao bây giờ?"

"Ha ha, đáng đời." Trần Tiểu Hy cười trên nỗi đau của cô, "Cho chị hết đắc ý đi. Đây gọi là kết cục dành cho những người được đằng chân lân đằng đầu."

"Trần Tiểu Hy!"

"Được rồi, được rồi, được rồi. Đàn ông ấy mà, chị cứ dỗ dành một chút, dỗ không được thì mắng, mắng rồi mà vẫn không thèm đếm xỉa thì đánh, đánh không lại thì dùng mỹ nhân kế dụ dỗ."

"Em bệnh hoạn thế."

"Làm sao bệnh hoạn bằng chị được. Chị nghĩ mà xem, vị đó nhà chị cực phẩm đến nhường nào, chị mà không biết quý trọng thì khi nào ly hôn nhớ thông báo một câu nhé, để em còn chen vào."

Sau khi cúp điện thoại, Mạt Mạt thấy mình đúng là bị dở hơi, sao lại để cho Trần Tiểu Hy có cơ hội sỉ nhục cô cơ chứ.

Mạt Mạt gọt một đĩa hoa quả, sau đó gõ cửa thư phòng. Lần này thì cửa không khóa nữa. Anh đang ngồi trước máy tính, đôi tay đang múa trên bàn phím, dáng vẻ vô cùng anh tuấn.

Mạt Mạt xiên một miếng táo, đưa tới bên miệng anh, "Ông xã, ăn hoa quả đi."

Anh nghiêng đầu né tránh.

Mạt Mạt thấy bất lực vô cùng. Cô đặt đĩa hoa quả xuống, ôm lấy cổ anh, "Thôi mà, em thật sự biết lỗi rồi. Hay anh đánh em một trận đi."

Đôi tay đang gõ phím của Cố Vị Dịch hơi khụng lại, anh nói: "Um, anh biết rồi, em đi ngủ trước đi."

Nửa đêm tỉnh giấc, Mạt Mạt thấy bên cạnh giường vẫn trống không. Cô lần mò trong đêm tối, mở cửa đi ra khỏi phòng thì thấy Cố Vị Dịch ngủ ở gian phòng bên cạnh.

Mấy hôm sau đi làm, Mạt Mạt đều có chút mệt tập trung. Trần Tiểu Hy cốc đầu cô, "Này, chị vẫn chưa làm lành được với anh nhà chị à?"

Mạt Mạt thở dài, "Chưa."

Cố Vị Dịch đã dùng thái độ không nóng không lạnh ấy để đối xử với cô suốt ba ngày nay rồi. Mỗi ngày nay cô đã dỗ dành, đã ầm ĩ, đã náo loạn và cũng đã dụ dỗ bằng mỹ nhân kế rồi, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống dưới chân anh thôi, nhưng anh vẫn tức giận theo kiểu "anh chẳng giận gì cả."

Mạt Mạt cứ nghĩ tới dáng vẻ thản nhiên như không của anh mà bất lực vô cùng. Anh sắp phải về Mỹ rồi, còn gây gỗ làm gì cơ chứ...

Mạt Mạt xua tay, "Thôi bỏ đi, đừng nhắc tới anh ấy nữa. Em có gì ăn được không? Chị đói quá."

Trần Tiểu Hy lôi từ trong túi xách ra một viên kẹo hoa quả có vị chua, "Đây, có cái này."

Mạt Mạt trợn trăng mắt, "Thôi quý cô cứ giữ mà dùng."

Nửa đêm, Mạt Mạt đột nhiên tỉnh giấc. Cô định bước xuống giường đi uống nước, thấy bên cạnh trống rỗng, cô bần thần nhớ lại giấc mơ đáng sợ vừa rồi: Cố Vị Dịch ngồi trên sofa trong phòng khách, quay lưng lại với cô, anh nói: Tư Đồ Mạt, lại đây, ký vào đơn ly hôn đi."

Mạt Mạt thấy toát cả mồ hôi lạnh, vội vàng đi chân trần lật đật chạy tới trước cửa phòng Cố Vị Dịch, đứng đó do dự một hồi mới quyết định bước vào, vén chăn lên, nằm xuống. Không biết anh đang thức hay ngủ, đột nhiên xoay người lai, quay lưng về phía cô.

Mạt Mạt ôm eo anh, vùi mặt vào lưng anh, giọng nói cũng mơ hồ không rõ, "Vì sao không về phòng ngủ?"

Rất lâu sau cô mới nghe thấy một câu, "Không muốn đánh thức em."

Mặt Mạt siết chặt eo anh hơn, cọ mặt vào lưng anh, "Anh còn muốn giận mấy ngày nữa, ít nhất cũng phải cho em một cái thời hạn chứ?"

Im lặng...

Mặt Mạt sụt sịt mũi, "Đừng có như thế nữa, anh dựa vào cái gì mà bỏ mặc em..." Đột nhiên cô lại thấy thật bi thương, liền thút thít, "Em cũng biết em đối với anh chẳng dễ chịu gì... Từ nhỏ em đã rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện, không hề ngang ngạnh bướng bỉnh chút nào. Em không dám gây gổ hay tỏ thái độ gì với bố mẹ em, em sợ làm thế xong họ sẽ không yêu thương em nữa, họ vốn yêu thương anh trai với em trai em hơn..."

Tâm lung Cố Vị Dịch hơi cứng lại, bức bối nói: "Em khóc cái gì?"

Mặt Mạt một tay ôm eo anh, tay kia túm lấy góc áo anh lau nước mắt, "Em cũng chẳng biết em khóc vì gì nữa... nhưng mà sao anh có thể như thế chứ... Anh vẫn luôn mặc em gây gổ náo loạn, bây giờ đột nhiên không cho em gây gổ náo loạn nữa, lại còn giận dỗi...còn không thèm để ý đến em..."

Cố Vị Dịch thở dài, đưa ngón tay lên quệt mũi, sau đó xoay người ôm lấy cô, "Được rồi, đừng khóc nữa."

Mặt Mạt khóc mãi, khóc mãi, cuối cùng không biết bản thân đang khóc vì cái gì nữa, chỉ cảm thấy đang khóc mà đột nhiên nín thì không được hay lầm. Vì thế, cô vận công lực gào khóc thảm thiết.

Cố Vị Dịch vỗ về cô, hôn lên nước mắt của cô, than thở, "Bà cô của tôi ơi, xin em đấy, đừng khóc nữa. Anh còn muốn khóc hơn ấy."

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Cố Vị Dịch vô cùng dịu dàng hôn lên nước mắt của bà xã đại nhân, cứ hôn mãi, hôn mãi, ngọn lửa lại bắt đầu bùng cháy.

Mạt Mạt sụt sịt, "Anh có tin em chặt tay anh không?"

Cố Vị Dịch mặt dày, "Cãi nhau với em, anh thiệt thòi biết bao nhiêu, không lấy lại chút gì đó thì thật không công bằng."

"Không thèm." Thấy anh định ghé mặt vào, Mạt Mạt đẩy ra.

Cố Vị Dịch rời trận địa, hôn lên tai cô...ghé sát thì thầm hai tiếng: "Bảo bối."

Mạt Mạt đỏ bừng mặt mũi. Đây là lần đầu tiên cô nghe được hai từ này từ miệng Cố Vị Dịch, chỉ thấy sờn hết cả da gà.

Người ta vẫn thường nói "từ chối lấy lệ". Mạt Mạt chính là ví dụ điển hình nhất cho câu nói này.

Sau khi "từ chối lấy lệ" xong, Mạt Mạt nằm đè lên ngực anh, ngón tay vô thức vẽ vòng tròn trên đó.

Cố Vị Dịch giữ tay cô, "Này, nhột lắm."

Mạt Mạt bĩu môi, nhắm mắt lại chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Cố Vị Dịch

chợt nói: "Tư Đồ Mạt."

"Hả?"

"Đừng quá để ý đến những chuyện liên quan tới Từ Tiệp Nhi."

"..."

"Anh không phải thầm. Anh không quản được nhiều người như thế. Quản riêng mình em thôi đã đủ đau đầu lắm rồi." Anh vừa xoa lưng cô vừa nói.

Mặt Mạt nhắm mắt khẽ "ừm" một tiếng, một lát sau lại nói, "Em biết rồi."

Bàn tay đang vuốt ve lưng cô của anh khụng lại, "Kỳ an toàn của em là lúc nào thế?"

Mặt Mạt hơi hé mắt, "Gì cơ?"

Cố Vị Dịch thở dài, "Không có gì, ngủ đi."

Ngày mai phải đưa cô tới bệnh viện kiểm tra một chút. Trước khi chìm vào giấc ngủ, Cố Vị Dịch đã nghĩ như thế.

Hôm sau, Mạt Mạt bị Cố Vị Dịch nửa dỗ dành nửa lừa gạt tới bệnh viện, mãi anh mới chịu nói đến để kiểm tra xem có thai hay không. Mạt Mạt sợ tới nỗi người. Lúc chờ kết quả xét nghiệm, Cố Vị Dịch rất bình tĩnh, còn Mạt Mạt bị dọa cho thất thần.

Một cô y tá đi ra vui vẻ nói: "Chúc mừng cô, được làm mẹ rồi."

Mạt Mạt vừa nghe thấy hai từ "làm mẹ" đã nhũn hết cả chân, nhìn Cố Vị Dịch bằng ánh mắt cầu cứu. Anh khẽ vỗ vào đầu cô, nói: "Đừng sợ, có anh mà."

Bác sĩ dặn dò hai người một số điều cơ bản cần phải chú ý, sau đó mới nói với Cố Vị Dịch: "Cô ấy mới mang thai được ba tuần thôi, tâm trạng còn chưa ổn định, cậu phải bao dung hơn."

Cố Vị Dịch gật đầu, nắm tay Tư Đồ Mạt còn đang ngây ngốc đi về nhà.

Về tới nhà, Tư Đồ Mạt cứ ngơ ngẩn ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào bụng mình, như thể đang nhìn một quả bom hẹn giờ vậy.

Cố Vị Dịch cầm theo một cuốn sách, cười híp mắt bước tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Mặt Mạt thất thần nguyên một tiếng đồng hồ mới miếng cưỡng tạm chấp nhận sự thật rằng mình đã có thai. Sau đó, cô phát hiện Cố Vị Dịch lại bình thản tới không thể tin được, bèn hỏi: "Sao anh bình tĩnh thế? Anh không sợ hãi chút nào sao?"

Anh nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, "Em là vợ anh, vốn dĩ mang thai con của anh, có gì mà anh phải sợ?"

Mặt Mạt thấy anh coi đó như chuyện đương nhiên cũng thấy mình trấn tĩnh hơn nhiều. Cô nói: "Vậy phải nói với bố mẹ như thế nào bây giờ?"

"Chuyện đó cứ để anh lo. Em cứ tập trung sinh con là được rồi." Anh vuốt tóc an ủi cô.

Tập trung sinh con? Sao nghe cứ như công cụ để thuê vậy nhỉ?

Mặt Mạt tựa vào vai Cố Vị Dịch ngẩn ngơ, đột nhiên nhớ ra điều gì, cô nói: "Anh bình tĩnh như thế, không phải đã có âm mưu từ trước đấy chứ?"

Cố Vị Dịch trợn mắt nhìn cô, "Em bị dở hơi à? Việc gì anh phải bày mưu tính kế chuyện này? Anh còn phải đi làm thủ tục xin thôi học đấy. Tự nhiên

anh phải giày vò chính mình như thế làm gì?"

Mặt Mạt suy nghĩ thấy cũng có lý. Mà không đúng, vì sao anh phải xin thôi học? Người sinh con có phải anh đâu? "Anh xin thôi học làm gì?"

"Chăm sóc em." Khuôn mặt anh như đang bày tỏ: Em đúng là đồ ngốc.

Mặt Mạt nhíu mày, mắng: "Ai cần anh phải chăm sóc? Thôi học là sự nghiệp học hành của anh còn phải kéo dài tới năm ba mươi tuổi à?"

Cố Vị Dịch không hiểu tại sao mình bị quát, kháng nghị: "Sao anh có thể để em sinh con một mình được?"

Mặt Mạt bật cười thành tiếng, "Thật ngại quá, để tạo ra trẻ con thì cần hai người, nhưng sinh thì chỉ cần một người thôi. Anh đừng có gây thêm phiền phức cho em nữa. Cảm phiền anh nhanh chóng học cho xong cái bằng thạc sĩ chết tiệt đó của anh đi, sau đó về đây mà chăm sóc con cái. Tới lúc đó đến lượt bà đây đi du ngoạn đó đây, nhé?"

"Tư Đồ Mạt!"

"Làm sao?"

"Anh thật sự lo lắng." Cố Vị Dịch thở dài, "Em đừng có làm loạn nữa."

Mặt Mạt hất cằm, "Em thích làm loạn đấy! Anh không nghe thấy bác sĩ dặn à? Tâm trạng của em còn chưa ổn định đâu."

Cố Vị Dịch thở dài bất lực, vuốt tóc cô, nói: "Đã đói chưa? Anh đi nấu cơm cho em nhé?"

Mặt Mạt nhìn theo bóng lưng anh đi vào bếp. Cố Vị Dịch, em thấy sợ lắm, em cũng muốn giữ anh ở lại bên em, nhưng em không thể ngang ngược như thế được.

Không biết Cố Vị Dịch đã dùng thủ đoạn gì, tóm lại, ngày hôm sau, phụ mẫu hai bên đều đã tề tựu đông đủ. Người nào người nấy mặt mũi rạng ngời, vui vẻ tới muôn nhảy cẳng lên. Mạt Mạt vốn đang lén gân lên cốt chuẩn bị hứng chịu một trận đòn tới lột da róc thịt của mẹ mình, nhưng nào ngờ mẹ cô còn hào hứng mang cho cô một bát canh gà thơm ngon bổ dưỡng không gì sánh được.

Diễn biến tiếp theo của câu chuyện không còn gì đáng nói. Cố Vị Dịch bị đuổi về Mỹ để hoàn thành sự nghiệp học hành. Mạt Mạt đi làm thêm ba tháng thì bị túm về nhà để dưỡng thai. Mẹ cô và mẹ của Cố Vị Dịch chăm sóc cho cô từng li từng tí, mưa không đến mặt, nắng không đến đầu. Điều đáng tiếc duy nhất chính là hăng đêm mỗi khi đi ngủ, cô chỉ có thể ngốc nghếch nói chuyện với em bé trong bụng mà thôi. Cô nói: "Cục cứng à, cho tới bây giờ mẹ vẫn không biết được con tới bằng cách nào nữa. Mẹ đã tính toán kỹ lắm rồi, chắc là cái lẩn ở trong bếp ấy. Lần đó ông bố khốn nạn kia của con không chịu dùng biện pháp an toàn, còn không cho mẹ uống thuốc. Haiz, hình như con còn chưa đến tuổi thành niên, mẹ nói những chuyện này với con thì không được hay lắm nhỉ? Ôi, mặc kệ đi. Mẹ cảm thấy kỳ quặc lắm nhé! Sao mẹ có thể đi cùng với ông bố kia của con tới được ngày hôm nay nhỉ? Sinh một thằng nhãi ranh cho anh ấy, nuôi nấng một thằng nhãi ranh, cứ thế sống hết một đời. Ôi, mẹ không có ý nói con là thằng nhãi ranh đâu. Ý của mẹ là, mẹ cảm thấy mình thật hạnh phúc, ngay cả khi ông bố thiên tài của con đang ở cách xa ngàn dặm. Haiz, mẹ đúng là bị chứng trầm cảm trước khi sinh rồi..."

"Mạt Mạt, điện thoại của Vị Dịch kia." Mẹ cô mở cửa phòng bước vào, "Chưa thấy ai gọi điện thoại giống như hai đứa cả. Đúng là phá gia chi tử."

Mạt Mạt ra khỏi phòng nhận điện thoại. Từ sau khi Cố Vị Dịch đi Mỹ, ngày nào anh cũng gọi về. Có lần cô thấy phiền phức quá, bèn nói với anh rằng điện thoại có rất nhiều tia bức xạ, anh ngày nào cũng gọi như thế không

sợ cô sẽ sinh ra quái thai sao. Thế là ngày hôm sau, trong nhà xuất hiện một "cỗ máy", hơn nữa, vì sợ ảnh hưởng cô nghỉ ngơi, "cỗ máy" đó không đặt ở trong phòng cô. Vậy nên, mỗi lần nghe điện thoại, cô lại phải đi từ phòng ngủ ra ngoài phòng khách.

"A lô, chuyện gì thế?" Mạt Mạt bức bối nói. Anh dám làm gián đoạn cuộc trò chuyện giữa cô và con.

"Bà xã, đừng dùng thái độ ác nghiệt như thế để đối xử với bố đứa trẻ chứ." Giọng nói của anh nghe có vẻ như đang rất vui sướng.

"Hôm nay con anh đạp em đấy." Mạt Mạt bịa chuyện. Cô biết anh luôn cảm thấy tiếc nuối khi không thể ở bên cô, vì thế thi thoảng cô sẽ bịa ra vài câu chuyện thật ấm áp để cho anh phải đố kỵ tới phát điên.

Quả nhiên, Cố Vị Dịch yên lặng một lúc lâu, mới nói: "Ngày mai anh sẽ về."

Mạt Mạt trợn tròn mắt, "Em chỉ đùa anh thôi. Đại ca à, đừng có hở ra là đòi về nước như thế. Em biết anh rất yêu em rồi."

Lại một hồi yên lặng. Một lúc sau anh mới nói: "Tư Đồ Mạt, anh biết trình độ ảo tưởng của em từ trước nay luôn rất tốt, nhưng kỳ nghỉ của anh tới rồi, cũng phải cho anh về chứ."

Mạt Mạt thẹn quá hóa giận, "Ngay bây giờ anh phải nói với em mười câu "Anh yêu em"! Nếu không em sẽ lập tức khóc cho anh xem."

Sau khi mang thai, Mạt Mạt đã luyện được kỹ năng muốn khóc lúc nào là có thể khóc ngay lúc ấy, nói là tới luôn. Cô có thể khóc tới xe ruột xe gan, đau đớn tâm can, quả thực chính là phiên bản hiện đại của Mạnh Khương Nữ.

"Anh yêu em một, anh yêu em hai, anh yêu em ba, anh yêu em bốn, anh

yêu em năm, anh yêu em sáu, anh yêu em bảy, anh yêu em tám, anh yêu em chín, anh yêu em mười, đã được chưa?"

Mặt Mạt đắc ý muôn phần, "Em ra sân bay đón anh nhé?"

"Em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh là được rồi." Cố Vị Dịch vừa nghĩ tới cảnh cô vác bụng bầu đứng ở sảnh sân bay người qua lại đông đúc là đã đỡ mồ hôi lạnh.

Mặt Mạt thấy sao cũng được, dù gì thì cô cũng lười ra khỏi nhà, càng ngày càng lười rồi...

Cúp điện thoại, Mạt Mạt quay về phòng bắt đầu lai nhái với em bé trong bụng: "Cục cứng à, ngày mai bố con về đây, có vui không? Mẹ vui lắm, nhưng mà không thể để bố con đắc ý quá được. Con nói xem, bây giờ mẹ béo ú như thế này, bố con nhìn thấy liệu có chê bai không? Con có thể phổi hợp, giúp đỡ mẹ một chút, ngày mai ở trong đó thì thu chân thu tay lại, cho mẹ miễn cưỡng cũng có chút đường cong để đi gấp bố con có được không?"

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Mặt Mạt nằm ở bệnh viện chờ sinh hai ngày, cuộc sống vô cùng nhạt nhẽo. Tới buổi trưa, lúc cô đang lôi kéo đói Cố Vị Dịch chơi bài cùng thì vỡ ối.

Cố Vị Dịch cứ đòi vào phòng sinh cùng cô, nhưng Tư Đồ Mạt sống chết không chịu, cô bắt anh phải đứng bên ngoài chờ, còn rất ấu trĩ khi đe dọa rằng anh mà dám vào em sẽ không thèm sinh nữa.

Vì thế, Cố Vị Dịch chỉ còn biết lo sốt vó đứng dựa vào tường, chờ ở ngoài phòng sinh.

Đối lập với ông bố trẻ, người lớn hai bên lại vô cùng bình thản ngồi ở băng ghế chờ, cùng nhau bàn luận sôi nổi xong cháu mình sẽ đi nhà trẻ nào.

"Được rồi mà, Vị Dịch, con cứ bình tĩnh, ngồi xuống đây." Ngài viện trưởng đại nhân, chú Lâm không thể nào nhìn thêm được nữa, bá vai Cố Vị Dịch, kéo anh ngồi xuống ghế.

Cố Vị Dịch mới ngồi được vài phút lại đứng bật dậy, nhíu mày hỏi: "Chú Lâm, sao chú lại ở ngoài này? Sao chú không vào trong kia? Không phải chú là viện trưởng sao? Chú đứng đây làm gì?"

"Tiểu tử thối, ta là viện trưởng chứ có phải bác sĩ sản khoa đâu. Ta vào trong đó làm gì?"

Cố Vị Dịch lại ngồi xuống, từng tiếng gào thét xé ruột xé gan vang ra từ trong phòng sinh khiến anh chỉ muốn xông vào đưa Tư Đồ Mạt đi thôi. Cô nói đúng, anh tuyệt đối không thể vào phòng sinh cùng cô được. Anh không dám đảm bảo vào trong đó rồi mình có vung quyền đánh cả bác sĩ hay không.

Cuối cùng, trước khi Cố Vị Dịch giãm vỡ cả nền nhà của bệnh viện, từ trong phòng sinh truyền tới một tràng tiếng khóc trẻ em vang dội: "Oe, oe..."

Cố Vị Dịch là người đầu tiên xông vào trong, suýt nữa va vào cô y ta đang cười híp mắt bế đứa bé đi ra.

Cô y ta ôm đứa bé có chút ngại ngùng, gương gạo, ông bố này, tốt xấu gì cũng nên nhìn con mình một chút chứ?

Cố Vị Dịch gạt những sợi tóc ướt đẫm mồ hôi đang lòa xòa trước khuôn mặt tái nhợt của Mạt Mạt, "Bà xã, em vẫn ổn chứ?"

Mạt Mạt thều thào nói: "Anh cứ thử sinh xem có ổn hay không?"

Cố Vị Dịch cúi người xuống hôn cô, "Bà xã, anh yêu em."

Mạt Mạt mỉm cười, "Ừm, em biết rồi. Em muốn nhìn con."

Cố Vị Dịch quay đầu nhìn, đứa bé đang được ông bà hai bên chuyển tay nhau bế, vì thế, anh lấy tay che mắt cô lại, nói: "Con thì có gì hay mà xem, da nhăn nheo như con khỉ ấy. Böyle giờ em nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi."

~~~ Hoàn Chính văn~~~

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1. Bản Tình Ca Của Lâm Trực Tôn

Năm 201x.

Sau khi từ Mỹ trở về, Cố Vị Dịch được nhận vào làm việc tại Viện Khoa học Công nghệ Trung Quốc, trở thành tài năng trẻ cần tập trung bồi dưỡng nước nhà. Ngày ngày anh bận rộn nghiên cứu xem phân tử OO và phân tử XX sau khi kết hợp với nhau có thể tại thành phân tử OX hay không. Đây là nguyên văn lời Cố Vị Dịch giải thích với Tư Đồ Mạt, nguyên nhân là vì buổi tối hôm Giáng sinh anh không thể đưa hai mẹ con cô đi ăn được.

Tư Đồ Mạt vô cùng bình tĩnh, "Sau khi nghe xong, em chỉ biết em và anh kết hợp với nhau tạo ra được một thằng nhãi ranh. Nó vẫn đang đợi anh đưa đi ăn đấy."

Cố Vị Dịch rất áy náy nhưng không sao sắp xếp được thời gian để ở bên hai mẹ con cô. Vì thế, Mạt Mạt cùng bạn nhỏ Cố Mạt Vị quyết định tự đưa nhau đi giải khuây. Vừa đúng dịp Lâm Trực Tôn tổ chức liveshow, Mạt Mạt liền xin anh hai tấm vé vào cửa, sau đó đưa con trai cùng Trần Tiểu Hy cũng bị đàn ông cho leo cây đi xem ca nhạc.

Mấy năm trở lại đây, Lâm Trực Tôn càng ngày càng nổi tiếng, có vô số người hâm mộ, đa phần toàn là các thiếu nữ. Mạt Mạt thường cười nhạo anh ta dựa vào khuôn mặt trắng trẻo m恁 không già kia để dụ dỗ mấy cô gái trẻ mê trai.

Liveshow hôm nay vô cùng huyễn náo, đông đúc. Mạt Mạt và Trần Tiểu Hy thay phiên nhau bế nhóc Cố Mạt Vị. may mà có một nhóm fan rất đáng yêu, cứ một mực cho rằng Mạt Mạt mặc dù đã lên chức mẹ nhưng vẫn hâm mộ Lâm Trực Tồn, đây là điều đáng quý biết bao. Vì vậy họ rất tình nguyện mở đường cho cô cùng Trần Tiểu Hy.

Hai cô nàng nhìn vào hai tấm vé hồi lâu mới phát hiện chỗ ngồi của mình ở khu VIP. Họ đi tới đó giữa một rừng ánh mắt viên đạn bủa vây.

Lâm Trực Tồn vừa bước ra, tất cả mọi người đều bắt đầu la hét ầm ĩ. Trần Tiểu Hy hét lên với Tư Đồ Mạt, "Lát nữa chúng ta ra sớm một chút, đi thu gom ít kẹo ngọt ho rồi đứng bán ngoài cổng."

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị ban đầu bị mắng tiếng la hét như ma quỷ gào khóc kia làm cho sợ hãi, một lát sau bắt đầu thấy thích thú, vì thế cũng hào hứng theo.

Mạt Mạt nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của con trai, cảm thấy cực kỳ bất lực.

Lâm Trực Tồn mở đầu chương trình bằng một loạt các ca khúc sôi động cùng vũ đạo hoành tráng. Mạt Mạt xem mà nhức hết cả đầu. Ngược lại, Cố Mạt Vị đứng trên ghế không ngừng lắc mông, nhảy nhót rất vui vẻ.

Tiếp đến là những giai điệu nhẹ nhàng, sâu lắng. Lâm Trực Tồn ngồi bên dương cầm vừa đàn vừa hát. Trần Tiểu Hy nghiêm túc nói, "Em hiểu được vì sao anh ta lại nổi tiếng đến thế rồi.'

Mạt Mạt gật đầu. Sân khấu với hiệu ứng âm thanh, ánh sáng vô cùng tốt. Lâm Trực Tồn mặc một bộ âu phục màu đen, ngồi trước cây đàn dương cầm trắng muốt. Cả không gian chìm vào bóng tối, chỉ có một ánh đèn dịu nhẹ chiếu hắt lên người anh ta. Hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ ở đây sao có thể không rung động cơ chứ?

Tiết mục cuối cùng, Lâm Trực Tồn nói đây là ca khúc anh ta mới sáng

tác, lần đầu tiên được biểu diễn trên sân khấu. Ca khúc có tên "Nuối tiếc". Anh ta bước ra trong một bộ trang phục đơn giản, quần jean, áo thun, ngồi ở bậc thang lối lên giữa sân khấu, vừa đàn guitar vừa hát.

Sân khấu có hoa lệ rực rỡ nhường nào rồi cũng tới lúc phải hạ màn,

Muốn được sánh đôi cùng em bước đi trên con đường về nhà,

Cùng gặp gỡ bao điều tươi đẹp,

Cùng cười, cùng khóc, cùng chia sẻ những món ăn,

Hạnh phúc có đẹp đẽ đến nhường nào,

Nhưng nếu đó không phải là điều em cần thì anh cũng không biết phải làm sao,

Anh đã không gặp được em vào những năm tháng đơn thuần nhất,

Điều này chỉ có thể là nuối tiếc mà thôi,

Năm nay con trai em đã ba tuổi rưỡi,

Năm lấy ngón tay anh gọi: chú ơi, xem kìa, xem kìa!

Bố con nói mẹ con lại béo lên rồi,

Anh đã không gặp được em vào những năm tháng tươi đẹp nhất,

Điều này chỉ có thể là nuối tiếc mà thôi,

Chờ đến năm con trai em mười tám tuổi,

Ngày nào cũng đấu khẩu cùng em,

Nắm tay cô bạn gái nhỏ của nó,

Tới xem liveshow của riêng anh,

...

Trần Tiểu Hy quay sang nhìn Mạt Mạt, "Tư Đồ Mạt, sao em cứ cảm thấy ca khúc này viết cho chị thế nhỉ?"

Tư Đồ Mạt nhìn cậu con trai ba tuổi rưỡi của mình, dáng vẻ không mấy chắc chắn, "Không... không phải chứ? Chắc trùng hợp thôi."

Đêm nhạc kết thúc, Tư Đồ Mạt nhận được điện thoại của Lâm Trực Tồn, "Tiểu Tư Đồ, thằng nhóc nhà cô đúng là rất biết nhảy nhót ca hát đấy, còn hứng khởi hơn cả cô. Sau này lớn lên cô cho nó vào làng giải trí đi."

Mạt Mạt kinh ngạc, "Sân khấu lớn như thế, anh vẫn nhìn thấy bọn tôi à?"

"Không phải các cô ngồi ở khu VIP sao? Tôi đâu có bị mù, đương nhiên nhìn thấy rồi. Tôi cứ tưởng Cố Vị Dịch đi cùng cô, còn đang chờ hai vợ chồng cô cãi nhau vì ca khúc mới của tôi đấy."

Mạt Mạt do dự giây lát, hỏi: "Thế...ca khúc...ca khúc mới đó là..."

Giọng Lâm Trực Tồn mang theo vẻ chê giễu, "Thôi đi, cô đừng tự ôm gánh nặng tâm lý làm gì, đó chỉ làm sáng tác thôi. Cô đã là mẹ của con thơ rồi, có gì hay ho mà tôi phải ái mộ cơ chứ?"

Mạt Mạt cười ngô nghê, trước khi cúp điện thoại còn vội vàng nói lời cảm ơn.

Cô bé con trai về tới nhà thì thấy Cố Vị Dịch đang ngồi trước tivi, trên bàn bày suất ăn combo gia đình KFC. Cô chẳng thèm áy náy đâu, không biết anh mới là người bỏ rơi ai trước. Nhưng ngược lại, bạn nhỏ Cố Mạt Vị lại vô

cùng kích động, cầm miếng cánh gà rồi lao vào đùi bố, nói: "Bố ơi, vừa nãy con với mẹ đi xem liveshow của chú Lâm đấy. Chú Lâm đẹp trai lắm, ở đó còn có bao nhiêu là người."

Cố Vị Dịch nói: "Bố biết."

Mặt Mạt vừa cởi áo khoác ngoài vừa nói xen vào: "Sao anh biết?"

Mặt anh không chút biếu cảm, "Trên tivi có truyền hình trực tiếp, máy quay còn lia qua hai mẹ con em."

Bạn nhỏ Cố càng kích động hơn, "Bố ơi, bố ơi, thế con được lên tivi rồi à?"

Mặt Mạt thấy lạnh cả xương sống, vội vàng bế bạn nhỏ Cố lên hắng giọng, "Cục cứng à, đi tắm đi. Hôm nay mẹ ngủ cùng con nhé?"

Bạn nhỏ Cố vui vẻ reo hò, thoát khỏi vòng tay mẹ, tự chạy vào nhà tắm. Cuối cùng cũng đánh bại bố, giành được mẹ rồi.

Cố Vị Dịch chỉ cười không nói gì cả. Tư Đồ Mạt, anh đây có đầy cách để trừng trị em.

Nửa đêm, Mặt Mạt đang say giấc nồng, trong bóng đêm có người vỗ vỗ lên mặt cô, ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói: "Tư Đồ Mạt, em muốn tự đi, hay muốn anh khiêng em về phòng?"

Mặt Mạt không thèm để ý, xoay người tiếp tục ngủ. Nhưng nào ngờ, cô thấy toàn thân nhẹ bỗng, bị người ta bế ra khỏi phòng rồi. Về với chiếc giường quen thuộc, Mặt Mạt hé mắt cười dỗ dành, "Ông xã, em buồn ngủ lắm, cho em ngủ đi mà..."

Cố Vị Dịch cười khẩy, "Tình ca cơ đấy? Hát trước mặt quần chúng nhân

dân toàn quốc cơ, có cảm động không?"

Mẹ Mạt cũng cười, "Cũng tạm, cũng tạm. Này, này, này, em bảo cũng tạm rồi còn gì, anh cởi cúc áo em làm gì..."

"Bố ơi, bố ơi, bố lại giành mẹ với con." Bạn nhỏ Cố đi chân trần đứng đợi mắt trước cửa phòng.

Bàn tay đang cởi cúc áo của Cố Vị Dịch dừng lại, nghiêm giọng nói với con trai: "Cố Mạt Vị, về phòng ngủ ngay cho bố, ngay lập tức!"

Bạn nhỏ Cố ấm ức, tủi thân xoay người về phòng.

"Đợi đã! Phải đóng cửa lại chứ!"

Bạn nhỏ Cố càng ấm ức hơn, tủi thân đóng cửa, quay về chiếc giường nhỏ của mình, trong lòng uất hận thầm nghĩ: Bố là đồ xấu xa.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2. Bạn Nhỏ Cố Mạt Vị

Bạn nhỏ Cố khi còn bé vô cùng khó chăm, một đêm phải khóc tới mấy lần, có những hôm còn khóc luôn tới sáng.

Những lúc Cố Vị Dịch ở nhà, ban đêm con khóc, anh thường phải thức dậy dỗ con. Để không đánh thức cô, có những hôm anh phải bế con cả đêm ngoài phòng khách.

Nhưng Cố Vị Dịch dỗ con được hai tuần thì phải quay về Mỹ để hoàn thành nốt kỳ học cuối.

Trong suốt nửa năm anh đi, mẹ của Mạt Mạt vẫn tới chăm cháu và con gái. Về sau, chị dâu Mạt Mạt cũng sinh con, vì thế mẹ cô phải tới phụ giúp chị dâu. Mẹ Cố Vị Dịch không có thời gian, cũng không biết chăm sóc trẻ nhỏ, thế nên trách nhiệm trông nom bạn nhỏ Cố hoàn toàn trút hết lên vai Mạt Mạt.

Chăm trẻ con vô cùng vất vả. Nửa đêm cô thường gật gù ngồi tựa đầu giường cho con bú, có những lúc mệt mỏi tới độ nghe tiếng con khóc, cô chạy ra khỏi cửa phòng mà còn quên mất là phải thay bỉm hay cho bú nữa.

Mạt Mạt cảm thấy ngày nào cô cũng đang phải chiến đấu với những cực hạn của con người. Cô không ngừng tự nhủ: Sinh vật đang khóc tới rách ruột rách gan trước mắt này là con trai mình, không thể quăng nó đi được.

Lần đầu tiên cô cảm thấy muôn sụp đổ chính là khi bé con được bảy tháng tuổi, nửa đêm lên cơn sốt. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, cô sợ hãi ôm con xông ra ngoài. Bạn nhỏ Cố run rẩy trong lòng cô, cô muốn lái xe mà không sao nổ máy được, đành bắt taxi. Hai giờ sáng thì sao có xe? Mạt Mạt căn răng vãy một chiếc xe riêng, cũng may chú xe là người tốt, lập tức đưa mẹ con họ tới bệnh viện.

Trở về nhà, đã là bốn giờ sáng, cô cố gắng lấy lại tinh thần, bón thuốc cho con, nhưng vừa đưa thà thuốc tới bên miệng thì bạn nhỏ Cố khóc òa lên, dùng xi-lanh bơm vào miệng thì bé lại nôn ra. Dù biết con nghe không hiểu, nhưng Mạt Mạt vẫn liên tục cầu xin: "Cục cứng à, con ngoan ngoãn uống thuốc có được không? Mẹ thật sự mệt lắm rồi..."

Lần cuối cùng thử bơm thuốc vào miệng con, em bé liền lè lưỡi ra sau đó nôn hết, khóc òa lên.

Mạt Mạt ném xi-lanh đi, quỳ bên cạnh nôi khóc cùng con. Một lớn một nhỏ khóc tới tan nát cõi lòng.

Đương nhiên vẫn phải uống thuốc. Mạt Mạt hạ quyết tâm, banh miệng bé ra, đè lưỡi con xuống rồi đút thuốc vào. Em bé vừa thút thít vừa nuốt thuốc, nhưng sau đó lại bắt đầu khóc to. Mỗi tiếng khóc đều như một nhát dao cưa sâu vào trái tim người mẹ.

Mạt Mạt đi ra khỏi phòng, cố gắng bình ổn tâm trạng, tiện tay khép cửa phòng lại. Cô nghĩ, mẹ chỉ cần hai phút để bình tĩnh lại thôi, hai phút không nghe thấy tiếng khóc là được rồi.

Mấy phút sau, Mạt Mạt định trở về phòng thì phát hiện cửa bị sập khóa. Khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, lục tung khắp nhà nhưng không sao tìm thấy chìa khóa để mở cửa.

Mặt Mạt sụp đổ hoàn toàn, cô dựa vào cửa phòng nghe tiếng khóc vang lên không ngừng từ bên trong của con. Cô nức nở, "Đừng khóc, đừng khóc...là mẹ không tốt...mẹ là một người mẹ xấu xa..."

Cô gọi điện cho Cố Vị Dịch: "Cố Vị Dịch... chìa khóa các phòng trong nhà ở đâu thế... Em tìm mãi không thấy...em...em khóa con ở trong phòng mất rồi... Nó còn đang bị sốt nữa... nhất định nó rất sợ hãi... anh đừng mắng em..."

Cố Vị Dịch cầm điện thoại, từ trên giường bật dậy, cố gắng ép mình phải giữ bình tĩnh, "Tư Đồ Mạt, trước tiên em đừng khóc, đừng khóc, đừng sợ. Chìa khóa ở ngăn kéo trong căn phòng trước kia của anh."

"Con bị khóa trong căn phòng trước kia của anh rồi." Giọng cô nghẹn ngào truyền qua loa điện thoại vô cùng rõ ràng, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... Em đi lấy búa phá khóa có được không?"

Cố Vị Dịch hít sâu một hơi, cố gắng quên đi cảm giác đau đớn trong tim, "Không được, em sẽ làm cục cứng sơ đấy. Em bình tĩnh đã. Làm theo những gì anh nói. Bây giờ em đi vào bếp, mở cửa sổ bếp ra. Cửa sổ bếp liền kề với cửa sổ phòng cũ của anh. Trước đây anh từng trèo vào từ đó..."

Mặt Mạt đang định trèo lên thì lại nghe Cố Vị Dịch gọi: "Tư Đồ Mạt, em bật đèn bếp lên trước đã. Lúc trèo phải hết sức cẩn thận. Nếu em thấy sợ thì đừng trèo sang. Đợi trời sáng thì tìm thợ tới phá khóa. Cục cứng khóc mệt sẽ ngủ, em biết chưa?"

"Biết rồi. Lát nữa em gọi cho anh sau." Mặt Mạt cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu rồi trèo lên. Cũng may, cô thuận lợi mở cửa sổ phòng, nhẹ nhõm phát hiện con trai mình đã mút ngón tay ngủ tiếp đi, nhìn yên lành tới mức chỉ muốn đánh cho một trận.

Mặt Mạt tìm thấy chìa khóa trong ngăn kéo, tự thề với lòng, ngày mai sẽ

đi đánh thêm mười chùm nữa đặt khắp nhà.

Cô còn chưa kịp gọi điện cho Cố Vị Dịch, anh đã gọi rồi, "Tư Đồ Mạt, thế nào rồi?"

Mạt Mạt lấy lại tinh thần, đáp: "Không sao. Cục cưng ngủ rồi."

Im lặng hồi lâu, Cố Vị Dịch khẽ thở dài, "Anh xin lỗi."

Anh xin lỗi vì đã không thể ở bên em; anh xin lỗi vì em sợ hãi đến thế mà ngay cả một cái ôm anh cũng không thể cho em; anh xin lỗi, anh không nên để em phải một mình gánh vác tất cả như vậy.

"Ừm." Mạt Mạt nhỏ giọng đáp.

*****

Bốn năm trước, nhà họ Cố có thêm một đứa cháu đích tôn, tên Cố Mạt Vị. Tên của bé được lấy từ tên hai bố mẹ ghép lại. Bố đứa bé nói đây là kết tinh tình yêu bền vững mà kiên định của hai người.

Mẹ đứa bé nói: "Anh thôi đi, cái đồ chuyên ngành tự nhiên không có văn hóa như anh, bắt anh phải nghĩ ra một cái tên có khác gì lấy mạng anh. Anh cứ ngồi đó mà ba hoa đi, mặc kệ anh."

Ông bà nội, ông bà ngoại của bạn nhỏ Cố Mạt Vị cưng chiều cậu bé hết nói nỗi.

Nhưng bố của cậu dường như lại chẳng yêu thương cậu, đặt ra cả đống quy định: Phải rửa tay trước khi ăn cơm; sau khi chơi xong phải tự thu dọn đồ chơi; phải giúp mẹ lau bàn; phải giúp mẹ đi mua đồ; phải tự ngủ một mình...

Vì thế, cậu bé Cố Mạt Vị cũng chẳng "yêu thương" gì bố mình. Đã lớn bằng ấy rồi còn đòi ngủ cùng với mẹ, đúng là mặt dày. Vị Vị cũng muốn ngủ

với mẹ! Bố lúc nào cũng thích gặm mồi của mẹ, cứ gặm mãi, gặm mãi, mẹ có phải khóc xương đâu. Mẹ là bảo bối của Vị Vị, Vị Vị cũng là bảo bối của mẹ. Bố thật đáng ghét, xem tivi lúc nào cũng thích ôm mẹ. Vị Vị cũng muốn được ôm mẹ xem tivi. Bố lười biếng vô cùng, lúc nào cũng phải đợi mẹ tức giận mới chịu đi làm việc nhà...

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị rất yêu mẹ. Mẹ cậu xinh đẹp, mỗi khi cười trông chẳng khác nào đóa hoa nở ở ngoài cổng nhà trẻ. Mẹ vừa thơm vừa mềm, Vị Vị rất thích làm nũng trong lòng mẹ. Mẹ còn rất giỏi giang, có thể kể được bao nhiêu chuyện, làm vô số món ngon cho Vị Vị ăn...

Haiz, sau này lớn lên mà được kết hôn với mẹ thì tốt biết bao...

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị đã đi nhà trẻ. Cậu rất thích cái tên của mình, dễ viết hơn tên của bạn Tiểu Hình Hình (1) nhiều, không biết bạn Hình Hình ngưỡng mộ cậu tới nhường nào. Nhưng đi nhà trẻ được ba hôm, cậu bắt đầu tức giận, lúc nào cô giáo cũng bảo cậu viết sai tên mình rồi. Cậu thấy trong tên của mình có hai chữ giống hệt nhau, nhưng cô giáo cứ nói với cậu rằng không giống. Cô giáo liên tục bảo nét ngang này ngắn, nét ngang kia dài, cứ như bị thần kinh ấy.

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị về nhà hỏi mẹ: "Mẹ ơi, mẹ ơi, sao cô giáo cứ bảo hai chữ trong tên con không giống nhau? Rõ ràng giống nhau mà?"

Mẹ nói: "Không giống nhau. Con cứ chăm chỉ học nhận biết thật nhiều chữ thì sẽ biết ngay thôi. Böyle giờ không biết cũng không sao?"

Tiểu Vị Vị hoàn toàn yên tâm. Dù sao mẹ đã nói là không sao rồi, thế thì là không sao.

Tối đến, mẹ lại càu nhau với bố. Mẹ nói tất cả là tại bố đặt tên, làm con nhầm lẫn không hiểu đâu vào đâu. Vị Vị cũng cho rằng tất cả đều tại bố.

Hôm nay là chủ nhật, bố ở trong thư phòng đọc sách, mẹ ở trong bếp làm bánh quy. Bạn nhỏ Cố Mạt Vị đang ngồi ngoài phòng khách xem Sói xám và Cừu vui vẻ thì cảm thấy khát, muốn uống nước hoa quả nhưng không thể tự đi rót được. Cậu mà rời đi, lỡ Cừu vui vẻ bị Sói xám ăn thịt mất thì sao?

Thôi nhở mẹ rót vậy. Nhưng không được, mẹ còn đang nướng bánh quy cho cậu ăn cơ mà. Hay để bố rót? Chắc chắn bố sẽ đánh cho cậu một trận. Mọi người đều nói bố rất thông minh, mẹ thường bảo cậu giống hệt bố, thế cho nên nhất định cậu cũng rất thông minh, chắc chắn có thể nghĩ ra cách lấy nước hoa quả.

Thế là Tiểu Vị Vị nghĩ mãi, nghĩ mãi...

Từ trong phòng bếp, mẹ gọi: "Cố Vị Dịch, qua đây buộc tóc giúp em." Bố lon ton chạy vào trong bếp.

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị vẫn đang suy nghĩ, đang suy nghĩ...

Lúc bố ngang qua phòng khách để trở lại thư phòng còn không quên cắn nhẫn cậu vài câu: "Cố Mạt Vị, con tránh xa cái tivi một chút."

Tiểu Vị Vị nhích mông lùi ra phía sau. Bố lúc nào cũng thế, chỉ thích bắt nạt cậu, nhìn thấy mẹ là sợ ngay. Có bản lĩnh bố đi bắt nạt mẹ đi. Đúng là cái đồ...cái đồ...giống như trên tivi hay nói, cái gì ấy nhỉ...bắt nạt cái gì sợ cái gì ấy.(Nguyên văn là câu: Bắt nạt người hiền sợ kẻ ác.)

Sau đó, bạn nhỏ Cố Mạt Vị chợt nghĩ ra cách lấy được nước hoa quả.

Cậu chống hai tay vào hông, cất giọng đầy hơi sữa: "Cố Vị Dịch, rót cho con một cốc nước hoa quả. Con...con là Tư Đồ Mạt."

Cố Vị Dịch và Tư Đồ Mạt cùng chạy ra phòng khách, đưa mắt nhìn nhau. Hai người họ đã sinh được một đứa con kiều gì thế này?

Cố Vị Dịch nghiêm mặt, "Cố Mạt Vị, con nói cái gì?"

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị thấy sắc mặt bố không tốt bèn lập tức ngậm miệng, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương quay sang nhìn mẹ.

Tư Đồ Mạt mềm lòng, nói: "Cố Vị Dịch, đi, rót nước hoa quả, em là Tư Đồ Mạt."

Cố Vị Dịch trừng mắt với cô, sau đó lại quay sang trừng mắt với Cố Mạt Vị.

Tư Đồ Mạt cũng trừng mắt với anh. Cuộc chiến trừng mắt nảy lửa nổ ra.

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị là người vô cùng tinh ý. Cậu tự giác đứng dậy, phủi phủi mông, cúi đầu nói: "Bố ơi, mẹ ơi, con chỉ muốn đùa hai người một chút thôi. Để con đi rót nước cho hai người nhé? Hai người muốn uống gì ạ?"

Cố Vị Dịch và Tư Đồ Mạt đưa mắt nhìn nhau thêm lần nữa, lắc đầu xoay người, ai vè chõ nấy. Nhưng trước khi rời đi, cả hai người cùng đồng thanh:

"Nước lạnh, cảm ơn."

"Nước cam, cảm ơn."

Và thế là bạn nhỏ Cố Mạt Vị vừa đau xót cho vận mệnh của Cừu vui vẻ, vừa kiêng chân với cốc, sau đó kiêng chân lên mở tủ lạnh lấy đá, rót nước cam, rồi bưng vào trong thư phòng và bếp.

Quay lại trước tivi, may mà Cừu vui vẻ vẫn chưa bị ăn thịt. Bạn nhỏ Cố Mạt Vị đang định vừa uống nước hoa quả vừa ngồi xuống xem cho đàng hoàng thì...cậu phát hiện mình đã quên không tự rót lấy một cốc rồi.

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị vô cùng bi ai, ngồi trên sofa buông thõng đôi chân ngắn mõm mím, vừa đong đưa vừa ca thán: Sinh mệnh con người ta là vàng

là bậc, sinh mệnh của cậu còn chẳng đáng một xu....

(1) Chữ Hình: 鑿 có rất nhiều nét. Tên của Mạt Vị như chú thích ở trên từng nói, chữ "Mạt" (末) và chữ Vị (未) được cho là có tướng phu thê, các nét rất đơn giản, dễ viết.

*****

Tư Đồ Mạt đang bận rộn trong bếp, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu nói: "Về rồi đấy à? Cục cưng bé bỏng, mẹ nhớ con quá! Con có nhớ mẹ không nào?"

Cố Vị Dịch trừng mắt với cô, "Em không thấy buồn nôn à?"

Mạt Mạt từ trong bếp đi ra, dang tay đón lấy con trai đang nhào về phía mình, thơm một cái lên má cậu, "Cục cưng, hôm nay đi nhà trẻ có vui không?"

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị cười vui vẻ, nói: "Mẹ ơi, hôm nay Hình Hình nói muốn làm bạn gái của con. Bạn gái là gì hả mẹ?"

Mạt Mạt cười ôm lấy cậu, "Bạn gái là người sau này sẽ kết hôn với con, giống như bố và mẹ ấy."

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị suy tư một hồi nói: "Thế con có thể kết hôn với mẹ được không?"

Mạt Mạt khẽ nhéo hai bên má phúng phính của con trai, "Vậy bố phải làm sao?"

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị suy nghĩ thêm một lát, "Thế thì để bố kết hôn với Hình Hình đi."

Cố Vị Dịch bị hai mẹ con phớt lờ, đứng một bên làm bình vô, lúc này

mới bực bội xen vào: "Mẹ con lấy bố rồi, không có phần của con. Con đi mà lấy Hình Hình của con ấy."

Bạn nhỏ Cố đang nhè miệng định khóc, đột nhiên nhớ ra hôm nay lúc bố tới nhà trẻ đón cậu, các cô giáo cứ vây lấy bố trò chuyện suốt, bèn nói, "Thế... thế thì bố kết hôn với cô giáo Trần đi, còn có cô Hứa, và cả cô hiệu trưởng nữa."

Mặt Mạt đưa mắt nhìn Cố Vị Dịch, sau đó hỏi bạn nhỏ Cố: "Nào, nói mẹ nghe đi, vì sao lại bảo bố đi lấy các cô giáo của con?"

Bạn nhỏ Cố rất thành thật đáp: "Hôm nay bố đến trường đón con, các cô đều bảo trông bố rất đẹp trai, họ cùng nhau chơi rất vui vẻ, các cô cứ cười suốt, cười suốt."

Mặt Mạt buông bạn nhỏ Cố xuống, khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chăm Cố Vị Dịch, "Bố đứa nhỏ này, chơi vui lắm phải không?"

Cố Vị Dịch điềm nhiên như không, "Chứ không à, mấy cô giáo đó có nụ cười duyên dáng cuốn hút lắm."

Mặt Mạt gật đầu, ngồi xổm xuống nói chuyện với bạn nhỏ Cố, "Cục cưng à, chú Phó Phái nói muốn đưa chúng ta đi sở thú chơi. Chủ nhật tuần này chúng ta đi có được không?"

Bạn nhỏ Cố thích thú reo hò, "Yeah! Được đi sở thú rồi!"

Cố Vị Dịch túm lấy Mặt Mạt, nghiến răng nói, "Tư Đồ Mạt, em muốn tạo phản đấy à?"

Mặt Mạt cố gắng kiềm chế để không cười phá lên, "Ông xã, buông tay đi, buông tay đi mà, để em cười duyên dáng cho anh xem."

Bạn nhỏ Cố chẳng buồn để ý, vui vẻ chạy đi xem tivi, vừa xem vừa suy nghĩ không biết Chủ nhật này nên mang theo thứ gì để đút cho các bạn thú dễ thương ăn.

*****

Bạn nhỏ Cố bị mời phụ huynh, vì ở trường cậu đánh nhau với bạn.

Phụ huynh tự nhiên phải nghe các cô giáo ở nhà trẻ lải nhải một tràng, vừa tức giận vừa không biết làm sao.

Về tới nhà, bố định đánh bạn nhỏ Cố Mạt Vị một trận. Mẹ ra mặt can ngăn, bạn nhỏ Cố Mạt Vị trốn sau lưng mẹ, hé: "Bố xấu xa..."

Mặt Mạt thấy thằng bé còn nhỏ mà đã bướng bỉnh ngang ngược như vậy nên không bênh cậu nữa. Vậy là bạn nhỏ Cố Mạt Vị bị một trận đòn đau. Cậu nhóc không phục, tuyên bố hùng hồn rằng mình sẽ tuyệt thực. Không ngờ mẹ nói: "Được, vậy mẹ sẽ không chuẩn bị cơm cho con nữa." Còn bố thì bảo: "Tôi nay con mà dám động vào đồ ăn bố sẽ đánh cho con trận nữa."

Bữa tối toàn là những món bạn nhỏ Cố Mạt Vị yêu thích, có sườn xào chua ngọt, trứng hấp cách thủy, canh măng...

Cậu ưỡn ngực nói với mẹ: "Mẹ ơi, con muốn ăn cơm."

Lúc bạn nhỏ Cố tự múc một bát cơm rồi ngồi vào bàn ăn, bố cậu nói: "Không phải bố đã bảo con mà dám ăn cơm thì bố sẽ đánh một trận nữa sao?"

Mẹ trưng mắt lạnh lùng nói: "Anh mà dám đánh con thì em sẽ đánh anh, hơn nữa buổi tối anh ngủ trong thư phòng đi."

Thế là bố không nói được gì nữa. Ha ha, ngủ trong thư phòng.

Sau đó mẹ giảng giải một mớ lý lẽ cho bạn nhỏ Cố nghe. Cậu đã hứa với

mẹ là lần sau sẽ không đánh bạn nữa. Nhưng ngày hôm sau, có bạn học chê cười cậu, nói cậu thường xuyên viết sai tên mình, thế là cậu lại đánh bạn.

*****

Bạn nhỏ Cố rất muốn nuôi một con chó, vì nhà Hình Hình cũng nuôi, mỗi ngày cô bé đều khoe khoang với cậu rằng con chó nhà mình đáng yêu tới nhường nào.

Cậu nói với mẹ nhưng mẹ không đồng ý. Thế là cậu lại nói với bố, bố bảo: "Có phải con không có ai chơi cùng, một mình nên cảm thấy rất buồn chán không?"

Bạn nhỏ Cố vội vàng nói: "Vâng, đúng ạ."

Bố nói: "Vậy bố với mẹ nuôi thêm em trai, em gái chơi với con là được rồi."

Bạn nhỏ Cố cảm thấy như thế rất ngầu, nhanh chóng đồng ý, vui vẻ chạy đi tìm mẹ, nói rằng bố bảo có thể nuôi em trai em gái.

Mẹ nhất định không chịu, nói: "Bảo bố con tự đi mà sinh."

Thế là bạn nhỏ Cố lại chạy vào thư phòng chuyển lời. Bố nói: "Con nói với mẹ rằng không có mẹ bố không sinh được."

Bạn nhỏ Cố lại chạy ra nói với mẹ. Mẹ nói: "Con bảo bố con đi chết đi."

Bố nói: "Con ra bảo với mẹ là, bố mà chết là mẹ phải thủ tiết đấy."

Mẹ nói: "Sẽ nhanh chóng tái giá, thủ tiết cái con khỉ."

...

Bạn nhỏ Cố chạy đi chạy lại chuyền lời, mệt tới đứt cả hơi. Cậu không muốn nuôi em trai em gái nữa, cũng không cần nuôi chó nữa.

*****

Bạn nhỏ Cố hôm nay lại bị bố đánh đòn bởi vì cái tội đòi ăn kem nhưng mẹ không cho, thế là cậu nói: "Mẹ xấu xa!" Bố cũng xấu xa.

Mẹ còn đang giận, cứ trốn trong phòng không chịu ra. Thôi chết rồi, nếu từ nay trở đi mẹ không thèm để ý tới cậu nữa thì phải làm sao?

Bạn nhỏ Cố đi đi lại lại trước cửa phòng, mãi mới lấy được dũng khí gõ cửa, "Mẹ ơi, con...xin lỗi."

Bạn nhỏ Cố cảm thấy hình như cậu bị lừa rồi. Mẹ đang ngồi xem tivi rất vui vẻ, cười tới hai mắt tỏa sáng long lanh.

Người lớn toàn là kẻ lừa gạt, lừa gạt.

Tư Đồ Mạt thấy con trai rất hiểu chuyện nên cô cũng thấy được an ủi, yên lòng hơn, bèn đi tới ôm lấy con, để con ngồi vào lòng mình, cùng nhau xem tivi.

Bạn nhỏ Cố ngẩng đầu hỏi mẹ: "Mẹ ơi, mẹ không giận nữa đúng không ạ?"

"Con biết lỗi rồi mẹ sẽ không giận nữa." Tư Đồ Mạt dịu dàng xoa đầu con.

"Thế...thế chúng ta đi ra nói với bố rằng mẹ không còn giận nữa, có được không ạ?" Bạn nhỏ Cố sắp bị khuôn mặt nghiêm nghị của bố dọa cho chết khiếp rồi.

"Không cần." Tư Đồ Mạt nghiêm giọng từ chối.

"Vì sao thế ạ? Chẳng phải mẹ không còn giận nữa hay sao?" Bạn nhỏ Cố nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi.

"Mẹ không giận con nữa, nhưng mẹ giận bố."

"Vì sao ạ?"

"Dám đánh con trai mẹ!"

"..."

Bố ơi, con đồng cảm sâu sắc với bố.

Ha ha, đã là ngày hôm sau rồi, bố và mẹ vẫn chưa làm lành với nhau. Liệu họ có ly hôn không nhỉ? Họ mà ly hôn thì cậu có thể kết hôn với mẹ rồi. Ha ha ha.

Buổi chiều, ông bà nội, ông bà ngoại đều tới. Bố với mẹ vờ như không có chuyện gì xảy ra. Đúng là buồn cười! Bạn nhỏ Cố còn nhìn thấy mẹ lén lút cấu bố dưới bàn ăn. Chắc chắn là sắp ly hôn rồi! Oh yeah!

Ông nội cảm thấy thật kỳ quặc. Bạn nhỏ Cố khi nãy còn rất vui vẻ, sau khi đi vào bếp rót nước cho ông quay ra thì khuôn mặt ủ rũ, không vui, hai cánh tay nhỏ xinh khoanh trước ngực, nhíu chặt mày cứ như thể đang suy nghĩ điều gì sâu xa lắm.

Ông nội cho rằng mình cần phải uốn nắn cháu trai, không thể để thằng bé còn nhỏ mà đã có dáng vẻ như thâm thù đại hận thế này được. Ông nói: "Cục cưng à, nói cho ông nội nghe, con đang tức giận gì thế?"

Bạn nhỏ Cố vốn rất ghét ông nội và mọi người gọi cậu là "cục cưng", nghe chẳng có bản lĩnh đàm ông gì cả, nhưng bây giờ cậu đang vô cùng đau khổ. Cậu cần phải trút hết nỗi niềm, nên thôi, bỏ qua cho ông nội vậy. Cậu

nói: "Bố mẹ không ly hôn nữa rồi."

Ông nội nghe mà giật mình, "Đang yên đang lành, ly hôn cái gì?"

Bạn nhỏ Cố nhìn ông nội như thể đang nhìn một kẻ ngốc, "Con nói là không ly hôn nữa rồi."

Ông nội nói: "Thế nghĩa là trước đó định ly hôn sao?"

Bạn nhỏ Cố gật đầu, "Hai người họ cãi nhau. Hình Hình bảo sau khi cãi nhau thì sẽ ly hôn. Tuy hai người họ thường xuyên cãi nhau, nhưng mãi mà chẳng thấy ly hôn gì cả. Có điều hôm qua cãi nhau rất lâu. Tôi qua mẹ còn ngủ cùng con nữa."

Ông nội lại hỏi: "Thế bây giờ vì sao không ly hôn nữa?"

Bạn nhỏ Cố tỏ ra vô cùng bất mãn, "Vừa nãy con đi vào bếp, thấy bố đang hôn mẹ."

Ông nội không nói được lời nào, trong lòng thầm nghĩ: Coi như ta nhiều lời!

Thân là đại diện cho tầng lớp trưởng bối thế hệ đi trước, ông không muốn phải tưởng tượng ra cảnh con trai cùng con dâu hôn nhau nồng nhiệt chút nào.

*****

Bạn nhỏ Cố biết mình lại gây ra họa lớn rồi. Cậu ngồi trên ghế nhìn ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại mặt mũi đắng đắng sát khí, rồi lại nhìn bố mẹ đang đứng cúi đầu, không dám hé răng. Trong lòng cậu thầm nghĩ: Không phải thật sự sẽ ly hôn chứ? Tuy rằng cậu rất muốn lấy mẹ, nhưng đột nhiên cậu cảm thấy mình không thể không có bố được...thật là buồn quá đi!

Mọi việc phải quay ngược trở lại thời gian sau khi ăn trưa. Bởi vì ông bà hai bên đều tới, nên bạn nhỏ Cố được giao cho ông bà trông nom. Cố Vị Dịch cùng Tư Đồ Mạt ra ngoài hẹn hò. Người lớn tụ tập với nhau sẽ toàn nói những chuyện không đâu, bạn nhỏ Cố nghe mà chẳng hiểu gì cả, nên cậu tự chơi một mình, lục lọi đồ đạc khắp nhà. Sau đó cậu tìm thấy một cái hộp sắt trong tủ quần áo, trong hộp có một cuốn sổ màu đỏ, bên trên còn viết: Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Ba chữ to đùng ở dưới thì cậu không biết đọc. Thân là học sinh biết nhận mặt nhiều chữ nhất trong lớp, ba chữ này đã làm tổn thương lòng tự tôn của cậu. Thế là cậu đem cuốn sổ ấy chạy đi đưa cho bà ngoại. Bà ngoại bảo đây chính là chứng nhận kết hôn, sau đó cười híp mắt mở ra xem, xem xong lại ngồi đó tự lẩm nhẩm tính toán một thoi một hồi, cuối cùng đột nhiên bà gào toáng lên, làm cho bạn nhỏ Cố giật thót tim phải lùi ra sau ba bước. Bà ngoại nói: "Hai con thỏ để nhãi ranh kia thế mà lại dám lén đi đăng ký kết hôn từ trước."

Bạn nhỏ Cố biết chửi mắng người là hành vi không đúng, mặc dù loài thỏ cũng rất đáng yêu.

Sau đó, ông bà nội nói cần phải họp gia đình, và thế là có cục diện như lúc này đây.

Ông nội nói: "Sao các con có thể giấu giếm người lớn để làm chuyện này?"

Bố nói: "Sao bố cứ phải bày ra cái dáng vẻ như thế bọn con đã làm chuyện tày đình hại dân hại nước như thế để làm gì?"

Mẹ vội vàng kéo tay bố lại, "Anh im miệng đi."

Bà ngoại nói: "Con cũng im miệng đi. Mẹ còn chưa trưởng trị con đâu."

...

Người lớn đúng là nhạt nhẽo vô vị! Bạn nhỏ Cố ngáp ngắn ngáp dài, thôii,
đi vào phòng xem phim hoạt hình còn hơn.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3. Không Xứng

Phó Phái và Cố Vị Dịch đã đánh nhau một trận.

Cố Vị Dịch rõ ràng không phải là người biết đánh nhau, và Phó Phái cũng vậy. Vì thế trận chiến tranh giành phụ nữ giữa hai người này không ngầu cũng chẳng đẹp trai chút nào, ngược lại còn vô cùng thảm.

Nhưng Phó Phái khá khâm hơn Cố Vị Dịch một chút, bởi vì kinh nghiệm ăn đòn của cậu ta nhiều hơn, dù sao thì người như cậu ta, thường xuyên hái hoa ven đường, thế nào cũng có lúc hái nhầm phải bông hoa đã có chủ. Trong những trường hợp như thế, ít nhiều gì cậu ta cũng phải chịu đòn.

Cuối cùng, Phó Phái cùng Cố Vị Dịch nằm bò ra thảm cỏ sân vận động của trường, giống như khi bọn họ đi tập quân sự, bởi vì tối muộn nên bị các thầy huấn luyện bắt chạy mươi vòng quanh sân. Những lúc như thế, họ giống hệt như bây giờ, thở hồng hộc, không nói nên lời.

Trên đường chạy có rất nhiều người chạy bộ buổi tối, tiếng bước chân giật mạnh liên tục như giẫm lên trái tim của Phó Phái.

Đau buồn quá! Sao bỗng nhiên lại như vậy chứ?

Cậu ta quay đầu sang nhìn Cố Vị Dịch. Cố Vị Dịch chăm chú nhìn lên bầu trời, cảm nhận được ánh mắt của cậu ta, bèn nghiêng đầu sang.

Phó Phái nghiêm răng, "Trả cô ấy lại cho tôi."

Cậu ta cũng biết mình mặt dày vô sỉ, nhưng chẳng hiểu tại sao lại có thể tới mức độ này.

Cố Vị Dịch không đáp, sau khi đưa mắt nhìn cậu ta thì đứng dậy, phuôi hết đất và cỏ trên người mình rồi rời đi.

Theo bóng lưng dần xa khuất của Cố Vị Dịch, Phó Phái cảm thấy mọi âm thanh huyên náo xung quanh dường như trở nên xa xôi hơn, yên tĩnh tới kỳ dị, giống như buổi tối hôm đó, Tư Đồ Mạt khóc trước mặt cậu ta, nhưng cậu ta lại cảm thấy vô cùng yên tĩnh.

Hôm đó cậu ta đã mất Tư Đồ Mạt, còn hôm nay, chắc là mất đi một người bạn.

Không biết qua bao lâu, tiếng "loạt soạt" càng lúc càng gần. Phó Phái thấy cánh tay mình lành lạnh, nghiêng đầu nhìn thì thấy một lon bia lạnh đang lăn về phía cậu ta.

Cố Vị Dịch ngồi cách cậu ta chừng năm mươi mét, giật nắp lon.

Cố Vị Dịch ngửa đầu uống một ngụm, "Siêu thị ở cổng phía Tây cuối cùng cũng đóng cửa rồi. Ở cổng phía Đông lại mở một siêu thị mới."

Cái siêu thị ở cổng phía Tây ấy, suốt bốn năm đại học của bọn họ đều treo biển "Thanh lý cửa hàng - Giảm giá sốc" Phó Phái còn tưởng rằng trong những năm còn sống, cậu ta sẽ không thể nhìn thấy được cái siêu thị ấy đóng cửa. Cũng giống như Tư Đồ Mạt, cứ luôn miệng nói sẽ không bao giờ chờ đợi cậu ta nữa, nhưng Phó Phái biết, chỉ cần cậu quay đầu, cô vẫn ở phía sau, cậu ta chơi bời chán rồi, chỉ cần cầu xin cô, cô dành cô, cô sẽ luôn ở bên cậu ta.

Siêu thị nói đóng cửa liền đóng cửa, người nói đi liền đi.

Phó Phái ngồi dậy, mở nắp lon bia uống một ngụm.

Cố Vị Dịch lấy từ trong túi ni lông ra một lon bia nữa, lăn về phía Phó Phái, "chườm đá", sau đó cũng lấy một lon bia lăn lên vết sưng nơi khói mắt mình.

Phó Phái không nói lời nào, uống cạn lon bia trong tay mình, rồi lại mở nắp lon bia mà Cố Vị Dịch vừa đưa thêm để uống.

Cố Vị Dịch không nói gì, đưa cả túi ni lông cho cậu ta, tiếng túi ni lông loạt soạt, tiếng lon bia va vào nhau, tiếng bia sóng sánh trong lon, không biết tại sao, mỗi một âm thanh ấy Phó Phái đều nghe thấy rõ minden một bên tai.

Phó Phái mở hết lon này tới lon khác, cho tới khi giọt bia cuối cùng trôi vào trong bụng, cậu ta mới siết tay bóp nát chiếc lon rỗng, cười nói: "Uống một trận giải quyết mọi ân oán, thế mà cậu chỉ mua có bằng này thôi sao?"

Cố Vị Dịch cười, đưa nốt lon bia anh đang dùng để "chườm đá" cho cậu ta, sau đó cầm klon Coca bên cạnh mình lên uống.

Lúc này Phó Phái mới để ý, hóa ra Cố Vị Dịch uống Coca, "Coca? Chẳng có chí khí gì cả."

"Thương tích đầy mình như thế, còn nồng nặc mùi bia, về nhà khó giải thích lắm."

Khó giải thích...Phó Phái cố kìm né nỗi đau trong lòng, "Xì! Cậu như thế này không được đâu. Dám lải nhải thì cứ đánh cho một trận rồi hãy nói."

"Đánh xong để cậu thừa cơ chen chân vào chứ gì?"

"Cũng được."

Hai người vỗ vai nhau, bật cười.

"Hai cô em đang đi dạo dǎng kia trông có vẻ không tồi." Sau khi đảo mắt một vòng xung quanh, Phó Phái nói.

Cố Vị Dịch chǎng buồn đếm xỉa tới cậu ta, nhặt từng lon bia Phó Phái vứt lung tung dưới đất lên, cho vào túi ni lông, "Đi thôi, cỗng trường sắp đóng rồi."

"Cậu cứ đi trước đi, tôi còn có chút việc." Phó Phái đi về phía hai cô gái kia.

Cố Vị Dịch từ xa đã nghe thấy cậu ta hỏi: "Hai bạn ơi, cho hỏi siêu thị ở công phía Đông đóng cửa rồi à?" Hai cô gái kia nói gì anh không nghe rõ, chỉ nghe thấy Phó Phái nói: "Có thể đưa tôi tới đó không? Tôi sợ mình tìm đường lâu quá, siêu thị người ta đóng cửa mất. Bạn của tôi uống say rồi, tôi muốn đi mua nước cho cậu ấy."

Hai cô gái kia nhìn về phía Cố Vị Dịch. Anh bèn ngồi xuống, gục mặt lên đầu gối vỗ như đang mơ màng ngủ.

Mấy người họ dần dần đi xa, Cố Vị Dịch quay về nhà.

*****

Sau khi tốt nghiệp, Cố Vị Dịch trở về nước. Sau một thời gian yêu xa rất lâu, cuối cùng anh và Mạt Mạt cũng tu thành chính quả. Kết tinh của "chính quả" là một bạn nhỏ tên Cố Vị Mạt hay Cố Mạt Vị gì đó, tóm lại là không rõ nữa.

Còn Phó Phái lại chia tay với một cô bạn gái sau khi qua lại được ba hay bốn tháng gì đó, nguyên nhân cụ thể thì không sao nói rõ được, tóm lại là

khiến người ta vô cùng buồn phiền.

Hết giờ làm việc, Cố Vị Dịch đứng đợi dưới lầu từ sớm. Phó Phái ở trong văn phòng nhìn qua tấm kính thấy Tư Đồ Mạt phi như chim bay xuống.

"Sếp ơi, anh có uống café không?"

Phó Phái quay đầu lại, Trần Tiểu Hy cùng đôi mắt gấu trúc thâm quang đang khua khua gói café hòa tan trong tay.

"Thêm sữa thêm đường."

"Đồ thần kinh," Trần Tiểu Hy nói, "Gì mà lăm lăm yêu cầu thế, không uống thì thôi."

Lúc Trần Tiểu Hy pha xong café đưa tới cho Phó Phái, Cố Vị Dịch cùng Tư Đồ Mạt ở ben dưới vẫn chưa đi. Hai người chuyển bao nhiêu đồ đặc từ trong cốp lên ghế ngồi phía sau. Cố Vị Dịch bê từng hộp to, trông có vẻ rất nặng. Tư Đồ Mạt định lao tới đỡ nhưng anh mỉm cười, càng giơ cao tay lên.

"Sếp à, sở thích của anh đúng là kỳ quặc, biến thái. Sao cứ thích ngồi xem người ta tình cảm ân ái thế?"

"Trần Tiểu Hy, cô đã từng rất thích, rất thích một ai đó chưa? Thích tới nỗi cảm thấy bản thân không xứng để có được một người tuyệt vời như vậy."

Trần Tiểu Hy không ngờ ông chủ ngày thường chẳng nghiêm túc bao giờ đột nhiên lại muốn trút bầu tâm sự với mình, nhất thời cảm thấy hoảng hốt. Cô nàng đắn đo suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không biết nên trả lời thế nào, nhìn Tư Đồ Mạt cùng Cố Vị Dịch đang bê hết đồ này tới đồ kia, thuận miệng đổi chủ đề: "Anh nói xem, bọn họ dọn hết đồ trong cốp xe để làm gì vậy nhỉ? Chắc không phải định giết người rồi giấu xác vào đó chứ?"

Phó Phái thâm tình đang uống một ngụm café suýt chút nữa bị sặc chết, "Cô có biết trò chuyện với người ta hay không thế?"

"Không phải đâu sếp à, lúc tôi ký hợp đồng lao động với công ty, trong hợp đồng không có điều khoản phải tâm sự với cấp trên."

Dường như Phó Phái đã hạ quyết tâm phải trút bầu tâm sự, "Trần Tiểu Hy, nếu như cô là Mạt Mạt, cô sẽ chọn tôi hay Cố Vị Dịch? Ý tôi là, giả sử từ nay trở đi tôi chỉ yêu một mình Mạt Mạt thôi."

Trần Tiểu Hy ngáp dài, "Tôi chọn Giang Thần."

"Giang Thần là ai?"

Trần Tiểu Hy nhún vai, "Bạn trai cũ."

Khuôn mặt Phó Phái chợt bừng sáng, thể hiện rõ ý: Hai chúng ta đều là những người tình cảm sâu nặng nhưng lại bị tổn thương. Mau, tới đây, chúng ta cùng tâm sự.

Trần Tiểu Hy vội vàng xua tay, "Tôi đùa đấy. Đó chỉ là anh chàng đẹp trai hay tới đưa hàng chuyen phát thôi."

Phó Phái kiềm chế hết mức để không trùng mắt với cô nàng, "Cô đừng có quên ai mới là người trả lương cho cô đấy."

"Nếu giúp ông chủ an ủi vết thương lòng thì phải tăng lương cho tôi đấy nhé."

*****

Hoàng hôn sắp tới, Tư Đồ Mạt và Cố Vị Dịch đã rời đi. Phó Phái hít sâu một hơi, cảm thấy bản thân thật nực cười, sao lại bi ai tới mức cần cấp dưới an ủi như thế này?

Cuối cùng, Trần Tiểu Hy không đành lòng, vỗ vỗ vào vai Phó Phái, "Sếp ạ, hồi bé anh từng ăn kẹo bao giờ chưa?"

"Ăn rồi." Phó Phái ngờ vực nói.

"Thế thích mùi vị gì nhất?"

"Cô muốn diễn đạt điều gì?"

"Tôi thích nhất là vị quýt. Hồi bé, cứ mỗi khi mẹ mua kẹo về nhà, đều chỉ cho tôi chọn năm chiếc, nhưng rõ ràng trong lọ có tất cả sáu vị. Hơn nữa, tới lần chọn lựa sau, tôi lại thường quên mất lần trước mình từng chọn vị gì, lúc nào cũng phải đắn đo mãi, vì thế tôi luôn cho rằng vẫn còn một vị mà chưa được nếm thử, buồn bã suốt một thời gian dài. Sau này, tôi đưa ra quyết định, tôi thích vị quýt, thế là tôi chỉ chọn vị quýt thôi. Từ đó về sau, mỗi khi mua kẹo, tôi không bao giờ mua bất cứ vị nào khác, chỉ mua vị quýt thôi."

"Nếu là tôi, tôi sẽ khóc lóc, ăn vạ, nhất định phải được nếm thử tất cả các hương vị. Tôi luôn sợ rằng hương vị mà tôi bỏ sót kia mới chính là vị tôi thích nhất, hơn nữa, nếu như được mua thêm một lần nữa, tôi vẫn sẽ mua lọ kẹo có nhiều vị kia."

"Cách anh yêu đương cũng như vậy, phải không? Lúc nào anh cũng chuẩn bị cho mình người kế tiếp, chuẩn bị sẵn mỗi tình kế tiếp, bởi vì lỡ như người tiếp theo đó tốt hơn thì sao, mỗi tình tiếp theo càng phù hợp với anh hơn thì sao? Anh sợ hãi, sợ sẽ mất đi những khả năng khác của cuộc đời mình, còn Mạt Mạt đối với anh mà nói cũng chỉ là một khả năng mà thôi. Trên đời này có nhiều hương vị tới như vậy, sao anh có thể nếm hết được?"

"Cô muốn khuyên tôi cần phải sống thật ổn định phải không?"

"Xí! Còn lâu ấy. Anh thích thì cứ thỏa sức mà nếm đi, đừng có làm ra vẻ

thâm tình chung thủy. Rõ ràng anh không phải mẫu người có thể yêu một ai đó suốt đời, rõ ràng anh là kiểu sẽ phải mua lọ kẹo có nhiều hương vị, vậy thì đừng hòng mơ tưởng tới ngày rụng răng rồi anh sẽ không còn ăn kẹo nữa, cho dù có bị bệnh tiểu đường anh cũng không thay đổi được đâu." Trần Tiểu Hy lại ngáp dài, "Đã hiểu ra chưa? Đừng mơ tưởng tới hình mẫu mà bản thân không bao giờ có thể trở thành được."

Phó Phái im lặng hồi lâu, nói: "Cô ví von cái kiểu quý gì vậy?"

Trần Tiểu Hy cười vui vẻ, "Hi hi, học được từ một người quen."

"Chúng ta tan làm thôi. Cô đừng tăng ca nữa. Cái thiết kế vớ vẩn kia cô có vẽ thế nào đi chăng nữa cũng bị ném đá thôi."

Trần Tiểu Hy tức giận, "Dựa vào đâu mà dám ném đá? Tôi vẽ đẹp vậy cơ mà."

Phó Phái cong môi cười, "Nói ra cô đừng giận nhé."

"Anh đừng có nói với tôi anh từng cặp kè với bà giám đốc đó nhé?"

"Haiz...đại khái là như vậy đấy."

Trần Tiểu Hy đập bàn bỏ đi.

GỬI THỜI THANH XUÂN ẤM ÁP CỦA CHÚNG TA

Triệu Kiền Kiền
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4. Một Lần Nhập Viện Khiếp Vía Của Lâm Trực Tồn

Chuyện này phải kể như thế nào nhỉ? Tóm lại là vô cùng ngu xuẩn. Ngôi sao lớn Lâm Trực Tồn lại tổ chức liveshow. Trần Tiểu Hy cùng Tư Đồ Mạt muối mặt xin được hai tấm vé VIP, thế là bỏ chồng trốn con để đi xem ca nhạc. Sau đó, hai cô nàng được chứng kiến một màn vô cùng thê thảm. Thật ra không chỉ có hai cô nàng chứng kiến, mà tất cả mọi người có mặt ở sân vận động đều thấy, chỉ có điều hai cô nàng có vé VIP nên nhìn rõ hơn mọi người một chút mà thôi.

Chương trình bắt đầu mở màn, "roạt" một tiếng, những mảnh giấy vụn đầy màu sắc bay rợp trong không gian. Lâm Trực Tồn một thân âu phục màu đen chậm rãi bay từ trên trời xuống, hai tay dang rộng, một đôi cánh thiên thần màu trắng mọc ra từ sau cánh lưng anh ta, như thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Sau khi đáp xuống sân khấu, anh ta bắt đầu hát, "Ai cùng ai là tình yêu của ai..."

Hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ nước mắt giàn giụa gào thét, "Em! Em! Em! Em! Em đây!"

Trần Tiểu Hy quay sang hỏi Tư Đồ Mạt: "Chị có nhìn thấy không?"

Tư Đồ Mạt vốn tưởng rằng cô nàng sẽ hỏi những câu đại loại như: "Một chàng trai tuyệt vời cực phẩm như thế này mà chị cũng quen biết được, sao

không nghĩ cách để túm anh ta trong lòng bàn tay, đúng là không có nhân tính." Vậy nên, cô lập tức trừng mắt, bắt cô nàng phải im miệng.

Từ "ai..." cuối cùng trong câu hát đột nhiên im bặt, Lâm Trực Tồn ôm chặt cổ ngã xuống.

Khoảnh khắc ấy, tiếng la ó, gào thét dường như muôn lật tung cả sân khấu. Rất nhiều nhân viên trong ê kíp sản xuất lao lên đưa Lâm Trực Tồn tới bệnh viện.

Trần Tiểu Hy vò mái tóc đã rối loạn của mình, "Em định nói là, chị có nhìn thấy mấy mảnh giấy màu bay vào trong miệng anh ta không?"

Bởi vì quay mặt sang nói chuyện với Trần Tiểu Hy nên Tư Đồ Mạt không nhìn thấy tình huống phát sinh trên sân khấu, cũng không nghe rõ lời cô nàng nói, bèn ghé tai sang, gào lên: "Gì vậy? Sao tự nhiên mọi người lại hét to thế?"

Trần Tiểu Hy nhún vai, "Chắc là đang xót ông xã, cùng tiền mua vé xem liveshow."

Lâm Trực Tồn được đưa tới bệnh viện tốt nhất trong khu vực gần đó, bệnh viện nơi Giang Thần làm việc.

Thế nên, khi Tư Đồ Mạt cùng Trần Tiểu Hy được người quản lý của Lâm Trực Tồn đưa tới để thăm anh ta, Trần Tiểu Hy cảm thấy mình giống như siêu sao quốc tế đẳng cấp hàng đầu thế giới vậy. Bởi vì tất cả các bác sĩ, y tá cho tới nhân viên lao công quét dọn đều vô cùng nhiệt tình, thân thiết chào hỏi cô nàng. Cuối cùng, người quản lý không nhịn được bèn hỏi: "Cô Trần, có phải sức khỏe của cô không tốt không? Sao lại thân thiết với mọi người trong bệnh viện như thế?"

Bên cạnh giường bệnh của Lâm Trực Tồn, hai cô nàng tới gặp bác sĩ Tô

đang xem phim chụp. Bác sĩ Tô vừa nhìn thấy Trần Tiểu Hy liền huơ huơ tấm phim chụp X-quang trong tay mình, "Qua đây xem chút đi, cho tôi ý kiến."

"Hả?" Trần Tiểu Hy và Tư Đồ Mạt đưa mắt nhìn nhau.

Bác sĩ Tô chỉ vào hai khớp xương chân màu trắng trên tấm phim chụp X-quang, nói: "Hai người xem, chân anh ta dài như vậy, có phải rất bất hợp lý không? Liệu có phải thùy não có vấn đề không?"

"Cái gì cơ?" Người quản lý giật mình khiếp sợ, "Anh ấy bị sao?"

Bác sĩ Tô vỗ vai người quản lý, "Đừng căng thẳng, không sao đâu, tôi chỉ đùa cho vui thôi mà. Chân anh ta bị trật khớp, bó bột mấy hôm là khỏi. Có điều, tôi còn nghe các đồng nghiệp từng khám cho anh ta nói rằng họ gặp được hai vật thể lạ trong cổ họng anh ta. Mùi vị của thứ đó vô cùng kỳ dị, không biết có phải anh ta bị mắc chứng thích ăn những thứ đồ kỳ quặc không?"

Người quản lý: "Hả?"

Bác sĩ Tô: "Đừng lo lắng, chỉ là giấy vụn thôi. Tôi còn từng thấy có người ăn cả đầu của búp bê Barbie cơ."

Người quản lý sấp khóc tới nơi, "Cái gì cơ?"

"Ngay cả tóc cũng ăn luôn."

"Hả?"

"Lừa anh đấy. Người đó không ăn tóc của búp bê Barbie, cạo trọc đầu nó rồi mới nuốt vào."

"Hả?"

"Đừng lo. Áp lực của các ngôi sao rất lớn, mặc chứng ăn đồ linh tinh cũng bình thường thôi. Bạn trai tôi là tiến sĩ tâm lý học, để tôi giới thiệu cho các anh nhé?"

"Hả?"

"Đùa cho vui thôi."

"Hả?"

"Tôi không có bạn trai, tôi và tên khốn kiếp đó chia tay rồi."

"Hả?"

Kết thúc màn đỗi thoại, người quản lý kéo một chiếc ghế thong thả ngồi xuống, còn Tư Đồ Mạt thì hóa đá tại trận. Chỉ có Trần Tiểu Hy là bình thản nhất. Cô nàng cười híp mắt nói với Lâm Trực Tồn đang nằm trên giường bệnh, "À...cái đó...anh Lâm, sức khỏe của anh thế nào rồi? Tôi là Trần Tiểu Hy, bạn của Tư Đồ Mạt, cũng là "fan qua đường" của anh. Anh có thể cho tôi xin chữ ký không?"

Lâm Trực Tồn, ngôi sao với áp lực lớn, hơn nữa còn có khả năng thùy não xảy ra vấn đề và mắc chứng thích ăn đồ ăn linh tinh kỳ quặc, đang nằm trên giường bệnh, mặc dù rất muốn nhảy xuống khỏi giường để đánh chết cái cô nàng bác sĩ thần kinh không biết chui từ đâu ra kia, nhưng vì chân đang bó bột nên đành chịu.

Còn bác sĩ Giang Thần đang ở cách phòng bệnh này tới mấy dãy hành lang, vừa ra khỏi thang máy để chuẩn bị tới phòng hội chẩn, giữa đường gặp một cô ý tá cười híp mắt thông báo rằng Trần Tiểu Hy tới.

Giang Thần nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó chuyển hướng, quay về văn

phòng mình, cởi áo blouse, đứng bên bàn làm việc xem bệnh án. Anh chàng xem đồng hồ lần nữa, rồi mặc áo blouse vào. Khi cánh cửa văn phòng chuẩn bị khép lại, Giang Thần dường như nhớ ra điều gì đó, quay vào lấy gói thịt bò khô mà người nhà bệnh nhân mang từ quê lên ở trong ngăn kéo bàn làm việc, đặt lên mặt bàn, sau đó mới rời đi.

Ở một nơi khác, cách đó vài cây số, Cố Vị Dịch vừa đọc báo cáo thí nghiệm vừa dỗ cậu con trai đang khóc toáng lên, "Con bình tĩnh một chút. Lúc mẹ con đi ra ngoài, thấy con đang ngủ nên mới không đánh thức con dậy. Con thử nghĩ xem, nếu mẹ đánh thức con, con chưa được ngủ đủ giấc, chắc chắn cũng khóc ầm lên như bây giờ, có đúng không?"

Bạn nhỏ Cố Mạt Vị đáp lại anh bằng một tràng nước mũi.

Cố Vị Dịch lấy khăn bông lau mũi cho con trai. Đúng lúc này, màn hình máy tính hiện lên dòng tin tức: Liveshow của Lâm Trực Tồn xảy ra sự cố bất ngờ, ngôi sao nam đột nhiên sắc mặt tái tím, bị nghi do dùng thuốc phiện quá liều.

Lúc Cố Vị Dịch đưa con trai tới bệnh viện, cổng bệnh viện đã bị vây kín bởi người hâm mộ cùng các phóng viên báo chí. Anh gọi điện cho Tư Đồ Mạt, nhưng cuối cùng người ra đón hai bố con lại là Trần Tiểu Hy. Mọi người cùng vòng ra đi lối cửa sau, bạn nhỏ Cố Mạt Vị không còn khóc nữa. Cậu bắt chước dáng vẻ lén la lén lút như ăn trộm của Trần Tiểu Hy để đi vào trong bệnh viện. Cố Vị Dịch đi紧跟 sau hai người mà toát mồ hôi lạnh, "Làm gì có ai đâu, hai người có thể đi một cách bình thường được không?"

Trần Tiểu Hy đè thấp giọng, "Như thế này mới kích thích, đúng không?"

"Đúng, đúng." Bạn nhỏ Cố gật đầu như giã tỏi.

Giang Thần ở trên tầng hai đang chuẩn bị kéo rèm cửa sổ để khám cho

bệnh nhân, vô tình nhìn thấy bộ dạng lén la lén lút của Trần Tiểu Hy cùng người nhà của Tư Đồ Mạt dưới ngọn đèn đường.

Giang Thần gõ tay vào cửa kính, nhưng đường như bọn họ không hề nghe thấy, tiếp tục tiến vào lối cổng sau.

Vào tới bệnh viện, Trần Tiểu Hy hô lên một tiếng rồi bế bạn nhỏ Cố lên, "Ôi chao, bạn trai nhỏ của tôi, con lại nặng hơn rồi."

Bạn nhỏ Cố giãy giụa đòi xuống, "Con không phải bạn trai nhỏ của cô. Con là của mẹ. Mẹ con đâu? Sao mẹ không ra đón con?"

Trần Tiểu Hy thơm lên má cậu, xấu xa nói: "Con không biết sao? Ngày trước mẹ con với ngôi sao đó từng có tin đồn với nhau. Nếu mẹ con mà ra đón con, lỡ bị chụp được thì khó giải thích lắm. Chưa biết chừng con còn trở thành con riêng đấy."

Bạn nhỏ Cố nghe mà chẳng hiểu gì cả, ngúng nguẩy quay sang bỗn tìm đồng minh, "Bố ơi, không có đồn, không có đồn phải không bố?"

Cố Vị Dịch khẽ xoa đầu con trai, đúng lúc nhìn thấy Tư Đồ Mạt đang đi tới từ đầu bên kia hành lang. Anh hơi nghiêng đầu, híp mắt lại.

Tư Đồ Mạt từ xa đã bắt gặp ánh mắt anh, cô không nhịn được dừng bước chân. Không hay rồi! Có sát khí!

Vì thế, cô vội vàng tới nghênh đón, "Chẳng phải em đã nói sẽ về ngay sao? Đến đây làm gì?"

"Mẹ ơi, mẹ ơi." Bạn nhỏ Cố vùng ra khỏi vòng ôm của Trần Tiểu Hy, chạy thẳng về phía mẹ mình.

Mặt Mạt một tay ôm con trai, tay kia lại nắm lấy tay Cố Vị Dịch lấy lòng,

"Đi thôi, chúng ta đi thăm chú Lâm bị trật khớp chân."

Gần đây, bệnh viện mới cho thử nghiệm phòng khám ban đêm, nói là để thuận tiện cho những người đi làm không cần phải xin nghỉ phép để đi khám bệnh. Nhưng điều này lại khiến các bác sĩ khổ sở vất vả hơn rất nhiều, bận rộn tới nỗi gần như quên cả người thân. Giang Thần cảm thấy, hình như lâu lắm rồi mình chưa gặp Trần Tiểu Hy, cứ tưởng cô tới để thăm mình, nào ngờ chờ mãi mà vẫn chưa thấy xuất hiện.

Sau khi liên tục khám cho khoảng mười bệnh nhân, Giang Thần ngẩng đầu lên thì thấy một cô y tá đang ôm một chồng bệnh án đi vào, bèn xoa bóp hai vai, hỏi: "Hôm nay có nhiều người lấy sổ khám không?"

"Ngày nào chẳng nhiều như ngày nào." Đặt chồng bệnh án xuống, y tá chưa có ý định rời đi, hai mắt sáng lênh láng hỏi Giang Thần: "Nghe nói Tiểu Hy quen biết ngôi sao lớn vừa được đưa vào bệnh viện ngày hôm nay?"

Cô y tá kể lại đầu đuôi chiến tích nhập viện cấp cứu ly kỳ, huy hoàng rực rỡ của Lâm Trực Tồn cho Giang Thần nghe, cuối cùng còn dè dặt hỏi: "Bác sĩ Giang, cái đó...anh có thể bảo Tiểu Hy giúp tôi xin chữ ký của anh ấy không?"

Giang Thần chỉ cười cười, không trả lời, lật giở cuốn sổ bệnh án trên cùng, "Cô ra ngoài thì tiện thể mời bệnh nhân tiếp theo vào cho tôi nhé."

Ở bên này, phòng bệnh của Lâm Trực Tồn vô cùng huyên náo. Bạn nhỏ Cố dùng chiếc bút dầu mà bác sĩ Tô đưa cho, vẽ vời lung tung lên cái chân bó thạch cao của Lâm Trực Tồn. Trần Tiểu Hy ngồi bên cạnh chỉ đạo cậu, bác sĩ Tô còn lén lút thêm lời.

Tư Đồ Mạt và Cố Vị Dịch vẫn đang tranh luận về vấn đề bị trật khớp có cần phải ăn canh xương hầm hay không.

Lâm Trực Tồn gối đầu lên hai tay, suy nghĩ tại sao bên cạnh mình bây giờ chỉ còn lại đám người này. Sự cố xảy ra đột ngột, tất cả nhân viên trong ê-kíp đều phải ở lại giải quyết hiện trường, sắp xếp cho người hâm mộ và ứng phó với giới truyền thông, sau khi tới bệnh viện còn phải cho một nhóm người đi thu xếp tình hình trong bệnh viện. Cuối cùng, ngay cả người quản lý cũng không biết đã đi đâu rồi, chỉ còn lại gia đình Tư Đồ Mạt cùng Trần Tiểu Hy và vị bác sĩ Tô vừa mới làm quen kia.

Một nhóm người không tính là thân thiết, nhưng cũng không xa lạ ở bên anh ta, thế nhưng lại khiến anh ta cảm thấy không tệ chút nào.

Có điều anh ta không sao hiểu nổi, một tiếng đồng hồ trước, người quản lý của anh ta, một người đã lăn lộn gần chục năm trong giới giải trí, từng trải qua không biết bao nhiêu sóng gió, thậm chí không có sóng gió cũng có thể tạo ra sóng gió, ở ngoài hành lang bệnh viện, sau khi bị bác sĩ Tô chỉ vào cổ và mặt nói rằng da cổ với da mặt có màu sắc không đồng nhất, có khả năng bị lang ben hay bạch tạng gì đó thì chỉ để lại một câu: "Tôi đi giải quyết với phía nhà đầu tư và báo chí, phiền các vị chăm sóc Trực Tồn giúp nhé!", rồi chuồn mất.

Cho tới khi hoàn thành ca trực khám ban đêm, Giang Thần vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Trần Tiểu Hy đâu cả. Quay trở lại văn phòng, gói thịt bò khô trên mặt bàn vẫn còn y nguyên, xem ra cô nàng chưa từng ghé qua đây. Có điều, Giang Thần không cần phải chạy đi hỏi ai, ngay cả điện thoại cũng không cần gọi, bởi vì khi nãy ở trong thang máy, cô lao công đã thông báo chi tiết hành tung của Trần Tiểu Hy rồi.

Khi Giang Thần bước vào phòng bệnh số 618, cảnh tượng hiện ra khiến người ta không mấy yêu thích.

Trần Tiểu Hy đang cúi đầu xuống chân của một người đàn ông xa lạ, tập trung, chăm chú vẽ vời gì đó lên bên chân bó bột của anh ta. Cậu bé mjà Tư

Đồ Mạt không ngừng lắc lư cánh tay không cầm bút của mình để chỉ đạo: "Cái này phải vẽ to lên, miếng hamburger của Chú Bọt Biển Tinh Nghịch phải vẽ to lên."

Giang Thần đi thẳng tới trước mặt Trần Tiểu Hy, tiện tay vén những lọn tóc lòa xòa của cô nàng ra sau tai. Trần Tiểu Hy ngược đầu, Giang Thần chọt mỉm cười, "Nhìn Chú Bọt Biển Tinh Nghịch em vẽ này."

Giang Thần nghiêng đầu nhìn, từ trong túi áo blouse trắng lấy ra một gói thịt bò khô, "Có ăn không?"

"Ăn!" Trần Tiểu Hy mừng rỡ reo lên, giật lấy gói thịt bò khô, xé ra rồi đút một miếng cho con trai Tư Đồ Mạt, còn định đút cho cả Giang Thần nữa nhưng bị anh từ chối.

Lâm Trực Tồn quan sát cặp đôi mới xuất hiện kia, lại nhìn cặp đôi nhà Tư Đồ Mạt còn đang chí chóe đấu khẩu, cảm thấy lòng chua xót vô cùng. Vì thế, anh ta chuyển dời tầm mắt, quan sát bác sĩ Tô. Nếu nhìn kỹ thì thấy bác sĩ Tô vô cùng xinh đẹp, đôi môi mỏng khẽ cong lên, không giống như các cô gái bây giờ, thích tròn mắt lên ra vẻ vô tội. Cô gái này mắt không to, cũng không nhỏ, nhưng rất có thần. Có điều, thần sắc của cô nàng hơi nặng nề. Lúc này đây, cô ấy đang nghiêng đầu, nhíu mày quan sát một bên chân bó bột của anh ta, như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Trực Tồn cứ tưởng chân mình có vấn đề, vội vàng hỏi: "Bác sĩ, chân bó thạch cao có vấn đề gì sao?"

Bác sĩ Tô lắc đầu, "Đâu có, tôi chỉ đang suy nghĩ chút chuyện."

"Chuyện gì?"

"Trên chân anh vẽ một Chú Bọt Biển Tinh Nghịch."

"Thế thì sao?"

"Rốt cuộc Chú Bọt Biển Tình Nghịch có thuộc thể bọt biển không nhỉ? Nếu như nó thuộc thể bọt biển, nghĩa là trên chân anh bây giờ có vẽ thể bọt biển?"

Lâm Trực Tồn hít một hơi thật sâu. Nếu muốn đánh cho cô ấy một trận, thì phải làm sao bây giờ?

~~~ HẾT~~~

Cảm ơn mọi người đã theo dõi câu chuyện nhé!!!